

Çorum Sporunda 40 Yıl ve İz Bırakanlar

Nadir SOLAK

ÇORUM
2024

Birinci Baskı
Ocak 2024

Bu kitabın bütün hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince yazarına aittir. İzinsiz çoğaltılamaz, ticari amaçla kullanılamaz. Ancak sanatsal amaçlı etkinliklerle tanıtım amaçlı kullanımlarda yazar, yapıt adı belirtilerek alıntı yapılabilir.

Editör
Nadir SOLAK

Baskı Cilt
Yahya İnceyılmaz Şirketi / Yahya İnceyılmaz - Kadeş Şubesi
Yavruturna Mahallesi Kavukçu Sokak No:31 Merkez / Çorum

Grafik Tasarım

Bir Medya
www.birmedya.net

Kapak Fotoğraflar

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı

ISBN:

978-625-98945-2-2

Yayına Hazırlayan
Çorum Belediyesi Kent Arşivi

İsteme Adresi
Çorum Belediyesi Kent Arşivi
Kunduzhan Mah. Farabi Cad. No:22 Çorum Belediyesi B Blok
Zemin Kat No:20 ÇORUM
Tel: 0364 319 1759

ÇORUM BELEDİYESİ
KÜLTÜR VE SOSYAL İŞLER MÜDÜRLÜĞÜ

Bu Eser Çorum Belediyesi'nin Kültür Yayınıdır.
PARA İLE SATILMAZ

TAKDİM

Son yıllarda büyük bir endüstri haline gelen sporun Türkiye'de gelişimini daha da hızlandıracak ve ülkemizin diğer ülkelerle boy ölçüşebilecek bir seviyeye gelmesini sayılayabilecek kurumlardan biri de belediyelerdir. Bunun yanında Belediyeler, 5393 ve 5216 sayılı kanunlar gereği iskân bölgeleri imar planları ve sınırları içerisinde "gençlerin spor ve oyun alanları" (semt spor sahaları) ihtiyacını karşılamak, 18. maddesine göre de "oyun alanları" gibi tescile tabi alanlar ayırmakla yükümlüdür.

Çorum Belediyesi olarak bu sorumluluğumuzun gerektirdiği çalışma ve yatırımları yaparak Çorum'u bir spor şehri haline getirdik. Sporun kitlelere ulaşması, ulusal ve uluslararası müsabakalarda, spor şölenlerinde, olimpiyatlarda sporcuların yetişmesi için gerekli imkânların oluşturulması için öncülük ettik.

Şehrimize kazandırdığımız tesisler, düzenlediğimiz spor organizasyonları, yaz ve kış dönemlerinde gerek Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdürlüğümüz bünyesinde gerekse Çorum Belediyesi Spor Kulübü marifetiyle açtığımız spor kursları, amatör spor kulüplerine yapılan yardımlar neticesinde gönül rahatlığıyla "Çorum bir spor şehridir" diyebiliyoruz.

Bireysel ve toplumsal yararları esas alındığında sporun bir eğitim aracı olduğu gerçeğinin de farkındayız. Bu amaçla spor ve sportif çalışmalarımızı eğitim kurumlarımızla, sivil toplum kuruluşlarımızla iş birliği içerisinde sürdürüyoruz. Başarılarıyla, sporun gelişmesine yaptığı katkılarla, şehrimizin spor tarihine adını yazdıran, Çorum'un bir değerine dönüşen spor insanlarını destekliyor, hatırını sayıyor, onların fikir ve tecrübelerini önemsiyoruz.

Spor gibi kültürel belediyecilik alanında da birbirinden değerli çalışmalara imza atıyoruz. Şehrimizin kadim tarihini, zengin kültürünü, canlı sosyal hayatını anlatan, belgeleyen eserleri neşrediyor, Türkiye'nin kültür havuzuna kazandırıyoruz. Bu eserlerden biri de Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdürümüz Nadir Solak Bey'in kaleme aldığı 'Çorum Sporunda 40 Yıl ve İz Bırakanlar' kitabı...

Şehrimizde spor kültürünün oluşmasında çok kıymetli emekleri olan 30 sporcumuzun kimi zaman hüzünlendiren kimi zaman da gülümseten anılarından oluşan kitabı okurlarımızın ilgisine sunuyoruz. Yakın tarihimizin spor tarihinin yanında sosyal hayatına, kültürüne de ışık tutan, 'Çorum Sporunda 40 Yıl ve İz Bırakanlar' eseri şehrimizin gelişim ve değişim sürecini gözler önüne seriyor.

Büyük bir emekle bu kıymetli eseri hazırlayan Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdürümüz Nadir Solak Bey'i tebrik ediyor; şehrimiz sanat, kültür ve spor hayatına katkı sunan tüm gönül insanlarına şükranlarımı sunuyorum.

Dr. Halil İbrahim AŞGIN
Çorum Belediye Başkanı

ÖNSÖZ

Sporun pek çok tanımı vardır. Üzerinde ittifak edildiği haliyle sporu kısaca şöyle tanımlayabiliriz: Bedeni veya zihni geliştirmek amacıyla kişisel veya toplu olarak gerçekleştirilen, kurallara göre uygulanan hareketlerin tümü veya belirli ölçüde fiziksel güç ve beceri gerektiren yarışmalı ve eğlenceli etkinliklerdir. Spor kavramı insanlığın varoluşuyla ortaya çıkmıştır. Sonrasında da toplumların içinde bulunduğu dönemin koşullarına ve şartlarına göre şekillenmiş ve değişmişime uğramıştır.

Spor, öncelikle bedensel bir faaliyet daha sonra ise bir oyun, günlük yaşamdan uzaklaşma, bireyler arasında karşılıklı etkileşim ve sosyalleşme aracına dönüşmüştür. Fertleri ve toplumları birleştirici ve bütünleştirici özelliğinin yanı sıra güvenli bir sosyal ortamın oluşturulmasında günümüzün en popüler ve yaygın bir faaliyet sahası haline gelmiştir. Teknolojik imkânların gelişmesi ve genişlemesiyle spor alanında da köklü değişimler yaşandı. Bu değişimle birlikte ilgi alanlarına göre de spor dalları çoğaldı, branşlara ayrıldı.

Geçmişte sadece amatör duygularla yapılan spor günümüzde profesyonel bir meslek haline geldi. Sporun içerisinde sporcu, hakem, antrenör, yönetici gibi bir çok alt birimler oluştu. Tabi aynı zamanda sporun branşları, sporla ilgili birimlerde ayrı birer mesleğe dönüştü. Spordaki bu değişim ve gelişmeler neticesinde sporun etki alanı da genişledi. Bireysel başarının yanında ülke ve milletlerin tanıtım aracına da dönüşen spor; devletlerin önemli bir yatırım kalemi haline geldi. Daha önceleri devletler ekonomi, turizm, sanayi, ticaret, doğal güzellikler gibi alanlarda kendilerini göstermeye çalışıyorken günümüzde spor bu işlevlerin bütününü kapsayan bir tanıtım fırsatı imkanı sunmaya başladı.

Bütün bunlarla birlikte metodolojisi olan ve bilim dalı haline gelen sporun bu denli önem kazanması ile birlikte tüm branşlarında ülke ve şehirlerde spor kompleksleri inşa edilmeye başlandı. Spor okulları, liseler, fakülteler açıldı. Yerel yönetimler spor tesisleri inşa ederek sporun imkanlarını şehirlere taşıma gayreti içine girdi. Yerel, ulusal ve uluslararası spor organizasyonları, şampiyonalar, olimpiyatlar düzenlenmeye başlandı. Ve spor tarihi, spor kenti, spor şehri gibi kavramlar ortaya çıktı.

Spor yapan insanların spor yapmada farklı amaçları olabilir. Örneğin kimi insan sağlık için spor yaparken kimi insan sporcu olmak için kimi insan sadece eğlence amaçlı olarak spor yapmaktadır. Her ne amaçla olursa olsun spor yapmak insan hayatındaki çok önemli aktivitelerden biridir.

Şehrimiz Çorum, son yıllarda özellikle Belediye öncülüğünde inşa edilen spor tesisleriyle, spor organizasyonlarıyla spor alanında çeşitlenen aktivitelerle oldukça önemli bir merkeze dönüştü.

Spor alanında müstakil bir tarih yazılacak kadar birikime sahip olan Çorum'da spor her geçen gün daha da gelişiyor. Şehrimizi ve hemşehrilerimizi gururlandıran sporcular yetişiyor.

Şehrimiz için her biri birbirinden değerli 30 sporcumuzla yaptığımız röportajlardan oluşan "Çorum Sporunda 40 Yıl ve İz Bırakanlar" adlı eserimizde Çorum'un yarım asırlık spor tarihini gözler önüne sermeye gayret ettim. Cumhuriyet'in kuruluş yıllarından itibaren şehrimizde yapılan spor faaliyetlerinin, inşa edilen spor tesislerinin, kullanılan spor araç – gereçlerinin tarihi değişimine şahit olacağınız eserde geçmişle bugün arasındaki değişime de vakıf oluyoruz. Çorum'da spor denilince akla gelen isimlerin, spor adamlarının anıları spor tarihimiz açısından her biri belge niteliğinde. Eserimiz, Çorum spor tarihini araştırmak isteyen, ilimiz sporcularının hayatlarına dair eser vermek isteyen araştırmacılar için de önemli bir kaynak oldu.

Bu çalışmamızda ilimiz spor yaşamına değer katan sporcu, antrenör, hakem, yöneticilerimizde yer alan 30 röportaj yer alıyor. Kitabımız amatör spor yapan herkesin okurken kendinden mutlaka bir şeyler bulabileceği bir eser oldu. Bu kitabımızda kendileri ile röportaj yapma imkanı bulamadığımız değerli büyüklerimizden özür diliyor, sonraki baskılarda bu eksikliğimiz telafi edeceğimizi umuyorum. Kitabımızın hazırlanmasına katkı sunan tüm büyüklerimize, Çorum spor tarihine adını yazdıran sporcularımıza en kalbi şükranlarımı sunuyorum.

TEŞEKKÜR

Bu güzel eserimizin kazandırılmasında bizlere sınırsız destek olan çok kıymetli belediye başkanımız Dr. Halil İbrahim Aşgın Beyefendiye, Başkan Yardımcımız İsmail Yağbat Beyefendiye, Kültür ve Sosyal İşler Müdürümüz Eray Çetinkaya Beyefendiye, kitabımızın hazırlanmasında büyük destekleri olan Kent Arşivinin değerli çalışanları Nilüfer Aşkın ve Mehmet Okumuş'a, kitabımızın her aşamasında büyük emekleri olan Belediye Gençlik ve Spor Hizmetleri Müdürlüğümüzdeki çok kıymetli çalışma arkadaşlarıma, röportajları ile katkı sağlayan değerli büyüklerime, beni yetiştiren çok kıymetli anne ve babama, her zaman en büyük destekçim kıymetli eşim ve çocuklarıma çok teşekkür ederim.

Nadir SOLAK

İÇİNDEKİLER

AHMET AYLAR 11
AYÇİN KUL 27
CEMALLETİN HOŞGÖR 43
ELVAN ÇİFTCİ 71
HALİT SIKI 83
HASAN GÜRBÜZ 95
HAŞİM EĞER 107
HAYRETTİN KARACA 121
HÜSEYİN ÇELİK 137
HÜSEYİN ÜSTÜNDAĞ 153
İLHAN AŞKIN 175
KEMAL TOPGÜL 191
KENAN BİÇER 211
KORKMAZ ALBEN 227
MERDAN ÖZKEÇELİ 235
MUHARREM SALTAN 259
RIZA TURGAY GÖRKEM 281
RÜŞAN ÇETİN 299
SAİM ÇİLİNGİR 319
SALİM ERKOÇ 333
SEFER KURTARAN 349
SELÇUK KÖSE 365
SIDDIK YAZGAN 381
TALET KUTSAL 397
TEVFİK ZENCİRCİ 413
ÜMİT ER 437
YAŞAR YILMAZ 457
YAVUZ SELİM SÜMER 487
YUSUF AYDEMİR 513
YUSUF ÇİLİNGİR 547

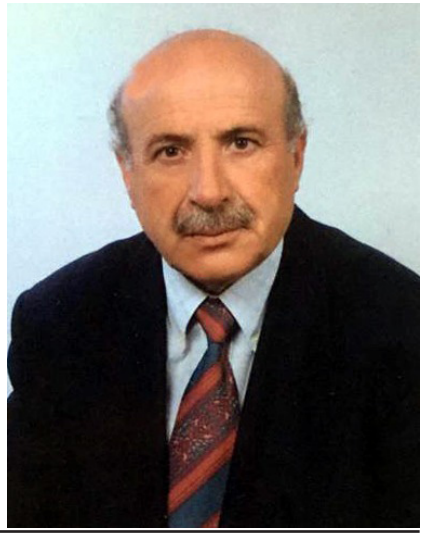

AHMET AYLAR

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1950 yılında Çorum merkezde dünyaya geldim. Nüfus cüzdanımda doğum tarihim 01.03.1951. Fakat bunun doğru olmadığını herkes bilir. Rahmetli anneme ben ne zaman doğdum dediğim zaman annemin kısaca tabiri şuydu; oğlum Celal Bayar'ın Başbakan olduğu sene, herkes bayram yapmaya giderken ben seni doğurmaya gittim. Ramazan Bayramı'nın birinci günü. Sonra internet çıkınca torunum bunu araştırdı. Ve Celal Bayar'ın seçimleri kazandığı senenin 1950 yılındaki 1 Ramazan olduğunu öğrendik. Tabi o zamanlar kızları büyük yazdırıyorlardı, ilkokulu bitirsin evlensin diye. Oğlan çocuklarını da büyük yazdırırlarmış bir an önce askere gitsin diye. Ben buna rağmen altı ay küçük kaydedilmişim nüfus dairesine. Yedi yaşında okula başladım. İlkokula Tanyeri Okulunda başladım. Numaram da 184'tü. 1962 yılında ilkokuldan mezun oldum. Benim dayım hava astsubayıydı. Dayım, ben yeğenimi okutacağım dedi. Onun da sebebi annem sanat okulunda müstahdem idi. Annemin bizler yokluk içindeyken dayımı okutması dayımda bir minnet oluşturmuştu. Hatta benden sonra da dayım biraderimi okuttu altı sene. Dayım beni yanına götürdü. Dayımın görevi icabı ortaokul 1. sınıfı Merzifon'da; 2. ve 3. sınıfı ise Ankara Demirlibahçe Ortaokulu'nda dayımın yanında okudum ve orada bitirdim.

En büyük hayallerimden birisi önce mühendis olmaktı sonra da pilot olmaktı. Aslında çok da başarılı bir öğrenciydim. Fakat tabiat diye bir ders vardı. Bütün derslerim 8-9-10 en zorları İngilizce, Matematik, Tarih falan, fakat Tabiat dersinden bir seferinde 7 aldım. O da derste konuşuyorum diye. Bana kalk bakayım şu sorduğumu anlat dedi. Ben de akşamdan ona çalışmıştım. Senin hakkın 10, ama yaramazlık yaptığın için sana 7 veriyorum dedi. Toto oynamış gibi hep 1-2 gelirdi o ders. Dayım sık sık okula giderdi beni sormaya. Bir bayan hocam vardı beni bırak Memduh Bey, diğer hocalara sor demiş. İki çocuğum var ölüsünü

öpeyim bu çocuk bana muhtaç olursa yardım etmem demiş. Pilotluğa gitmek için sınıfı direkt geçmek lazım o zaman bir de yılsonu bitirme imtihanları var. Ondan sonra biz tabi imtihana girdik. Dayım bana oğlum çalış dedi. Dayım o kadar çok üstüme geldi ki ben de dayı beni bana bırak dedim. İyi tamam öyleyse dedi biz gittik. 1. ve 2. dönem 3 sınavdan da 5 almama rağmen ortalamam okulda 3 olduğundan dolayı pilotluğa gidemedim. Aslında dayımın asker olmasından dolayı hava lisesinde beni çok sevmişlerdi, biz yardımcı oluruz demişlerdi.

Ortaokuldan sonra Çorum'a geldim. İşçilikten emekli oldum. Fakat hayatta iş yapmayı sevmem. Kafa yormayı severim ama. Çorum'a gelince lise kayıtları kapanmış. Ondan sonra annemle sanat okuluna gittik. Sanat okulunda torna tesviye bölümüne girdim. Sanat okulundan 1967-1968'de mezun oldum. Yine o okuldaki bütün hocalar rahmetli annemin yanına geldiler. Annemin adı Naciye. Dediler ki: "Naciye teyze niye bu çocuğu okutmuyorsun?" Annemin de bir lafı vardı -kendi okuma yazma bilmediği için- şöyle derdi;"benim oğlum okuyacak, üstüme örteceğim bir yorganım var onu satar yine okuturum". Hocalara dedi ki; siz yanlış yol takip ediyorsunuz. Ben oğlumu okutmayacağım demedim ki. Oğlum kendi istemedi. Maddi açıdan çok düşük konumda olduğumuz için ben okumayacağım dedim. Çünkü üç tane ablam var. O üç ablamla annemin çektiklerini görüyorum çalışma açısından. Ben okumayacağım dedim. Erkek olarak da en büyük benim. Ondan sonra tuttum ben çimento fabrikasına işe girdim. Orada çalışırken isteğim şuydu. Ben hani talebeyken 25 kuruşu zor buluyordum, simit parasını zor buluyordum, bulamıyordum çoğu zaman. Benim kardeşlerim rahat okusun hedefim buydu. Bunun adına da ne derseniz deyin fedakârlık deyin, enayilik deyin... Daha sonra kardeşimin birisi okurken gitti Ülkü Ocakları 2. başkanı oldu. Birisi gitti Türkiye İşçi Partisi sekreteri oldu. Onlar da başarılı öğrenci olmalarına rağmen istediğim yerlere gelemediler. 15.10.1968 tarihinde çimento fabrikasında işçilik hayatım başladı.

Orada iki buçuk sene çalıştıktan sonra o zamanlar sanat okulunda liseyi bitirdim. Ertesi gün hemen Almanya'ya git işçi olarak dediler. Topu çok sevdiğim için gitmek istemedim. Sanki Almanya'da futbol yok. Annem dedi ki;"oğlum herkes gidiyor sen de git" dedi Almanya'ya. Ben de ne yapacağım burada çalışıyorum dedim. Ama daha sonra ben 22 Mart 1971 yılında Almanya'ya işçi olarak gittim. Gittiğim tarihin de ayrı bir önemi vardı. Deniz Gezmiş'in ve arkadaşlarının İstanbul'da yakalandığı gündü. Tabi kimi vah diyor kimi oh diyor siyasi görüşüne göre. Almanya'nın Duesseldorf kentinde 3 sene çalıştım. 3 sene çalışmanın ötesinde de Alman işvereni 1 hafta raporlu olan işçiye hemen çıkışını verir. Ben aynı fabrikaya gittim aynı fabrikadan geri döndüm 36 ay içerisinde en az 4-5 ay da istirahatım vardı. Ha ne oldu, demek ki orada da kendimi sevdirmişim. Hatta kılık kıyafetime bakarlardı. Sen niye geldin buraya derlerdi. Ben de çalışmaya geldim derdim. Yok, sen Türkiye'de hali vakti çok iyi adamlardan birisin sen buraya gezmeye geldin derlerdi. Onlar da 1 pfennig vardı. Bizim 1 kuruşa benzer küçük demir para. 1 pfenniği şöyle havaya atardım bir vole vururdum giderdi. Bana Almanlar derdi ki; senin kafada var mı? Niye paraya vurup atıyorsun? Ben de bu ne işe yarar derdim bu 1 pfennig. Onlar da şöyle söylerdi: Sen delisin ben bu 1 pfennigden yüz tane biriktirip hanıma bir çorap alırım derlerdi. Orada ben iki buçuk sezon top da oynadım. İşyerindeki şefimin de kayın pederi benim futbol oynadığım kulübün fahri başkanıydı. Ondan mı bilmiyorum bir hafta bile rapor almak mümkün değildi. Ben 5-6 ay

raporluydum. Çalıştığım fabrika tramvayların vagon fabrikasıydı. 1973'ün son aylarında işten çıkışımı aldım. Türkiye'ye döndüm. 1974 yılında askere gittim. Askere gitmeden evvel de annem dedi ki gel senin başını bağlayalım. Böyle bir şey nereden çıktı dedim. Sonra sadece nişan yapacaktık ama askere gitmeden 1974 yılında nikâhlandım. Askerlikte acemi birliği Denizli'ye usta birliği de Isparta'ya gittim. 1975 Kasım'ında askerden geldim. Askerden geldikten sonra Çimento fabrikasına gittim işe girmek için. Bana sürekli beklesin diyorlar. Gidiyorum işe almıyorlar. Çimentodan bir sonuç alamayınca İş ve İş Bulma Kurumunda bir kadın memur var, bana ne uğraşıyorsun dedi. Kırıkkale makine kimya endüstrisi buranın iki katını veriyor oraya gir dedi. Yok dedim ben burada çalışacağım. Çimentospor'un bir sezon açılışı vardı. O zaman Yüksel Çaloğlu diye Çimentospor'un bir oyucusu vardı. Benim çimento fabrikasının müdürü ile görüşmemi istedi. Gittim. Müdür, oğlum niye demiyorsun işe gireceğim diye dedi. Bir kapıcıyı geçemiyorum ki dedim. Gelip gidiyorum. Dedi ki oğlum şu anda sendikacılarla sürtüşme içindeyim sen biraz bekle dedi. Gidiyorum az daha bekle az daha bekle. Bende işçi bulma kurumundaki kadın memurun yanına gittim teklifin hala geçerli mi dedim. Evet dedi. Bende Kırıkkale Makine Kimya Endüstrisinde çelik fabrikasına işe girdim. Orada 10 ay çalıştıktan sonra tekrar 18 Nisan 1977 de Çimento fabrikasında işe girdim. Çimento fabrikasında kooperatif yöneticiliği, dernekçilik, 6 yıl da sendikacılık yaptım. 15.10.1993 yılında 43 yaşında emekli oldum. Emekli olduktan sonra 2018 yılına kadar Çimentospor kulübünde görev yaptım.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Çok yoksul bir aileden gelmeme rağmen o zamanlar nereden duyardım nasıl duyardım bilmiyorum; Galatasaray'ın kalecisi Turgay vardı. Beşiktaş'ın kalecisi Necmi vardı. Lefter vardı. Topa karşı bir sevgim vardı. Çaputtan top yapıp oynardık. Stadyumun orada küçük bir tribün vardı ve hep taş duvar vardı tribün olarak. Oraya 6-7 yaşlarında giderdim. O zamanlar Güneş Sporla, Gençlik Sporun maçları vardı oraya giderdik. Bizi de maçlara alsınlar diye beklerdik. O zamanlar Güneş Spor ile Gençlik Spor takımlarının maçları şimdiki Fenerbahçe-Galatasaray derbi maçları gibi olurdu. Çok kalabalık taraftarları vardı. Orada futbol sevgim başladı. 1965 senesinde Sanat Okulunda okurken ilk lisansım Çorum Gücü Spor Kulübü'ne çıktı.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Biz ilkokulda iken, eski Öğretmen Okulu'nun bahçesinde sahada top oynardık. Mahalle maçları yapardık. O zaman sarı Selahattin Eftekin vardı. Herkes hayranlıkla seyrederdi. Ayağındaki topu kimse alamazdı. Ama o sahada hepimizden de ufak, Kirtik İsmail vardı (İsmail Tunay). Bizi kirman gibi döndürürdü. O sahadaki maçlardan aldığım zevki şimdi alamıyorum. İkinci sahamız da Çorum Lisesinin bahçesindeki toprak saha idi. Yine o sahalarda Cemalettin Hoşgör; Yavruturna'dan Sele (Selahattin), Süleyman, Mehmet İdigut, Mustafa Üstek, Kara Kemal vardı.

1965 yılında Çorumgücü Spor Kulübüne kaleci olarak başladım. Antrenörümüz Topal Orhan (Orhan Temiz) idi. Orhan ağabey bizim antrenörümüz, malzemecimiz, masörümüz, her şeyimizdi. Bu Topal Orhan, Kubbeli Cami'nin önünde mis, koku gibi şeyler satardı. Biz

bir ordu gibiydik. Çorumgücü'nü adam yerine, takım yerine koymazlardı. Orhan Temiz her geleni aldığı için. Ama takımı Orhan abi o şekle getirdi ki gençleri de A takımda şampiyon yaptı. Çorumgücü'nde onun da hakkını yemeyelim Sami Göktepe vardı mühendis, onun babası Recep abi vardı kütüphanede çalışırdı. Recep abinin de çok faydası oldu. Yine gözlükçü Yılmaz vardı. Çorum gücü onun zamanında da basketbolda, futbolda, voleybolda falan çok iyi oldu. 50-60 kişi o zaman soyunma odasına giderdik. İlk 11'i çıkarmak baya zor olurdu. O dönem Çorumgücü'nde arkadaşlarım Cemalettin Hoşgör, Kasım Atalay, Mustafa Kirdaban (Tunay) vardı. 1966 senesi hiç unutulmaz. Türkiye'nin Rusya'yı Rusya'da 2-0 yendiği maçla aynı gün Çorumgücü de kupa maçında Çimentospor'u 2-0 yendi. Akıl almaz bir şeydi 2 olay da. Rusya'dan 8 yeriz diye çıkıyoruz. Ve yeniyoruz. Yine aynı gün, -ben o zaman küçüktüm- kadroda yoktum. Ağabeylerimiz vardı. İbrahim Kurtaran, Mazot Yılmaz vardı, Satılmış vardı, Lastikçi Ali vardı. O zamanki Çimentospor, herkesin gıptayla baktığı Çorumspor'un dahi gıptayla baktığı bir Çimentospor vardı. Çimentospor bir kaliteli malzeme giyerdi onu Çorumspor bile giyemezdi.

1968 yılında Çimentospor'da işe girince Topal Orhan benim Çorum Gücü'ndeki lisansımı vermiyor. O zamanki lisans bedeli 120 liraydı. Ben 120 lirayı da veriyorum ama adam vermiyordu lisansımı. En sonunda insafa geldi verdi. 1968 yılında Çimentospor'a başladım kaleci olarak.

Çorumgücü ile maçın birinde rakip olduk. Geliyorlar gidiyorlar gol atamıyorlar. Çorumgücü'nde oynayan Cemalettin Hoşgör maçta sakatlandı. Saha dışına gitti. Topal Orhan da onun yanına gitti. Ve tekrar sahaya gelirken de bana; sanki bu Çorumgücü'nün hiç emeği yok sende niye bu kadar direniyorsun dedi kızdı gitti. Ben de kaleciyim. Biz de o maçı 3-1 yendik. Çimentospor'da olduğum dönem her sene Çorum'da Çimentospor şampiyon olurdu. Çimento'nun başarısı o dönem kıyaslanamazdı. Ben Almanya'ya gitmeden 2,5 sene Çimentospor'da oynadım. Daha sonra Almanya'da Sportingeller 1892 diye bir kulüpte oynadım. Almanya'dan döndükten sonra Kırıkkale'de 1 sezon Çelikspor'da oynadım. Çorum'a döndükten sonra 1975'in sonlarında Çimentospor'a başladım. 1980'e kadar futbolcu olarak, 1980'de de hem futbolcu hem de idarecilik yaptım. Ta ki 1983'e kadar. 1983 yılında futbolculuğu bıraktım. 1983'ten 2018'e kadar da Çimentospor'da idarecilik yaptım. 3-4 yıl futbol saha komiserliği yaptım. Ondan sonra 15 sene voleybol hakemliği yaptım. Yaş sınırından dolayı 55 yaşını doldurunca bıraktım. Her zaman yöneticilikte kendime bir çizgi çizdim. Ve hiç zikzak yapmadım. Gücümü kuvvetimi oradan alıyordum. Yani "Ahmet Aylar bir şey söylüyorsa doğrudur" fikrini herkesin kafasına yerleştirdim. Çimentospor ve fabrikayı zor duruma sokacak hiçbir davranışta bulunmadım. Her zaman onlar istesin istemesin yaptığım her şeyin hesabını verdim. 2000'li yıllarda Çorum'da şampiyon olduk. Grup maçlarına Merzifon'a hazırlık maçına gideceğiz. Benim takımda maçın devre arasında bazı futbolcular kavgaya tutuştular. Yumruk yumruğa, ağız burun kan içinde kaldı. Ondan sonra Çorum'a geldim. Böyle bir olay saklanabilir mi? Sakladım. Saklamasaydım anında Çimentospor'un kapısına kilit vuracaklardı. Zaten kulüp sıkıntılı gidiyor. Fabrika özelleşmişti. Ve İsmail Gümüşdere diye bir de müdürümüz vardı. Ben müdüre 6 ay sonra bu olayı söyledim. Müdür de ben olayı duydum fakat seni kırmamak için kapatmadım dedi. Yoksa anında kiliti vururdum, senin gayretlerinden dolayı yapmadım dedi. Bir ara fabrikada çalışırken Nevzat Bulut diye bir arkadaşımız vardı. Kulübün mali

kısmında vardı. Diğer her işini ben yapardım. Çimentospor'un kuruluşu 1959'dur. 60 yılda hiç yoksa 25 tane şampiyonluğu vardır. 1993'te Çorum'da Çimentospor olarak şampiyon olduk. O gün Turgut Özal'ın öldüğü gündü. Bir taraftan 50 metrelik pankart astırdık "Şampiyon Çimentospor" diye. Tribüne çıktım. Bir de duyduk ki Özal ölmüş. Şampiyonluğa doğru düzgün sevinemedik bile. Sözün özü Çimentosporla sporculuktan yöneticiliğe uzanan yaklaşık 50 yıllık bir bağım oldu.

2008 yılında Çorum ASKF yönetimine girdim 2022 yılına kadar devam ettim. Yine ASKF de hep adil olmaya gayret ettim. Hatta Çimentospor'un da yöneticisiydim aynı zamanda. O dönemde Çimentospor zorda. Bir tane adam çıksın Çimentospor'a kulüplerden farklı şu hizmeti yaptı desin! Aşağısı yapılmıştır yukarısı yapılmamıştır. Çünkü yanlış yapsaydım bugün Ahmet Aylar olamazdım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Çorumgücü'nde antrenörümüz Topal Orhan'dı. Çimentospor'da antrenörüm Ahmet Topkaya ve daha sonrasında da Orhan Coşkun'du. Orhan Coşkun hem top oynadığımız arkadaşımızdı hem de antrenörümüzdü.

Benim için iz bırakan antrenör, Topal Orhan (Temiz)'dır. Orhan abinin emeği bizde değil herkeste vardır. Biz sanıyorduk ki bu adam bekâr. 5 kızı bir oğlu vardı. Gece 11'e kadar bizimle ilgilenirdi. Yerine göre arkadaş, yerine göre abi, yerine göre baba... Böyle karakterde bir adamdı.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Sporculuğumda kupalar aldım, madalyalar aldım. Ben yaptığım işlerin hep manevi tarafında oldum şov tarafında olmadım. Hep uzak durdum. ASKF tarafından Çorum'un enleri seçiliyordu. Ben İstanbul'da ASKF tarafından "Çorum'un En"i olarak ödül aldım. En anlamlı ödül bu diyebilirim.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Lakabım Türkiye Ahmet'tir. 1968'de Çimentospor'da oynarken kulüpler değil de o zaman genç karma maçları vardı. İlin takımı oluşturulurdu. Çorum Genç Karma diye. Bir ekim ayıydı, Sivas'a gideceğiz. Yardımcı antrenörümüz Boncuk Yılmaz (Dursun), Antrenörümüz de Faruk Tülemiş'ti. Faruk Tülemiş o yıl Çorumspor ile antrenör olarak anlaşma yaptı. Faruk Tülemiş Çorum'a lise Beden Eğitimi öğretmeni olarak geldi. O zaman TKİ (Türkiye Kömür İşletmesi) Spor Kulübü vardı, Dodurga Kömür Ocağına ait. Sporcular olarak kulüplerden toplandık. Sivas'a maça gideceğiz. Gruplarda Ankara, Elâzığ ve biz varız. Benim de bir enişte vardı toptan çorapçılık yapıyordu. İstanbul'a mal almaya gittiğinde; o zamanlar naylon poşet falan yok file taşıyorlar. Dedim ki enişteme Hüseyin abi Sivas'ta maça gideceğiz bana şöyle çanta gibi bir şey alsan dedim. O zamanlarda da yeni çıkmıştı çanta falan. Bu bana bir çanta getirdi çanta kırmızı ile koyu vişne rengi arası bir renk.

Ortada şerit, Ayyıldız, Türkiye... Ben şimdi onu aldım. Stadın orada da buluşup Sivas'a gideceğiz. Herkes beni öyle görünce; kimsede yok o zamanlar. Oo Türkiye diye tepkiler alıyorum. Adımız Türkiye kaldı o zaman. Türkiye Ahmet olduk.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Murat Aras diye bir çocuk vardı. Çorum'da iki yıllık yüksekokulda okuyordu. Kendisi de Mardinli idi. Biz Çorum'da şampiyon olduğumuzda 1993 yılında Amasya/Suluova'ya grup maçlarına gittik. Orada şampiyonluk maçına çıkıyoruz takım 19 kişi. Murat geldi Tevfik Zencirci Hocama dedi ki: "Hocam görüyorum ki sıkıntıdasın, beni ilk 11'e ilk 18'e koyacak mısın diye sormuyorum. Koy ya da koyma. Ne yaparsan başımın üzerinde yerin var. Fakat bakıyorum Hocam bir kişide sıkıntıdasın. Beni 18'in dışına da atabilirsin seyirci olayım." dedi. Harekete bak. Yeter ki takım kazansın. Ve bu çocuk Ankara'dan bir yere otobüste giderken trafik kazasında vefat ediyor. Benim için öyle bir maçta o hareket unutulmaz. 27 sene geçmiş hala unutamıyorum.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Almanya'da bir Türk takımında oynuyoruz. Benimle Kırşehirli bir arkadaşı Alman takımı Sportingeller 1892 istedi. Eğer bu ikisini bize vermezseniz biz size maç oynamanız için izin vermeyiz dediler. Ben kabul ettim fakat bir şart koştum. İzmir'den bize bir forma gelmişti. O formada da hepimizin önünde Ayyıldız vardı. Ben oynatırsanır Ayyıldızlı forma ile oynarım dedim. Tamam, giy dediler. Almanya'da maçın birine çıkıyoruz. Takım komple Yunan takımı, bir tane kısa bir Yunan var. Top yere sıçradı yükseldi ben de kaleci olarak yükseldim. Ay yıldızı mı gördü ne yaptıysa; bir kambura yattı sonra bir kalktı, ben tepetaklak omzumun üstüne düştüm. Omuzum çıktı. Bu maçın 10. dakikada oldu fakat sıcakken hissetmedim ama 90. dakika artık ağrıdan duramıyordum. Sırf 6 hafta bu yüzden yattım.

Yine bir maçta Çimento Spor olarak İl Özel İdareyi yendik. İl Özel İdare sürekli bir şeyler bahane edip gazetelere demeç veriyor. Çimentospor yöneticimiz Nevzat Bulut dedi ki; adamlar sürekli gazetelere demeç veriyor sen bir de 6 sene üst üste şampiyon olmuş bu takıma genel kaptanlık yaptın gazetelerde bir tane demecin yok dedi. Ben de 6 sene üst üste şampiyon olmuş bu takıma genel kaptanlık yapma şerefi bana yeter dedim.

Çimentospor'da idarecilik yaparken; bir ara Çimentospor hentbol, futbol, voleybol da çok iyi gidiyordu. Abdullah Erciyes diye Çimentospor kulüp başkanımız vardı. Ben de alıp kupaları ona götürüyordum. Bir keresinde değişik yaş ve branşlarda 9 tane kupayı götürdüm. Abdullah Erciyes bana dedi ki bu kupaları bakkaldan mı satın alıyorsun, devamlı kupa getiriyorsun, bizim paralarla kupa mı alıyorsun dedi. Güldük... Böyle güzel bir anımız oldu.

1996 yılında Sivas'a grup maçlarına gittik. Biz maçlar başlamadan 1 hafta önce gittik. Sivas'ta kamp yapacağız. Karşımıza Melih Gökçek'in Ankara Büyükşehir Belediye'si takımı... Bizde diyoruz ki adamlar hala yok. Meğer adamlar 1 aydır Sivas'ın bir tatil yerinde otelde

kamp yapıyorlarmış. İki gruptu 4'erli, toplam 8 takım. Biz ve Ankara Büyükşehir vura vura geliyoruz. Maç sonunda bir grubun birincisi Ankara Büyükşehir, diğer grubun birincisi de Çimentospor, yani biz olduk. O zaman takımdaki oyunculardan bazıları Elvan Milağ, Salih Öztürk'tü. Maçın hakemi de Muammer Tokat. Tam maça çıkıyoruz dediler ki; seni futbol federasyonundan arıyorlar. Bir de maçta Melih Gökçek'in adı hiç gitmiyor. Melih Gökçek birazdan maça gelecek deyip duruyorlar. Maçta 1 gol attık, 1-0 öne geçtik. Koca takım rezil oluyor. Tevfik Zencirci Hocamız dedi ki: "Oyunculara sakına sakın faul yapmayın hakem zaten bahane arıyor." dedi. Maliyeden aldığımız Cengiz diye bir oğlan vardı; topa bir vurdu direğe çarptı, sıyırdı gitti. Gol olsa 2-0 maçı bitireceğiz. Ondan sonra hakem 7 dakika uzatma verdi. Bizim kalenin 18 çizgisinin yan tarafında biz bir faul yaptık. Faulü, Erkan Duruakan diye bir sporcumuz vardı o yaptı. 22 futbolcunun sadece rakip kalecisi hariç altısı pasta, oğlan bir yan orta yaptı; bizden Behlül'ün koluna çarptı ve kalemize girdi. Maçta beraberlik oldu, uzatmaya gitti. Maç öyle bir maç ki fırtına, tipi, rüzgâr her şey var. 2 satte 3 tane forma değiştirdik. En sağlamımız ayakkabıcı Mustafa Özsakarya idi. En kuvvetlimiz oydu. O bile 5 dakikalık arada titriyordu. Uzatmalarda da atamadık mı, penaltılara kaldık. Onlar 5 penaltının 5 ini de attı. Bizde 5 penaltının 4 ünü attık. Bizde Yüksekokulda okuyan Gençler Birliğinden aldığımız Giresunlu bir Faruk vardı. Faruk penaltıyı kaçırdı. 5-4 yenildik, elendik. Ankara Büyükşehir takımı o sene 3. lige ertesi sene 2. lige sonraki sene de Beşiktaş, Fenerbahçe, Galatasaray'ın olduğu 1. lige çıktı.

Yine Amasya Suluova'daki ilk maçımız; Tokat Almus ile oynuyoruz. Bunlar bize 2 tane gol attı. Bizi 2-0 yeniyorlar. Antrenörümüz de Tevfik Zencirci. Bizim Tevfik ile soyunma odasına girdik, herkesin suratı 5 karış. Tevfik bağırdı; böyle oyun mu oynanır, nasıl oynuyorsunuz öyle falan filan dedi. Masa vardı sanırım, vurdu dışarı çıktı. Hâlbuki Tevfik normalde devre aralarında hakem düdük çaldıktan sonra çıkar, taktik verirdi. O zaman hemen çıktı. Ondan sonra ses yok, soluk yok. Mustafa Özsakarya öyle kendini kaybetmiş ki; biz buraya çoluğumuzu çocuğumuzu karımızı bıraktık geldik, biz buraya niye geldik, Allah'ını seven düzgün oynasın dedi. Bir koydu yumruğu duvara... Ondan sonra o takım gitti başka bir takım geldi. Biz bunlara peş peşe 3 tane gol attık. 3-2 yendik. O zaman Bilhan Er Çorum Haber gazetesinde spor muhabiriydi. Tabi o zaman cep telefonu falan yok. Bilhan açtı telefonu dedi ki; Ahmet abi ne oldu? Sanki milyarlar kazandık bir sevinç bir gürültü... Tam da duyamıyorum telefonu, yaa 3-2 aldık! dedim. Bilhan ben normalde gazetecilerin işine karışmam fakat senden bir isteğim var, başlık olarak şunu at dedim; "Çimentospor tarih yazdı." de dedim. Hakikaten tarih yazdı bizim takım finalde... Diğer grubun birincisi Tekkeköyü 6-1 yendik. Az kalsın Tokat Almus'a yeniliyorduk.

Tarihin birinde burada Bayat ile maç yapıyoruz. Her zaman 8-9 attığımız Bayat'ı, 2-0 mağlup durumda iken, yenene kadar göbeğimiz çatladı. Sonra tabi bunun hazmı kolay olmadı. Çimentospor para verdi de bilmem ne yaptı da... Gazetelere demeç verdiler. Ben de ertesi gün gazetelere demeç verdim: "Bu dediğini ispat et, ben her türlü bu yöneticiliği bırakacağım. Benim bu takımda 45 senelik mazim var, ben benden evvelki ve benim dönemlerime de hepsine kefilim. Çimentospor hiçbir zaman böyle ayak oyunlarına girmemiştir. İhtiyaçta duymamıştır. Çok büyük terbiyesizlik yaptın. Derhal özür dile, özür dilemezsen seni müfteri ilan edeceğim." dedim. Ne o beni gördü, ne ben onu... Ve adamcağız özür dilemek zorunda kaldı. Hak etmediğim bir şekilde suçlanmıştım. 2-0 galipken niye bir şey demiyorsun 3-2 olunca hemen iftira atıyorsun!

Bir anım da; Çorum'da dünyanın en dar sokağı var ya, orada kes yaparlardı. Parası olmayan kulüpler için, bir çaputtan yapılmış forma vardı bir de ayakkabı yerine kes giyerdik maçta. Bir gün hiç unutmuyorum maçın birinde arkadaşımızın biri bir krampon verdi, al şunu giy dedi. Abi 2 tane krampon giymişim! Sağda solda kendimi Maradona zannediyorum. Bizim Hoca geldi Topal Orhan (Temiz); Ahmet'im dedi şu sağ ayakkabıyı çıkart dedi. Golcüye verecek. Numara tutar tutmaz da yok. Bir üzüldüm bir üzüldüm. Bir ayakta kes bir ayakta krampon... O maçı da öyle tamamladık.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Hayatta hiç kimseyi örnek almadım. Olduğum gibi göründüm, göründüğüm gibi oldum.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Maddi açıdan bir şey kazandırmadı, ama bana şu an hala Ahmet Aylar, Türkiye Ahmet diyorlarsa spor sayesindedir, bunu kazandırdı. Kötü alışkanlıklar kazanmadıysam spor sayesindedir.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Yoksul bir ailenin çocuğu olmak sizin ufkunuzu genişletmenize engel oluyor. Sivas'a maça gidiyoruz. O zaman benim yedeğim olan kaleci Ünal vardı. Ve o yedek olmasına rağmen futboldan ekmek yedi. Ceyhan sporun kalecisi oldu. Ceyhan sporun kaptanı oldu. Acaba bizde oralarda olabilir miydik? Maddi açıdan hayat zorluğu bizi engelledi. 1993'te emekli oldum. Ben topu kafaya taktım başka işlerde çalışmadım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Çok büyük bir değişim var. Bizim zamanımızda ayakkabı olarak kes giyilirdi. Şimdi çok kaliteli kramponlar var. O zamanlar idman yapıyorsun toz toprağı yutuyorsun kafa toprakla doluyor duş yok malzeme yok. Maçlarda bir çamur olurdu, topa vur 2 metre gitmezdi. Şimdi çok güzel tesisler malzemeler var. Şimdiki gençler çok şanslı. Ama bizim zamanımızda başka bir eğlence yoktu. Tabi şimdiki gençlerde her türlü telefon, tablet, bilgisayar var. Onlar da aman kim top oynayacak diyorlar. O zamanlar yokluk içinde mücadele ediliyordu şimdi varlığın içinde kıymeti bilinmiyor.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Kahvede oyun oynamayı seviyordum bir aralar şimdi bıraktım. İnsanlara yardımcı olmayı çok seviyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençler bu günlerin kıymetini iyi bilsinler. Bu günlerin hep böylegitmeyeceğini de bilsinler, yani hep genç kalınmayacağını da bilsinler. Bir gün onlar da bizim yaşımıza gelecekler. Pişman olacakları şeyleri yapmasınlar.

AHMET AYLAR

FOTOĞRAFLAR

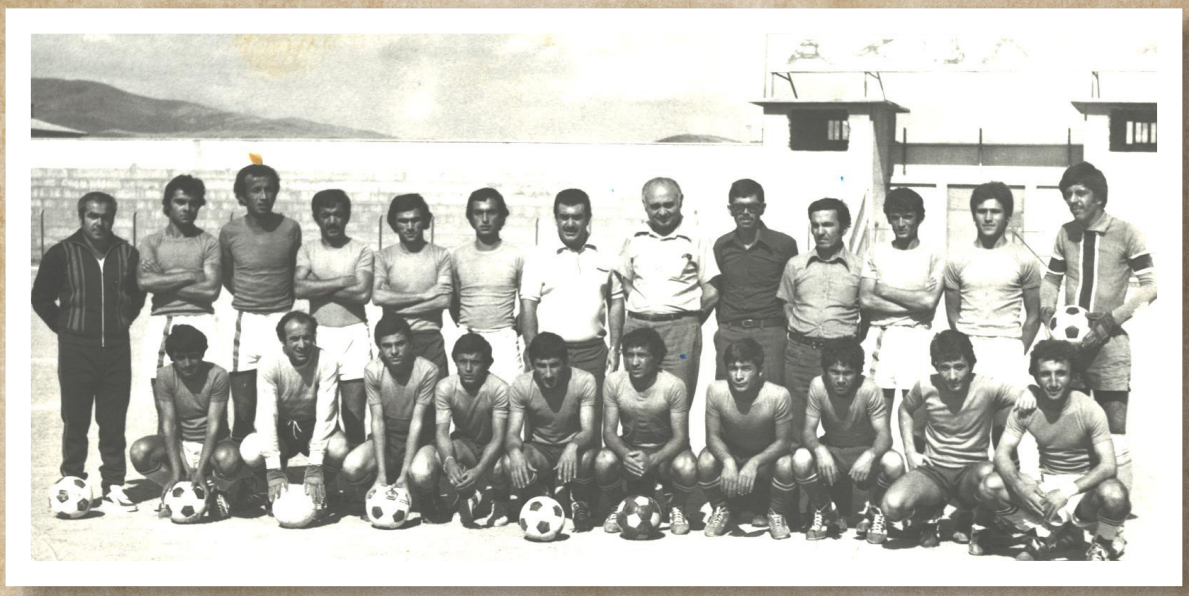

AKBA K

AYÇİN KUL

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1951 Çorum doğumluyum. Rençber çocuğuyum ben, annem ise ev hanımı. Kulaksız sokakta büyüdüm. Okula, Albayrak İlkokulunda başladım, evimiz diğer tarafta olduğu için Gazipaşa'da ikamet ediyorduk. Başka yerlerde de okudum 3. sınıftan sonra Bahçelievler'e gittim. İlkokulu Bahçelievler İlkokulunda bitirdim.

Ortaokula ise bir lise binasında başladık. O zamanlar lise ve ortaokul ile birlikteydi. Eti Ortaokulunun açılışını biz yaptık. Sonra da Ticaret Lisesine gittim. İlkokuldayken, aralarda gazete sattım gazete satmak da nereden çıktı diyeceksiniz hemen. Bağırarak gazete satardım, otobüsler gelirdi. Mola verirlerdi lokantalarda. O zamanlar biraz daha lükstü böyle şeyler, epey gazete satardım. Daha sonra kışlanın orada arkaya dolaşıp, askerlere gazete satardım talim aralarında. Statta birkaç kere su sattığımı hatırlıyorum. Gerçi bizim maddi durumumuz biraz daha iyiydi, dedemin vefatından sonra malları satınca biraz daha iyi oldu. Liseyi bitirdikten sonra okumaya bir iki sene ara verdim, üniversiteyi kazanamadım. İki sene sonra 1974'te Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisine girdim. Daha sonra Çorum'da bir bilardo salonu açtım. Ardından konfeksiyon mağazasında 30 seneden fazla esnaflık yaptım. 1984 ve 2000 arasında evlenenler bizim mağazamızdan alışveriş yapmışlardır, iyi bir mağazaydı... Sonra da emekli oldum.

1978 yılında evlendim, eşim emekli öğretmen, iki tane kızım var. Biri Samsun'da diğeri Ankara'da yaşıyor.

Askerliğimi dört ay yaptım Antalya'da, 1981 yılında. Askerlikten sonra esnaflık hayatı başladı. Futbol hayatı da 1983 yılında bitti benim için.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Futbol benim bir hobim, onu çok seviyorum. 1960'lı yıllarda evimiz, stadyuma yakındı. Orada top oynardım çoğu zaman. Şu an büyük bir marketin olduğu yerde tarlalar vardı ve orada direkler dikip sahalar kurardım. İlk mahallede başladı futbol sevgim, 11-12 yaşlarında yoğun bir şekilde devam etti. Daha sonra 1965 yılında, -ortaokul ikinci sınıftaydım herhalde- Güneş Gençlikte lisanslı oldum. Yılmaz Dursun'dan ilk feyzimizi aldım. Antrenörlük yapıyordu bize. O zamanlarda tam bir antrenör yoktu. Bakımspor vardı, Çimentospor vardı. Bu kulüpler daha iyi takımlar kurdu. Çimentospor mesela; Çorumspor gibi dışarıdan oyuncular getirirdi. İyi futbolcular getirirdi. Kısacası 1965'te Güneş Gençlikte lisanslı bir sporcu olarak futbola başlamış oldum.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlk başladığımız takım Güneş Gençlik idi. Hatırladığım kadarıyla rahmetli Mesut Abi vardı. Daha sonra Osmancık'ta kaymakam olarak görev yaptı, Nebati Abi vardı, Merzifonlu, Uğur Canbaş ağabey vardı, İmdat ağabey vardı, Jackson Cengiz ağabey vardı; Mustafa, Rıfat Battal, Şakir Keskin, Enver Bilir bunlar dönem arkadaşlarım benim.

1965'ten sonra hem genç takımında oynadım hem A takımında oynadım. İlk yıl sıralamada Çimentospor ve Bakımspor'un altında kaldık. Hatırladığım takımlar arasında Sanatspor var. Daha sonra adı Bakımspor oldu. Bakımspor da Köy Hizmetlerinin takımıydı. Çimentosporla onlar daha bir rekabetçi oldular. Eskiden Güneş ile Gençlik ayrıydı çok rekabetli olurdu. Çocukken izlemeye giderdik. Biri siyah beyaz, diğeri kırmızı yeşildi renkleri. Sonra iki hasım takım -Güneş ve Gençlik- birleşti. Hısım oldu.

Hatırladığım diğer takımlar Serispor, Kargı, Mecitözü'nden takımlar geliyordu. Sungurlu'dan, Alaca'dan takımlar geliyordu, Osmancık geliyordu. 1965'ten sonra bizim takımımız, Çorumspor'un kurulmasına vesile oldu. Kargı ile bir takımın birleşmesiyle Çorumspor kuruldu.

1967 yılında. Hatırladığım kadarıyla diğer takım Mecitözü'ndendi. İki üç takım bir araya gelirse ancak öyle takım kuruluyordu. Üç dört takım birleşti Çorumspor kuruldu. Bakımspor ile hazırlık maçı yaptık. O maçta Çorumspor adına oynuyordum. Çorumspor'un ilk futbolcularındandım. Çorumspor'un ilk hazırlık maçıydı, Bakımsporla olan maçımız. Hatta hatırlarım Necdet Abi vardı, "Kova Necdet" derlerdi. Ben deli dolu bir futbolcuydum o sırada. İleride oynuyordum santrafor sol açıkta oynardım. Hatta röveşatayla bir gol atmıştım. Birkaç tane golüm vardır böyle.

Çorumspor'un kadrosunda Kömürspor'dan bu saydığım çoğu arkadaş vardı. Sonradan Kömürspor olduk, Güneş Gençlikten sonra. Yani Güneş Gençlik'ten sonra Dodurga'nın TKI Kömürspor takımında oynadım. Kömürspor'dan sonra da Kültürspor'a geçtim.

Kömürspor'da Enver Bilir, Yüksel Demirel, -Bağkur Genel Müdürlüğü yaptı bir dönem-, Dana Mıstık derdik çok kuvvetli olduğu için rahmetli Mustafa, Hüseyin Şahin, Bir dönem DSİ Müdürlüğü yaptı Mustafa Çimen, Rıfat Battal, Şakir Keskin, İlhan Arslan, Ünal Özkeskin, Aydın Özkan gibi oyuncular vardı. Başında Yılmaz Dursun ağabey vardı, Yılmaz Dursun ağabey o dönem benim gibiydi oradan oraya, oradan oraya giderdi. O ara Çorumspor'a Halil Özyazıcı diye bir antrenör geldi, beyefendi bir adam. Eski Fenerbahçe'den. Bize çok iyi idmanlar verdi, topa vuruşu biz ondan öğrendik bayağı iyi çalıştırdı bizi. Baba bir

insandı, altyapıya önem veren bir insandı, topa vurmayı, topu sürmeyi bize o öğretti. Ahmet Abi onun yardımcısıydı o ara, ardından biz çalıştık Ahmet Abiyle antrenörlük yaptığımız dönemlerimizde.

Daha sonra ben Esnafspor'a gittim, Esnafta kimler vardı diyeceksiniz; Hatırladığım Uğur Barlık mesela, hatta bir golü vardır şampiyonluk golü. Rahmetli Ahmet vardı "İmam Ahmet" derdik. Muhittin diye Kalecimiz vardı, Orhan Bayraktar, Yaşar, Enver Bilir, Kaleci Mustafa Temurtekin, Ömer Sıkı vardı. Ömer rahmetli oldu, Avni, Hüseyin diye biri öğretmen oldu arkadaşımız, Aydın Özkan rahmetli oldu çimentoda çalışırdı, Adil vardı bunlar da Sanatspor'un şampiyon olan takımıydı. Esnafspor o sene Çimentospor'u yendive şampiyon olduk.

Şampiyonluk dönemlerim başladı benim. Zaten Çorumspor'un genç amatörü yoktu. Biz mesela perşembeleri Çorumsporla maç yapardık, bizi yenmeleri mümkün değildi. Esnaf Sporla birinci amatör kümede şampiyon olduk, gruplara gittik. Yozgat Yerköy'e yenildik. Esnafspor'da bir yıl oynadım. Üç beş arkadaşla oradan oraya oradan oraya giderdik. Esnafspor'dan sonra Kargı'ya gittik iki üç arkadaş, Cengiz'le (Lülü) Necati Görkem diye bir arkadaş vardı. Kargıda o sene altta kaldık. İkinci sene bayağı bir Çorumlulaştık.

Kargı'da hem antrenörlük hem futbolculuk yaptım. İlk antrenörlüğüm orada başladı. Ondan sonra o sene bizim Çorumspor ile bayağı çekişmeli maçlarımız oldu. İkinci yılda, o kadroda; Mehmet Hacıismailoğlu rahmetli oldu, Lokman o da rahmetli oldu, Şakir, Salim Erkoç, Necip, Hüseyin Höke, Enver genelde hep benimle birlikte gelmiştir, Şakir'de öyle, Kara Kemal, Haydar Eker, Rahmetli Mehmet Çelik, Yusuf Mıhçı Kargıdan; tek futbolcuydu Kargıdan.

O sene Çorumspor ile iyi maçlarımız olmuştu 0-0'lık bir maçtı. 1972- 1973'te olmuştu bu maç. Ondan sonra kaçak bir futbolcuyu oynatmışlar daha sonra mahkeme kararıyla şampiyonluğumuz geldi. Kargı'da ilk başkanımız Mehmet Ali Atay'dı. Sonra bu takımı dağıttılar. Çorumspor'a aldılar bizi, benim ikinci defa Çorumspor'a geçişim oldu. 1973'te profesyonel oldum.1974'te üniversiteye gittim devam zorunluluğu yoktu.1975-1976-1977 sezonunda Çimentoya geçtik; burada Yusuf Çilingir, Zakir Kümbül, Metin Tataroğlu, Yüksel Çaloğlu, Salim Erkoç, Süha, Oktay, Atilla, Ahmet Alar.

Birinci sene şampiyon olamadık, ikinci sene şampiyon olduk. Buraya gençleri takviye ettim; Hasan Burhan, Saim Beyaz, Birol Özkan SSK'dan emekli müdürdü en son, Şükrü, Sıddık bunlar da Çimentospor'un gençleriydi. İlk sene olamasak da ikinci sene şampiyonluğumuz oluyordu. Gruplara gittik sonra Yozgat'a, orada ikinci olduk. Ancak Çorum'da birinci, amatörde birinci olduk. Oradan Osmancığa geçtik, adı Osmancıkspor'du. Ardından Osmancık'ı Çorumlulaştırdık. 1978-1979 sezonunda namağlup ikinci olduk. İkinci sene Osmancıkspor'u şampiyon yaptık. Kulüp başkanı Rıfat Erdem'di. yine hem oyuncu hem antrenördüm. Çorum'dan Osmancığa Salim Erkoç, Yusuf Çilingir, Ahmet Metineren, Hasan Gürbüz gibi oyuncular getirdik. O sene Osmancık ikinci yıl şampiyonu oldu. Birinci amatör küme şampiyonu olduk. Sonra Ordu'ya gittik yine grupları aşamadık, biz yine o senenin sonunda Osmancıkspor'dan Kültürspor'a geçtik. Kültürspor'da ben yine hem antrenör yine hem oyuncuydum. Bu sefer Mehmet Aşıla, Mustafa Dalgıç bu kişiler bayağı Çorumspor' da oynadı yani en övündüğüm kişiler onlardır.

Kültürspor'da o sene şampiyon olduk. Grubu aşamıyoruz yine, Tokat'ta grup maçlarına katılmıştık. Kara Gücü başımıza bela oldu onu atlasaydık şampiyon olurduk. 1980'de benim Çorum antrenörlüğüm başladı altyapıda bu defa gençler ile Çorumspor' a gittim. Mehmet

Aşıla, Mustafa Dalgıç, Zafer Ediş, Soner Yalçın gençler arasındadır. Soner Yalçın bayağı akıllı bir futbolcuydu orta sahada oynuyordu. Ben onları aldım Çorumspor›a getirdim Çorumspor' un altında da çocuklar geldiler onları karma yaptım ve çok iyi bir takım oldu. Çorum genç takımı o sene şampiyon oldu. 6 ay sonra amatör takım oldu, bir sene sonra terfi maçlarında Çorumspor profesyonel ligden düştü. Terfi maçlarını aşarsan şimdiki PTT 1. ligine yükseliyorsun 3. lig kalktı, terfi oynuyorsun, geçersen PTT 1. ligde oynuyorsun.

O takımda Çorumlulaşmanın başladığı yıl odur, benim ahdim odur ki ben yapamadım o gençler yaptı. Kadro 20 kişilikse 14 kişisi Çorumluydu 1982-1983 yılında...

Terfi maçlarında o sene Elâzığ şampiyon oldu biz ikinci olduk, bir yenilgiyle. Bu kadronun içerisinde Ümit Kolağası, Savaş Karakuş, Soner Yalçın, Mustafa Dalgıç, Ahmet Oflaz, Mehmet Aşıla, Haydar Nanecioğlu Çorumlulaşma o sene öyle iyiydi ki... Kaleci Nafi vardı iyi bir takımdık. Sonra ben bıraktım.

1983 ten sonra benim için bitti, Nevşehir maçıydı, maraton kapısından çıktım çıkış o çıkış. Yaklaşık 30 yıllık bir geçmişimiz var.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Ahmet Topkaya, Boncuk Yılmaz, Halil Özyazıcı, Orhan Coşkun ve Halil Özyazıcı ki o İstanbul beyefendisi biriydi. Fenerbahçe'de top oynamış. Ondan biz futbolun özünü aldık. Alt yapıya çok kıymet verirdi.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Aldığımız kupalar ve madalyalar var.1971-1972-1973, 3 sene ticaret lisesinde şampiyon olduk. Okullar arası turnuvada Türkiye 3.sü olduk. Başımızda Naim Hoca vardı fakat takımın her şeyiyle ben ilgilendim. Çorum lisesinin 16 senelik saltanatına son verdik. 3. yılımızda Türkiye 3.sü olduk. Ankara'da Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisinde oynadım.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Arkadaşlarımın tümü, sonra öğrencilerim. Mehmet Aşıla, Mustafa Dalgıç, Cengiz Keleş, Elvan Mila, Nurettin Kabalak, Savaş Karakuş, Soner Yalçın, Ümit Kolağası, İhsan İdikut, Yalçın Keleş... Bunlar unutamadığım sporcular.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Merzifon'a hazırlık maçına gittik, Merzifonspor'la maç yapıyoruz, kavga çıktı maç yarıda kaldı, herkes stadın içerisinde. Ahmet Kol, kaleciyle dalaştı, tribünden inenler oldu, keşke olmasaydı. Çorum Lisesi'yle oynarken tribünlerin karıştığını gördük, Rahmetli Yılmaz Gül, kavganın ortasında bizde sahada durduk izliyoruz, bre gafiller bre ahlaksızlar demiş sonradan öğrendik, Ünlü müdür, Çorum Lisesi müdürüydü Fevzi Gökeşme vardı onu hatırlıyorum.

Futbol hayatımda iki kere maçtan atıldım, ben hakemlere yardımcı olan birisiyim, fevri görünürüm ama öyle değilim o maçta atılmasam belki şampiyon olurduk. Balıkesir'e yenildik, tek yenilgimizdir o maç ve ben o maçta ben yoktum. Uğur Barlık'ın Çimentoya attığı bir gol vardı 1-1 bitti maç. Onu unutamam.

Kaleci Mahmut'la maçtan bir gün evvel, benim bir muhasebe bürom vardı. Oraya geldiler, karşılaşacağımız takımın oyuncularıyla şakalaşıyoruz, sen gol at ben sahayı terk edeceğim gibi, o maçta çok güzel bir gol attım, döndüm vurdum gol, ben gol attım bu sahadan çıkmaya çalışıyor biz yok çıkma olmaz falan diye ikna etmeye çalışıyoruz, güzel bir kardeşlik vardı aramızda.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Süleyman Seba hayranıyım, onun beyefendiliğine başkanlık yapışına hayrandım. Tabi bir de Beşiktaşlılığım var. Metin Oktay mesela Galatasaraylı çok beğenirdim. Ama ben Beşiktaşlıyım.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Maddi bir şey kazandırmadı ama manevi çok kazancım oldu. Talebelerim, arkadaşlarım. Şimdi beni gördüklerinde çok saygı duyarlar, ben de onlara çok severim.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke devam etseydim diye bir karıncalanma var tabi içimde.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

O zamanlar saha zımpara... Çamur... Yürüyemezsin. Toplar, memeli toplar, suyu yiyince vuramazsın, gitmez top... Nereden nereye geldik.

Ayakkabılarımız dimyakoz diye bir ayakkabı vardı. İstanbul'dan gelirdi. Herkes de bulamazdı o ayakkabıdan. Örs, üzengi gibi bir şeyimiz vardı onun içine sokardık, ona vururduk çivilerini düzeltmek için. Mahalle arasında kesle oynuyorduk. Çorumspor'un malzemecisi vardı, rahmetli meşhur Ahmet Özkabakçı, ona yalvara yakara ayakkabılarımızı tamire götürürdük tamir ederdi Allah rahmet eylesin. Şimdi ohooo! Her şey çok güzel tabi.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Yüzme, 5 kilometre yüzüyorum. Yürüyüş grubumuz var, yürüyüşe çıkıyoruz. Evde de maç izliyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Futbol oynayacaklarsa, spor yapacaklarsa çalışmak gerekli... Dürüst olsunlar, ahlaklı olsunlar, saygılı olsunlar, birbirlerini saysınlar, sevsinler. Spor bence mertliktir.

AYÇİN KUL

FOTOĞRAFLAR

Çorumspor'da antrenörlüğe Ayçin Kul getirildi

Çorumspor'da antrenörlüğe, Çorumspor amatör takımı antrenörü Ayçin Kul getirilmiştir. Çorumspor Teknik Direktörü Cengiz Turcan'ın isteği üzerine antrenörlüğe getirilen Kul, "Takımımın başarısı için elimden geleni yapacağım" demiştir. Resim-

AKBANK

GARANTI

BANK

CEMALETTİN HOŞGÖR

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

04.03.1949 tarihinde Çorum'da doğdum. Evimiz Çorum merkezde eski öğretmen okulu şimdi İmam Hatip Lisesi olan Albayrak Sokaktaydı. Babam terzi Mahmut Hoşgör'dü. Babamın belediye taş binasının arkasında İzmir Dikimevi diye meşhur bir terzi dükkânı vardı.

İlkokulu 60'lı yıllarda Albayrak okulunda okudum. Ortaokulu Atatürk lisesinin orta kısmında bitirdim. Daha sonra Çorum Öğretmen okulunu bitirdim.

1968 yılında sınıf öğretmeni olarak Çorum merkez Karapürçek köyünde göreve başladım. Okul Müdürü olmadığı için orada aynı zamanda Okul Müdürlüğü de yaptım. Burada 3 sene çalıştım. Daha sonra Ortaköy'ün Kavakalan ve oradan da Merkez Hacı Musa Köy Okullarında çalıştım.

1974 yılında Manisa Spor Akademisi'ne girdim. 1975 yılında Beden Eğitimi Öğretmeni olarak Bahçelievler ilkokulunda göreve başladım. 1977 yılında Albayrak ilkokulunda Beden eğitimi öğretmeni olarak göreve başladım. 1994'te emekli olana kadar burada çalıştım. Ayrıca 1992'den 2019 yılına kadar Özel Pınar Koleji ve Özel Pınar Sağlık Meslek Lisesinde öğretmenlik yaptım. 2019 yılından bu yana Çorum Futbol Kulübü alt yapısında U-17 ve U-14 takımlarında antrenör olarak çalışmaya devam ediyorum. 3 çocuğum var, 2 oğlan 1 kız.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Eski Öğretmen Okulunun bahçesinde Hasan, Selahattin Eftekin, Sefer, Ömer Alp, eski hapishanenin müdürünün oğlu Ömer (Tokat'ın antrenörü oldu daha sonra) bu arkadaşlarla mahallede top oynuyorduk. Genelde mahalle arasında oynarken sporla tanıştım ve futbolu çok sevdim.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Futbolda sporcu olarak ilk lisansım 1965 yılında Bakımspor'da çıktı. Beni Bakımspor'a ilk elimden tutup götüren Boncuk Yılmaz ve İbrahim Kurtaran ağabeylerdi. Bakımspor'da genç takımda oynuyor, her maç en az iki gol atıyorum. Her çıktığımız takımı 6-0, 7-1 derken o yıl namağlup şampiyon olduk. O zamanlar sol açıkta oynuyorum. Ağabeylerimiz babuşkolar var onlar A takımda oynuyorlar. İbrahim Kurtaran ağabey, Ekrem ağabey yine Kova Necdet ağabey canavar gibi takım, şampiyon oluyorlar. Bakımspor o sene çok iyiydi. Ondan sonra 1966 yılında benim ayağım kırıldı ve 1 sene futbola ara verdim. 1967 yılında ayağımda çivi ile bir kere daha oynamak nasip oldu. 1967 de Çorumspor'u kurduk Bakımspor, Güneş Spor, Gençlik Spor, Sanat Spor bunlar birleşiyorlar o kulüpler kapanıyor ve Çorumspor kuruluyor. Bakımspor daha sonra Köy Hizmetlerinin takımı, daha sonra da İl Özel İdare Spor oldu.

Çorumspor'da sadece bir defa genç takımda oynamak nasip oldu 1 maç, ondan sonra beni transfer ettiler. Ben Çorumspor›un genç takımda oynarken orada beni Orhan Temiz ağabey izlemiş, Cemalettin sen gel dedi ve beni Çorum Gücüne aldı. 1978 yılına kadar. Çorum Gücü takımında oynadım. 1967'den 1978 yılına kadar Çorum Gücünde oynadım ve 5 yıla kadar da kaptanlık yaptım. Çorum Gücü Kulübünde İlk kaptanım Rıfat Cerit ağabey idi. Ben devamlı orta sahada oynadım. 1976'da Merzifon'a maça gittik. Orada burun kırıklığı hadisem oldu. Çorum Gücünde oyuncuyken hiç şampiyonluk yaşayamadım nasip olmadı ama antrenörlüğümde çok şampiyonluklar yaşattım.

1977 yılında Çorum Gücünde Futbol oynuyorum o arada Çorum il karması olarak Manisa Spor akademisine maç yapmaya Manisa'ya gittik ve onları 1-0 yendik. Manisa'dan dönerken bir kaza geçirmiştik. Salihli yakınlarında bir tüp kamyonuna nasıl çarptıysak o sırada Hacı Çakır ağabeyin göğsüne direksiyon geliyor, Hacıismailoğlu'nun ayaklarına kamyonun karoseri giriyor iki ayağı sakat oluyor orada. Fotoğrafçı Efe vardı (foto Hakan'ın yeğeni veya kardeşi) havadan nasıl uçarak geldiyse bende arkadan Halit ile Abdulkadir Özden›le sohbet ediyorduk. baktık ki havadan uçuyor fotoğrafçı Efe cama kadar uçtu ona mı gülelim, halimize mi gülelim bilemedik? Arabanın önü yere çakılmış, arabanın arkası uçuruma doğru havada idi nasıl indik bilmiyoruz. O telaşla Afyon'a geldik. Afyon'da İskilipli idareciler hazırlık maçı almışlar. İlla maç oynayacaksınız dediler. Biz kaza geçirdik, Hocamızda sıkıntı içinde, oynamayalım dediysek de olmadı. Maça çıktık ve bize 5 gol attılar. Biz bırakın gol atmayı ayakta bile zor duruyorduk.

1977 yılında İskilip'in amatör takımı olan İskilip Gençlik Spor beni orta sahayı yönetsin diye transfer ettiler. O yıl İskilip Gençlik Spor'da Elmalılar, Halit Sıkılar, Abdulkadir Özdenler, Adnan Akseller, Selim Sümer hep orada oynayarak şampiyon olmuşlardı.
1977 yılında antrenörlük kursu açıldı. Ankara Gençlerbirliği'nin antrenörü Ruhi Yavuz geldi. Antrenörlük kursunda Hasan Gürbüz, Orhan Coşkun, Mehmet Hacıismailoğlu vardı. inşallah hepimiz mezun olacağız dedim. Bazı tedirgin arkadaşlar vardı. Hallederiz onları dediler, hakikatten de öyle oldu yardımlaştık ve hepimiz Futbol Antrenörlük belgesini aldık. 1978 yılında ise sakatlanınca futbolu bıraktım. 1979 yılında antrenörlüğe başladım. İlk Çorum Gücü Kulübünde Orhan ağabeyin takımında (gözlükçü) antrenörlüğe başladım.

Kulüp Başkanımız Yılmaz Atlamaz'dı. O sene takımı ilde 3. yaptım. Genç takımımız ise 2. Oldu. Takımımızda Aydın Optik Kaptan, Rıfat Optik stoperim, Lokman Optik minik takımda oynuyordu. Onların hepsinin de gözlükçü olmalarına ben vesile oldum. Ellerinden tutup Yılmaz ağabeyin yanına getirdim. Ondan sonra 1980-1981 sezonunda ikinci yılımda Çorumgücü'nü Büyük Amatör kategorisinde namağlup şampiyon yaptık. Takımımızda Adnan Aksel 19 gol ile gol kralı oldu. Adnan Ankara'da Ticaret Akademisinde okuyor. Ben Adnan'ı yarım devre oynatıyorum. 2. devre deli oluyor beni neden 2. Devre oynatıyorsun 1. Devre oynatmıyorsun diye. Bende "konuşma, bana bir inan sen karışma bir nedeni var" diyorum. Şahane futbolcu, santafor deyince her özelliği olan, kıvrılan, feyk atan, böyle ne bileyim 2-3 kişinin arasından çıkabilen, ceza alanının içerinde yaptığı her harekette ya gol ya da penaltı yapabilen bir oyuncu. Adnan inanmıyor, bozuluyor. Verdiğim idmanı yapıyor. Takımda sadece ona tolerans gösteriyorum. Ondan sonra böyle yarım devre oynaya oynaya 19 gol ile Gol Kralı olduktan sonra Adnan'a gel bakalım dedim kim haklıymış. Adnan şampiyon olunca "Hocam haklısın" dedi. Bir kucaklaştık orada "bunun içindi işte bu duyguyu tadamayacaktın" dedim. İlk devre oynatsaydım kesinlikle bu performansı gösteremeyecektin. Herkesin iyi olduğu bir anda sen bu golleri atamayacaktın birde sakatlanacaktın kasın yırtılacaktı sen bunları bilmiyorsun dedim. Yine takımda Necati Şahin 10 numaralı sporcumdu. Çatal İbo, İbrahim Çatal sol bekim, geçilmez kalemizde olan Nurettin Kabalak'ı ise 8 sene çalıştırdım. Ondan sonra Erok Sporda Antrenör oldu. Ayrıca futbolcularımın çoğu antrenör oldu. Hüseyin Eğer'i çekirdekten yetiştirdim, şimdi antrenörlük yapıyor.

Sonra Abdullah Yalkanuzun lakabı (Berber Apuş Emmi) herkes öyle tanır. Hilmi Uğur Ustam da onun yanında. Leblebici Selahattin kardeşim Halk Eğitimde çalışıyor, Apuş Emmigil beni Kültürspora aldılar. Kültürspora geçince Kabalak Nurettin, Tevfik Zencirci, Tök Hasan, Zakir Kümbül, Ahmet Metineren, Elvan Milağ, Talat Kutsal ve Kaptan Erdem Şahin var. Bu arada Talat 1978 İmam Hatipe öğretmen olarak geldi ve takımı ona teslim ettim. Neyse ondan sonra Halit Terlemez, Taş Osman, Ahmet Metineren (kedi Ahmet) bütün bunlar Kültürsporu oluşturuyorlar. Bu takımla namağlup üst üste şampiyonluklar kazandık.

Sonra 1984'te beni Çorumspor'a alıyorlar yalnız Profesyonel Amatör Lig. Yine Nurettin Kabalak, Levent Coşkuner, Suat Coşkuner, Kara Sedat, Zakir Kümbül bunlar benim futbolcularım. Ahmet Kamalak; Mecitözü ilçesinden almıştık. Elvan Milağ, bunlarla 1984 yılında Çorumspor Amatör Takımı hem Amatör Lige çıkıyoruz hem de deplasmanlı ligde oynuyoruz. Bozok Spor, Çarşamba Spor, Sinop Spor bunlarla oynuyoruz. Cumartesi Amatör lig, Pazar günüde deplasmanlara gidiyoruz. Ondan sonra Çorum'a geldim. Çorumspor genç takım namağlup 2 şampiyonluk almıştı. Sonra Sedat Damar bana bir çocuk getirdi. 1984'te 2. nolu sahada elinden tutmuş, bu çocuk sana emanet dedi. Millî güreşçi Abidin Güler 'in oğlu Hakan Güler (Gol Kralım). Hakan, Almanya doğumluydu. Baktım çocuğa filinta gibi fizik mükemmel, orada bir idman yaptırdım koşu, sprint ooo... Gayet iyi mükemmel... Çocuğa dedim "gel yavrum ben seni yetiştireceğim ama idmanları kaçırmak yok" O da "tamam Hocam" dedi. Ve o sene o toprak sahada gol kralı oldu. Özel santrafor çalıştırdım. Sağdan soldan, ortalar kafa vururken, belden esnemeler, mükemmel bir şekilde yetişmeye başladı. İkinci sene yine genç takım şampiyon ve iki senede üst üste gol kralı ve namağlup şampiyon genç takım. 1985'ten sonra Çorumspor'u lige otomatikman aldılar.

Sonra 1986-1987 sezonunda Günaydın Özyurt Hocam, Türkiye Antrenörler Derneği Başkanıydı Ankara'da (TÜFAD). "Sana Teknik Yayınları gönderelim mi Cemalettinciğim?" dedi, olur efendim dedim. Teknik yayınları alarak devamlı mektuplaşarak o şekilde kendimi geliştirdim. Şu an ilimizde üst düzey antrenörlük yapan kişilerle bu bilgileri paylaştım. Beni 1985'te seçmelere çağırdılar, profesyonel ligde oynamayan sporcuyu profesyonel takım lisansı vermiyorlar, C Lisansı alamıyor öyle bir şart vardı. Tök Hasan, Celal Hoca ile beraber toplandık Ankara'ya kursa gittik. Sınavların sonucuna göre ben C kursuna kabul edildim. Çorum'da Amatör Antrenörler içinde Profesyonel Antrenörlük C Kursunu ilk ben aldım 1985 yılında. 712 numaralı Çorum'un ilk kayıtlı Antrenörü oldum. 1986 yılında C kursuna gittim ve Ankara Beşevler'de bir ay o güneşin altında, Metin Türel Kurs Teknik Direktörü, Altan Tetik Ordu Millî Takım Antrenörü, Kazım Türesin Eski Millî Takım Antrenörü, Atilla Yüce halende geliyor buralara. En az 10 branştan ilk yardım, teknik, taktik, fizik, terapiler, psikoloji, fizikkondisyon, pozisyon derken hepsinden not tuttum şimdi tuttuğum bütün notlar hala duruyor. Bu belgeyi ilk sıralarda aldım. Kurstaki lakabım Konti'ydi. İtalyanların Konti'si diyorlardı. Kursta sol ayağımı kullanıyordum çok güzel ortalar yapıyordum. Teknik çok iyiydi. Ya hu sen aynı Konti'sin derlerdi. Metin Hoca bana Konti aşağı Konti yukarı, neyse oradaki kursu bitirdik.

1987 yılında Çorumspor'u şampiyon yapabilmek için teknik direktör olarak Cemalettin Akçayı getirttiler. Ben de Çorumspor'un A Takımında yardımcı Antrenördüm. Teknik direktör Cemalettin Akçay Hocayla böylece çalışmalara başladık.

Takım da ise Çorumlular;

- Salih Öztürk
- Suat Coşguner
- Selim Sümer
- Nurettin Kabalak
- Kazım Konak (Yetiştirdiğim Oyuncu)
- Elvan Milağ
- Halim
- Arif Cimen (Yetiştirdiğim Oyuncu)

İl Dışından Gelen Oyuncular;

- Ergün
- Afyonlu Yüksel
- Çubuklu Orhan
- Bartınlı Kayhan
- Fatih Zambak (Millî Sporcu)
- Trabzon'lu Ethem (Orta Saha)
- Ömer Günaydın (Stoper)
- Orhan (Sağ Bek)
- Sinoplu Ertan (Forvet)
- Iğdırlı Hasan (Babayiğit, topa vurduğunda top zınn diye giderdi)

O zamanlar Belediye Başkanı Necdet Diken, Genel Kaptan ise İsmail Çevik'ti.
1987 yılında maç Çorum'da, Polatlı'yla başa baş gidiyoruz. Ankara Demir, Polatlı ve Çorumspor olarak biz savaşıyoruz. 18 takımın olduğu Profesyonel Lig. Biz ilk 3'teyiz. Polatlı'yla puan eşit, Polatlı'yı yenersek lider biz olacağız. Stadyum tıklım tıklım dolu bir de seyirciler tabut yaptırmışlar Polatlı'yı bunun içine gömeceksiniz diye. Maalesef bir türlü gol gelmiyor onlar bastırıyor biz bastırıyoruz. +90'da rakip takımın santrafor oyuncusu Mustafa Cengiz gol attı bize. O koca stat bize tezahürat yapan seyirci birden sustu. Anaam! Ortalıkda bir sessizlik eyvah biz şimdi ne yapacağız, biz sahadan nasıl çıkacağız, içeri nasıl gireceğiz diye çok üzülmüştük. Allah! Başladılar şimdi tezahürata. Anam zor yani kabullenemediler, kabullenmedik, saç baş yolduk. Yenildik ama futbol bu. Neyse o sene yene yenile devam ediyoruz. Kastamonu deplasmanına gidiyoruz. O hafta Kastamonu'ya yıldırım falan düşmüş. Hava şartlarının kötü olmasından dolayı Kastamonu takımının 2 veya 3 futbolcusu kaza geçirerek rahmetli oluyor. Bize de Kastamonu takımı maça çıkamayacak falan dediler. Ondan sonra karar değiştirip maça çıkacak dediler. Hocaları geldi, biz geçmiş olsun falan dedik. Hoca da bize duygu sömürüsü yapıyor. Çok fazla gol atmayın amatör takım gibi çıkıyoruz, elimizde takım kalmadı falan. Onlar gittikten sonra dedim ki; ya Cemalettin Hocam benim içimde bir korku var, biz çıkalım atalım 2 veya 3 tamam mı? Son dakikalara geldiğimizde bırakırız. Sonra çıktık maça döndüm Hocama dedim ki; Hocam bunlar sahayı biçmemişler, bir de sulamışlar hem de çimenler bir karış. Bizim takım çıktı ısınmaya. Pas yapmaya çalışıyorlar top gitmiyor. Hocam dedim bunlar bize tuzak hazırlamışlar! Bundan sonra çim biçmeleri de mümkün değil. Sahaya hakem çıktı ve maç başladı aynı korktuğum gibi oldu ilk 10 dk. bir gol yedik. Biz zorluyoruz direkten dönüyor, ceza alanlarına giremiyoruz. Hiç gol atamadan 1-0 Kastamonu'ya yenildik. Bu arada devre bitmek üzere Ethem'e nasıl vurdularsa "çok kötüyüm Hocam" dedi bende gel bakıyım dedim. Omzunun altına girdim sahadan çıkmak için sahayı tur atıyoruz.

Bu arada Kastamonu taraftarından küfür yiyoruz. Sonra soyunma odasına götürdüm ve soyunma odasındaki arkadaşlara şoför ve masöre Ethem'le ilgilenin böyle böyle oldu dedim ve sahaya tekrar çıktım. Oradan Başkanımız Necdet Diken Bey beni çağırmış gittim. Bana dedi; "Cemalettin ne yapıyorsunuz?" Hep fırçayı ben yiyorum. Yardımcı antrenörüm, Çorumluyum ya Hocaya diyemiyorlar hep bana kızıyorlar. Oda barut olmuş hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyor. Sen bunu yapmıyorsun falan ondan sonra ben bir şey diyemedim. Bekledim maçın son anlarına doğru Hocam bir şey diyebilir miyim dedim çekine çekine. "Ne oldu?" dedi. Anlattım bende Hoca küplere bindi. Sonra maç bitti 1-0 yenildik. Sahadan nasıl çıkacağız ayvayı yedik. Zaten Polatlı'ya da yenildik. Bizim seyirci 5 otobüs gelmiş maça o Kemal Özyurt'a çekirdekçi ama "Sünnetçi Kemal" derlerdi, bu da amigolardandı Mehmet Ali'ler, Hasan'lar falan bu da yardımcı amigo pozisyonundaydı. Hem çekirdek satardı hem de onlar kadar coşkuyla beraber bağırırdı. Bizi tuttular sizi erken çıkaracağız dediler, seyirciyi sonradan çıkaracağız dediler. Bizde iyi, olur onları önce gönderirseniz bizim yolumuzu keserler, bizi döverler biz önce çıkalım dedik ve biz stadyumdan çıktık. Yola düştük. Çorumlu seyircilerimiz yolda arkamızdan geliyorlar, selektör atıyorlar, kornaya basıyorlar, neyse Osmancık'a yaklaşıyoruz, Hoca döndü bana

dedi ki "ya Cemalettin Hocam kurşun yemiş it gibi kaçıyoruz". Korkmuş adam. Dedim ki bizim seyirci böyle, yakalarlarsa duman ederler. Futbolcular korkmaya başladılar. Olduğum yerden kalktım, dedim ki; "hiçbiriniz korkmayın rahat olun, yalnız hiç ses çıkartmayın bana bırakın" dedim. Osmancık'a gelince bizim her zaman yemek yediğimiz lokantaya durduk. Arabayı arkaya çektik sessizce arabanın içinde bekliyoruz. Ben hemen oradan hızlıca lokantaya girdim lokantacıya dedim; biz yenildik seyircilerde üzüldüler 5 otobüs arkamızdan geliyorlar bizi görürlerse döverler haftaya maçada çıkamayız. O da dedi; "Hocam bende Çorumluyum merak etme" dedi "siz müsterih olun..." Aradan 15 dk. geçti geçmedi, hemen otobüsün biri durdu ondan sonra diğerlerini de durdurdular, indiler hepsi aşağıya hep sesleri geliyor bizde lokantanın arkasına saklandık. Oradan birisi; "çabuk lokantaya bakın oradalar mı diye", araştırıyorlar, bulsalar dövecekler, aradılar aradılar... O kişi; "burada yoklar gitmişler" dedi. Birisi de oradan çıkıp dedi ki; "Merzifon tarafından kaçabilirler 2 otobüs oradan gitsin, 3 otobüste Kırkdilim'den gitsin, yakalar yakalamaz indirin hemen" dediler. Biz de duyuyoruz konuşulanları. Neyse gittiler onlar. Ben dedim rahat olun arkadaşlar gittiler dedim. Lokantada karnımızı doyurduk hemen çıkmayalım yola dedim. Peki ne zaman çıkacağız dediler. Bana güvenin saat gece 2-3'ten önce giremeyiz Çorum'a. Herkes evine gitsin bakın Ethem sakatlandı dedim. Bekledik ve sonra ben bunları Merzifon tarafından götürdüm.

Gece saat 2 idi. Biz Çorum'a girdik hiç kimse yok. Girerken yine bir korku oldu bizde, ışıkları falan kapatarak ilerliyoruz. Sonra vardık Çorum'a ertesi gün antrenman var. Çıktık sahaya antrenmana ama Hoca gelmedi. Bekliyorum Hoca yok ben başlarsam da kızar biliyorum huyu da pis. Ben ne dersem onu yapacaksın diyor bende onu yapıyorum. Gazetecilerden fırça yiyen benim, kondisyon veremediniz falan... Gazetecide Sadi Başıbüyük ağabey, beni yerden yere vuruyor Merhaba Gazetesinde. O zamanlar bir şeyde de diyemiyorum. Sadi ağabey düşündüğün gibi değil diyorum. Nasıl o zaman anlat bana diyor. Bende sonra konuşuruz biraz sakin ol diyorum, şurada genel kaptan, idareciler falan var bir şey diyemiyorum. Hocaya laf gittiğinde hemen görevine son verirler, sen niye konuşuyorsun bizim aleyhimize diye, ya sen niye benimle konuşuyorsun git Hocayla görüşsene diyorum. Yardımcı antrenör değimlisin sen diyor. Neyse Hoca gelmedi. Ben de idmana döndüm idmanı bitirdik. İçimden de seviniyorum niye seviniyorum; idmanı yaptırdığıma. Neyse ertesi gün oldu dedi ki idareciler; "Hocam bundan sonra takımın hocası sensin, Hoca gitti Trabzon'a". Ethem'de gitmiş, O'nu da almış, götürmüş. Neyse ben bir iki saat müddet istiyorum dedim. İçeri girdim futbolcuları topladım; önemli bir gelişme var dedim. Fatih Zambak'ı çektim kenara; Fatih sen 38 yaşındasın ben 39 yaşımdayım, sen Millî futbolcu, popüler bir futbolcu olabilirsin, bir sürü profesyonel hocalarla da çalıştın, benim profesyonel ilk çalışma hayatım olacak, bana hocalık görevi verildi dedim.

Diğer hoca gelmeyecek artık sen benimle çalışmayı kabul ediyor musun? Bu benim için çok önemli dedim. Sen beni bilmiyorsun Çorum'da amatörde çok çalıştım ama ilk defa profesyonel olarak çalışacağım kabul eder misin etmez misin? Erkekçe cevap ver yoksa ben görevi kabul etmeyeceğim dedim. Çünkü Fatih takım kaptanı herkes onu dinliyor.

Fatih dedi ki; “Sen benim ağabeyimsin, bizim ağabeyimizsin aynı zamanda da Hocamız olmandan da gurur duyuyorum! Herkes de duymak mecburiyetinde” dedi. Ardından; “seninle devam etmek istiyoruz biz” dedi. Bende “tamam o zaman kabul ediyorum” dedim. Fakat ben teknik sorumlu olduğumda baktım performansın düştü, oyundan çıkman gerekiyor; bunu da kabul eder misin? dedim. “Hocam istediğin dakikada çıkart” dedi. Bu sözleri aldıktan sonra bak bu erkek sözü Fatih dedim tamam mı? Tamam. çünkü bende rahat edeyim, benim prensibimde adaletsizlik yok, hak edeninde köküne kadar isterse yaşlı olsun 90 dk. çıkartıyorsa oynatırım. Göğsüne madalyanı takarım dedim. Tamam mı? Tamam. Onun üzerine girdim içeri futbolcuların yanına, arkadaşlar bakın yönetim Teknik Direktörlüğü bana verdi kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz mertçe söyleyin. El kaldırarak futbolcular; Hocam biz seninle devam etmek istiyoruz dediler. Tamam dedim; bakın kusura bakmayın ben oynayanı oynatırım oynamayanı oynatmam adaletli olacağıma emin olun, bütün spor hayatımda bunu uyguladım size de bunu uygulayacağım aslanlarım dedim tamam dediler. Allah şimdiden zaferimizi kabul etsin dedim.

Tokat maçı var. Biz üst üstte 2 yenilgi alınca biz 5. sıraya düştük. Tokat’ta puan olarak üstümüzde. -Tokat’ı da Babalık çalıştırıyor ki Samsunlu Mehmet Babalık. Bizi yenip Polatlı’ya yetişmeyi hedeflemişler-. Aramızda Polatlı’yla tam 5 puan fark var ama Tokat ve Ankara Demir bizim üstümüzde. Biz şimdi Tokat’ı yenersek sıralamada altımıza düşecek ve ilk 3’e girip play-off şansını yakalayacağız. Benim döneminde o haftaya kadar oynatmadığımız Ümit diye bir futbolcumuz vardı ama çocuk iyi oyuncuydu. Ümit’i çektim kenara dedim ki bak aslanım bu performansla gidersen seni oynatmayı düşünüyorum, dikkat et oğlum dedim. Çorum’da Köy Hizmetlerinde kamptayız ve kampa kulüp başkanımız ve o zamanın Çorum Valisi Celalettin Tüfekçi Bey geldiler konuşma yapacaklar. Vali bey; “gel bakalım genç antrenör bu hafta ne yapacaksın?” dedi.

Efendim pirim verirseniz biz bu maçı alırız dedim. “Ya ne yaptın hiç konuşmadan maçı aldın” dedi. Evet dedim; bu takım bu maçı alır bakar mısınız yüzlerine, mental olarak hazırız. “Hadi bakalım herkese bir takım elbise, kaşe kumaşından Sümerbank’tan” dedi. Tamam, efendim dedim neyse maça çıktık 1-0 yeniliyoruz Kayhan’ın golüyle 1-1 oldu skor. Devre arasına girdik. Ümit’i 2. yarıda oyuna alacaktım. Dedim ki senden ümidim var haydi oğlum kendini göster bütün gücünle. 2. yarı başladı. Forvet oynuyor Ümit. Onun golüyle 2-1 yendik. Maçta bağıran seyirci alkışlıyor, ortalık kopuyor. Bizi önceki maçta dövecek olan seyirci alkışlıyor. Ondan sonra Tokat’ın seyircisi giderken Seydim benzinliğinde bütün arabaların camlarını parçalayarak, kıra kıra gittiler. Tokat’ın seyircisi kabullenemedi maç sonucunu. Tokat’ın antrenörü Babalık geldi yakamdan tuttu; “beni mahvettin ben seni tanımıyorum sen kimsin?” dedi. Bende; önceden yardımcı antrenördüm, şimdi teknik direktörüm, adım Cemalettin Hoşgör. 712 numarada kayıtlıyım. Çorumspor’un hocasıyım dedim. Hiç unutmuyorum bu anımı.

Tokat hep alt sırada kaldı. Bir sonraki maçta 3. ligde Eskişehir Şekerspor’u Ramazan’ın 1. günü oruçlu olduğumuz halde 2-1 yendik ve Çorum’a geldik. O sezon profesyonel 3. ligi 3. sırada bitirdik. 18 takımın katıldığı lig’de ilk 3’ü Spor Toto’ya alıyorlardı. Bizde 3.

olduğumuz için katıldık. Lig'de başarılı olduğuma inanıyorum. Eğer sezonun başından sorumluluğu bana vermiş olsalardı daha güzel işler başarabilirdim. Bende artık seneye plan yapıyordum ama sonra baktım ki görevde yokum. Alt yapı görevinden de almışlar. Kulüpten de ilişiğim kesilmiş bana haber veren yok. 1987'de gazeteden okuyarak öğrendim. Haberde şöyle yazıyordu; Profesyonel takımı çalıştırmak için Erzurum'lu Turgut Kafkas ekibe getirildi diye yazıyordu. 3 ay sonra Erzurumlu Hocaya da güle güle dediler. O günden bugüne ne oldu anlayamadım. Genç ve başarılı olduğum halde beni gönderdiler, bana bir şans verebilirlerdi ama vermediler kulüp yöneticileri. 1988 yılında Profesyonel B kursuna gittim. Kurs Kayseri Talas'taydı. Bir önceki kursun devamıydı. Kurslar da Profesyonel Milli Takım ve uluslararası hocaların notlarını tutarak bu zamana kadar geldim. 2. lig antrenörlüğünü hallettim. Aynı belge ile 1. ligde yardımcı antrenörlük yapma hakkım vardı. 2. lig de teknik direktörlük ve 3. ligde de C kursu teknik direktörlüğü yapma hakkım vardı. Daha sonra Selim Hocam ve Halit Hocama bir fikir beyan ettim. Üçümüz bir olalım birimiz Çorumspor'un Teknik Direktörlüğünü alalım diğer ikimizde yardımcı antrenörlüğünü alalım Çorumlu olarak biz yönetelim. Bir Trabzon'un, Galatasaray'ın, Beşiktaş'ın genç takımı olalım böyle çalışalım var mısınız? dedim. Baktım ses seda yok kabul etmediler. Ondan sonra ben tek kaldım. Profesyonel takımda yok, boştaydım.

Boşta olduğum dönemde Ulukavak Teknik Heyetinden rahmetli Hüseyin Karahan ve Sait Kömürcü ile 1988-1989 sezonunda deplasmanlı lige katılmışlar. Beni deplasmanlı lige almak istediler, bende kabul ettim. İlk festival şampiyonluğumuzu o takımla aldım, namağlup şampiyon olduk. O dönemde yardımcım Yusuf Aydemir'e Amatör B kursunu da ben aldırttım. Sonra dedim; sen bu takımı çalıştıracaksın, bende altyapı için takım bulacağım dedim. 1990 yılında Albayrak Okulu Ulukavak Kartalspor olarak festival maçlarına katıldık. Albayrak Kartalspor olarak ilk mahalle turnuvasını aldım. Bende kendim Beşiktaşlıyım. Takımımızın renkleri de siyah-beyaz olduğu için Ulukavak'ı kabul ettim, sonra da Kartalspor olarak yavrularımı çıkarttım. İsmail Altay Baydur ve birçoğu oradan yetişti.

O dönem şampiyonluğu aldık. Hem de Selim Hocadan. Selim Hocanın takımı Millî takım gibi olduğu için almak mümkün bile değildi. Gençlik Spor İl Müdürlüğünde antrenör olduğu için en iyi çocuklar ondaydı. Sabahtan akşama kadar çocuklarla ilgileniyordu. Tek işi antrenörlüktü. Ben hem çocuklarla ilgileniyordum hem de okula gidiyordum. Bir yandan çocuklarda psikolojik olarak bir eziklik oluyor çıktığı zaman alacağı maçı da alamıyor ama ben onları motive ediyordum. Çalıştıracak saha bulamadığım anlar oldu. Bazen lisenin bahçesinde çalıştırıyordum yani nerede saha bulsam orada çalıştırdım. Mahalle aralarında çalıştıra çalıştıra takıma finali oynattım. Finalde temdit penaltılarıyla 5-3 gibi hatırlıyorum neyse şampiyon olduk. Halit Hoca, Kasap Mehmet, Selim Hoca hepsi bir taraftan, üçü üç yanda... Ben tek, başka yanımda bağıranımda yok. Ve maçı alıyorum bu ne demek bir zafer kazanmak... Çünkü Türkiye derecesi olan takımları yeniyorsun arkadaşım. Şimdi Selim Hocanın verdiği emekler çok ve Türkiye dereceleri almış takımlar. Bu takımları yenmek bizim için bir mahalle takımı olarak mükemmel. Ulukavak Mahallesiydi.

Ondan sonra Yıldızlar; 1994'te Belediye Başkanı Turhan beyin vefat etmesine kadar ben burada tam 6 yıl görev aldım. Bir de genç takımı şampiyon yaptım. Yıldızlarda final oynadık; Gençlerbirliği'ni finalde yenerek yine şampiyon olduk. Ulukavak'ta Kartal şampiyonluğu, 2. Küme şampiyonluğu, Gençler şampiyonluğu, Yıldız şampiyonluğunu aldım.

1995'te Turhan ağabey, Boncuk Yılmaz ağabeyime demiş ki; "çabuk ekibini al gel". Bu arada Selim Hoca ve Halit Hoca çalışıyorlar orada. Yalnız beni niye çağırdılar bilemiyorum ama bir şey görmüş herhâlde olumsuz olarak. Boncuk Yılmaz ağabey hadi Cemalettin geçiyoruz dedi. Çorumspor'a geçtik yıl 1995. Mehmet Hacıismailoğlu ve Yusuf Aydemir yardımcımla Paf ligine genç takım kuracağız. Tam 90 tane sporcu lisansladık. Alparslan Hoca da orada orta sahada oynuyor. Paf liginde Zafer Kıroğlu kalecimizdi. Belediye Başkanımız Turhan Bey de vefat edince hemen görevimize son verdiler. Bir de baktık ki yine kaldık boşta.

Yıl 1995 Devanespor başkanı Rumi Ispanak teklif etti bana. Rumi Ispanak çok vefakârdır. Benim de talebelerimden sayılır. Oğullarını da ben yetiştirdim kaleci Serkan gibilerini. Dedi ki Hocam her şeyi sen kuracaksın. Neyse tamam dedik. Geldim Hürriyet İlkokuluna; Nedim Köseoğlu, Sedat, Nurullah ondan sonra Salih, Selçuk Avcılar hepsi ordalar bir seçme yaptım. Müdür bey de çok memnun oluruz dedi. Çalışmalara başladık. Devanesporu ikinci kümeden birinci kümeye namağlup şampiyon çıkardım. Oradan da futbolcular yetişti.
1998 yılına gelince yine Çorumspor'a beni transfer ettiler, sanırım idareciler değişti. Hüseyin Çelik ile gittik Hoca olarak. Vefakâr bir arkadaştır. Genç takıma bakıyordu. Neyse Çorumspor'a geçtik ben Minik, Yıldız, Gençler ve Amatörden sorumluydum. O dönem Genç takım şampiyon olduğunda gruplara gitme olasılığı vardı. Gruplara gittik. 1998-1999 sezonu şampiyon olduk. Biz Samsun gurubunu çektik, Gençlerbirliği başka bir grubu çekti. İki takım birden gidiyordu. Neyse bu şekilde devam eden zaman içerisinde çok çalışarak başarıdan başarıya koştuk. Kemal Bolat coşuyor coşturuyor hep yeniyoruz falan öyle geldi geçti o dönemde.

Neyse 2003 yılında görevime son verdiler ve Devanespor'a geri geldik. Bıraktığım Nedimler artık genç takım oldular. Çocuklar sabah ezanı okunduktan sonra namazdan çıkıyor yürüyerek doğru stadyuma geliyor o soğukta karda kışta geliyorlardı. Bende namazımı bazen arabada bazende karın üstünde seccadeyi serer kılardım, oradan benzinlikten bağırırlardı Hocam Allah kabul etsin derlerdi bende Allah razı olsun derdim. Onlarda alışmışlardı. Başka saha bulamıyorum çocuklara idman veremiyorum 5 kişiye idman vererek maç alınmıyor çocuklara seçenekler sundum sabah namazından sonra yapalım idmanı dedim. Herkes kabul etti sizde kabul ediyorsanız Hocam dediler. Bende oğlum ben gelirim tabi ki dedim. Sabah namazından sonra idareci Hüseyin Koltaş'da geldi hem kalecim idi Devanede 2. kümede oynarken çok da iyi kaleciydi idareciler Kulüp Başkanı Rumi Ispanak, Hüseyin Koltaş, Ayhan kardeşim, Hacı Erdoğan bunlarda idarecilerimizdi bu ekiple çok güzel işler yaptık biz. Devanede başarıdan başarıya koştuk biz en azından alt yapı oluşturduk ondan sonra Devane Spor Genç takımıyla hiç top yüzü görmeden sabah namazından saat 08.00'a kadar çalışıyoruz. Bazen Kasap Mehmet yürüyüşten gelirken bizi izliyordu selam verip geçiyordu bazen Selim Hocam selam verirdi bakıyordu daireye giderken biz çalışıyoruz. Topsuz idman olur mu başkası olmaz der ama ben olmazı başararak çocuklarımı ikna ederek maçtan maça topla oynarız zaten iyisiniz siz kondisyon veriyordum bıktırmadan ama hep değişik interval antrenmanlar yapıyorduk. Orada da birçok başarımız oldu.

2008-2009 Sezonunda Çorum Belediyespor'a antrenör olarak başladım. Play-offa çıktık ve Bal Ligine çıktık. 4 takımlı play-off müsabakalarında Çorum'daki takımlarla İl Özel

İdare, Çimento, Kültürspor vardı. Bu takımlarla oynadık namağlup olarak 27 puanla Bal Ligine çıktık. Lig boyunca 64 gol attık 24 gol yedik. Baraj maçı vardı bir tane onu yenersek Trabzon'a gidecektik. Ama takım kaptanı Ali Uyar'ın gece 02.00'de dişi şişti. Maça çıkamadı. Ona rağmen maçı kazandık. Hatta o zaman Mustafa Veran sevinçten maç bitince topa bir vurdu hakem hakaret saymıştı. Sarı kartı zaten vardı kırmızı kartı almış oldu. Hüseyin Eğer vardı takım kaptanı o da oynayamıyor. Doktor raporlu, B12 eksikliği çıkmıştı. Gol Kralı Mustafa Veran 21 gol attı. Osman Gıdık; 19 gol. Harun Akkaya, Osman Kaş, Emrah, Zafer Kıroğlu vardı; takımımız çok iyiydi. Sonra Trabzon'a gittik. Orada, bir şekilde yenildik. Yine görevden alındım onu diyeceğim işte Bal Liginde devam ettirmiyorlar. Neyse o sene çıktık guruptan o baraj maçıydı takım yine ertesi yıl Bal Liginde ama ben görevde yokum.
Yıl 2010, takımın başına Hayrettin Gümüşdağ'ı getirdiler. Yardımcısı da değiliz. Neyse biz yine amatör alt yapıya bakıyoruz. Minikler, gençler... O sıralarda takımın isim değişiklikleri falan mı oldu ne hatırlayamıyorum ondan sonra zannediyorum 2. sezonu herhâlde o zaman 3. lige çıktı Çorum Belediyespor. Ben alt yapıya devam ediyorum. Mustafa Bey bana; "Cemalettin Hocam bir amatör takım çıkartalım mı?" dedi. Çıkaralım başkanım dedim. Belediyenin yine bir amatör takımı, nerede oynayacak ikinci kümedeymiş zaten. "Çorumspor ikinci kümede olduğu için oradan çıkartır mısın?" dedi. Çorumspor'u ikinci amatör kümeden, birinci amatör kümeye çıkarmamı istiyordu ki o zaman Çorumspor adını da aldılar. Bende olur dedim tuttu. Biz ikinci kümeden, Alparslan Hoşgör yardımcımla beraber birinci kümeye çıkarttık takımı.

Neyse biz yine alt yapıda devam ediyoruz. 2018 yılına kadar Çorum Belediyespor kulübünde antrenörlük yaptım. Ondan sonra ben U19 teknik sorumlusu olarak devam ettim. 11 yıl bu görevi yaptım. 2018 yılında Çorum Futbol Kulübü kuruldu ve yine aynı göreve devam ediyorum. Selim Sümer Koordinatör, Ömer Özer, İsmail Atalay Baydur, Halil Aydoğan, kaleci antrenörlerimiz; Yusuf Hocam ve Sebahattin Hoca çalışıyor. Daha alta inersek U15'te Hayrettin Karaca, U11, U12, U13'lere Alparslan Hoşgör çalışıyor.
Aynı zamanda 1975'te Hitit Folklor Derneğinin Başkanlığını yaptım 2 sene boyunca. Eskiden Halk Eğitim Merkezi müdürü Hasan Bekdemir ekip başıydı. Rahmetli Mahmut Batum idareciydi, Nazmi Keskin; Albayrak Okulunun Beden Eğitimi Öğretmeni o oynuyordu, Cemil ve Tüpcü Fikret oynuyordu.

Masa tenisiyle de ilgilendiğimi daha önce anlatmıştım. Masa Tenisi branşına Albayrak İlköğretim Okuluna Beden Eğitimi Öğretmeni olarak geldiğimde başlamıştım. Masa tenisi çalışmamı okun bodrum katında yapıyorum. 1976-77 sezonunda okulda seçme yaptım. Tacay isimli bir talebem vardı. Babası çimento fabrikasının müdürü, çocuğu çalıştırırken çocuğun attıklarını karşılayamıyorum ben oynuyordum ama çocuk iyiymiş yani. Çocuk beni yendi. Hep te oynadığımız zaman beni yeniyor tabi bende şakadan yenilmiş gibi davranıyorum. Neyse bunları okullar arası maça Kütahya'ya götürdüm. İlk masa tenisi branşına antrenör olarak orada başladım. Sonra 6 ay o çocuktan gizli duvar çalışması yaptım. Kendimi geliştirdim. Bu arada Eti Lisesinin şampiyonu Ali Kolay, İmam Hatip Lisesi Şampiyonu Nurettin Doğmuş öğretmenler, Halil Tekteş Atatürk Ortaokulun şampiyonu. Bunları her hafta dolanırdım kolumun altına masa tenisi raketimi alırdım bunlara hep yeniliyordum.

Hocam yine gel diyorlardı. Öğretmenler odasından öğretmenler bizi izliyor. Baktım bu iş hep yenilmeyle olmayacak, yenmeye çalışayım dedim. Ve hepsini yenince hiç kimse çağırmadı beni. Bende kendimi masa tenisinde ilerlettim ve Tacay'ı da yendim talebemi. Ondan sonra kendi aldığım derecelerim var. Öğretmen olarak öğretmenler arası şampiyonalarda hep şampiyon oldum.

1977 de Masa Tenisi hakemliğine de başladım. Şu anda da Masa Tenisi Ulusal Baş Hakemim. 1990'lı yıllarda il temsilcisi olmuştum. 2 dönem il temsilcisi olarak toplamda 8 sene görevde bulundum.

Okul takımlarında farklı branşları da çalıştırdım. Mesela; Albayrak İlkokulunu, Masa tenisi, Basketbol, hentbol, voleybol ve atletizmin en ince dallarında toplamda 5 farklı branşta çalıştırdım. Çorum şampiyonu yaptığım gibi grup müsabakalarına da götürdüm. 1994 yılına kadar Albayrak İlkokulunun ismini hep taçlandırdım. Ondan sonra Özel Pınar'da başladım. Orda 2 sefer basketbol derecesi aldık. Bir kez de futbolda ilk 4'e girmişti benim sayemde.
1977'de futbol antrenörü, hakem ve masa tenisine başladığım yıl o yılda Hentbol İl Temsilciliği teklif edildi bana. 25 yıl Hentbol İl Temsilciliği yaptım. Turgay Görkem'e teslim ettim. Hentbol branşını Çorum'a getiren benim. İlk hentbol sahasını Atatürk Ortaokuluna, Müdür Osman Özkan beyin zamanında 1977-1978 yıllarında aldığım sene oraya, toprak sahaya direklerini 3m. x 2m. olarak diktim. Sahada 40m. x 20m. olacak şekilde açık sahaya yaptım. Hepsini çiziyorum hazırlıyorum hatta Anadolu Lisesi, Fen Lisesi çevre okullara da geldim. Saha çizdim. Gidip yardımcı oluyorduk yani. İstiklal İlkokuluna dışarıdan derse giriyordum. 1982-1983 sezonunda hentbolda lig oluşturdum ve İstiklal İlkokuluyla şampiyonluğu kazandık. Sonra Hür Karadağ, Haşim Eğer, Yaşar Yılmaz ve İbrahim Bey hepsi Hentbol hakemi oldu. Ulusal Hakem olduktan sonra 2003 yılında teslim ettim. Onlar devam ediyorlar şu an.

Atletizm hakemliğini de 1978 yılında aldım ve hakemliğime devam ettim. Yüksek atlama, uzun atlama, bayrak yarışı, 75 m. sürat top fırlatma, gülle atma, disk atma gibi bütün bu dallarda sporcularımı özel yetiştirirdim. Mesela basket oynuyorsunuz, öbürü hentbolda oynuyor o yavrularımın içinden tarıyorum. Benim bir özelliğim vardı girdiğim sınıflarda sınıfları tarardım. Yani sadece böyle boş öğretmen olarak girip anlatıp ya da hareket gösterip çıkmazdım. O dönemin yetenek seçiminden sonra neler çıkmış mesela Atakan Tetik ben ilk müzik dolgusunu benim çaldığım mandolinlerden almıştır. Böyle diyorum çünkü niye; benim öğrencim Atakan Tetik müzisyen oldu çıktı. Çocuklar ront ve millî oyunları dersin içinde oynuyorlardı. Çıkıyordum masa tenisi masasının üzerine; üzerine bir şey seriyordum ve orda rondları gösteriyordum. 19 Mayıs hareketlerini çocuklar yapıyorlardı. İster takıma seçilsin ister seçilmesin. Bak bu takımın dışında dersin içinde didik didik ederdim. Kimini tiyatrocu, kimini ressam, kendim resim yaparak onlara aşılıyordum. Kimini sporcu kimini böyle sıçrama yeteneği olanları yüksek atlamaya alıyordum. Orada dersin içinde o seçmeleri yaptıktan sonra hepsini topluyordum. Bahçeye çıkarıp salon yok bir şey yok havanın güzel olduğunda yüksek minderi seriyordum. Öbür minderleri seriyordum. Albayrak Okulunda, açık havada yapıyorduk. Çevreden millet bizi seyrediyordu. Buradan neler çıktı; mesela

Selahattin Karaca'da bunlardan bir tanesidir. Diğer biri; Hamit Duran, Nusret Duran'ın oğlu, futbolcu olarak oradan çıkmıştır. Ama ismi yoktur hiçbir yerde.

1979 yılında İzci Lideri olmuştum. Alper Bey var ya Çatak'ta. O da öğrencim. Ondan sonra kartal oymak lideriydim. Onlara spor yaptırırdım. Ağaç kabuklarından çatallar, kaşıklar yapardık. Onuda 1985 yılında bıraktım.

Tüm bunların yanında TÜFAD Antrenörler Derneği kurucularındanım. Mehmet Hacıismailoğlu'nu ilk başkan seçtik. 1990'lı yıllarda Saim Çilingir ağabeyim var. Ben varım üçümüz kurduk. Bunu canlandıran da benim. Mehmet ağabeyi teşvik ede ede kurduk.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Benim ilk antrenörüm; Bakım Sporda Uğur ağabeydi. Onunla çalıştık. Sonra Çorum Gücüne geçtik. Orada Mehmet Hacıismailoğlu antrenörlüğümüzü yaptı. Hep onunla devam ettik. Orhan ağabey idareciliğimizi yaptı. O da şöyle zaten idareci antrenör pozisyonundaydı. Durum onu getiriyordu. Ben Yılmaz Babişko ağabey, İbrahim Kurtaran ağabey ve Ekrem ağabey bunlar A takımda. Bunlar çok yardımcı oldular bize bir antrenör gibi. Toplarını getirip götürürdük. Oyunlarını görürdük. Bambaşkaydı. Bizleri deplasmana götürdüler. Yetişmemizde büyük etken oldu bunlar yani.

Orhan Temiz ağabey, Yılmaz Dursun ağabey bana yardımcı olmuşlardı. Orhan ağabey neden ön plana çıktı. Vefakârdı. O Kubbeli Camii'nin dibinde esans satardı. Bir ayağı da aksaktı. O yüzden adı Topal Orhan'dı. Bir de Apış Emmi beni etkileyenlerdendi. Kültür Sporda futbolcular Hilmi ve Uğur, idareci olarak Devane'de Rumi Ispanak'ta etkileyen diğer isimlerdir.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Bütün alınan şampiyonluklardaki kupalar benim için en büyük ödül oldu. İlkokul, Ortaokul ve Lise'de aldıklarım, futbol takımlarıyla aldıklarım. Ödülden bol bir şey yok bende zaten. Mesela; Sağlık Meslek Lisesine geldim. Bir avuç çocuk, özel okul ya şimdi derse girdim. Halı sahada çalışmalar var. Denetliyorum ya işte bu yetenek seçmelerine; sürat koşusu, uzun atlama, futbol gibi seçmeleri yaptığımda bir çocuk tespit ettim. Erbaa'dan Tolga Tonya. Yeni mezun oldu bu çocuk. Disk ve gülle atmada 1. oldu Çorum'da. Daha sonra bu çocuğu, Alperen Kıratik isimli Antrenör arkadaşıma verdim. Geliştirdiler, gittikleri yarışmada Türkiye 6.sı oldu Samsun'da. Aynı zamanda da futbol ve futsalda hem kalecimdi hem saha oyuncumdu. Bak bir tanesini anlattım bu olay şu bu meselesi değil yani bunu seçebilmek önemli. Kaleci Kazım Konak Fenerbahçe'ye gitti. Arif Çimen'de Çorumspor profesyonel takımda oynadı. Kaleci Emrah Yılmaz'ıda Ankara Gençlerbirliğine gönderdim. Buradan da anlaşılacağı gibi keşfettiğim, yetiştirdiğim sporcuların başarısı benim için en büyük ödüldür diyebilirim.

Zamanın en iyi antrenörleri arasına girdiğim söylendi. Üniversiteye çağırdılar, başarılar dilediler, gazeteciler resimler çektiler bir sürü ödüllerimiz oldu. Ayrıca şahsi aldığım dereceler, kupalar, şiltler ve madalyaların yanı sıra çocuklarla aldığım kupalar da çokça vardır.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Antrenörlük kursundayken "İtalyan Konti" derlerdi. Onun dışında lakabım olmadı.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Ben şunu demek istiyorum bütün futbolcularımdan memnunum ama belli başlı patlayan mısır patlağı gibi sporcularım oldu onları da şimdi anlatayım. İsim isim gidecek olursak eğer;

Kazım Konak: Fenerbahçe'ye gitti. 1984'te Yusuf Çilingir elinden tuttu bana getirdi. 1 nolu sahanın üst girişinde. "Hocam bu yıldız takımda boyu posu da yerinde bu futbolcumu alır mısın" dedi. "Tamam, alayım Hocam" dedim. Sonra başladık çalışmaya. Baktım orta sahada topu alıyor çok ağır hareketler falan filan... Görünce, tekniği çok güzel fakat boyuna baktım, posuna baktım... Ellerine bakıyorum pençe gibi benim elim içinde kayboluyor. Allah Allah dedim. Rahmetli Ordulu Polis Ahmet Konak'ın oğluydu. Sonra "Kazım" dedim. "Buyur Hocam" dedi. "Gel yavrum" dedim. 2 numaralı sahada çalışıyoruz. "Şu elimi tutar mısın?" dedim. "Tutuyum" dedi. "Bak kaleci enflasyonu var Türkiye'de, seni kaleci yetiştireyim mi?" dedim. O zamanlar kaleci antrenörü yok ki. Biz kurslarda kaleci antrenör olarak da yetiştik. Sağlık konusunda ilk yardım konusunda her konuda. Hala uyguluyorum gerektikçe. Neyse "ben kalecilikten anlamam ki Hocam" dedi Kazım. "Yavrum ne oynuyorsun sen" dedim. "Hocam ben basketbol, voleybol oynarım" dedi. "Oğlum işte onları da bırak, şu ellerin harika, Rabbim elini o kadar güzel yaratmış ki, şu ellerine bak, şu boy pos kalede şöyle ellerini açık vaziyette dursan top eline çarpar sen yine kazanırsın" dedim. Bunu ikna ettim. Git babanla konuş yarın antrenmana gelince bana güzel haberler getir ben kesinlikle kaleci olmanı istiyorum söz veriyorum yetiştireceğim seni dedim. O zamanlar çim saha falan yok neyse Kazım geldi tamam Hocam kabul ettim dedi.

Yalnız idman kaçırma yavrum tamam mı dedim. Top tutuştan yere yatış, kapanışlardan sonra havada plonjon tutuş, hop yere inişler falan. Neyse bunu mükemmel bir şekilde o salonun etrafındaki ağaçların dibinde, o ağaçlar dile gelse de anlatsa, oradan Ethem Dayı, Cuma Emmi bunlar da Gençlik Spor'un personelleri onlarla da hep iyiyiz yani, bana diyorlar ki; Hoca çimleri kötü ediyorsu. Bende ya bırak şimdi bu çocuk ekmek yiyecek bu işten, dua eder sana diyordum. Arkadaşları kafalıyorum. Ondan sonra takımı gündüz çalıştırıyorum, onu da yalnız akşamları ışıkta çalıştırıyorum. Ondan sonra böyle plonjon, blokaj, yetiştire yetiştire çalışmaya devam ettik. Bu arada Nurettin Kabalak, Kazım'ın as kalecisiydi. Nurettin Kabalak; 1980'den 1988'e kadar onu da 8 yıl çalıştırdım. Ondan sonra Güreş Eğitimin aradaki çimleri taşları temizledik öyle çalışırdık. Neyse netice de Kazım'ı kazandık.

Çorumspor Kulübünde 1984'te amatör takımımın yedek kalecisi derken as kalecisi oldu, sonra genç takımın banko kalecisi oldu. Neyse orada Deniz diye bir kalecim daha vardı o da as kaleci oldu. Ondan sonra profesyonel olarak 1987 de kaleye geçmeye başladı. 1987 de Nurettin Kabalak Amasya'ya gitti. Ekmek yedi. Onda da çok emeğim var. 1988-1989 sezonu muydu neydi benim görevime son verilmişti, Kazım'ı Ankara Gençlerbirliği takımı İlhan Cavcav istedi ve transfer oldu. Orda ilk profesyonel imzasını attı. Daha sonra Olimpik Millî bir maçta bir penaltı kurtardı. Ondan sonra Aziz Yıldırım bunu aldı Fenerbahçe'ye. Ondan sonrasını bilmiyorum. Tabi yine en çok sevinen ben oldum. Şu an Osmanlı Spor baş kaleci Antrenörlüğünü yapıyor diye biliyorum. Sosyal medyadan bazen haberleşiyoruz.

Arif Çimen: 1980'de kaleci olarak geldi. Boyu kısa benden biraz. Bakıyorum sürekli gol yiyor. Sonra Çorumspor'un A takımla maç yapardık sağ bek gelmeyince Arif'e dedim şimdilik geçiver kimse yok, orada bir futbol oynadı sanki yıllardır o mevkide oynuyor. Profesyonel kadroda kimse geçemiyor. Maç bitti. "Arif gel bakayım tut şu elimi Bismillahirrahmanirrahim", "Hayırdır Hocam" dedi. "Oğlum sen futbolcu olarak oynamaya devam ediyor musun?", "Hocam ben kaleci olacağım". "Ulan bırak şu kaleciliği şu futbolda sana ekmek yedireceğim". Söz mü söz bir başladık, Çorumspor'da yıllarca oynadı. Ondan sonra Belediyeye aldılar 3. ligde oynadı. Ona da iyi bir tespit yaptık oda öyle gitti.

Emrah Yılmaz: Futbolcu olarak geldi. En son 2001'de Süper Gençlerin kalesindeydi. 1999-2001 seneleri arasında Camcı Şükrü Ağa'nın oğlu. onu da kaleciye çevirdim oda Ankara Gençlerbirliğine gitti. Oradan Yozgat falan derken baya kulüp gezdi.

İsmail Atalay Baydur: Ulukavak Kartalspor'dan 3.ligde oynadı. Şu an Çorum Futbol Kulübünün Genel Spor Direktörü hep uzantıları olduğu için çok seviniyorum onun adına da.

Ersan Uğur: 3. Ligde oynadı.

Hüseyin Eğer: Haşim Eğer'in oğludur. 15 yaşında Çorumspor'da oynattım. Eskişehir Demirde falan oynadı. Çekirdekten yetiştirdik ayrıca Bal Liginde 3. ligde oynadı.

Hakan Güller: Gol kralı olduktan sonra Ankara DSİ'ye gönderdim, 3.Ligde oynadı.

Nedim Köseoğlu: 2003 yılında 1. Lig takımlarından Çanakkale Dardanel Spor'a transfer oldu.

Yaşar Kabakçı: 2000'li yıllarda Süper Gençlerden 1. Lig'de Manisa Vestel Spor'a transfer oldu.

Yunus Şahinkara: Bu sporcum da 1998–2001 yılları arasında 3. Ligde oynadı.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Ayağımın kırılması benim için çok üzücü bir olay oldu. 2. sınıfta iken maçta olmuştu. Öğretmen Okulu ile Endüstri Meslek Sanat Okulu maçında 2 tane gol atmıştım. 3 kişi

kovaladı. Özellikle kasıtlı gibi oldu ayağım kırıldı. Ondan sonra onlarda ağladılar ben orada acıdan kıvrılırken onlarda orda üzüldüler o anımı unutmuyorum.

Sevinçli anıma gelince çok var da iki tanesine değineceğim; Devane Sporun o genç takımla Türkiye Liginde ilk 12'ye girmesi o benim unutamadığım anım. Sanki Türkiye Şampiyonu olmuş gibi sevinmiştim. Bir mahalle takımı, 12 adamı var ama teknik eleman anlamında yok. Zor şartlarda çalışarak, sabah namazları çalışarak kazandığımız bir derecemiz var. Bir de Bal Ligine çıkartmam için takımı şampiyon yapmam var. Çorum Belediyespor'u şimdiki Çorum Futbol Kulübünü ilk adımını temelini atmaktan çok gurur duyuyorum.

Kayseri maçında; Engin diye bir sporcum var, orta sahada oynuyor. Rakip nasıl kolundan çektiyse formayı yırttı. Bizim ikinci bir formamız da yok. Devane Spor ile yarı final oynuyoruz. Sporcumu hemen çağırdım kenara. Çantamda iğne, iplik hemen hazırdı. Halen çantamda vardır. Hemen formayı diktim. Hazır dedik hakeme. Engin girdi oyuna. Seyirci bir alkış kopardı. Döndüm seyirciye teşekkür ettim eğilerek. Yani bu benim için çok güzel bir anıydı. Yokluk içerisindeyiz. Forma yırtılır yırtılmaz dikmemiz, geri sporcunun oyuna dönmesi... 1 dakika ya sürdü ya sürmedi yani onunla maçı bitirdik.

Bir gün Sinop'a deplasmana gittik. Polatlı bizimle devamlı uğraşıyor. Devamlı hakemlerimizi ayarlıyor. Vahap Beyaz hakemdi. Neyse biz 11 kişi ile başladık 1-0 sıfır öndeyiz. Yeniyoruz Sinop'u. Hakem maçtan Ergün'ü attı 1, Iğdırlı Hasan attı 2, Salih'i oyundan attı oldu 3 kişi. Biz 8 kişiye düştük o şekilde mücadele ediyoruz son 30 dakika. Deniz tarafındaki kaleye hücum ediyoruz. Artık kendi bölgeme de çekmiyorum takımı. İkinci bölgede kuruyoruz. Eğer sarkma olursa liberolu sisteme geçiyoruz. Ondan sonra kesiyoruz. Derken +90 bitti. Hakeme yalvarıyorum; yan hakeme falan "atarım konuşma" diyor. Allah'ım! Ya Rabbim! Sen bilirsin diyorum yalvarıyorum. Ellerimi yukarı açıp dua ediyorum. Neyse artık +98-+99'lara geldik. Bir kişi daha atarsa hükmen yeniliyoruz. Çorumspor'un maçıydı bu. Ondan sonra oradan bir korner atışı oldu. Fatih Zambak kafayı bir vurdu ama kale tarafına vurmadı. Anlamadık nereden sekti bilmiyorum ama golü yedik. Durum 1-1 oldu. Hakem düdüğü çaldı. Santrayı bile yaptırmadı kaçtı gitti. Anam bir futbolcular varmış bayrak direklerini kaptılar yen mi yemen mi, polis coplarını kaptı bize. Anam! yanımda şimdi Yalçın Keleş var. Oradan bir ıslık çaldım toplanın diye. Ama duyan yok ki. Şimdi kendini kurtaran kurtarıyor, dövüşen dövüşüyor fakat kafa göz milletin gidiyor. Taraftar da telleri yıkmaya zorluyor sahaya girmek için. Futbolcular da bizi dövüyor, polislerde ayırmıyor. Copları çekmişler bize vurmaya çalışıyorlar. Bir ben kaldım. Rabbim korudu beni, orada bir baktım orta çizgide Kayhan yatıyor nasıl tepiyorlar. Yunan mıyız, Ermeni miyiz? Hayret arkadaş çocuk hareketsiz yatıyor. Koşarak onun üstüne gittim. Montumu kafama geçirdim üzerine yattım. Hangi hoca yapar bunu, Çorumlu Cemalettin Hoca yapar bunu arkadaş. Neyse çocuğun gözüne baktım ki gözü ters dönmüş. Yattım üstüne sadece nefes alıyor, dinledim. Sonra kulağına eğildim beni anlamıyor belinden itibaren kurtardım. Üstüne doğru yattım. Ayakları dışarıda kalsın artık ne yapayım dedim. Tepemizde neler oluyor kafamı da kaldıramıyorum. Sadece Kayhan'ın kulağına eğildim onu kaldırmaya çalışıyorum. Bana ne olursa olsun o anda her şey olabilir yani kafama vursalar beni orda yıkabilirler yani. Aradan

kaç dakika geçti bilmiyorum. Sesler kesildi. Kafamı kaldırdım baktım etrafıma bizim takım. Biri ayağını tutuyor, biri kafasını tutuyor, biri yerde karnını tutuyor. Herkes dayak yemiş, bir ben yememişim. Oradan ıslık çaldım. Oradaki görevlilere; yardım edin öldü, kardeşim öldü, öldü günah dedim. Allah'tan komiser Çorumluymuş. Sonradan gelmiş. Önceden ben burada olsaydım dövüştürmezdim dedi. Neyse geldiler Ayhan'ı aldılar sedyeyle hastaneye götürdüler yoğun bakımda 2 saat yattı çocuk. Yoğun bakımdan çıkmasaydı bittiydik yani. 19 gol atan Bartınlı Kayhan Şeker kulakları çınlasın. Neyse gece saat 03.00'da Çorum'a girdik. Sabah saat 08.00'da Albayrak İlkokulunda derse girdim. Üzüldüğüm anılarımdan birisi de bu. Daha çok var anı yani Sungurlu'da dayak yedik. Kargıda yedik. Kırıkkale'de de iyi bir dayak yedik.

Kırıkkale'de 2-2 berabere kaldık. İki golümüzü de Yaşar attı. Golü atıyor, hemen ardından hakem bir penaltı uyduruyor beraberliği sağlatıyor. Seyirci tribünü falan yok. Telin arkasındalar. Öyle bir zor durumdayım ki yani dayak yiyebiliriz. Sonra devrede tembihledim; maç biter bitmez hemen benim başıma toplanın daire oluşturun. Neyse, Yaşar bir gol attı. Yine uydurdu hakem penaltı verdi 2-2 oldu skor maçı bitirdi. Bir Yaşar varmış hakeme gidiyor, gel diyorum, gelmiyor. Buna şamarı vurunca stadın ortasında şaşırdı. Vuruyorum, sonra "oğlum sesini çıkartma" diyorum. "Taktik yapıyorum yoksa bizi burada öldürecekler" diyorum. Boyu da uzun, aşağıdan yukarıya vuruyorum. Neyse oradan bunu sürükleye sürükleye otobüse soktum. Arkadan bir yumruk yedim amma!... Bıçak yiyeydim, öldüydüm yani. Seyircinin biri yetişmiş vurmuş. Zaten seyirci maç bitince kalkıp geliyordu. Ben Yaşar'a vurunca öyle kalmışlardı. Gelmemişlerdi. Sonra sırtıma vuran seyirciye döndüm, bir baktım... Bir şey de diyemedim öyle geçmişti. Yani amatörde bir sürü olaylarımız oldu.

Sivas'ta, Kargı'da, Sungurlu'da iki defa dayak yedik. Osmancık'ta da oldu. Genç takımı şampiyon yaptığımda 1987'de maç devam ediyor. Yusuf Çilingir orta hakem, biz öndeyiz. Yeniyoruz 1-0. Onlar dayanamadılar burada 3-0 yenmiştik. Osmancık bizden daha güçlü bir takımdı. Ama taktik yok onlarda. Ben taktikle götürüyorum. Ofsayt taktiği uyguluyorum tak armut gibi ofsayta düşüyorlar. Neyse Uğur Ekmenci diye bir çocuk vardı. Selim Sizgen, Kadir Sizgen'nin oğlu. Sonra Selim nasıl sırtına teptiyse rakibin, sırtından kanlar akmaya başladı. Hemen oradan Yusuf Çilingir maçı bitirdi. İptal eder etmez bir ıslık çaldım. Hemen toplandık ayını Kızılderililerin toplandığı gibi. Yusuf 'u da ortaya aldık. Yusuf'ta vurmaya başladı bayrak direğine, yan hakemde vurmaya başladı. Bizde vurmaya başladık. Orada da iyi bir dayak yedik fakat kendimizi kurtardık. Taraftarlar indiler. Zaten taraftar inene kadar futbolcular bizi bitirdiler. Oradan bir kaçış kaçtık... Tabi orada şampiyon olduk. Şampiyonluğu öyle almış olduk.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Fenerbahçeli Can Bartu. Ben yetişirken antrenör yüzü görmedim. Minikleri yetiştiren bizler ama kendi kendimize çalışarak çalımlar atarak yetiştik. O zamanlar televizyonlar yoktu. Radyo vardı. Ben Beşiktaşlıyım Sergen vardı. Can Bartu'yu da radyodan dinlerdim. Sol

ayağı o kadar iyiydi ki kordinaryüstü kendisi. O kadar hoşuma gidiyordu ki şöyle orta yaptı, böyle orta yaptı. Hep onu örnek alırdım. Bir de basketbolcuydu kendisi. İyide oynuyordu. Bende yan branşları aldığım için benzettim kendime. Frekansımız tuttu yani. Allah rahmet eylesin. Fenerbahçeli Can Bartu benim örnek aldığım sporcudur.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Cemalettin Hoca'ya spor uzun yıllar sosyal yaşamda bir yer kazandırdı. Ama bu kötü niyetli değil; iyi niyetli olarak, tatlı dilli, güzel yüzlü, herkese yardım sever biri olarak kazandırdı. Benim zaten idealimde oydu. Yani insanlara yetişip yardım etmek beni çok mutlu ediyordu. Bir de sevap boyutu var. Böyle insanlara yardım ettikçe sevap kazandığımı hissediyordum. Bir de vatanıma, milletime çalışmışım boş geçirmemişim diyorum. Ondan dolayı çok mutluyum.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

İçinde Futbol aşkı ile yanan bir insan olarak söylüyorum; ben Çorumspor'umuzu çalıştırdım. Şampiyonluklar yaşatayım istiyordum. Şimdiki durumlara bakıyorum da başımdan bu kadar olaylar geçti, keşke bu işi yapmasaydım diyorum. Bu meslekte kıymet bilinmediği için, fırsat verilmediği için bana. Keşke Çorumspor ile uğraşmasaydım da keşke kendimi ilim adamlığına adasaydım. Keşke... Artık sevabı, günahı ne kadar kazandım bilmiyorum. Ama böyle olduğunu bilseydim yapmazdım. Yani bir yandan da yetiştirdiğim sporcularla övünüyorum. Çok sevap kazandım diyorum. Sporu, sporcuları topluma kazandırmak için doğru dürüst manevi duygularla ve centilmenlik duygularıyla yetiştirdim hepsini. Teknik direktörlükte de en üst noktaya çıkmayı istiyordum ama olmadı.

Diğer bir yandan da sakatlanmasaydım, maça çıkmasaydım belki sporculuk yaşamım olabilirdi diyorum. Çünkü o sakatlık benim orda sporculuk yaşamımı etkiledi. O maçta belki hiç oynamasaydım, attığım gollerle kendimi göstermiştim. Tamer ağabey kendini sorumlu hissediyor hala. Onun sorumluluğuyla yaşıyor vebalında kaldım diye. Keşke dinlemeden çıksaydım oyundan. O ikinci golü attıktan sonra çıkıp da gitseydim keşke.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Benim zamanımda memeli toplarla oynardık. Hatta ilk mahalle aralarında oynarken poşet toplarıyla oynadık. Bir saha yüzü göremedik, hep çamur toprak sahalarda oynadık. Amatör liglerde de hep toprak sahalarda oynadık. Cumartesi, pazar günleri maç oynardık. Sonra köye yürüyerek giderdik 7 yıl böyle idi.

En son Gençlik Spor İl Müdürümüz Haşim Bey geldikten sonra tesislerde mükemmel değişiklikler oldu. Gerçekten halı sahalara kavuştuk. Eskiden böyle hep çamurluydu. Bir

de 2.nolu sahada taş vardı sahanın içinde masa büyüklüğünde. Onun üstü açılıyordu. Sel geldiğinde pırıl pırıl parlıyordu. Sular çekilince onun üstünü örtüyorlardı. İyi çocuk onun üstüne kramponla bastığı zaman sakatlık oluyordu. Böyle şeylerden çok sıkıntılar çektik. Hele bir de hatırlarım ki Ulukavak'la 1992-1993 yıllarında (Alpaslan'da oynuyordu; benim oğlan) 3-0 yeniliyorlar bizimkiler. İkinci devreye böyle geldiler çamurda. Bunları bir sıkı tembih ettim bir azarladım. Çıktılar 4-3 maçı aldılar şampiyon oldular. Yani o zamanlar 2.nolu sahada çamurlar vardı. Haşim Bey'den Allah razı olsun yani bütün müdürlerimden de Allah razı olsun da Haşim Beyin yaptıkları da çok güzel şeyler oldu. Tesislere kavuşturdular bizi. Şimdi tesislerimiz, toplarımız, formalarımız çok modern. Ben çok çıktım yırtık forma ile maça. Çocuklar Çorum Gücünde kaptanım; ayakkabı olarak İskilip kesi de vardı da bir de kösele ayakkabılar vardı. Kramponlar da köseleydi alttan çivi çakılı. Eğer o çivi ayağına vurursa ayvayı yedin onun için çekiç ile örs kıyıda duruyordu. Öyle bir şey olduğunda hemen çekiçle, örsle çalıyorduk. Bir gün çok iyi hatırlıyorum; çivi, ayakkabının tabanından çıktı. Ayağımın tabanını deldi. Topal Orhan kıyıda yanına gitsem şimdi bunun için beni oyundan çıkartır diye yanına gitmedim. Ama maç bitince ayakkabıyı çıkarttığımda ayağım kan dolmuştu. Böyle ayakkabılarla, böyle sahalarda oynadık. Hatta bir gün böyle formaları giydik. Kaptanımız; Rıfat Cerit ağabeydi. Sonra o da bakıyor şöyle herkes iyilerini giydi. Bir tek yırtık var o da koça denk geldi duruyor. Ben de onu giyince Rıfat ağabey birden bir kızdı, bir bağırdı; "utanmıyor musunuz takım kaptanı hiç bunu giyer mi?" diye. "Nasıl ağabeyinizi düşünmezsiniz?" diye. O da böyle güzel bir anı olarak kaldı. Biz böyle formalarla çıktık oynadık. Şimdi gençlik yaşıyor.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında; ben kendi resmimi kendim yaptığım gibi Atatürk'ün resimlerini ve Türk büyüklerinin de resimlerini yapıp köy okullarımıza asardım. Kendi resmimi de Öğretmen Okulu 2. Sınıf öğrencisiyken yapmıştım. Silince gidiyor, renkli boya kalemleriyle yapmıştım. Sonra hat yazılarına ben çok önem veririm. Muzaffer Külcü beye, Halil İbrahim Aşgın beye falan hediye ettim. Hat yazısı küçüktür, ben onu büyütüyorum. Ondan sonra kumaşa geçiyorum. Kumaştan makinede işliyorum simli. İşte en zoru o. İşte sonra kola çekiyorum. Sonra güzelce ütülüyorum. Çerçeveletmeye veriyoruz. Böyle camilere falan verdiğim yazılarım var. Köyde çalışırken de köy camilerine kendi elimle yazdığım yazılar da var. Mesela; Hz. Ali'nin kılıcı var işlemeli, Hacı Mustafa köyünde.

Bir de mandolini öğretmen okulunda öğrendik. İstiklal Marşını çalamayanı mezun etmemişlerdi. Hala var mandolinim. Ondan sonra mandolinle ben millî oyun oynatıyorum, Türk Sanat müziği çalıyorum, rotlar oynatıyorum. Girdiğim sınıflarda Beden Eğitimi dersinin içinde rotlar ve millî oyunlar var zaten. Bunları oynattığında çocuk ayak figürleriyle sıçrama yeteneğini kazanıyor. İlkokul birinci sınıfta bunu verdiğin anda oradan millî oyucular, neler neler çıkıyor. Sazda çalıyorum tabi. Ben kendi kendime öğrendim. Bir Hoca yüzü görmedim. Mandolin ile sazım hala duruyor onları da torunlarıma bırakacağım inşallah.

Kurban Bayramı'nda da kasaplığımı ben kendim yaparım küçükbaş büyük baş fark etmiyor. Alpaslan'da yardımcım olur. Halen gücüm kuvvetim yerinde devam ediyorum. Kasaplığı da yapıyorum hobi olarak.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Bu soruya şöyle cevap vereyim; ben öğrencilerimi de sporcu olarak gördüm. Onlara hep iyi niyetli olmalarını öğütledim. Gençlere de şimdi tavsiyem; kötü niyetli olmasınlar. İçinde kötü niyet olan insan antrenörlük yapmaya çıkmasın. Futbolcuysa da futbolculukta yapmasın. Böyle insanlar başkalarını çekemiyorlarsa kıskançlık varsa, kötü niyetliyse bunları yapmasınlar. Hep iyi niyetli olsunlar, güler yüzlü tatlı dilli olsunlar, fakat içlerindeki disiplinden taviz vermesinler. Ben antrenör arkadaşlara da sporculara da bunu söylüyorum. Bir de hakemlere ne hocaları itiraz etsin ne de sporcular etsinler. Çünkü oranın hâkimi hakem, ister kararı doğru versin isterse yanlış versin hiçbir zaman itiraz etmesinler. Hem takımlarını eksiltiyorlar haftaya oynayamıyorlar hem de hocalarının gözünden düşüyorlar. Aynı zamanda da seyirci onları kötü görüyor. O yüzden bunları yapmasınlar. Benim tavsiyem bu, iyi niyetli olsunlar ve hayat boyu spor yapsınlar. Hepsine söylüyorum, genel olarak gençlere; bir spor takımında oynayıp oynamamaları fark etmez, hangi branşı yaparlarsa yapsınlar mutlaka spor yapsınlar.

CEMALETTİN HOŞGÖR

FOTOĞRAFLAR

AKBANK

MANİSA

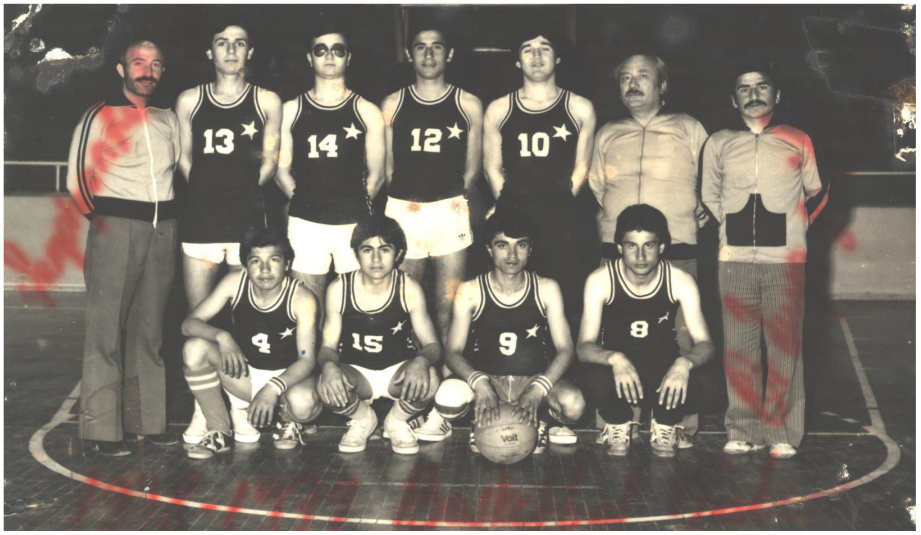
13
14
12
10
4
15
9
8

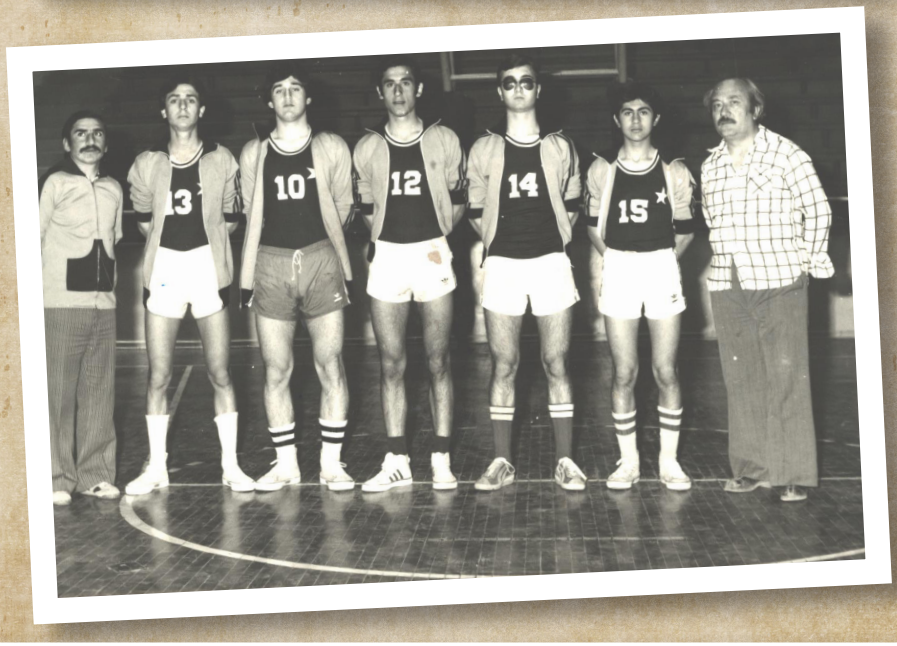
13
10
12
14
15

ÇORUM BELEDİYESPOR
6 Şubat 2010 - 14:00 Cumartesi
1 Nolu Sentetik Çim Saha
Şampiyonluğa Son İki Adım
Haydi Şampiyonluk Turuna...
ÇORUM BELEDİYESPOR - ÇİMENTOSPOR
Tüm Belediye çalışanları ve futbol severleri
LİDER TAKIMIMIZI desteklemeye davet ediyoruz.
Çorum Belediyespor Yönetimi
1 Numara olmak için, Şampiyonluk İçin... Haydi hep birlikte Şampiyonluk Turuna..

TÜRK TİCARET BANKASI

1993 SEZONU ŞAMPİYON GENÇ TAKIMIMIZ
ULUKANIAKSPOR

ELVAN ÇİFTCİ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1962 yılında Çorum'da doğdum.1968 yılında Albayrak İlkokulunda öğrenim hayatıma başladım. Sonra Eti Ortaokulu ve Ticaret Lisesinde okudum ve 1979 yılında liseden mezun oldum. Liseyi bitirdikten bir ay sonra Harita Mühendisi İlhan Bayrak'ın yanında yardımcı eleman olarak çalıştım. Burada 4 yıl çalıştıktan sonra askere gittim. 1983 yılında askerden geldim gelince aynı yerde çalışmaya devam ettim. İlhan abi kepçe almıştı, hafriyat işleri yapıyordu. Bana "Kepçe kullanır mısın?" dedi. Bende parası iyi olduktan sonra neden olmasın dedim. Maddiyat önemli tabi. 5 yıl kepçe operatörü olarak çalıştım. 1990 yılında Çorum Belediyesine zabıta memuru olarak başladım. Memur olduktan sonra açık öğretime kayıt yaptırdım ve İşletme Fakültesini bitirdim. Zabıta da 30 yıl çalıştım. Zabıta komiseri olarak 2020 yılında emekli oldum. Son on yıldır Çorum Saat Kulesi saat mekanizmasının kurum, bakım, tamir ve ayarını yapmaktayım. Bu arada 1986 yılında evlendim. 1 kız ve 1 oğlum oldu. Kızım memur olarak çalışıyor. Oğlumda Yazılım Mühendisi olarak işe başladı. Şükür onlar hayatlarını kurtardılar. Biz de Çorum'da emeklilik hayatı yaşıyoruz.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Ben aslında halk oyunlarına en geç başlayan kişilerdenim. Her branşta olduğu gibi halk oyunlarında da ilkokul seviyesinde başlamak lazım. Ben halk oyunları sporuna liseyi bitirdikten sonra 1979 yılında Çorum Halk Eğitim Merkezinde başladım. 1980 yılından bu zamana kadar da Hattuşaş Halk Oyunları Gençlik ve Spor Kulübünde faaliyetlerime devam etmekteyim.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Yaklaşık 42 yıldır Hattuşaş Halk Oyunları derneğinde faaliyet göstermekteyim. 30 yıldan daha fazladır Hattuşaş Halk Oyunları Gençlik ve Spor Kulübü Derneğinin başkanlığını yürütmekteyim. Dernekte halen başkan, oyuncu ve eğitmen olarak devam etmekteyim. 1983 yılında Artvin oyunlarını da öğrendim. Çorum ve Artvin yöresi usta öğretici belgesine sahibim. 2. kademe antrenörüm. Adıyaman, Antep ve Ege yörelerinden de bazı oyunlar oynadım. Bu zaman zarfında yurt içinde ve yurt dışında birçok festival, yarışma ve gösterilere katıldım. 1992 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde Uluslararası Müzik Festivali'ne katıldım. Yine aynı yıl İtalya'nın Atina kasabasında Uluslararası Folklor Festivali'ne katıldım. Ülkemizde ise birçok ilde yarışma, festival, özel günler ve gecelerde programlara katıldım. TRT Televizyonunun bazı kanallarında canlı yayınlara katıldım. Ayrıca Kanal 7, TGRT, Fox gibi televizyon kanallarında da çeşitli programlarda yer aldım.

2013-2014 yıllarından sonra zaman zaman Mimar Sinan Halk Eğitim Merkezinde antrenör ve oyuncu olarak görev aldım. Bu dönem zarfında iki kulüp dayanışması ile takımlar çıkararak yarışmalara daha güçlü şekilde katıldık. Birçok grup birincilikleri elde ettik ve Türkiye finallerine katıldık.

Çorum Gençlik Hizmetleri ve Spor il Müdürlüğüne bağlı Gençlik Merkezinde antrenör olarak takımlar hazırladım yarışmalara katıldım.

Anaokulunda 3 yıl çalışmalarda bulundum.

Yetiştirme yurdunda 3 yıl halk oyunları çalışmaları yaptım.

Çorum İşitme Engelliler Lisesinde işitme engellilere halk oyunları çalışmaları yaptırarak gösterilere çıktık.

İlimizdeki ilk, orta, lise ve yetişkinler seviyesinde Çorum ve Artvin Yöresi Halk Oyunları çalışmaları yaptım.

Türkiye Halk Oyunları Federasyonu ve Kültür Bakanlığının düzenlediği yarışmalara oyuncu ve antrenör olarak hazırladığım ekiplerle katılarak birçok dereceler elde ettim.

Çorum yöresi oyunlarının nasıl oynandığını detaylı şekilde yazdım. Şu an Çorum oyunlarına ait detaylı şekilde yazılan ve bütün oyunların olduğu tek kaynaktır.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

1979 yılında başladığım Halk Eğitimdeki Hocam ile çok uzun çalışma imkânım olmadı. Çok hoş değil ama adını hiç hatırlayamıyorum. Daha sonra Hattuşaş Halk Oyunları Gençlik ve Spor Kulübünde, Turgut Uçrak, Ebrar Akyol ile çalıştım Çorum Yöresini öğrendim. Turgut Hocam ile zaman zaman ayrılıklar yaşasak da sonunda yine omuz omuza oynadık.

Artvin yöresini Devlet Halk Danslarından ayrılarak birkaç yıl Çorum'da öğretmenlik yapan Mesut Akça Hocamdan öğrendim. Turgut Uçrak bana göre Çorum'da gelmiş geçmiş en iyi Çorum Yöresi oynayan kişidir. Ben dâhil 42 yıldır onun gibisi olmadı. Allah rahmet eylesin. Bir de Çorum'da hala halk oyunları var ise Ebrar Akyol'un çok büyük emeği vardır. Çorum Oyunları şu an hala oynanıyorsa etkisi çok büyüktür. Bizlere babalık, ağabeylik, Hocalık, yapmıştır.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Her ne kadar sporda müsabaka şeklinde anılsa da halk oyunları yarışma olarak bilinir. Çalıştırdığımız ve oynadığımız ekiplerle onlarca il ve grup yarışmalarında birincilikler ve Türkiye 4. 7. 9. 11.'si gibi dereceler elde ettik.

Amasya grup yarışmasında 8 kategoride 3 grup birinciliği 2 grup 2.'liği ve 1 de grup 3.'lüğü elde etmiştik. Tokat ilinde yapılan grup yarışmasına farklı kategorilerde yaklaşık 130 kişilik grupla katıldık. Öyle zannediyorum ki Çorum tarihinde bir yarışmada bir kulübün başka bir ilde yarıştığı gelmiş geçmiş en yüksek sporcu sayısıdır.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Halk Oyunlarında bireysel olarak öne çıkmak biraz zordur. Çünkü bütün grup aynı şekilde oynamak zorundadır. Daha iyi bir oyuncu bile olsan diğerlerinden farklı oynayamazsın. O yüzden lakabı olan kişilere pek rastlanılmaz. Çalışmış olduğum işyerinde birçok arkadaşım dayı diye hitap ederdi. Kulüpte ise başkan olduğum için genelde başkanım diye hitap ediyorlar. Bazı dönemlerde gençler Elvan Baba diye de hitap etmişlerdir.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Halk oyunları sporuna başlayanlar en fazla lise bitene kadar devam ediyor sonra üniversite ve iş hayatı derken devam edemiyorlar. Bu yüzden uzun vadeli oyuncu bulmak çok zor. Halk oyunlarında çok fazla ön plana çıkılamıyor grup oyunu olduğundan. Genelde hepsi aynı seviyede olması gerekiyor. Bu yüzden ön plana çıkmak zor.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Yurt dışında ülkemizi ve ilimizi temsil etmek, Kırıkkale'dehakemlerin yapmış olduğu kural hatasından dolayı karma olarak katıldığımız yarışmaya erkeklerden oluşan ekiple çıktık ve 1. olduk. Bu yarışmadan sonra Çorum yöresinde karma oyunlar askıya alınmış genellikle sadece erkek oyunculardan kurulu ekiplerle yarışmalara katılmaya devam ettik.

TRT 1 televizyonunda Yavuz Bingöl, Müjde Ar, Aşkın Nur Yengi'nin jüri üyeliği yaptığı Altın Adımlar Halk Oyunları yarışma programına Türkiye'den gösteri yapmak amaçlı davet edilen tek il olmamız ve aynı programda sinema sanatçısı Müjde Ar ile Dillala oyunu oynamamız.

Rahmetli Savaş Ay'ın sunduğu İstanbul Harbiye Açık Hava Tiyatrosunda Türkiye'den Sadece Anadolu Ateşi ve bizim derneğin davet edildiği Büyükler Türkiye Finalinde Gösteri ekibi olarak oynamamız. Edirne Kırkpınar Festivali dönüşü iddia üzerine 1 koli yumurta yemem.Kilis'te Türkiye 14. Olduğumuz yarışma sonucu yatakhanede ağlamam ve artık halk oyunlarını bırakacağımı söylemem üzerine Sivas ekibi oyuncuları tarafından teselli edilerek; Hocam burada aldığın derece Türkiye 14.'lüğü buraya gelemeyen yüzlerce halk oyunları grubu ve il var siz başarılısınız diyerek teselli etmeleri...

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Çorum olarak düşünürsek; kişi olarak Turgut Uçrak kadar güzel oynamayı çok isterdim. Kendine has bir oyun tarzı vardı. Ekip olarak da bir Erzurum, bir Diyarbakır ekibi kadar disiplinli bir ekip çıkarmayı çok isterdim.

11. Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

58 yaşındayım ve 42 yıldır halk oyunları oynuyor ve antrenörlük yapıyorum. Bu zaman zarfında öncelikle kişiliğimin oluşmasında en büyük etki olduğunu düşünüyorum. Çünkü anaokulundan 40 yaş üstüne kadar binlerce oyuncu yetiştirdim, Beyin vücut ve el ayak koordinasyonunun sağlanması açısından en iyi branşlardan birisini yaptım. Her daim dinç sağlıklı bir yapıya sahip oldum Türkiye genelinde benim yaşımda yarışmalara katılan kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hatta Türkiye finallerindeki bazı yarışmalarda en yaşlı katılımcı ben oluyordum.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Oğlum ve kızımın da olduğu bir televizyon çekimi arasında oğlumun hatalı olduğunu düşündüğüm bir davranışından dolayı bütün oyuncuların içinde kendisine bir tokat attım. Hala pişmanım keşke yapmasaydım bir anlık sinir işte. Bir de grup yarışmalarının birçoğunda kıl payı 2. olduğumuz zamanlarda keşke biraz daha çalışsaydık dediğim birçok kez olmuştur.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Tabiki herkes kendi yaptığı sporun daha zor bir branş olduğunu düşünüyordur. Her branşın kendine has zorlukları var. Ben de Halk Oyunlarının en zor branş olduğunu düşünüyorum. Kız ve erkek oyuncuların aynı anda birlikte yapmış olduğu herhalde tek spor branşı, başka aklıma gelmiyor. Kız oyuncu bulursun erkek bulamazsın, erkek bulursun kız bulamazsın. Çalışmalarımız için mutlaka kapalı, geniş ve aynalı bir salon olması gerekir. Antrenörün yeni bir grup çalışmasında aynı figürü yüzlerce kez göstermesi gerekir. Oyunculardan birinin az iyi, birinin çok iyi, birinin zayıf olması kabul edilir şey değildir. Hepsinin aynı düzeye gelmesi gerekir. Yani yanlış anlaşılmasın ama başka spor branşlarındaki gibi çok iyi

oynayan iki üç oyuncu ile takımı alıp götüremezsin. Yarışmalarda yapılan her hata bir gol demektir. Biri diğerinin açığını kapatamaz. Karşılıklı müsabaka değildir. Oyuncu değişimi yeniden başlama, mola gibi şeyler yoktur. Diğer takım oyunlarından farklıdır. Jimnastik sporu ile benzerlik taşır orada da sadece kız veya erkek vardır. İkinci bir şans yoktur oynarsın biter.

Başladığımız yıllarda tesis bulmak daha zordu. Dernek binasında çalışma yapardık. Spor salonu sayısı 1-2 tane ancak vardı. Onu da diğer branşlar kullanırdı. Bizi pek dikkate almazlardı. Şimdi daha çok spor salonu var kişisel ilişkilerle salon bulunabiliyor. Ama yine de zorlanıyoruz. Türkiye genelinde spor branşı olarak kabul edilmesine rağmen izleyicisi sadece oyuncuların yakınları olmakta. Resmi ve özel günlerde program dolduran bir branş olarak görülmekteyiz. Grup yarışmalarına giderken önceleri kişisel ilişkilerle arkadaşların araçlarından yararlanırken son yıllarda Çorum Belediyesi'nin araçlarından yararlanıyoruz bazen zorlansak da genellikle yardımcı olunuyor.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Yürümeyi çok severim, her yere yürüyerek gitmeyi isterim. Evimde her türlü alet edevatın bulunduğu bir atölyem var. Burada kendi evimin arkadaşlarımın kırılan bozulan tamir edilmesi gereken şeylerin tamiri ile uğraşıyorum şarjlı her türlü aletin pil değişimi ve tamirini yapıyorum. Kırılan bozulan tamir edilemeyen şeyleri atmam, en ufak parçasına kadar söker saklarım bir şeye mutlaka lazım olur.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Sadece okuyarak bir yerlere gelmek çok zor. Var mıdır? Birkaç tane istisna. Okursun bir yerlere gelebilirsin ancak toplum adamı olmak önemli olan. Alper diye bir oyuncum vardı. Lisede halk oyunları öğrendi ve birçok yarışmada oynadı, lise son sınıfta bıraktı o yıl üniversiteye hazırlandı. Ama başarılı olamadı. Tekrar geldi Hocam ben tekrar başlayacağım sadece ders çalışmak üniversiteyi kazanmama yetmedi, biraz da kafamı dağıtmam lazım dedi bir sene halk oyunları ve dersi aynı anda yürüttü. O yıl doktor oldu. Televizyonda bir programda Amerika'da okullardan bahsediyordu. Çocukları okulda fiziği iyi olanları spora spor yapamayacak olan çocukları ise müzik, edebiyat, tiyatro resim gibi branşlara yönlendiriyorlarmış ve Amerika'nın bu konulardaki başarısı ortada. Sadece ders çalışmakla öğrenci başarılı olamaz. Spor kişileri hem topluma hazırlar hem kişiliklerinin gelişmesine hem de kafa vücut koordinasyonun kazınmasına yardımcı olur. Gençlerin spor yapması sadece onların istemesi ile olmaz. Önce ailelerin, sonra da okulların yönlendirmesi ve zaman ayırmalarını sağlaması ile olur. Yoksa öğretmenler ve veliler spora ayıracağın zamanı derslerine ayır diyerek önünü keserse hem gençlerin hem okulun hem ailenin hem de ülkemizin başarısızlığına yol açarlar. Ne demişler sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.

ELVAN ÇİFTCİ

FOTOĞRAFLAR

AVUKAT
AVUKAT
ÇORUM HİTİT FESTİVALİ (1

ANKARA
PASTANESİ
HATTUSAS

ÇORUM

ULUSLARARASI HİTİT FESTİVALİ (1984)

BELEDİYE

Korhan Abay ve Sinemis Cündemir

Müjde Ar "Dillala"da

HALİT SIKI

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

01.10.1955 yılında Çorum'da doğdum. İlk, orta ve lise eğitimimi Çorum'da tamamladım. 1981 yılında Manisa Gençlik ve Spor Akademisi Futbol Bölümünden mezun oldum. Halen Çorum'da yaşamaktayım.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Bizim çocukluk ve gençlik yıllarımızda en çok ilgi duyulan spor futboldu. 1960 ve 1970'li yıllarda mahalle aralarındaki arsa ve okul bahçelerinde futbol oynanırdık. Bende ortaokul ve lise yıllarında futbol oynuyordum. Daha çok sınıf arkadaşlarımızla beraber oluyorduk. Şimdiki Atatürk Lisesinin arka bahçesindeki futbol sahasında haftanın her günü mahalle maçları yapılırdı. Spora ilgilim böylelikle artmıştı.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Bu bölümü 3 ayrı dönem olarak anlatmak istiyorum;

Birinci olarak; İskilip Spor ve diğer amatör takımlarda futbol oynadım. Yukarıda belirttiğim gibi lise yıllarımda hemen hemen her gün Atatürk Lisesinin bahçesinde futbol oynuyorduk. Beden eğitimi öğretmenleri zaman zaman sınıflar arası turnuvalar düzenlerdi. Bu böyle devam ederken aynı dönemde diğer sınıflardan arkadaşlarımız oluyordu. Bu sürede benim hayatımda sporcu olarak, antrenör olarak önemli bir yer tutan Yavuz Selim Sümer Hocamdan özellikle bahsetmek istiyorum. Benim ilk defa amatör olarak futbola başlamama Selim Hocam vesile olmuştur. Bu başlangıç bizi amatör futbolcu, spor akademisi ve profesyonel antrenörlük süresince kader birliğine götürdü. Yavuz Selim Sümer'le hem birlikte futbol oynadık hem aynı spor akademisinde okuduk hem de çalışırken birlikte olduk.

İlk defa lisanslı futbolcu olarak 1972 yılında İskilip Spor'da futbol oynadım. Bu dönemde İskilip Spor genç takımlarda Çorum 1.si oldu. Çorum'dan katılan arkadaşlarla takımımız hem sayı olarak artıyor hem de güçleniyordu. Albayrak sokağında terzilik yapan İhsan ustanın terzi dükkânı adeta bizim lokalimiz gibiydi. Boş zamanlarımızda orada bir araya gelir sohbet ederdik. Müsabakalardan antrenmanlardan değerlendirme yapardık. Zaman zaman Mehmet Yalçın'ın kasap dükkânında toplanırdık.

Hafta sonlarında bağa veya çatağa giderdik. Takımda olan arkadaşlar; Yavuz Selim Sümer, A. Kadir Özden, Mehmet Yalçın, İbrahim Çatal, Hüseyin Akyel, Muhittin Argut, Adnan Aksel, Yılmaz Mopay, Nail Oryaşın, Levent Coşkuner, Yaşar Göbüt, Erdal Afat, Erdem, Ekrem Şahin, Feyyaz Kaynaroğlu, Sefer Kurtaran ve ismini hatırlayamadığım diğer arkadaşlar... Bizimle beraber olup abilik yapan rahmetli Mehmet Hacı İsmailoğlu'nu yad etmek istiyorum.

1974-1975 yılında İskilip Spor şampiyon oldu. Bir yıl sonra Manisa Gençlik ve Spor Akademisi'nde eğitime başladım. Yine Yavuz Selim Sümer Hocamla beraber bir sezon Manisa "Zirai Donatım" takımında futbol oynadım. Bu arada İskilip Spordan ayrılıp bir yıl Çorumgücü'nde futbol oynadım (1975-1976).

İkinci dönem olarak; Futbol antrenörü olarak görev aldığım kulüpler;

1. 1984 yılında Çorumspor altyapısında Yusuf Çilingir ve Ekrem Umar'la birlikte bir yıl görev yaptım.

2. 1985-1986 sezonunda Çorumspor profesyonel takımını çalıştırdım. Bu dönemde takım kaptanı Safi Özsoy daha 1. maçımız da talihsiz bir sakatlıkla futbol hayatına veda etti.

3. 1986-1987 sezonunda Çorumspor da yardımcı antrenör olarak görev yaptım.

Bu dönem devam ederken 1987 yılı Gençlik ve Spor İl Müdürlüğünde futbol antrenörü olarak göreve başladım. Ankara TEK Spor'dan Çorum'a Gençlik Spor Müdürlüğüne gelen Yavuz Selim Sümer'le beraber Gençlik ve Spor Müdürlüğü'nde futbol okulunu kurduk.

1987-1991 futbol okulu dönemi Yavuz Selim Sümer Hocamla beraber bu okulda neler yapabileceğimizin plan ve programını hazırladık. Amacımız memleketimizin çocuklarını futbol oyunu ile eğlendirmek; sağlıklı bir kişi kazandırmak ve kötü alışkanlıklar ve davranışlardan uzak tutmaktı. Futbol okulu bir okul düzeni içerisindeydi. Çocukların antrenman gün ve saatleri planlıydı. Haftanın 7 günü program uyguluyorduk.1974-75 ve 1978-79 doğumlulardan oluşan sınıflar (gruplar) vardı. Cumartesi ve pazar günleri yaş grupları kendi aralarında müsabaka yapıyorlardı. Bir süre sonra Çorumspor maçlarından önce kısa süreli müsabakalar yaptırmaya başladık. Bu dönemde sporcuların aylık testlerini yapıp kaydediyorduk. Belirli gün ve saatlerde antrenman sağlık, beslenme ve sakatlanma konularında teorik dersler yapıyorduk. Böylece çalışmalarımız yoğun bir ders ortamında sürüp gidiyordu. Her yıl yeni gelen çocuklar okula katılıyordu. Büyükler Gençlerbirliği genç ve amatör takımında futbol oynuyordu. Başka kulüplere giden sporcularımızda vardı. Bu okula gelen çocuklarımızın büyük birkaçı Çorum ve diğer illerde futbol hayatlarına devam ettiler. Birçoğu profesyonel futbolcu oldu. Bir kısmı ise eğitimlerine devam ederek farklı meslek sahibi oldular. Özellikle bu futbol okulu döneminde; İstenilen amaçlar doğrultusunda güzel alışkanlıklar kazandırmak, Çorumlu olarak arkadaşlık ve kardeşlik duygusunu geliştirmek, insani özellikleri (fedakârlık, dürüstlük, yardımlaşma, vefa duygusu vb.) karakter haline getirmek; bizim ana prensip ve hedefimiz olmuştur.

3. olarak; Gençlik ve Spor il Müdürlüğü'nde görev yaparken 1991 yılında Çorum sağlık Meslek Lisesine geçiş yaptım. Bu okulda beden eğitimi öğretmeni olarak görevime devam ettim.

Çalıştığım amatör takımlar ve Çorumspor'da aldığım görevler;

1984 yılında 1987 yılına kadar ki süreyi görevleri anlatmıştım. Bu görevlerin dışında çalıştırdığım diğer amatör takımlar:

1. Gençlerbirliği 1988-89 Sezonu (Şampiyon)
2. Ulukavakspor (1989-90 ve (1990-91) Sezonu (Şampiyon)
3. TEDAŞ Spor (Şampiyon)
4. Köy Hizmetleri (Şampiyon)

Çorumspor profesyonel takımı:

1. 1994-95 sezonu grup 1.si ve Play-off grubu o takımda yardımcı antrenör ve kaleci antrenörü. Burada birlikte görev yaptım Ömer Duran'ı rahmetle yâd etmek istiyorum.
2. 1995-96 sezonu İhsan İdikut ve Hikmet Sevim'le birlikte yardımcı antrenör olarak görev aldım.
3. 1996-97 sezonu Yavuz Selim Sümer Hocamla kısa bir süre Çorumsporda birlikte olduk.

Öğretmen olarak görev aldım eğitim kurumları:

1. Çorum Sağlık Meslek Lisesi 1991-1997 yılları arası. Bu süreçte okul voleybol ve basketbol takımları hazırlandı ve il müsabakalarına katıldık.
2. Çorum Albayrak ilköğretim okulu 1997-2012 yılları arası. Bu dönemde okul basketbol takımı hazırlandı il müsabakalarına katıldık.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Futbola 1972-1973 sezonunda İskilipspor'da başladığımda antrenörümüz yoktu. Çorum ve İskilip'ten gelen arkadaşlarla oynuyorduk. Bir sonraki sezon aynı takımda Uğur Canbaş ağabeyimiz antrenörümüz oldu. Daha sonraki sezonda ise Mehmet Hacıismailoğlu ile birlikte oynadık. Son olarak Çorum Gücü'nde oynarken Cemalettin Hoşgör antrenörümüz oldu.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Amatör takımlarda kazanılan Şampiyonluklar, Lise ve ilköğretim okulu müsabakaları başarıları, Antrenör olarak amatör takım başarıları, 1994-95 sezonunda Çorumsporun Play-off 'a çıkması. En anlamlısı; 1996 sezonunda Sivas'ta oynadığımız ve Erzincanspor'u yenerek ligde kaldığımız müsabakadır.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Unutamadığım birçok ancak hepsini hatırlayamıyorum beni hoş görsünler. Halen görüştüğüm Mustafa Doğan, Ünal Peken, İlhan Kaya ve Yasin Aksoy gibi sporcularım var. Bu sporcularımla kadim dostluğumuz var. Ailelerimizle beraber görüşüyoruz.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

İskilip Spor'da futbol oynadığım yıllarda Çimentospor'la bir maçımız vardı. Müsabakayı 2-1 kaybetmiştik. Ancak Yavuz Selim Sümer'in hemen hemen sağ tarafta ceza alanı çizgisinin out çizgisine 1 metre kadar mesafeden yakın attığı golü hala anlamış değilim ve çözemedim.

1995-96 Futbol sezonu... Ligin son maçı Erzincanspor'la. Erzincanspor cezalı olduğu için müsabaka Sivas'ta oynanacak. Bu müsabakaya gelmeden biraz geriye gitmek istiyorum. Bu sezon da maçların bitmesine 7 hafta kala Çorumspor teknik heyeti görevi bırakmıştı. Takım zor günler geçiriyordu. Takım küme düşme potasındaydı. Bu durumda iken yönetim genel kaptan olarak Mehmet Yalçın'ı görevlendirdi. Mehmet Yalçın ve Selim Sümer arkadaşlarımla ilgili burada özel bir sayfa açmak istiyorum. Biz üç arkadaş hem işimiz gereği hem de arkadaşlığımız gereği beraber oluyorduk. Futbol ve futbol takımları bizi adeta kader birliğine götürmüştü. Samimi ve dürüst bir anlayış ve davranış içinde birçok konuyu birlikte halletmiştik. 1996 yılı 4 Mayıs Pazar günü Erzincanspor maçımız saat 16.00'da hakemin başlama düdüğü ile müsabaka başladı. Erzincanspor bütün hatları ile adeta sağanak sağanak üzerimize geliyordu. Başlama düdüğün ile başlayan yağmur da müsabakanın zorluğunu daha da artırmıştı. Futbolcularımız cansiperane mücadele ediyor, Erzincanspor'un sayısız gol pozisyonlarını önlüyordu. Biz ise zaman zaman kontra atakla gol bulmayı amaçlıyorduk. Böyle bir pozisyonda uzun bir pası ceza alanı üzerinde Erzincanspor'lu futbolcu, kendi kalesine golü attı. Bu gol den birkaç dakika sonra yine bir kontratakla 2. golü bulmuştuk. Sonuç olarak müsabakayı 2-0 kazanarak küme düşmekten kurtulmuştuk.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Futbolcu olarak takdir ettiğim Galatasaraylı Ergün Penbe'dir. Teknik direktör olarak ise Ertuğrul Sağlam'ı beğeniyorum. Ayrıca kader arkadaşım Yavuz Selim Sümer Hocam mesleki kariyerimde el üstünde tuttuğum kişidir.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Bu konuda söylenecek o kadar çok şey var ki sayfalarca yazsak bitiremeyeceğiz. Ben sadece ana başlıkları ile özetlemek istiyorum.

- Spor bedensel sağlığımızı geliştirme de önemli bir araçtır.
- Disiplinli olmayı, fedakârlık yapmayı ve sabırı öğretir.
- Arkadaşlık, dostluk ve kardeşlik duygularını geliştirir ve pekiştirir.
- Sizi hayata hazırlar.
- Zorlukların üstesinden gelmeyi öğretir.
- Kötü ve zararlı alışkanlıklardan korur.
- Sosyal anlamda kişi ve takım anlamında aidiyet duygularını geliştirir.
- İnsanlar sizi örnek alır ve faydalı ve güzel işler yapar.

Ben burada özet olarak bazılarını sıraladım spor hayatımda hepsini yaşadım.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Futbol oynamaya başladığım yıllarda spor malzemeleri, çim saha vb. teknik ve bilimsel anlamda bilgili ve tecrübeli antrenör ve spor adamlarının eğitimini almak isterdim.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Tabii ki bu konularda değişimler oldu. Örneğin; toprak saha yerine sentetik çim sahalar yapıldı. Spor malzemeleri; ayakkabı, top vs. çoğaldı ve kalitesi arttı.

Şu anda büyük stadyum ve spor salonları açılıyor. Bu dönem ve zaman içerisinde bizim için gerekli olan bunlar değil. Bu yatırımlar ölü yatırımlardır. Önemli olan çocuk ve gençlerimizin her zaman gidebileceği sayısı onlarca yüzlerce olan tesisler ve salonlar olmalıdır.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Bu bölümde özellikle önemli bir konuyu vurgulamak istiyorum. Musiki! Ben 2013 yılından beri müzikle ilgileniyorum. Bu ortam ve çalışmalar süresince gördüm ki bizim müziğimizin dünyada eşi ve benzeri yok. Bu kadar kıymetli ve eşsiz müzik kültürü maalesef unutulmaya ve yozlaşmaya bırakılmıştır.

Türk halk müziği ve Türk sanat müziği arşivlerinde on binlerce eser bulunmaktadır. İbn-i Sina'nın tıp kitabı 500 yıl Avrupa'da tıp alanında öncelikle incelenmiştir. İbn-i Sina'nın tıp kitabının son ünitesinde "Ebu Bekir Razi'nin müzikle tedavi" bölümü bulunmaktadır. Selçuklular ve Osmanlı Devletleri döneminde Kayseri, Manisa, Amasya, Edirne ve İstanbul'da müzikle tedavi yöntemleri bulunuyordu. Ben ud çalıyorum. Birçok eserden oluşan türkü ve şarkı repertuarım var. Zamanımın bir kısmını böyle değerlendiriyorum. Gençlerimize tavsiyem; seviyorlarsa müziğimizle ilgilensinler.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Bu konuya özellikle önceki bölümler içerisinde kısa da olsa bahsettim. Herhangi bir işi yaparken onu sevmek lazım sporda böyledir. Sevmezseniz olmaz. Herkes spor yapabilir, kendi kapasitesine, yaşına, cinsiyetine ve kilosuna göre mutlaka bir aktivite içerisinde olmak gerekir. Spor hayatımızın vazgeçilmez bir uğraşı olmalıdır.

Sonuç olarak bizlere böyle bir albümü hazırlarken, hatırlayan vefalı dostlara, özellikle; Nadir Solak beye teşekkür ederim. Sağlıklı ve esenlikle kalın.

HALİT SIKI

FOTOĞRAFLAR

Ç. LİSESİ
1971 Ç. TAKIMINDA

TUNCA
SPOR

GENÇLERBİRLİĞİ II. Kümede
ŞAMPİYON olduğu "FİNAL" maçından
sonra; Maçtan önce Gösteri maçı
yapan E-F Grupları ile birlikte.

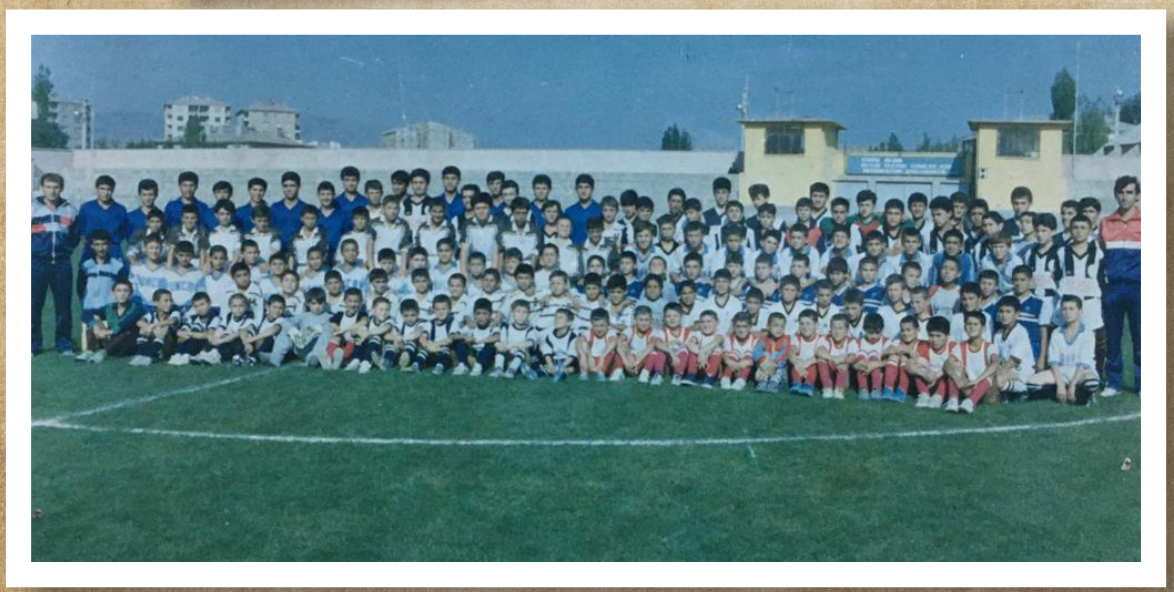

HASAN GÜRBÜZ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1952 Çorum doğumluyum. Tanyeri İlkokulunda okudum, ortaokul ikinci sınıfta futbol sevdam yüzünden okulu bıraktım bu arada babam sanata verdi beni futbol tutkusu içimde olduğu için orda da fazla durmadım. Haylaz bir çocuktum. Yani futbolla iç içe... Mahalleler arasında top oynamaya başladık. Ağabeylerimin yanında sobacıdaydım. İçimdeki tutku sayesinde kaçardım çok gitmezdim. Hayatımda futbolculuk ve antrenörlük var sadece. Babam askere göndermek istedi beni. Askere gittim, geldim. Evlendim. 2 çocuğum var bir kız bir erkek. Üçtutlar Mahallesi'nde oturdum. 1999 yılında emekli oldum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Mahalleler arası maçlar yapardık. 1966 yılları, 12-13 yaşlarındaydım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Mahalle maçları yaparken çocukluk arkadaşım İsmail Tunay, (Kirtik İsmail derlerdi) kulübe ilk kez onun abisi götürdü. 1966-1967 yılında Mustafa Tunay, Çorumgücü Kulübü'ne götürdü. 1967'de lisanslı olarak 5 yıl oynadım. 1967'de lisanslı sporcu olarak sağ açık oynuyordum. İki ayağımı da güzel kullanırdım, çok yetenekli sporcuydum. O dönemde Kasım Aylar vardı. Onlar santrafor oynardı biz gençleri de kenarlara iterlerdi. 1971 yılında Kargı Seri Spor vardı. Parayla transferimin ilk yapıldığı yıllar 1500 TL alıyordum. Takımın başında Ayçin Kul hem futbolcu hem antrenördü.

Kaleci Mahmut, Salim Erkoç, Haydar Naneli, Mehmet abi, Şakir Kuyuş, Necip Enver. Mehmet arkadaşım vardı, rahmetli oldu. Öyle bir takım oldu ki hedef Çorum'da şampiyon olmak gruplara gitmek. Türkiye kupasına gidip derece yapmak. O dönem Çorum'a nispet olarak kurdular takımı. O dönemde Çorumspor'da bir futbol vardı, Çorum'lu çocuk yoktu hiç. Ayçin arkadaşımın bünyesinde toplanarak mükemmel bir takım yaptık. Gelene vurduk gidene vurduk. Çorumspor'un amatör takımı da vardı. Dövüş- kavgayla Çorumspor bizi 1-0 yendi. 6 ay sonra biz itiraz ettik. Şampiyonluğu bize geri verdiler. Gruplara falan onlar gitti. Bize tekrar bir kupa verdiler. Ama gruba giremedik. 1971-1972 yılında yaşımı büyüterek askere gittim.

Bir askerlik anımı anlatayım: Denizli'de maç yapıyoruz futbolcu var mı dediler elimi kaldırdım. Nerde oynuyorsun dediler Çorum Kargı dedim. Diğerleri Fenerbahçe'de oynadım şurada oynadım burada oynadım. Neyse orada seçmeler falan yapıldı. Gel dedi Astsubay 10 dakika sonra. Oyna dedi. Bir oynadık 5. sırada beni yazmış. Zaten antrenmanlar bitti ben askere gittim adam demek ki futboldan anlıyormuş. Denizli stadında grup maçları oynanıyordu. Sahadayım tribünler askerlerle dolu biri bağırıyor; Tök Hasan, Tök Hasan! Acaba beni burada kim tanıyor diyorum. Top ayağıma geldikçe; Hadi hemşerim Tök Hasan! Neyse alay takımına da seçildim. 2 tane de gol attım, ikinci yurt içi takımları vardı. Denizli'den Isparta'ya gittim. İkinci yurt içi takımına gönderdiler beni. Karagücü ile TSK arasında Türkiye Şampiyonası yapılıyordu. Ankara Muhafız Gücü 3-0 yendi bizi. Yüzbaşının morali bozuldu bu takımı dağıtacağım, yeni takım kuracağım dedi. İzmir Denizgücü geldi 4-0 yendi bizi. İki maçta da mağlup olunca; binbaşı geldi bunların hepsini gönderin dedi. Konya'daydık bu arada. Konya'dan Isparta ya sürdüler bizi. Tabi kendi aralarında da rekabet var. Isparta'da fazla durmadım oradan da Adana'ya sürdüler, Osmaniye'de bitirdim askerliği. 1974... Askerden gelince babam bizi işe sokmak için uğraşıyor. Ama dervişin fikri ne ise zikri de odur diyecek, 1975 yılında Çimentospor'da top oynamaya başladım yine. 1 yıl Çorumspor'da oynadım. Ama eskiden amatör sporcular profesyonel takımlarda oynayabiliyordu. Yeterli görmediler sanırım sonra Halk Eğitim Kültürspor'a döndüm. 1980'lerde orada 4 yıl top oynadım. Sonra antrenörlük hayatım başladı. Hem oynayıp hem Kültürspor'da antrenörlük yapıyordum. Daha sonra 1981-88 yıllar arası Çorumspor alt yapıda antrenörlük yaptım. Sonra yönetim değişince tekrar Kültürspor'a geri geldim. Erhan Canan diye bir müdür vardı. Allah uzun ömür versin. Ek ders ücretiyle antrenörlük yapıyordum. Türkiye'de ilk defa Halk Eğitim'e bağlı bir kulüp olan Kültür spor'u ben çalıştırıyordum. Onunla iki çocuğumu okuttum, üniversite okudular. Oğlum Mali Müşavir oldu. Belli bir süre sonra Selim Hocayla 1995-1998 yıllarında Çorumspor altyapısına geri geldik. Selim Hoca teknik sorumlu ben onun yardımcısıyım. Başarıdan başarıya koşuyoruz. 1998'de Türkiye 2.'si olduk. Sonra ben 1999'da tekrar Kültüre döndüm. Selim Hoca Köy Hizmetlerine geçti o yıl Türkiye şampiyonu oldular. Bir yıl sonra Çorumspor A takımının yardımcı antrenörü oldum. İsmet Karababa baş antrenör oldu. O zamanlar 2001-2005 yılları arası. Çorumspor'u en alt 2. sıradan üst 2. sıraya çıkardık.

Biz tekrar Kültür Spora döndük, orada devam ediyorum. Kültürde sürekli adam yetiştirdim. Profesyonel takımda oynayan çok sporcum vardı. Başarıdan daha çok sporcunun yetişip, belli bir yere gelmesini arzu eden bir hocaydım, hala öyleyim. Mesela; Şu anda Nurettin var. Uşak'ta oynadı, şimdi Soma'da oynuyor. Buna benzer sporcularım var. Kenan mesela

birçok takımda oynadı. Yaşar Kabakçı vardı, şimdi Diyarbakır'da yardımcı antrenör. Bunlar çok yerlerde top oynadılar.

Gazeteci Sadi Başıbüyük vardı. Kendisine şunu demiştim; benim hedefimde sporcuyu yetiştirip Türk futboluna kazandırmak var. Başarılar unutuluyor, şimdi bizim Selim Hoca 1. ve 2. oldu kim biliyor. Biz anlatmasak kimse bilmeyecek. Ama bir çocuğu elinden tutup bir yere getirebiliyorsam ben mutlu oluyorum. Şimdi çocuk beni arıyor, hepsi beni arıyor. Mesela Nurettin; Allah razı olsun babasına ev aldı, kendisine ev aldı, kardeşine ev aldı, son model arabaya biniyor. Ben binemiyorum, yok arabam.

Gürel arıyor mesela beni, bayramlarda özel günlerde mutlu oluyorum yani, bizim tek kazancımız o.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlkokulda Orhan Temiz vardı. Kendisi rahmetli oldu. Çorumgücü'nün hem antrenörü hem de her şeyiydi. Çorum futboluna büyük hizmetleri olan kişiydi. Çimentospor'da Orhan Çoşgun vardı. Çimento'da bir ara Ayçin Hoca ile tanıştım. Kültürspor'da Ayçin Hoca bıraktıktan sonra göreve ben geldim. Çorumspor'dan Ahmet Topkaya vardı oda rahmetli oldu. Onun da Çorum'a büyük emekleri vardı. Çimento'dan emekliydi. Çorum'da modern futbolu oynatmaya çalışan Ayçin Hocaydı. Liseler arası Türkiye ikincisi mi 3.sü mü tam hatırlamıyorum. Çok otoriter çok çalışmayı seven disiplinli bir hocaydı. Valla diploması var mı bilmiyorum. Ama çalışmayı seven hırslı inançlı bir insan ondan çok şey öğrendim. Çalışmayı, disiplini öğrendim. Orhan abi bir şey bilmiyordu ama iyi bir adamdı. Başımızda bulunuyordu, oda değerli bir hocamızdı.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Valla ödülüm yok. Bir ödül olarak törende aldığım bir kupa var. Ama olmasını çok isterdim.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Var, Tök Hasan derler bana arkamdan, bilmiyorum neden. Aşık oyunu çok oynardık biz. Sen bilir misin bilmiyorum da. Geniş yerlerde ot çıkardı, aşık bizim çocukluk yıllarımızın, ilkokul yıllarımızın oyunuydu. Aşık atma oradan geliyor. Zaman nasıl geçecek top oynuyorduk, aşık oynuyorduk. Böyle yerler balçık balçık işte, oyunun kurallarını da unuttum ama hep yenilirdim. Orda bir Tök Hasan demişler. Kaldı öyle lakabım ama yüzüme demezler, arkamdan derler.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Yaşar Kabakçı, Kenan Aşkan, Oktay Yiğit gibi sporcular yetiştirdim. Ben her zaman söylüyorum önce Çorum sonra Türk Futbolu. Amatörden alıp Türk futboluna yetiştirmek...

Selim Hoca'yla yetiştirdiğim çok futbolcu var. Bazıları antrenörlük yapıyor, bazıları beden eğitimi öğretmenliği yapıyor. Mesela Ferhat Alıç'a beden eğitimi öğretmenliğini kazandırdım. Unutamadıklarımda ise Kenan var mesela. Biraz daha öne çıkan sporcuydu. Öne çıkan geri oyuncularını çok seviyorum. Kenan oyun kurmada oyunu yönlendirmede mükemmeldi. Kenan'ı diyebiliriz unutamadığım oyuncu olarak.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu Mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Amatör karma diye takımlar kuruluyordu eskiden. Çorum karmasına beni almadılar. Bu benim ağırıma gitti. O sırada Çimento'da oynuyordum. Yetenekli futbolcuydum ben. Bir gün çok önemli şampiyonluk maçı var, alan bu işi götürecek. Kendi kendime söyledim. Bu benim için dönüm noktası. Bunu kazanmam lazım dedim. Hatta iddiaya girdim. Esnafspor şampiyonluğa oynuyor. Çimentospor da şampiyonluğa oynuyor. Esnafspor'a 3 gol attım, birisi frikikten. Çağıracaklarını biliyorum bir şey de istemiyorum. Basın yoluyla açıklasınlar istiyorum. Basın yoluyla beni çağırdılar karmaya. Unutamadığım anılardan birisi budur.

Gruplara gittik, ben o zaman haylazdım. Bölge müdürlerinden sorumlu Adnan Bey, hocası da Ayçin Hocaydı. Bu rahat durmaz, doğru top oynamaz dediler. Ayçin Hoca da ben kefilim bir şey yaparsa sorumlusu benim demiş. Ankara Cebeci'de oynuyoruz. Kırşehir karmasına karşı 2-0 galip geldik. Orta sahada Yalçın Keleş'le ben oynuyorum. Yalçın Keleş dediğim arkadaş da Eskişehir de 1. ligde oynamıştı. Kırıkkale'de 1. ligde oynadı. Beşliği çok severdi. Durmuş gibi yapardı, kaldırırdı topu beşliğe atardı. Kırşehir kaptanı oğlana ne yaptıysa vallahi bilmiyorum. Ağza alınmayacak küfürler ediyor. Dayanamadım artık. İçindekini çıkar dedim. Bir hakem varmış; düdüğü bir çaldı. Önce ona kırmızı kart attı. Ben bir şey diyemedim. Ayçin Hocaya söz verdiğim için bir şey yapmadım. Adnan Beyazıt ben sana demedim mi durmaz diye? Yine diyorum bir şey yapmadım diye. Atılan çocuk da pişman oldu. Hakem Yalçın sandı beni ama ikimizi de attılar. Ayçin de güçlü kuvvetlidir. 2-3 adamın gücü yetmez. Ben çıkmam dedim ama beni alıp çıkardılar maçtan. Hiç unutamadığım anım budur.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Can Bartu, Turgay, Lefter, Cemil gibi isimleri örnek alıyorum. Onlar gibi oynayabilir miyiz diyorduk. O zamanlar zevkle izlediğimiz Çorumsporumuz vardı. Çorumspor kaptanı Metin vardı. Harika bir topçuydu, hayran kalırdım ona. İster istemez onun gibi oynamak isterdim. Basından gördüğümüz Cemil, Turanlar, Turgaylar onları sadece gazete yoluyla görüyordum. Ama çıplak gözle Metin'i izliyorduk. Hayran oluyordum onu izlemeye.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Sağlıklı bir yaşamım olması, zihinsel ve ruhsal açıdan iyi bir insan olmam, topluma karşı dirençli olmam spor sayesindedir. Özgüvenimi yükseltti. Spor en sevdiğim şey. Şayet sporun içinde olmayaydım bunlara kavuşamazdım.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Yapamadığım şey okumak. Keşke şunu yapmasaydım dediğim bir şey yok. Yine dünyaya gelsem sporun herhangi bir yerine tutunurdum. Çünkü kişinin topluma kazandırılmasının en iyi yolu bu bence.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular Gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Ayakkabılar böyle değildi. Ayakkabıların altında çiviler çıkardı. Devre aralarında ayaklarımıza batardı. Toplar deridendi, suyu da yiyince olurdu on kilo. Kafa vurmaya korkardık. Topa vurunca ayakkabı toptan hızlı giderdi. Şimdiki gibi nerde kaliteli ayakkabıları kramponlar. Salonlar, soyunma odaları, sahalar da eksikti. Zaten Türkiye'nin yarası o. Soyunma odalarının düzensiz oluşu, sahaların yetersiz oluşu... Elimizi, yüzümüzü yıkamaya su yoktu. Stat da soyunma odaları vardı ama durumu hiç değildi. Şimdi sahalar var, çim sahalar harika, ayakkabılar harika. Eskiden Cemal Hoca vardı, Selim vardı ben vardım. Bir iki tane daha Hoca vardı. Teoman falan vardı. Mahalleler arası Belediye malzeme verirdi bize. Kaç sene oldu unuttum şimdi. Belediyenin bizlere yardım ettiği dönemler. Belediye her zaman destek sağlıyor. Daha iyisi olması lazım mı? Olması lazım tabi.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spordan başka hiçbir şey yok. Benim yaşamım, felsefem her şeyim spor. Benim başka bir sanatım yok. Benim sanatım dediğim, felsefem dediğim, vazgeçemem dediğim işte bu. Okumadım da... Okusaydım belki bu kadar zaman ayıramazdım futbola.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlere tek tavsiyem sporun bir dalından tutsunlar. Gençleri topluma kazandırmanın en iyi yolu spordur. Sporun hangi dalından olursa olsun, birisinden tutsun da çalışsın. Sporu ve okulu yan yana götürmeye çalışsınlar. Bir taraftan ben bunu velilere de diyorum. Hep oku, hep oku... Bırak çocuk belki çok yeteneklidir. Bu çocuk bunu okul ile götürebiliyorsa aileler buna müsaade etmeli diye düşünüyorum.

HASAN GÜRBÜZ

FOTOĞRAFLAR

1999 Hitit Festivali Bld. Bşk. Arif Ersoy
Hasan Hocayla Malzeme Dağıtımında

YAPI ve KREDİ

ET BANKASI

T.C. ZIRAAT

HAŞİM EĞER

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1964 Çorum, Hıdırlık doğumluyum. İlkokulu, İnönü Caddesinde eski Emniyet Müdürlüğü binasının yerinde olan İnkılâp ilkokulunda 1976 yılında bitirdim.

Daha sonra da Çorum İmam Hatip Lisesi orta kısmını ardından da 1982 yılında İmam Hatip lisesini bitirdim. İmam hatip lisesi son sınıfında ailemizin tavsiyesi üzerine nişanlandım. Okulu bitirir bitirmez, 1983 yılında da evlendim.

Okul yıllarımda tatillerde limon sattım, ayakkabı boyadım, ciklet sattım ve tabi okul yıllarında yaz tatillerinde de Güven Kiremit Fabrikasında çalıştım. Ranza dizdim. Kalıpçım ve çırağım da meşhur amigo Hasan Gözübüyüklü idi. Çalışıp kendi bisikletimi kendim aldım. Ama dedim ki çocuğum olursa bisikletini ben alacağım dedim. Çocuklarım benim yaşadıklarımı yaşamasın dedim. Hayatın içinden geldim. Ama şimdi olsa biraz yaşasınlar hayatı öğrensinler diye düşünürdüm.

Üniversiteyi, Anadolu Üniversitesi'nde okudum. Orada Lisans eğitimimi tamamladım. Daha sonra 1985 yılında Amasya Gümüşhacıköy ilçesi Doluca Köyünde imam hatip olarak göreve başladım. Hangi görevi yaparsam yapayım benim için 1. sırada hep spor olmuştur.

1988 yılında Çorum Merkez Mimarsinan camiine tayinim çıktı. 1989 yılı sonunda Çorum Gençlik ve Spor İl Müdürlüğüne memur olarak başladım. O dönem de İl Müdürü olarak görev yapan, İmam Hatip Lisesinden de Beden Eğitimi Öğretmenim olan Talat Kutsal bana sekreterlik görevini verdi. Bu görevden sonra da personel memurluğu görevine başladım. Bu görevi yürütürken 1992 veya 1993 yılında şeflik kadrosu sınavı açıldı ve sınavı kazandım, şef oldum.

1990 yılında görev yaparken o dönemde Çorum ilinin nüfusundan dolayı Çorum'da şube müdürü kadrosunu almamızın imkânı yoktu. Onun için 1996 veya 1997 yılında Eskişehir'in Mihalgazi İlçesine Şube müdürü olarak atandım. Ama orada hiç görev yapmadım. O dönemde Eskişehir Gençlik ve Spor İl Müdürü olan Süleyman Arduç abimiz, benim Çorum'daki çalışmalarımı araştırdığı için beni ilçeye göndermedi. Eskişehir'de personel şube müdürü olarak göreve başlattı. Bu görevi yaparken İl Müdürümüz beni, yatırım ve işletmeler şube müdürlüğü görevine getirdi. 2000 yılında görevlendirme olarak Mecitözü İlçesine görevlendirildim. Ama daha sonra o dönemki Bakan Fikret Ünlü tüm görevlendirmeleri iptal edince tekrar Eskişehir'e döndük ve 2003 yılının sonunda Çorum'a Gençlik ve Spor İl Müdürü olarak atandım. O günden 2008 yılına kadar Çorum Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü görevini yürüttüm.

Biz Çorum'a atandığımızda spor camiasında hakemlikte yaptığım için yani camiadan da biri olduğum için genel bir kabul gördük, çok iyi düşünülmüş diye.

2008 yılında Spor Genel Müdürü beni çağırdı biz seni Çorum'a atadığımızda acaba diyerek gönderdik sen ise bizi mahcup etmedin dedi. Seni ya Ankara'ya ya da Konya'ya İl Müdürü olarak düşünüyoruz dedi. Daha sonra da yazım geldi. Konya'ya Gençlik ve Spor İl Müdürü olarak başladım. Tabi benden önce Konya'da İl Müdürlüğü yapan arkadaşımızı da Bilecik iline atamışlar. O arkadaşta mahkemeye vermiş ve mahkemeyi kazanınca da geri Konya'ya geldi. O dönem Çorum'daki idareciler ve siyasiler de sağ olsunlar beni tekrar Çorum'a il müdürü olarak geri getirdiler. Konya'da 9 ay görev yaptım. O günden sonra da Çorum Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü görevini başarıyla sürdürdüm. 2022 yılına kadar şehrime hizmet ettim. Şimdi de Tokat'ta Gençlik ve Spor İl Müdürü olarak görevime devam ediyorum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Hıdırlık'ta ilkokula başlayana kadar mal pazarının olduğu yerde top oynardık. Daha sonra ilkokulda iken voleybol müsabakalarına katılırdık. İlkokulda iken İnkılâp okulunun beden eğitimi öğretmeni okul bahçesinde antrenman yaptırırken voleybolculara adam mı eksik oldu ne olduysa; gel bakalım sen dedi. Sen de şuraya gir orada dur dedi. İlkokul 3. sınıftayım. Ondan sonra demek ki yetenek gördü. Bana dedi ki bundan sonra sende antrenmanlara geleceksin. Genelde 4. ve 5. sınıfları oynatıyordu. Beni takıma aldıktan sonra maçlara gidiyorduk ama ilk 6 da oynayamıyorduk. Ara ara Hocamız beni oyuna alıyordu. 4.sınıftan itibaren devamlı kadroda oynamaya başladım. Spor sevgisi o günlerde şırınga yapıldı bize, o günden bu yana sporu hiç bırakmadık.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlkokulu tamamladıktan sonra İmam Hatip Ortaokulunda okurken, spor yapanlar var mı diye sordular, bende el kaldırdım. Ortaokulda voleybolda takım kaptanlığı yaptım. Lisede de okul futbol takımında oynadım. O dönem takım kaptanımız Şaban Ateş ve aynı takımda Salih Öztürk, İsmail Bilgin, Kemal Taşkıran vardı. Biz İmam Hatip Lisesi takımı olarak okullar arası müsabakada ilk kez Çorum şampiyonluğunu kazandık. O takımdaki çoğu arkadaşımız kulüplere lisans çıkarıp kulüplerde de oynuyorlardı ama ailem izin vermediği için biz kulüplere lisans çıkartamadık. Babam seni eve almam dedi. İmam Hatip lisesinde

okul takımında iken Çorum şampiyonu olduk ve ilk defa gruplara Giresun'a gittik. Bu maç ile ilk defa Çorum dışına çıkmış oldum. Ondan sonra da kafile ile spor ortamını sevdik. Hem sporculukta hem de idarecilikte il kafilesi ile birçok müsabakaya gittik.

Lisede okurken Beden Eğitimi Öğretmenimiz Talat Kutsal idi. Benim spor ve memuriyet hayatımda çok faydasını gördüğüm bir insandır. Hiç unutamıyorum. Yine İmam Hatip Lisesi'nde okul takımı ile Atatürk Lisesi'ni futbolda yenip Çorum Şampiyonu olmuştuk. O dönemde okulumuzda diğer beden eğitimi öğretmenleri ise Muharrem Yenidünya ve Cemalettin Hoşgör vardı. Yine lisede okul takımında atletizm yaptım. Şaban Ateş, Sami Erbaş ve ben Amasya'ya atletizm bölge şampiyonasına Cemalettin Hoşgör Hocam ile gittik. İlerleyen yıllarda da Çorum Çepnispor Kulübü'nde futbolcu olarak ilk lisansım çıktı. Eğer ailevi durumdan dolayı baskı görmesem iyi bir futbolcu olabilirdim.

Gümüşhacıköy'ün Doluca Köyünde imam iken köy takımında gençlerle beraber futbol oynadım. Yine sporcu olduğumuzu öğrenen müftü bey ilçe müftülük takımına çağırdı. İlçe müftülüğü adına kurumlar arası futbol ve voleybol turnuvalarına katıldık. Birçok valilik ve kaymakamlık kupaları kazandık. Daha sonra Çorum MimarSinan Camiinde imam olarak çalışırken Çorumspor'un maçlarına giderdim. Hem Çorum'da hem de deplasmanda. Çorumspor'un ve futbolun hastasıydım.

1990 yılında futbol hakemi oldum ve yaklaşık 8-10 yıllık hakemlik hayatım oldu. Futbol hakemliğini aldıktan sonra hedefimi koymuştum bir gün idareci olacağım diye. Müdür olunca da bilmediğimiz bir şeyler olmasın diye personel memuru iken sabah 8'den 10'a kadar kendi işlerimi yapıyordum. 10'dan 12'ye kadar da muhasebe servisine gidip muhasebe işlerini öğreniyordum. Bir gün müdür olursam onları bileyim diye.

Bir gün öğleden sonra 1'den 3'e kadar kendi işimi yapıyorsam 3'den 5'e kadar da spor servisine gidiyordum lisans nasıl çıkar onu öğreniyordum. Dolu bir idareci olayım istiyordum. Hakemlikleri de aynen bunun gibi, bir gün idareci olursam bu branşları öğrenmem lazım diyordum. Futbol hakemliği yaptım, hentbol hakemliği ve atletizm hakemliği yaptım. Voleybol hakemliğini de aldım ama yapmadım. Oyun kurallarını bileyim diye. Ama bilerek, severek ve isteyerek futbol hakemliği yaptım.

Son 13 yıldır, 2007 yılından bu yana TSO başkanımız Çetin Başaranhıncal'ın kurduğu bir halı saha grubumuz var her hafta pandemiye kadar düzenli olarak futbol oynadık.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Antrenörlerim ilkokul beden eğitimi öğretmenim ve lise beden eğitimi öğretmenim Talat Kutsal'dı. Benim hayatımda iz bırakan Talat Kutsal Hocamdır.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Birçok ödül aldım ama 2005 yılında Anadolu Spor Gazetecileri Derneği Çorum Şubesi tarafından aldığım Spora Hizmet Onur ödülü benim için özeldi.

Yine 2014 yılında TSE Müdürü Uğur Bey tarafından yirmi binin üzerinde sporcu ilimize getirerek, turizme katkı sağladığımızdan dolayı bir ödül vermişlerdi. Bu da benim için özel bir ödüldü.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

1985 yılında imam olarak Gümüşhacıköy'ün Doluca Köy'üne atandım. Çorum'da doğup büyümüşüm, vakit geçmiyor köyde. Gençler çayırda top oynarken bende gider onları izlerdim. Köyde camide cemaat yok. Bizim köy ile yakın bir köyün maçı vardı ben de seyrediyordum. Maçta bizim köyden bir genç sakatlanınca oyundan çıktı. Bana gel Hocam sende oyna dediler. Gençlere göre cami imamı futboldan anlamaz. Bana diyorlar ki aha şöyle duracaksın, şu yana doğru vuracaksın. Kendi nefsimle mücadele ettim. Oynamam mı lazım oynamamam mı? Konumumdan dolayı. Dedim ki amaç ne? Tabi ki oynamam lazım. Onlarla bir araya gelip onları camiye getirmem lazım. Oyuna girince de gerçekten oynamam mı lazım yoksa oynamayım mı? Sonra kendi kendime dedim ki. Bu sahaya girdikten sonra zaten adım top oynadı oldu. Benim oynamam lazım dedim. Ve oynadık maçı yendik. Ondan sonra dediler ki bundan sonra teknik direktörümüz sensin. Gençleri topladım tamam kabul ediyorum dedim. Ama beni, Hoca top oynuyor diye şikayet edecekler dedim. O zamanlar yıl 1980 kolay değil böyle şeyler. Teklifinizi kabul ediyorum ama sizden de bir ricam var dedim. Nedir dediler. Sizde benimle birlikte camiye geleceksiniz dedim. Kendimi savunmak için dedim, bak ben top oynuyorum ama onları da camiye getirdim diyebileyim diye. Tamam dediler. 0 cemaatten, 20 ila 30 arasında cemaatim oluyordu. Hep gençlerden. Dediğim gibi beni şikâyet ettiler müftü bey çağırdı beni. Müftü bey Hocanın görevi top oynamak değil cami cemaatini çoğaltmaktır dedi. Hocanın görevi kahveye gidip okey oynayanları izlemek değil dedi. Bende müftü beye Hocam siz kendi içinizde çelişkiye düşüyorsunuz dedim. Hem cemaat 1 ise 2 yap onları çoğalt diyorsunuz hem de gençlerin yanına gitme kahveye gitme diyorsunuz dedim. Siz benim gençlerle bir olup onlara dinimizi anlatmamı, boş işlerle uğraşma deme fırsatımı elimden alırsanız o gençleri nasıl camiye getireceğim, kahveye gidip okey oynayanların yanına oturup, boş verin hem boş vaktinizi böyle geçirmeyin gelin Kuran'ı Kerim öğrenin bunlar günahtır deme fırsatımı elimden alırsanız, onları oradan nasıl çıkartacağım dedim. Spor sayesinde köyde hem cemaatimi arttırdım hem de gençleri güzel yerlere kanalize ettim. Neyse bir otur dedi müftü bey. Sonra bende senin gibi düşünüyorum dedi.

Başka bir anım da 1990'lı yıllarda Ben aday hakem oldum. Devrem Mustafa Alagöz, Fatih Sönmezler'di. Yine üst devrelerimiz Yusuf Çilingir, Salim Erkoçlar vardı.

Bir gün Denizlispor-Çorumspor özel maçı Çorum'da oynanacak. O sene Denizlispor şimdiki süper lige çıkacak. O dönem Çorum'da da büyük hakemler var tabi. Ben aday hakemim benim kokartım yok daha. Perşembe günü hakemler açıklanacak. Hakem odasına gittik. O dönem hakem komitesi başkanı Cihan Olur... Herkes bekliyor maçı kim yönetecek diye. Tabi o zaman bizim bir beklentimiz yok hafta sonu bekliyorum hangi amatör maçı yöneteceğim diye. Sonra hakem komitesi başkanımız Cihan Olur, Çorumspor-Denizlispor özel müsabakası için Haşim Eğer dedi. Özel maç olduğu için federasyon yönetme görevini veriyor. İl hakem komitesi maçı yönetecek hakemi seçiyor. Perşembe görevim açıklandı,

maç pazar günü olacak. Abartısız heyecandan uyuyamadım desem yeridir.

Televizyonda seyrettiğin Fenerbahçeli Durmuş'un, Beşiktaşlı Bünyamin'in maçlarını yöneteceğim. Daha birçok iyi futbolcu var ama o ikisini hatırladım. Maç günü geldi maça çıktık. Yardımcı hakemlerden biri Mahmut Tiryaki biri de Fatih Sönmez'di galiba. Maça çıktık. Maçta ilk 10 dakika sporcular, eğer hakem yeniyse tartarlar. Hakemi etkileyebilir miyiz etkileyemez miyiz diye. Stat tıklım tıklım dolu. Çok heyecanlıyım titriyorum ama onlara fark ettirmemeye, ekâbir davranmaya çalışıyorum. Maçta çaldığım her düdüğe Fenerbahçe'de de oynamış olan Denizlispor'un kaptanı Durmuş biraz da kalıplı biri, itiraz edip duruyor. Sporcunun ruhundan psikolojisinden iyi anlamak gerekiyor. Yine düdüğü çaldım Durmuş koşarak maraton kapısından gelerek yine itiraz etti. Hoca diye bağırdı. Durmuş dedim, ne var dedi bana. Saniyeler içinde bu konuşma oldu. Dedim ki bu Çorum stadı stat olalı, bu kalabalığı ilk defa görüyor. Bu kalabalık Fenerbahçeli iyi futbolcu Durmuş'u seyretmeye geldi dedim. İster ahlaklı sporcu kimliğini gösterirsin ister dedim çirkef değişik yüzünü gösterirsin, o senin elinde dedim. Ama bil ki bu kalabalık Fenerbahçeli Durmuş'u seyretmeye geldi dedim. Özür dilerim Hocam dedi. Şayet o ne var diye bağırdığında kartı çıkartsaydım doksan dakikayı bitiremezdik o benimle ben onunla uğraşırdım. Maçı çıkılmaz bir hale getirirdik. O dakikadan sonra çaldığım her düdüğe arkadaşlar Hocaya yardımcı olalım dedi. Kaptandı onu bağladık tüm takımı bağladık.

O zaman Çorumspor'da Halit, Namık, Salih oynuyorlardı. O dönem Ömer Duran teknik direktördü ve maçı Denizlispor 2-1 kazandı. Harika bir maç yönettim. Bu anımı hiç unutamıyorum hala anlatırken heyecanlanıyorum.

Çocukluğumuzda babam at arabası sürüyordu cebimizde paramız yoktu. Zaten maddi yönden iyi değiliz. Çorumspor maçları da biletli. Cebimizde para yok bilet alıp giremezdik. Bilet alanlara yalvarırdık. Abi ne olur bizi de maça tık, amca ne olur bizi de maça tık... Büyükler tıkmıyorlar, deyince; biz de oğlum, kardeşim dersen tıkıyorlar diyorduk. Bir o kapıya bir bu kapıya böyle 9-10 kere denersin birinde olmazsa birinde girersin. Yalvararak girersin. O günleri hiç unutmuyorum.

Yanında çalıştığım Terzi Bekir Ustam vardı. Beni otobüsle Diyarbakır-Çorumspor deplasman maçına götürmüştü. Bekir ustam da tam bir maç hastasıydı. Bana demişti ki maça gelirsen haftalığın 5 lira, gelmezsen 2,5 lira. Maça gelirsen pazar günü tatil, gelmezsen pazar günü gelip dükkanı temizleyeceksin demişti. Mesela Çorumspor'un deplasman maçlarına rahmetlik Mehmet Ali, Hasan Gözübüyüklü amigo kardeşlerimiz otobüs kaldırırlardı.

Bana dışarıdan müdürüm biz özel arabayla gideceğiz siz de bize takılın diyorlardı, ben gitmezdim. Benim bir tek yerim vardı. Belediye otobüsünün amigoların götürdüğü şoförün arkasındaki 2 numaralı koltuk. Benim yerim hazırdı. O havayı teneffüs etmek benim hoşuma gidiyordu, yoksa özel arabayla da gidebilirdim. Otobüsle giderken şarkı türküler, mola veriyorsun, insanların sıraya geçişi, tuvalete gitmek bile zevkli. Berber Celal'in otobüsüyle çok gittik deplasmana.

Dayı vardı Balabanın yanında çalışan, Onun otobüsüyle çok maçlara gittik. Futbol seyircisi olarak Çorumspor ile Türkiye'nin gitmediğim yeri kalmamıştır. Çocukluğumda

Çorumspor'da seyrettiğim futbolcular; Metin, Osman, Alaaddin, Kız Mehmet, Kara Üsük, kaleci Hasret, Bilal vardı.

Parasızlıktan dolayı bilet alamadığım için başka insanların elinden tutarak yalvararak Çorum stadına maçlara girdiğim zamana bakıyorum o bir fotoğraf benim için. Diğer bir fotoğraf da stadyuma il müdürü olduktan sonra Çorum'un en üst düzey insanları ile protokolde maç izliyorum. İki fotoğrafı yan yana getirip kıyaslayınca diyorum ki sizi yalvararak girdiğiniz tesise karar verici konuma getiren Rabbinize ne kadar şükrederseniz edin yine de şükrünüzü ifa edemezsiniz diyorum.

Yine bir yabancı saha maçında galiba Sivas'taydı. Maçtan sonra ortalık karıştı polis coplarla birlikte Çorum seyircisinin olduğu tribüne geldi. Tam o sırada amigomuz Hasan Gözübüyüklü dikkat İstiklal Marşı dedi, biz İstiklal Marşı söylüyoruz polisler copları indirdi selam duruyor. Biz 2 kere peş peşe İstiklal Marşı okuduk. Unutamadığım bir anımdı.

Sene 1970'li yıllar Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stad'ında, İmam Hatip Lisesi ve Çorum Atatürk Lisesi arasında okullar arası futbol il birinciliği final maçımız var. Açık tribünler imam hatipler, kapalı tribün Atatürk liseliler oturuyordu. Takım kaptanımız Şaban Ateş, teknik direktörümüz ve beden eğitimi öğretmenimiz Talat Kutsal'dı. Tribünler tıklım tıklım dolu.

Veliler, öğrenciler, davullar, zurnalar; tantana, gürültü. Maçı kazanan il birincisi olacak. Maçın 76 veya 77. dakikasında vergi dairesinden emekli olan Nurettin var. İbrahim Kurtaran maçın hakemiydi. Nurettin, topu aldı eski skorboardun olduğu ceza sahasına girdi. Onun takım arkadaşı Şaban Ateş geldi arkadan, onu bir itti kababurun topa bir vurdu tavana taktı. 1-0 öne geçtik yer yerinden oynadı. "İmam evine, futbol senin neyine" diyen Atatürk lisesi seyircileri sus pus oldu. Maçı 1-0 yendik. Omuzlarda taşındık bizi mehteranla caddeden okula kadar götürdüler. O dönem okul müdürümüz Mehmet Yıldırım idi.

Hakemlik dönemimizde arkadaşlarımızın birçoğu ilçelere gittiğinde dayak yiyip geliyorlardı. Ben Mustafa Alagöz, Nizamettin Alagöz tereyağından kıl çeker gibi maçları yönetip geliyorduk. Yenilmelerine rağmen insanlar, bizi yemeğe davet ediyorlardı. Biz diyorduk ki yenildiniz kardeşim. Olsun Hocam art niyet yok siz gördüğünüzü çalıyorsunuz diyorlardı. Maça giderdik yardımcı hakem ücreti 7,5 lira, orta hakem ücreti 10 lira. Hanım bana derdi ki bu parayı ben vereyim, gitme maça. Ayakkabı çamur oluyor, üst baş çamur oluyor, tribünden küfür yiyorsun, evde hanım; yeter artık, diyordu. Bu sevgi olmasa yapılacak bir şey değil.

Anılarımdan biri klasman hakemliğe teklif edilmem gerekirken edilmedim. Ben hala bundan dolayı Ahmet Yazıcı'ya hala hakkımı helal etmiyorum diyorum. Şimdi diyor ki her gördüğünde Ahmet Yazıcı ne diyorsan onu yapayım hakkını helal et diyor. Hakemliği bırakmam da bu olaydan dolayı oldu.

2000'li yıllarda Trabzonspor-Beşiktaş maçı olacak, bende Çorum il müdürüyüm. Trabzon il müdürünü aradım abi maça gelebilir miyiz diye? Ne demek, tabi dedi. Biz de buradan Cihat, ben, hanım üçümüz yola çıktık. Konya il müdürlüğünden biliyorum, süper ligde takımı olan il müdürlerini maçtan önce çok arayanlar olur, maça girmek için. Trabzon il

müdürümüz ben ilgileneyim dediyse de ben biletimizi verin, siz yoğunsunuz dedim. Sadece bana yemek yiyeceğimiz temiz bir yer söyler misiniz dedim o da ben hallederim dedi. Ben olmaz dedim. O zaman bize Avni Aker stadının karşısındaki köftecileri söyledi. Oralar temizdir dedi. Oradaki bir köfteciye girdik. Garson iki de bir tatlımız çok iyi deyip duruyor. Artık getir bari dedim. Yemeği yedik garsona hesap dedim. Gitti geldi. Sizin hesap ödendi dedi. Dedim ki kim ödedi. Kardeş, sizin paranız ödendi dedi. Kim ödedi dedim. Ben ödedim dedi. Ya hayırdır dedim. Siz, Çorum'da Gençlik Spor'da çalışmıyor musunuz dedi. Ben de evet dedim. Ben çoruma çok geldim, futbol hakemiyim dedi. Bende o zaman tesisler spor şube müdürüyüm. Demek ki hakemlerle ilgilenmişiz. Bu sizin Çorum'da bize yaptıklarınızın binde biri, hakkınızı helal edin dedi. Ben de ne demek dedim. Arabada leblebiler vardı lokanta sahibine verdim. Bunu hiç unutmuyorum sporun güzellikleri bunlar.

Burada yaptığımız organizasyonlarla ilgili bir anımı anlatayım. Herhalde diyorum yanlış anlamayın, başarılı olma sebeplerimden birisi de buydu. Siz de idarecilik yapıyorsunuz şimdi sorumlu olduğunuz bir yeri arasanız, durumlar nasıl diye sorsanız; İyi, Nadir Müdür'üm derler. Ama sen oraya gittiğin zaman bir eksik bulursun. Sana iyi bir aksaklığımız yok diyen adam da, aksaklığın farkındadır ama size söylemek istemez. İşte böyle bir durumun örneğini vereceğim. Branşın birinde müsabakalar var, Judo diyelim. Müsabaka için kafileler il dışından gelmeye başlıyor. Geliyorlar minderler serilmiş. Antrenmana başlıyorlar veya müsabakalar başlıyor. Açılış (seremoni) daha sonra öğleden sonraya kalıyor. Ben giderdim spor giyinirdim. Elime de kalemle defteri alırdım. Çocukların yanına giderdim. Çocuklar nasıl Çorum'dan memnun musunuz? Daha önce hiç geldiniz mi diye sorardım mesela. Gelmedim ilk defa geliyorum deyince bende sorardım. Sana göre bir eksiklik var mı burada derdim. Örneğin her şey iyi güzel de şu tuvaletleri iki kez yıkasalar ya da tuvalette sabunlar dolu olsun ya da zemini paspas yapsalar, minderi paspas yapsalar.

Ben de yazıyordum. Abi bunu neden soruyorsun diyorlardı. Ben de diyordum ki ben gazeteciyim de ilgililere ulaştırayım, gazetede yayınlayım diye soruyorum diyordum. Bak bunları ben birebir yaşadım. İşte burada Atatürk Spor Salonu'nda yaşadım bizzat. Sonra açılış seremonisi gelip de İl Müdürünü konuşmalarını yapmak üzere davet ediyorum deyince; O çocuk bu sefer öyle görüyor. Turnuva boyunca geliyor yanıma; Müdürüm hani bize böyle dediydin? Çocuklar diyorum ben de... Tabi o dönemde böyle yayılmış illerde, diğer illerde de: İl müdürü geldi kendisi eksikleri bizzat araştırarak giderdi diye. Sizin olaya bakış açınız sizi geliştirir veya köreltir. Eğer oralara siz kendiniz inmezseniz, oralar sizi aşağıya çeker!

2006 veya 2007 yıllarında Çorum Güreş Eğitim Merkezi olarak Güreş Eğitim Merkezleri, Türkiye şampiyonasına katıldık. Ve Çorum Güreş Eğitim Merkezi olarak, Türkiye Şampiyon'u olduk. O anı hiç unutamıyorum. O takımdan sporcum Ahmet Peker dünya şampiyonu olmuştu ve daha birçok sporcumuz da Avrupa Balkan ve Dünya Şampiyonalarında derece yapmıştı.

2005'li yıllarda Belediye Başkanı Turan Atlamaz, Emniyet Müdürü İsmail Karaman, o zamankiÇorumspor kulüp başkanı, sağlık müdürü Fikret Purtul, çevre müdürü Ziya Çöpür. TSO Başkanı Özdeniz ve ismini hatırlayamadığım birkaç kişi ile sabahları baraja doğru doğa yürüyüşleri yapardık. Mesela emniyet müdürü ekip ruhuyla hareket ediyordu

koşuya gelmeyen olursa polisle evden aldırıyordu. Mesela pijama ile kapıyı açtı öyle aldırıp geliyordu. Öyle olunca da herkes yürüyüşe katılıyordu.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Futbol seyrettiğim yıllarda Fenerbahçe'de Cemil Turan vardı, santrafor. Efendiliği ve sahadaki duruşuyla beğendiğim bir sporcuydu. Ben hiçbir dönem hakemle uğraşan çirkef sporcuları sevmedim.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bana kişilik kazandırdı, spor bana ahlak kazandırdı, spor bana çevre kazandırdı. Spor derken, ahlaklı sporcu ve ahlaklı idareci olmak sizi herkesin sevmesine ve size pozitif bakmasına sebep olur.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke diyorum benim veliliğimi yapan ailem futbolculuk hayatımda engelleyici değil de kucaklayıcı olsaydı. Elimden tutup da kulüplere götüren bir velim olsaydı. Ben iyi bir profesyonel futbolcu olacağıma inanıyordum. Diğer bir keşke dediğim şey ise o dönemde Çorum Hakem Komitesi olarak görev yapan kişilerin adil liyakate önem veren kişiler olup benim klasman hakemi olmamı engellemeselerdi. Belki daha iyi bir düzeyde hakemlik yapabilirdim.

Şunu da yapmasaydım dediğim bir şeyi şu anda hatırlamıyorum.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Çok eskilere gitmeden futbol hakemliği dönemimde ilimizdeki tüm sahalar topraktı. Hep şunu derdim şuraları yapanlar yok mu niye bakmıyorlar derdim? Sahalar toprak ve çamurdu.

Sonra Mevla dedi ki gel bakalım Haşim sen yap dedi. Allaha şükür birkaç ilçemizin dışında tüm sahalarımız sentetik oldu. Tesisleşme anlamında Çorum'da ve 4 ilçemizde Gençlik Merkezlerimiz var. Çocukluğumuzda, Bektaş'ın Çayırı diye bir yerde yosunlu bir havuz vardı. Biz oraya gider yüzerdik. Yüzerken sahibi geliyordu, biz elbiseleri almadan kaçıyorduk. Biz yüzmeyi öyle öğrendik. Şimdi ise olimpik bir yüzme havuzumuz var. Modern bir stadımız var. Modern bir spor salonumuzun yapımına devam ediliyor.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Kitap okumayı çok seviyorum. Düzenli olarak kitap okurum. Şiir okumayı ve şiir yazmayı seviyorum. Yazdığım bir şiiri de sizinle paylaşayım;

Bazen yıllar yorar insanı
Bazen de yollar yorar insanı
Beklesek de sımsıkı sarsın diye
Bazen bazen dost sandığımız kollar yorar insanı
Akan, çağlayan, gürleyen seller bir çatır koparamaz da bizden

Bazen, bazen dost sandığımız diller yorar insanı
Bazen de dost, dost sandığımız sözler yorar insanı
Bazen, bazen okşar da insanın tenini acı ve sivri dikenler
Bazen, bazen sarısıyla moruyla alıyla beyazıyla
Dost, dost sandığımız güller yorar insanı

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlere önce şunu tavsiye ediyorum. Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi "Eğer spor sahalarında salonlarda fiziki başarılar yanında sporcu ahlakı da sporculara verilmeyecek olursa elde edecek başarılar saman alevi gibi kısa sürede yanıp sönecektir. Lakin uzun süreli başarılar için gençlere fiziki başarılar yanında spor ahlakı da verilmelidir.

Ben sporcu kardeşlerime şunu söylüyorum. Temennimiz, bütün gençlerimiz sporla meşgul olsun. Genç kardeşlerimiz eğer spor yapmaya karar vermişlerse mutlaka sporu ahlaklı bir şekilde yapmalılar. Ayrıca mutlaka liyakat sahibi olmalılar, branşlarını iyi bir şekilde temsil etmeliler. Donanımlı ve bilgili aynı zamanda ahlaklı olmalılar.

Sonra bu iş bitti denildiği andan itibaren bile gençler bitmediğini bilmeli, mücadeleyi asla bırakmamalılar. Çünkü hayatın başarıları, hiç kimseye altın tepsi içinde sunulmaz. Kişi başarıları kendi gayretleri ile elde eder, başarısızlığı da. İnsanların yanında sizin bir değer çizginiz varsa bunu yukarı çekmek de aşağı çekmek de sizin elinizdedir.

O zaman yaşantımıza dikkat edeceğiz. Örnek olarak hakemler sahaya çıkmadan 1-0 önde başlamalıdır. Özellikle illerde amatör branşlarda hakemlik yapanlar için konuşuyorum. Çorum için konuşuyorum. Siz Gazi Caddesinde kıyafet olarak çapulcu olarak geziyorsanız, bir elinizde sigara nara atarak geziyorsanız, yaşantı yönünden örnek alınacak bir davranışınız yoksa hafta sonu yöneteceğiniz maçtaki çocuklar 1-0 önde başlıyorlar demektir. Ama siz duruşunuzla oturuşunuzla giyim ve kuşamınızla konuşmanızla örnek biri olma yolunda iseniz sahaya siz 1-0 önde çıkarsınız. Gençler, kendilerini yetiştiren antrenör, teknik direktör, öğretmen kim varsa onlara karşı vefalı olmalıdırlar.

Gençler hiçbir zaman ne arkadaşlarına ne antrenörlerine, ne hakemlerine gerçeğin yerine geçecek hiçbir olumsuz davranış söz ve ifade de bulunmamalılar.

HAŞİM EĞER

FOTOĞRAFLAR

Ç.BAŞARANHINCAL
19

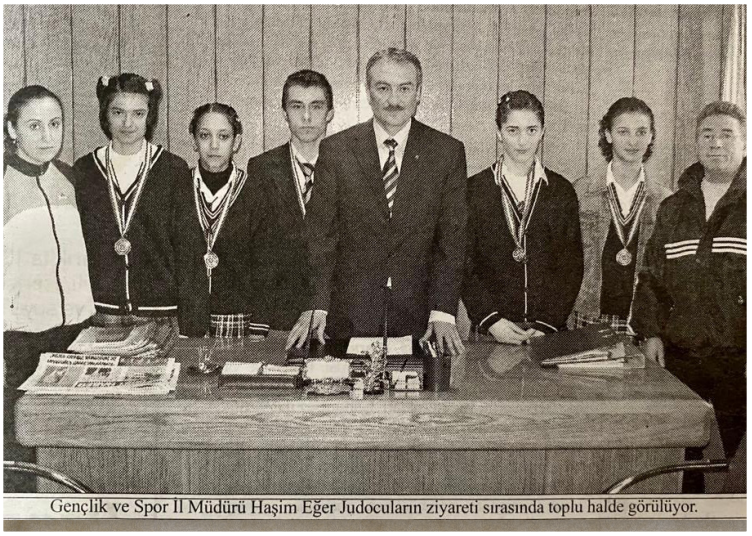

Gençlik ve Spor İl Müdürü Haşim Eğer Judocuların ziyareti sırasında toplu halde görülüyor.

BİTLİS

ÇORUM AMATÖR

HAYRETTİN KARACA

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1959 Laçin doğumluyum. Babam Yaşar Karaca (rahmetli), annem Ayşe Karaca. Biz 5 kardeşiz. Babam karayollarında kepçe operatörlüğünden emekli idi. İlkokul ikiye kadar Lâçin'de sonrasında Çorum Albayrak İlkokulunda ilkokul eğitimimi tamamladım.

Yaz tatillerinde Yazları Bıyıkoğlu ve Hamoğlu tuğla fabrikalarında çalıştım, Yazı çarşı civarında ayakkabı boyacılığı yaptım. Ortaokul ve Lise eğitimimi Çorum İmam Hatip Lisesinde tamamladım. 1977 – 1978 Eğitim öğretim yılında mezun oldum. Sonrasında Anadolu Üniversitesi açıktan İşletme bölümünden mezun oldum.

1981 yılında Kırklareli Lüleburgaz ilçesinde başladığım askerliğimi 1982 Ekim ayında tamamladım. 29 Ekim 1983'te evlendim iki çocuğum üç torunum var.

1983 yılı kasım ayında Ortaköy PTT'de memurluğa başladım, iki buçuk yıl görev yaptıktan sonra 1986 yılında Çorum PTT'ye geçiş yaptım, otuz yıl hizmet verdikten sonra 2013 yılında emekli oldum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

1968 yılında Lâçin'den Çorum'a taşındık, yeni taşındığımızda babamız bize plastik top alırdı. Çevremiz ve arkadaşlarımız olmadığı için, mahallede top peşinde koşturmaya başladık. Daha sonra pek çok arkadaşımız oldu. O dönemde bizimle mahallede top koşturanlar arasında Sefer Kurtaran, Necati Şahin, Nihat Argut ve ağabeyi Muhittin Argut, Mavral sokakta olan Mehmet Yağcı, Lokman Bulut, Talat Kutsal, Yusuf Aydemir, Fahri Balcı gibi

isimlerle Çaygeçe denen mevkide (şu an İlim Yayma Cemiyetinin olduğu bölge) maçlar yaparak büyüdük.

Ortaokul yıllarımda yarım atletleri kesip, kartondan kalıplarla Millî takım formalarımızı yaptım. 1974 yılına (15- 16 yaşlarıma kadar) sadece okulda ve mahallede futbol oynadım.

1974 yılında şu an sentetik olan 1 No'lu saha o zamanlar toprak saha idi, okul sonrası taşlardan minyatür kaleler yaparak maç yapmaya başladık. Maç sonrası toparlanırken, yanımıza gelen bir abimiz: okuduğumuz okul, yaşlarımız, hangi mahallede oturduğumuz gibi sorular sordu. Ve kendini Selim Sümer olarak tanıttı. Bana İskilipspor'da top oynadığını ve benim deİskilipspor'da top oynamak isteyip istemediğimi sordu. Bu güzel bir haberdi sevinerek kabul ettim, istenen evrakları tamamladım ve 1974-1975 sezonunda lisansımı çıkararak ilk maçlarıma çıkmaya başladım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Ortaokulda voleybol takımına girdim beden eğitimi öğretmenimiz yoktu, tarih dersi öğretmeni Nevzat Köken Hocamız beden eğitimi derslerimize giriyordu. Ömer Balaban, Sami Erbaş takım arkadaşlarımdı. İki yıl üst üste Çorum şampiyonu olduk sonra Türkiye şampiyonasına gittik. Kırşehir gurubuna gittik ama bir başarı elde edemedik.

Liseye geçtiğimde voleybolda dört yıl üst üste Çorum şampiyonu olduk, Habip Görkem, Necmettin Yolcu, Hamdi ve Mehmet Gevher, Sabri Patan, Ömer Balaban takım arkadaşlarımdı. Çevre illere yarışmalara gittik, fakat kulüp takımları ile karşılaştığımız için başarı elde edemedik. Yarışmalara gittiğimiz Sivas'ta sağ sol kavgalarının olduğu yıllardı demirden yapılan soyunma dolaplarını pencerelere siper olarak gerdiğimiz zamanlar olmuştu.

Aynı zamanda lise futbol takımında da futbol oynamaktaydım.

1974 – 1975 sezonunda İskilipspor'da lisanslı olarak oynamaya başladım, Mehmet Hacıismailoğlu antrenörlüğümüzü yapıyordu. Takımdaki en küçük oyuncu bendim, A takımda şampiyon oldu o yıl İskilipspor.

Hem A takımda hem genç takımda olan oyuncular vardı. A takımı ve genç takımın maçları toprak sahada aynı saate denk geldi. Benim oynamakta olduğum genç takımın final maçı idi. Takım oyuncularımızdan bazılarının A takımla maça çıkması sonucu biz yenildik ve ikinci olduk. A takımımız şampiyon oldu, bunun üzerine bir sonraki sezon için anlaşamayan Çorumlu oyuncular, İskilipspor'dan ayrıldı. Ben kaldım orta saha oynamaktaydım.

İskilip spordan ayrıldıktan sonra askerlik çağıma gelene kadar sadece okul takımlarında oynadım. Askerlik dönüşü 1982 – 1983 sezonunda Çorum Gücü Kulübüne alındım, Başkan Yılmaz Atlamaz'dı. Antrenörümüz ise oyuncu antrenör İsmail Çevik'ti.

1982 yılı sezonunda hazırlık maçı için Sungurluya gitmiştik. Takım arkadaşlarım İsmail Çevik, Necati Şahin, Suat Coşkuner idi. Maç devam ederken sol bekte oynayan oyuncu sakatlanınca yerine beni maça aldılar. Güzel bir maç çıkardım. Sezon başlayınca sol bek mevkiini bana vermeye başladılar. Sakatlanan İbrahim Çatal abinin yerine sürekli olarak ben oynamaya başladım. Gücüm, kuvvetim yerinde kaleciden aldığım topu karşı kaleye kadar götürüp gol atmıştım. Ve Çorumspor'un profesyonel kadrosuna seçildim. O ara Ortaköy PTT'de de işe başladığım için 1986 yılın temmuz ayına kadar (iki buçuk yıl) futboldan uzak kalmak zorunda kaldım.

Çorumspor amatör ile Çorum Gücü'nün maçı olduğu bir dönemde beni gelip Ortaköy'den maça getirdiler müdürümden izin alarak. Müdür bey de tek seferlik izin vermişti, sonrasında 1986 Temmuz ayına kadar hiçbir futbol etkinliğine katılamadım. Çorum PTT'ye geçişim olduktan sonra Çorumsporkampına çağırıldım. Kampta antrenörlüğümüzü Selim Sümer ve Halit Sıkı yapıyordu. Uzun süredir antrenmansız olmam sebebiyle, kamptan ayrılıp çalıştığım işyerinde antrenmanlara devam ettim,

Bir sonraki yıl 1987 – 1988 sezonunda tekrardan Çorum Gücü'nde oynamaya başladım. Takım eskisi kadar iyi değildi. Antrenörlüğümüzü Turgay Görkem yapıyordu.

1992 yılında biz PTT'deki arkadaşlarımızla PTT sporu kurduk. İkinci kümeden lige girdik. Takımın futbolcusu, antrenörü ve aynı zamanda yöneticisi idim.

1992 – 1993 sezonunda Kulüp başkanımız Kâmil Tokçalar'dı. İkinci kümede olduğumuz için birinci kümeden sonra futbolcu seçimlerine başlamıştık. Haliyle pek seçici olamadık. Oynadığımız maçta Altınbaş köy takımına yenildik. Altınbaş Köyü Takımı, Sonradan Altınbaş Spor Kulübü oldu. Onlara yenilmemiz şampiyon olamamamıza neden oldu.

1993-1994 sezonunda takımımızın başına Halit Sıkı Hocamızı getirttik. Telekom ve PTT birdi ve maddi gücümüz vardı. Yapılan transferler ve değişikliklerle güzel bir takımımız oldu ve namağlup şampiyon olup birinci kümeye çıktık. Halit Sıkı Hocamız kulübümüzden ayrıldı.

1994-1995 sezonunda tekrar antrenör, futbolcu ve yönetici olarak eski görevime döndüm. Ayrılan iki oyuncumuz yerine, ikinci kümeden iki oyuncu transfer ettim. Birinci kümede guruptan namağlup olarak çıktık. Sonrasında il birinciliği için diğer iki gurubun birincileri ile maçlarımız oldu. Diğer birinciler Çimentospor ve Bayatspor'du. Biz Çimentospor'a yenildik. Bayatspor'la ikincilik için yaptığımız maçın son dakikasında orta sahadan çektiği şutu gol olması sonucu, Bayatspor'a da yenildik. Şehirlerarası maçlara gitme şansını böylece kaybetmiş olduk.

1995 yılında Çorum'da açılan antrenörlük kursuna katıldım. Fahri Balcı, Yusuf Aydemir, Nurettin Kabalak gibi isimlerle birlikte futbol antrenörlük belgesi aldım. 1999 yılının sonunda futbolculuğu bıraktım. Antrenörlük ve yönetici olarak devam ettim. 2000 yılında başkanlığını Gazi Alıç'ın yaptığı Amatör Spor Kulüpleri Federasyonu yönetiminde görev almaya başladım. 2022 yılına kadar bu göreve devam ettim. Aynı yıllarda başkanlığını Mehmet Hacıismailoğlu'nun yaptığı Türkiye Futbol Antrenörler Derneğinde (TÜFAD) yönetimine girdim, bu görevime halen devam ediyorum.

1993 yılı itibari ile dört yıl, PTT'nin Voleybol takımında oynadım ve ilk yıl antrenörlüğünü yaptım. Sonrasında Merdan ÖzkeçeliHocamız, antrenörlüğümüzü yapmaya başladı, 3 yıl üst üste şampiyon olduk. O yıllarda Çimentospor ve Mecitözüspor oldukça iddialı takımlardı. Çok da çekişmeli maçlarımız oluyordu. Şehir dışında ki maçlarımızda çok önemli başarılar elde edemedik.

1999-2000 yıllarında PTT Spor'da altyapı çalışmalarımızı başlattık. Altyapı mimarımız, Selim Hocamızdı, Mehmet Arduç arkadaşımıza da yönetimde yer verdik. Buharaevler Mahallemizde boş arazilerde takımlarımızı çalıştırdık, güzel bir kadromuz oldu. İlk yılımızda yıldızlarımızla başarı elde edemedik ama bu başlangıçtı. İkinci yılımızda ilk yılımıza göre daha iddialı maçlar sergilemeye başladık. 3. sezonumuzda kadromuza dahil olan yeni futbolcularımız sayesinde Çorum il şampiyonu olduk. Amasya gruplara gittik fakat büyük takımların altyapısından gelen takımlar karşısında başarı sağlayamadık.

Bir sonraki sezon alt yaş guruplarımızdan beslediğimiz takımımızla beklentilerimizin aksine Gençlerbirliği takımına şampiyonluğu kaptırdık. 2005-2006 yılları arasındaki beşinci sezonumuzda iki yıldız takımımız B genç takımı olduk.

Antrenörlüğünü küçük kardeşim Selahattin Karaca'nın yaptığı Gençlerbirliği Takımı ile final maçımızda hakemliğini de oğlum olan Samet Karaca yaptı. 2-1'lik maç skoru ile Gençlerbirliği'ni mağlup ederek şampiyon olduk.

Sonrasında B Gençler Kırşehir gurubunda; Nevşehir, Kırıkkale, Yozgat takımları ile maçlarımız oldu namağlup olarak grup birinciliği elde ettik. Yarı finale Tokat'a gittik ve orda elendik. Orduspor ile Samsunspor final maçı yapmış, Samsunspor şampiyonluğu almıştı. Gençler Birliğinden şampiyonluğu aldığımız o yıl diğer takımlar bizi örnek alarak altyapıya yönelmeye başladılar. O yıllarda Yıldızlar B gençlerden sonra U13–U14 grupları kurulmaya başlandı. Hem Buharaevler mevkiinde hem statta hem sahada çalışmalarımız başladı. Mahalle ve festival maçları yapmaya başladık. U13 takımımızla (1996 doğumlu) 2005–2006 sezonunda şampiyon olduk. O yıl aynı zamanda Buharaevler Mahallesi olarak birinci olduk.

Aynı takımımızla Ankara'ya gurup maçlarına gittik ve namağlup olarak şampiyon olduk. Sonrasında Ordu'da Samsunspor'a yenilerek elendik. 2006-2007 sezonu (1997 doğumlular) ile gene PTT Spor olarak gene il birincisi olduktan sonra Sinop'ta grup maçlarında Zonguldak, Samsun, Kadıköyspor takımları ile yaptığımız maçlarda namaglûp olarak birinci olduk. Finale yükseldik, hem U13'lerde hem b gençlerde başarılar elde etmiş olduk.

PTT Spor altyapısından çıkan Onur Tekin ve Nafican Yardımcı gibi şu an futbolda güzel kariyerlere sahip oyuncularımız bu süreçlerde bizim altyapımızda yetiştiler. Türk Futboluna başarılı futbolcular kazandırdık.

Kulübümüzde yeterli bütçemiz yoktu. Eş dost çevresinden para toplayarak final maçımızın masraflarını denkleştirdik. Fakat gidecek aracımız yoktu. Temmuzun ilk haftaları idi futbolcu çocuklar çantaları ile buluşma noktasına geldiler ve halen gidecek bir araç tahsis edememiştik. O dönemin belediye başkanı festival açılışı için stadyumun karşısındaki tören alanındaki anıta çelenk koymaya gelmişti. Sporcularımız ve ben, belediye başkanımızın

törenden sonra alandan ayrılmadan uygun anını yakalayarak, derdimizi anlattık. Maçlara gidebilmek için araba sıkıntımız olduğunu kendisine arz ettik. Akşam üstü beklediğimiz araç belediye başkanımız sayesinde geldi ve maça gidebildik. Maddi imkânsızlıklar sebebi ile bazı takımlarımızı es geçerek, maçlara gidemediğimiz durumlar oluyordu. 2013 yılında Mehmet Arduç'la yaptığımız görüşmelerimiz ve fikir birliğimiz neticesinde İl Özel İdarenin imkânlarının daha iyi olması sebebi ile yetkililerle görüşüp olmayan altyapıları konusunda birlikte çalışmak isteme fikrimizi sunduk. Olumlu karşılandık ve beş kategorideki futbolcularımızın il özel idare bünyesine geçişlerini gerçekleştirdik.

İlk yılımızda U15 ve U16 kategorilerinde şampiyon olduk. Bir buçuk yıl sonra İl Özel İdare ile yollarımızı ayırdık sadece U13 grubumuzu alarak ayrıldık, sonrasında da futbol branşını kapattılar.

Mehmet Arduçile, 2015–2016 sezonunda U13 grubumla birlikte kulüp başkanlığını Zeki Gül'ün yapmakta olduğu Çorum Belediyesi altyapısında görev almaya başladım. İki yıl önce U14 kategorisinde şampiyon olduk, sonrasında Sivas'ta yarıfinal şampiyonu olduktan sonra finalde elendik.

2016- 2017 sezonunda gene U15'lerde şampiyon olduk, Nevşehir'de Kayseri ile yaptığımız karşılaşmada yenildik ve elendik. Şu anda bu çalışmalara devam ediyorum. Elimden geldiği kadar genç arkadaşlara yardımcı olmaya çalışıyorum.

Üç dört yıl öncesinde PTT Spor altyapı çalışmalarını bıraktığından bu yana altyapıdan gelen sporcu sayısı git gide azaldı. Çorum FK bu konuda güzel çalışmalar yaptı ve yapıyor. Çevre illere kıyasla daha iyi bir noktadayız. Tesisler çoğaldıkça bu alanda daha iyi gelişmeler olacağına inanıyorum.

Misal, masa tenisinde yeni açılan tesisler ve antrenman alanları ile Türkiye çapındaki derecelerimiz ve masa tenisi branşındaki genel başarılarımızın arttığını görüyoruz. Futbol alanında da böyle olacak.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlk İskilipspor'da başladığımda antrenörümüz olan rahmetli Mehmet Hacı İsmailoğlu Hocamız, sonrasında Çorum Gücü takımına geldiğimde aynı zamanda mali müşavirlikte yapan İsmail Çevik Hocamız, sonrasında emekli öğretmen Turgay Görkem Hocamızla çalıştık. Çorumspor'a geçtiğimde emekli öğretmen olan Cemalettin Hoşgör Hocamızla çalıştım.

PTT Spor'da bir sezon, emekli öğretmen olan Halit Sıkı Hocamız ile çalıştım.

Voleybolda Merdan ÖzkeçeliHocamızla çalıştım.

Her biri birbirinden değerli Hocalarımız bize çok şey kattılar. Özellikle Halit Sıkı Hocam sporun içinden gelmesi, planlı programlı, hakkaniyetli oluşu ile spor hayatımız boyunca bize örnek oldu. Üstümüzde hakkı çok olan Hocalarımızdan birisi idi.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Şöyle söyleyeyim takım halinde çokça centilmenlik kupaları aldık. Hocalarımdan gördüğüm ve öğrendiğim en önemli şey öncelikle centilmenlik oldu. Ferdi olarak aldığın en özel ödülüm 2014 yılında aldığım; yılın antrenörü ödülü idi diyebilirim.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Sporcularım, imparator der.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

2010 yılı yaz mevsimi ramazan ayı idi... İftardan önce yapardık antrenmanlarımızı. Bir gün antrenman bitti -o zaman Buharaevler'de oturuyorum-, antrenman sonrası araba kaç kişi alıyorsa beş, altı kişi binip gidiyoruz. İlim Yayma Cemiyetinin orada bir grup indi. Manas Parkı'nın orda bir grup daha indi arabadan. Benim evimde Perşembe Pazarının orada. Manas Parkı ile benim ev arası bırakmam gereken başka öğrenci kalmadı. Arabayı park ettim kilitledim. Apartmanın kapısına geldim gayri ihtiyarı. Arabaya dönüp baktım ve arabanın içinde bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Ağacın gölgesidir, diye düşündüm. Sonra tekrar dönüp baktım. Bir şey görünüyor. Sonra arabanın yanına geri gittim baktığımda arka koltukta birisinin oturduğunu gördüm. Açtım arabayı baktım. 1998 doğumlu Abdurrahman Çekilmez diye bir öğrencim, o zaman on iki yaşında, ne yapıyorsun oğlum dedim? Ses çıkarmadı. Neden bana haber vermiyorsun, seni görmeden gidiyordum dedim. Yine ses çıkarmadı, çok zeki ve içine kapanık bir çocuktu. Yeni gelmişti takıma... Arabaya tekrar bindim iftar saati de olmak üzere. Evinin yerini sordum, ona cevap verdi. Toprak Sanayi Okulun orada dedi. Onu evine bıraktım, geri dönerken apartmanın önünde ezan okundu. Eskiden çocuklarda telefon yok aileler bizim telefon numaramızı bilmiyor. Tesadüfen dönüp bakmasam, çocuk arabada kalacakmış. Şimdi her ramazan ayında hatırlarım.

Birde futbol dünyasında vefakârlık pek yoktur. Ferdi sporlar gibi değildir. Burak Çamlıbel diye bir sporcum vardı. Bir iki haftada bir, özel günlerde arar yüz yüze de halen görüşürüz. Profesyonel oldu ama şansı yaver gitmedi. Şuan beden eğitimi bölümünü bitirdi. Ama genel olarak futbol oyuncuları ve veliler sizinle işi bitene kadardır. Sonrasında pek arayıp sormazlar. Sporcu eğer futbolda iyiyse kendi kabiliyetinden ötürüdür, futbolda iyi değilse hocası yüzündendir. Böyle bir yargı vardır insanlarda.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

PTTSpor'da 2006-2007 sezonu idi sanırım ben amatör takımı çalıştırıyordum. Cenazemiz vardı. Gençlerbirliği ile maçımız var. Karşı tarafın antrenörü Selahattin Hocama (öz kardeşim) dedim ki ben cenazeye gideyim, sen iki takıma da göz kulak ol. Maçın bitmesine 10 dakika kala cenaze işleri bitti. Dışarıdan izliyorum, bir anda saha karıştı kavga çıktı. Epey de kavga ettiler. İşin garibi iki kardeşin maçında kavga çıktı. Maçtan sonra kırmızı kart gören sporcularımın lisanslarını iptal etmiştim.

Gene PTTSpor'da 1996–1997 sezonu idi. Benim çocuk 5-6 yaşlarındaydı. Dolaşmaya çıkmıştık. Genç takımı da o yıl bir beden eğitimi öğretmeni arkadaşımıza vermiştim.

Çocuğumla parkta vakit geçirdikten sonra, gideyim o gün olan genç takımın maçını izleyeyim dedim. Maç saat 13'teydi. Ben 12:00 gibi geldim sahaya. O ara bizim takımın antrenörü de geldi. Bizim takım neden gelmedi hala dedim. Antrenör arkadaş, Hocam bizim maç Pazar günü dedi. Hemen gidip kontrol ettirdik programdan. Gerçekten maçımız o gün saat 13'de. Önemlide bir maç, ikinci kümedeyiz. Şampiyonluğa oynuyoruz. Yenilsek de şampiyon oluyoruz. Ama 3 puanımız silinecek. Herkeste telefonda yok o zaman, birkaç oyuncuya ulaştık organize olun, çabuk stada gelin dedik. Sahaya çıkacak kadar futbolcu geldi. Maç 1-1 berabere bitmişti. 3 puanımızı silinmekten kurtardık. O yıl şampiyon olduk. Ben o gün sahaya değil de eve gitsem maça çıkamayacaktık.

1995–1996 sezonunda PTTSpor'da futbol oynarken, birinci kümede Devanespor ile maçımız vardı. İlk yarı kornerden direk bir gol attım. İkinci yarı gene kornerden bir gol daha attım. O zaman PTT'den çok kişi gelirdi maçlara... Baş müdürlerimiz filan hevesli insanlardı. Futbolu severlerdi. Ne zaman korner olsa penaltı diye bağırırlardı. Ha penaltı olmadı mı oldu ama ben kaçırdım, penaltılarım çok iyi değildi.

1993-1994 sezonu idi. Ortaköy PTT de çalıştığım yıllardı. Çorumspor ile Çorum Gücünde oynuyorum o zamanlar. Lisansım, Çorum Gücünde idi. Şampiyonlukta iddialı idik. Maçlarımız da iddialı idi. İsmail Çevik abimiz bir şoför arkadaşla Ortaköy'e kadar beni almaya geldiler. Maç için... Antrenmansız olmama rağmen bana güvendikleri için bu zahmete girmişlerdi. Sol bek oynuyorum ve iyiyim o zaman. Maç başladı. Şu an Atatürk Lisesinde matematik öğretmenliği yapan Necati Şahin bir gol attı. Biz seviniyoruz, yardımcı hakem ortaya koşuyor. Orta hakem (Sadi Döner) ofsayt dedi. Biz gol diyoruz yardımcı hakem gol diyor, orta hakem ısrarla ofsayt diyor. Yan hakem Salim Erkoç ve orta hakem arasında tartışma oldu. En sonunda yan hakem gol olduğunu iddia ederek biraz da ağır cümleler kullandı. Ve çekti gitti, sahayı terk etti. Orta hakem ve diğer yardımcı hakem ve maçın sorumlusu bir araya gelerek ne yapacağız nasıl devam ettireceklerini konuştular. En son dediler ki tribünden futbol oynamış birisini sahaya indirelim ve ona hakemlik yaptıralım.

O zaman öyle bir kural vardı, hakikatten de buldular tribünden birisini. O adam aşağı indi kulüplerden de üstüne bir eşofman verdiler. Hakemlere de yedek bayraklarından verdiler. Ofsayttan devam edecek maç. Hakemler ve takımlar yerlerine geçti. Maç başlarken hakem iki takımında kalecilerinden hazır mısınız diye işaret istedi. Çorumspor'un kalecisinden onay aldı, bizim kaleciden de onay almak için dönecekken bizim takım oyuncularımızdan ve daha sonra kendisi de hakemlik yapmaya başlayan Yusuf Çilingir ve diğer arkadaşlar, yenilirsek hakemi tartaklayalım işareti yaptılar.

Hakem de bunu gördü. Maçı başlatmak üzere olan hakem düdüğünü çaldı maçı bitirdi ve çıktı gitti. Maç yarıda kaldı. Çorum tarihinde hiç olmamış bir şeydi. Yanlış hatırlamıyorsam o sene Çorum Gücü şampiyon olmuştu. Takımlarda ve hakemlerde görüş farklılıkları vardı o yıllar... Bence orta hakem bilerek vermemişti o golü.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Kendi çevremizden Selim Sümer Hocamız, gerçekten futbolculuğunu da antrenörlüğünü de iyi bilirim. Profesyonel olmasına rağmen futboldan çok ekmek yiyemedi, santrafor oynardı, oyunculuğu çok iyiydi. Haklı olsa bile hakeme itiraz etmezdi. Maçta ne kadar sert hamlelere maruz kalırsa kalsın hiç neden böyle yapıyorsun demezdi karşısındakine... Akademi

mezunudur zaten kendisi... Proje adamıdır aynı zamanda. Türkiye de futbol federasyonu yıldızlar kategorisini, B gençler kategorisini, minikler kategorilerini lig yapmaz iken 1975-1976 yıllarında minik takımlar kurar futbol müsabakaları düzenlerdi. Belediye mahalleler arası futbol turnuvalarının mimarıdır. Futbol federasyonu Selim Hocanın on-on beş yıl gerisinden gelmektedir. Mesela B gençleri kurdu, turnuvalar düzenledi. Sonrasında federasyon da B gençler kuruldu, yıldızlar ve miniklerde aynı şekilde... Antrenörlüğü de aynı şekildedir. Hakkaniyetli ve disiplinli, çalışkan ve fedakârdır; kimse kimsenin çocuğuna kış günü sabah 06.00 da 07.00 de kalkıp antrenman yaptırmaz. Kendisini her konuda örnek aldığım birisidir.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor hem fiziksel olarak hem psikolojik olarak insanı rahatlatır, sosyal hayatını düzenler, sosyal çevre olarak da güçlü bir çevreye sahip olmamızı sağlar, sabrı ve çalışma azmini öğretir, bizde bu nimetlerden faydalandık. Her yaşta uğraşılması gereken bir faaliyettir.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Profesyonel futbol oynamayı çok isterdim, antrenör oldum ama antrenörlük belgemi daha üst belgelere yükseltmek isterdim. Keşke yapmasaydım değil de şunu dediğim oluyor keşke bu kadar fedakârca çalışmasa idim. Uzun yıllar antrenörlük yaptım ve uzun yıllar ailemle akşam yemeği yemedim. Uzun yıllar sabah ailemle birlikte kahvaltı yapmadım. Ailemle tatile gidemedim. Otuz yıllık kariyerimin yirmi beş yılı böyle geçti. Kendi ailemden daha çok sporcularımla vakit geçirmeme rağmen geri dönüşlerin olmaması, profesyonel futbol kariyerine başlayan futbolculardan hiç geri dönüş alamamam nedeniyle bunlardan dolayı da keşke aileme daha çok vakit ayırarak mesleğimi yapsaydım diyorum. Bir de PTT Spordan İl Özel İdare Spora sporcularımızla birlikte gittiğime pişmanlık duyuyorum.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Eskiye göre çok daha iyi şartlar öncelikle onu söyleyeyim. Siboplu ve memeli toplar vardı ve toplar dikişli idi. Bir kulüpte iki üç tane top vardı. Bir sporcu antrenmanda o topa vurduğu zaman, topun alınıp geri getirmesi beklenirdi. Sahalar topraktı. Kış aylarında, toplar dikişli suya da maruz kalınca gülle gibi ağır olurdu. Kafa vurduğunda, kafan yerinden çıkardı. Ayakkabılar derseniz onlar da aynı. İlk spor ayakkabım, yerine sol bek oynadığım abimiz kırk numara kösele ayakkabı kullanıyordu. Biraz eskitmiş bana verdi. Ama ben 41 numara giyiyordum. Altındaki ızgaralar eskimiş maçlardan sonra ayağımın altındaki çivi izlerini görüyordum. Bir sonraki maça kadar ayaklarım iyileşiyor ama oynayacağım sonraki maçta gene aynısı oluyordu. İlk yılım böyle geçti.

Şu anda her şey bol. Malzeme veriyoruz sporculara, bir kısım sporcular verilenleri beğenmeyip kendileri daha iyi olduğunu düşündüğü malzemeleri, kendileri alıyor. Tesislere gelince, en çok üzüldüğüm konudur aslında; 1995 yılından sonra belediyelerin mahallelere park yapması ve parkların içerilerine sahalar ve spor malzemeleri koymaları ile şehrimiz bu yönde çok daha güzelleşti. Bir nebze olsa da spor alanı konusundaki sıkıntıları giderildi. Belediyemizin kültür merkezleri, son zamanlarda yapılan stadyumumuz, belediye

tesislerimiz var ve Çorum'a yakışır bir şekilde kullanılacak spor merkezleri inşa edildi. Tabii ki çıkan çatlak sesler de oluyor bazen; stadyum neden yapıldı, salon neden yaptı, tesis neden yapıldı gibi... Ne demek gerek var mıydı yok muydu tartışmalarına... Netice de yapıldı. Ve güzel de oldu. Çorum Belediyemize binlerce kere teşekkür ediyorum.

Eskiden sporcular çok daha fedakâr idi o kışta, yağmurda, çamurda gelir antrenmanını yapar giderdi o zaman evler sobalı idi ona rağmen birey antrenmanına düzenli gelir giderdi başka uğraş alanları yoktu bütün enerjilerini verirlerdi, günümüzde öyle değil, günümüzde ilgi alanları çok fazla olduğu için ve okullarına velileri de dâhil çok fazla öncelik verdikleri için sportif faaliyetlere sıra pek gelmiyor.

Yetenek olarak da eski sporcular daha yetenekli idi, günümüzde alet edevat materyaller daha çok olmasına rağmen zorlama ile bir yerlere geliniyor, eskiden yetenek vardı imkân yoktu, ne olursa olsun sporcunun başarı elde edebilmesi için o spor dalının tesisi olması lazım, az önce futboldan konuştuğumuz için sahaları söyledik, mesela çorumda sadece Atatürk Spor Salonu var, peki ferdi branşlarda çalışılabilecek bir yer var mı? Benim bildiğim yok. Bir taekwondo salonu Gençlik Spora ait bağımsız boks vs. salonları yok mesela.

Diyorlar ki mesela: Çorumspor profesyonel takım ama çok fazla futbolcu yetişmiyor; Hocası da yetenekli futbolcusu da yetenekli bana göre en büyük eksiklik çalışacak altyapı tesisinin olmayışı.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor haricinde çok fazla bir şeyle ilgilenmedim, köyde bir bağ evimiz var, zaman zaman oraya gidiyorum. Üç torunum var onlarla zaman geçirmek en büyük hobilerimin başında geliyor.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

İnsanlara tavsiyem mutlaka yapabildikleri fırsat buldukları bir spor dalı ile uğraşmaları. Sporcu olanların ise, yetenekli oldukları spor dalı ile uğraşmaları, sonrasında ferdi veya takım olarak çalışacağı Hocayı ve kulübü iyi seçmeleridir. Hedefe ulaşmak için çok çalışmalılar, beslenme ve hayat tarzlarına; uyku ve sosyal alışkanlıklar gibi olgulara dikkat etmeliler. Çok okumalılar, edebi eserler, şiirler, gibi kültür düzeylerini artırmalılar. Üst düzey sporcu olacağım diyenlerin, mutlaka yabancı dillerinin olması lazım. Mutlaka bir idolleri olmalı, ahlakını ve karekterini sevdikleri bir idolleri olması lazım. Yetenekli ve başarılı sporcuların, yetenekleri konuşulur ama düşüşe geçmiş bir sporcunun her şeyi konuşulur. O zaman sporcunun karakteri ortaya çıkar. Oyuncular oyundan çıkarken, kadro dışı kalınca vs. sporcu karakterinin gerektirdikleri ile hareket ederler. Bir sporcunun iyi zamanında da düşüş zamanlarında da olumlu davranışlar sergileyebiliyor olması lazım. Biz sporcularımıza imkân ve fırsat oldukça Millî manevi değerleri de veriyoruz. Vermeliyiz. Mesela Sinop'a gideriz maçlara... Sinop cezaevini gezeriz. Ankara'ya gideriz, Kocatepe Cami, Hacı Bayram Veli Camiini gezeriz. Dediğim gibi sporcularımıza Millî manevi duyguların da verilmesi gerekiyor.

HAYRETTİN KARACA

FOTOĞRAFLAR

ÇORUM
BELTAŞ

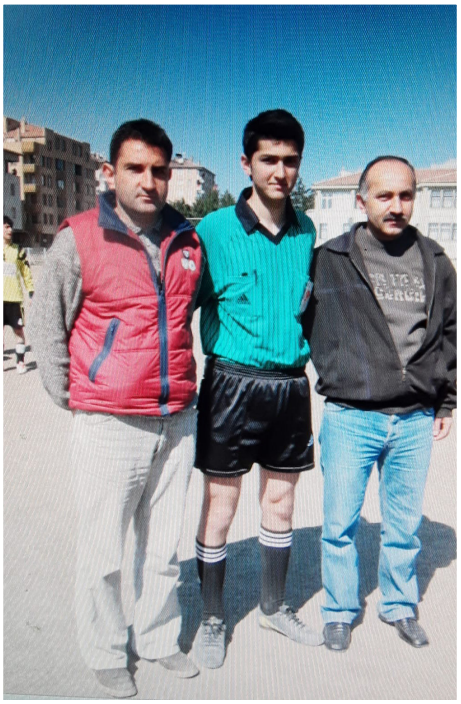

SKOR
ÇORUM

FUTBOL

HÜSEYİN ÇELİK

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

Mecitözü Gökçepınar Karagöz Köyü'nde 1957'de doğmuşum. Babam köy muhtarı idi. Çiftçilik yapıyordu. Yedi kardeşiz. İlkokula köyde başladım, son sınıfta Çorum'a geldim. Yedi yaşında idim Çorum'a yerleşince Eti Ortaokulu'nda eğitim hayatıma devam ettim, sonrasın da Ticaret Meslek Lisesi'ne devam ettim. Ancak sonrasında futbol hayatım ağır bastığı için eğitim hayatıma ara verdim. Liseyi bitirdim, üniversiteye gitmedim. Askerliğimi on sekiz ay yaptım. Askerliğim futbolcu olduğum için rahat geçti. Askerlik dönüşü Amasya Spor'da Elvan Milağ, Mustafa Dalgıç, Hüseyin Ulusoy, Mustafa Yavuz, Nadir Karakaya, Rasim Tufanoğlu arkadaşlarımla birlikte oynamaya başladık. Takımın yarısını ben ve Çorumlu arkadaşlarım oluşturmuştuk. Bir buçuk yıl civarı Amasya'da futbol oynadım. Sonrasında Ankara Demir Spor'a gittim bir yıl orda top oynadım. Sonrasında kiralık olarak Kırşehir Spor'a geçtim orda fazla oynayamadım. Sonrasında Denizli Çivril Takımı'na gittim bir yıl orda top oynadım. Sonrasında Yozgat Spor'a geldim altı ay gibi bir süre orda kaldım. Sonrasında Çorum'a döndüm. Gençliğimde Çorumspor alt yapısında yedi yıl top oynamışlığım vardı ve tanınıyor idim.

Çorum amatör takımdan teklif geldi; çorumu ikinci amatörden çıkaralım senin tecrübenle dediler. İki yıl top oynadım takımı bir üst lige çıkardık. 1990 yılında antrenörlüğe de başladım. Çeşitli futbol kulüplerinde antrenör oyuncu olarak da görev aldım. Çepni Gençlikspor'da oyuncu antrenör olarak devam ettim. Antrenör olarak PTT Spor'a geçtim, bir yıl çalıştım. Sonrasında Çorum'un köklü takımlarından Yavruturna Futbol Takımı'nda yarım sezon oynadım. Sonra antrenörlüğünü yaptım 2002 yılı ortalarında emekli oldum, fahri antrenörlüğe devam etmekteyim.

1987 yılında evlendim. Bir kız bir erkek çocuğum oldu. Oğlum da futbolcu. Beden eğitimi bölümü mezunu. Samsun Gençlik ve Spor İl Müdürlüğüne atandı. Evlendi. Samsun'da yaşıyor. Kızım Ankara'da evli ev hanımı. Çocuklarım bir yerlere yerleşip kendilerini kurtardılar.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Mahallede, okul bahçelerinde, boş arsalarda... Şimdiki Eti Lisesi o zaman Eti Ortaokulu idi, oranın bahçesinde yıllarca oynadık. O bahçeden çok ünlü futbolcular çıktı. Yalçın Keleş, Yurdal Atlas, Ali Urgav, Celal Okutucu, Yusuf Aydemir, Erol Ayna, Mehmet Böke... O zaman mahalle maçlarını gazozuna oynardık. Yenilen takım gazoz ve bisküvi alırdı. Rekabet ortamı içinde dövüş kavga olmazdı, dostluk arkadaşlık hakimdi. Ticaret lisesinin bahçesinde doğal çim olan bir saha vardı. Orada maçlar yapardık. Oradan da çok iyi oyuncular çıktı. Kazım Konak, Salih Öztürk, Mehmet Cansız, Elvan Milağ, Ersoy Aksoy, Ömer Altıkardeşler, Remzi Karahan, Osman Masa, Mustafa Alagöz, Haydar Narman, Hüseyin Gülerer, Kenan Başaran, Neşet Narman, Cemal Serpinli...

Yine o dönemde Necip diye bir arkadaşım vardı. Beni 1973 yılında Çorum'un köklü takımlarından olan Esnaf İdman Yurdu takımına götürdü. Orada idmanlara çıktım ve bu şekilde ilk lisansım Esnaf İdman Yurdu'nda çıkmış oldu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1973 yılında Esnaf İdman Yurdu Spor Kulübü'nde başladım. Sonrasında Yalçın Keleş isimli arkadaşım beni Çorumspor'un alt yapısına götürmeyi teklif etti, on yedi yaşımda idim Rahmetli Yılmaz Dursun Hocamız (Boncuk Yılmaz) vardı; beni 15 dakika izledi beğendi. Diğer adayları daha uzun süre izledi. Bana, sen çık dedi. Ayakkabı numaramı, adımı, soyadımı aldı, takım arkadaşlarım; Yalçın Keleş, Ali Urgav, Ahmet Saçmacı, Rafet Mergen, Celal Okutucu, Ali Bal, Mustafa Koşar ile altyapıda 2 yıl oynadım bu arkadaşlarımla. Sonrasında askere gittim. Dönüşümde gene Çorumspor amatörde 3 yıl daha oynadım, sonrasında 1 yıl A takıma çıktım, orda oynadım. Ben Çorumspor'da oynarken 3. ligde idi. 1976–1977 sezonu idi, kadrolu idim ama maça hiç çıkmadım. Sonrasında Amasyaspor'dan teklif geldi Amasya'ya gittim. Erol Kırık teknik direkörümüz. Çizgi Yavuz, Rasim, Birol Kara (Gümrük Takımı'nın kalecisi) Semih, o zaman ünlü olan isimlerdi. Takım arkadaşlarım 3. ligde idi. O takım orta sıralarda idi. 1 buçuk yıl top oynadım orda, ekonomikşartlar zorluydu, maaş alamıyorduk doğru dürüst. Sonrasında gene 3. lig takımı olan Ankara Demirspor Takımı'na gittim. Bir zamanlar Fenerbahçe Spor Kulübü'nde top oynamış birisi olan Taner Hancı antrenörümüzdü. Orda takım arkadaşlarım, Trabzonspor'da oynamış arkadaşlar; Zonguldaklı Ali Kemal vardı. Takımda sürekli oynayamadım mutlu olamadığım için. Kırşehirspor'a geçtim. Yarım sezon oynadım, o sezon 3. ligden 2. lige çıkmıştı takım. Sonrasında gene 3. lig takımı olan Denizli Yeşil Çivril Spor'a gittim. Bir yıl orda oynadım. Sonrasında Yozgatspor'a geldim. Coşkun Suer antrenörümüzdü. O takımda da ekonomik

sıkıntılar vardı, birkaç ay kaldıktan sonra Çorum'a döndüm. Çorum amatör takımı 2. lig'de idi o zaman. Hocalar ve yöneticiler tecrübelerimden yararlanmak istediği için takıma alınmamı teklif ettiler. Kabul ettim. O yıl 2. amatör ligde şampiyon olarak 1. lige çıktık. Rahmetli Mehmet Hacı İsmailoğlu antrenörümüzdü. Takım arkadaşlarım; Yaşar Manda (ayakkabıcı), polislikten emekli Hüseyin Tomruk, Hakan Gürler, Ömer Hoşgör, Uluç Uçar, Soner Yalçın, Ümit Kolağası, Savaş Karakuş, Cengiz Keleş, Mustafa Dalgıç, Haluk Haboğlu, Hüseyin Salman, Ahmet Çetin, Rafet Mergen, Garip Ürün, Yalçın Keleş, Recep Döver, Erdal Sarıca, Safi Özsoy, Suat Coşkuner, Mahmut Çoban, Mustafa Serdaroğlu, Erdem Hoca, Önder Sarıaltan, Saim Gündoğan, Mustafa Keleş, Nurettin Kabalak, Ahmet Kayış, Kalecimiz Zafer Ediş'ti. Birinci amatörde 2 yıl futbol oynadım. Aralarında Çimentospor, Alacaspor, Osmancıkspor, Kargıspor, Sungurluspor, Mecitözüspor, Çorum merkezde olan Kültürspor, Çorumgücüspor, TEDAŞspor, Emniyetspor, İskilipspor ve Köy Hizmetlerispor'un olduğu on dört takımdan ilk beş takım içerisinde idik.

Sonrasında 1990 yılında başkanlığını Ümit Kolağası, başkan yardımcılığını ise Ömer Gözübüyüklü'nün yapmış olduğu Gençlik Çepni Spor'a oyuncu antrenör olarak başladım. İlk antrenörlük kariyerime de burada başlamış oldum. O yıl 2. Amatör kümede oynadık takım olarak ve kıl payı maçlar verdik. Devane Sporla olan maçımızda kaçırdığımız penaltı ile şampiyonluk gitmişti. Bir buçuk yıl sonra PTT Spor'a antrenör olarak geçtim, arkadaşlarımın ricası ile. Güzel bir takım kurduk ve o yıl 2. amatörden 1. amatöre çıkarttık takımı. Takım oyuncularından bazıları Bülent Keskin, Özgür Aytış, Hasan Koçak Erdem Karaman, Adem Tuğ... Kaleci Ahmet adında bir arkadaştı. Sonrasında 1995 yılı idi Yavruturna Hatip Spor'dan teklif geldi. Orada da kısa bir süre top oynadım. Onlar 1. amatördelerdi, sonrasında futbolculuk kariyerimi de noktalayarak, Maliye Spor'a antrenör olarak geçtim. Takım oyuncularından bazıları; Yılmaz abimiz, Cengiz Tetik, Koray diye bir arkadaşımız, 5-6 maç hiç yenilmeden (2 beraberlik, diğerleri galibiyet) gittik. Fakat oyuncuların bazılarının antrenmanları sevmediklerini fark ettim, başkanı çağırdım ve dedim ki; ben kulübün anahtarlarını size veriyorum, geçmişimde profesyonel olduğum için çalışmayı severim, adaletli olmayı severim, bu oyunculardan bir kısmı haftada 2 gün antrenmana gelirken geri kalanı 4 gün antrenmana geliyor, bu haksızlığa gelemem dedim. Bana vermiş olduğu çeki ve anahtarları masanın üstüne bıraktım. Bana; Hocam çeki cebine koyar mısın o senin hakkın ve futbolcularla görüşmem gerekiyor dedi. Ben onlarla çalışmak istemiyorum dedim. Ben ayrılmak istiyorum, başkan Hikmet Uçar izin vermiyor, kendisi geçmişte ben Çorumspor'da alt yapıdayken yöneticilik yapıyordu. Sonra ayrıldım ve Çorumspor'un altyapısına geçtim. Antrenör olarak... Eski efsane Çorumspor yılları, Cemalettin Hocamla beraber... O benden birkaç ay önce başlamıştı görevine. Dört yıl beraber çalıştık. Başarılı yıllarımızdı. 2. yılımızda 3 Kayseri takımın içinde 2. olduk. Ödül verildi bize, 1. Samsunspor. Biz 2. olmuştuk. Bizim oyuncularımızdan Yaşar Kabakçı, Abdi, Yunus, Şahin Kaynar, Serdar, kaleci Uğur Boz, Ali Şahin Karaca başarılı oyuncularımızdandılar. 3. lig A takıma çıktılar. Oysaki bu sporcular kenarda kalmış şans verilmeyen çocuklardılar. Adaletli bir çalışmanın sonucunda neler olduğunu gördük. 4 yıl çalıştım; Süper Gençler de 1. yıl sonlarda idik, 2. yılımızda 2., 3. yıl 3., 4. yıl 4. olduk. Bu arada da A takıma her yıl birkaç tane sporcu gönderdik. O aralar 6 ayda bir başkan değişiyor idi. Nusret Turan Başkan ile çalıştık 2 yıl. Sonra Av. Ahmet Ünal

Başkan geldi onunla çalıştık. Dört yılda 5-6 başkan ile çalıştık, Başarılı olduğumuz için başkanlarla aramız iyiydi güzel altyapılar kurduk. Altyapıda 200'e yakın lisanslı sporcu bıraktık arkamızda.

2001'de Çorumspor'dan ayrılarak Eti Gençlik Spor'a geçtim hem okul hem kulüp takımı orada 1 buçuk yıl çalıştım. Ali Kolay Hocamız ile (okulun beden eğitimi öğretmeni) liseler arası maçlarda Eti Lisesi olarak final oynadık. Atatürk Lisesi 1., biz 2. olduk. Selim Hocamızdı Atatürk Lisesi'nin antrenörü, kulüpler arasında, Eti Gençlik 1. amatör ligdeydi. O yıl 14 takım arasında ilk 7'de idi. 2. yıl süper amatör kurulacaktı. Selçuk Köse müdürdü. Gariban çocuklara cep harçlığı ve dershane masraflarında yardımcı olunmasını sağlıyordum. Bana bir toplantıda Selçuk Müdür dedi ki; bu sene süper amatör var çok çetin geçecek. Ben birkaç oyuncu ismi söyledim onlara, bir güzel harmanlayıp o benim söylediğim isimleri de (o zaman Çorum'da kalbur üstü olan genç futbolcular) alarak güzel bir takım oluşturduk. Ali Kolay Hocama bana her konuda yardımcı olması söylendi. Bana şunu söylediler; 14 takım, ilk 8'ler süper amatör oynuyor. Hocam bizi düşürme dediler, yani süper amatör istemiyorlar. 14'ten aşağı düşürme diyorlar. Ben aldım takımı içeride ve dışarıda alıyoruz maçları. 3. sırada bitirdik. Artık bunun ödülünü verirsiniz dedim. Oyunculara ve bana zarflara koyup pirim verdiler ve şehir dışında güzel bir yerde yemek verdiler. Güzel bir sezon geçirdik o yıl. Süper Amatöre kaldık. İlçelerde sopalı kavgalar falan oldu tatlı dille yatıştırdık. Jandarmayla çıktığımız sahalar oldu. Çıktık o yıl, güzel bir şekilde geçti.

2002–2003 sezonu Belediye Spor'dan da teklif geldi bana, oraya geçtim. Başkan Necip Cıdık'tı. Minikler, yıldızlar ve amatör takımlara Cemalettin Hoşgör Hocamız ile ikimiz bakmaya başladık. İlk sene yapılanma oldu. Cemalettin Hocam'a ben bu takımı 2. guruptan 1. gruba çıkartırım dedim. O çocuklarla yaz spor okulunda da görev alıyordum. 1996 yılından beri, oralardan da yetenekli çocuklardan takıma sporcu çektim. Veliler de artık tanıdılar güvendiler. Çocuklarını kendi elleriyle getirmeye başladılar. Güzel bir harmanlama yaptım. 6 - 7 takım vardı 2 devrede de namağlup çıkarttım takımı. 2002-2003 sezonu namağlup birinci amatöre çıkarttım takımı. Daha sonra büyük takımı da Sedat ve Cemal Hocamla birinci lige çıkarttık. Sedat Damar Hocamızın emeği çoktu, o bizden 3 yıl önce başlamıştı takımı çalıştırmaya. Sonrasında 1. amatöre çıktık; kalecimiz Güvener öğrenci idi o zaman burada, şimdi Samsun'da kaleci antrenörlüğü yapıyor. Ekrem Öz, Oktay Çalışkan ve Mustafa Çalışkan kardeşler, Ekrem Duloğlu, kalecimiz Yüksel Basar, Harun Akkaya, hatırlayabildiğim oyuncularımız. 1. Amatörden Bal ligine çıkmak için baraj maçı yaptık. Nihat Armutçu'nun antrenörlüğünü yaptığı İskilip Takımı ile biz kazanarak bal ligine çıktık. Ayrıca Trabzon'a gruba gittik bir maç kazandık. Diğer maçta hakemin azizliğine uğradık. Diğer maçta da berabere kaldık ve elendik. 2007 yılında Bal ligimiz garantiydi. Zafer Kıroğlu Hoca (kaleci antrenörü), Cemalettin Hoca ve yardımcı antrenör olarak da ben vardım. Tokat'ta baraj maçına çıktık. Samsunlu bir oyuncumuzun attığı golle 1-0 almıştık maçı. Sonrasında 2008'de Hayrettin Hocam 3. lige çıkarttı takımı.

Ben altyapıda devam ettim. 3 - 4 takıma bakıyordum. 2009'da Uğur Hocalar başladılar 11 yaş U11-U12-U13-U14-U15-U16-U17–U19 takımlarımızla Çorum Belediyesi olarak

devam ettik. Altyapıdan güzel oyuncular çıktı. Ben gene okul takımlarını takip ettim. Duymuşsunuzdur; asıl yetenekli çocuklar sokak aralarındadırlar. Orda daha serbest rahat olurlar ve yeteneklerini özgürce sergilerler. Bu şekilde altyapıda devam ettim. Sonraki yıllarda belediyemizin düzenlediği mahalle turnuvalarında benim takımım hep ilk 3 takım içinde yer aldı. Kale ve Yavruturna Mahalle takımları olarak katılıyordum ben genelde. Bir keresinde Mimar Sinan mahalle takımına penaltılarda haksız yere yenildik. Takım oyuncuları çok üzülmüş oturmuş ağlamışlardı. Futbolda vardır böyle şeyler bu bir yarışmadır bu kadar üzülmeyin dedim. İki üç defa belediye adına özel turnuvalara katıldım. İki kez birinci olduk. Bolca malzeme verirlerdi. Çocuklar o malzeme için daha istekli gelirlerdi. Şort, tozluk, forma gibi.

2002-2003 yıllarından 2016 Mayıs ayına kadar Çorum Belediyespor'un alt yapısında görev aldım. U13 ve U14'te 4 defa, U15 olarak da 1 defa Türkiye şampiyonasına takım olarak katıldık. 2. kez de Selim Hocayla U19'lar ile gittik, 1 defa tur atladık. U19'lar ve U14'ler ile tur atladık.

2016'dan sonra Belediyespor'dan ayrılıp başkanlığını Rumi Ispanak'ın yaptığı Hitit Spor'a (eski Devane Spor) geçtim. İlk yıl U13, U14, U15'ler ile çalıştım. Sonraki yıl Hasan Eker Hocamızla çalıştım. Sonrasında A takıma da bakmaya başladım. Hasan Hoca ayrıldı. Ben toplamda 20 ay civarı çalıştım. Sonrasında, Çimentospor'un altyapısına geçtim 7 ay kadar çalıştım. U17'de 4. bitirdim, 1 puanla grubu kaçırdım. Güzel bir takım çıkardım orda. Sonrasında başkanlığını Rumi Ispanak'ın yaptığı Çorumspor'a geldim tekrardan ve hala ordayım. Altyapısına 45 sporcu kazandırdım.

Antrenörlük belgemi 1995'te Çorum'da açılan antrenörlük kursundan aldım. İlk önce antrenörlük belgesine pek bakılmazdı. Sonrasında takımlar belgeli antrenör istemeye başladılar. 1999'da Çorum'da TÜFAD kuruldu. Kurucu üyelerimiz Mehmet Hacıismailoğlu, Cemalettin Hoşgör, Saim Beyaz, yönetim kurulunda ise; Korkmaz Alben, Hüseyin Çelik, Turgay Görkem, Yusuf Aydemir... 5 yıl boyunca ben de TÜFAD'ın yönetiminde görev aldım. 1999-2004 arası, sonrasında Cemalettin Hoşgör ile Beşiktaş Futbol Okulu'nu açtık başkanlığını Mustafa Balaban yaptı. Oranın yönetiminde 2 yıl kaldım. Beşiktaş Spor Okulu Derneği kuruldu, 2 yıl oranın da yönetiminde kaldım.

Başlangıçta sol açık oynuyordum. Sonrasında orta saha oynadım. Genç takımda 3 yıl sol bek oynadım. 3 yıl iyice olgunlaşınca da libero ve ön libero oynadım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Ben Çorumspor'da sporcuyken olan antrenörlerim İsmail Alkan, rahmetli Ahmet Topkaya, Cengiz Uçar, Cengiz Sarıoğlu, Mehmet Hacıismailoğlu, özellikle Yılmaz Dursun Hocamın ve Ayçin Kul Hocamın ben de çok emekleri var.

Ayçin Kul Hocamın; sahada benden üç dört yaş büyükler olmasına rağmen diğerlerinden daha olgun olduğum ve sporculuk disiplinimin iyi olması sonucu Ayçin Kul Hocam bir toplantıda benim ismimi söyleyerek kaptanlık işine çok layık bir futbolcu diyerek takım kaptanlığını bana verdi. Ayçin Hocamın yeri ayrıdır bende. Birgün amatör takımdayız. 9, 10 maç hiç yenilmemişiz. Son maçta Sungurlu Spor ile berabere kaldık. 12, 13 takım vardı. Son maç berabere kalındığı için şampiyonluğumuz gitmişti. Ayçin Hocam çok sinirli bir şekilde odamıza girdi. Aynı zamanda da çok olgun birisi idi. Nasıl top oynadınız diye bize fırça attı. Küçüklerimizi biraz daha fırçaladı bizim yanımıza geldi; bu takımı nasıl yenemezsiniz, ilçeden gelmiş takım dedi. Biz berabere kaldığımız için Çimentospor kolay bir şampiyonluk kazanmış oldu.

Rahmetli Yılmaz Dursun (Boncuk Yılmaz) Hocamız bize her konuda yardımcı olur, özel tatlılar getirtir, pastanelere götürür her türlü ihtiyacımıza koştururdu.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

ASKF tarafından verilen Çorum'da yılın antrenörü ödülü almıştım, hem şilt hem de takım kupası verilmişti o yıl.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Metin Külük abimiz bana, stilimi, tarzımı ve sporcu kişiliğimi benzediği için İngilizlerin eski efsane oyuncusu olan Kevin Keegan ismini takmıştı.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Emrah Yılmaz Gençlerbirliği'ne gitti, Süper Lig'de oynadı. Emrah'la en çok Cemalettin Hoşgör Hocam ve ben ilgilendik. Altyapıya baktığım için haftanın 5-6 günü beraberdik. Yine unutamadığım bir sporcum daha Abdi Karataş'tır. Abdi'yi Çimentospor altyapısından aldık. Altyapıda, Paf Takımda, amatörde oynattık. Daha sonra Çorumspor A takımında da oynadı. Şampiyonluklar yaşadık. Daha sonra da Abdi, Süper Lig'de oynadı. Çanakkale Dardanel'de Hasan Kabze'nin yedeği idi. Yine Emin Bera Aykaç Galatasaray U13 takımına transfer oldu. Daha sonra Antalya U16-U17 takımında oynadı. Çorum FK U17 ve U19'da yer alan sporcularım A takım idmanlarına da katılıyorlar. Bütün sporcularım benim için çok değerlidir. Verdiğim öğütlere uymayıp sonra pişman olan bir sürü sporcumdan bu yönde geri bildirim aldım.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Oyuncularıma kırmızı kart görmemeleri gerektiğini, hakeme ve tribündekilere kötü konuşmamalarını söyler; bunları yapanların benimle bir futbol hayatlarının olamayacağı

konusunda sürekli uyarırdım. Bu sebeple benim oyuncularım centilmen ve güzel bir futbol karakterine sahip olurlardı.

Yanlış hatırlamıyorsam Belediyespor'da 12-13 yaş gurubunda maçın birinde benim adamım son oyuncuyu faul yaparak durdurdu. Hakem koşarak yanıma geldi ve kulağıma dedi ki, hocam kırmızı kartım soyunma odasında kaldı, senin falanca numaralı oyuncunu saha dışına ihraç ediyorum dedi. Peki, hocam dedim.

Başka bir anım ise; Belediyespor'da gene maç 1-0. Mağlubum. Şampiyonluğa oynuyorum. Bir pozisyon oldu, benim oyuncu golü attı. Ama kale filesi delikmiş, top kalenin içinden fileden çıktı gitti. Kenara çarpıp tekrar sahanın içine girdi. Orta hakem aut diye bağırdı. Hocam ne autu diye bağırdım. Seyirciler de itiraz ediyor bir taraftan, hakem ısrarla aut diyor. Hocam yardımcı hakeminizle bir konuşur musunuz dedim. Hakem ısrarla hayır ben autu veriyorum dedi. Sonrasında bir gol daha attık bir tane de yedik. Maçı 2-1 kazandık. Şu an o hakemin ismini vermeyeceğim, maçtan sonra yanıma geldi ve Hocam ben hatalıyım Allah yüzümüze baktı da sen galip geldin dedi.

Sporculuğumda genç takımda oynarken, kulüpte A takımın yanındaki odada soyunuyoruz. Malzemeci normalde bizden bir saat önce gelir, o gün maç saati yaklaştı gelmedi. Sonra malzemecinin evine gittik kapısını çalıyoruz, açan olmuyor. Maça kaldı kırk dakika. Aklımıza gelen kapıyı kırıp içerden malzemeleri almak. İşin acayibi de altyapı antrenörü de istifa etti, takımın sorumlusu da benim. Eskiden antrenörlük belgesi istenmiyordu. Neyse kapıyı kırdık, malzemeleri ve lisanları aldım getirdim. Hakemler en fazla maça on beş dakika kalana kadar bekleyebiliyorlardı. Listeleri ve lisansı son anda yetiştirdim ve rakibimiz olan Kargıspor'u 4-0 veya 5-0 olarak yendik. Ben kapıyı kırıp malzemeleri yetiştiremeseydim Çorumspor'a baya bir ceza hakem masrafları gelecekti. Sonradan öğrendik uyuyakalmış. Şu an rahmetli oldu, İbrahim diye bir arkadaşımızdı.

Maçın birisinde de ters kaydım, kolum kırıldı. Babam neden gidiyorsun bak kolun kırıldı falan dedi. Bir ay sonra maaş alıp babama götürüp verince babam yolun açık olsun oğlum deyip beni takdir etmişti.

Maçın birisinde 2-0 önde idik. 13-15 yaş gurubu, futbol kural kaidesi der ki 15-16 yaşındaki sporcuları kolay kolay sahadan ihraç etmeyin. Meslek hayatlarına yeni başlamış hakem arkadaşlar çok da dikkat edemiyorlar. Karşı takımdan bir oyuncu kırmızı kart görerek maçtan ihraç edilmişti. Maç devresi bitmeye yakın orta hakeme söyledim; ben şu falanca futbolcuyu almak istiyorum dedim. Takım sayılarını eşitlemek için (hakemden izin alarak oyuncumu alabiliyorum, hakemden habersiz oyuncumu çıkartırsam hakem oyuncuma veya bana kırmızı kart verebiliyor kural gereği), hakem tabi dedi ve bir oyuncumu aldım. Adaletli olsun yarış diye. Maç 3-0 bitti. Maç bitiminde karşı takımın yöneticisi gelip beni tebrik etmişlerdi.

U13 kategorisinde bir müsabaka anında hakem rakip takımın bir oyuncusunu kırmızı kart ile ihraç etti. Kritik bir skor olmasına rağmen 1-0 öndeydik. Küçük yaş grubunda ihraçları çok uygun bulmadığım için rakip takımla eşit şartlarda yarışmak adına, bir oyuncumu saha

dışına aldım. İki takım da 10 kişi ile mücadele etti ve 4-1 galibiyetimizle sonuçlandı. Bu hareketim yerel basında fair-play örneği gösterildi ve haberleri yapıldı.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Ben bir spor adamı olarak Ayçin Kul Hocamı örnek almaktayım, sebebi ise; dürüst, adaletli ve her insana eşit şekilde yaklaşan birisi olması.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Çok güzel dostluklar kazandırdı. Zararlı alışkanlıklardan uzak tuttu. Sağlık yönünden de küçük şeyler dışında olumsuz etkilerden uzak tuttu.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Antrenörlük belgemin A lisans olmasını isterdim. Profesyonel olarak oynadığım yılların az olması sebebi ile almaya hak kazanamadım. Sıraya koyuyorlarmış; Millî olan, 10 yıl üzerinde profesyonel futbol kariyeri olanlar... Ben 2007 yılında başvurmuştum, henüz sıra gelmedi. Benim Hoca gözüm farklıdır, yeteneği hızlı görebilirim. Velhasıl A lisansımın olmasını isterdim.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Bizim zamanımızda imkânlar çok zordu. Toprak sahalarda kösele ayakkabılarla... Altından çiviler çıkar, devre aralarında çıkan çivileri tekrar çakardık, yeri gelir ayaklarımız kan olurdu. Futbol topları çok daha ağırdı. Şu ankinin birkaç katı idi. Ve suyu yediği zaman 1 kg'ın üstüne çıkıyordu ağırlığı. Şimdiki gibi sentetik sahalar yoktu. Ben 1984'ten sonra profesyonel olunca gördüm çim sahayı. Bizim zamanımızda şimdiki kadar endüstriyel bir etkinlik olarak bakılmıyordu futbola. Bizim zamanımızda 16-17 yaşlarında başlanırdı futbola. Şimdi 9 yaşında başlanıyor. Aile faktörü vardı. Spora bakış açıları daha farklıydı. Ben mesela; aileme söylemeden gizli gizli giderdim antrenmanlara. Sonrasında anneme söyledim. Eskiden anne babaya karşı gelmek de hoş karşılanmazdı. Şu an aileler 8-9 yaşlarındaki çocuklarını kendileri getiriyorlar. Şu an genel bilgileri ailelerle konuşup bilinçlendirebiliyoruz. Şu ana göre eski futbolcular daha uysaldılar. Şiddete daha az meyilliydiler, kavga dövüş kolay kolay olmazdı. Şu an daha fazla hırçınlık var.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Yürüyüş yaparım parkalarda, arkadaşlarımızla sohbet ederiz. Yüzme sporunu severim, eskiden çok yüzerdim. Artık ibadete de başladığım için eskisi kadar aktif değilim böyle şeylerde. Eğlence hayatım yoktur, sakin birisiyimdir.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Tüm gençlerimiz; yapabilecekleri, kapasitelerinin kaldırabileceği bir sporla uğraşsınlar. Çünkü sporda dostluk arkadaşlık kardeşlik var. Ben futbolcu olduğum için illaki futbol demiyorum, bir sporla uğraşsınlar diyorum. Gelecekleri daha güzel olur, daha güzel bir hayat sürerler.

HÜSEYİN ÇELİK

FOTOĞRAFLAR

HELEDİYESPOR

K-Karim

Bu hafta sonunu bay geçecek olan Malivespor önümüzdeki

HÜSEYİN ÜSTÜNDAĞ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1956 yılında Çorum'un Sazdeğirmeni Köyünde dünyaya geldim. Biz 3 kız, 2 erkek 5 kardeştik. Babam çiftçilik ve hayvancılık yapıyordu. O zamanlar köyümüzde ilkokul olmadığı için 3. sınıfa kadar komşu köydeki okulda okudum. Daha sonra kendi köyümüze okul açılmasıyla ilkokulu kendi köyümde bitirdim. İlkokul öğretmenim benim okumam için çok uğraştı, fakatrahmetli babam göndermedi. 1969 yılında rahmetli babam beni Çorum'da sanata (mobilyacılığa) gönderdi. Metin Özkurt ustamın yanında mobilyacıda çırak olarak işe başladım. Bir müddet Çorum'da ablamların yanında kaldım, daha sonra da teyzemlerde kaldım. Mobilyacıda çırak olarak çalışıp işi öğrenince sene 1976 gibi bir arkadaşımla beraber ortak mobilyacı dükkânı açtık.

1977 yılında ben evlendim. Daha sonra parasızlıktan ve bazı talihsizliklerden dolayı işimiz yürümedi mobilyacı dükkanımızı kapattık. Dükkânı kapattıktan sonra 1979 yılında Tarım İl Müdürlüğünde hayvan üretme istasyonu vardı. Orada mevsimlik işçi olarak işe başladım. Bir yıl mevsimlik işçi olarak çalıştıktan sonra işçi kadrosuna geçtim. Ve 1997 yılına kadar tarım il müdürlüğünde işçi olarak çalıştım. 1997 yılından sonra Gençlik ve spor il müdürlüğüne judo antrenörü olarak geçici görevle görevlendirildim. 1997 ye kadar hem judo antrenörü hem de tarımda işçi olarak çalışıyordum. Ama 1997 yılından sonra tek işim judo oldu. Çocukluğumuz hep çalışarak geçti.

Hiçbir bisikletimiz olmadı. 2007 yılında emekli oldum. Onu da mecburiyetten oldum. Çocuklarımın düğünleri olacaktı. Ama hala judo antrenörlüğüne devam ediyorum. 3 oğlum ve 4 torunum var.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla tanışmamız 1972 yılında oldu. Sanayide mobilyacıda çalışırken bizden yaşça büyük mobilyacı bir tanıdığımız vardı. O Judoya gidiyorum dedi. Abi beni de götürsene dedim. Tabi o zamanlar karate, kungfu filmleri oluyor televizyonda. Bizde bu sporlara merakla bakıyoruz. Hevesleniyoruz. Bizi judo salonuna götürdü. Baktım izledim. İyi ben bunu yaparım dedim. Yaparım dedim ama judo elbisesi yok giyecek bir şey yok. İyi ne yapacağım ben böyle abi dedim. Oda valla ben terziye diktirdim dedi sende diktir dedi. Nasıl diktiriyorsun dedim. Şeker çuvalı aldım diktirdim dedi. Rahmetlik Ömer Akbıyık amcamın bakkal dükkânı vardı. Dükkâna gittik tabi sıraya girdik şeker çuvalı bekliyoruz şeker boşalacak biz çuvalı alacağız. Oradan 2 şeker çuvalı aldık. Çuvalları açtık temizledik yıkattık götürdük terziye diktirdik. Böylelikle ilk judo elbisemiz şeker çuvalından oldu. Güreş Eğitim Merkezinde judo antrenmanlarına başladım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1972 yılında ilk judo salonuna gittiğimde Metin Gülmez ve Selim Kefçeli diye kahverengi kemer judocu büyüklerimiz vardı. Bize antrenörlük yapıyorlardı. Yine aynı dönemde Hasan Özkubat vardı. İyi bir judocuydu. Millî olmuştu. Malkoçoğlu diye biri vardı, yine Fatih diye bir arkadaş vardı. O dönem Gençlik ve Sporun judo antrenörü olan Yılmaz Gül Hocamızda askerdeydi. Tabi biz judo antrenmanlarına başladık. Ama işte çalıştığımız için antrenmanlara doğru dürüst devam edemiyoruz. Sanayide usta seni göndermiyor ki. Akşam saate bakıyorsun saat 7.00. Yazın usta seni bırakır mı saat 7.00'da. Biz kaçak göçek antrenmanlara ara ara gittik. Daha sonra işten izin alamadığımız için antrenmanlara gidemedik ve judoyu bırakmak zorunda kaldık. Devam edemedik. Bakıyorum ne olacak böyle diyorum üzülüyorum. Belli bir süre judoya gidemedik askıya aldık ve ondan sonra işleri biraz toparlayınca yine judoya başladım. 1980 yılında artık Tarım İl Müdürlüğünde işte çalıştığım için artık haftanın 5 günü iş çıkışı rahatça antrenmanlara gidebiliyordum. 1985'e kadar böyle antrenmanlara gidiyorum. Tabi o dönemler Rahmetli Yılmaz Gül'de askerden geldi. Biz Yılmaz Hocamla beraber antrenmanlara devam ediyoruz. Ama bizim kuşak sınavlarımız yapılmıyor. Ankara'dan adam çağıracağız adam gelecek bizi sınav yapacak senede bir sefer onda da ya geçebiliyoruz ya geçemiyoruz. Ama buna da hep içleniyorum. Yılmaz Hocamda o zaman kahverengi kemer. Yılmaz Hocam da yılların adamı ama siyah kemeri almamış. Antrenörlüğü var ama siyah kemeri yok. Yılmaz Hocama dedim ki Hocam git şu siyah kemeri alda sınavlarımızı kendimiz yapalım dedim. Yetkin olsun. Ondan sonra Yılmaz Hocam sınava gitti siyah kuşağı aldı geldi. Ondan sonra kuşak sınavlarımızı kendimiz yapmaya başladık. 1985 yılında o zamanki Gençlik ve Spor İl Müdürümüz Talat Kutsal'dı. Benim için bu çocuk çok iyi çalışıyor o zamanda daha antrenörlüğüm yok. Bunu judo il temsilcisi yapalım dedi. Judonun başında gelsin gitsin maçlara dedi. Ve 1985 yılında ben judo il temsilcisi oldum. Ve yıl 2023 ben hala bu görevime devam ediyorum.

Judoya çok geç yaşta başladığım için müsabıklığım pek olmadı. Ben 1-2 sefer müsabakalara girdim. Bir kez Karadeniz judo turnuvasında 3. oldum. Başka bir müsabıklık hayatım olmadı. Ben antrenörlüğe yöneldim. Kendimizi geliştirmeye başladık. Sporda çalıştıkça gelişiyorsun. Bu arada ben tabii ki okumamıştım ortaokulu dışarıdan bitirdim. Çorum'da

kemerlerimizi aldık. İlk siyah kuşak sınavı için Ankara'ya gittim. Japon bir Hoca ile Selahattin Unay Hoca sınavı yapıyordu. Kameraları kurmuşlardı. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor. Tabi Selahattin Hocanın yaptığı kuşak sınavlarından geçmek çok zor olurdu. Gece sabahlara kadar otel lobisinde sınava çalışırdık. Sınava 50 kişi girdik ve sadece 9 kişi sınavı geçtik. Ve ben orada siyah kuşak 1. Dan'ı aldım. Ve daha sonra 1991 de Burdur'da antrenörlük kursuna gittim ve antrenörlük belgemi aldım. Çorum'da o dönemlerde müsabık olan fazla bir branş yoktu Güreş, judo, taekwondo, boks vardı. Sağ olsun il müdürümüz Talat Bey her yere bizi müsabakaya gönderiyordu. Hiç sıkıntımız yoktu. Müsabakalara rahatça gidebiliyorduk. Benim antrenörlüğümde İlk il dışı müsabakamıza Karadeniz turnuvasına Ordu'ya gittik. Tam hatırlayamıyorum ama maça götürdüğümüz takımda o zaman fotoğrafçı Adnan vardı, Ayhan vardı ve birkaç kişi daha vardı. Ordu'dan geldik, Samsun'a gittik. İlk Çorum takımı olarak yıldızlar Türkiye Şampiyonasına Konya ya gittik. Çorum'dan ilk Türkiye derecesi yaptırdığım sporcum Ayşegül Budak oldu. Türkiye şampiyonasında Ayşegül daha sonra dünya şampiyonu da olan İlknur Kobaş ile kafa kafaya müsabaka yapıp bana göre yenmişti de ama hakem faktörü vardı. İlknur Kobaş'a yenilerek Türkiye 2.si oldu. 1992 yılında beni Kayseri Talas'da yapılan büyükler Millî takım kampına Millî takım antrenörü olarak çağırdılar. Bu benim ilk Millî takım antrenörlüğüm oldu. Oraya giderken sporcum Muhittin Atak'ı da götürdüm. Ve böylece ilk Millî takım kampına katılan sporcum Muhittin oldu. Kayseri Talas Millî takım kampında teknik direktörümüz Musa Hocaydı, yardımcı antrenörlerde ben, Konya'dan Hüsamettin Çelik ve Edirne'den Hadi Kızılyaprak Hocalarımızdı. Daha sonra gençler ve Ümitler Millî Takım kamplarında Millî takım antrenörü olarak çalıştım. Ve son 10 yıldır da yıldızlar Millî takımının teknik direktörü olarak çalışıyorum. Çalıştırdığım yıldızlar Millî takımımız 10 yıldır her yıl balkan şampiyonu oluyor. İlk uluslararası turnuvaya katılan sporcumda Gençlerde Uluslararası turnuvaya katılan Ayşegül Budak oldu.

1996 yılında ilimizde düzenlenen yıldızlar Türkiye Şampiyonasında 50 kg da iki sporcum Nadir Solak ve Hasan Taştan 'ın final atması da benim için ayrı bir mutluluktu. Türkiye şampiyonasında iki sporcu final atıyor ikisi de sizin sporcunuz kim kazanırsa kazansın hiç önemi yok bu muhteşem bir duyguydu.

1999 yılında Nevşehir'de yapılan Türkiye Gençler Judo şampiyonasında 12 madalya kazanarak Millî takıma 12 sporcu verdik. Artık Türkiye'de Çorum konuşuluyordu. Orada tribünde tanımadığım biri bana seslendi Hocam teşekkürler dedi. Adam yüzbaşıymış. Bende hayırdır dedim. Adam bana Hocam bize güzel bir judo izlettiniz dedi. Bu çok büyük bir gururdu.

2006 yılında Türkiye'de ilk defa yapılan ümıtler liginde bayanlarda takım halinde Türkiye şampiyonu olduk. Şampiyon olan takımda Derya Cıbır, Bahar Büker, Eda Dilekçi, Kübra Dağlamaz, Esra Damar, Zehra Damar, Sariye Çolak vardı.

Sporcum Derya Cıbır 2008 yılında Tayland'da yapılan Gençler Dünya Judo Şampiyonasında 48 kg da Dünya 2.si olarak Ülkemize bu kategoride ilk kez Dünya 2.liği kazandırmıştı. Derya Avrupa Şampiyonalarında 2.lik ve Akdeniz oyunlarında da 3.lük kazanmıştı. Yine sporcularımdan Bahar Büker'de Akdeniz oyunlarında 3.lük kazanmıştı.

Çorum'da çalıştırdığım birçok spor kulübü oldu. Çorum'da ilk kulüp olarak Tarımspor'a çalıştık. Tabi daha sonra yürümedi. Her şey geliyor maddiyata dayanıyor. Kulüpler para veremiyorlar. Daha sonra Maliye Spor Kulübüne geçtik. Vergi dairesine. Orada da aynı 1-2 sefer maça gidiyoruz geliyoruz. Her şey güzel madalyalar, başarılar geliyor iyi de ihtiyaç var eşofman alınacak, judogi alınacak veya gittiğin yerlerde yatacak yer sıkıntı orada da olmadı orayı da kapattık. Daha sonra özel bir iş adamı kulüp kuralım dedi oraya bir kulüp kurduk. Kulübün sahibi Trabzonlu bir iş adamı idi. Kulübün adı da şah spordu. Orada da yürütemedik. Biz istiyoruz ama olmuyor. Biz şah spora Avrupa dereceleri yaptık. Kulüp hem Avrupa'dan gelen ödülü alıyor hem de bize imkân vermiyordu. Ondan sonra köy hizmetleri spor kulübüne geçtik. Köy hizmetleri spor kulübünde müthiş işler yaptık. Köy hizmetleri bize çok yardımcı oldu. Köy hizmetlerinde Recep Selek isminde bir il müdürümüz vardı. Bize her konuda destek oluyordu. Köy hizmetlerine de Avrupa derecesi yaptık. Birkaç yıl köy hizmetlerinde çalıştıktan sonra. Daha sonra Çorum Gençlik ve spor il müdürlüğünün kulübü olan Çorum Gençlik ve spor kulübüne geçtik. Bu kulüpte de Avrupa dereceleri yaptık. Orada da çok imkânlarımız olmadı. Daha sonra 1997 yılında o zamanki adı SHÇEK'te(sosyal hizmetler ve çocuk esirgeme kurumuna) judo sporunu başlattık.

İlk kalenin yanındaki yetiştirme yurdu ile görüştük. Bize yurt yeni yerine taşınacak dediler o zaman başla dediler. Tamam dedik. Yeni yurda taşındıklarında Numan Yakut ile görüştük. Yetiştirme yurdunda öğretmendi. Numan Hoca bize çok yardımcı oldu. İyi bir ekip kurduk. 1997 yılında yurda minder koyduk judo salonu yaptık. SHÇEK spor kulübünde müthiş işler yaptık. O zaman Sakarya depreminden dolayı Çorum yetiştirme yurduna gelen çocuklardan bazıları da judocuydu. Çok iyi bir takım kurduk. Ve daha sonra Konya judo antrenörü Mehmet Zeki Erkan'la beraber yetiştirme yurtları arası judo Türkiye şampiyonası düzenlenmesini sağladık. Ve her yıl ya Konya ya da Çorum 1.ci oluyordu. Yetiştirme yurdundan çok başarılı sporcular yetiştirdik. Yetiştirme yurdu sporcularımızdan Uğur Kunduz Türkiye şampiyonalarında derece yaptı uluslararası turnuvalara katıldı Millî sporcu oldu. Yine yetiştirme yurdundan Sezer Çalışkan ve Murat Özsoy vardı onlarda iyi sporcuydu. Yine yetiştirme yurdunda kalanlarla Çorum'daki diğer sporculardan ortak bir takım yaptık. Çok güzel dereceler elde ettik. Yetiştirme yurdu Çorum SHÇEK spor kulübünü 10 yıl çalıştırdım. Daha sonra genel müdürlük yurtlar arası Türkiye şampiyonalarını bıraktı. Ve zamanla bizde bıraktık. Daha sonra 2010 yılında Çorum Belediyespor Kulübünde antrenörlüğe başladım. Çorum BelediyesporKulübü adına da birçok Türkiye dereceleri ve uluslararası dereceler elde ettik. Orada da işler istediğimiz gibi gitmedi. 2017 yılında oradan da ayrıldık. Ve hala ÇorumGençlik ve Spor Kulübünü çalıştırıyorum.

1985'ten beri judo il temsilciliği görevini yürütüyorum.Türkiye judo tarihinde ilk kez takım halinde balkan şampiyonluğunu benim çalıştırdığım Millî takım ile kazandı.

2008 yılından beri Türkiye judo federasyonunda antrenörlerden sorumlu teknik kurulu üyeliği yapıyorum.

2022 yılı şubat ayında Görme engelliler Judo Millî Takımı Teknik Direktörü oldum. 2022 yılı Eylül ayında İtalya'nın Cagliari şehrinde yapılan Görme Engelliler Judo Avrupa Şampiyonası'nda Millî takım teknik direktörü olarak görev aldım. Bu şampiyonada sporcularımız 8 madalya kazanarak takım halinde Avrupa Şampiyonu olmuştur. Yine

2022 yılı Kasım ayında Azerbaycan'ın Bakü şehrinde yapılan Görme Engelliler Judo Dünya Şampiyonası'nda Millî takım teknik direktörü olarak görev aldım. Bu şampiyonada sporcularımız 9 madalya kazanarak genel klasmanda Dünya Şampiyonu olmuştur.

Bir dönem aikido da yaptım. Lemi Bağdatlar adında bir Hoca vardı. Türkiye'de aikidonun başındaki isimlerdendi. Çorum'a gelmişti çorumda da 2 ay kalmıştı. Ben onla da 2 ay aikido çalıştım. Aikido teknikleri judo teknikleri ile iç içe karışık olduğu için aikidoyu kolay yapıyordum. Hatta 2 ay sonunda aikidodan sarı kemer aldım. Hocamız çorumu pilot bölge yapalım sen çalıştır dedi ama be judo yapacağım dedim.

Antrenörlük hayatımda hiçbir şey kolay olmadı buralara tırnaklarımla kazıyarak geldim. Yıllarımı verdim. Antrenörlük kolay bir iş değil. Yapa boza yapa boza öğrendim ben bu antrenörlüğü. Benim üstümde beni kimse çalıştırmadı ki ben hep kendi kendime öğrendim. Sporcu bile yeri gelir sana teknik öğretir. Bunları iyi takip edeceksin antrenör olarak. Yıllarca çalıştık uğraştık kamplara gittik her yerden bir şey öğrenmeye çalıştık. Her ülkenin bir çalışma şekline baktım. Japonların antrenmanlarını çok izlerdim, çok hoşuma giderdi. Teknikleri hep izlerdim neler yapılıyor nasıl yapılıyor. Olmadı bir daha, olmadı bir daha, olmadı bir daha. Çok disiplinli çalışırdık. Millet yatarken biz çalışırdık. Sporcularımı az koşturmadım sürülmüş 20 dönümlük tarlaların içinde. Bizlere gülerlerdi bunlar delimi diye ama ondan sonra başarılar geliyor işte.

Yetiştirdiğim sporcuların hepsi kendini bilen birbirini seven arayan soran bir ekip oldu. Herkes bir işin başına geçti. Kötü bir şey mi şu anda ben gururlanıyorum. Burada bir röportaj yapıyoruz. Kimin karşısında yapıyoruz? Belediyede spor müdürümüzün karşısında. Kim bu spor müdürümüz? Yıllarca çalıştırdığım sporcum. Bunlarla şimdi biz gurur duymayacağız da neyden gurur duyacağız. Bunlar benim için en önemli şey hayatta. Hep şunları hayal etmişimdir hayatta. Valla ben sporcularımı yetiştireyim bunlar iyi bir yerlere gelsin müdür olsun il müdürü olsun şube müdürü olsun ben kapılarını tıklatayım içeri gireyim bunların yanına. Bu konumlara getirdik sporcularımızı. Bir sürü sporcu verdim emniyet teşkilatına askeriye ye öğretmen olarak Millî eğitime. Çocuklarımız hep önemli yerlerde çalışıyor. Hep bunlar neden disiplinli çalışmamızdan düzgün çalışmamızdan bunların aile terbiyelerinin güzel olmasından. Sporcularımızı tek tek saysak başarılarını kâğıtlara döksek kâğıtlar almaz. Aldığımız başarıları döksek sığmıyor. 40 yıl kolay iş değil. Ama ben bunlardan hep huzurluyum rahatım. Ha ufak tefek şeyler olmuştur kalp kırmışızdır gönül kırmışızdır, kızmışızdır, bağırmışızdır. Hep oluyor normaldir. Ufak tefek şeylere takılırsak bir yere gidemeyiz.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlk antrenörüm Metin Gülmez'di onla çalıştık. Daha sonra da Selim Kefçeli ile çalıştık. Ondan sonra Yılmaz Gül ile çalıştık. Bende en çok iz bırakan Hocam Yılmaz Gül Hocam olmuştur. Çünkü her şeyiyle dört dörtlük bir insandı. Yılmaz Hocam kişiliği karakteri ile örnek aldığım bir insandı. Çalışana çok değer verirdi çalışana fırsat verirdi. Her şeye iyi bakardı kin, yalan riya yoktu. Düzgün bir insandı. Çok seviyordum. Kişilik olarak da seviyordum. Abim gibi bir insandı. Zaten aramızda Yılmaz Hocam demezdim ben abi

derdim ona bana kardeşim derdi. Biz yıllarca onunla omuz omuza çalıştık iyi günümüzde oldu kötü günümüzde oldu. Hep yardım etmiştir. Hep yardımcı olmuştur. O gençlik sporun kadrolu antrenörüydü bende il temsilcisiydim.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Çorum yerel basını tarafından birçok kez Çorum'da YılınAntrenörü seçildim. Ayrıca yine birçok kez sporcularım ve takımım yılın takımı seçilmiştir. Çalıştığım dönemde neredeyse tüm vali ve belediye başkanlarından ödüller aldım.10 yıldır çalıştırdığım yıldızlar Millî takımımız üst üste her yıl takım halinde balkan şampiyonu olmuştur. Bu ödülü Millî takımımız adına ben aldım. Bu ödüller benim için unutulmazdı. İstiklal marşımızı okuttuk. Bu bizim için büyük bir onurdu. Bir de 2006 yılında ilk kez yapılan Türkiye ümitler liginde takım halinde Türkiye şampiyonu olarak aldığımız kupa çok önemliydi.

Antrenörlük hayatım boyunca Türkiye Şampiyonaları, Uluslararası Turnuvalar, Balkan Şampiyonaları, Akdeniz Oyunları, Avrupa ve Dünya Şampiyonalarında sporcularım toplam 450 madalya kazanmışlardır.

2022 yılında Teknik Direktörü olduğum Görme Engelliler Millî Takımımızın Avrupa ve Dünya Şampiyonu olması benim için en büyük ödüldü.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Sporda çalıştırdığım yüzlerce sporcum oldu hepsini seviyorum tabi ama. Unutamadığım sporcum dersem en başta Derya Cıbır derim. Derya birçok Türkiye şampiyonlarında, uluslararası turnuvalarda, Avrupa ve Dünya şampiyonalarında dereceler elde etti. Çok başarılı bir sporcuydu. Derya beni hiç yormadı. Derya'daki sistem hiç kimsede yoktu. Allah herkese öyle sporcu versin. Çok disiplinli çalışan bir kızdı. Mesela millet okulda öğlen arası eve gider kafeye giderdi. Derya öğlen arası judo salonuna gelirdi. Hemen çantasını bırakır eşofmanını giyer. 10 tane halat, 200 tane mekik, 200 tane şınav yapardı. Bunları yapar hemen okula geri giderdi. Okul başlamadan önce sabahleyin kalkar koşuya gelirdi. Akşamları da judo antrenmanlarına gelirdi. Böyle bir çocuktu böyle çalışıyordu. Ben ona hiçbir zaman kilo düş demedim. Kendisi ayarlardı çok sistemliydi. Hiç yanlış bir işini görmedim. İşi gücü spordu. Derya Anadolu lisesinde okuyordu çok başarılı bir sporcuydu. Bana hep şunu derdi Hocam ben istesem tıp fakültesini tuttururum ama ben istemiyorum ben BESYO'ya gideceğim diyordu. Dünya ve Avrupa şampiyonalarındaki başarılarından dolayı lise bitti sınavsız direk üniversiteye atandı. Yine üniversite bitti sınavsız beden eğitimi öğretmeni olarak atandı. Hep bu başarılarından dolayı. Sporcum Derya Çorum judosunun gelmiş geçmiş en başarılı sporcusudur. Belki de o dönem Necip Cıdık Belediye Spor Kulübüne alsa Derya'yı İzmir Büyükşehir Belediye Spor Kulübüne de gitmeyecekti. Derya'yı sporcusuna imkân verdiği için babası İzmir Büyükşehir Belediyesi Spor Kulübüne vermişti. 2011 yılında. Derya İzmir'de beden eğitimi bölümünü de kazanmıştı. Ben Derya'nın babası Hasan beye; "Hasan bir yıl sonra olimpiyatlar var gel Derya'nın okulunu 1 yıl donduralım burada kalsın olimpiyatlara hazırlayalım" dedim."O zaman Derya daha çok para kazanır" dedim ama bir türlü Hasan'ı ikna edemedim.

Judo Hayatım Boyunca Çalıştırdığım Sporcularım;

- Avrupa – Dünya Şampiyonaları ve Akdeniz Oyunları;
- *Derya Cıbır;* Dünya 2.si, Avrupa 2.si, Akdeniz Oyunları 3.sü.
- *Bahar Büker;* Akdeniz Oyunları 3.sü.

Millî ve uluslararası yarışmalara katılan, Türkiye şampiyonalarında derece alan sporcularım;

- *Nadir Solak*
- *Savaş Taştan*
- *Seydi Ahmet Taştan*
- *Hasan Taştan*
- *Baki Aygün*
- İsmail Gökçe
- *Muhittin Atak*
- *Alperen Güngör*
- *Murat Bulut*
- *Mesut Güvelek*
- *Hakan Kılcı*
- *Ferhat Yıldız*
- *Ayşegül Budak*
- *Cihangül Guşku*
- *Gülay Bozkurt*
- *Gülhan Kılcı*
- *Gülşah Sönmez*
- *Ceren Sönmez*
- *Hatice Satılmış*
- *Gül Kaynar*
- *Ceyda Çiçek*
- *Esra Damar*
- *Zehra Damar*
- *Kübra Dağlamaz*
- *Elif Taş*
- *Merve Taş*
- *Muhammet Şahin*
- *Hakan Taştan*
- *Alpaslan Çatal*
- *Uğur Kunduz*
- *Salih Hız*
- *Mehmet İpek*

- *Adil Akbaş*
- *Halit Kaymaz*
- *Mehmet Çevik*
- Ümmühan Em
- *Eda Dilekçi*
- *Merve Kondakcı*
- *Merve Kabakulak*
- *Sedanur* İçağası
- *Sümeyra Aykaç*
- Şeyma Hacer Yağlı
- *Sevda GardelenAkdaş*
- İrem İstanbullu

1985 Den Günümüze Sporcularım;

- Ahmet Özübek
- İsmail Erdal
- Koray Seviş
- Celalettin Kıyışkan
- Cengiz Kıyışkan
- Radi Solak
- Kadir Özateş
- Kâmil Eryılmaz
- Kemal Eryılmaz
- Kenan Türkoğlu
- Aslan Yıldız
- Bülent Öztürk
- Murat İlgezdi
- Harun Bulut
- Mehmet Gökçe
- Zübeyr Tuncel
- Arafat Yavuz
- İsmail Yavuz (Şehit)
- Alper Nalçacı
- Abdullah Türk
- Ufuk Üstündağ
- Erhan Üstündağ

- Bahadır Dalyan
- Birol Kepçe
- Özkan Ünal
- Şenel Alkan
- Erol Şahin
- Mehmet Telli
- Ömer Demir
- Ferhat Armutcu
- Mustafa Özkaya
- Fatih Issız
- Hakan Erdoğan
- Arif Koçak
- Arif Güneş
- Seyfettin Satılmış
- Murat Em
- Cengiz Öcal
- Kürşat Yılmaz
- Serkan Yılmaz
- Gökhan Üstündağ
- Ahmet Özdemir
- Engin Taştan
- Atakan Dağlamaz
- Abdurrahman Uzuner
- Volkan Taştan
- Alperen İpek
- Samet Marım
- Sefa Taş
- Serhat Mirza
- Hamza Erköse
- Murat Karakaya
- Aykut Ceylan
- Yılmaz Taştan
- Semih Kaya
- Metehan Kıyışkan
- AhmetcanYeniözgen
- Burak Eryılmaz
- Buğra Eryılmaz

- Umut Tomak
- Emircan Karabacak
- MuhammetRaşitYağlı
- Abdülkerim Yücel
- Mehmet Yetik
- HüseyinEren Üstündağ
- Mehmet Yaşar Yücel
- Yiğit Yıldırım
- Emirhan Yetik
- Görkem Ali Akyol
- Fatma Satılmış
- Duygu Sönmez
- Türkan Arıncı
- Fatma Eren
- Zeliha Mol
- Aybüke Sönmez
- Tuğba Çelik
- Lütfiye Kırca
- Dilek Elma
- Songül Kelemci
- Suna Keleş
- Gülşah Doğan
- Arzu Doğan
- Kezban Deli
- GüldanePınar Gürbüz
- Kader Dokgöz
- Seval Budak
- Sariye Çolak
- Elif Aydın
- Nurten Aydın
- Meryem Doğan
- Kübra Deveci
- Hatice Taş
- Betül Çevik
- Elif Ceylan
- Tülay Gözübüyük

- Ayşe Selin Serenci
- Emine Ediz
- Elif Kiriş
- Rabia Yetik
- Ceren Özkaya
- Ayşegül Şengül
- Pelin Su Yaşar
- Zeynep Murat
- Dilara Sol
- Duygu Üçöz
- Merve Küçükaltun
- Elif Kayacı
- Rumeysa Taş
- Ecrin Köse
- Betül Yıldırım
- Ömer Ersavaş
- Murat Aksit
- Mehmet Çıtak
- Süleyman Kumbuk
- Engin Fındık
- İbrahim Şenen
- Celal Yılmaz
- Garip Höcük
- Sami Beyenal
- Fatih Topal
- Ferdi Tekel
- Gökhan Mol
- Elvan Bağcı
- Burham Mol
- Haydar Bağcı
- Sezer Çalışkan
- Murat Özsoy
- Şahin Doğutekin
- Hasret Gülsoy
- Deniz Kaynak
- Yakup Soyubek

- Gülşah Tek
- Sema Cört
- Selma Cört
- Ayşe Kaya
- Bilge Su Kaynak
- Seven Kurt
- Şahinder Özdemir
- Sevtap Yener
- Sercan Yener
- Damla Güler

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Bir anım Hırvatistan'a yıldızlar balkan şampiyonasına gideceğiz. Edirne de maça gitmeden kamp yapıyoruz. Kampın son günü yarın Hırvatistan'a gideceğiz. Son günü sporcularımızı aldım Selimiye camiine götürdüm, oradanşehıtliğe götürdüm. İyice bir maneviyatı yükledik çocuklara. Çocuklar dedi ki Hocam biz bayrak alacağız oğlum biz bayrakları aldık dedim, Hocam dediler alnımıza da Türkiye yazan bandana alalım tamam dedik onu da aldık. Sporcularının hepsine beyaz kırmızı ay yıldızlı tişört yaptırdık. Hırvatistan'a gittik tribünler kıpkırmızı her taraf Türk bayrağı. Çatır çatır maçlar oluyor. Herkes madalya alıyor. Bir tane sporcumuz Zonguldaklı hastalanmış. 39 derece ateş var cayır cayır yanıyor. Herkes madalya alıyor oda heveslendi. Hocam ne olur bırak beni orada ölüyüm diyor. Onu deyince dayanamadım. Hatırladıkça hala gözlerim doluyor. Hocam ne olur beni bırak orada ölüyüm çıkıyım madalya alıyım diyor. Kurası falan çekilmişti. Bırakın maç yapsın dedim. Oda çıktı o haliyle 3. olmuştu. Hala unutamıyorum.

Sporcum Derya Cıbır ile Paris'e Gençler Dünya Şampiyonasına gittik. Fransızlar diyor ki Derya Cıbır gelmiş. Yani Fransa'da Derya Cıbır'ın geldiğini Fransızlara konuşturuyoruz. Derya Cıbır o kadar iyi kimsenin gücü yetmiyor. Dediler ki Derya'nın hocasıda gelmiş. Hemen geldiler beni buldular Derya Cıbır'ı nasıl çalıştırıyorsunda bu hale geldi dediler. Çünkü üst üste Avrupa'da 8-9 tane derece almış bunlar güzel şeylerdi.

Yine Tayland'ın Bankok şehrinde Gençler Dünya Şampiyonasına Türkiye'den sadece 2 bayan sporcu gidiyor. Bu iki sporcuda benim sporcularım Derya Cıbır ve Bahar Buker. Benim hayatta en sevindiğim olay. Peki en kötü olan olay ne; başlarında Hoca olarak ben gitmiyorum. Bu da benim için en üzücü olay. Düşünün Türkiye'den sadece 2 sporcu gidiyor ve 2'side benim sporcum. Ama antrenör olarak başkası gidiyor. Maalesef o zamanlar arkamızda duracak kimsede yok. Federasyonda da oy verdin vermedin olayları var. O dünya şampiyonasında sporcularımdan Derya Cıbırdünya 2.si olarak o tarihte Türkiye'nin gençler dünya şampiyonasındaki en iyi derecesini yapıyor. Diğer sporcum Bahar Bukerise çeyrek final atıyor. Bu da benim sevinç ve hüznü birlikte yaşadığım unutamadığım bir olaydır.

Geçmiş zaman Antalya'da uluslararası bir turnuva var. O turnuvaya da sporcum DeyaCıbırkatılıyor. Benim deMillî takımda görevim yok. Ben Derya'ya dedim ki ben maça

gelmeyeceğim. Sonradan kalktım Antalya'ya maça gittim. Antalya'da tabi Derya daha beni görmeden maça çıktı ve maçta yeniliyor. Rakibi Derya'yı yerde tutuş pozisyonuna almış tutuyor. Ben hemen tribünden aşağı indim Derya'nın beni göreceği bir yere geçtim. Ve Derya sen ne yapıyorsun diye bağırdım. Benim bağırmamla göz göze gelmemizle birlikte Derya o anda hemen rakibini yerde çevirerek o tutuş pozisyonundan kurtuldu. Ve orada da 1. olmuştu.

Kütahya'da Türkiye şampiyonası var. Gülay Bozkurt maçta. Bende minder kenarında sandalyede oturuyorum Gülay'a taktik veriyorum. Gülay da çok başarılı bir sporcu. Gülay'ın çok meşhur bir haraigoshi tekniği var. Onu yemeyen olmazdı maçlarda. Tabi maçta Gülay rakibiyle epeyce de uğraştı hala bir şey yapamadı. Bağırıyorum Gülay ne yapıyorsun diye. Bende minder kenarında oturduğum sandalyeyi ters çevirmişim. Gülay rakibini üstten tuttu tam tekniğini buldu. Bende aynı anda sandalyeyi tutmuşum sandalyeye de sanki rakibim gibi ayağımı takmışım. Hadi Gülay diye bağırınca Gülay'la aynı anda birimiz rakibi, birimiz sandalyeyi yere vurduk. Ondan sonra ben kendime geldim bir baktım ki herkes bana gülüyor bende diyorum bunlar niye gülüyor. Tabi sonra anladık neden güldüklerini.

Yine bir maçta bizim çocuk Burdurlu bir çocukla maç yapıyor. Bizim çocuk Burdurlu çocuğu yerde tutuşta tutuyor. Burdur'un da bir hocası vardı Ali diye çok heyecanlıydı. Ali Hoca maçta minder kenarında fırıl fırıl dönüyor. Bizim çocuk yenerken ben Burdur'un judo antrenörüne Ali Hocam sizin çocuk yeniliyor dedim. O da ne yapacağım, ayağından tutsam çeksem olur mu dedi. Bende olur Ali niye olmasın dedim. Yerde benim sporcunun altında tutuş pozisyonunda yatan sporcusunun ayağından tuttu hadi oğlum hadi oğlum diye çeke çeke sporcuları minder kenarından dışarı çıkardı. İkisini de. Tabi tüm salon gülmekten yıkılıyor.

Yine maçın birinde Arafat Yavuz diye bir sporcum var. Bu Arafat maçta çok heyecanlı öyle heyecanlı ki. Maçı kazandı. Maç sonu hakemde minderin ortasında kazanan tarafı eliyle gösterdi. Bunun üzerine bizim Arafat minderde gitti hakemin elini tuttu elini öpüyor. Hakem de bu ne yapıyor diye elini çekiyor. Çok gülmüştük.

Zonguldak'ta bir maçtayız. Minikler Türkiye judo şampiyonası yapılıyor. Minikler de judonun en alt yaş kategorisi çocuklar daha çok küçük. Benim sporcum ile rakip sporcu minderin ortasına geldiler tam maça başlayacaklar. Maçın orta hakeminde de bir ses varki kalın bir ses. O bağırınca ben korkuyorum. Hakem maçı başlatmak için haşime diye bir bağırdı minderdeki iki çocukta korkudan minderden bir kaçtılar. O zaman da çok gülmüştük.

İsmail Gökçe diye bir sporcum vardı. İsmail çok güçlü bir sporcu doğuştan gelen bir kuvveti var. Takoz gibiydi. Ama İsmail'in sporculuk hayatında kimsede olmayan bir özelliği vardı. İsmail ister sıkletindeki en iyi rakibiyle isterse en kötü rakibiyle maça çıksın ilk maçta hep yeniliyordu. Bende İsmail yenilince İsmail'i biraz haşlıyorum biraz hırpalıyorum bir iki tokat falan. İsmail o dayağı yemeden maç alamaz oldu. Hep bu şekilde oluyordu. İsmail ilk maçta yeniliyor. Ama ondan sonra da tüm maçlarını kazanıyordu. O yüzdendir ki İsmail müsabakalarda hep 3. olmuştur. Yalnız bir maçta İsmail 1. oldu. O maçta şu şekilde oldu. Balıkesir'de Türkiye şampiyonasındayız. İsmail'e çaktırmadan hakemlerle anlaştım. İsmail'e ilk maçı diye aynı kiloda olan sporcum Savaş Taştan'la maç yaptırdım. Maçtan önce Savaş'a da dedim şu İsmail'i yen dedim. İsmail resmi maç sanıyor. Maça başladık ve İsmail

savaşa yine yenildi. İlk maç ya İsmail yine yenildi tabi. O yaşa kadar çözemediydim o zaman çözdüm. Spor psikolojisi ya. Ondan sonra o maçta İsmail diğer tüm maçları aldı ve birinci oldu.

2000 yılında Kastamonu da gençler Türkiye şampiyonasındayız. Savaş Taştan yarı final maçında Manisalı Erhan ile maç yapıyor. Savaş maçta kata-gruma tekniğine girdi. Sonra Savaş Erhan'ı havaya kaldırdığında geriye doğru düştü. Sırtüstü düşünce kafası mindere sert bir şekilde çarptı. Minderde o zaman Japon minderi çok sert. Savaş'ın film koptu. Savaş bayıldı. Savaş hiçbir şey hatırlamıyor. Tabi Erhan sevinçten havalara uçuyor. Savaş maça devam edemediği için hayatında Savaş'ı ilk defa yendi. Savaş'ı da kazayla yendi. Aynı anda yan minderde de Gülay maç yapıyor. Gülay da aynı şekilde mindere düştü onun da film koptu. Oda hiçbir şey hatırlamıyor. İki film kopan sporcumuda aldım hastaneye götürdüm şimdi. Hastanede Gülay iğneyi görünce aklı başına geldi. Gülay iğneden korkarmış onu ayılttık. Neyse Savaş ayılmıyor. Kimseyi hatırlamıyor bir tek beni hatırlıyor. Onları aldık salona geldik. Herkes takım arkadaşları yanlarına geliyor Savaş ise bunlar kim Hocam bu kim biz neredeyiz falan filan... Yavaş yavaş film yerine gelmeye başladı. Ama anonsta ediliyor maç için. Savaş'a dedik ki oğlum maça çıkma iyi değilsin. Yok, Hocam ben çıkacağım diyor. Oğlum çıkma, çıkardın çıkmazdın tutamadık kalktı yürüdü. Gözlerinden de yaş geliyor. O kafayla gitti maçı aldı ve Türkiye 3. sü oldu.

Bursa'da gençler Türkiye şampiyonasına gittik sabah kahvaltısı yapacağız. 17 kişi 27 ekmek yediler daha doymadılar. Kızdım parayı attım ne alırsanız alın dedim. Gitmişler 3 ekmek daha almışlar. 30 ekmek yediler. Böyle insanlar vardı elimizde. Ahmet Özübek yeriz diye 1 kavanoz cin biberi almış. Maçtan dönerken minibüste Muhittin Atak ve Cengiz Kıyişkan iddiaya girmişler. O diyormuş ben yerim o diyormuş ben yerim neyine iddiasına 3 kilo tatlısına. Bende ön tarafta duyuyorum tabi. Dedim ki tamam kura çekeyim size kim kırığı bulursa o yiyecek dedim. Kibriti kırdım iki kırığı aldım. Kim kırık çöpü bulursa o yiyecek dedim. Tabii ki kibrit çöpü de kırık. Cengiz'e çıkarttım tabi. Cengiz sen bunları ye oğlum. Cengiz 1 kavanoz cin biberini yedi tabi suyunu da hepsini içti. Cengiz başladı bağırmaya gözleri kıpkırmızı oldu. Başladı bağırmaya barım barım bağırıyor. Hocam bana bunu maçtan önce niye vermedin. Verseydiniz hepsini yenerdim dedi. Daha sonra Cengiz üstüne 3 kilo tatlıyı da yedi.

Hırvatistan'da Balkan şampiyonasındayız. Müsabakalar başladı. Hakemin biri sarhoş olarak maça çıkmış. Bizim çocuklarda bunu kafaya almışlar. Çocuklar yuko diye bağırıyorlar hakem yuko puanı veriyor. Hakeme wazari diyorlar wazari puanı veriyor. Ben gelene kadar böyle 3tane maç almışlar benden habersiz bu hakemden. Çocuklar diyor ki Hocam bu hakem çok iyi. Oğlum siz nasıl yaptınız diyorum. Hocam adam sarhoş ne desek onu veriyor dediler.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Sporculardan en beğendiğim sporcu Olimpiyat Şampiyonu Hüseyin Özkan olmuştur. Hem başarıları hem de karakteri ile herkese örnek olmuştur.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor hayatımızı değiştirdi, yaşam biçimiz oldu bizim. Sporla geniş bir çevremiz oldu. Çok şey kazandırdı. Karakter kazandırdı, kişilik kazandırdı. Disiplin kazandırdı. Spor Eş dost verdi,

güzellik verdi, paylaşmayı öğretti iyiliği öğretti. Her şeyi bize spor öğretti. Buradan aldığımız disiplinle biz buralara geldik. Spor farklı bir olay. Sporu yaşarsın. Yaşamadan anlatamazsın ki.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Spor yaşamımda hep şunu demişimdir ben niye okumadım beni niye okutmadılar. Biz niye okumadık. Biz niye bunu yapmadık. Diye hep demişimdir. Tabi bunları derken belli bir yere gelmiştik. İçine gömülmüşsün çıkamıyorsun. Hani derler ya "Bir hırsız tuttum getir gelmiyor kendin gel beni de bırakmıyor" biz o konuma gelmişiz. Ne bir şeyi bırakabildik ne bir yere yürüyebildik. Halbuki dışardan da okunabiliyormuş. Ortaokulu da liseyi de dışarıdan bitirdim. Neden üniversiteyi okumadığıma çok yanıyorum keşke okusaydı. Keşke BESYO akademiyi okusaydım. Farklı yerlere gelebilmek için. Onun için tüm sporcularıma demişimdir okumayana ekmek yok. Çok şükür tüm sporcularım okumuştur bir yerlere gelmiştir.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Spora başladığımızda şeker çuvalından elbiselerimiz vardı, şimdi Avrupai kaliteli judo elbiseleri var. Antrenman elbisesi ayrı, maç elbisesi ayrı. Eskiden güreş salonlarında judo yapardık ayaklarımız brandaya takılır sakatlanırdı. Şimdi ise kendi judo salonlarımız var.

Sporcu noktasında ise eski sporcularda hırs vardı güç vardı kuvvet vardı acıma yoktu eski sporcularda çok çalışma vardı ölümüne çalışıyordu. Eski sporcuya bağırıyordun kızıyordun kapıdan kovuyordun bacadan giriyordu. Şimdiki sporculara öte git diyemezsin. Şimdiki sporcularda hırs yok. Dershaneler ve etütlerden dolayı doğru dürüst artık sporcu bulamıyoruz. Şimdi her türlü tesisimiz malzememiz var ama artık eski sporcular yok.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Sosyal faaliyetleri severim, yardım etmeyi severim. Tam bir Beşiktaş hastasıyım. Futbol izlemeyi severim.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Ben ilk başta şunu söyleyeyim. Hiç çalışanla çalışmayan bir olur mu? Önce bir çalışacaksın. Bir şey yapmak için önce çok çalışmamız lazım. Önce güzel okuyacaklar. Ahlaklı insan olacaklar. Büyüğünü küçüğünü bilecekler. Başarı sadece çalışarak gelmez. Başarı inançla gelir. İnançlı insan olacaklar. Karakterli insan olacaklar. Büyüklerine güvenecekler. Hocalarına güvenecekler. Kendilerini hocalarına bırakacaklar. Ve konuşan bir nesil olacaklar susmayacaklar. Ama doğruyu söyleyen bir nesil olacaklar. Her kötülüğün peşine giderlerse bu işler olmaz sporcu yetişmez.

HÜSEYİN ÜSTÜNDAĞ

FOTOĞRAFLAR

Judocularımıza şampiyonluk yakıştı

Eskişehir'de yapılan Ümitler Judo 1. Liginde mücadele eden ilimiz Bayan Judo takımı son etapta yaptığı üç maçı da kazanarak şampiyonluk kupasını kaldırdı. Son etapta yaptığı iki zorlu maçta Antalya Yolspor ve Bursa Orhangazi Belediyespor'u nefes kesen mücadele sonunda 4-3 yenen Çorum takımı şampiyonluk kupasını kaldırmayı başardı.

Yıldızlar Türkiye Judo Şampiyonası başladı. 50 kilo finalinde Çorumlu iki sporcu mücadele etti

Hasan Taştan'a altın, Nadir Solak'a gümüş

Türkiye Şampiyonu Hasan Taştan

Türkiye Yıldızlar Ferdi Judo Şampiyonası Çorum'da başladı. Üç gün sürecek Şampiyonanın ilk gününde Çorumlu sporcular başarılı bir çıkış yaptı. 50 kiloda finalde mücadele eden iki Çorumlu'dan Hasan Taştan altın, Nadir Solak da gümüş madalya alarak şeref kürsüsüne çıktı.

Antrenör Hüseyin Üstündağ ve Yılmaz Gül yönetiminde mindere çıkan Çorumlu judocular, 50 kilo sıkletinde ayrı ayrı gruplara düştü. Başarılı bir sınav veren iki sporcu da yaptıkları beşer maçı da açık üstünlükle kazanarak finale geldi. Finalde ise Hasan Taştan maçın galibi oldu. Nadir Solak ise ikincilikte kalarak Çorum'a madalya kazandırdı.İki sporcunun da önümüzdeki hafta İstanbul'da açılacak Milli Takım Kampına çağırıla cağı bildirildi.

Tükiye şampiyonasının ilk gününde üçü bayan olmak üzere altı sıklette madalyalar sahibini buldu. 28 ilden 310 sporcunun mücadele ettiği şampiyona bugün ve yarınki müsabakalarla sona erecek.

Türkiye Yıldızlar Jud Şampiyonasında 50 kilo finalinde karşı karşıya gelen Çorumlu Hasan Taştan ile Nadir Solak, final maçından sonra antrenörleri Hüseyin Üstündağ ve Yılmaz Gül ile...

TÜRKİYE
JUDO
FEDERASYONU

BAŞARILAR DİLERİM

TÜRKİYE
JUDO
FEDERASYONU

TÜRKİYE
JUDO
FEDERASYONU
TÜRKİYE
JUDO
FEDERASYONU

"Tüm Sporcularımıza Başarılar Dilerim."
Dr. Halil İbrahim AŞGIN
Belediye Başkanı

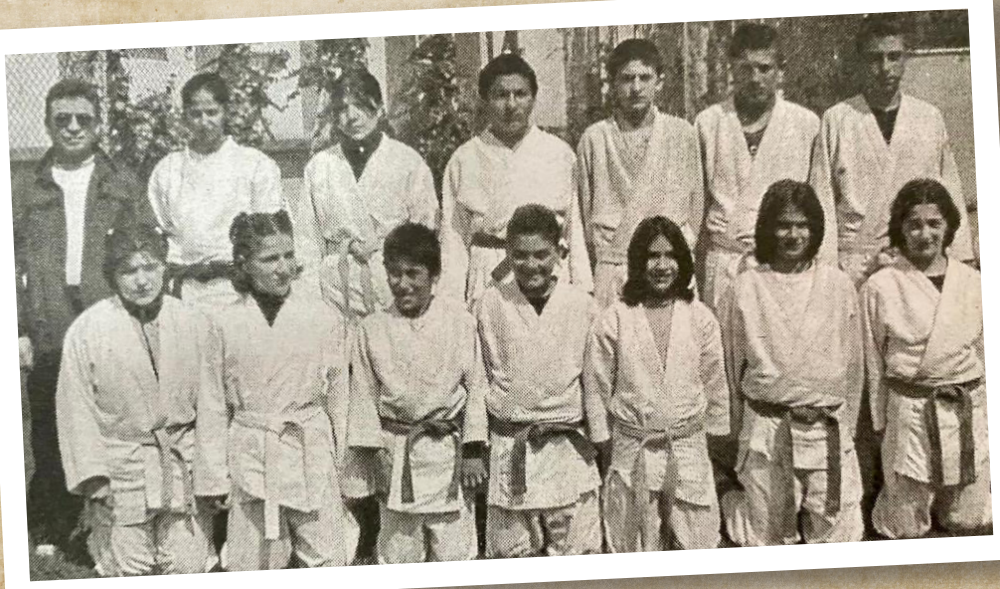

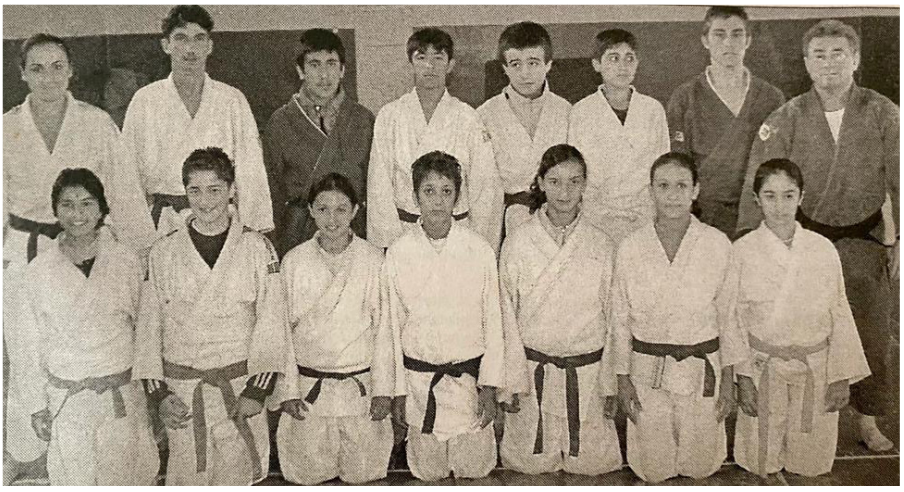

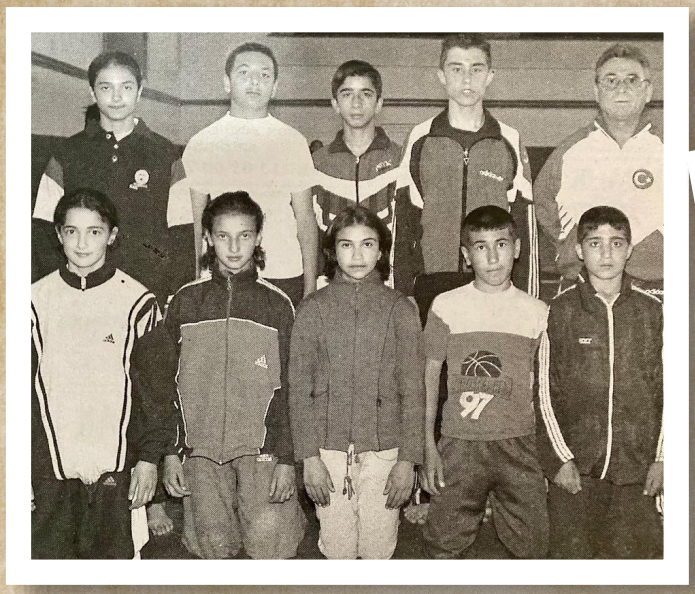

İLHAN AŞKIN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

06.06.1969 tarihinde Çorum/Mecitözü Alveren Köyü'nde doğdum. İlkokulu köyde bitirdim. O zamanlar okula 8 yaşında gidiliyordu ancak babam 5 yaşında göndermiş beni ilkokula. Benim ilkokul arkadaşlarımı bazen hanıma gösteririm. Okul arkadaşlarım benden 3-4 yaş büyük. 1979'da Çorum'a geldim, hemen sonra ailem de taşındı. Tabi beni yatılı okula verdiler. O zaman Millî Türk Talebe Birliği vardı. Akıncılar Cemiyeti'nde yatılı olarak kaldım. Çorum İmam Hatip mezunuyum. Gazi Üniversitesine bağlı Çorum Meslek Yüksek Okulu Güzel Sanatları bitirdim. Daha sonra Eskişehir'de siyaset ve kamu yönetimi bölümünden lisans mezunu oldum.

Yazları Çorum'un geleneğidir kiremit ocaklarında çalışmak. Kiremit ocağında çalışmayanı pek dikkate almazlar. Biz yazları boş zamanlarda sıcak para verilen kiremit fabrikalarında çalışırdık. Yıldız Kiremit, ErfilKiremit fabrikaları vardı o zaman. Yıldız Kiremit'in bana çok faydası oldu. Lisedeyken de dönem dönem gittik, fabrikada çalışmaya. Babam göndermişti, sağ olsun. Ve kiremit ocakları bana hayatı öğretti. Babam Çorum İdare Amiri olarak Çorum Belediyesinden emekli oldu. Önce Otobüs İdari Amiriydi. 3 kardeşiz. Kardeşimin bir tanesi vefat etti. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi mezunuydu. Lisede de Çorum İmam Hatip Lisesinde okumuştu. Türkiye'de sayılı öğrenciler arasına girerek kazandı okulu. O zaman siyasal mezunları kaymakam oluyordu. Ankara ve İstanbul'da siyasal vardı. Siyasala 80 ya da 100 kişi alıyorlardı.

Üniversitede bittikten sonra, Çorum'da Millî Eğitim Bakanlığının açtığı bir sınav yapıldı. 3000 kişi katılmıştı sınava. Ben o sınavda birinci oldum, sözlü sınavda da 2. oldum ve

Millî Eğitim'e girdim. Millî Eğitimden de 1997 yılında Gençlik Spor İl Müdürlüğüne geçtim. Antrenör olarak. Taekwondo antrenörü olarak geçtim. Şu an da Spor Bakanlığındayım. Binlerce sporcu yetiştirdim Çorum'da. Devlet Sporcusu unvanına sahibim. Olimpiyatlarda görev yapmış ve yapmaya devam eden Millî Takım Teknik Direktörüyüm. Şehrimde ve ülkemde görevime devam ediyorum.

1995 yılında evlendim. Hanım da bize nasiple gelmiş, evlendikten 2 ay sonra resmi kuruma girdim. 10. ayın 8'inde, 1995 yılında evlendim. 3 çocuğum var. Çocuğumun bir tanesi üniversite mezunu, bir tanesi Mersin Üniversitesi mühendislik bölümünde okuyor en küçük kızım Alanya Güzel Sanatlar Lisesinde okuyor. Eşim Semiha Aşkın taekwondo branşında hem Millî sporculuk hem de Millî takım antrenörlüğü yaptı. Şu anda ise çocuklara annelik yapıyor.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

1978 yılında 9 yaşındaydım. Tabi okulda biraz haşereydik. İlkokul Hocam, biraz bize destek oldu. Güreş falan derken il seçmelerine katıldım. Mecitözü Alören Köyündeydim. O zaman 4. Sınıftaydım. Seçmelerde finale kadar da kaldım. Finalden sonra ise 1 hafta kalkamadım. O hamlık dediğimiz genel tabirle vücudun kırgınlığı. Daha sonra güreşi istemedim. 1979 yılında Ortaokula başladığımda yurtta kalıyordum, Millî Türk Talebe Birliğinde. Tatlıcı Ali'nin olduğu binanın karşısında mavi bina vardı -o balıkçılar arastasının köşesinde- orada kaldık. Ortaokul birinci sınıftaydım. 1980 olayları yeni patlak veriyordu. Taekwondo revaçta değildi. Sivas'tan Oğuz Ökten adında bir karate hocası vardı. Türkiye'de meşhur bir Hocaydı. O'da Millî Görüşcü idi. Sivas'tan göndermişler görevli olarak. Biz bir caminin -hangi cami olduğunu bilmiyorum- ama meydanda köşede şimdi. O caminin yanında bir mekânı vardı Hocanın. Biz oraya giderdik gizli saklı.

İsmail Topuz Hocamız vardı. Şimdi maliyede görev yapıyor. Kendisi de hakem ve aynı zamanda il hakem komitesi başkanı. Onun yanında karate ile başladım. Daha sonra da 1980 olayları başladı. Karateye gittiğim grupta Murat Ateş vardı, sonra Murat'la taekwondoya da başladık. Şu an ki İl Hakem Komitesi Başkanımız bizden biraz önce başlamıştı. Yurt müdürümüz Ömer Kılıç vardı, şu an da avukat. Bir gün Ulu Camiye namaza gittik. Köyden yeni gelmişiz ve kimseyi tanımıyoruz. Yaşça en büyük Ömer abiyi görüyoruz, yurt abisini görüyoruz. Camiye sabah namazına gittik, biri dedi ki; "nerede çorabın?" deyince ağlamaya başladım. Unuttum müdürüm, yurtta müdürüm dedim. O'nu da müdür sanıyorum, orada bir esnafmış. İsmail Hocamız o zaman bize çorap almıştı, caminin çıkışında. Karate ile başladım bir sene karate yaptık ama o zamanlar aktivite ya da yarışma yoktu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1980 yılında Taekwondo branşında Çorum'da Hoca olarak Muharrem Saltan, Kenan Biçer, Yusuf Solak ve Muharrem Gözübüyük vardı. 1983 yılında ilk turnuvama Merzifon'a gittim. 50 kiloda birinci oldum. Aynı turnuvada Murat Tekin Özkılıç, Murat Ateş, Allah rahmet eylesin Laz Bilal ve Aydın Fırat vardı. Takım halinde de birinci olmuştuk.

1984'te Samsun'da yapılan grup şampiyonasında şampiyon oldum. 1985'te Ordu'da yapılan grup şampiyonasında 3. oldum. 1985 yılında, Kırmızı-Siyah kemerdim.

1986'da İstanbul da yapılan Gençler Türkiye Şampiyonasında 50 kiloda 3. oldum. Antrenörlerimin ilki Kenan Biçer'dir. Muharrem Saltan, Muharrem Gözübüyük, Atilla Azkur ve Yusuf Solak Hocalarımın da emekleri vardır, üzerimde.

İl temsilcimiz Yılmaz Gül başımızda. Osman Öztabak arkadaşımız da 3. olmuştu o yıl sanırım. 1986'da Ankara'da Siyah kuşak oldum. Komisyonda Atilla Azkur, Salih Coşar, Seyfullah Kimdoman gibi arkadaşlarım vardı. Yusuf Solak bizden bir sene önce almıştı siyah kuşağı. Benimle birlikte Aydın Fırat, Mehmet Oral kuşak almıştı. Suluova'da yapılan maçta 50 kiloda birinci oldum. Bilal 3. olmuştu. Murat Tekin Özkılıç da 1. olmuştu. Murat Ateş 3. olmuştu. Mehmet Oral ise 58 kiloda 1.olmuştu.

1987'de Türkiye Şampiyonasına gittim çeyrek finalde kaybettim.30-35 yaş arası Türkiye 3.lüğüm var, Pumse de şampiyonluğum var. PumsedeMillî sporculuğum var. Uluslararası pumse turnuvasında dördüncülüğüm var.

Şu anda 7. Dana sahibim. Uluslararası level 2 üst düzey antrenörüm.Türkiye de 8. Dana sahip olan Galip Yalçınkaya Hocamız var. Onun altında 7. Dana sahip olan ben varım. Ben 6. Danımı Dünya Kukiman Merkezinden aldım. Türkiye de 7. Dünya da ise 6. Dana sahibim.

1990 yılında Ankara'da antrenörlük kursuna gittim. Kurs hocalarımız Turhan Şaklıoğlu, Hambey Sezen ve Ankara Üniversitelerinden öğretim görevlileri vardı.

1990-1993 yılları arasında Muharrem Gözübüyük'ün açtığı "Buşido" adlı salonda 3 yıl görev yaptım daha sonrasın da askere gittim. O yıllarda ilk sporcularımdan Beray Atay, Yetiş Solmaz ve Erol Atay adında sporcularım vardı. Metin ve Ali vardı, onlar da Millî takıma gitmişti. Şu an üniversitede Prof. Dr. Olarak görev yapan Özcan Güngör adında bir sporcumuz vardı. Semiha Metin ve Metin Lale vardı.

1994 yılında hakem oldum. Fiili olarak hakemlik yaptım. 1997 yılında Gençlik Spor Bakanlığına geçtim. Bu yılda Çorum'un ilk ve tek Uluslararası hakemi oldum. Şu anda da bu konumda tek ben bulunuyorum.

1990 yılında resmi olarak il antrenörü oldum, 1997 yılında Gençlik ve Spor Bakanlığında antrenörlüğe başladım. Bilal Selman Özünel benim ilk öğrencilerimdendir. Yıldızlarda Türkiye Şampiyonu oldu. 2 defa şampiyon oldu, 4 defa final oynamış başarılı ve ender sporcularımdandır.

Bilal, İbrahim Tufan Gençler Türkiye Şampiyonu, Cengiz Ölmez Türkiye Şampiyonudur. Arif Atak Avrupa 2.si ve yanımda antrenörlük yapıyor. Merve Tezcan'ı 5 sene ben çalıştırdım ama temelde Muharrem Saltan'ın sporcusudur. Avrupa ve Dünya şampiyonalarına gitmiş, ilimiz ve ülkemizi dünya şampiyonalarında tanıtmıştır. Arif Atak ise Millî sporcumuzdur. Pek çok kere Türkiye şampiyonluğu ve Avrupa 2. liği aldı. Hem kişiliğiyle hem de sporculuğuyla ilimize ve ülkemize kazandırdığım değerlerdendir.

2000-2011 yıllarda İstanbul'da Türkiye Şampiyonasında 4 tane birincilik çıkardık.

İlk Millî Takım antrenörlüğüm, Kıbrıs'ta oldu. 2006 yılında Türkiye Alt Yapı antrenörü oldum. Aynı yıl Yıldızlar Millî Takımı ile Avrupa Şampiyonasına Millî Takım antrenörü olarak katıldım. 2007 yılında Büyükler Teknik Kuruluna alındım. 2015 yılına kadar.

2008 yılında Millî Takımımız Konya'da ilk kez Avrupa Şampiyonu oldu.2009 yılında Dünya Takımlar Şampiyonasında Millî Takımımız Dünya Şampiyonu oldu. Takımımız da olimpiyat şampiyonu Servet Tazegül, dünya şampiyonu Bahri Tanrıkulu vardı.

2012'de Çin'de ilk kez yapılan Grand Prix'e Millî Takımımızın başında A Millî takımda teknik direktör olarak gittim.

Büyükler A takımında Şakir Bezci, Cihat Kutluca, Muammer Canbaz ve Ahmet Sarı hocalarımız ile de görev yaptım.

2009 yılında Azerbeycan Dünya Takımlar Şampiyonasında Devlet Sporcusu unvanı aldım. Yarı finalde Azerbaycan'ı, finalde de İran'ı yendik.

2015-2016 yılında Paralimpik Takımını oluşturduk.

A Millî Takımla antrenör olarak 2010 yılında Avrupa Şampiyonasına katıldım.

2011'de Dünya Şampiyonasında Dünya 2. olduk.

2012' de Avrupa Şampiyonasında Avrupa Şampiyonu olduk.

2013' de Dünya Şampiyonasına katıldım.

2015-2019 yıllarında Ankara Büyükşehir Belediyesi taekwondo takımında teknik direktörlük ve koordinatörlük yaptım.

Büyükşehir Belediyesinde çalışan sporcularıyla Avrupa Takımlar yarışmasına katıldık ve takım halinde şampiyon olduk.

Büyükler Kulüpler Türkiye Şampiyonasında Kadın, Erkek ve Genel Klasmanda Türkiye Şampiyonu olduk.

Avrupa Kulüpler Şampiyonasında 3 şampiyonluk 5 kupa ile Ankara Büyükşehir olarak şampiyon olduk. Bu başarıyı 3 sene arka arkaya yineledik.

2016 yılında Paralimpik Millî Takım Teknik Direktörü olarak göreve atandım. 2016 Paralimpik Rio Olimpiyatların da Teakwondo kabul edildi.

2017 yılında İngiltere de Paralimpik Dünya Şampiyonasına 3 takım olarak katıldık. Bayanlar da Dünya Şampiyonu, Erkekler de Dünya 2.si olduk. Genel klasman da Dünya 2.si olduk.

2018 yılında Bulgaristan'da Avrupa Şampiyonu olduk.

2019 yılında Antalya'da Takım halinde Dünya Şampiyonu olduk.

2019 sonunda 175 ülke içerisinde Tokyo olimpiyat kotasını alan (3 bayan, 3 erkek) tek ülkeyiz. Türkiye'de bunu başaran tek federasyonuz.

Bunu başaran, tek tektik direktörüm. 3 yıl üst üste yılın teknik direktörü seçildim.

Şu anda da Çorumlu olarak olimpiyatta teknik direktör olarak görev yapmış ilk ve tek kişi olmanın onurunu yaşıyorum. Bu başarımızdan dolayı Cumhurbaşkanlığı tarafından Devlet Sporcusu unvanını alan tek kişiyim. Manevi değeri yüksek olan bu onuru aileme çocuklarıma torunlarıma ve ilimize bırakacağım en büyük mirasımdır.

Belki kamuoyu bilmez ben badminton, kickboks, boks antrenörüyüm, Muay-thai'nin Türkiye de ki ilk antrenörlerinden biriyim ve ilk uluslararası hakemlerindenim. Bu branşta da tüm Millî takımlara sporcu verdim.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Kenan Biçer ve Atilla Azkur, Eski il temsilcisi -Allah rahmet eylesin-, Yılmaz Gül benim bu sporda İlhan Aşkın olmamı sağladılar. Benim antrenörlük tercihimi kendisi yapmıştı. Nuri Coşkun, Mustafa Kanat, İsmail Topuz Hocalarımla da çalıştım. Hem kardeş hem arkadaş olarak kaldığım, uzun yıllar taekwondo il temsilciliği yapan Çorum'da taekwondo sporuna büyük katkısı olan İshak Kepçe'nin desteği de önemli oldu benim için. Atilla Hocanın yeri bende başkadır. Biz maçlara gittiğimizde Atilla Azkur, Kenan Biçer, Muharrem Saltan antrenörlüğümüzü yaptı. Antrenör olarak değil de bir abi bir kardeş olarak destek oldular. Yılmaz Gül'ün de bende büyük bir emeği var. Yılmaz abinin şöyle bir karakteri vardı; dürüst bir insandı. Judo sporunun kadrolu antrenörüydü. En uzun süreli tekvando il temsilciliği yapan da oydu. Tekvandoyu da bir tekvandocu kadar iyi bilirdi. Yani sahada bana eldiven tutmadı ama antrenör nasıl olunur, idareci nasıl olur, ikili diyaloglarda problemler nasıl çözülür; bana büyük katkısı olmuştur.

Sporculuğumuz döneminde örnek olarak aldığım, idol olarak kabul ettiğim antrenörler farklıdır. Türkiye genelinde Turan Şakoğlu, Atilla Azkur, Levent Aktaş, İbrahim Uzun, Halit Karabulut ve Rasim Bekar... Bu hocalarım bende, duruşuyla farklı bir çizgi oluşturdular.

Ben genç antrenör oldum biliyorsunuz. Müsabakalardan önce kafile listeleri hakemlere verilir, -önceden dijital değildi- sadece hocalara veriyorlardı. Hocalara verirken, ben de gidiyordum listeyi almaya. Bende alabilir miyim? Çorum ilinin diyorum, sen git Hocan gelsin diyorlar. Ben Hocayım diyorum, inanmıyor... Hakem beni kovuyordu. O tarz olaylar oldu. Antrenörleri örnek alırdım. Antrenörümüz nasıl taktik veriyor, raunt arasında ne yapıyor ne ediyor; uzaktan onları dinlerdim. Bakardım, takip ederdim.

Olumlu davranışları kendime rol model alırdım. Başarılı dediğim antrenör rol model aldığım antrenör sporcuya kötü davranıyorsa, kızardım kendime. Örnek aldığım için. Evet, hırslı bir antrenör olacak ama baba edasıyla sporculara yaklaşması gerektiğine inanırdım. Kötü davranışta bulunmamalı ve kötü sözler etmemelidir bir antrenör. Tutum ve davranışına göre örnek alıp almadığımız antrenörler vardı.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Antrenörlük döneminde özellikle ilk aldığım madalya benim için çok önemli... Babam ilk madalyamı, şampiyonluk madalyamı kuyumcuya götürerek arkasına İlhan Aşkın, 1982 veya 1983 öyle yazdırıp tarihiyle beraber bana hediye etmişti. Benim için bu çok önemlidir. Antrenörlük dönemimde de takım olarak Avrupa Şampiyonu, Dünya Şampiyonu olduk. En büyük başarı da İngiltere yapılan, Dünya Şampiyonu olduğumuz müsabaka idi. İlk kez Millî Takım Teknik Direktörü oluşum. Herkesin gözü bende... İlk gittiğim dünya şampiyonasından 1,5 sene sonra takım halinde Dünya Şampiyonu olmuşum, benim için bu en değerli hatıralardan biri. İlk olduğu için olimpiyat kotası almam benim için unutamayacağım bir değer.

2019 Dünya Şampiyonu olduk takım halinde. Avrupa Şampiyonluğum, kotalar almam, Best of Koç (En iyi koç) seçilmem de büyük öneme sahip. Kendimi hatasız görmüyorum. Bundan Allah'a sığınırım. Ama sporculuk, hocalık hayatımda kasıtlı olarak sporcuma zulmetmedim. Sporcular adına en fazla uzaklaştırma cezası verdim. Kampa almadığım oldu. Onların iyiliğini her zaman ön planda tuttum. Gerçekten sporcu olma hayali kuran bu konuda yeteneği olanları kaybetmemek için de bu tutum gerekiyordu zaman zaman.

Ama Allah için kimse diyemez ki bu çocuk şampiyon oldu ama onu götürmediler diye.

Best of Koç seçilmem benim için çok değerli, taçlandırıldığım bir olaydı. Tokyo 2020 olimpiyatlarında Çorum'da yetişmiş bir spor adamı olarak, orada tektik direktör olarak görev yapıp ülkemi ve ilimi en iyi şekilde temsil ettim. Final oynayıp, iki madalya ile ülkeme dönmem, benim için en büyük onurdur. Tokyo 2020 olimpiyatlarında final müsabakasına çıkıp, gümüş madalya almaya hak kazanan Meryem Betül Çavdar ve bronz madalya alan Mahmut Bozteke sporcularımızı ve tüm sporcu ve teknik ekibimizi de buradan tekrardan tebrik ediyorum.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Cekiçen (Jackie Chan) derlerdi. Bizim gençliğimizde Uzakdoğu filmleri meşhurdu. Böyle de bir film furyası vardı. Saçlarım uzun ve düzdü bundan dolayı öyle bir lakabım vardı.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Kişiliğiyle, başarılarıyla çok değerli sporcularım var. Arif Atak, İbrahim Tufan, Bilal Özünel, Cengiz Ölmez, Yasin Pamay, Münire Demirci, Burcu Alkan, İnci Özkan, Burcu Balcı, Emre Kaba, Fatma Bilgin, Tuğba Yaşar, Ayşe Özbek hepsi başarılı, karakterli sporcular... Hepsini de farklı hikâyeleri var. Mesela çok ilginç geldiği için söylüyorum, Yasin Pamaylar diğer öğrencilerimden çok başarılı oldu. Benle de pek çok anısı var. Eray Dumanlı ile çok anımız var. Cengiz Ölmez de öyle. Unutamadığım, hikâyesiyle içimde sızı olan bir sporcum var; 5 kez Türkiye Şampiyonu olmuş ama Millî Takıma gidemeyen Nigar Özbek... Çok değerli bir sporcu idi. Beden eğitimi öğretmeni olmasını isterdim ama spordan koptu.

2001 yılında Aşkın Spor Eğitim Merkezi adıyla bir salon açtım. 6-7 yıl sürdü. Akşamları erkek çocukları onunla gönderirdim. Kızım seni evlendireceğim dediğimde, hayır ben

evlenmem diye bana da kızardı. O çocuğa Millî takımların farklı hesapları yüzünden Millî takıma gidemeyip daha sonra erken yaşta evlenmesi ve hayata erken atılması benim içimde kalan bir ukdedir. Onu unutamam. Benim için üzücü bir olay. Başka sporcularımız da vardı ama unutamayacağım sporcuların başında o gelir. Gönlümüzde, kalbimizde iz bırakanlar sadece saydıklarım değil, onların dışında da pek çok sporcum oldu. Başarısıyla, karakteriyle Arif Atak, İnci Söğüt, Cengiz Ölmez, Serpil Çelik, Cemil Erkmen, Gökçen Döngel, Yasin Pamay, Musap Bektaş, Eren Dumanlı, Vedat Aksoy da benim için ayrı değerli sporcular. Bilal ayrı bir değerdir. Musa Bektaş ayrı bir değerdir.

Binlerce öğrencim var. Hepsinin adını sayamıyorum. Bu kardeşlerim örnek olduğu için, rol model olduğu için aklıma ilk gelenleri söyledim. Şu anda Cumhurbaşkanımızın, -Allah başımızdan eksik etmesin- baş koruması, oda koruması ve bütün güvenliğinden sorumlu dünya 2.si Yasin PAMAY da benim öğrencim. Yani Avrupa şampiyonluğu var. Şu an komiserdir kendisi. Bizim için ayrı bir değerdir, ayrı bir gururdur. Bu çocukların bende ayrı değerleri vardır. Sporcunun karakteri sağlam değilse, o sporcuya yatırım yapmam.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Üzücü anılarımız da var. Yani bunu kamuoyuna mal olduğu için kamuoyu bildiği için söylüyorum. Samsun'da 18 kişinin olduğu feribotun alabora olması, 2 evladımızın şehit olması, bizim için çok üzücü oldu. Evlatlarımızdan Bulutcan Memiş'in farklı da bir hikâyesi vardı. Bir final maçında, yerde tekmeledi sporcu Bulutcan'ı. Çorum seçmesi yapıyoruz. Babası da çok değerli bir insan. Muharrem Hoca da bunda hırs var biraz dinlensin dedi. Maça götürmek istemedi. Biraz burnu sürtünsün dedi. Samsun'daki yıldızlar şampiyonasına katılmaması için babası da hem fikir oldu. Daha sonra babası geldi. Üzüldüğünü söyledi. Sonra bir Bulutcan'a geciken onayı alabilmesi için devreye girdik, ona yardımcı olduk. Bulutcan az kalsın müsabakalara gidemeyecekti. İşte Samsun'daki deniz kazasında vefat etti. Kaderi böyleymiş.

Benim kızım da 4-5 yaşlarındaydı, oda oradaydı. Onu da götürüyorlar ama sadece denize girmiyor. Biz maçtayız sudan korktuğu için denize girmiyor, kumda oynuyor. Allah kimsenin başına vermesin diğer sporculara da Allah rahmet eylesin... Değerli bir abimiz olan Hüseyin abimizin oğlu da 100 gr ile tartıda eleniyor. Haliyle o elim kazada olmuyor. Allah rahmet eylesin mekânları cennet olsun. Daha sonra onların adına turnuvalar yapıldı, mevlıtler okundu. Mekânları cennet olsun. Bu durum bizim için çok üzücü bir olaydı. Arkadaşlarımıza kamu davası açıldı. Allah razı olsun aileler arkadaşlardan davacı olmadı ama kamu davasından 9 yıl yediler. Çok zor bir durum.

Şöyle bir anımı da anlatayım. Şimdi aklıma geldi. Bir gün maça gittik. Biraz kilo problemimiz var. Şimdiki çocuklar kilo problemlerinde diyetisyenle çalışıyor. Diyetisyenimiz var. Ama o zamanlar diyetisyenimiz yoktu. Hoca bizi Ordu'da bir yurda yerleştirdi kapıyı üzerimizden kilitledi. Yeme içme yok, biz pencereden görevli arkadaşa amca diye bağırıyoruz. Her halde 86-87 gruplar şampiyonasıydı. Ya da Türkiye şampiyonasıydı. Orada görevli amcaya ekmek aldırdık. Ekmeği yerken Hoca bizi yakaladı. Bizi bir güzel hırpaladı. Yakalanmadan önce, Gençlik Spor İl Müdürümüz Talat Kutsal, okuldan bizim beden eğitimi öğretmenimiz idi. Yakınlığımız da vardı. Şikâyet etmeye kalktık. Kenan Hocanın korkuyla su dahi içmedik. O da farklı bir anımız oldu sporculuğumuzda.

Antrenörlüğüm sürecinde de pek çok anım var. Olumsuz anılarımdan biridir. Ama ders niteliğinde bir anıdır. Ankara Büyükşehir Spor Kulübünden, gençlerde Avrupa Şampiyonu olan bir sporcumuz birinci olursa eğer direk olimpiyatlara gidecek. O zamanlar takımda olmadan Türkiye Şampiyonasına girilmiyor. Bazı illerde Avrupa Şampiyonasına kota veriliyor. Sporcumuz finalde altın vuruşa kaldı. Puanlar çıkmadığı zaman sistem galip ilan ediyor, vuruş şiddetine göre puan alıyorsun. 16 bar 15 yazdıysa puanın yansımıyor ama 15 yazar 15 yanıp sönerse 16 ve üzeri alman lazım. Puanlar eşit, cezalar eşit, her şey eşitse bilgisayar sistemine bakılıyor. Bu durumda sporcuyu, rakibin üzerine göndermiyorum. Rakibin antrenörü de göndermiyor. Gitme kızım diyorum, o gitmiyor, bu gitmiyor derken maç bitiyor. Karşı taraf galip ilan edildi, bilgisayar sisteminden ben itiraz ediyorum. Meğer yanlış köşeyi saymışım. Ben kendi köşem yerine onun köşesini saymışım. Ona atak yaptırmayıp mağlup olmasına vesile olmuşum. O sporcuma çok üzülmüştüm. Harap olmuştu. Ben de harap olmuştum. Ama asla bana kin duymadı. Olgunlukla Hocam canın sağ olsun, olabilir demişti.

Çocuktaki hassasiyet beni çok etkilemişti. Galip olsa Türkiye Şampiyonu olarak olimpiyatlara gidecek. Sonrasında 8 maç yaparak Türkiye Şampiyonu olarak gitti oraya. Beni rahatlattı ama oradaki üzüntüm çok farklıydı. Yanlış köşeyi görmüşüm. Maviyim ama stresten kırmızı köşeyiz sanıyorum. O sporcumuz benim stresim yüzünden maçı kaybetmişti.

Avrupa şampiyonu Seyithan Akbalık müsabaka sırasında bir yumruk darbesiyle kalp krizi geçiriyor. Ritim bozukluğu varmış. Zaten orada bir yumruğa saha da yıkılıyor ve oradaki durumumuz çok kötü. O olaydan sonra Türkiye'nin kenetlenmesi ondan sonra o çocuğun ailesine, kardeşlerine sahip çıkması, o çocuğun adına müsabaka düzenlenmesi onun adına ordakişeylerin Mısır ihtilal olmuş askerler başımızda sağlık malzemesi eksik hastane yok bir sürü sıkıntılar varken oraya gitmişiz oranın doktorları da koşturdu bizim için. Oradaki insanlar da koşturdu ama vadesi oradaymış. Olimpiyat 2.si Nur Tatar orada ağlıyor, Dünya Şampiyonu Hatice Kübra Yangın orada ağlıyor. Kimisi maçlara çıkmadı, kimisi arkadaşım için çıkacağım onun için mücadele edeceğim dedi ağlayarak finale çıktılar. Farklı bir şeydi.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Önceden söylediğim gibi rahmetli Yılmaz Gül ağabey benim için rol modeldir. Bir kamp müdürümüz vardı. Kayhan Aytarşu an da üstattır, bir öğretmendir. Bize hayat dersi verirdi. Yılmaz abinin hayata bakış açısı, sporcuya davranışı bir de antrenör kökenli olması nedeniyle uzun yıllar bizim hocalığımızı sürdürdü. İl temsilcisiydi o konuda da abi kardeş ilişkisi içerisinde hem idareciliğini rol model aldım hem antrenörlüğünü... Yani sporcuya yaklaşımını rol model aldım, duruşunu... Atilla Hoca hakaret etmezdi ama kaşlarını bir çattığı zaman biz bütün söylemek istediklerini anlardık. O mana da bizim içinde rol model olmuştur. Atilla Hoca, Yusuf Hoca sporcu liderliği bakımından benim için güzel örnektir. Yusuf Solak da rol modellerimizden biridir. Samsun'dan İbrahim Uzun, Osman Pınarbaşı, Trabzon'dan Rasim Bekar, Erzurum'dan Kemal Yıldıran İstanbul'dan Vahyettin Yıldırım, Kenan Çil ve Levent Aktaş benim için rol model hocalar ve sporculardır.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

İlhan Aşkın'a spor, bir statü kazandırdı. Benim geçim kaynağım oldu. Ailemin ve çocuklarımın rızkını spordan elde ettim. Kariyerli olmasam da spor bana pek çok dost, arkadaş kardeş kazandırdı. Mesela Kars ilinde de Çanakkale ilinde de İstanbul'da da pek çok arkadaşımız, dostumuz oldu. 20-30 yılda 40 yılda elde edeceğim sosyal çevreyi ben 10 yılda kazandım. Sadece Türkiye'de değil. Dünyanın pek çok ülkesinde dostlarımız oldu. Bana özgüven, güven, paylaşma duygusu, acıyı, kenetlenmeyi öğretti. Bu kariyerimin oluşmasında eşim Semiha Aşkın'ın ve evlatlarım Esra, Beyza, Ceyda Melek, Babam Yaşar Aşkın'ın, Annem Asiye Aşkın'ın emekleri büyüktür.

Tüm samimiyetimle ifade etmek isterim ki Eşimin ve çocuklarımın yaptığı fedakârlıklarla bu kariyerimi elde ettim.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Mesela benim keşke yapmasaydım dediğim şeylerden biri de ismini vermeyim çoluk çocuk sahibi oldu çok sevdiğim lider konumunda bir sporcum. Yeni antrenörsün genç antrenörsün ilk ürünlerini böyle hızardan düzgün çıkmış gibi hissedersin. Davranışıyla konuşmasıyla falan çok iyi yerlere geleceğine inandığım bir sporcum vardı. Benim de yükümü alırdı. Lider konumunda bir öğrencimdi. Tabi ergenlik çağına girmiş bir dedikoduyla bir erkekle geziyor öğrencin dediler. Bizim zamanımızda mektuplaşma vardı. O çocukla bakışma konuşma olmuş olabilir. O çocuğa kayıtsız şartsız noktayı koydum hem de takımdan ayırdım. Çok da emekleri vardı herkes de vardı. Çocuk ne başka salona gitti ne de spor yaptı. Beni sever bende onu severim. En çok üzüntü duyduğum anılarımdandır. Keşke yapmasaydım dediğim... Çocuk beni nasıl mahcup etti anlatamam. Bir yere gitmeyerek sporu bırakarak bize değer verdiğini göstererek en çok pişmanlıklarımdan biri bu yani o çocukla konuşsam böyle yapma desem.

Benim deli dolu bir kızım vardı. Avrupa Şampiyonu sizinde Belediyede çalışıyor. Munire Demirci diye o çocuk çok deli dolu delikanlı bir kızdı. Son tecrübe dönemimde oda farklı şeyleri vardı. Erkek döverdi, kız döverdi çok karakolluk olurlardı. Ben çok kızardım bak babası bana emanet ederdi çocuk korkudan değil de bana o kadar saygılı ki Avrupa Şampiyonu olmuş bir çocuk şimdi okulu bitirdi atama bekliyor. Millîkten direk atanacak. Çorum Belediyesi Buhara Kültür Merkezi'nde çalışıyor. O çocuğu mesela öyle hadi git seninle işim olmaz demedim. Öbürü de o tecrübesizlik kurallara uyacak uymayacak tarzdaki şeyi ben o çocuğu kaybettiğimi. Şu an da çok güzel ailesi var. Farklı bir kariyeri var ama sporla ilgili erken kaybettim keşke yapmasaydım.

Diğer örnekte olduğunda nasıl tecrübeli antrenör olduğum da konuştum diğerini farklı yönlendirdim. Kendi kızlarım olunca empati duygusunu geliştirdim. Farklı şeylerdir sporcularımda bana ders vermiştir ve yönlendirmiştir. Ben sporcularımı şöyle yapardım. Anket yapardım isimsiz ve bir sürü soru vardır. Sorunun içerisinde Hocanızın en sevdiği ve en sevmediği huyu diye yazardım. Sigara dedikten sonra hocalık döneminde fazla içmemişimdir. Liseden sonra veya arkadaşlarım başlattı sigaraya. Babamdan nasıl çekinirsem sporcularımın yanında da sigara içmemişimdir. Sigarayı koymuşlardır oraya bir

tane de çok ilginç mesela bana da rol model olmuştur bu olay. İyi öğrencilerim vardı Fatma Bilgi ve Emre Kaba diye. ilk göz ağrım ilk göz bebeğim vardı onlarla da fazla ilgilenirmişim ilgilenirdim zaten de çocukların gururu kırılacak kadar değil. Öyle yazmışlar kâğıda 2 tane öğrencim biz senin öğrencin değil miyiz? ondan sonra da davranışlarımı kabiliyetsiz öğrenci de olsa onlara hissettirmeyecek şekilde yönlendirmişimdir.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

İlk kıyafetim klasik şeker çuvalı... Babam belediyeden önce Amasya'da şeker fabrikasında çalışılıyordu. Oradan getirmiş çuvalları. Babamın terzi bir arkadaşı vardı. O da benim için taekwondo elbisesi dikerdi. Ama kollarını kısa dikerdi. Yumruk attığın zaman ses çıkması için. O da vuruşlarda ayrı bir efekte katıyordu. Elbiseme ilk armayı da Kenan Hocamız hediye etmişti. Kırmızı bir armaydı. O armalı elbise ile insan farklı uçuyor. O zamanlar antrenman salonunda çatı damlıyor bazen Atatürk spor salonunda bazen güreş eğitim merkezinde bazen de boks salonunda çalışırdık. Parkelerin araları açık kalorifer sistemi yoktu. Bir de çıplak ayakla koşma modası vardı. Baraja kadar çıplak ayakla koşarsın Yılmaz abide bu işin kompetanı bazen o koştururdu.Yahu ne koşarmışız.Antrenmanı şimdiyle kıyasladığımda olumlu gelen yönü bazı arkadaşlarınkini terzi tutturamayıp o Amasya şeker arkasına gelirdi. Bizim; Allah'tan babamın terzisi sağda gösterirdi Amasya şekeri eğer sırıtan yerde olursa o armayla kapatmaya çalışırdık.Şeker torbalarını, elbiseyi o şekilde alırdık daha sonra sert kumaştan üretmeye başladılar. Onada gücümüz yetmiyor alamıyoruz.

Almanya'da Ahmet Kurtbaş arkadaşımız var onuda anmış olayım oda Hollanda'dan geldi. Siyah kuşak oranın siyah kuşağıymış denkleştirme falan yaptık elbisesi sıfır ayakları iyi açıyor. Ahmet Kurtbaş ile biz aynı emsalizsağ olsun onundakatkısı olmuştur. Yani elbise görünümü bakımından Ahmet arkadaşımız da var diyerek bizde böyle bulalım diyerek kumaştan şöyle yapalım kat kumaşına böyle geçildi.Şeker çuvalından sonra o dönemi yaşadık biz.O dönem kask olmayan bir dönem ama vücut koruyucu yeleği var borulu hangi akıllı yaptıysa normal elektrik boruları yani bu sistem elektronik bir sistem. Yani içinde borudan yapılmış sert bir cisim. Türkiye şampiyonları da öyle oynuyor daha sonra öğreniyoruz deforme olduktan sonra içinde boru olduğunu yani kuvvet geçmez diyemi düşündüler acaba? Yelekde borular var üstü kapatmalı kafamda kask yok ağız burun gidecek korumalıklar yok zaten farklı bir koruyucu ekipman yok tabii. O dönem salonda bir kum torbası olurdu yarım saat erken geleyim torbayı da yakalayamıyorsun bir tane torba var. 100 kişi var Hoca bir sınav yapıyor 250 kişi. İl seçmesi oluyor 250-300 kişi torba sana gelecek edecek derken 45 dakika önce gideceksin gittiğinde de rahmetli Mustafa Sarı diye bir arkadaşımız vardı. İl müdürlüğü görevlisiydi biraz sakattı salona kimseyi almaz yağmur yağar dışarı da bekletir Hocan gelmeden salona almaz Hoca geç geliyor zaten yağmurda bekliyoruz ayakkabılar kontrol ediliyor.

Yedek temiz ayakkabın yoksa yine salona almazdı. Yani böyle anılarımız vardı. Tesis anlamında taekwondaya ait bir tesisimiz hala olmadı. Eski belediye başkanımız vasıtasıyla yaptırmıştık. Bir dönem güreş eğitim merkezinde çalıştık bir dönem daha sonra güreşçilerle çalışıyorduk, judocular biraz Hüseyin Hoca, Yılmaz Hocalar vasıtasıyla buraya biraz el atınca bizi boks salonuna gönderdiler. Orda ortak antrenman yapmaya başladık ama uzun yıllar bizim sporculuğumuz eğitim merkezinde geçti. Bağımsız bir teakwondosalonu oda bizim imkânlarımızla oldu. Haşim Eğer il müdürümüzde, Çorum Belediyeside sağolsun destek verdi.

Ferdi sporlarda zor. Sporcular şöyle ben eskiyle yeniyi kıyaslamam şu kanaati oluşuyor bende eskinin sporcuları evet belki şimdikiler gibi Millî takımla da kıyaslıyorum şimdiler gibi başarılı olmayabilir imkânlar uygun değildi ama ben mesela kırmızı siyah kuşak olana kadar bir antrenman kaçırmamışımdır. Evet bunu sosyoekonomik duruma bağlıyım ama bir antrenmana gitmediğimde ya da kaçırdığımız da Hocanın bize yanlış bakacağını kızacağını ben spordan uzaklaştım hissine kapılacağını düşünüyordum. Adam Türkiye Şampiyonu oluyor Millî takıma gidiyor zorla hadi yeniden antrenmana gel yeniden hazırlayacağız diyoruz eskinin olumlu yönü bu şimdiki çocuklarda bu istikrar yok şampiyon olduğunda ben bırakacağım Hocam diyor üniversiteye gittim diyor. Merve Tezcan üniversiteyi kazandı büyüklerde şampiyon oldu üniversiteyi kazandığı sene bıraktı. Yine eskiyle şimdikini kıyasladığımız da yüklenme yoğunluğunu ve şiddetini daha fazla yapıyorlarmış. Oda erken yaşta sporu bırakmalara sakatlıklara sebep oluyormuş. Eğitim araç gereçler yok sağlık ekibi yok ama o zamanın o dönemin antrenörleri şöyle doktoru da sensin hekimi de sensin psikoloğu da sensin teknik direktörü de sensin her şeyi biz bilirmişiz beslenme uzmanı bizmişiz şimdi biraz daha dağıldı şimdi iyi yerelde de çalışsak adam diyor ki şuradaki diyetisyene gidiyim diyor burada spor hekimi varmış diyor. Ankara'daki spor hekimine danışayım diyor. Şurada bir performans testi yapayım diyor. Biz kasetler arıyorduk büyük kasetler gelecek onu parayla satın alacaksın videoyu izleyeceksin oda 20 sene önceki 10 sene önceki dünya şampiyonasındaki bir anı göreceksin. Ben ilk maça gittim -şampiyon olduğum- Merzifon'dan geldim arkadaşlara; ben yeni bir steps buldum dedim. Orada gördüğüm; biz farklı bir steps yaparken adam ayağını getirip götürüyor farklı şekilde yapıyor. Onu ben yenilik gibi kabul ediyorum orda gördüğüm şeyi. Şimdi ise olimpiyatı, dünya şampiyonasını, Avrupa'yı canlı yayında izliyorsun bu teknolojiyle rakibini önceden görebiliyorsun.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

7-8 yıldır bahçe işleriyle uğraşıyorum. Sarmaşa'da bir bahçem var tepede. Orada kendimi dinlerim. Eşim de öyle. O da bahçe işleriyle uğraşmayı seviyor. Diktiğimiz ağaçların yetişmesi, çiçek açması, ürün vermesini seyretmek, ona şahit olmak kıymetli bir zevk benim için. Benim bahçe işleriyle ilgili hobim daha çok. Ama sevdiğim sporları da hobi şeklinde yaparım. Badminton antrenörüyüm. Çocuklarla bazen badminton oynamaya gideriz. Tiyatroya gideriz. Çocuklarıma tiyatro kültürünü anneleri aşıladı. Çocuklarla özellikle sinemaya çok gideriz. Sinemada çocuklarımla beraber olmak büyük bir zevktir benim için. Ben aynı zamanda güzel sanatlar mezunuyum ve ebru sanatına büyük ilgim var. Ebru yapmak benim için ayrı bir zevktir. Ebruyu severim, resme kabiliyetim yok ama ebruya kabiliyetim var. İmam Hatip Lisesi mezunu olduğum için hem Latin hem Arap alfabesiyle hüsnühat sanatını icra etmeyi severim.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Benim gençlere tavsiyem spor yapmaları. Ama bundan önce kendilerine uygun doğru sporu yapsınlar. Tabi bir de doğru insanlarla doğru sporu yapmaları. Doğru hocalarla devam ettikleri spor gençlerin tüm hayatını olumlu etkileyecektir.

Ailelere de gençlere de sesleniyorum; düzgün hikâyesi olan insanlarla takılsınlar o insanlarla devam etsinler. Benim başlangıçta düzgün bir hikâyem yoktu ama ben düzgün hikâyesi olan insanlarla oturdum kalktım, düzgün insanlarla spor yaptım. Hikâyesi kötü olan insanlarla devam etseydim İlhan Aşkın portresi de ortaya çıkmayacaktı.

İLHAN AŞKIN

FOTOĞRAFLAR

MEDICANA
İSTANBUL
Banyo & Seramik

SKOA
YAPI
KREDİ

TAEKWONDO OKULU
AEKWON-DO
SPOR OKULU

KEMAL TOPGÜL

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

Çorum, Seydim Çakallı Köyünde, 1956 yılında doğdum. Biz 7 kardeştik. Babam marangozluk yapıyordu. 1968-1969 yılında Seydim Çakallı Köyünde ilkokulu bitirdim. İlkokulu bitirince Çorum'a gittim ve Halil Taşkaldıran'ın yanında sobacı çırağı olarak işe başladım. 1972 yılında evlendim 2 oğlum ve 1 kızım var.

Daha sonra askere Kütahya ve Sivas Şarkışla'ya gittim ve askerden dönünce 1979 yılında bekçilik sınavına girdim ve kazandım. İlk olarak İskilip ilçemize bekçi olarak atandım. İskilip'te 7 yıl bekçilik yaptım. Memur olduktan sonra Çorum'da Atatürk Ortaokulu ve Ankara Altındağ Lisesi'ni bitirdim. 1985 yılında Çorum Ulukavak karakoluna bekçi olarak atandım.17 ay burada çalıştım. Daha sonra 1987 yılında açılan muhabere sınavını kazanarak muhabereci santral teknisyeni operatörü olarak Çorum Emniyet Müdürlüğü'nde 18 yıl çalıştım. Ve Balıkesir Emniyet Müdürlüğü'ne tayin oldum ve oradan 2000 yılında emekli oldum. Daha sonra 2004 yılında Çorum Gaz'a işe girdim ve orada da 6 yıl çalıştım.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla tanışmam; sobacıda çırak olarak çalışırken hafta sonları Çorumspor'un maçlarına giderken futbolculara imrenerek bakardım ve hep derdim acaba ben de bir gün bu sahalara girebilir miyim? Bir bayram günü Çorum stadında tel örgüden herkes sahaya atlıyordu ben de çıraklık eski püskü kıyafetimle herkes gibi sahaya atladım. Saha içerisinde beden eğitimi öğretmenlerinden biri bana dedi ki tamirci çırağı, herkes atladı da sen niye atladın dedi? Dedim ki herkes atladı ben de atladım dedim. O gün sahayı gezdim ve çok heyecanlandım. Ben de ileride bir futbolcu bir hakem olabilir miyim dedim çok şükür ki oldum.

1975 yılında amcamın oğlu Celal Teke beni Doğan Spor'a götürdü. Doğan spor kulübünde futbola başladım. Spora başlamam bu şekilde oldu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1975 yılında Doğan Spor Kulübü'nde antrenmanlara sahada başladım. Doğanspor'da birkaç antrenmandan sonra beni YSE Kulübü istedi. Yol Su Elektrik Kulübü. YSE'de lisansım çıkmadan İskilip'e gittim. 1979 yılında İskilip'e bekçi olarak gittikten sonra İskilip Gençlik Spor kulübündeki arkadaşlarla tanıştım. O zamanlar İskilip sporda hem sporcu hem antrenör olan Avukat Mehmet Dimici vardı. Aynı zamanda ilk hocalarımdandır ve ilk lisansımı çıkaran hocamdır. Antrenmanlara başladım, sol açık oynuyordum. O zamanlar bir kalecimiz vardı. Ahmet Yeşil isimli kelecimiz. Maçımız olduğu günlerde hep geç gelirdi. İskilip Ziraat Bankası önünde takım olarak hep Ahmet'i beklerdik. Bir gün antrenörümüz dedi ki; Kemal senin fiziğin iyi bu kaleciliği sen yapsan dedi. Ben de çok gol yerim hocam arkadaşların morali bozulur dedim. O da sanki diğer kaleci yemiyor mu dedi. Yine bir gün Çorum Gücü ile İskilip Gençlik maçı vardı. Kalecimiz yine geç kaldı.

Kaleciyi almadan maça gittik. Aynı zamanda benim de ilk resmi müsabakamdı. Çorum Gücü o sene namağlup devam ediyor ve neredeyse her takıma 5 atıyor. O sene Çorum Gücü'nde olan sporcular, muhasebeci Çorumspor başkanlığını da yapan İsmail Çevik, Öğretmen Hasan Burhan, Gol kralı oldu o sene. Ben ilk kez resmi bir maça çıkacağım. Formalarımı giydim ve çok heyecanlıyım. Kaleye de ilk kez geçtim, kaledeki duruşu bile bilmiyorum. İskilip gibi değil saha büyük ve Çorum stadındayız, çok heyecanlıyım. İlk resmi maçımızın hakemi Mehmet Höke; namıdiğer Kız Mehmet. Maça başladık 10. dakika 1 gol yedim, 20. dakika 1 gol daha yedim, 30. dakika bir gol daha yedim. Top elime hiç değmeden 3 gol yedim. 30 dakikadan sonra bir frikik oldu. Futbolcu vurdu, kavisli bir şekilde top kaleye geldi ben de topu plonjon yaparak kurtardım ve bana aşırı bir şekilde güven geldi. Ondan sonra artık kaleye de gelse avuta bile top gitmeye başlasa ben topları tutuyordum. Seyirciler diyor ki; kaleci bir gol daha ye ne var ki diye bağırıyorlar. Benim bir arkadaşım maçı izlemeye gelmişti, Pideci Celal Alptekin. Tam Celal tribüne girerken ben 3. golü yiyorum, aynı ana denk gelmiş. Kendisi maçtan sonra o nasıl uçuştu mükemmel bir gol yedin diyerek hem beni övdü hem de dövdü. O maçta daha sonra hiç gol yemedim. 2 gol attık ve sonuçta 3-2 yenildik. Bana ayrı bir güven geldi. Maçtan sonra antrenörüm beni koltuğunun altına aldı ve bundan sonra kalecim sensin dedi.

O maçtan sonra İskilip Gençlik Spor Kulübü'nde 7 yıl kalecilik yaptım.

1984 yılında Emniyet Müdürlüğü her ile Polis Gücü Kulübü kuruyordu. Çorum'a da Polis Gücü Kulübü kuruldu. İl Emniyet Müdürlüğü de, Çorum'da ilçelerde emniyette çalışan ve futbol oynayan personeli Çorum'a getirdi ve 3 kere elemelere tabi tuttu. Elemelere emniyet müdürü ve amirler geldi. Ben 3 elemede de kazandım. 1985 yılında lisansım Polis Gücü'ne çıktı ve Polis Gücü'ne transfer oldum. İskilip'ten Çorum'a antrenmanlara gelip gidiyorum. O zamanki Emniyet Müdürü bu çocuk için geliş gidiş çok zor oluyor bunu merkeze alalım demiş. Bizim antrenörümüz olan baş komiserimiz vardı bana dedi ki seni Çorum'a tayin edelim dedi. Ben de tamam dedim. 1985 yılında İskilip'ten Çorum'a tayinim çıktı.

Emniyette sporda futbol oynamaya başladım. 7 yıl Polis Gücü'nde futbol oynadıktan sonra 1992 senesinde aktif futbolu bıraktım.

1992 senesinde Çorum'da futbol hakemlik kursu açıldı, girdim. Sınavı kazandım ve futbol aday hakem oldum. Sınava benimle Mustafa Alagöz, Mustafa Bakır, Nizamettin Alagöz, Muhsin Erçetin girdi. Yusuf Çilingir ise bizlerden önce futbol hakemiydi. Futbolu bıraktım, hakemliğe başladım. O zamanki hakemlik kursumuza, Yılmaz Sekman diye 18 yıl 1. lig'de düdük çalmış bir hocamız gelmişti ve kursu o veriyordu. Beni çok severdi, devamlı koşu yaptırıyordu. Benim de koşularım çok iyi idi. Futbol hakemliğini 14 yıl yaptım.

Bir yıl sonra 1993'te atletizm hakemliği kursu açıldı Çorum'da. O kursu da kazandım ve aynı zamanda atletizm hakemi de oldum. Atletizm hakemliğimi ise 30 yıldır yapıyorum ve şu anda uluslararası atletizm hakemiyim.

İskilip Gençlik Spor'da oynarken, futbol antrenörüm Mehmet Dimici dedi ki; Kemal bizim kulübün adına Çorum'da Atatürk koşusu var dedi. Ve 1980 yılında Çorum'daki Atatürk koşusuna katıldım. İlk atletizm ile tanışmam bu şekilde oldu. Bu ilk resmi atletizm yarışmamdı. Yarışmaya geldiğimde 8 kişi 6000 metre koşuyordu. Bizden küçükler ise 4800 metre koşuyordu. 6000 metre Ankara yolunda, Yenigün Tuğla Fabrikası'nın önünden başlıyor ve yarışma Atatürk Stadı'nın orada bitiyordu. İlk yarışımda 3. sırada olmama rağmen bana hakemler sen 4. oldun dediler. Tabi üzerimde İskilip Gençlik Spor Kulübü'nün forması var. Çorum'dan katılmadığım için galiba ilk yarışımda hakkım yenildi. Ben dedim gidiyorum o zaman. Bana bekle ödül verilecek dediler. Ben de ödül sizin olsun dedim. Ben sonraki yarışlara geleceğim ve hepsini kazanacağım dedim. Ve oradaki maruz kaldığım haksızlık beni kamçıladı ve ben atletizme o inatla başladım. Atletizmde nasıl antrenman yapacağımı bilmediğim için futbol antrenmanlarındaki hazırlığım ile yapıyordum.

Artık futbolla birlikte atletizm müsabakalarına da İskilip'ten gelip katılıyordum. O dönem ki atletizm yarışmalarındaki rakiplerim Muhsin Erçetin, Nejdet Sakarya, Dodurga'da Ormancı, Alaca'dan Önder Akça (şu anda Ankara'da atletizm antrenörü), şu anda belediyede zabıta var, Mecitözülü Ahmet Yaşar. Bazen rakiplerimizle antrenmanları birlikte yapardık hiçbiri beni geçemezdi. Ama yarışmalarda Muhsin olsun ya da bazı arkadaşlar olsun bana yalvarırlardı; etmeKemalabi, bu yarışı bırak diye. Ben de üzülürdüm.

Ramazan adında bir arkadaş vardı o zamanlar Türban Oteli vardı orada çalışıyordu. Beni otelde bir hafta yedirip içirirdi ben de yarışı ona bırakırdım. Ramazan yarışlarda birinci olunca Türban Otelin müdürü onu el üstünde tutuyordu.

Bir de Mahmut vardı babası Dodurga Belediyesi'nde çalışıyordu. Eğer yarışı kazanırsa, Dodurga Belediye'si Mahmut'a cumhuriyet altını veriyordu. İki arkadaşta beni geçemiyordu ama benim kimsem olmadığı için yarışları arkadaşlara bırakıyordum. Yine bir yarışımı birinci olmadan bıraktım. O zamanlar gazeteci Bilhan Er vardı ve benim yarışları kasıtlı olarak bıraktığımı biliyordu, hele Ramazan için. Ramazan'ı da iyi tanıyordu. Bir gün İş Bankası tarafından Atatürk koşusu düzenleniyordu. Yarışta İş Bankası 1.'ye 30 bin TL'lik banka cüzdanı, 2.'ye 25 bin TL'lik banka cüzdanı ve 3.'ye de 20 bin TL'lik banka cüzdanı ödül veriyordu. Yarışmadan önce arkadaşlara dedim ki; gelin benimle idman yapın

yoksa yarışlarda beni geçemezsiniz... Ticaret Lisesi'nin yeri çamlıktı eskiden, Ramazan antrenmanlarını orada çalışıyordu, ben ise Sıklık Tabiat Parkında çalışıyordum. Nitekim Ramazan beni Turban Otel'de 1 hafta yedirdi, içirdi ve ben yine yarışı Ramazan'a bıraktım. Koşu barajın orada başladı ve stadın önünde bitecekti. Barajın orada başladık. Ramazan başladı, abi yarışı bırakacak mısın dedi, tamam dedim. Sonra koşmaya devam ediyoruz. Çevre yoluna geldik abi yarışı bırakacak mısın dedi, bırakacağım oğlum dedim. Binevler kavşağına geldik abi bırakacak mısın dedi, bırakacağım oğlum dedim. 23 Nisan Okulu'nun oraya geldik abi bırakacak mısın dedi, bırakacağım oğlum dedim. Stadın alt kavşağa geldik abi bırakacak mısın dedi, oğlum git tamam koş dedim. Git Allah aşkına dedim ben geliyorum dedim. Ramazan 5 metre ileriye açıldı, ben yavaşladım. Ramazan 5 metre farkla 1. , ben de 2. oldum. Yarış sonunda Ramazan havalara fırladı ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Bağırmaya başladı en büyük Ramazan başka büyük yok diye. Böyle bağırması çok zoruma gitti bu beni çok kamçıladı. Yarış sonunda bir komiser arkadaşım vardı beni kolumdan tuttu ve niye bıraktın dedi. Ben, yok komiserim öldüm bittim dedim. O sus dedi. Ben spor yapmadım ama sporu çok seviyorum dedi. Yarışlarını hep izliyorum dedi. Sen isteyerek bıraktın dedi. Şu yaptığı hareketler var ya onları bana değil hepsini sana yaptı dedi. Kendi kendime bir daha sana hiç yarış vermeyeceğim dedim. Bir daha da hiçbir yarışı vermedim.

Daha sonra bir gençlik koşusu oldu. Gazi Caddesi'nden, valilik karşısından başladık, çimentonun önünden döndük geri gelirken jandarmanın önünde Ramazan'la aramızda 200 m fark vardı. Ramazan'ın önüne bir traktör çıktı. Ramazan traktörcüye bağırıp çağırıp küfrediyordu yoluma çıktı diye. Gazeteci Bilhan vardı Ramazan'a dedi ki; ne traktörcüye bağırıyorsun ki dedi senin Kemal'i geçeceğin diye bir şey yok geçemezsin dedi. Kemal'in sana yarış bıraktığını ben iyi biliyorum, hiç şey yapma dedi. Ben orada birinci oldum.

Daha sonra Hitit koşularına katıldık. Ben 4 yıl üst üste 1. oldum ve her koşuda rahmetli belediye başkanımız Turhan Kılıççıoğlu bana cumhuriyet altını veriyordu. Ramazan 2. olarak geliyor yarışlarda ama ben soruyorum ne oldu diye. O da karnım ağrıyor diyor, bahaneler üretiyor. Bu yarışlar sonucunda Ramazan artık yarışmayı bıraktı.

Emniyette ben çalışırken Ankara kalkınma bankasında çalışan Kazım diye bir arkadaşım vardı, telefonla görüşüyoruz. 1993 yılında arkadaşım bana dedi ki Kemal İzmir'de Veteranlar Salon Atletizm Türkiye Şampiyonası var dedi. Ben de orada bize nal toplatırlar dedim. Arkadaş dedi ki ne kaybedersin ki, iyi bir idman yap İzmir'deki yarışa katılalım dedi ve o koşu benim il dışı ilk yarışmam oldu. Orada Polis Gücü Spor Kulübü adına 400, 800 ve 1500 metre koştum. İlk 400 metre koştuk ve ben 56 küsurluk derecem ile Türkiye rekoru kırarak 1. oldum ve diğer günler herkesin gözü benim üzerimde oldu. Peşinden 1500 metrede yine Türkiye rekoru kırarak 1. oldum. Cumartesi günü 400 ve 1500 metre koştum 2 yarış, 2 Türkiye rekoru ve 2 Türkiye şampiyonluğu kazandım. Ertesi gün ise 800 metrede yarışa başladık. Beni yarışa götüren Ankaralı oda arkadaşım Kazım dedi ki; Kemal seni burada kimse geçemez dedi. Bana 800 metre yarışını bırak dedi. Ben de ya olmaz falan filan dedim. Ama o dedi ki, benim de adımda dergilerde geçsin dedi. Ben de şöyle bir düşündüm bu arkadaş bana haber vermese benim bu yarıştan haberim bile olmazdı dedim. Sonra tamam sana yarışı bırakacağım ama ben koşarım yarışın sonlarına doğru bakarım sen arkamda isen bırakırım eğer sen yoksan bırakmam koşarım dedim. O da tamam dedi.

Başhakem yukarda seyrediyor bizi. Ben ilk gün 2 tane Türkiye rekoru kırmışım. Yarışta önde gidiyorum. Son 40 metre var arkama baktım, arkadaşım geliyor arkamdan. Ben tempoyu düşürdüm yarım adımla arkadaşım birinci ben 2. oldum. Hakemler dedi ki benden için bu birinci oldu. Ben de hayır dedim o birinci oldu Daha sonra yukarıdaki başhakem aşağı indi, kolumdan tuttu ve gel bakalım şuraya dedi. Niye yarışı bıraktın dedi. Yok Hocam dedim, sus dedi. Ben burada 100 kere yarış yaptırsam seni kimse geçemez dedi. Kimin nasıl koştuğunu iyi biliyorum dedi. Sen neden yarışı bıraktın dedi. Hocam ık mık dedim. Doğruyu söyle bırakacağım dedi. Dedim ki Hocam ben Çorum bölgesinden geliyorum yol paramı masraflarımı arkadaşım karşılayacak. Benim kulüp bir şey vermedi dedim. Şöyle baktı hadi git bir daha yapma bunu ikinizi de diskalifiye ederim dedi.

1993 yılında İzmir'de müsabakalardaki derecelerim neticesinde İzmir Masterler Atletizm Kulübüne transfer oldum. İzmir'deki yarışlara gelen İstanbullular İstanbul'daki Necati Çeteci Hocaya beni anlatıyorlar. Çorum'lu bir sporcu var herkese nal toplattı diye. Yine aynı yıl Balkan Masterler Atletizm Yarışması seçmelerine katılmak için Eskişehir'e gittik. Ben sahada ısınırken yanıma tesadüfen Necati Hoca geldi ve sen Çorum'lu Kemal'i tanıyor musun dedi. Ben de tanıyorum dedim. Kim dedi, benim dedim. İzmir'deki rekorları sen mi kırdın dedi, ben kırdım dedim. Burada da 1. olur musun dedi. Ben de olurum dedim. İyi o zaman dedi. Sonra yapılan yarışmalarda 400, 800 ve 1500 metrede 3 tane birincilik aldım. Bunun üzerine İstanbullu Necati Hoca dedi ki bundan sonra benimle çalış. Ben İzmir'e transfer oldum dedim. O da sorun değil benimle çalış dedi. Çorum'a geldim. Necati Hoca telefonla bana talimat veriyor ben de çalışıyorum.

Daha sonra Eskişehir'deki derecelerim neticesinde Romanya'ya Balkan Şampiyonası'na gittik. Romanya'da yarış başlamadan önce Hocam bana ısın da gel dedi. Gittim, 10 dakika ısındım. Geldim, ısındım dedim. Şöyle bir baktı tekrar git ısın da gel dedi. 10 dakika ısındım geldim, ısındım dedim. Şöyle bir baktı tekrar git ısın da gel dedi. 10 dakika ısındım geldim, ısındım dedim. Bu arada ben de içimden devamlı Hocama kızıyorum, beni yoracak Yunanlı beni geçecek diye. Hocada Kemal yarıştan sonra görüşelim dedi. Yunanlıyı da övdü beni de övdü. Dedi ki sen son metrelere girince kesin yarışı alırsın dedi. Neyse ben 1. kulvardayım 7-8 kişiyiz. Koşuya bir çıktım 1. olarak da bitirdim. 1993 yılında Romanya'da Balkan şampiyonasında 1500 metrede 3.58.04 ile şampiyon olarak Balkan rekoru kırdım. Bu benim ilk yurt dışı yarışmamdı. Hatta yarışma öncesinde 4 defa Balkan şampiyonu olan bir Yunan atlet vardı. Hoca bana onu gösterince bir baktım Yunanlı Arap atı gibi, fizik süper. Yanında malzemecisi bile var. Ayakkabıları var, süper. Bizdekiler normal ayakkabı. Bir fırsatını bulsam ayakkabısını çalacağım ama fırsat bulamıyorum. Yunan atletle aramda 150 metre fark vardı. Fark daha da açılırdı belki ama benim arkadaşlarım bana fark çok diye bağırıyorlardı. Romanya'da ilk kez Millî olmuştum. O yarıştaki Balkan rekorum 7 yıl geçilemedi. 7 yıl sonra Türk atletlerden

Hüseyin Yayla isimli bir arkadaşımız benim rekorumu kırdı. 150 metre farkla 4 sefer Balkan Şampiyonu olan Yunanlıyı geçtim. Ondan sonra ne zaman karşılaşsak Yunalı her seferinde bana sarılıyordu takdir ediyordu. Bizim Türk arkadaşlar da şöyle yan bakıyordu geçince. Balkan rekoru kırınca, skorboardda yazıyordu; Balkan rekoru Kemal Topgül Türkiye diye. O mutluluk her şeye yetiyordu. Kürsüye çıktım Türk bayrağını dalgalandırdım. O mutluluğumu

anlatamam. Koşuya başlayınca insan zorluktan, Allah canımı alsa da kurtulsam diyor. Yarış sonrası kürsüye çıkınca da dünyayı verseler gözünde yok. Ertesi gün 800m koşacağım. 2. gün yarışta 4 Yunanlı, Romen, Moldovyalı, Bulgar var. Tek Türk benim. Ben kenarda ısınma hareketleri yapıyorum. 4 tane Yunanlı sporcu rakiplerim ise bana bakıyorlar. Ben bunu şu Türk'e bak yalnız başına çalışıyor diye bakıyorlar sanıyordum. Meğer onlar da şu Türk'ü nasıl geçeriz diye bakıyorlarmış. 800m yarışı başladı. İlk 30 metrede bir dirsek yedim. 2.30 metrede bir çelme yedim. Ben dedim herhalde bunlar beni indirecek. 3.30 metrede bir omuz yedim. Baktım ki durum olacak gibi değil. Beni sıkıştıran birisinin böğrüne bir dirsek vurdum. Rakibim biihh etti. Ben de karnımdan dedim ki; hele ne yaptığımın oğlu seni bana para ile mi verdiler. Aralarına daldım çıktım 2. sıraya yerleştim. Dün geçtiğim Yunanlı ile yan yana koşuyoruz. Bizim Türk arkadaşlar dedi ki atağa kalk son 300 metre. O kadar uzaktan atağa mı kalkılır. Onlar bağırınca ben de fırladım öne geçtim. 2 metre önde devam ediyorum. Son 150 metre kafa kafaya gidiyoruz. Son 100 metre, son 75 metre, son 50 metre son 25 metre kafa kafaya gidiyoruz.

Son 10 metrede 6 salise farkla o birinci ben 2. oldum. Ben sinirden ağlıyorum. Dizimi tele vuruyorum beni geçtiği için. O arada tel dizimi yırtmış. Ben hiç farkında değilim. 2 hemşire 1 doktor bana doğru geliyor. Bana doğru işaretle ellerini kaldırıp dur dediler. İşaretle dizimi gösterdiler. Ben de onda bir şey yok dedim. Hayır dediler beni yere yatırdılar. Güzelce pansuman yaptılar. Yarışlar bitene kadar onların gözü bendeydi bir şey olur diye. 1500 metre rekor kırdığımda o Romen kızlar hepsi benimle fotoğraf çekinmeye geldiler. Yarışlardan sonra Hocam yanıma geldi ve sen hiç üzülme dedi. Sen bu turnuvanın en iyi sporcususun dedi.

Ertesi yıl Yunanistan'da yapılan Balkan Şampiyonası'na katıldım. Orada da bir 1.'lik, bir 2.'lik kazandım. Toplamda 5 sefer yurt dışına balkan şampiyonasına gittim. 2 kere Yunanistan'a, 2 Romanya'ya ve 1 Bulgaristan'a. Bunların 5'inde de madalyalar aldım. Balkan şampiyonlukları kazandım. O arada da Çorum Hitit Festivali'nde yapılan Hitit Koşusu'nda 4 yıl üst üste 1. oldum. İlçelerde yarışlar oluyordu onlara katıldım.

Bir anım var; belediyenin arka tarafında Belde Kıraathanesi vardı. Kahvede otururken arkadaşlar masalarına çağırdılar. Kemal gel gel, gazetede yazıyor pazar günü Kargı'da bir yarış varmış, 15 bin TL veriyor dediler. Ben de o para benim cebimde dedim. Orada bilmeyenler diyor ki bu ne diyor lan. Gazete yazmış Kargı'daki yarışta 1.'ye 15 bin TL, 2.'ye 8 bin TL, 3.'ye 5 bin TL verilecek diye. Pazar sabah erkenden minibüse bindim Kargı'ya gitti. Kargı'da da daha önceden beni görmüşler biliyorlarmış. Ben şahsen onları bilmiyorum ama onlar daha önceden koştuğumu görmüşler. Bana dediler ki sen içeri giremezsin. Beni panayırda koşacağım diye sokmuyorlar. Ben de gittim karakola beni de emniyetten biliyorlar ya, dedim ki baş komisere; baş komiserim beni yarışa sokmuyorlar dedim. Kimmiş o dedi birden küfretti. Beni arabaya bindirdi panayıra arabayla giriş yaptık. Orada koşuya başladık sadece 200 metre benimle gelebildiler sonra rakiplerin hepsi döküldü. Ben orada 15 bini aldım Çorum'a geldim.

Ertesi gün gazete başlık atmış Kargı'daki yarışı Kemal Topgül kazandı diye. Ben de kahveye gittim. Kahvedekiler bana gel gel diyor hepsi. O beni bilmeyenler, yav arkadaş biz seni burada para cebimde deyince bu atıyor demiştik valla helal olsun dediler. İskilip'te bir

dolma festivali vardı orada da koşu düzenliyorlardı. 1.'ye 1000 TL, 2.'ye 750, 3.'ye 500 TL veriyorlar. Orada da 1. oldum. Bayat'ta ceviz festivali vardı orada koştum 1. oldum. Osmancık'ta pirinç festivali vardı oraya da gittim. Orada da şöyle bir anımız oldu; Türkiye liseler arası koşuda Türkiye şampiyonu olmuş bir çocuk vardı. Ben ısınıyorum. Şampiyon çocuk diyor ki yanındakilere ben 1., sen 2., sen de 3.sün beni hiç takmıyorlar. Yarış başladı. Benimle 200 metre gelebildiler. Ben koşuyorum cazgırda beni iyi tanıyor. Başladı bağırmaya öndeki koşan arkadaşımız Çorum emniyetinden Kemal Topgül dedi. Cazgır yarış bittikten sonra yarışmayı kazanan Çorum Emniyetspor'dan Millî atlet Kemal Topgül diye anons etti. Orada çocuklar birbirine diyor ki; yav biz kiminle koşmuşuz haberimiz yok diyorlar. Ondan sonra çocuklar bana dedi ki abi bize program ver ona göre çalışalım dediler.

Tabi bu arada hem atletizmyapıyorum hem de futbol ve atletizm hakemliğine devam ediyorum. O arada basketbol hakemlik kursu açıldı Çorum'da. Yaklaşık 20 kişi kursa katıldık. Kursun hocası eski Millî hakem Mustafa Can. Basketbol il temsilcisi ise Yusuf Çilingir'di. O kursta biz bir hafta geldik. İsmini vermeyim bir arkadaşımız sadece 1 gün katıldı. Biz kurstan kaldık ama 1 gün gelen arkadaşımız kursu geçti. Ben de kurs veren Mustafa can Hocayı yakaladım. Hocam biz bir hafta geldik kazanamadık falanca arkadaş bir gün geldi kazandı dedim. Hoca bana dedi ki, Kemal ben il temsilcisinin verdiği listeye uydum dedi. Benim hakkımı orada yediler ben hakkımı helal etmiyorum. Malum kişi bizim basketbol hakemliğimizi yedi.

Futbol hakemliğinde ise adaylığımızı 2,5 yılda kaldırdılar. O zaman hakem komitesi başkanımız Cihan Olur, esnaf kefalette çalışıyor muhterem bir abimiz. Onun görüşü, ben ve Mustafa Alagöz en başarılı hakemlerdik. Benim adaylığım kaldırıldıktan sonra ben yükselemedim. Yaşım geçtiği için. Ama Mustafa Alagöz hakemlikte yükseldi. Ben de amatörde il içerisinde hakemliğe devam ediyorum. Elazığ'da şeker fabrikasında çalışan 1. lig hakem gözlemcisi Çorum'a tayin olmuş, geldi. Artık hakem idmanlarını bize o yaptırıyor. Koşularda hep ben birinciyim. Beni yanına çağırdı arkadaşım bir gel dedi. Bana yaşın kaç dedi. 35 dedim. Kaç yıldır hakemlik yapıyorsun dedi. 3 yıldır dedim. Tüh dedi yazık değil mi dedi. Şu çocuğun hakkı yenir mi dedi. Sen klasmana çıksan Türkiye'nin en başarılı hakemlerinden birisi olursun dedi. Ben sonradan duydum Bülent Yavuz dedi ki benim hakemim koşsun hiçbir şey bilmesin ben öğretirim dedi. O arada Nazım, Ferdi, Yusuf Çilingir, Ertuğrul Erişen, Sadi Döner, Mustafa Selçuk bunlar hakemler. Bu arada Ferdi ve Nazım klasman hakemlik sınavı için Ankara'da klasman koşu sınavına gidecekler. Ben de statta idman yapıyorum, yanıma geldiler. Ferdi statta bana çok yalvardı, etme eyleme benim yerime Ankara'da koşu sınavına gir dedi. O zaman da 27 Aralık'ta Ankara'da Atatürk koşusu var. Çorum'u temsilen hem sporcu hem de idareci olarak gidiyorum. 26'sında da teknik toplantı var, bir gün önce.

Bu arkadaşların da 26'sında koşu sınavları var. Ankara'ya gittim. Saat 9 da cebeci stadında buluştuk. Hoşbeşten sonra içeri girdik üstümüzü soyunduk. Statta 400 kişi var. Ferdi, Nazım'a dedi ki, Kemal Hoca benim yerime koşacak. Nazım dedi ki beni işinize karıştırmayın ben karışmam dedi. Yakalansak benim hakemlikte başlamadan bitecek. Dışarı çıktık. Tüm hakemler eşofmanlarını falan giymişler stattalar. Koşuda da grup grup koşuluyor her grupta 25- 30 kişi var, ilk 5 kişiyi üst klasmana çıkarıyorlar. Bize Çorum'da kurs veren

hakem Yılmaz Sekman da orada başhakem ona gözükmüyorum. Şahsen beni görse tanır. Kapüşonumu kafama çektim ısınıyorum. Hakem illeri okuyor sahaya çağırıyor. Çorum Ferdi dedi elimi kaldırdım hemen numaramı aldım kafa kapalı. Nazım dedi arkadaşta numarasını aldı. Ferdi bana dedi ki 1. olma, 2. olma en iyi derecen 3.'lük en kötü derecen de 5.'lik olsun. İyi tamam dedim kenarda 350-400 kişi bizi izliyor. Ben koşuya başlayınca açılıyorum ileri onlar gelsin diye tekrar yavaşlıyorum açılıyorum tekrar yavaşlıyorum. Nazım da kızmış bu akıllı bizi mahvedecek demiş. Ben koşuyorum kenardan izleyenler de bana yav şuna bak ne kadar rahat koşuyor atlet mi bu acaba diyorlar. Arap atı gibi koşuyor diyorlar. Sonra dolanıyorum diğer turda kenardakiler şuna bak ya aynı İngiliz tayı gibi koşuyor diyor. Hem Arap atı hem İngiliz tayı olduk ve nitekim son 2 turdaydı Amasya'dan 4 kişi vardı. Amasyalı bana dedi ki o da çok iyi koşuyordu.

Hem koşuyoruz hem konuşuyoruz. Bu koşuda 4 yıldır ben 1. oluyorum beni kimse geçemiyor dedi. Ben de dedim ki benim iddiam yok sen gene birinci olursun dedim. Amasyalı iddian olsa ne olur beni burada kimse geçemez dedi. O öyle deyince benim orada tepem attı. Dedim ki oğlum sen kimsin. Ferdi'nin bana söylediklerini de unuttum. Son tur zil çaldı yavaş yavaş son 300 son 200 son 100 metre deyince ben bir fırladım arayı açtım öndeyim yarışı bitireceğim ama bir taraftan da kulübede Ferdi'ye bakıyorum. Ferdi dizlerine vuruyor sen ne yapıyorsun diye. Ben 1. oldum varış hakemi aferin Çorumlu Ferdi, zamanından önce tamamladın dedi. Ondan sonra soyunma odasına girdim. Ferdi'yle tartıştık, sen niye 1. oldun, ya yakalansaydın dedi. Orada Nazım da dedi ki o kadar korkuyordun niye Kemal'i koşturdun yerine dedi. O koşudan sonra o sezon Ferdi'ye 4 kere klasmanda Nazım'a ise sadece 1 kere maç verdiler. Daha sonra Yusuf Çilingir, Ferdi ve Salim Erkoç Amasya'ya maça gidiyorlar. Yusuf Çilingir orta hakem Salim Erkoç, Ferdi Sönmez yan hakem. Koşuyu bilen oradaki Amasyalılar diyorlar ki Allah Allah Ferdi bu değil. Tabi Salim Erkoç'un konudan haberi yok. Salim Erkoç'ta bu konuları karıştırmayı seviyor orada diyor ki nasıl biriydi Ankara'da koşan kişi diyor.

Amasyalılar Ferdi için, bu değildi koşan diyorlar. Salim de nasıl biriydi diyor. Amasyalılarda Arap atı gibiydi bize nal toplattı diyorlar. Salim de düşünüyor bu kim olabilir diye. Sonra dönüyor Ferdi'ye senin yerine Ankara'da kim koştu diyor. Ferdi de ben kendim koştum diyor. Salim de lan oğlum bırak bu işleri diyor. Tabi Ferdi söylemiyor. 1 hafta sonra aynı ekip Trabzon'a maça hakem olarak gidiyorlar. Trabzon'da da Ferdi diye anons edilince Allah Allah Ankara'daki Ferdi bu değil diyorlar. Nasıl biriydi diyor Salim Erkoç Trabzonlulara. Onlar da İngiliz tayı gibiydi diyorlar. Daha sonra Salim Trabzon'dan geri dönerken orduya gelene kadar Ferdi'ye söyletmek için uğraşıyor.

En sonunda Ferdi ısrarlara dayanamayıp söylüyor, yerime Kemal koştu diye. Daha sonra Çorum'da statta idman yapıyoruz Salim ile ben. Salim dedi ki bana bakıp Ankara'da Ferdi'nin yerine koşanları da biliyoruz dedi yan bakarak. Bana da dedi ki ne bakıyorsun Ankara da Ferdi'nin yerine koştuğunu biliyorum niye saklıyorsun dedi. Saklama Ferdi kendi ağzıyla söyledi dedi. Daha sonra Ferdi'yi kültür sitesi önünde gördüm. Niye dedin Salim'e dedim. O da ben sen söylersin diye söyledim dedi. Bana bu iş için sadece bir Bafra Pidesi ısmarladı. Bu Ferdi'nin, Cihan Olur hakkında hakemlikle ilgili bir yazı yazmış. Ferdi'yi klasman hakemliğine yazan da Cihan Olur'dur. Cihan da bunu duymuş. O zaman ben Karşıyaka

12. Sokakta kalıyorum. Cihan abi de öğretmen evinin orada oturuyor. Cihan abi benim eve telefon etmiş.

Kemal Hocayla görüşeceğim, o da çarşıda demiş gelince o zaman beni bir arasın demiş. Ben eve gelince hanım dedi ki Cihan diye birisi aradı böyle böyle dedi. Ben de hemen Cihan abiyi aradım. Abi buyur. Kemal benim evin önüne bir gelir misin dedi o daha 5. kattan inene kadar ben Karşıyaka 12. Sokak'tan öğretmenevinin önüne ondan önce gittim. Yav ne çabuk geldin, sana bir soru soracağım dedi. Doğru olup olmadığını teyit edeceğim dedi. Ankara'da Ferdi'nin yerine koştun mu dedi, koştum abi dedim. Tamam bu bana yetiyor dedi. Sana anlatayım dedim böyle böyle oldu dedim o da onu klasman hakemi yapan benim dedi. Ama benim hakkımda da bu yazıyı yazmış dedi, nankör bu adam dedi. Ve Ferdi hakem komitesine görevine geldi. İlk harcadığı adam ben oldum. İlk beni yedi ve benim hakem arkadaşlar dedi ki bedava dublörlük yaparsan böyle olur dediler. Yerine koşu yaptık ya.

Benim emniyet genel müdür yardımcısı ile aram iyi. Ankara'da karşılaştık. Kemal ne yapıyorsun ne kadar kaldı emekliliğe dedi. Ben de 4-5 ay dedim. O da tayin istesene dedi. Ben de nasıl olur dedim, oda geç yaz dedi. Emekli olunca fazla yolluk almak için. Daha sonra Trabzonlu bir arkadaşım vardı. Onun yanına gideyim diye aradım. Oda dedi ki Trabzon valisi beni de Balıkesir'e kendisiyle giderken götürdü dedi. Balıkesir'de açıklık var buraya gelsene dedi. Bunun üzerine de tayinim Balıkesir'e çıktı. Hakemlik dosyamı götürdüm. Orada da hakemlik yapmaya başladım. 4 ayım orada doldu. Bende izin alıp Çorum'a geldim. İzinde hakem komitesi başkanı Yusuf Çilingir'i gördüm. 1 ay senelik izine geldim dedim. Bana dedi ki git doktordan rapor al sana burada görev vereyim dedi. Bende doktora gittim raporu aldım Yusuf Çilingir'in yanına gittim.

Rapora baktı ve dedi ki ben raporlu adama görev vermem dedi. Hocam sen dedin dedim hayır görev vermem dedi. Doktora gittim tekrar raporu iptal ettirdim. Burada görev vermediler, Balıkesir'e gittim orada maçlara çıktığımızda hiç unutmuyorum 1. lig hakemi Balıkesir'de adını hatırlayamıyorum o geldi bize dedi ki antrenmanları 1. lig hakemi Aytekin yaptıracak dedi. Bizde 25-30 hakemiz. Antrenmana çıkmadan dedim ki Aytekin Hocam bu arkadaşların bacaklarında güç yok çok zayıf bunlara merdiven çalıştıralım kros yaptıralım dedim. Öyle deyince bize idmanı sen yaptır sen bu işi biliyorsun dedi.

Bende hayır sen klasman hakemisin olmaz dedim. Sorun olmaz sen yaptır dedi. Bende Hocam ben oturup kalktığım yeri bilirim dedim. Tamam o zaman idmandan yarım saat önce buluşalım ne yaptıracağımızı planlayalım dedi. Antrenmanları orada 3-4 hafta daha yaptık. Benim sürem doldu emekli olacağım dedim. Başkomiser, Şube Müdürü'ne demiş. O da dedi ki gel emekli olma dedi. Ben yeni geldim beraber çalışalım dedi. Ben de yok emekli olacağım dedim. Daha sonra beni başmüdüre çıkardılar, girdim odasına. Oğlum rahat değil misin niye emekli olacaksın dedi. Ben de çok rahatım müdürüm dedim, o da git çalış dedi. Ben de emekli olacağım dedim. O da tekrar git çalış dedi. Memlekete gitsen sana gülerler dedi. 45 yaşında emekli olmuş diye dedi.

Ben de çift maaşta verseniz çalışmam dedim. O da neden dedi. Müdürüm annem hasta, babam da düzgün bakamıyor dedim. Öyle deyince müdür bey hemen telefonu kaldırdı bir talimat verdi hemen 1 saat içinde yolluğum yapıldı ilişiğim kesildi. Bu belki de emniyet

tarihi içinde bir ilkti. Bir saat içerisinde ilişiğim kesildi. Ben de Çorum'a geldim. Ankara'dan hakemlik dosyamı aldım, güya Çorum'da hakemlik yapayım dedim. Bana dediler ki Yusuf Çilingir hakem komitesi başkanı sana görev vermez dediler. Ben dedim ki ben götüreyim yine de dosyamı dedim. O zamanlar 1.ve 2. amatör küme maçları var. Benim devrelere 1. amatör küme orta hakemlik görevi veriyorlar. Bana da 2. amatör kümede yan hakemlik veriyorlar, bıraksın da gitsin diye. Ben de dedim ki Hocam sen neden bana böyle yapıyorsun dedim. O da ben sen ağabeylik yap diye yapıyorum dedi. Ben de dedim ki bak benim devreler var niye bir tek ben ağabeylik yapıyorum. Sonra kem küm... Sizin vereceğiniz hakemliğe dedim.

Bir daha da 1 sene maça çıkmadım. Sonra bana dediler ki sen gözlemcilik yap dediler. Gözlemci olduk. Sezon başladı bazı arkadaşlara yalakalık yapıyorlar onlara 2 maç, bana 1 maç veriyorlar. Onu da ya Kargı ya Osmancık ya İskilip'e veriyorlar. O zaman da günün harap oluyor. Böylece gözlemcilik bitti benim için futbol hakemliği de bitmiş oldu. Toplam 14 yıl futbol hakemliği yaptım. O arada hem atletizm hakemliğine devam ediyorum hem de koşulara yarışmacı olarak katılıyorum. İstanbul Avrasya Maratonu'na katıldım 10 bin kişi koşmuştu. Ben Türkler kategorisinde 17. oldum. İlk 30'a ödül vardı. Yarışta Fatih köprüsünden geçtikten sonra Anadolu yakasında uzun süre koşudan sonra, biriside Fatih köprüsünden Boğaziçi köprüsüne kestirmeden gelmiş çamların arasına oturmuş. Biz o kadar yeri dolandık geldik adam koşmadan orada beklemiş. Benim de ön grupla aramda 100 m falan var. Bir baktım çalıların arkasında biri var dedim ki ne arıyorsun orada dedim. Ben kestirmeden geldim dedi. İyi gitsene ön gruba yetişsene dereceye girersin dedim. Ayıp olur o kadar da dedi. Sanki buraya kadar yaptığı ayıp olmuyor da.

Sonra onunla koşmaya devam ettik. Sonra son 2 km kala ben bir atağa kalktım 7 kişiyi geçtim. Sonra 17. olarak yarışı bitirmişim anons ediliyor. 1. olan Cihangir Demirel, Türk'tü. 9'a kadar yabancıydı, sonra 10. polis akademisinden biriydi. Sonra, 11-12-13-14 yabancı, 15 Türk, 16 yabancı 17 beni okumuş. Dediler ki abi seni okudular dedim ki yok beni neden okusunlar ki. İlk 30'a da ödül var. Gittik listeye baktık ki gerçekten liste de dereceye girmişim. İki kere İstanbul'da Avrasya Maratonuna katıldım. Samsun'da maratona katıldım, Ankara'da olimpik günleri maratonuna katıldım 1. oldum. Trabzon yarı maratonunda 3. oldum. Çorum Belediyesi'nin uluslararası koşularına katıldım. 5 kez kategorimde şampiyon oldum. 2018'de Atletizm İl Temsilcisi oldum. Atletizmde Uluslararası hakemim. Hala hakemlik ve atletizm sporculuğu yapıyorum.

Antrenörlük yaptım Kargı'da ve Osmancık ilçelerinde.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlk spora başladığım Doğanspor'da Arif diye bir arkadaş antrenörlüğümü yapıyordu. Daha sonra İskilipspor'da Avukat Mehmet Dimici yapıyordu. Polis Gücü Kulübünde ise Komiser Halil Göral ve Cengiz Uçur yaptı. Atletizmde İstanbul'da Necati Çeteci isimli eski millî sporcu atlet olan bir antrenörüm vardı. Tabi hoca İstanbul'da olduğu için telefonla bana antrenman metotlarını, yapmam gerekenleri, antrenman programlarını anlatıyordu. Ben de onun programına uyarak çalışıyordum.

Bende iz bırakan antrenörüm Necati Çeteci olmuştur. Sebebi işi bilen kişiydi. Bilen kişi ile çalışmak bambaşka. Ben kendi kendime atletizm yapıyordum ama onun bana destekleri ile özellikle yurt dışı yarışlarda birçok başarı elde ettim. Bu başarılarımı Hocama borçluyum.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Spor yaşamım boyunca birçok madalya, kupa, şilt aldım. Çorum'da Amatör Spor Kulüpleri Federasyonu ve Çorum Hakimiyet Gazetesi tarafından 1992 yılında, yılın sporcusu olarak ödüller aldım. Yine Valimiz Mustafa Yıldırım, Belediye başkanımız Dr. Turhan Kılıççıoğlu, Ticaret Sanayi Odası Başkan'ı Ümit Uzel tarafından ödüller aldım.

Benim için aldığım en anlamlı ödül ise 1993 yılında Romanya'da ilk yurtdışı yarışmamda 1500m.'de Balkan rekoru kırmamdan dolayı, Romanya Atletizm Federasyonu tarafından şampiyonanın en iyi atleti olarak verilen kristal bir vazo idi. Bu ödül benim için bambaşka idi.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Kara çocuk derlerdi. Arap atı derlerdi.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

1993 yılında İzmir'de yapılan Mastırlar Atletizm Türkiye Şampiyonası'nda ilk il dışı yarışmamda ben 400 m ve 1500 m'de Türkiye rekoru kırarak şampiyon olduktan sonra İzmir'deki Ege Televizyonu benimle bir röportaj yaptı. Röportaj esnasında halk bana ayrı bir gözle bakmaya başladı Çorum'dan gelmişte burada şampiyon oldu diye. Herkes etrafımıza toplandı. Spiker bana mikrofonu uzattı ve hangi bölge dedi, ben de Çorum bölgesi dedim. Bana dedi ki Çorum'da neresi, Çorum'da atletizm var mı acaba dedi. Hatta nerenin kazası bura dedi. Ben de Çorum koskoca bir il dedim. Ve 2 Türkiye rekoru kırdın bu hızı neye borçlusun dedi. Ben de kameranın karşısındayım ve heyecanlıyım, çekiniyorum ama bir yandan da ayrı bir cesaret geldi ve dedim ki bir şey söyleyeceğim ama çekiniyorum. Spiker de neymiş deyince ben de dedim ki; köpekler kovalarken kazandığım bu hıza borçluyum dedim ve herkes gülmeye başladı. Ama öyle böyle değil kahkahalarla. Antrenörünüz var mı dedi, yok dedim. Kendim çalışıyorum dedim. O arada diğer antrenörün sporcusuna vurduğunu gördüm Allah belanı versin adamın antrenörü bile yok seni geçiyor dedi. Antrenörün biri bana dedi ki bravo sana çok güzel bir çalışma metodu, ama riskli dedi.

1993 yılında Romanya'da 1500 metrede Balkan rekoru kırıp Şampiyon olduğumda Romanya Atletizm Federasyonu tarafından akşam bir kokteyl düzenlenmişti. O akşam Romen Atletizm Federasyonu bana madalyadan hariç muhteşem bir kristal vazo hediye verdi. Şampiyonanın en iyi sporcusu olarak. Ben daha önce böyle bir şey görmedim. Kristalden yapılmış harika bir vazoydu. Kafilemizdeki tüm sporcular helal olsun bu senin hakkındı dediler. O ödülü akşam elimden, kafile başkanı İzmirli Doktor Hikmet Kandeğdi sana ben birazdan vereceğim diyerek aldı. Otobüsle Türkiye'ye dönüyoruz. İzmir'e gelene

kadar arkadaşlar sürekli başkanım Kemal'in vazoyu versene dediler o da tamam vereceğim diye diye İzmir'e kadar geldi. İzmir'e gelince de araçtan inip vazoyla kayboldu gitti. İlk defa yurtdışına gitmişsin bir şey bilmiyorsun hakkını arayamıyorsun. Adam vazoyu aldı gitti. Geçenlerde duydum şimdi güçsüzler yurdunda kalıyormuş yalnız başına. Herkes terk etmiş onu. O vazoyu, en başarılı sporcu diye bana vermişlerdi ama maalesef aldı gitti. Hala unutamadığım bir anımdır bu.

O dönem Çorum Valisi Mustafa Yıldırım'dı. Ben de statta antrenman yapıyorum. Ben 65. turdayken vali bey ve rahmetli Turhan Kılıççıoğlu stada geldiler bana günaydın Kemal dedi. Ben de günaydın sayın valim dedim, koşmaya devam ettim. Vali bey kaç tur oldu dedi, ben 65 tur dedim o da gece burada mı yattın dedi. Kaç tur olacak dedi, ben de 75 tur dedim, o zaman git ulan dedi. 75 tur attıktan sonra vali beyle de 15 tur yürüdüm. Rahmetli Turhan Kılıççıoğlu, Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Ümit Uzel'e, öğretmen arkadaş Av. Erdal Eralp'e demiş ki, bunda lazlık var mı; 75 tur attı sonra da bizimle 15 tur yürüdü ne inat adammış demiş.

Uluslararası Hitit Fuar ve Festivali Koşusu vardı bende yurt dışında yarışmaya gidecektim fakat çivili ayakkabım yoktu bu arada Hitit Koşusu'na katılacağım Ankara'dan atletler gelmişti. Gençlik ve Spor İl müdürlüğündeki görevli arkadaş koşu kayitlarını yapıyordu Ankaralılara dedi ki siz neden geldiniz burada Kemal Topgül var size yarış vermez. Kaç yıldır birinci oluyor. Koşucular da benim yurt dışına gideceğimi duymuşlar, çivili ayakkabıya ihtiyacım olduğunu bildiler bana dediler ki çivili ayakkabın var mı? Ben de yok dedim. Sana çivili ayakkabı verelim Hitit Yarışına girme dediler. Ben de bakayım dedim ayakkabıyı görünce hemen verin yarışa girmeyeyim dedim. Çünkü çivili ayakkabı fiyatı 1500 TL Hitit Koşusu şampiyonuna verecekleri cumhuriyet altını 700 TL idi. Ayakkabıyı alıp koşmadım. Ertesi gün stadyumda sayın valimiz Mustafa Yıldırım sayın belediye başkanımız Turhan Kılıççıoğlu, Avukat Erdal Eralp ve diğer daire amirleri bana neden yarışa girmediğimi sordular. Gözlerimiz seni aradı dediler, ben de sayın valim cumhuriyet altını 700 TL çivili ayakkabı 1500 TL gelen sporcular bana çivili ayakkabı verdi ben de yarışa girmedim. Vali bey olumsuz bir tepki vermedi fakat Avukat Erdal Eralp bana yarışa girecektin birinci olacaktın ama istersen ödülü diğer sporculara verecektin ben de ona dedim ki hiçbir sporcu kazanmadığı ödülü almaz.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Rahmetlik Cengiz Uçur. Çorumspor'da o zaman Türkiye'nin en iyi sol açığıydı. Ben de diyordum keşke onun gibi oynayabilsem diyordum.

Rahmetlik Turhan Kılıççıoğlu zamanında Çorumspor'u, Ömer Duran çalıştırıyor. O zaman süper lig yok 1. lig var. Çorumspor'da 1. lige çıkmaya oynuyor. Afyon'a maça gidecekler. O zaman antrenmandalar. Kaleci Mehmet ile Memiş idman yapıyorlar ben de koşuyorum. Topçular dediler ki sende bir teknik olsa bu koşuyla ne topçu olurdun dediler. Nitekim bende de teknik yoktu.

Rusya'nın Dinamo Tiflis ve Çorumspor özel maçını da Çorum'da ben yönettim.

Bu arada 1994-1997 yılları arasında Çorum Gençlik Spor İl Müdürlüğü yapan sayın Fazlı Bayram Hadi Beye benim için yapmış olduğu maddi ve manevi yardımlardan ötürü çokça teşekkür ederim. Beni 1995 yılında İzmir'de yapılan atletizm antrenörlük kursuna gönderdiği gibi Sakarya ve Konya'da yapılan seminerlere katılmamı sağladı. Ve bana yapmış olduğu malzeme yardımları içinde ayrıca teşekkür ediyorum.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bana sağlık kazandırdı. Örnek olarak benim ikizim var ama ben spor yaptığımdan herkes aramızda en az 5 yaş fark var diyorlardı.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke klasman hakemliğine yükselebilseydim. Sonra 1.'lik maçlarını yönetseydim dedim. Keşke başkalarının yerine koşmasaydım, ona çok pişmanım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

İlk başladığımızda arada dağlar kadar fark vardı. Çim yoktu çamurda, toprakta koşuyorduk. Sporu bilen pek kimse yoktu. Eskiden tuvaletlerde soyunup giyiniyorduk. Eskiden İskilip'ten gelince hep arabalarda minibüslerde soyunuyorduk şimdi soyunma odalarında soyunuyorlar. Atletizmciler ağaç diplerinde soyunuyorduk. Şimdi odalarda soyunuyoruz. Eskiden bir madalyaya bir kupaya koşuyorduk. Şimdi altına, paraya, son model ev ve arabaya koşuyor. İmkânlar şimdi çok fazla.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Baba mesleğim marangozluktan dolayı elim her türlü, matkap, kaynakçılık vb. aleti kullanmaya yatkın. Evimin alt katında envai çeşit makine ve aletler olan bir atölyem var. Evime usta çağırmam. Her türlü tamir, tadilat ve bakımı kendim yaparım. En büyük hobim budur.

Sporla ilgili gençlere bir mesaj vermek ister misiniz?

Spor yapsınlar spor her şeydir. Spor şimdi bulunmaz bir nimet. Her türlü imkânlar var spor için.

KEMAL TOPGÜL

FOTOĞRAFLAR

324

2
1
3

KENAN BİÇER

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1961 yılında Çorum'da doğdum. Ama o zamanlar imkânlar olmadığı için şu an Bayat Mahallesi olan yerde -eskiden köydü- doğdum ve büyüdüm. Çocukluğum orada geçti. Babam o zamanlar çiftçilik yapardı. 3 kardeşiz, ben en küçüğüm. Ablam, abim, benim ilkokul ve ortaokul dönemimiz Bayat'ta geçti. Okul çıkışları babam çiftçi olduğu için bağdır bahçedir, hayvanlarımız vardı, onlarla uğraşırdım. Yazları da harman sürdük, saman götürüp getirdik. Ortaokulu Atatürk Ortaokulu'nda okudum.

Köyden gelip gidiyoruz. O yıllarda spora başladım. Sonra Çorum'a yerleştik. Dayım giyim işi yapıyordu abimle beraber. Dayımın yanında çalışmaya başladık. Hem okuyoruz hem de dayımızın yanında çalışıyoruz. Sonra kendimize iş yeri açtık, giyim üzerine. Sonra abim askere gitti, sonra ben askere gittim. 1981 yılında acemi birliği Isparta'ydı. Sonra dağıtım oldu Bolu'ya geldik askerliği orda bitirdik. Tabi bu süreçte iş yerine devam ediyoruz. Sonra evlendim. 1987 yılında ilk kız çocuğum oldu.

İkinci kızım da 1993 yılında dünyaya geldi. Abim giyim işini bırakmayı düşününce iş yerini devrettik başka birine. Sonra iş arıyoruz, antrenörlüğe devam ediyoruz. 1992 yılında, Ramazan Bayramı çıkışında Adnan Türkoğlu ile karşılaştık. Hoca ne iş yapıyorsun diye sordu. Şimdilik bir iş yapmıyorum dedim, bir gel görüşelim dedi. O sırada PTT'ye sınav açılmıştı. Sınavları vardı başvurdum ve sınavı kazandım. Onların yardımıyla 1993'te işe başladım ve 2010'da emekli oldum. Türkiye Hapkido Kumdo Mücadele Sanatları Federasyonu as başkanı olarak görev yapmaktayım.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla 11 yasımda tanıştım. Arkadaşlar judoya gidiyordu biz de merak sardık Arslan Erdoğan, İsmail Çabuk, Yılmaz Gül Hoca, Selim Kepçeli, Yıldırım Çabuk... Bu isimler işin önde gelenleri idi. O aralar Atilla AzkurAnkara'da okuyordu ama Çorum'a gelmişti. İmam hatip okuyordu o. Onunlataekwondoya geçmiştik, judoyu bırakıp. Judoya rahmetli Yılmaz Gül Hocamız bakıyordu o sıralar. Aklımda kalan arkadaşlarım, Şevket diye bir arkadaşım vardı, Nuri ve İsmail arkadaşım vardı. İsmail mühendisti. O sıralarda siyasi ortamlar vardı ama bizim grup farklıydı hep işi bilenlerdi. 1976 yılında herkesin kuşakları yeşildi bizim beyazdı.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1976 yılında sınav olacaktık. Ankara'dan hoca gelecekti işin başına. Atilla Azkur okul bitince Ankara'ya gitmişti. Buradan bir yazı geldi yerine Hoca gelecek diye. İsmet Yazgan Hocamız gelmişti. Sınava girdik tabi heyecan var 5 kişi beyaz kuşak, 6 kişi yeşil kuşak, sarı kuşak derken toplam 15 kişiyi bulmuyor tabi... Sınava girdik, sınavda başarılı olduk. Sınava girdik ama sınava 1'de diye gittik, sınav oldu 5'te. Tabi bu arada dayımızın yanında işteyiz. 2 ay sonra sonuçlar geldi. Beyaz kuşaktan sarı kuşağa Süleyman İstanbullu, Hüseyin Kubat ve ben geçtik. Diğer arkadaşlar alamamıştı. Ali Yüksel, İsmail, Nuri Coşkun bunlar da üst kemerlerdi o zamanlar. Askerlik gibiydi, sonra 1977 yılının içinde de yeşil kuşak olduk biz gene. Aynı Hoca gelmişti sınava Ali Yüksel, Nuri Coşkun falan da girdi sınava. Biz yeşil olurken onlar da kırmızı olmuştu. O yılın sonunda bir sınav daha oldu, biz mavi kuşak olduk. O yıllarda antrenman yaptığımız dönemlerde şartlar şimdiki gibi değildi. Salonun çatısından su akar içeri komple su olurdu. Leğenlerle su atardık dışarı, kışın kalorifer hiç yanmazdı. 1980 yıllarında kırmızı siyah kuşaktık ama 80 olayları oldu bir evre geçti. Daha önce 1978 yılında Bakanımız Yüksel Çakmur geldi Spor Bakanı'ydı, dedi ki; anarşi, terör spor gruplarının içinden temizlenmiyor kapatın her yeri dedi.

Türkiye'de judo ve taekwondo yasaklanmıştı o ara. 6 ay sonra tekrar açıldı. Benim kuşağım maviydi biz burayı açamıyorduk. Müdürümüz geldi Ali Şahin; Gençlik Spor İl Müdürü. O ara herkes bırakmıştı sporu siyasi olaylardan dolayı. Akşam 9'dan sonra kimse sokakta olmazdı zaten. Mehmet Cahit Öztecir akrabamızdı, şimdiki Gazi Üniversitesi olan yerde spor bölümü müdürüydü. İki tane büyük abimiz var, bir ablamız basketbol hakemi, küçük oğlu basketbol antrenörü, ablamızın eşi beden eğitimi öğretmeni.

Aklıma onlar geldi buradan gittik Ankara'ya, dedim ki; ya böyle tabi o arada maç varmış ablam orda hakemlik yapıyor. Neye geldin dedi, ben de dedim salonu açamıyoruz müdür izin vermiyor bana yardımcı olun sizden yardım istemeye geldim dedim. Birgün sonra Judo federasyonuna gittik, Ankara'da, Ulus'ta Cihat Uskan federasyon başkanıydı ama onları gördüğümüz yok. Sekretere söyleyin dediler, Aybars Kılıçan (Allah rahmet eylesin) o zamanlar genel sekreter oydu. Yerinde yoktu, ertesi gün geri gittik. Aybars abi bizi iyi karşıladı, yardımcı olmaya çalıştı. Bana dedi ki; kuşağın ne? Kuşağım mavi dedim. Fahri

çalıştırma belgesi vardı o zamanlar, bize yazdı verdi. Sonra Nuri Coşkun ile çalıştırmaya başladık tekrardan, ama ekip dağıldığı için sıfırdan başladık. 5-6 kişilik grup olduk. Ahmet Altun diye bir arkadaşımız vardı İlhan Dinç vardı. Şu an emekli hâkim İzmir`de yaşıyor. Vakıflar bankasının müdürünün oğulları vardı Bahadır ve Hamit İlter kardeşler. Suat Tuncay diye bir arkadaşımız vardı. Tabi ben de gündüz giyim sektörü içindeyim akşam da antrenman yapmaya gidiyorum. 6 ay geçti çocuklar yeni. Hemen de olmuyor bizim Nuri Coşkun Hoca dedi ki; bu gelen çocuklardan bir şey olmaz boşa uğraşıyoruz, ben ara sıra gelirim yoksa gelmem dedi. Ben de olur ya çalışırlarsa olur dedim. O arada yine bir tanıdığımız vardı Tansel Kuşçu. Babası bankada çalışıyordu oda katıldı ekibimize tabi. Nuri Coşkun Hoca gitti. Ben gidiyorum yazın, Saracoğlu tuğla fabrikasına çalışmaya gidiyorum. Para lazım oluyor okul kapanınca başlıyoruz, açılınca bırakıyoruz ondan sonra. Bizim ekip tabi bu ara sınavları Atilla abiye yaptırıyoruz. Onların kulüpleri vardı Ankara gençlik spora bağlı. Ankara Cebeci Stadı'nın altında. Biz ekibi topluyoruz, otobüse biniyoruz Ankara'da sınava giriyoruz geri geliyoruz. Aradan bir buçuk yıl geçti, 1978. Nuri Hocabirgün salona geldi. Çocuklar çalışınca tabi bir şeyler oldu. Nuri Hocaya gel bak bunlara bir maç yap dedim. Nuri Hoca şaşırdı. Ne olmuş bunlara dedi, yok maç yapmam dedi biz o esnada daha da fazlalaşıyoruz. O ara Tansel Kuşçu mavi kuşaktı. Babasının tayini çıktı Ankara'ya. 1979 yılında Ankara'da Türkiye ikincisi oldu, bu bir ilkti. Çorum'dan gidip Türkiye ikincisi olmuştu gençler kategorisinde. Bu ara ben askere gittim. Ben askerdeyken Nuri Hocamız baktı işlere. 1981 yılında şubat ayında askerliğim bitti. 1983'te siyah kuşak oldum. Ondan sonra Muharrem Saltan Hoca özel salon açtı. Biz gençlik spora devam ettik. İl temsilcimiz Yılmaz Gül'dü.

Antrenörlük seminerine gittik kazandık, geldik. 1984'e kadar ya Çorum'dan Ankara`ya gidiyor sınav için. Ya da Ankara'dan Çorum'a Hoca gönderiyorlardı. Ama 1984'te bizim hocalarımızla bir komisyon oluşturacak konuma geldik. 1984'te Giresun`a gittik, 2. Olmuştuk. Erzincan müsabakamız oldu, bunların hepsi Türkiye dereceleri. 1985 yılında ekibimizle Kırşehir'de iller arası şampiyona vardı, ona gittik. Yusuf Solak o zaman birinci olmuştu, benim öğrencimdi. Aydın Fırat 3. olmuştu. Bizi götüren gençlik sporda müdür yardımcımızdı. Ayrı olarak benim de Rizeli bir arkadaşım Osman var, abisi Şafak var. Rize çay kupası yapıyorlar, bunu da Çaykur organize ediyor.

Ben de sordum; -biz de festival yapıyoruz Belçika'dan, Almanya'dan, Fransa'dan adamlar geliyor- biz bu işi nasıl yaparız. Onlar da 3 defa yaparsanız uluslararası olur dediler, tamam dedim. Eskiden uluslararası 30 puan kafadan vardı üniversite sınavlarına girerken. Bir gün antrenmandan çıktım hakimiyet gazetesinde oturuyorum. Konuştuk. Bunun maddi boyutu da var çünkü. Türkiye Taekwondo Federasyonu Başkanı Cengiz Yağız'a ilettim. Biz bu işi kafamızda yoğurduk. O ara 2000 yılında Avrupa Şampiyonası var Samsun'da. Atilla Azkur Hoca dedi ki; buraya gelen gruplar olur, ben oraya gelmeyeceğim ama siz oraya yoğunlaşın dedi. Ama bu işi belediye yapması lazım, organizasyon ya. Arkadaşımızdı vardı, meclis üyesi, oradan paramızı da çıkarttı, il genel meclisinden. Avrupa Federasyonu bizde. Yaklaşık 400 kişiyle çalıştık. Onun dışında Almanya'dan davet geldi, ama gidemedik. Ayrı olarak da Dünya Uyuşturucu Mücadele Federasyonu olarak seminerlerimiz devam ediyor. 2017 yılında Van'da 5 tane kütüphane açtık Çanakkale'de kütüphane açtık. Muzaffer Kaya

Ilıcak'la beraber de seminerler veriyoruz. Bu yılda yine 30 şehre kitap dağıttık. Kütüphane kolu başkanları olarak Allah izin ederse 30 şehire daha kitap dağıtacağız.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Benim spor hayatım boyunca antrenörüm Atilla Azkur olmuştur. Bende iz bırakan yine günlük görüştüğüm Atilla Azkur'dur. Hem Hocamdır hem de abi kardeşizdir.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Benim için en değerlisi 1997 yılında Çorum'da yapılan ilk pumse Türkiye şampiyonasında aldığım takdir belgesidir. Türkiye Taekwondo Federasyon Başkanı Cengiz Yağız vermişti. 1985 yılında Çorum Gençlik Spor İl Müdürü Selçuk Soydan'ın buradaki çalışmalarımdan dolayı verdiği kupa vardı o da çok değerliydi benim için.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

İlk aklıma gelen unutamadığım sporcum Nazmi Güven (Allah rahmet eylesin). Çünkü Nazmi ailesiyle beraber benim yanımda büyüdü, sporla büyüdüler. Babaları yoktu zaten. Nazmi'nin duruşu çok güzeldi. İlk Millî takıma çağırılan sporcumuzdu. Ancak tüm sporcularımı hatırlarım, hepsinin yeri bende ayırdır.

Dünya ve Avrupa Avrupa derecesi yapan sporcum Murat Kara'yı da burada anmak istiyorum. Murat Kara'nın Dereceleri şu şekildeydi;

- 2009 yılı, 48 kg Muaythai Türkiye Şampiyonu.
- 2010 yılı, 48 kg Muaythai Türkiye Şampiyonu.
- 2010 yılı, 48 kg Muaythai Avrupa Şampiyonası 3.sü.
- 2010 yılı, 48 kg Muaythai Dünya Şampiyonası 3.sü.
- 2011 yılı, 48 kg Kick Boks Avrupa Şampiyonası 2.si.

Kariyerimdeki sporcularım;

- Oğuzhan Kasar *(Yıldızlar Türkiye 1.si)*
- Rabia Türkoğlu *(Yıldızlar Türkiye 2.si)*
- Zeynep Kılıç *(Yıldızlar Türkiye 3.sü)*
- Yılmaz Özkaya *(Yıldızlar Türkiye 1.si)*
- Merve Dilekçi *(Yıldızlar Türkiye 3.sü)*

- Gökhan Temur *(Minikler Türkiye 1.si)*
- Nazmi Güven *(Gençler Türkiye 2.si)*
- Tansel Kuşçu *(Gençler Türkiye 1.si)*
- Murat Tekin Özkılıç *(Gençler Türkiye 2.si)*
- Mustafa Güven *(Gençler Türkiye 2.si)*
- Mustafa Öztemiz *(Gençler Türkiye 2.si)*
- Bülent Özsoy *(Gençler Türkiye 2.si)*
- Medet Şahbaz *(Gençler Türkiye 3.sü)*
- Ahu Balak *(Pumse* Türkiye 3.sü)
- Beray Şahin *(Pumse* Türkiye 3.sü)
- Bekir Özsaçmacı *(Kick Boks Türkiye 1.si)*
- Murat Taş *(Muaythai* Türkiye 1.si)
- Murat Kara *(Muaythai* Türkiye 2.si)
- Damla Tozdemir *(Muaythai* Türkiye 2.si)
- Meryem Pekdemir *(Muaythai* Türkiye 2.si)
- Sultan Bozkurt *(Muaythai* Türkiye 2.si)

17-18 Ekim 2009'da Hattuşa Hapkido Türkiye Şampiyonası yapılmıştı. Orada da sporcularım derece yapmıştı. Bu sporcularım ve derecelerini de şu şekilde sıralayabilirim;

Erkekler;

- Murat Taş (54 kg Türkiye 1.si.)
- Medet Şahbaz (72 kg Türkiye 1.si.)
- Enes Avcu (30 kg Türkiye 2.si.)

Bayanlar;

- Sündüs Yavuz (26 kg Türkiye 1.si.)
- Ayşe Şimşek (41 kg Türkiye 1.si.)
- Halime Böcek (47 kg Türkiye 1.si.)
- Meryem Bekdemir (54 kg Türkiye 1.si.)
- Özge Ökce (54 kg Türkiye 2.si.)

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Bir gün Türkiye şampiyonasına gittik. Ümit diye bir öğrencimiz var karşısına Avrupa şampiyonu çıkacak, Şakir diye bir sporcumuz. Ümit minderde kaçıp duruyor bir şey olmaz Ümit diyorum ben de. Rakibi de hızlı bir sporcu. Öyle böyle bitti maç.

Bir gün müsabakadayız, Yıldızlar Türkiye Şampiyonası'na gittik, Tokattayız, 1992 yılında, benim ekip ordayız. Yanımda Fazlı var, onu göndermişler. Antrenörlük yapacak, hevesli. Karşısına Kastamonu'da Osman Öztabak'ın kız kardeşi var o çıkacak. Dedim ki dikkat et Fazlı, kızın kafasına tekme vurdurtma.

Neyse maçta kız kafasına çalışıyor, ama bizimki çekiyor kafasını. O anda burnuna yedi. Burun kırık, Fazlı korktu, gittik hastaneye. Tokat'ta hastanede doktor yok. Tam 2 saat bekledik. Tampon ile kanı kestiler, doktor geldi ambulansla samsuna gönderdiler.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Benim örnek aldığım kişi Atilla Azkur, Aydın Akpınar, Erdoğan Akdeniz ve İhsan Görkem'dir. Çünkü çok dürüst insanlardı.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Sağlık sıhhatimiz, duruşumuz, bizim şartlarımızda bu ortamlarda bir tarafa gitmek zorundaydık, ama biz spordaydık.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

İlimiz Çorum'da uluslararası müsabakalar yapmak isterdim.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Bizim zamanımızda salon, salon değildi. Dediğim gibi yağmur yağdığında su dolardı. Şu an öyle bir problem yok, tabanları parke, sıcak... O yüzden çok fark var. 1970'lerde aldığım elbiseyi, -judo yaptığım zamanlar- 10 sene aynı elbiseyi giymiştim.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Şu anda spor dışında pek bir şey yapma zamanımız olmuyor. Seyahat etmeyi seviyorum, kitap okumayı çok seviyorum, resim çerçevesi yapardım.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Her şartta spor yapmalarını isterim. Sporu gittiği yere kadar götürmesi lazım. Kesinlikle kendilerine hedef koysunlar.

KENAN BİÇER

FOTOĞRAFLAR

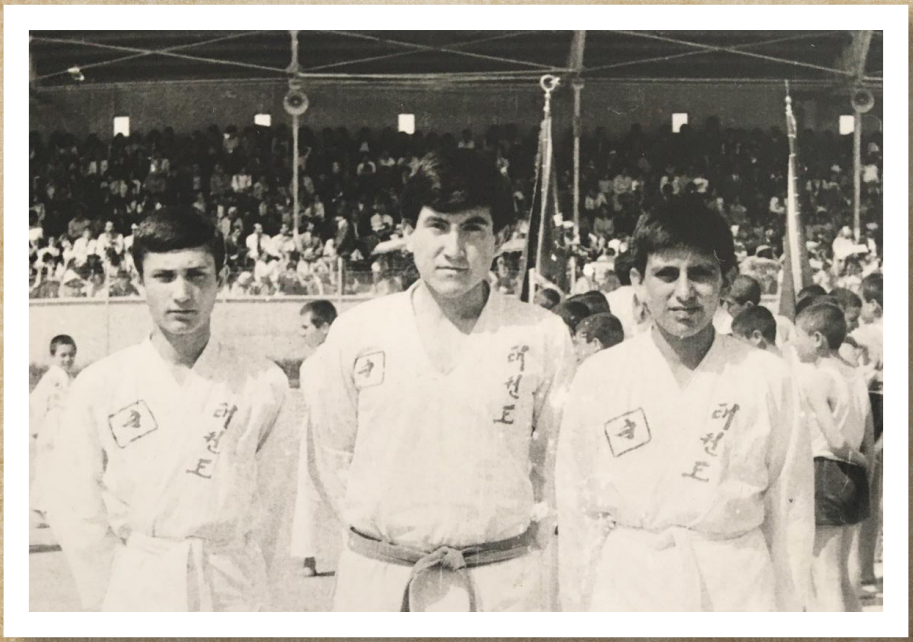

TEKNİK KOMİTE
TECHNICAL COMMITTEE

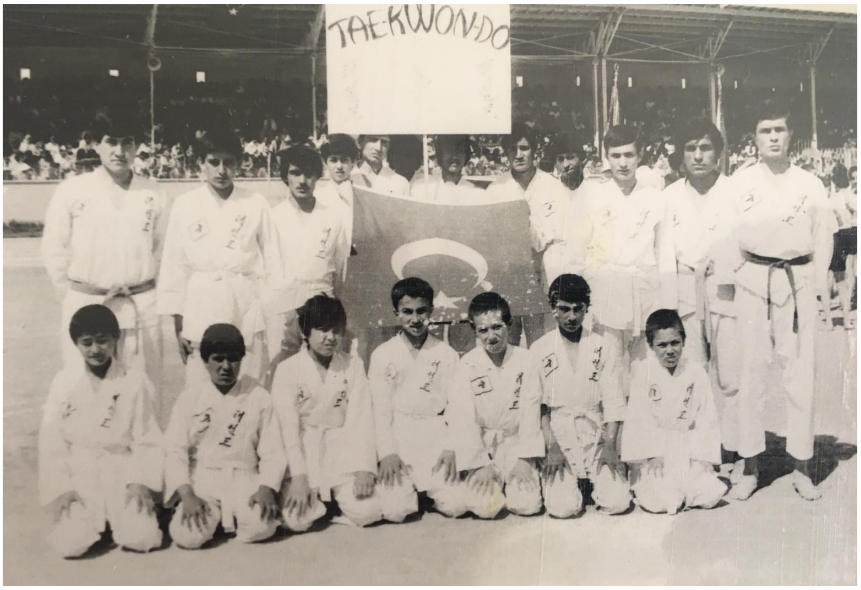
TAEKWONDO

ÇORUM
BEDEN TERBİYESİ İL MÜDÜRLÜĞÜ
TAEKWONDO

ONDOKUZMAYIS ÜNİVERSİTESİ

KORKMAZ ALBEN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

20.09.1955 yılında Çorum Ulukavak Mahallesi'nde doğdum. Çocukluk ve gençlik yıllarım Ulukavak Mahallesi'nde geçti. 3 erkek kardeşiz. Babam üst düzey tüccar terzi idi. Ortaokul yıllarında babamın dayısı Yalçın Sineması'nın karşısında leblebici idi. Yazları leblebicide çalıştım. Eğitim enstitüsünde okurken de yazları Güneş Kiremit Tuğla Fabrikası'nda çalıştım. İlkokulu Cumhuriyet İlkokulu'nda, ortaokulu Eti Ortaokulu'nda okudum. Liseyi Çorum Lisesi'nde okudum. Daha sonra da 2 yıllık Çorum Enstitüsü'nü bitirdim. Üniversite sınavına girdim, tıp yazmıştım.

Yazdığım yerler çıkmayınca, daha sonra ertesi yıl İstanbul Teknik Üniversitesi'nin mimarlık ve mühendislik bölümü ve Gaziantep'in matematik öğretmenliği bölümünü kazandım. Fakat abim de Ankara'da okuduğu için babam hem bana para gönderecek hem de abime para gönderecek, zorlanacak diye oralarda gitmedim.

Çorum Eğitim Enstitüsü'ne başladım 1976 yılında. 1980 Kasım ayında Erzincan'da askerlik yaptım. 1981 Şubat ayında terhis olacak şekilde 4 ay yaptım. Öğretmenliğe başladım. İlk görev yerim Kırıkkale'nin Kulaksız Köyü idi. 8 sene çalıştım. Çorum merkeze bağlı Hacıpaşa Köyü'nde 3 sene çalıştım. Daha sonra 2 yıl beden eğitimi kursu alarak beden eğitimi öğretmeni oldum. İlk atandığım okul da eski adı Şenyurt İlkokulu, -şimdiki adı Salim Akaydın İlköğretim Okulu- orada da 3 sene çalıştıktan sonra Ziya Gökalp İlköğretim Okulu'na tayin oldum. Aynı okulda müdür yardımcılığı ve müdür başyardımcılığı yaptım. 2003 yılında da oradan emekli oldum. 1979 yılında Öğretmen Saide Türkcan hanımefendi ile evlilik yaptım. Evliliğimizden 1 oğlum ve 1 kızım var. Oğlum Çorum'da yaşıyor Jeoloji mühendisi. Şu anda da iş güvenlik uzmanı olarak görev yapmakta. Kızım da tekstil teknikerliği mezunu, şu anda Fransa'da yaşıyor. Oğlumdan 2 ve kızımdan 2 olmak üzere 4 tane torunum var.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

İlk önce mahalleler arası futbol oynayarak futbola başladım. Mahallemizde o dönem sonradan Bolu Spor'da da oynayan Yedi Bela Mustafa ve beni, iyi futbol oynadığımızdan dolayı paylaşamazlardı. Tevfik Zencirci Hocamızın mahallesi ile çok maçlar yapardık. Daha sonra Çorumspor'un seçmelerine gittik. Ama seçilemedik. 1972-1973 döneminde Yol Su Elektrik (YSE) Kulübüne gittim. İlk lisanslı futbola başladım. Hatta Sefer Kurtaran ve Selim diye bir arkadaş vardı. Ben orta sahada oynuyorum.

O arkadaşlar bana; ya Korkmaz sen başka mevkide oyna derdiler. Ben de niye öyle diyorsunuz derdim. Onlar da senin yerin garanti derlerdi. Ben de yok olmaz nereden biliyim yerimin garanti olduğunu derdim. Yine aynı takımımızda Mehmet Hacıismailoğlu ile Selahattin Eftekin vardı. İlk maçımız da Damat Şükrü kupasıydı. İlk maça Osmancık ile çıkmadan önce ben hiç beklemiyordum. Uğur abi bana 6 numara senin deyip formayı verince tabi ben çok heyecanlanmıştım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Eğitim Enstitüsü'nde okurken de okul takımında futbol oynadım. Öğretmen olduktan sonra hafta sonları Kırıkkale'den gelip YSE Kulübü'nde futbol oynardım. YSE Kulübü'nde oynadıktan sonra Çimentospor'a başladım. Antrenörümüz Orhan Coşkun'du. Hatta evlendiğimizin haftası beni direk takıma koydular ve sol açık oynattılar. O zaman Çimentospor'da takım arkadaşlarım Yusuf Çilingir ve Salim Erkoç vardı. Çimentospor'da çok oynamadım. Daha sonra Ulukavak spora geçtim. Antrenörlerimiz Selim Sümer ve Halit Sıkı idi. Takım arkadaşlarım Yusuf Aydemir, Nihat Argut, Mehmet Çetin vardı. Selim Hocam ve Halit Hocam takımda beni hiçbir zaman oynatmazlardı. Ben de onlara eğer oynatmayacaksanız beni bırakın, gideyim derdim. O zaman da yok yok oynatacağız derlerdi. Fakat ne hikmetse beni bir türlü oynatmadılar. Bu şekilde de futbolculuk hayatım bitmiş oldu. 1988 yılında

Çorum'da futbol antrenörlük kursu açıldı. Kurs hocası Kazım Türesin idi. Bizle beraber 30-35 kişi kursa katılmıştı. Hatırladığım kadarıyla benle beraber o kursta Hasan Gürbüz, Selahattin Alkan, Hüseyin Çelik vardı. Kazım Türesin Hocam, benim öğretmen olduğumu duyunca herkese teorik sınav yaptı. Ama bana dedi ki; bak bana söz vereceksin dedi eğer öğrencilerini dövmeyeceğine söz verirsen sana soru moru sormayacağım dedi. Ben de söz verdim dövmeyeceğim diye. Benim sınavı geçmem de bu şekilde oldu. Kurs Hocamız Kazım Türesin sınavdan sonra bütün kalem ve silgileri topladı, bana verdi öğrencilerime götürmem için. Daha sonra ilk antrenörlüğe Çaygeçe Spor Kulübü'nde başladım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Ben spor yaşamım boyunca iki antrenör ile çalıştım. Biri Uğurcan Canbaş, diğeri Orhan Coşgun idi. Uğur abi bende iz bırakan bir antrenördü. Verimli antrenman yaptırıyordu.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Okul ve kulüp takımlarında aldığım ödüller var. Özel olarak aldığım ödül yok.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Gül Üstün vardı. Hentbolda yıldız takıma çağırılacaktı. İyi ve güçlü bir hentbolcuydu. Özkan ve Serkan Bolat vardı. Beğenilen sporcularımdı. Bir de Zafer, profesyonel olduğu için unutamadım.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Şöyle bir anım var; Hitit Gençliği çalıştırırken Mecitözü'nde maçta, Mecitözü halkı bizim üzerimize saldırdı. Yine Mecitözü'nü çalıştırırken Ersan'ın gol atamayıp şampiyon olacağımız dönem şampiyon olamayışımız.

Bir de Devane Spor ile maç yaparken sahaya 12 kişi çıkmışlardı beş dakika öyle oynamışlardı.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Örnek aldığım iki sporcu var. Aykut Kocaman ve Oğuz Çetin. Hiçbir zaman kendilerini bozmadılar. Dürüstlerdi.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Sosyalleştirdi. Birçok insan tanıdım. Tanınmamı sağladı, dostluklar ve iyi arkadaşlıklar kazandırdı. Sağlıklı bir fizikte olmamı sağladı.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Öyle bir durumum yok. Sadece bir gün İstanbul'a gittiğimizde dayımın oğluyla futbol oynadık. Maçtan sonra bir arkadaş bana gel seni Fenerbahçe altyapısına götüreyim diye teklif etti fakat reddettim ona biraz pişmanım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Araç gereç olarak bir forma bir gonç (tozluk) vardı. Kıyıda köşede bir ayakkabı olurdu malzeme oldukça azdı. Şimdi ise bir takımın çok fazla malzemesi var. Şimdi malzeme bol fakat futbolcuda heves yok. Saygı ve sevgi yok. Antrenmanda devamlılık yok.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında kahvehaneye giderim ve bağ bahçe işleriyle uğraşırım.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Mutlaka düzenli spor yapın. En az bir sporla uğraşın. Arkadaşlarınıza ve hocalarınıza saygılı olun.

KORKMAZ ALBEN

FOTOĞRAFLAR

EM-DÖ-SAN

VEKSAN TİCARET

Hitit Festivali Mahallelerarası Minikler Turnuvasında
3. Olan Korkmaz Alben Hoca ve Takımın Kaptanı
(Haziran 1998)

MERDAN ÖZKEÇELİ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

Öncelikle şu hazırladığınız proje hakikaten beni çok duygulandırdı, gururlandırdı Nadir'ciğim, çok teşekkür ediyorum. Hatırlanmak, geçmişi yad etmek çok güzel, dün görüştüğümüzden beri heyecan içerisindeyim. Yani hakikaten tebrik ediyorum. Güzel şeyler bunlar, çok güzel manevi duygular.

1956 yılında Çorum'da doğdum. Şu anda 65 yaşıma yılbaşında yeni girdim. İlkokul, ortaokul, lise öğrenimimi Çorum'da tamamladım. Ulu Cami'nin yanındaki taş bina şimdiki El yazması kütüphanesi İstiklal İlkokulu idi, İlköğretimimi bu okulda tamamladım. Eti Ortaokulu'ndan (1968-1969) yılları arasında mezun oldum. O zamanlar Çorum'da iki tane ortaokul vardı, Biri Atatürk ortaokulu, merkez ortaokul diye geçiyordu; bir de Eti Ortaokulu vardı. Evimiz Eti Ortaokulu'na yakın olduğu için o okulu tercih ettim. Liseyi Atatürk Lisesi'nde okudum. 1974-1975 öğretim yılında mezun oldum. Üniversiteyi de şimdiki adı Marmara Üniversitesi olan o zamanki ismi Atatürk Eğitim Enstitüsü Beden Eğitimi Bölümünü bitirdim 1980-1981'de. O zamanlar ihtiyaç çoktu 1981 yılında hemen atamamız yapıldı, kura usulü. Ben kurada Diyarbakır'ı çektim bir yıl Diyarbakır merkez ofis semtinde Ziya Gökalp Lisesi'nde öğretmenlik yaptım. Benim için çok büyük bir tecrübe oldu. Ama spor geçmişim olduğu için öğretmenliğimde hiçbir sıkıntı yaşamadım ben. Şimdi o kazanımlarımı zaten konuşacağız. Benim için çok önemliydi. Bir yıl orda çalıştıktan sonra evlendim, eş durumundan tayin istedim. O zamanlar doğduğun şehre tayin olmak çok zordu. Çok uğraştık, didindik. Allah rahmet eylesin, benim değerli Hocam o zaman ticaret turizm genel müdürüydü İrfan Berker. Allah gani gani rahmet eylesin, yattığı yerler nur olsun. O biraz uğraştı benim tayinimi çıkarttı Eti Ortaokulu'na. Çorum'da ilk mesleğe okuduğum okulda öğretmen olarak

başladım. Bir yıllık Diyarbakır görevinden sonra Çorum'da eti ortaokulunda başladım. Üç kardeştik en küçükleri bendim. Bir ağabeyim bir ablam vardı. Babam devlet su işlerinde işçi statüsünde çalışıyordu. Annem ev hanımıydı, ailenin en küçüğü bendim. Abim şu anda hayatta öğretmenlikten emekli oldu. Ablam ev hanımı idi, o da hayatta Allah uzun ömürler versin. Zaten Çorum'da benim pek birinci dereceden yakınım yok, çok akrabamız var ama. Tabi küçüklüğümüzdeki zamanla şimdiyi kıyasladığımızda daha şanslıymışız biz diyorum. Arkadaşlık dostluk sokak oyunları bunlar hakikaten çok anlamlıymış. Şimdi çocukların sadece bilgisayar ve telefon uğraşının dışında hiçbir şeyi yok bu da çok üzücü bir şey.

Tuğla fabrikalarında çalıştım yazları, Karadayı Tuğla Fabrikası'nda. İlkokula gidiyordum, kartlarımız vardı elimizde. Her gün çavuşa imzalatırdık. Çok küçüktük tabi, ben epey çalışırdım. Bir gün unutmuyorum, çocuklukta biz deste çekerdik, bir gün çavuşumuz geldi dedi fırına gireceksin. Fırın çok sıcak, ben de çok küçüğüm ağlamaya başladım ben, fırında ne yapacağım diye. Fırına girdik ellerim yanıyor, tuğlaları tutamıyorum sıcaktan. Ağlaya ağlaya o günü tamamladım işte. Öğlen molası verilirdi. Ne götüreceğiz yanımızda, getirdiğimiz domates salatalık ekmek... Otururduk birkaç arkadaş öyle, piknik gibi yerdik, tekrar işe başlardık. Bunu birkaç yıl devam ettirdim. Ben çalışıp harçlığımı çıkarıyordum yaz tatillerinde. Benim ailem aslında pek istemiyordu ama engel de olmuyordu. O zamanki insanların hayata bakış açıları farklıydı. İşte hayatı öğrensin, para kazanmayı öğrensin diye düşünüyorlardı. Bir gün burnum çok kanadı, o günden sonra babam yasakladı bir daha gitmedim. Yani o dönem çalışmam sadece birkaç yıllık. Kiremit tuğla fabrikalarında deste çekmek, ranza itmek bunlarla geçti. Eti Ortaokulu'nda öğretmenliğe başladığımda eski öğretmenlerimden hala çalışan öğretmenlerim vardı, o da apayrı bir duygu. Sanki öğrenciymişim gibi gelirdi. Tabi öğretmenlere karşı saygılı olmak önemli. Otur demeden oturmazdım. Artık sen öğretmensin rahat ol, otur artık beraber çalışacağız rahat hareket et... Böyle geçti uzun yıllar. 8 yıl Eti Ortaokulu'nda çalıştım. Beden eğitimi öğretmeniydik; ben, Ali Kolay, Serpil Duran, Nail Kılıçarslan, diğer arkadaşları süre geçtiği için hatırlamıyorum, erken gitti onlar. 8 yılın sonunda 1989-1990 yılında Atatürk Lisesi'ne geçtim 4 yıl orada çalıştım. Niyazi Gül Hocamla çalışma imkânım oldu, (beni spora başlatan kişiydi tek antrenörüm oydu, çok değer verdiğim sevdiğim halen görüştüğüm kişi) onun dışında Selçuk Köse Hocamızla beraber 3 kişiydik.

Atatürk Lisesi'nden ayrılışım şöyle oldu; Anadolu liseleri açılmıştı oradan teklif gelmişti. Orada sportif anlamda daha başarılı olabileceğime inanmıştım. 1994 yılında Anadolu Lisesi'ne geçtim 12 yıl orada devam ettim. Orada Abdullah İnan Hocamız vardı Emekli olduktan sonra kalp krizi geçirdi Allah rahmet eylesin ikimiz vardık sadece. Benim bir felsefem vardı bir öğretmen bir okulda 6-7 yıldan fazla kalmamalı. Sebebi uzun yıllar kaldığın zaman ortama alışıyorsun, doyuma ulaşıyorsun. Yaptığın işlerin bir anlamı kalmıyor artık. Yeni bir okula gittiğinde, yeni bir çevre ile sanki mesleğe yeni başlamış gibi çok güzel duygularla yeni bir hevesle zevkle başlamış oluyorsun. Bu yüzden genç öğretmen arkadaşlarıma bunu tavsiye ederim. 2001 yılında Dumlupınar İlköğretim okuluna geçtim devlet hastanesinin yanındaydı. Orada beden eğitimi öğretmeni yoktu. Branş öğretmenleri ve sınıf öğretmenleri idare ediyordu. 5 yıl da burada çalıştım. 5 yıldan sonra emekli olmaya karar verdim. Ve hayatımda yaptığım en büyük hata oldu. Bu duruma halen üzülürüm. Çünkü hala çalışmaya devam ediyorum. Bir sınıfa girip, okula gidip birilerine not vermek

dışında şu anda her şeyi yapıyorum. o zaman niye emekli oldum ki diye düşünüyorum. Ankara'ya gelme kararını emeklilikten sonra aldım. Bazı nedenlerden dolayı çocuğum falan buradaydı. Dolayısı ile çok pişman oldum. Okulda çalışıp faaliyetlerimi sürdürseydim şu anda çok daha güzel şeyler yapıyor olurdum. Askerliğimi 1983 yılında Burdur'da 58. topçu tugayında 4 ay kısa dönem olarak yaptım. Bayramlar falan araya girince aslında 1 ayı düştü 3 ay gibi oldu.

Diyarbakır'dan geldikten sonra evlendim, eşim de öğretmendi. İngilizce öğretmeniydi. 1981 yılının sonunda, ocağa yakın bir zamanda düğün oldu. Hacer Nurcan Özkeçeli tanırsınız belki, o da çok değerli Çorum'da tutulan bir öğretmendi. O da yıllarca Anadolu Lisesi'nde, Atatürk Lisesi'nde Atatürk Ortaokulu'nda çalıştı. O biraz erken emekli oldu. Erken emekli ettiler. Dershaneler çok sıkıştırdı, 20 yıl çalıştı. O zamanlar dershanelerde çalışırken okulda çalışma okulda çalışmak sıkıntı oluyordu, yasak vardı. Biz biraz etik değerlere önem veririz. Çocuklarıma da öğrencilerime de aynı şeyleri aşılamaya çalışıyoruz. Laf söz olmasın kimseyi zor durumda bırakmayalım diye eşim 20 yılda emekli oldu. 15 yılda dershanelerde üniversite hazırlık kursu verdi. Her sene Türkiye dereceleri vardı, çok öğretmen yetiştirdi. Yani hayatımız böyle geçti. 2 tane çocuğum var biri 1982 diğeri 1987 doğumlu 82 doğumlu oğlum 87 doğumlu kızım, Allah herkesin çocuğunu bağışlasın. Oğlum şu anda Dış İşlerinde konsolos şu anda Lübnan'da, Beyrut'ta daha önce Cenevre'deydi inşallah büyük elçiliğe doğru gidiyor. Kızım Samsun'da İngilizce öğretmeni şu anda, orada görev yapıyor. Kızımdan 2 tane badem içi torunum var. Oğlumda şu an için yok henüz istemiyorlar, gençler kendileri bilir.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Şimdi bizim çocukluk yıllarımızda öyle pek takım sporları yoktu. Mahalle arkadaşlarımızla öyle bol bol futbol oynardık ondan başka da birşey bilmezdik. Ben Sepetçi Mahallesi'nde oturdum uzun yıllar. Yeniyol Şerbetçi Sokak ana caddeye şehir merkezine çok yakındı orada 3 yol ağzı bir yerimiz vardı. Bir de boşluk vardı, orda habire futbol oynardık. Mahalle maçlarına davet ederlerdi, giderdik. Ama her maç sonu kavga eder gelirdik. Aramızdan Çorumspor'a çıkan Recep diye bir arkadaşımız vardı. Benim takım sporlarıyla, elit sporla ilk tanışmam Eti Ortaokulu'nda son sınıfta oldu. Oda şöyle oldu; kros yarışması vardı, öğretmenimiz duyurdu. Bireysel katılma olabiliyordu. Ben dedim koşacağım, atlet şortumu aldım ondan sonra yarışmaya katıldım. 1500 metre şehir içi yarışması vardı, katıldım. Abideden stadyuma kadardı. O gün ben koştum, derece yapamadım ama o gün benim için çok anlamlı bir gündü. Bir şey yapma arzusu, elit sporcu olma isteği o gün başladı bende. Sonra Niyazi Hocamız basketbol ve voleybol takımı kuracağım dedi. Katılmak isteyenlere öğretmen duyurur, hep öyle olur. Halende öyle devam eder. Bizim da öğretmenlik zamanımızda da böyle oldu. İlk tanışma koşuyla oldu benim. Ondan sonra birkaç kez daha koştum ama basketbola ve voleybola önem verdiğim için çok fazla önemsemedim.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1500 metre koştuktan sonra benim spor hayatım başladı. Sonra okul takımında devam ettim. O zamanlar basketbol, voleybol serbestti. Her yarışmaya katılabiliyordun. Eğer başarılıysan

takıma girebiliyorsun. Son zamanlarda tek branşa düşürdüler. Tek branşa düşmesi hem iyi hem kötü oldu. Mesela ben öğretmen olduğumda bütün sportif faaliyetlerden çok iyi anlardım. Bu da benim için çok artı oldu. Öğrencilerime derslerde takım kurduğum zaman (futbol, basketbol, voleybol, hentbol, atletizm, masa tenisi) bunların hepsini çok iyi yaptım. İyi bir sporcu olduğum için öğrencilerimi de iyi eğittim. Çünkü altyapım iyiydi. Birçok branşta yarışmak, bilgi ve beceri sahibi olmak öğretmenlikte çok önemli. Ben bunun güzelliğini çok yaşadım. Yani bir çocuk öğretmene gelip basketboldan soru sorduğu zaman, ben bunu öğrenmek istiyorum dediği zaman; öğretmen için söylüyorum ben bunu bilmiyorum, ben bunu anlamıyorum dememeli.

Anlaması lazım. He tabi anlamayabilir ama öğretmenlik sürecinde kendini yetiştirecek. Yani olduğu gibi kalmayacak. Devamlı kendini yenileyecek, araştırmacı olacak öğrenecek. Genç arkadaşlara da bunu tavsiye ediyorum, elimden geldiği kadar destek oluyorum. Koşudan sonra Atatürk Lisesi'nde basketbola girmiştim. Oradan çıkıp voleybol takımına, oradan çıkıp futbol takımına, tüm bu branşlarda okul takımın elit sporcusu oldum.

Spora başlama zamanı ilkokul 3 ve 4. sınıf. Yani elit sporcu olacaksa başlama yılı bu yıllar olmalı. Mesela ben hızlı yol aldım, basketbolda ve voleybolda takım kaptanı seviyesine kadar geldim. İyi sporcuydum. Solaktım, rakibime ters gelirdi mesela. Topu sol elimle sürerdim, sol elimle smaç basardım şutu sol elimle atardım. Futbol oynadığım zaman sol ayağımla, her maç basketbolda 40 sayıdan aşağı çıkmazdım, tutamazlardı beni. Gelişim kamplarına da gittim basketbol ve voleybolda Millî takım gelişim kamplarına da gittim. Millî olamadım ama Anadolu'da kırsal kesimde çok zor zaten. Şimdi Ankara'da çalıştığım için burada gerçekleri daha iyi görüyorum. Evet lisede her yıl kesin il birincisi olurduk. Basketbolda, voleybolda, futbolda… Yani bizim elimizden kimse alamazdı. Dışarıya, grup müsabakalarına, yarı finallere giderdim. Her yıl 4-5 tane şehir görürdüm. Grup müsabakaları üstüne çıkamadık ama ortamı yaşadık. Çok iyi takımlar gelirdi Ankara'dan, İstanbul'dan kolejlerden… O zamanlar tek takım yarı finale çıkardı. Şimdi öyle değil, 2 takım çıkıyor.

Ben bu spor sayesinde çok il gördüm, bunun faydasını çok yaşadım. Çocuklarımı, yetiştirdiğim çocukları hep buralara götürmek ortamı yaşatmak istedim. Çünkü sorumluluk öğreniyorsun, kazanmanın zevkini, kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorsun. Ayakta durmayı öğreniyorsun, erken büyüyorsun. Hakikaten insan hayatında bunlar çok önemli. Yaşadığın ille sınırlı kalmamak lazım başka yerleri de gidip görmek lazım. Kulüpçülük pek yoktu, okul sporları vardı onların yerine. Her okul her branşta aşağı yukarı faaliyet gösteriyordu. Sadece lisede sporcu olarak bulundum, eğitim öğretim kalitesi çok güzeldi. Fen bölümü mezunuyum. Çok iyi öğrenciydim ama, bütün spor faaliyetlerinin içindeydim boş zamanımız bizim ders çalışmak spor yapmaktı. Mühendisliği de kazanmıştım fakat sporun içinden geldiğim için öğretmenliği seçtim. Çok sevdiğim için…

Dünyaya yine gelsem yüz kere aynı mesleği seçerim. Öğretmenlik dünyanın en kutsal mesleği çünkü herkesi sen yetiştiriyorsun. Doktorunu da mühendisini de sen yetiştiriyorsun herkesi. İnsanlara dokunmak, insanları yetiştirmek, onları bir yerlere getirmek, onların sevincini görmek, duasını almak kadar güzel bir şey yok, öğretmenlik bu…

Lisedeki hayatımdan bir anı anlatayım; Babam, eski büyüklerimiz çok titizdi bizim, çok disiplinli katı kurallar koyardı. Benim spor yapmama engel olmazdı ama çok da müsaade etmezdi. Benim maçım olurdu (bir tane örnek veriyim ama bu sürekli olurdu) diyelim 12'de maç, ben 12'ye çeyrek kalaya kadar evde fır dönerdim, söyleyemezdim baba benim maçım var gitmem lazım diye. Son 15 dk söylerdim, o da hissederdi aslında ama bir şey söylemezdi. Benim maçım var baba, benim maça gitmem lazım derdim. Tamam git derdi. Ben evden bir çıkardım 100 metre koşusu yaparak... İnan maça gittiğimde ısınmış olurdum. Maça tam başlamak üzereyken ben maça gelirdim. Hep böyle geçti benim sporculuk hayatım. Korkardık, çekinirdik, söyleyemezdik tabi Niyazi Hocam da bilirdi maç başlarken gelir derdi, ben maç başlarken soyunma odasına nasıl girerim formamı nasıl giyerim... Bir çıkarırdım kan ter içerisinde, maça öyle başlardım. O zamanlarda öyleydi, bir yarım saat bir saat önceden gidemezdim.

Duydum İstanbul'da Atatürk Eğitim Enstitüsünde beden eğitimi bölümüne sınavla öğrenci alacaklar. Ben de gittim sınava girdim. 40 kişi alıyorlardı o zaman ben 3. sırada kazandım. 1975-1976 öğretim yılı çok iyi sporcular gelmişti, sayı da azdı. Alınan öğrenci sayısı o zamanlar Türkiye'de 3 taneydi. İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü bir de İzmir Buca'ydı. Diyarbakır'da 1 yıl sonra açılmıştı. Ben İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü'ne başladım. Öğrencilik yıllarımız çok zor geçti, çok iyi yetiştik zaten spor altyapımız vardı. 70'li yılların biliyorsunuz, Türkiye ortamını... Sizler yaşamadınız ama büyüklerimiz biliyor, öğrenci olaylarını sağ-sol davalarını... Bunlar hakikaten ülkemize son derece zarar veren olaylar oldu. Yedi sekiz yıl en cafcaflı zamandı, sıkıntılı zamandı. Ona rağmen inanır mısın ben mesela İstanbul'da okudum, 4 yıl İstanbul'da kaldım, ondan sonraki süreçlerimde oldu ama İstanbul'un güzelliklerini yaşayamadık biz. Gençlik yıllarımızda neden bu siyasi olaylardan dolayı gidemedik, gezemedik, göremedik yani monoton bir hayatımız oldu. Sporu bırakmadım. Okul takımında oynadım, o zamanlar üniversiteler arası maçlar vardı. İyiydik yani başarılıydık. Basketbol oynadım o zaman. Kulüp olarak da sadece basketbol ihtisas diye bir kulüpte oynadım. Ondan önce Çorumspor'da voleybol ve futbol oynadım. İlk lisansım orada çıkmıştı zaten Çorumspor genç takımında. Solak olduğum için sol bektim okulda. Daha sonra futbolu tercih etmedim. Salon sporlarına ağırlık verdim. Üniversitede de basketbol oynadım (İstanbul Basketbol İhtisas Kulübünde). Şöyle söyleyeyim, seviyesi şu an ki süper lig seviyesinin bir altıydı. Ama çok da zorlandık.

Öğrencilik yıllarındaki olaylı zamanlardan çok zorlandık. Zor da olsa bitirdik. Okul diplomamı da 15 yıl sonra aldım. Geçici belgeyi almıştım. Mezuniyet belgemle atamam gerçekleşti, böylece meslek hayatına başladım. Diyarbakır'da öğretmenliğim çok farklı oldu benim. Oradaki öğrencilerin yaşları çok büyüktü. Öğrencilerimin arasında evli çocuklarım vardı. Orda bir takım kurdum ben, hiç ortada yokken bir basketbol takımı kurdum. Anadolu Lisesi hep birinci oluyormuş, o sene de birinci oldu ama ben final oynadım. Çok zor yendi bizi. 6-7 ayda hazırladım ben bu takımı. Süper bir şey oldu okulda sansasyon yarattı. Diyarbakır'ın en büyük, en güzel okulu, en köklü okulunu (salonu da var ama hiç böyle faaliyetler yapılmamış) il 2.si yaptım. İlk bayram tecrübem de Diyarbakır'da oldu, 19 Mayıs. Orada da ben olayın içinde buldum kendimi. Gösteri grupları hazırladım. İyi de oldu, tecrübe oldu bana. Çorum'a döndüğüm zaman Çorum'da öğretmenlik yıllarımda 23 yıl boyunca, 19 Mayıs, 23 Nisan, Cumhuriyet Bayramı ve diğer konularda tören komutanlığı

yaptım. Çok bayram hazırladım Çorum'da. Eti Ortaokulu'nda başladım, bir dönem tek kaldım. İkinci yıl arkadaşların hep tayini çıktı, ayrıldılar, tek kaldım. 5 branşta takım hazırladığım oldu Eti Ortaokulu'nda. Basketbol, voleybol, futbol, hentbol, atletizm bir de bayramlar... Ve hepsinde de başarılı olurdum. Mesela hentbolu ilk ben başlattım diyebilirim Eti Ortaokulu'nda. Çok da güzel başarılar elde ettim. Bir takım kurdum il 1.si olduk, yarı final birincisi olduk, ondan sonra grup birincisi olduk. Yarı Final Çorum'daydı, orada ikinci olduk yarı finalde. Basketbolda çok başarılıydık Eti Ortaokulu olarak baya bir ses getiriyorduk il de ve il dışındaki müsabakalarda. Voleybol da öyle, yani bütün faaliyetlerin içerisindeydim. Birçok çocuğun bu faaliyetlerin içerinde bulunmasını sağladım. Şu anda o öğrencilerim büyüdü çocuk sahibi oldular, onların da birçoğu ile görüşüyorum. Sporun dışındaki derslerde de bizim okul başarılıydı. TÜBİTAK dereceleri alırdı. Hakemlik de yapıyordum ben. Üniversitede almıştım. 1 yıl Çorum'da futbol hakemliği de yaptım. Maçlarda yardımcı hakemdim bir tane maçta yardımcı hakemlik yaparken ofsayt bayrağı kaldırdım. Başhakem o pozisyonda benim kararıma uymadı, gene bir pozisyon daha oldu. Yine uymadı ama ben doğruyu yapıyorum, yanlış değil çünkü ben bu işin içinden geldim. Ofsayt mı değil mi biliyorum yani net. Uymadı ben de soyunma odasında dedim ki Hocam iki kere kararıma uymadınız neden dedim. Oda dedi ki her zaman baş hakem yardımcı hakemin kararına uymayabilir dedi.

Benim kararıma uymayacaksan benim burada ne işim var dedim. Tam ben bırakıyorum bu işi dedim, odur budur bıraktım. Net karar verdim, nokta dedim. Baktım ki bu iş böyle olacak futbol hakemligini öyle bıraktım. Bir dönem de hentbol hakemliği yaptım. Ben hakemliklere fazla girmedim, aslında çok iyi yapardım kızdım, üzüldüm, bıraktım. Ama asıl neden o değil, ben takım hazırlıyordum sporcu yetiştiriyordum hem takım hazırlayacaksın hem hakemlik yapacaksın, etik olmaz bu iş. Tamam kendi maçını yönetmesin ama insanların kafasında da soru işareti bırakmamak lazım. Bu yüzden hakimliği bıraktım ve antrenörlüğe yöneldim.

Atatürk Lisesinde hentbol takımı çıkarttım. Niyazi Hocamız orda olduğu için, o; ben basketbol çıkarayım dedi. Hocamız tabi, asla hayır diyemeyiz. Kendisi onu istedi ben de diğer branşlara yöneldim. Futbolu da Niyazi Hocam çıkarıyordu. İyi bir futbol takımımız vardı iki branşı o çıkarıyordu, iki branş ben çıkarıyordum. Hep dediğim gibi Çorum'da Atatürk Lisesi olarak o zamanki ismi Çorum Lisesi olarak hep başarılıydık, hep birinci olurduk. Benim kendi gittiğim gruplara yarı final müsabakalarına artık öğretmen olarak öğrenci götürmeye başladım. O da apayrı bir duygu. Okuduğum iki okulda da öğretmenlik yaptım, birçok Hocam vardı. Rahmetli Mahmut Çöplü Hocam, rahmetli Muzaffer Altıngüneş, Aydın Armağan; bunlar eski hocalarımızdı mesela. Daha ismini sayamadığım birkaç Hocamız vardı. Bu kişilerle hep öğretmenlik yaptık. Öğretmen evine giderdik, öğretmenlerimizle sıkıla büzüle okey oynardık. Ama nasıl zor oluyor anlatamam yani. Hatta Muzaffer Hocamla bir anım vardı: Rahmetli...

Onun Lakabı Evlattı duymuşsundur belki. Allah gani gani rahmet eylesin, bak hala konuşuyoruz. İşte böyle bir şey yani... İnsanın yaşantısında bıraktığı izler yıllarca konuşuluyorsa... Muzaffer Hocamla çok anılarımız var bizim. Bir gün oyun oynuyoruz, ben sıkılıyorum bir şey de konuşamıyoruz. Evlat dedi, artık öğrencilik bitti dedi. Bak sen de öğretmensin rahat ol dedi. Biz tabi yavaş yavaş başladık muhabbete, ondan sonra

konuşurduk. Böyle çok anılarımız vardı. Öğrencilik yıllarımda bir anım vardı Muzaffer Hocamla. Kimya dersimize geliyordu ben lisedeyken. Oraya döndüm yine ama hatırladıkça söylüyorum. Yazılı soruları sorardı. Çıkardı sınıftan, evlat vicdanınıza aha da ben gidiyorum derdi. Ama öğrenciler susardı, çıt çıkmazdı. Kimse kimseyle konuşmazdı. Sınıf kapısı açık arada bir kafasını uzatırdı. Bir gün yazılıya 5 dk falan var. Ben de en son sırada oturuyorum. Ünal diye bir arkadaşımla oturuyorum. Biz konuşmaya başladık onunla. Hoca da yok ya sınıfta! Bir anda bir el geldi, pat diye benim kâğıdın üstüne vurdu. Kâğıdı şöyle iki parmağı ile çekti; "evlat sana bir sıfır veriyim de bu sıfır senin belini doğrultmaz" dedi, aynen böyle. Zil de çaldı, topladı kâğıtları. Korkuyoruz da çekiniyoruz da. Ben bir cesaret koridorda koştum. Hocam dedim, özür dilerim yanlış anladınız. Evlat dedi, neyi yanlış anlayacağım dedi. Konuşuyordun dedi arkadaşınla. Hocam konuşmuyordum, arkadaş dedim alüminyumun atom ağırlığını sordu, ben de 40 dedim. Evlat 40 kelamı 5 dk sürmez, 5 dk'dır bizi izliyormuş. Neyse bu seferlik affedeyim de bir daha olmasın dedi. O yazılımda sekiz gelmişti. O zaman öyleydi çok çalışıyorduk. Lisede de hentbol voleybol branşlarında çocuklara baya dokundum, onları takım sporlarına kattım. Oradan Anadolu Lisesine geçtim. Anadolu Lisesine geçişim için çok istek vardı, başarılı olduğum için. Oradaki idare o zamanlar Abdulkadir OzuluHocamdı, müdürdü. Eşim de orda çalışıyordu. Ben oraya gittim işte.

Gidiş nedenlerimden birisi öğretim yıllarının uzun oluşu. Yani 7 yıl bir çocuk elinde. Şimdi ne yapıyorsun mesela ortaokulda 3 yıl alıyorsun çocuğu, 1 yıl öğretiyorsun başarı kısır kalıyor. Burada dedim ki Anadolu Lisesinde uzun yıllar kalır güzel de başarı elde ederim dedim. Hakikaten de öyle oldu ben orda rahmetli Abdullah Hocamdan basketbol istemiştim o da ben çıkaracağım dedi. Oranın da eskisiydi o. Hayhay dedim ben de voleybol ve hentbola ağırlık verdim. Hentbolda da voleybolda da hemen hemen her sene Türkiye finallerine çıktım ben. İkisinde de baya başarılarım oldu. Mesela giderdim Türkiye finallerine, insanlar hayret ederdi; ya sen Anadolu Lisesinden nasıl böyle bir ekip getiriyorsun. Çünkü zekâ seviyeleri yüksek, ders çalışma alışkanlıkları çok fazla. Hedefleri hep akademik. Yani çok iyi başarılılar. Onun için sportif alanlara, sportif faaliyetlere zaman ayıramazlardı. Ama ben ne yapardım; 45 dk da olsa öğle arası, -şu doğru bir şey mi sporcu ve spor adamı için; elinde köfte ekmekle antrenmana gelirdi- yoktu zaman yani. O çocuk 4'te okuldan çıkardı, doğru dershaneye koşardı. İki üç saat dershanede. E akşam çocuk evine gidecek, ne zaman dinlenecek. Akşamları bazı günler, onun dışında öğlen araları yemek paydosunda antrenman yapa yapa... Hafta sonları da bir gün yakaladı mı boş zamanı değerlendirirdim. Çocuklar da çok zekiydi, çok çabuk kaparlardı. Çok güzel başarılarım oldu.

Türkiye şampiyonasına giderdik gelirdi Galatasaray Lisesi, Robert Koleji, Çorum Anadolu Lisesi... Tek devlet okulu bizdik. Bunları çok yaşadım ben 1994 -1995 yıllarında yanlış hatırlamıyorsam Anadolu Lisesine geçtim. Ondan sonra çocukları kulübede lanse ettim. Aslında ilk ciddi kulüpçülüğüm Anadolu Lisesinde başladı benim. Kulüp olarak da Çimentospor ağırlıklı yürüttük. Kulakları çınlasın, Ahmet ağabeyle Ahmet Aylar ile belki tanırsınız onunla çok güzel şeyler yaptık, başardık. Kulüp yönetimi de çok değerliydi, çok destek oluyorlardı. En azından biz dışarı gittiğimiz zaman bir sıkıntımız olmazdı maddi anlamda. Kulüplerde de başarılarımız çok mesela. Hentbolda da Türkiye birinciliğine de çok yaklaştığım zamanlar oldu. Okullarda da öyle. Onunla ilgili mesela kötü bir anım

var. Anadolu Lisesindeyken bir takım hazırlarsın benim prensibim öyledir, iki üç yıla yönelik bir hazırlık yaparsın. O yıl ben bu başarıyı yakalayacağım demen çok zor olmaz. 2 yıl, 3 yıl sonrasına plan yaparsın. Ben de o yıl 2, 3 yıl sonrasına plan yaptım. O sene hiç alternatifim yok net yüzde yüz Türkiye birincisiyim. Çünkü rakibim de yok, olan rakiplerim hep mezun oldular gittiler. Biz il birincisi olduk. Gruba gittik grubun birincisi olduk. Yarı final Samsun'daydı o zaman. Böyle dışarıdan deplasmana hakem getirmiyorlardı, o ilin hakemleri yönetiyordu. Burada kesin ve net söylüyorum o sene Allah hiç sakatlık vermezse, o zamana kadarda olmadı, hep Türkiye birinciliğini hedeflemiştim. Samsun'la oynuyoruz. Samsun'un hakemleri yönetiyor. Ben bu ilin değişmesi için çok uğraş verdim bakanlığı defalarca aradım çünkü başıma gelecekleri biliyordum, tahmin ediyordum. Yaşadığımız şeylerdi bunlar. Samsun ekibinin bizi yenmesi mümkün değildi ama hakemler bizi yendirdi o zaman. Ankara'nın Bursa'nın Sivas'ın hocaları sahaya indi o maçımızda, böyle adaletsizlik böyle sahtekarlık olmaz diye.

Herkes isyan etti. Ben maçın bitmesine 4 dk kala takımı sahadan çektim. Bu gururu size yaşatmayacağım dedim. Çünkü net bir şey bu, yıllarca konuşuldu biliyor musun? Halen de konuşulur Türkiye hentbol camiasında. O gün çok üzüldüm, çocuklarım çok üzüldü. Çünkü ben net Türkiye birincisiydim o sene. Çünkü Anadolu'da böyle yerlerde kolay değil bu iş, Türkiye birincisi olmak. O dev okulların kulüplerin arasında birinci çıkmak... Çok zor, en çok üzüldüğüm yıl o yıldır. Öyle kötü bir anım oldu, aklıma geldikçe halen üzüntüsünü yaşarım.

Çimentospor olarak kulüplerde çok iyi şeyler yaptık, özellikle hentbolda baya başarı elde ettik Türkiye 2.'liğimiz falan var.

Türkiye şampiyonalarında genellikle Bafra'yla final oynardık. Onlar 1. biz 2. olurduk. Ankara takımları, İstanbul takımları, mesela Beşiktaş gelir yenerdik. Ankara ASKİ, o zamanki büyükşehir belediyesi takımları çok iyiydi ama biz yenerdik. Hentbolda o on yıl (1985-95) süper bir rekabet vardı. Bu neden olur; faaliyet çoğaldıkça, çalışan sayısı çoğaldıkça, sporcu sayısı çoğaldıkça faaliyetlerde çoğalır ve kalitede yükselir. Çalışmalar azaldıkça bu düşer. Anadolu Lisesinden sonra Dumlupınar'a geçtim ben. Dumlupınar'a gittiğim ilk yıl voleybol erkek takımı kurdum. Ben hep erkek takımlarıyla çalıştım. Hiç kız takımlarıyla çalışmadım. Ta ki Ankara'ya gelene kadar. Dumlupınar'da da voleybol takımı kuracağım kimler gelmek ister dedim derslerine girdiğim için herkes ben ben dedi. İşte on beş çocuk buldum onlarla başladım. İlk yıl hazırlık yaptım ikinci yıl Türkiye 3.'sü olduk. Çorum'da birinci olduk. Grupta Tokat' birinci olduk. Afyon'da yarı finalde birinci olduk. Tekirdağ'da Türkiye finallerine gittik orada da Siirt 1. oldu. Orada da sıkıntı vardı yaşı büyük çocukları getirmişlerdi. 2-3 yaş fark vardı arada.

Boy gözüküyor yani fiziksel anlamda. O sene ben rahat Türkiye 1.'si olurdum, ama o da öyle gitti. Bir de işin ilginç tarafı mesela bir önceki yarı final turnuvasında Diyarbakır'ın Siirt'in çocuklarının üç dört tanesine kemik ölçümü yapmışlar yaşları büyük çıkmış lisanslarını almışlar. Onlar ona rağmen yarı finalden çıkmış Türkiye finallerine gelmişler bu sefer orada kayıtlıispatlı olan yaşı büyük olan çocukların lisanslarını vermişler. Yani böyle bir çarpıklık var, olmaması lazım. Çok net gözüküyor. İzmir in idarecisi, müdür yardımcısıydı sanıyorum Diyarbakır'la maça çıkacaktı, çok gülmüştük. Forma giymiş, şort

giymiş ortaokul öğrencilerinin başında çıktı ben de oynayacağım diye. Herkes gülmekten yere yatıyor. Espri yapıyor ama bir şey anlatmaya çalışıyor. Yani çocuklar o yaşta, ben de bu yaştayım oynayayım diyor. Yani çok güzel anılarımız oldu zaman zaman çok güldük. Tabi bir şey değişmedi. Biz Türkiye 3.'sü olduk, yenmiştik. Ondan sonra voleybol ekibim her sene o başarıyı yakaladı. Hatta onlardan bir sporcum Arkas'a transfer oldu. Yiğit Onaylı. 2008 yılında ben emeklilik kararı aldım. Dumlupınar'da. Her zaman şunu söylerim çok güzel sporcularımız vardı. Başarılı, bu işi yürütecek sporcularımız vardı. Mesela liglere girebilirdik. Şimdi bakıyorum sıradan bir ilçe Efeler liginde, Sultanlar liginde yarışma yapıyorlar. Takım kurmuşlar. Keşke sizin gibi insanlarla o zamanlar karşılaşabilseydim. 29 yıl öğretmenlik yaptım. 29. yılda ayrıldım Ankara'ya geldim. Ankara'da dışarıdan bir okulda antrenörlük yapmaya başladım ve kız ekibi hazırladım.

Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu. Bu çocuklarla ben ilk yıl tecrübe amaçlı hazırlandım, 2. yıl okul takımı olarak Ankara 1.'si oldum. Aydınlıkevler Anadolu Lisesinin kulübü vardı. Aydınlıkevlerde bir beden eğitimi öğretmeni arkadaşım vardı okul kulübü kurmuşlardı. Ben çocukları oraya lisansladım. Aydınlık gençlik diye ismimiz geçiyordu. Yani kulübün adı Aydınlık evler Anadolu Lisesi, kısadan Aydınlık gençlik diye geçiyordu. Ben bu çocuklarla çok güzel başarılar elde ettim. Hem okul bağlamında hem kulüp bağlamında. 4. yılda Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Orta Okulunu Türkiye 1.'si yaptım. Kulüplerde de Türkiye 3.'sü olduk. Ama o anılarımı anlatacağım.

Kulüplerde Fenerbahçe 1. oldu Vakıfbank 2. oldu ben Aydınlık gençlik olarak Türkiye 3.'sü oldum. Yani çocuklarım Fenerbahçe'yle oynadılar Vakıfbank'la oynadılar. Hepsi 1.85, 1.90 boyunda. O yılki anımı da anlatacağım. Biz 3. olduk benim çocuklar kısa kısa. Ama çok güzel yıllardı çok emek vermiştim. Şu an da yine devam ediyorum. Okul yok ama kulüp olarak devam ediyorum. Gittim biraz kenar mahallelere başka yerlerdeki çocuklar da nasiplensin onlar da başarabileceklerine inansın. Hep böyle kalburüstü çocuklarla uğraşacağıma onlara verdim vaktimi. Onlar da şu anda Türkiye'de ses getiriyor. Şu anda Millî takıma gidecek 2-3 tane kızım var. Allah yollarını açık etsin. Hepsi birer hanımefendi. Benim zaten anlayışım dünyanın en iyi sporcusu ol, ahlak yoksa kişilik yoksa sıfırsın. Önce ahlak düzen disiplin manevi duygular. Bunları vereceksin önce sporcuya, iyi voleybolcu olacaksa olur zaten.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Şimdi benim öğrencilik yıllarımda Antrenör yoktu. Ne yapılırsa beden eğitimi öğretmenleri yapıyordu. Benim de o zaman tek antrenörüm, Hocam, idolüm, büyüğüm Niyazi Hocamdı. Biz hep ondan gördük, öğrendik başka da bir antrenörüm falan olmadı Çorum'da.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Olmaz mı ödülden bol bir şey yok. Yani şöyle toptan söyleyeyim o zaman mesela başarı belgesi, takdir belgesi, teşekkür belgesi hepsinden toplam 71 tane ödülüm var. Başarılarımda da 148 tane, il birinciliği 55 tane il ikinciliği vs. böyle topladığın zaman 148 başarı belgem var. Bunların içerisinde benim için anlamlı olan yılın sporcusu ödülüdür Çorum'da. Ondan

sonra Çorum Eğitim Hizmetleri AŞ'den Cumhuriyetin 75. yılı anısına Türk sporuna katkı hizmet ödülüm var. Aylıkla ödüllendirilmem var. 29 yıla takdir, teşekkür gibi 148 tane de başarı belgesi sığdırmışım yani gururluyum. Güzel şeyler, anlamlı şeyler bunlar. Yılsonunda, maç sonunda ödül verilir, başarı belgesi verilir. Neticede A4 boyutunda bir kâğıt. Belki maddi değeri yok ama manevi değeri çok. Bir madalya bir şilt, bunlar maddi anlamda değerli şeyler değil. Şimdi bunlar da kalmadı. Bir madalya 3 lira 4 lira, bu madalyayı bir camia, bir kurum veremiyorsa çok yazık. O çocuk madalyayı o başarı belgesini yıllarca saklıyor. Bunlardan bile geri kaldık yani. Bak şimdi ben klasörümü açıyorum zaman zaman onlarla gurur duyuyorum. Hayatımda anlamı olan, çocuklarıma bıraktığım en büyük miraslardan birisi başarılarım.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Valla benim sporcularımın hepsi çok değerliydi. Mesela Arkas'a efeler ligine gönderdiğim çocuğum, onu izledikçe gurur duyuyoruz Yiğit Onaylı keşke bir tane çocuk yerine onlarca çocuk gönderebilsek ama kriterler o kadar farklı ki; atıyorum bir sporcunun o seviyeye gelmesi için 5 kriterden 4'ü var 1 tanesi yoksa gidemiyorsun.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Var öyle bir anım. Mesela bir maçtaydık yine, alışkanlık; hızlı hücum yapacağız. Sporcum topu kaptı; yürü oğlum, yürü oğlum, durdu çocuk. Hocam yürüyeyim mi koşayım mı dedi. O anda epey güldüm tabi. Espri güzeldi cuk diye oturdu. Meslek hayatım boyunca hep çok mutlu oldum, üzüldüğüm zamanlar da oldu. Yani kazanmanın zevkini kaybetmenin üzüntüsünü yaşadık. Hayat bunları yaşattı bize. Ama en mutlu olduğum şey şu; 2016 yılında Ankara'dayım okul takımı ile okulda çalışıyorum. Okul takımını Türkiye finallerine taşıdım. Ne tesadüftür ki o sene Türkiye finalleri Çorum'da oldu. Ben Türkiye finallerine Ankara'dan ekip getiriyorum, finaller Çorum'da. Eşim dostum tanıdığım herkesin haberi oldu. Hepsi gelecek ben şöyle dedim; bunda bir işaret var eyAllah'ım dedim, ne olur bana burada birincilik yaşat. Şükürler olsun ben orada birinci oldum. Çorum'da 2016 yılında. Kenarda çok ağladım, çok duygulandım bu benim için çok önemli. Yani yıllarca Çorum'da çalışırken başaramadığım şeyi Çorum'dan ayrıldıktan sonra yine memleketimde başardım. Onun fotoğrafları falan var. Çok güzel bir anıydı benim için.

Çok büyük bir mutluluktu. Sporun içerisindeki en önemli günümdü. İzmir'e Türkiye şampiyonasına gittim. Fuar alanını bilirsiniz fuar alanında yapıldı. Yeni yapılan büyük fuar alanı muazzam bir yer. Devasa bir yer asansörle, yürüyen merdivenle çıkıyorsun. Tabi biz gittik toplantıya katılacağız. Ben merdivenlerden çıktım salonun girişine 3 tane stant koymuşlar, büyük bir cam fanus koymuşlar. Birinin içinde birincilik kupası ve madalyalar var, diğerinin içinde ikincilik kupası ve madalyalar var, diğerinin içinde de 3.lük kupası ve madalyaları var. Şöyle bir geçtim dedim ki içimden; ey Allah'ım şu ikisini alamam da şu 3.sünü nasip eder misin dedim. Bronz madalyayı. Yani 1-2'yi almak çok zor. Yav ben Fenerbahçe ile final oynadım 3. oldum. O zaman işte bir dilek tutmalıymışım, temiz kalplilik mi yoksa başka bir şey mi?

İlk maçımı Eczacıbaşı ile oynuyorum, nasıl uzunlar nasıl iyi bir ekip bende çok iyiyim, takımıma çok güveniyorum. Fuar alanında olduğu için sıra sıra sahalar var ama sahalar arasında çok boşluk var, düdük sesini duymuyorsun ama her sahada maç yapılıyor. Ben en dip sahadayım 2-0 öne geçtim setlerde Eczacıbaşı'nı duman ediyoruz. Nasıl oynuyoruz biliyor musun, nasıl bir savunma... Benim çocuklar kısa olduğu için savunmaya biraz ağırlık verdim. Ya demişler ki; aşağıdaki salonlardan bizi kastederek, salonda Ankara'nın bir takımı var çocuklar çok kısa ama top düşürmüyor yere. Eczacıbaşı'nı duman ediyorlar. Bir seyirci kıtlesi yürüdü geliyor bizim sahaya doğru, görüyorum ama neye geliyorlar bilmiyorum. Geldiler, ana baba günü oldu. Bir maç oluyor 5 sete uzadı 2-2 oldu. Tie break setine uzadı. Ben o maçı 3-2 kazandım kutlayan kutlayana... Helal olsun bu çocuklarla bunları nasıl yendin falan... Hakemler, antrenörler gelenler... Başarı olarak %80-90'lara kadar geldim. Başarılı oldum takımla. Yani çocuklarımla gurur duyuyorum.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Tabii ki hoşuna giden sporcular başarılı sporcular oluyor mutlaka. Ama şöyle söyleyeyim kimi başarılı buluyorum mesela en üst düzey efeler ligi, sultanlar ligi. Ben zaten orada antrenörlük yapacak kapasiteyi kendimde görüyorum ama şartlar beni oraya taşımıyor. Ben zaten şu anda en zor işi yapıyorum sporcuyu sıfırdan yetiştiriyorum. Benim yetiştirdiğimi alıp oynatıyorlar. Yani öyle unutamadığım, şöyle olsaydım dediğim biri yok. Çünkü onların yaptığını ben de yapabilirim. Yanlış anlamayın ben seviyemi orada görüyorum. Onun için çok heveslendiğim örnek aldığım yok. Yani öyle bir takıntım olmadı.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Sporun faydaları zaten sayfalara sığmaz. Şu an da benimle çalışmaya gelen o sporu yapmak isteyen çocukların psikolojisini ben çok iyi anlıyorum. Çünkü aynı şeyleri yaşadık. Onların kazanınca ne hissedeceklerini kaybedince ne hissedeceklerini, il dışına gittikleri zaman kaldıkları yerde nasıl davranacaklarını, birlikte nasıl hareket edeceklerini... Düzen, disiplin, ahlak anlamında o kadar çok kazanımları var ki. Bir defa kendi ayakları üzerinde durmayı öğreniyorsun, hayata erken atılıyorsun, sorumluluk duygusu çok gelişiyor. Ben bunları kazandım çocuklarıma da bunları kazandırıyorum. Zaman zaman anneler babalar beni çocuklarına karşı tehdit unsuru yaparlar. Bir şeyleri öyle yaptırmaya çalışırlar. Ben eleştiririm bunu yapmayın derim. Ben de bazen anneye babaya haber verip çat kapı evine giderim çocukların, siz genç kızsınız şu odanıza bir bakayım derim. Çocuk bilmez ama anne baba bilir. Annesi babası uygunsuz bir şey varsa alır ama onun dışında bir şeye karışmazlar. Sana hiç yakıştıramadım bunu düzeltmezsen bir daha benim çalışmalarıma gelme benimle birlikte olma bu oda senin onurun, gururun, namusun, şerefin.

Burayı düzgün tutacaksın. Kocaman kızsın. Annene yardımcı olacaksın, yatağını annen hala düzeltmeyecek, eşyalarını annen düzeltmeyecek, toplamayacak ve ben böyle düzen disiplin veririm. 2-3 kişiye gidince diğerleri düzene girer zaten. Bu böyledir. Bunları yaparım veliler de çok mutlu olur. Çocukların başaramadıkları bazı şeyleri ben kazandırmaya çalışırım. Hep de kazandırırım.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Bir tek şeyim var onun dışında ben keşke dediğim zamanlar olmadı. Yani ben zaten keşke kelimesini lügatimden kaldırmak istiyorum, kaldırıyorum da. Şu anda yetiştirdiğim çocuklarıma da daha öncekilere de söylerim keşkeyi kaldıracaksınız. Benim keşke dediğim tek şey emeklilik kararım. Çok erken oldu. Hayatımda bir şey değişmedi hala çalışıyorum sadece derse girmiyorum not vermiyorum. Onun dışında her şeyi yapıyorum. Ben buraya öğretmen olarak gelseydim salonlu bir okula atamamı isteseydim benim hayat standardım ve voleybola katkım çok daha farklı olurdu. Bu anlamda söylüyorum keşke diye. 20 yıl önce gelseymişim keşke diyorum Ankara'ya. Ama bilemiyorsun tabi. Ya işte ben gitsem sıkıntı mı yaşarım çocuklarım okullarda sıkıntı mı yaşar. Hep bu korkularla küçük kaldık. Hâlbuki büyük denizde boğulacaksın boşa dememiş atalarımız.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Bizim öğrencilik yıllarımızda, spor yaptığımız yıllarda Çorum'da bir tane Atatürk spor salonu vardı. Okullarda salon diye bir şey yoktu. Ona rağmen şimdiki zamana göre daha faaldi her şey. Bunun nedenini şöyle açıklayım. Okullarda öğretmenler çok faaldi. Hakikaten canla başla çalışıyorlardı. Gücünün yettiğince bir şeyler yapmaya gayret gösteriyorlardı. Ne kadar çok çocuğa dokunabilirsek o kadar iyi diyorlardı. Bir okuldan 4-5 tane takım çıkarabiliyordu. Ya buradaki başarı, illa il 1.'si olacaksın demek değil, çocuklara o takım ruhunu, kazanmanın sevincini, kaybetmenin üzüntüsünü, düzgün, disiplinli, düzenli, ahlaklı bireyler yetiştirme alışkanlığını kazandırmak çok önemli. Şimdi tesis çoğaldı. Çorum'da birçok okulda salon var şehir salonları var ama faaliyete baktığın zaman az.

Şimdi atıyorum voleybolda kulüpler arası müsabaka il birinciliği dört takımı zor buluyor arkadaşlar. Dört takımı bir araya getiremiyorlar yani. Zorla buluyorlar 4'e tamamlansın diye. Bunlar üzücü şeyler. Benim bir felsefem vardır benim inancım budur; spor okulda başlar. Kulüp sonradan gelir. Okulda yetişen çocuklarla kulüpçülük devam eder. Doğrusu budur. Benim bildiğim yaşadığım şey budur. Şimdi okulda canı sağ olsun öğretmen genç arkadaşlarımız özellikle kaçamak davranıyorlar. Ya çıkart işte okulda 3-4 tane takım hazırla 1. olmanız önemli değil onlara o kültürü vermeye çalış, o tozu yuttur, o düzeni disiplini vermeye çalış. Kazanımları kazandırmaya çalış. Düzgün bireyler yetiştirmeye çalış. Yani çocuk için o kadar önemli. Yani geçmişte tesis azdı ama ilgi alaka başarı vardı, şimdi tesis çok fazla ilgi yok.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında zamanım hiç olmuyor. Yaz kış çalıştığım spordan başka hobim olmadı valla. Ne balık avlamayı bilirim ne bağa bahçeye gitmişimdir, ne de pikniğe gitmişimdir. Yani ot gibi mi diyeyim nasıl diyeyim böyle bir hayatım oldu. Hala da öyle devam ediyor. Varsa yoksa takım. 65 yaşıma girdim Allah uzun sağlıklı ömürler versin hala çocuklarımla çok aktifim. Onlarla hala oynuyorum. Şunu şöyle yapın falan demiyorum. Devamlı harekette olduğum içim zinde kalıyorum. Bir de o çocukların enerjisini alıyorum. Bu diriliğim onlardan geliyor. Hala da yaşıyorum. Geçen kızlarımdan biri geldi 2007 doğumlu öğretmenim ben sizi çok

seviyorum. Bunun enerjisini alıyorum ben. Onun mutluluğunu yaşıyorum. Bunlar işte genç tutuyor. Benim hobim de bu işte.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Bakın insan hayatında sosyal faaliyetler çok önemli bunu sadece sporla sınırlandırmamak lazım. Sanatsal anlamda da faal olmak lazım. Ama bunların içerisinde en önemlisi spor. Her çocuk er geç bir sportif faaliyetin ucundan tutmalı tutamayanlara tutturulmalı. Yönlendirici olmak lazım. O alanlara çekmek lazım ki düzgün düzenli hep söylediğim gibi ahlaklı, dürüst, sağlıklı bireyler yetiştirelim. Kötü alışkanlıklardan uzaklaşmanın en güzel yolu bu. Benim sporcularım voleybolla yatıyor voleybolla kalkıyor. Boş kalan zamanlarını derse ayırıyorlar. Spor yapmayan çocuk şimdi ne yapacak telefon elinde her türlü şeye girebiliyor. Faydası kadar da zararı var bunların. Biz bilinçli kullanamıyoruz ki. Bunları önlemenin en önemli yolu çocuklara gençlere sporu veya diğer sosyal faaliyetleri önermek onlara o kapıyı açmak. Bunlar da bizim görevimiz. Ben bunu öneriyorum. Herkes bir sportif faaliyetin ucundan tutsun gücü yetiyorsa elit yarışmacı sporcu olsun.

Çalışma Hayatım Boyunca Çalıştırdığım Takımlar ve Aldığımız Dereceler;

- 1981-1982 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Hentbol İl Birincisi, Samsun Grup Birincisi, Çorum Yarı Final 3.sü
- 1982-1983 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup İkincisi
- 1983-1884 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup Dördüncüsü, Hentbol Valilik Kupası İl Birincisi, Basketbol İl Birincisi, Çankırı Grup Birincisi Amasya Yarı Final 3.sü
- 1984-1985 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Hentbol İl Birincisi Amasya Grup 3.sü, Basketbol İl Birincisi, Kastamonu Grup 3.sü
- 1985-1986 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Basketbol İl Birincisi, Amasya Grup 3.sü, Hentbol İl Birincisi, Kastamonu Grup 3.sü
- 1986-1987 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Basketbol İl Birincisi, Çankırı Grup 3.sü, Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup 3.sü, P.Atletizm İl Birinci Trabzon Grup Dördüncüsü, Futbol İl Birincisi, Gruba Gidilmesi
- 1987-1988 Çorum Merkez Eti Ortaokulu, Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup 3.sü, Futbol İl Birincisi, Giresun Grup 3.sü, P.Atletizm İl Birincisi, Trabzon Derece Yok
- 1988-1989 Çorum Atatürk Lisesi, Hentbol İl Birincisi, Kastamonu Grup 3.sü, P.Atletizm İl Birincisi Trabzon Derece Yok
- 1989-1990 Corum Atatürk Lisesi, Hentbol İl Birincisi Amasya Grup 3.sü, Atletizm İl Birincisi, Trabzon Derece Yok
- 1990-1991 Çorum Atatürk Lisesi, Basketbol İl Karmaları Sinop Grup Birincisi, Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup İkincisi, P.Atletizm İl Birincisi, Trabzon Derece Yok, Voleybol İl İkincisi
- 1991-1992 Çorum Lisesi, Basketbol İl Birincisi, Çankırı Grup 3.sü, P.Atletizm İl Birincisi, Trabzon Derece Yok, Basketbol İl Karmaları Amasya Grup Birincisi, Uşak Yarı Final 3.sü

- 1992-1993 Çorum Anadolu Lisesi, Hentbol İl İkincisi, Voleybol İl Birincisi, Tokat Grup İkincisi
- 1994-1995 Çorum Anadolu Lisesi, Yıldız Erkek Voleybol İl Birincisi, Sinop Grup 3.sü, Yıldız Hentbol İl Birincisi, Amasya Grup İkincisi, Genc Hentbol İl İkincisi, Genç Voleybol İl Birincisi, Kayseri Grup Derece Yok, Genç Futbol İlde Derece Yok, P.Atletizm İl Dördüncüsü
- 1995-1996 Çorum Anadolu Lisesi, Hentbol Yıldız İl Birincisi. Çankırı Grup İkincisi, Hentbol Geçler İl Birincisi, Amasya Grup 3.sü, Voleybol Yıldız İl Birincisi, Sinop Grup 3.sü, Voleybol Gençler İl Birincisi, Çankırı Grup 3.sü
- 1996-1997 Corum Anadolu Lisesi, Hentbol Yıldızlar İl Birincisi, Gruba Gidilmedi, Voleybol Yıldızlar İl Birincisi, Sinop Grup İkincisi, Voleybol Gençler İl Birincisi, Gruba Gidilmedi
- 1997-1998 Çorum Anadolu Lisesi, Hentbol Yıldızlar İl Birincisi, Amasya Grup Birincisi, Bolu Yarıfinal 3.sü, Voleybol Yıldızlar İl Birincisi, Çankırı Grup Birincisi, Tokat Yarıfinal Birincisi, Aydın Türkiye Altıncısı, Masa Tenisi Yıldızlar İl Birincisi Gruba Gidilmedi
- 1998-1999 Çorum Anadolu Lisesi, Voleybol Gençler İl İkincisi, Voleybol Yıldızlar İl Birincisi, Çankırı Grup Birincisi, Çorum Yarıfinal Birincisi, Sivas Türkiye Altıncısı
- 1999-2000 Çorum Anadolu Lisesi, Voleybol Yıldızlar İl Birincisi. Sinop Grup İkincisi, Voleybol Gençler İl Birincisi, Gruba Gidilmedi, Gençler Hentbol İl Birincisi, Rize Grup İkincisi
- 2000-2001 Çorum Anadolu Lisesi, Gençler Voleybol İl Birincisi, Gruba Gidilmedi
- 2001-2002 Çorum Anadolu Lisesi, Gençler Voleybol İl Birincisi, Gruba Gidilmedi
- 2002-2003 Çorum Anadolu Lisesi, Gençler Voleybol İl Birincisi, Tokat Grup İkincisi, Yarıfinale Gidilmedi
- 2003-2004 Çorum Merkez Dumlupınar İlk. Öğrt.Okulu, Voleybol Takımı Hazırlandı
- 2004-2005 Çorum Merkez Dumlupınar İlk Öğrt.Okulu, Küçükler Voleybol İl Birincisi, Sivas Grup Birincisi, Afyon Yarıfinal İkincisi, Tekirdağ Türkiye 3.sü
- 2005-2006 Çorum Merkez Dumlupınar İlköğrt.Okulu, Yıldızlar Voleybol Íl Birincisi, Kayseri Grup 3.sü
- 2006-2007 Çorum Merkez Dumlupınar İlk.Öğrt Okulu, Yıldız Voleybol İl Birincisi, Tokat Grup Birincisi, Muğla Yarı Final 3.sü
- Ank -2007-2008 Çorum Merkez Dumlupınar İlk.Öğrt.Okulu, Yıldız Voleybol İl Birincisi,
- Sivas Grup Birincisi, Afyon Yarıfinal Birincisi, Sakarya Türkiye Beşincisi
- 2008-2009 Ankara Özel Kanuni İlköğretim Okulu Küçük Kızlar Voleybol İl İkincisi
- 2010-2011 Çorum 23 Nisan İ.Ö.O Küçük Kızlar Voleybol İl İkincisi
- 2011-2012 Çorum 23 Nisan İ.Ö.O Küçük Kızlar Voleybol İl Birincisi
- 2012-2013 Ankara Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Küçük Kız Ankara Dokuzuncusu

- 2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Ankara İl Birincisi. Samsun Yarıfınal Birincisi. Hatay - İskenderun Türkiye İkincisi.
- 2013-2014 Voleybol Sezonu Aydınlık Gençlik Spor Olarak Ankara İl Birincisi. Aydınlık Gençlik Spor Kulübü Olarak Turkıye3.lügü. (Fenerbahce, Vakıfbank, AydınlıkGenclik Spor.
- 2014-2015 Eğitim Öğretim Yılı Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbasıoğlu Ortaokulu Küçük Kız Voleybol Ankara İkincisi Malatya Yarıfinal Birincisi Karabük Türkiye Beşincisi
- 2014-2015 Eğitim Öğretm Yılı Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Yıldız Kız Voleybol Takımı Ankara 3.sü Sivas Gurup Birincisi Düzce Yarıfinal 3.sü
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Voleybol Yıldız Kızlar Ankara İl Birincisi
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Karabük Yarıfinal Birincisi
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Ş.Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Voleybol Küçük Kızlar Ankara İl Birincisi.
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Ş.Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Voleybol Yıldız Kızlar Kocaeli Türkiye Dördüncüsü. İlk Dörtte Tek Devlet Okuluyuz.
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Ş.Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Küçük Kızlar Tokat Yarıfinal Birincisi.
- 2015-2016 Eğitim Öğretim Yılı Küçük Kızlar Voleybol Türkiye Birincisi
- 2015-2016 Kulüpler Küçük Kızlar Türkiye Birinciliğinde Aydınlık Gençlik Spor Kulübü Olarak Türkiye3.lüğü. (Fenerbahçe Vakıfbank-Aydınlık Gençlik Spor.)
- 2016-2017 Eğitim Öğretim Yılında Eryaman Şehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Ortaokulu Yıldız Kız Voleybol Takımı Ankara Dördüncüsü. Osmaniye İli Grup Birincisi.
- 2017-2018 Voleybol Sezonu Sonu 2005 Doğumlu Helin Kayıkçı İsimli Sporcum Galatasaray A Transfer Olmuştur.
- 2018-2019 Ankara İli Voleybol Sezonu Midi Kızlar Şentepe Ada Gençlik Spor Kulübü Ankara 2.Si Türkiye Finalleri 16 Takım İçinde
- 2019-2020 Eğitim Öğretim Yılı Şukufe Nihal Ortaokulu Yıldız Kızlar Voleybol Ankara İl İkincisi
- 2019-2020 Eğitim Öğretim Yılı Yıldız Kızlar Ankara Şukufe Nihal Ortaokulu Yozgat Grup Birincisi

MERDAN ÖZKEÇELİ

FOTOĞRAFLAR

ÇORUMSPOR
2
8
10
7
5
4
3

10
25
5
7
4

10
8
2
7
4
11

MUHARREM SALTAN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1959 yılında Çorum'a bağlı Göcenovacığı Köyü'nde doğdum. 1968 yılında köyden Çorum'a taşındık. Eski emniyet binasının orada bulunan İnkılap Okulu'nda okudum. Okulu bitirdikten sonra fakir bir aile çocuğu olduğum için okuyamadım. Babamın imkânları yoktu çünkü. Okuldan sonra meslek edinmek için sanayide metal demir doğrama işine girdim. Orada askere gidene kadar hem çalıştım hem de spor hayatıma devam ettim. 1976 yılında taekwondoya başladım. Tabi çalışırken spora gitmek çok zor oluyordu. Kaçak göçek patrondan habersiz spora gittim. 1979 yılının mart ayında askere gittim. 1980 yılının Ekim ayında vatani görevimi tamamladım. Askere gitmeden önce evlendim. 19 yaşında evliydim. Askerdeyken oğlum dünyaya geldi. Mektupla haberi almıştım.

Askerden sonra spora ara vermiştim, bırakmayı düşünüyordum. Benim eskiden beraber çalıştığım arkadaşlar iş yerime geldiler. Apar topar ısrarla beni tekrar salona götürdüler. Başlayış o başlayış. Bu zamana kadar devam etti spor hayatımız. 1983 yılında Ankara'da antrenörlük kursu açıldı. Onun öncesinde dan sınavları oluyordu. Çünkü dan olmadan antrenör olamıyorduk. Biz taşrada spora başladığımız için önümüzde antrenörlük yapacak kimse yoktu. Hasan ÖzkubatHocanın bize çok faydası oldu onun hayranıydım. Hasan ÖzkubatHocamız da üniversiteyi kazanıp Ankara'da siyasala gidince biz ortada kaldık. Sonrasında Atilla Azkur Hocamızla tanıştık.

Kendisi Ankara'da oturuyordu ama Çorumlu olması nedeniyle Çorum'a geldikçe yenilikleri gelip bize gösteriyordu. Bize yol gösteriyordu. Metal işini 1986 yılında tamamen bıraktım. 1984 yılının sonlarına doğru kendi salonumu açtım. O zamanlar Muzaffer Etli arkadaşımızın resmî olmayan bir spor salonu vardı. Herhangi bir belgesi ve antrenörlüğü

olmadığı için federasyon yetkilileri Muzaffer Etli'nin spor salonunu kapattılar. Benim spor salonum açıldığı zaman Çorum'da tek özel spor salon benim spor salonumdu. O zaman Çorum'da sinema ve kahvehane dışında gençlerin gidebileceği bir mekân yoktu. Bizler de o zamanlar çok uzak doğu filmlerine giderdik. Biz de gözümüzü kapattık o salonu açtık. O tarihten itibaren bugüne kadar salonumuz kesintisiz hizmet etti. İki oğlum bir kızım var. Çocuklarımın ikisi lise mezunu küçük oğlum da üniversite mezunudur.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Spora ilgim şöyle başladı; benim abim Ali Saltan, Gençlik sporda judoya başlamıştı. O zaman rahmetli Yılmaz Gül Hocamız, judoda yeniydi hatırladığım kadarıyla. Onların bir judo grubu vardı. Abimler de arkadaşlarıyla judoya başlamışlardı. Bana devamlı anlatırdı ben de de öyle bir heves başladı. Onun elbiselerini kıyafetlerini görünce bende bir heves doğdu ve merak ettim, izlemeye gittim. Sonra hem köylüm hem de mahalle arkadaşım Mustafa Şanlı bana Çorum'da tekvandonun başladığını söyledi ve gidelim mi dedi.

Biz de 2-3 arkadaş gittik. Yanlış hatırlamıyorsam 1976 yılının Mayıs ayıydı Atatürk Spor Salonu'na gittik. Akşam 8 gibi tribüne geçtik antrenmanı izlemeye başladık. Kimse de bir şey söylemedi. Soyadını hatırlayamıyorum ama Bülent diye bir Hoca çalıştırıyordu. O zaman Çorum'da Öğretmen Okulu vardı galiba orada öğrenciydi. Antrenman bitiminde çekinerek Hocanın yanına gittik. Biz de bu spora başlayabilir miyiz dedik. O da tabii ki yardımcı olurum dedi. Bize ilgi ve alaka gösterdi. Bizi cesaretlendirdi. Ve ertesi antrenman biz de kendimizi tekvandonun içinde bulduk.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1976 yılında spora başladım. O zamanlar Türkiye'de siyasi bir kargaşa vardı. Kavgaların olduğu yıllarda biz spor yaptık. 1977 yılının ortalarına doğru taekwondo Türkiye'de militan yetiştiriyor diye yasaklandı. O zaman taekwondo federasyonu ile judo federasyonu birlikte. Ben de yasaklanınca o zamanlar rahmetli Yılmaz Gül abimizin yanına judoya gittim. Bir yıla yakın judo yaptım.

Hatta o zamanlar şöyle bir anım vardı: Turuncu kemere kadar geldim. İl Şampiyonası düzenlendi judoda. Rahmetli Yılmaz abi de katılım çok olsun diye o turnuvaya güreşçileri de çağırmıştı. Ben de kulakları çınlasın Erdal, Ekrem ve ismini hatırlayamadığım güreşçi bir sporcuyla maç yaptım. Bu üç sporcuyu da yendim. Finalde kahverengi kemer sahibi Öğretmen Okulu'nda okuyan Erdal Bey ile karşılaştım.

Tribünde arkadaşları vardı. Tabi ben tekvando yaptığım için dengem çok iyiydi. Onun oyununa kontra atak yaparak mindere düşürdüm. Tam boğmaya aldım, kulağıma dedi ki; ne yapıyorsun Muharrem arkadaşlarımın yanında. Tabi Erdal Bey de benim Hocam. Eyvah dedim ben ne yapıyorum, Hocamı yeniyorum. O öyle deyince gevşettim ve o beni alta aldı ve yendi. Biraz da hürmeten maçı verdik. İdmanda mermerden de güzel kupalar yaptırmıştı. Böylece Çorum 2.si olduk.

Sonra bu süreçte çok girişimci olan taekwondonun Türkiye'de ve Dünya'da tanınmasına öncülük eden, disiplini ile tekniği ile kendisini örnek aldığım Rahmetli İsmet Hocamın

girişimleriyle taekwondo 1978'de tekrar açıldı. Biz tekrar taekwondoya döndük. Süreç askere gidene kadar devam etti. Bu süreçte belki faaliyetler vardı ama biz duymuyorduk. Bu süreçte sadece antrenman yapıyorduk.

Mesela hiç unutmuyorum babam bir gün benim tekvandoya gitmemi istemediği için elbiselerimi yakmışlar. Gece ben pencereden kaçıp gidiyordum. Olaylar da çok olduğu için onlar gitmemi istemiyordu. Antrenmanlar geç vakıtlerde oluyordu ve yürüyerek gidip yürüyerek geliyorduk. Tabi babam endişeleniyordu. Ama yine inatla kaçak göçek devam ettim.

Askerlik geldi çattı. O arada da evlendim.19 yaşında ben evliydim. Askere gidip geldik. Askerdeyken büyük oğlumun doğumunu duydum. Biz askerdeyken ihtilal oldu bu arada. Askerden geldikten sonra hayatın şartlarını anlamaya başladım. Hayata nasıl sarılacağımızı sorgulamaya başladık. Tekrar işime döndüm. Tabi bu süreçte askerden döndüğümü duyup, taekwondoya tekrar başlamadığımı öğrenen arkadaşlarım ziyaretime geldiler. Israrla beni ikna edip tekrar antrenmana dönmemi sağladılar.

Böylece kendimi tekrar taekwondonun içinde buldum. Bu arada da kuşak sınavlarını, her il kendisi yapamıyordu. Ancak Ankara'dan resmi yazışmalarla Hoca geliyordu, bizi sınav yapıp gidiyordu. Hiç unutmuyorum kulakları çınlasın Hasan ÖzkubatHocam, fiziğine tekniğine hayran olduğum Hocam. Bir gün biz antrenman yapıyoruz. O Gençlik Spordaki gece nöbetçisinin yanına gitmişti. Tam o sırada bir beyefendi geldi. Hocanız nerede, çabuk Hocanızı çağırın dedi. Biz de panikledik tabi şaşırdık. Hemen Hocamızı bulduk getirdik. Gelen beyefendinin adı Vedat Karadoğan'mış. Taekwondonun öncülerindenmiş. Bizi kuşak sınavı yapmak için, gece yarısı Ankara'dan gelmiş.

Yanlış hatırlamıyorsam mavi-kırmızı kuşağı o Hocamız vermişti. Sonrasında devam ettik. Kırmızı-siyah kuşağı aldım. Yeni dönem Ankara'dan kuşak sınavı için hocalar geldi. Ankara'dan hocaların gelmesi çok uzun bir zaman alıyordu. Resmi yazışmalar falan. Belki sekiz ayda, bir yılda ancak kuşak sınavı yapılabiliyordu. 1983 yılının başlarında Ankara'ya siyah kuşak için sınava gittim. Sınava giderken kırış için tuğla vs. şeyler istiyorlardı. Biz de buradan bir çuvala tuğla koyup götürüyorduk. Türkiye'nin birçok yerinden insanlar kırış için tuğla getirmeleri gerekiyordu.

Çorum'un tuğlası var ama onlar nereden bulacaklardı. Bir gün tuğlamız çalınmıştı bizim. Bu nedenle açıkta kalmıştık. Böyle değişik bir anımız olmuştu. Biz taşradan gittiğimiz için, komisyonda tekniklerin inceliklerini bilmiyorduk. Pumse dediğimiz olayı her il farklı çiziyordu. Onlar pumse çizerken, acaba biz mi yanlış yapıyoruz diye tereddütte kalıyorduk. İki defa gittim alamadan geldim. Allah yüzümüze bakacak ya bir sonraki gidişimizde komisyonun başında rahmetli İsmet IrazHocamız vardı. Bizim yüzümüze bakan yoktu, Çorum'dan geldiğimiz için. Çok mükemmel yapsakda üzerinizi çiziyorlardı. O gün şans mı talih mi İsmet IrazHocamız benim sınav olduğum komisyonun başındaydı. Elinde puan cetveli vardı. Zor hareketleri yapıyorduk.

2 metre 25 cm yüksekliğindeki tuğlayı dubon apçagi tekniğiyle kıracaktık. Sınavlar açıklandığı an, ben orada nasıl konsantre olduysam, Muharrem Saltan ismi okununca nasıl havalara uçtum anlatamam. Önceki sınavlarda hep üstümüzü çizdikleri için biraz ümitsizdim.

Çorum'un ilk Siyah Kuşak 1. Dan alan kişisi ben oldum. Siyah Kuşak 1. Dan'ın manevi anlamını anlatamam size. 1. Dan olmam beni çok kamçıladı. Bana böylece ilde liderlik görevi de yüklenmiş oldu. Bu süreçte gençlik spordan bir bilgi verdiler, Ankara'da kurs açıldığı ile alakalı. Biz de apar topar Ankara'ya geldik. Orada hem antrenörlük hem hakemlik alarak Çorum'a döndüm. Çorum'un, Muharrem Gözübüyük Hocamdan sonra 2. resmî taekwondo antrenörü ben oldum. O da Bolu'da almıştı belgeyi. Ama o kırmızı-siyah kuşaktı.

Çorum'un ilk tekvando hakemi de benim. Artık Çorum'da şahlanmanın zamanı gelmişti. O dönemden arkadaşlarımızdan Nuri Coşkun vardı, Dişçi Ali Etkin vardı, Kardeşi Muzaffer Etkin vardı, Cemal Kepçeli vardı, İsmail Kuşçu vardı, Kenan Biçer Hocamız vardı, Muharrem Gözübüyük (Yanık Muharrem) Hocamız vardı. 2 tane Muharrem olduğu için Ona Yanık Muharrem diyorlardı. Bana da Saltan derlerdi. Çocuklara sorarlardı, Hocanız kim, Yanık Muharrem mi? Onlar da hayır Düz Muharrem derlerdi. Muharrem Hocamızın da yanıklığı şuradan kaynaklanıyordu. Çocukken yüzüne kaynar su dökülmüş o nedenle yüzünde yanık izi kalmış. Lakabı oradan geliyor.

1983'te bir hevesle belgeyi aldıktan sonra, Gençlik Spor'da fahri antrenör olarak devam ettim. Tabi çok disiplinliydik, yoklama listesi tutardım. 180 kişi olurdu antrenmanlarda. Üç antrenman arka arkaya mazeretsiz gelmeyen çocuğu hemen gönderirdik. Hevesli olan çocuklar bize bir şekilde özür dileyerek, tekrar katılırlardı aramıza. 1. dan olmama rağmen, kuşak sınavlarını biz yapamıyorduk, yine Ankara'dan geliyorlardı. İşi çok ciddi tutuyorlardı. Yeşil kuşağa geçince artık yarışmalara gitmeye başladık.

Ben de büyükler kategorisinde Amasya'ya yarışa gittim. Amasya'da ben birinci olmuştum. Öğrencilerim ikinci 3. vs. dereceler elde etmişlerdi. Sonra biz Çorum'da İl Şampiyonası yapmaya başladık. 1983-84'lü yıllar. Bu arada il temsilciliği gündeme geldi. Yılmaz abimi çok samimi bulduğum için çok ısrar ettim. Sen bize önayak ol dedim. Bu işin ilk temsilcisi sen ol dedim. Bilginle bize ışık tut dedim. O da bizi kırmadı 1983'te Yılmaz abi il temsilcisi oldu. Yılmaz Gül abi hem judonun başında hem taekwondonun başında oldu.

Sonra çevre illerden çağırarak turnuvalar yapmaya başladık. O zamanlar doğu ve batı grubu diye ikiye ayrılırdı. Ben de hem sporcu hem antrenör olarak katıldım. Türkiye Tekwando Şampiyonası Grup Musabakaları Giresun'da yapılmıştı. 1984 yılının Ocak ayıydı, 68 kiloda yarışmaya katıldım ve Giresunlu Millî bir sporcuyla final oynadım. Tabi taşradan gittiğimiz için bizi yendi. Orada 2 sporcum daha derece yaptı. Derece yapan sporcularım Mahmut Çağlar ve gençlerde Coşkun isminde bir sporcumdu kendisi Plastik Cerrah. Şu anda Diyarbakır'da olduğunu duydum.

Böylece Çorum'un gruplarda ilk derecesini getirmiş olduk, 3 kişi olarak. Ama ben müsabakalara geç yaşta başladığım için ve sorumluluk, iş, spor derken kendimi de yetiştiremediğim için spor kariyerimi antrenörlüğe tercih ettim. Ondan sonra 1985'te Ankara'da Genel Müdürlük Kupası Şampiyonası'na katıldım. O müsabakadan geldikten sonra sporcu potansiyeli de çok yoğundu. Yavaş yavaş basın da bizden, taekwondodan bahsetmeye başladı. "Taekwondoda başarı gelecek mi." diye bir haber çıkmış, onu da sonradan fark ettim. "Taekwondodan da yüzümüz gülecek mi." diye haber çıkmıştı ben de şöyle dedim: Gençlik Spor'dakikısıtlı antrenmanların sayısı artırılıp, Gençlik Spor da destek olursa bu işte de yüzümüz gülecek diye demecim olmuştu. Yıllar sonra bu demeci

güreş antrenörü Sıddık Hoca da varmış, bunu bana bir yerden gönderdi. Vay be dedim nerden nereye dedim.

1985'te Genel Müdürlük Kupası'ndan sonra sporculuk yaşantımı bitirdim. Tabi kurtlar sofrasına düştüğümüz için 1-2 tur geçip elendiğimiz, dereceye ulaşamadığımız için o müsabakadan sonra sporculuk hayatımı bitirdim. Ben kendimi müsabakalara hazırlayamadığımı gördüm orada. O kadar sporcum var, onların sorumlulukları var, işim var, evliyim, yüküm ağır yani bunlara rağmen gidip orada gençlere önderlik yapıyordum. Bundan da çok mutluydum tabi.

Çok zevk alıyordum, severek yapıyordum. Belki o dönemlerde salon açma gibi bir düşüncem, hedefim de yoktu. Ama sporu sadece sevdiğim için yapıyordum. Önümüzde bize ışık tutacak bir antrenör, resmi bir antrenör olsaydı, yönlendirseydi belki güzel dereceler yapacaktık. Ama biz Ankara'dan gelen bir Hocadan bilgi alıyorduk, yurtdışından gelmiş bir misafire hep hayranlıkla bakıyorduk. Yaz tatilinde Almanya'dan gelen önemli bir sporcu oluyordu. Antrenman yapacağı neresi var? Gençlik Spor'a geliyordu. Tabi biz de hayranlıkla bakıyorduk.

Şöyle bir anım var. Almanya'dan bir karateci gelmişti. Onu da salona getiren Ali Etli ve Muzaffer Etli'nin uzaktan tanıdıkları olduğu için öğrenmiş gelmiş antrenmana, salona. Hasan ÖzkubatHocamın yardımcısı Cemal Kepçeli Hocamız, o gün antrenmanı sevk ve idare ediyordu. Yardımcısı konumundaydı. Onlar bizden bir kuşak öndeydi. Antrenmanın sonunda bizim teknik kapasitemizi düşük gören o Almanya'dan gelen misafir karateci, antrenman sonunda müsabaka yapılması teklifinde bulundu. Tabi tecrübe ve tekniği çok yüksek olduğu için bizim arkadaşlarımızı, sırasıyla pataklayıp bıraktı. Bu benim çok zoruma gitti. Ben de o dönemde ya sarı kuşağım ya da yeşil kuşak. Benim de ne kadar zoruma gittiyse ayağa kalktım, ben de varım Hocam dedim.

Biz de sanayici olduğumuz için kollarımız, vücudumuz sağlam tabi. Baktı karşısında dişli biri var, hemen müsabakayı bitirdi yeter bu kadar dedi. Antrenmanı da bitirdik. Böylece o günü kurtardım yoksa hepimizi perişan edecekti. Tabi arkadaşlarımız ve biz daha önce hiç siyah kuşak birisini görmemiştik. Çekinme var, ezilme var. Çok zoruma gitmişti. Tabi o Hoca bir daha antrenmana da gelmedi. Böyle bir anımız oldu yani.

Sonra sporculuk bitti ama potansiyelimiz vardı. Muzaffer Etli arkadaşımız da salon açtığı için dedim ki kendi kendime; resmi olmayan bir antrenör salon açıyor biz burada bu işin kahrını çekiyoruz, ekonomik olarak hiçbir faydası yok, bu kadar emek veriyoruz. Baktım o aralar düşünüyorum tabi, kafamda canlandırmaya başladım. Ama salon açmak için ekonomik anlamda imkânım yok. Ailemde de böyle bir güç yok. Ne yaparız, salon nasıl açılıyor diye düşünmeye başladım. Gençlik Spor'dan bilgiler almaya başladım. Orada Davut Bey vardı yazı işlerinde memur.

Evrak işlerini o takip ediyordu. Onun yeğenini de çalıştırdığım için fazla ilgi gösteriyordu. Antrenman saatlerine izin vermiyorlardı. Antrenmana gittiğimiz zaman nöbetçi bizi dışarı atıyordu. İçeri almıyorlardı. Kışın betonun üzerinde antrenman yapıyorduk. Ama biz mücadelemizi bırakmadık. Ya bu böyle olmaz, bu kısıtlımkânlarla taekwondoyu nereye taşıyabiliriz ki dedim. Dedi ki bana, önce bir yer bulman lazım. Şartları da şunlar dedi.

Salonların tabanı nasıl olur diye bir araştırdık. Sunta döşeniyormuş tabanına, sonra duşlar olacakmış. Öyle büyük bir yeri bulmakta çok zordu. Sağ olsun eşimin elindeki bilezikleri bozdurduk. Etraftan borç alarak ve tanıdığımız esnaflardan da rica ederek yapmaya başladık. Suntasını aldık, duş yaptırdık, sucu bulduk, salonu kiraladık. Bir bodrum katıydı. Yeniyol Mahallesi'nde Saray Sineması'na giderken eski Ada İşkembe vardı, onun karşısında Topaloğlu İşhanı vardı, onun bodrum katını uygun gördük ve kiraladık. 1984'ün haziran ayında ben tadilata, tamirata başladım. Salonu bitirdik. Buradan resmi yazı aldım. Ankara'da Genel Müdürlüğe elden götürerek iznimi aldım geldim ve resmi olarak başladık. O 180 sporcudan geliriz uçarız, kaçarız diyenlerden sadece beş kişisi geldi peşimden. O 180 sporcudan kaydolup özel salona gelenler sadece beş kişiydi.

O 175 kişi ölüyoruz, bitiyoruz diyenlerin hepsi kayboldu! Ya Allah Bismillah diyerek başladık, sadece taekwondo yaptık. Taekwondo çok popülerdi o zamanlar. Türk gençliğinin yapacağı fazla bir şey yoktu güreş, futbol branşları vardı. İlgi Taekwondoya biraz daha yoğundu. Taekwondo da o dönemler bir Avrupa Şampiyonu falan çıkınca, televizyonda gündeme gelmeye başladı. O dönemler sadece TRT 1 vardı. TRT 1'e rahmetli İsmet IrazHocamız ne yapıp ne edip Avrupa Şampiyonu sporcularını çıkarıyordu. Reklamı çabuk olmuştu taekwondonun, çok çabuk duyurmuştu Hocamız.

Biz de tabi bundan yararlanarak ne yapabilirdik, nasıl kendimizi duyurabilirdik, bunları düşündük. El afişleri yapıp işyerlerinin, pastanelerin, gençlerin gidebileceği yerlerin camlarına bunları astık. Biz ilk üç ayda 70 sporcuya falan ulaştık. Taban bir ekibin olunca dalga dalga büyüyor. İlk kuşak sınavlarımızı falan yaptıktan sonra biz Türkiye şampiyonalarına katılmaya başladık. O zamanlar turnuvalara Gençlik Spor adına gidiyorduk. Tabi o zamanlar Gençlik Spor adına gitmek zorundaydık. Seçme yapılıyordu veya seçme olmasa bile isim listesi yapılıyordu. Gençlik Spor'dan onay alınıyordu. Bu bürokratik işleri de Yılmaz abi hallediyordu. Takımca, o da il temsilcisi olarak başımızda geliyordu. Ben de antrenör olarak gidiyordum.

İlk müsabakamız da Samsun'da idi. Doğu grubu müsabakasıydı. Orada da şöyle bir anım oldu: Oraya ben antrenör olarak gittim. Ama beni hemen hakem olarak çekip aldılar. Çünkü hakem eksikti. Neyse biz Hocam Atilla Askur ile jürideyiz. Ben gonk hakemiyim. Gonku kaçırmamam lazım. Süre bittiği zaman hemen gonka vurmam gerekiyor. Bir saniyede beş saniyede çok şeyler değişebiliyor.

Benim de 45 kg'da bir sporcum var o yarışıyor, final oynayacak. Ama o sporcum diğer ringde yarışacak. Sporcum maça çıkarken oradan bana tamam işareti yaptı. O kadar soğukkanlıydı. İsmi Rahmi Sapmaca'ydı. Tabi bizim ringde de maç var. Benim gözüm de öbür ringde. Bu çocuk ne yapıyor diye bakıyorum. Ben jüride görev yaptığım için benim asistanlar dan birisini oraya görevlendirdim. Tam hatırlamıyorum ama Kenan Hoca olabilirdi arkasında. Benim gözüm de orada. Benim sporcu hasbelkader Allah da nasip etti kilosunda birinci oldu. Hakem sporcumun elini kaldırınca ben jüriyi falan bırakıp havaya sıçramışım. Hocam ne yapıyorsun diye kolumdan tuttu oturttu beni. İlk şampiyonamızda öyle bir anım olmuştu. Tabi orada ikincilik 3.lük alan sporcularım da oldu. Madalyayla Çorum'a döndük. Bunlar da grup müsabakasıydı. Daha finallere gitmedik. Oradan bayağı bir madalya ile döndük. Biz çok kalabalık gitmiştik oraya. Devamlı Çorum anons ediliyor. Bir sürü sıklet, genç, büyük aynı anda gittiğimiz için aynı otobüsle gidiyorduk. Anonsların

birinde ringdemutlaka Çorum adı geçiyordu. Çorum olarak çok güzel isim yapmıştık. Ondan sonra da şampiyonalara devam ettik.

Yine 1986 veya 1987 de Rize'ye Türkiye Şampiyonası'na gittik. Heyelan varmış orada da. Bu nedenle yollar kapanmış. Maç tarihi belli oldu. Biz tam 26 saatte Rize'ye vardık. Yollar kapalı olduğu için Sivas'tı, su şehriydi derken dolana dolana 26 saatte Rize'ye ulaştık ama hoşaf olduk. Tabi maçlar başlayacak, insanlar ulaşamadı diye bir gün tehir edilmiş. Orada da Nermin Kartal diye bir sporcumuz bayanlarda Türkiye ikincisi oldu. Çorumlu olup da Türkiye derecesi yapan ilk sporcumuz Nermin Kartal oldu. 67 kilodaydı. Nermin Kartal yıldızlar kategorisinde yarıştığı için Millî Takım olayı olmadı. Bu kızımız uzun süre Türkiye dereceleri yaptı. Daha sonra Çorum'da da Türkiye şampiyonu oldu.

İlk Türkiye şampiyonu olan sporcumuz ise Alparslan Baltacı'dır. Alparslan Baltacı'nın Türkiye Şampiyonu olup da spordan kopmasına çok üzülmüştüm. Alparslan Malatya'da Türkiye şampiyonu olmuştu. 1990 veya 1991 yılındaydı. Sezen Koca'da aynı şampiyona da Türkiye 2.'si olmuştu. Bir sporcumuz da Türkiye 3.'sü olmuştu.

Millî takıma sporcu veremedik. Onu anlatmadan geçemeyeceğim. Eskiden hakemler oy pusulalarını gizli yaparlardı. Biz Çorum olarak, taekwondo camiasında, Ankara'da, Federasyonda, hakem camiasında, bir lobi oluşturamadık. Maçlara gittiğimiz zaman Çorum neresi falan diyen insanlar vardı. Bunlarla çok karşılaştık biz. Ki kurtlar sofrasında, federasyonda o kadar çok hakkımız yendi ki... O sporcularımızın azimlerini bir görseydiniz. Maçtan geldikten sonra, bir süre kendimi toparlayamıyordum.1 hafta 10 günde ancak kendime gelebiliyordum. Yenilen haklar, eze eze yendiğimiz maçlarda yapılanlar. Şöyle bir anı anlatayım bununla ilgili:

Dursun Kaynar isimli bir sporcumuz 1990 yıllarında maçtan önce anons edildi. Türkiye 1.'si, 2.'si, 3.'sü olup Millî takımda maça gidecek olan sporcular, pasaportlarını hazırlasınlar diye. Dursun Kaynar çok yetenekli bir sporcuydu. Çok güvendiğim sporculardan birisiydi. Ankara'da Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu'nda Türkiye Şampiyonası'ndayız. Hakemler Ankaralı, maç yapacağımız sporcu Ankara Ulaştırmanın sporcusu... Kendi sporcum diye söylemiyorum, kum torbası döver gibi 3 raunt adamı dövdü. Kesin gözüyle bakıyorum ben. Ama Ulaştırma sporcusunun kol havaya kalkınca dünyalar başımıza yıkıldı. Hatta öyle bir serzenişte bulundum ki benim Hocam bana niye öyle bir taşkınlık yapıyorsun ki diye tepki göstermişti. Ben de ona şöyle bir tepki vermiştim. Biz ölünce mi bize şefaat edeceksin, sen burada nesin, neyin başısın demiştim kort amiri bütün jürinin sorumlusuydu. Ya Allah'tan korkun diye serzenişte bulundum.

O esnada tribünlerde yuhalıyordu. Bariz belliydi. Benim ensemden tuttu, gir içeri gözümden kaybol diye itişini hiç unutmuyorum. Sen bize ne zaman şefaat edeceksin dedim. Burada eze eze yendiğimiz adamı galip ilan ettiniz dedim. Çocuk orada tribüne çıkıp kuşağı alıp Hocam ben burada Tekvandoyu bırakıyorum dedi. Bir daha döndüremedim çocuğu... Çünkü çocuk da biliyor, herkes de biliyordu haksızlık yapıldığını. Çünkü el kaldırıldığında yanlış karar da olsa karardan dönülmüyordu. Şimdiki gibi değildi. Çünkü şimdi karara itiraz edebiliyoruz. Kamera kayıtlarına bakılabiliyor. İnceleniyor. Karar değiştirilebiliyor. O zaman adamın vicdanına kalıyorduk. Böyle çok anılarımız oldu. Bu nedenle çok sporcu kaybettik. Bu nedenle Millî Takıma sporcu veremedik. Versek de Avrupa'ya gitme şansı

olmazdı. Nerden biliyorsunuz derseniz benim yeğenim Oğuzhan Saltan'ıMillî Takıma bizzat çağırdılar. Ve seçmede kasıtlı olarak üst sıklete attılar. O çocuğun o sıklette favori olduklarını bildikleri halde üst sıklete çıkardılar. Biz böyle yıllar kaybettik. Arkamız yoktu, gücümüz yoktu, lobimiz yoktu. Yani bize sahip çıkacak kimse yoktu. Sadece biz serzenişte bulunuyorduk, isyan ediyorduk. Ancak buna gücümüz yetiyordu. Çok zıplarsak bize cezayı yazıp veriyorlardı, 6 ay mensin diye. Ben sporcularımın arkasında yarıştıramadım böyle. İlimizde öyle sıkıntılar yaşadık ki. Birçok turnuvaya bizi göndermediler.

1997 yılında Merve Tezcan isimli sporcumuzla, minikler kategorisinde derece yapıp 1. olarak başladık biz. 1998 yılında yine 1. oldu. 1998 yılında yine Hamza Kurtarmış isimli sporcumuz Türkiye 3.'sü olmuştu. Peşinden Yıldızlarda, Amasya'da, 1999 yılında, Ankaralı sporcunun nerdeyse elini kırarak bariz bir şekilde Türkiye Şampiyonu oldu. Hatta o maça ben gidememiştim. Gidemeyişimin nedeni şuydu. Müsabakalar gün olarak uzamıştı. Benim sadece bir salonum vardı. Salondan geçimimi sağlıyordum. Eğer ben salondan bir hafta uzaklaşırsam sporcular dağılıyordu. Bu kadar şampiyon yetiştiriyordum bana bir getirisi olmuyordu. Her maça salonumu bırakırsam ben sporcu kaybı yaşıyordum. Salonlar çoğalmaya başlamıştı. Hoca durmadan maça gidiyor durumuna düşüyordum. Hatta bir sporcumun şöyle bir serzenişi olmuştu. Hocam ben şampiyon olurdum ama başımda sen yoktun. Onun o küçük yaşında beni anlamasını nasıl anlatırdım. Bir gün seninle oturalım konuşalım dedim. Neden olmadığını sana anlatayım dedim.

Ve İlk Millî takım serüvenimiz Merve ile başladı bizim. Yıldızlar Millî Takım Gelişim kampına çağırıldı o zaman.

Çorum'da bir Türkiye Şampiyonası düzenlendi. Benim oğlum Türkiye 3.'sü oldu. O sene çocuklarımızı maçlarda değerlendirme şansımız vardı. 76 kiloda da Salih Hoşbak diye bir sporcum Türkiye 3.'sü oldu. Böylece 2 tane Türkiye derecemiz oldu. O senelerde şöyle bir sıkıntımız oldu. 2 yıl Avrupa ve Uluslararası maç yapılmadı. Ekonomik sıkıntılardan mıydı, nedenini bilemiyorum ama büyük ihtimalle Türkiye ekonomik sıkıntılarından dolayı katılamamıştı. Öyle iki yıl kaybımız da oldu. İyi, başarılı çocuklar yakalamıştım o dönem. Benim oğlumun gençlik yılları en verimli olduğu yıllar. Miniklerde derece yap, Yıldızlarda derece yap, Gençlerde derece yap, Avrupa'ya çıkacaksın ama gidemiyorsun. Öyle bir yıl kaybımızda oldu. Ve 2000 yılında Merve'nin gençlerde ilk yılıydı. Merve çok istikrarlıydı. Aile bilinçli olunca, sporcu istekli olunca, Hoca da işin farkında olunca istikrar kendiliğinden geliyor.

Sporcum Merve Türkiye şampiyonalarında 14-15 tane Türkiye derecesi aldı. Ayrıca milli sporcu olarak uluslararası turnuvalara da katıldı. Merve gençlerde 2000 yılında Türkiye Şampiyonu oldu. Merve o yıllarda, Liseler Türkiye Şampiyonu oldu. Türkiye Şampiyonasında şampiyon oldu. Çorum'dan Uluslararası Turnuvaya ilk Merve gitti. Hollanda'da Uluslararası açık turnuvada 2. oldu. Daha sonra Merve üniversiteler dünya 5.'si oldu. Balkan Şampiyonu oldu. Avrupa Şampiyonası kampına çağrıldı. Avrupa Şampiyonası'nı da ilk 6'da bitirdi. Koreli Lee Hoca vardı Merve'yi çok beğeniyordu. Bütün kamplara Merve'yi çağırdı. Ama biz Merve'ye sahip çıkamadık. Belki Bir Avrupa Şampiyonu olacaktı. O zaman büyük kulüpler sporcu çalma peşindeydi. O zaman Merve'yi biz Çorum Belediyesi'ne vermiştik. 100 lira para veriyorlardı. İstanbul Büyükşehir'de sporcuyu takip ettikleri için 500 lira teklif ettiler. Lise çağındaki çocuğa 500 lira cazip geldi. Babası geldi durumu anlattı. Ben de

o zaman, Çorum Belediyesi Spor Yönetim Kurulu'na durumu anlattım. Hiç olmazsa çocuğa 250 lira verelim çocuk burada kalsın dedim. Belediyeyi temsil etmeye devam etsin dedim. Ben izah edemedim demek ki, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Merve'yi aldı bizden. Merve bizden kopunca başarı hikayesi de böylece bitti. Merve şimdi öğretmen oldu. Merve'yi bana küstürdüler. Babası benim çok kalbimi kırdı. O zaman devlet ödül veriyor. İnsan ödül alınca hocasına hiç olmazsa bir eşofman alır. İki tane kol korumalık almış. Salona hediyeyi getirmiş. Bu benim çok ağrıma gitmişti.

Devlet sana ödül veriyor. Seni de çalıştıran bir Hocan var. Ben ona çocuklarımla birlikte kum torbalığı yaptım. Gece gündüz demedim. Ben gidip de gece çocuklarımla birlikte yemek yiyemiyordum. Kum torbalığı yapıyordum. Antrenörün bir görevi de budur. Pişman mısın? Değilim. Bir sürü gence bir ışık tutabildiysek bizim de geride bırakabileceğimiz güzellikler bunlar. Biz bu işten çok büyük paralar falan da kazanmadık. Türkiye'de herkesin altında son model arabası var. Benim yok arabam. Hala da yoktur. Çünkü biz belki tırmalayamadık, Federasyonda takla atamadık, salonu bırakıp gidemedik, önlere çıkamadık. Şimdiki antrenörler şöyle şanslı. Devlet dairesinde çalışıyor. Onlar için tatil gibi de oluyor. Yani değişiklik oluyor. Bir hafta gidiyor. Şimdi ben salonumu bırakıp gidemiyorum. Bazen buradan görev yazmıyorlar. O zaman şöyleydi. Takıma kim daha fazla sporcu verirse takımda antrenör olarak o gidiyordu. İkinci bir

Antrenör gerekirse ikinci olarak kim daha fazla sporcu verirse o gidiyordu. Az sporcun olursa hiç gidemiyorsun ya da kendi cebinden gitmek zorundasın. Benim de şöyle bir şeyim oldu. Bizi bir iki maça göndermediler. Sporcularım hazır olduğu halde. İl Temsilcisi bu işe taş koydu. O da sırf bazı şeylere karşı çıktığımız için. Takım listesini oluşturuyorduk ama Gençlik Sporda önümüze mutlaka taş konuyordu. Yani bir iki yılda böyle kaybımız oldu bizim. Gidemedik maçlara.

Bizim uzak doğu sporlarında danlarda bekleme sürelerimiz var. Birinci danda bir yıl, ikinci danda iki yıl, 3. danda üç yıl. Böyle süreleri doldurup kendini geliştirip, dandaki teknik bilgileri geliştirip, federasyonun açmış olduğu dan sınavlarına katılıyorsun. Başarılı olunca seni bir üst dana terfi ettiriyorlar.

Orda da şöyle bir anım oldu. 3. dan sınavına gireceğim Samsun'da. Federasyondan görevli arkadaşlar var. Komisyonda görevli olan, bizim de tanıdığımız Halil İbrahim Turan ile Aydın Akpınar Hocamız var. Ben de komutçu olarak görev yapıyordum. En son ben sınav olacağım. Akşama kadar komut ver onu yap bunu yap beyin kalmadı bende. En son ben sınav olacağım. Disipline bakın, sadece iki Hocamız komisyonda. Önlerinde bir de ben varım. Karşılarında pumse dediğimiz hareketleri yapacağım. Herkes bitirdi salonda başka kimse yok. Ben pumse yapacağım. Kafam ne kadar bulandıysa böyle bir dünya yok. Soldan başlayacaktım, ben sağdan başladım. Yıllarca öğrenciye teknik göster pumse yap, onları geliştir kendin sol yerine sağdan yap.

Savunmalar soldan başlıyor ya ilk hamle sol. Biz sağdan başlamışız. Pumseyi yerinde bitiremedik ve beni elediler. Ben 3. dana terfiedemedim. Nasıl hırs yaptıysam 1 yıl sonra 1994 yılında Ankara'da sınava girip 3. danı aldım. Sonra 5. dana kadar yükseldim. Benim çok karşı geldiğim bir şey var. Ben dan sınavı olduğum zaman bu işin ehli hocalar vardı. Bu işin duayeni olan kişiler Ankara'da, İstanbul'da, Millî Takımda yıllarca hizmet etmiş

veya pumsede iyi yerlere gelmiş Koreli hocalar vardı, onlar da oluyordu. İşi layıkıyla yapanlar alıyordu, yapamayanlar eleniyordu. Sonra öyle bir süreç başladı ki millet dosya hazırlayıp selamünaleyküm diyerek alıyor. Giden çocuklardan dosyayı gönder, hiç sınava gitmeden paranı yatır federasyona, dekontunu da koy içine, direk geç. Ben dedim ki kendi kendime ben böyle danı da istemiyorum. Duvara asıp duracağıma dan sınavına da parayı yatırmıyorum dedim. Yazık o paraya dedim. İnsanın manevi olarak hazırlanarak o belgeyi alması var, bir de böylesi var.

Şimdi Federasyon kararıyla da dan verilebiliyor. Mesela önceki dönem Belediye Başkanımız Sayın Muzaffer Külcü'ye de Taekwondo Sporuna katkılarından dolayı federasyon kararıyla siyah kuşak 1. dan verildi. Muzaffer beyin taekwondo sporu altyapısı da vardır. Benim de öğrencimdir.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Başımızda antrenör değil de üst kuşak olarak Hasan Özkubat Hocamız vardı. Kendisi Millî sporcuydu. Bildiğim kadarıyla Avrupa derecesi de vardı. Sonrasında Fatih Küçüközdemir vardı. Şu an kendisinin de Ankara'da salonu var. Millî antrenör ve Millî hakem aynı zamanda. O çok ön ayak oldu. İlk Hocamız Bülent Hocaydı. Şu an soy ismini hatırlayamadım. Ama bu üç Hocamdan Hasan Özkubat Hocam ben de çok iz bırakmıştır. Fizik olarak teknik yapı olarak çok beğendiğim ve çok iyi cimnastik yaptığına inandığım birisidir. Geri perende falan atardı. Judocu da olduğu için atletik bir sporcuydu. Korelilere benzeyen bir tipi vardı. Onu Hüseyin Hocamlar bilir. Yılmaz abi çok iyi bilirdi. Benim doğrusu sporu devam ettirmeme sebep olanlardan biri. Hasan Özkubat benim örnek aldığım bir kişilikti bir abimizdi.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Vali Atıl Üzelgün Bey'in başarılı antrenörlere verdiği Adidas ayakkabı ve eşofman takımı vardı. Çok güzel bir eşofman ve ayakkabı hediye etmişti. Çalıştığım kulüp de para ödülü vermişti. PTT Müdürümüz Kâmil Topçalar Bey'in başarılı sporcu ve antrenörler için düzenlemiş olduğu yemekte vermişti ödülü. Sporcumuz Selahattin Atıcı da Kulüplerde Türkiye 2.'si olmuştu. Onunla beni ödüllendirmişti.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Valla lakabımız Saltan, soy ismimden dolayı. Çorum'da öyle diyorlar. Bir de Saddam diyenler varmış. Saltan demelerinin sebebi iki tane Muharrem Hoca olmasından dolayı. Ayırt edebilmek için. Ona Yanık Muharrem bana da Saltan diyorlardı. Öyle de kaldı.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Unutamadığım sporcum Alparslan Baltacı'dır. Şundan dolayı; ondaki özelliklerinden, tekniğinden, hırsından ve becerisinden dolayı. Bir Dünya Şampiyonu neden olmasın. Ankara'da minikler kategorisinde rakibimizi ezmemize rağmen Türkiye 2.'si oldu. Bunu da atlamıştım ben. Ankara'dan 1991 yılında 11 madalya ile dönmüştük o müsabakalardan. Minik Yıldız Türkiye Şampiyonasıydı. Bunlardan bir tanesi Alparslan Baltacıya aitti.

Yine Ulaştırmanın sporcusuna takılmıştık. Hatta o çocuk Minikler Türkiye 2.'si, Türkiye 3.'sü oldu. Yıldızlarda da Türkiye Şampiyonu oldu. Gençlerde Türkiye 3.'sü oldu. Kendisi unutamadığım bir sporcuydu. Neden, şundan dolayı; ben bu sporcuyu yıldızlarda dövüştürdüm gençler müsabakasına da dahil ettim burada bir turnuvada. Gençlerde sıkletinde tüm rakiplerini perişan etti. B

üyükler müsabakasına kattım orada da 1. oldu. Çevre illerden takımlar geliyordu bu turnuvaya. Onun şampiyonluk hikayesinde şunu da anlatmadan geçemeyeceğim. Malatya'dayız, ilk turda Malatyalı ev sahibi bir sporcu ile yarışacağız. Tabi benim yüreğim ağzımda. Doğululuları biliyorsun yıldızlar kategorisinde saç sakal karışmış, benim bebekte tüy bile çıkmamış. Çocuğun tepesinden bakıyor.

İklimden sıcaktan dolayı kemikli oluyorlar. Biz bu adamı geçtik. Dedim ev sahibi sporcuyu geçtiysek Allah'ın izniyle diğerlerini de yeneriz dedim. Çok önemli illerin sporcularını yendik. Geldik finale Ankara ile yapıyoruz. Jüride oturan jüri başkanı Ankaralı. Benim de Hocam Atilla Azkur Orta Hakem Ankaralı, kort amiri Ankaralı, yan hakemin ikisi Ankaralı. Final oynuyoruz, Berhan Aslan da kort amiri. Berhan Aslan'ın da sporcusuyla oynayacağız. Jüriye baktım iyi dedim, Atilla Hoca oturuyor. Aramız da eskisi kadar yok serzenişimden dolayı. Maç başladı birinci rauntta biz gereksiz yere orta hakem Ahmet Hoca tarafından 3 tane kontra yedik. 2. raunt başladı bir kontra daha aldık. Bir maçta istersen 100 puanın olsun 6 kontra alınca maçtan diskalifiye ediyorlar. 4. kontrayı alınca anladım bizi eleyecekler. Ayağa kalktım havluyu aldım. Dedim ki böyle ezeceklerine beni, ben bunlara bir havlu fırlatayım çocuğu çekeyim dedim. Tam o arada Atilla Hoca gonga vurdu. Orta Hakemi çağırdı.

Benim isyanım gereksiz yere verilen kontraydı. Cezayı gerektirebilecek hiçbir şey yok. Çocuk düşmüyor, tutmuyor. Hakem oraya gidince çocuğu bana doğru döndürdüm. Ona dedim ki, oğlum dedim sen de öyle bir kapasite var ki bu sporcular ne oluyor ki sen kimleri yendin de geldin buraya dedim. Buradaki tek çaremiz, Allah ne verdiyse yükleneceksin dedim. Ya nakavt et ya nakavt et dedim. Bak burada bizi eleyecekler dedim. Çocukta öyle bir hırslı öyle bir yetenekliydi ki kafası da çok basan bir çocuk, cesur bir çocuk, savaşçı bir oğlan gözünü budaktan esirgemeyen bir tip. Tamam Hocam o iş bende dedi. Ya öyle ya böyle gidecek bu iş dedi. Hocam geldi, könganın birini iptal etti. Ben rahatladım ama çocuk ne bilsin. Allah ne verdiyse başladı peş peşe 3 tane tolyo panda tolyo yaparak bekliyor, yavaş yavaş sayıyor daha…. Ama oğlanın işi bitti kalkması imkânsız. Biz o maçı nakavtla aldık. Ve ben bu çocuğu şundan dolayı çok beğeniyorum.

Ben ona miniklikten beri emek verdim. Ben hep ona Avrupa Dünya derecesi özlemiyle bakıyordum. Böyle sporcular çok az geliyor insanın karşısına. Derece yapan çok oldu sayısız derece yapan var ama Merve 1, Esra 2, Alparslan 3. İstikrarlı derece yapanlar bunlar. Hepsi 14-15 derece yapmışlar Türkiye'de. Çok çalışma azmi olan, yeteneği olan bir çocuktu. Mesela salona gelirdi, antrenmanın olmadığı günler. 12-1'de gelirdi akşam 6'ya kadar salonda dururdu. Aynanın karşısında kendi kendine antrenman yapardı, 1 saat 2 saat sıkılmadan. Çocuk lise 4. sınıfa geçince arkadaş çevresinden, ailenin bilinçsizliğinden dolayı kurtaramadım. O kadar dil döktüm. Sen dil dökmüşsün bir şeye yaramıyor. Adam bırakmayı kafaya koymuşsa bitiriyor. Adam liseyi de bitirmedi. Şimdi Kıbrıs'ta gazinoda büyük bir otelde şef. Bir sporcuya sahip çıkamadık. Babasının durumu iyi değildi.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Bir anım var unutamadığım, beni çok üzmüştü. Sonucunda çok mutlu oldum. Kastamonu'da şapka inkılabı nedeniyle uluslararası bir şampiyonaya gittik biz. İki üç yıl yaptılar bu turnuvayı. Sonra ekonomik nedenlerden dolayı bir daha yapılmadı. Oraya ülkeler de geldi. Türkiye'den de birçok güçlü il geldi. Ankara, Adana, Eskişehir, Kayseri, İstanbul gibi büyük şehirlerden büyük kulüpler. Oradaki takımım çok güçlüydü. Kıbrıs, Polonya, Gürcistan, Azerbaycan gibi 5-6 ülke gelmişti. Orada Şehabettin diye bir sporcum var, şimdi polis. İyi rakipleri geçtik. Konyalı bir çocukla final yapacağız. +83'te yarışıyor. Boylu poslu iyi fizikli bir öğrencimdi. İnançlı, sağlam, sağduyulu bir çocuk.

Final maçına çıkacağız. Oğlum sana güveniyorum dedim. Sen zorları geçtin rakibin sana hafif kalır dedim. Sen ona göre daha iyisin dedim. Tamam Hocam dedi. Maça giriyor, hiçbir şey yapmıyor. Rakip vuruyor vuruyor geliyor. Ben 1. rauntta gerildim. Şehabettin bu değil, savaşır dövüşür. Hiçbir şey yapamıyor. Oğlum sana okutma mı yaptılar, bir şey mi verdiler dedim. Tamam Hocam bu sefer yapacağım diyor. Gidiyor, bir şey yapmıyor geliyor. Artık ben gerildim, stres oldum. Neyse maç bitti. Konyalı maçı aldı.

Ben Şehabettin'i elime aldım. Sakın gözüme görünme, Çorum'a gidince de valizini al hangi salona gidiyorsan git dedim. Sakın gözüme görünme dedim. Burası uluslararası maç, Çorum'da maç yapmıyoruz. Çocuk saygısından bir şey söylemedi. Ben sakinleşince dışarı çıktım hava falan aldım. Bir sigara içtim, o an ki stresimi dağıttım. Beni aramış, dışarıda demişler, geldi yanıma 15-20 dakika sonra. Salona da girmedim uzun bir süre. Hocam seninle konuşmam lazım dedi. Ne konuşacaksın lan dedim. Hocam beni 1 dakika dinle dedi istersen ondan sonra kafamı kır dedi. Ya dedi bir insanın ekmeğinden önemli mi şu madalya, ben 2. oldum dedi. Ne ekmeği oğlum dedim. Ya bu çocuğa belediye söz vermiş. 1. olursa Et Balık Kurumuna alacaklarmış dedi. İşe alacaklar, hayatı kurtulacak dedi. Ben 2. olsam ne olur Hocam dedi. Bana niye bu kadar kızıyorsun ki dedi. Benim yelkenler suya indi ekmek deyince. Tuttum alnından öptüm. Oğlum sen kusuruma bakma. Ben olayı bilmediğim için böyle davrandım dedim.

Orada şöyle bir anım daha oldu. Polonyalı bir sporcu şov yapıyor. Sporcu da uzun boylu. Bizim sporcuları devamlı dövüyor. Ondan puan almak çok zor. Şans mıdır nedir, o da benim sporcum olan, 68 kg'da Hasan Metin ile final oynayacak. Hatta şu an astsubay. Neyse o an nasıl bir tribün var. Bizim Türkiye bir coştu. Ben artık maçı falan unuttum o gürültüde. Milletin canını yakmış bir sporcu nasıl alay ederek bizimkileri yendi. Hasan'a dedim ki buradan ölün çıkacak. Eğer bu oğlanı sermezsen ben seni sererim, adam bizim Türk sporcularıyla dalga geçiyor Hasan dedim. Hiçbir tane dişli rakip çıkmamış finale kadar. Herif boyunun uzunluğuyla sadece bir teknikle perişan etmiş milleti. Sen beni dinle dedim. Sen cesur bir çocuksun. Zaten geri çekilmen de. Beni dinlersen sen bunu yenersin. Allah razı olsun bebek beni dinledi. Onu bir dövdü bir dövdü tribünler hiç oturmadı. Maç bitti bizim elimiz kalktı. Seyirci bizim sporcuyu bir yakaladı, havaya bir atıyorlar... Bunu hiç unutmuyorum.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

İsmet Iraz'ı o takımı motive etmesiyle, Avrupa ve Dünya'ya Türk tekwondosunu tanıtmasıyla, o verdiği ruhla, Millî maç öncesi herkese namaz kıldırarak, dua ettirerek başlamasıyla,

disipliniyle çok örnek alıyorum. İşte bize burada yardımcı hocalık yapan Hasan Hocam teknik olarak çok örnek aldığım kişilerdi. Bizde emeği olan Bülent Hocamız taekwondoyu bana sevdirendir. Bunlar var örnek aldıklarım.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor benim için bir yaşam biçimi. Sosyallik kazandırdı, özgüven, cesaret kazandırdı. Ben salonumu da yoktan var ettim, borç ile dert ile. Yani ben salonculukta Türkiye'de ilklerdenim. Mesela salonu Nasreddin Hocanın göle yoğurt çaldığı gibi ya tutarsa diyerek yaptım. O kadar borca girerek, derde girerek. Maddi imkânım da olmadığı için. Ben bu özelliği de sporcularıma hep verdim.

Bize Çorumlu demeyin, bize kahraman Çorumlu derler derdim hep. Yenilsek de ezilmemeyi öğrettim. Bir de ben mesela başarısız çocukların arkasında dururdum. Öksüz gibi kalmasınlar diye. Herkes başarılı sporcunun arkasında maça çıkmayı ister. Ben ise başarısız çocukların arkasında durur ve o güveni ona veririm. Benim de böyle bir yanım var.

Yozgat'ta bir şey yaşadım. Allah beni o konuda affetsin. Bir hatamız oldu. Muharrem Gözübüyük (Yanık Muharrem) Hocamın bir öğrencisi bizim kafilede maça gelmişti. Hocası yoktu, diğer hocalar vardı. Çocuğun o sıklete göre boyu çok kısaydı. 84 kiloda yarışacak 160 boyunda yürüyen bidon gibiydi. Yav ben şaşırdım içimden, bunun hocası bunu bu maça niye gönderdi dedim. Burası kurtlar sofrası Türkiye Şampiyonası. Allah korusun bir şey olsa. Rahmetli oldu Kırıkkale'de de Murat diye bir arkadaşım var antrenör. Biz onlara çok takılırdık Üzümlü Kek diye. Onlar da bize takılırlardı Çorumlu ekmekler diye. Neye bu dediğim çocuk maça çıkacak, arkasında da kimse yok. Diğer hocalar bebeği bildikleri için gıyıngıyın kaçıyorlar. Gel oğlum dedim.

Nitelikli elemanın arkasında herkes durur, ben duracağım arkanda dedim. Çıkardım bebeği maça. İşin garip tarafına bak. Bizim Muharrem Hocanın sporcusunun boyu kısa, rakibi ona üstten bakıyor. Normal bir tekme atsa çocuğun kafadan sıyırır. Kafayı gözü dağıtır. Buna yumruk atıyordu. Çocuğun boy kısa olduğu için hafifte eğilince çocuğun yüzüne yumruk bir oturdu. Bizimki yere yattı. Yav karşıdaki çocuğa Allah her şeyi vermiş. Belki 1.85-1.86 boyunda adam. Kırıkkale'nin hocası Murat Hoca geldi yanıma. Dedim ki gülmeyin, çocuğa biraz cesaret verin dedim. Hoca dedi sakın yerden kalkmasın bu dedi. Sakın yerden kalkmasın! O öyle deyince ben de sporcuya sakın yerden kalkma dedim.

Kalkmazsa rakip surata yumruk vurmaktan diskalifiye olacak. Bunlar şişirdiler bebeği bebek yerden kalkmıyor. Zaten sopa yemekten korktu. Karşı tarafı elendirdik böylece. Allah affetsin bizi, adamın yolunu da kestik. Zaten öbür bebeğin maç alacağı falan yoktu. Adamın önünü kestik olduk. Belki de o adam şampiyon olacaktı. Yani öyle bir aksilik anımız oldu ilk defa.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Bir imkânımız olmadı. Ukde olarak okuyamadık biz, keşke okusaydık. Şimdi Allah'a şükür! Bizim özgüvenimiz vardı da insan bunun ezikliğini duyuyor. Şimdi benim bir sürü okumuş öğrencim var. Allah hepsinin yolunu açık etsin. Sevindirici yönümüz

bu. Etrafımızda çocuklarımızı okuttuk. Öğrencilerimiz bir yerlere geldi, vesile olduk. Üniversiteyi kazandırdık, spor akademisi gibi bölümlere gönderdik. Keşke imkânım olsaydı da okusaydım. Öğretmenlerim bana hep, sen oku derlerdi. Ama bizim imkânımız yoktu. Ya ayakkabım yoktu ya pantolonum yoktu. Ben okula giderken lastik ayakkabılar vardı. Arkası yırtık olurdu, hep su girerdi, çoraplarım ıslanırdı, ayağım çamur olurdu. Yani çok sıkıntı çektik ama ben babama ne deyim şimdi dokuz tane bebek vardı. Bizi kimseye muhtaç etmedi. Her zaman gurur duyduk. Belki çocukken biraz feryat ettik ama harçlık vermiyorlar falan diye.

Keşke yapmasaydım dediğim bir şey şu; belki bir sinirle kalp kırdığımız olmuştur. Duymuşsunuzdur Samsun'da bir Türkiye Şampiyonası'nda iki çocuğumuz boğuldu. Ondan sonra biz dibe vurduk zaten. Ben psikolojik olarak da dibe vurmuştum, ekonomik olarak da. Kazaydı belki ama çok üzüldük biz. O gün bir şampiyon çıkartmıştık yıldızlar 52 kg'da mıydı 56 kg'da mıydı neydi. Türkiye Şampiyonu çıkartmıştı. Benim çocuklardan birinin kilosu vardı. Ben maçlara girip çıktığım için İlhan Hocaya dedim ki çocuklara göz kulak olun. Bu çocuğun 400 gramı falan fazlası vardı. Onların aklı ermiyor dedim. Dikkat edin de bunu düşsün. İyi de bir sporcu.

Yani dövüşken bir sporcu. Biz tabi final telaşından takip edemedik. Çocuğun tartısı bitmiş. Almış bisküviyi falan yemiş. 300 gr. ile elenmiş. Yav 300 gram ile çocuk mu elendirilir. Ertesi gün de bu başarılı çocuklar için denize gittik. Eğlensinler diye. Kulakları çınlasın Rıza Hoca, ben ikimiz maçı olmayan çocukları aldık, minibüsle Atakum'a gittik. Ne bilelim Atakum'un böyle berbat bir yer olduğunu. 500 metre ileride burada denize girilmez diye bir tabela var. Hiç görmedik biz. Biz çocuklar eğlensinler, denize girsinler diye gittik. Ben de girdim çocuklarla beraber. Önlerin de duruyoruz fazla açılmasınlar diye. Kaptan var, ben varım, Rıza Hoca var. Bebeklerden birisi vardı çok haşereydi. Ben bir sigara kullanayım diye sahile çıktım elbiselerin yanına. Sigarayı içip geri gireyim dedim. Baktım hava iyice karardı.

Kararta geliyor. Bir tuhaf oldu hava. İrkildim haydi çıkalım falan demeye kalmadan ben kendimi denizin dibinde buldum. Ne oluyor dedim çıkamıyorum. Yüzmeyi de çok iyi bilmiyorum. Tepiniyorum tırmalanıyorum çıkamıyorum. Su beni götürüyor. Bu böyle olmayacak dedim dalayım aşağıya dedim. Zorlanarak dikeldim boynumdan kurtulmaya başladım. Bir çığırtı bir bağırtı ben bir panikledim, dışarı çıktım. Biraz geldim sahile doğru bir baktım Bulut Can ile Alperen Batuhan Çalışkan yok. Orda iskele var, oradan da insanlar bize bakıyor çığırtı falan. Oradan bir genç atladı köprüden. Diğer taraftan cankurtaran geliyor. Senin gözetleme kulen yok mu? Velhasıl kelam biz bebekleri kurtaramadık. Çıkardık ama geç kalınmış. Birisi hastaneye giderken ruhunu teslim etmiş. Diğeri de 1 hafta 10 gün yaşam mücadelesi verdi. Onu da kaybettik. Tabi başındasın sorumlusun. Hiç unutamayacağım, içimde bir yara olarak kaldı. Niye gittim diyorsun. Orada niye bulundum diyorsun. Ama bunu kimse anlayamaz. Ben orada çok yalnız kaldım. Sonrasında da çok yalnız kaldım. Bu olaydan dolayı arkadaşlara da çok kırgınım. Bu olay 2006 yılında oldu. 6 ay salona girerken ürpererek girdim. Çocukların resmini tam oturduğum yerin karşısına girişe astım. Takdiri ilahi böyleymiş dedim.

Çocuğun biri burada seçmede taşkınlık yaptı. Finalde diskalifiye ettirdim. Çocuğun kuşağını bildirmemişiz federasyona. Sınavı yapmışız kuşağı tutmuyor, lisansı yok. Akşam maça götürme şansımız da yok, götürmekte istemiyorum. Akşam salonu kapatacağım babası geldi. Hoca vaktin var mı dedi. Babası da arkadaşım. Muharrem Hoca Allah'ını seversen

ne yapıp yap şu bebeği maça götür dedi. Bu bebeği maça götüremem, şunları eksik dedim. Bunun bankaya para yatırması lazım, dekont almamız lazım.

Dekontu federasyona göndermemiz lazım. Oradan kuşak sonuçlarını federasyona götürüp işletmemiz lazım. İşletmezsek orada maça giremez kuşağı tutmaz. Ya gerekirse ben gideyim dedi. Gece üçte binerim bunları hallederim ben geri getiririm sana dedi. Siz çıkmadan geri yetişirim dedi ya da ben Samsun'a getiririm dedi. Ne yaptı etti ikna etmeyi başardı. Götürmek de istemiyorum bu çocuğu. Ya inanır mısın bizim Ankara'da bir öğrencimiz Gazi'de okuyordu, beden eğitimi bölümünde. Sonra sabah erkenden federasyona para yatırdık, dekontu aldık. Çocuğun evraklarını otobüse verdik. Sabah şu firmadan evrakları al. Federasyona işlet geri gönder dedik. Çocuk işleri halletti. Evrakları geri gönderdi. Çocuk bizimle geldi Samsun'a. Hiç unutamayacağım pişmanlıklarımdan birisiydi bu. Çok üzüldüğüm bir olaydı bu. Allah kimseye yaşatmasın böyle bir olayı.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Çok değişim oldu, ekipmandan, sporcu giysisine kadar... Biz eskiden kıyafetleri şeker koydukları çuvaldan yaptırırdık. Toz şeker koydukları kaput bezleri vardı. Biz o boş çuvallardan bulup yıkatıp terziye yaptırırdık. Taekwondo elbisesi yaptırırdık. Onlar yıkanınca sağlam bir kumaş olurdu. O zamanlar kollar, paçalar kısaydı. Hiç hoş olmazdı. Sonradan taekwondo modernleşti. Kıyafetler de gelişti. İnsan kıyafetleri giyince çok güven duyuyor, kendini rahat hissettiriyor. Kemerlerimiz uzundu, 2 metre 40 santim falan oluyordu. Dola dola bitmiyordu sonra, malum kısaldı.

Tekme atarken kemer çok uzun olduğu için sporcunun gözüne geliyordu. Antrenmanlarda olsun, maçlarda olsun çok sporcumuzun gözüne geldi kemer. Eskiden salonlar hep bodrumdaydı. Hala da birçok salon bodrum katındadır. Çünkü kiralara güç yetmiyor. Özel salonlarda... Şampiyonların geneli böyle salonlardan çıkmıştır. Yanlış anlaşılmasın daha gariban kesimden böyle sporcular çıkıyor. Bir yerlere gelme hırsı, bir yerlere getiriyor. Bir de sevmek lazım tabi.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Ben müzik dinlemeyi seviyorum. O zamanlar sinemaya gitmeyi çok severdim. Bir de doğayı çok seviyorum, sakinliği. Hep kalabalığın içinde çoluk çocuk, gençlerle uğraştığımız için sakin ortamları, yeşili, doğayı çok seviyorum. Fırsat buldukça öyle yerlere gitmeyi seviyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Mutlaka ve mutlaka bir spor branşı ile uğraşsınlar. Özellikle uzak doğu sporlarından taekwando, judo, karate gibi felsefesi olan sporları yapsınlar. Gençlerimizin kişiliğine çok şeyler katacaktır. Gelişmelerine çok katkısı olacaktır. Mutlaka bir Uzakdoğu sporuyla veya bunu yapamıyorlarsa, hevesleri yoksa sporun herhangi bir alanı ile uğraşsınlar. Mutlaka uğraşsınlar.

MUHARREM SALTAN

FOTOĞRAFLAR

Global Sistem Taekwondo Büyükler Dünya Şampiyonası Kanada'da yapıldı

Çorumlu sporcu Tuncay Yalçın Dünya şampiyonu

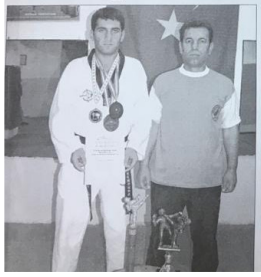

Çorumlu sporcudan büyük başarı. Global Sistem Taekwondo Büyükler Dünya Şampiyonası, 15-22 Temmuz tarihleri arasında Kanada'nın Toronto kentinde yapıldı. Kısa adı GTF olan Global Taekwondo Federasyonu tarafından organize edilen ve 40 ülkeden yaklaşık bin civarında sporcunun mücadele verdiği Global Sistem Taekwondo Büyükler Dünya Şampiyonası'nda KKTC Milli Takımı adına yarışan Çorumlu sporcu Tuncay Yalçın kategorisinde Dünya Şampiyonu oldu. 80 kiloda mücadele veren Yalçın, tüm rakiplerini yenerek, KKTC Milli Takımı adına altın madalyaya uzandı.

Çorum'un köklü spor merkezleri arasında yer alan Atılım Spor Merkezi Antrenörü Muharrem Saltan'ın öğrencisi olan Tuncay Yalçın, başarılarına getirmesinde hocasının büyük bir emeği olduğunu söyledi.

Tuncay Yalçın'ın geçmişi de şampiyonluklarla dolu. Atılım Spor Merkezi öğrencisiyken 1999 yılında Yıldızlar Türkiye Taekwondo Şampiyonası'nda mücadele verdiği 64 kiloda şampiyon olan Yalçın, 2000 yılında da yapılan Gençler Türkiye Taekwondo Şampiyonası'nda yine kategorisinde şampiyon olmuştu.

Elde ettiği bu başarılar sonrasında KKTC'de Girne Amerikan Üniversitesi'nde eğitim hayatını sürdüren Tuncay Yalçın, burada KKTC Taekwondo Milli Takımı'na çağrıldı. Burada 2007 yılında İngiltere'de yapılan NTF Büyükler Dünya Taekwondo Şampiyonası'na katılan Tuncay Yalçın, burada da kategorisinde şampiyon oldu. KKTC adına katıldığı Global Sistem Taekwondo Büyükler Dünya Şampiyonası'nda 80 kiloda şampiyon olan Yalçın, hem KKTC hem de Çorum'un gurur kaynağı oldu. Şuan ailesiyle Çorum'da bulunan Tuncay Yalçın, antren-

Yıldızlar Türkiye Tekvando Şampiyonası İstanbul'da devam ediyor

Merve Tezcan ve Bilal Selman Özünel Türkiye Şampiyonu

İstanbul'da devam eden Yıldızlar Bay-Bayan Türkiye Tekvando Şampiyonasında Çorumlu tekvandocular fırtına gibi esti. Şampiyonada Bayanlarda Merve Tezcan, erkeklerde de Bilal Selman Özünel Türkiye Şampiyonu oldular.

Yıldızlar Bay-Bayan Türkiye Tekvando Şampiyonası İstanbul'da devam ediyor. İstanbul Ataköy Ahmet Cömert spor Salonunda devam eden Şampiyonada 47 ilden 920 sporcu mücadele ediyor.

Şampiyonada 33 sporcu ile temsil edilen Çorum, ilk gün müsabakaları sonunda hiç madalya alamadı. Çorumlu tekvandocular, şampiyonanın ikinci gününde ise adeta fırtına gibi estiler.

Bayanlarda 64 kiloda Çorum'un altın kızı olarak ünlenen Merve Tezcan, dünde altın alma geleneğini bozmadı ve şampiyonada Türkiye Şampiyonu oldu. 64 Kiloda mücadele eden Tezcan, final maçında Kocaeli'li rakibi Sevgi Küçükkeskin ile karşılaştı. Tezcan, güçlü rakibi-

İstanbul'da devam eden Yıldızlar Bay-Bayan Türkiye Tekvando Şampiyonasının ikinci gününde Çorumlu tekvandocular fırtına gibi esti. Şampiyonanın ilk gününde madalya alamayan tekvandocular, ikinci gün altın, 1 gümüş madalya aldılar. Şampiyonada bayanlar da 64 kiloda Çorum'un altın kızı Merve Tezcan, erkeklerde de 60 kiloda Bilal Selman Özünel Türkiye Şampiyonu oldular. Bayanlarda 60 kiloda İlknur Katmış Türkiye üçüncüsü olarak bronz madalyanın sahibi oldu. İbrahim Babayiğit, Feyzi Bektaş ve Mehmet Tosun ise Türkiye beşinciliğini elde ettiler.

İstanbul'da yapılan Yıldızlar Türkiye Taekwondo Şampiyonası'nda Türkiye Şampiyonu olan "Altın Kız" Merve Tezcan, Taekwondo İl Temsilcisi Yılmaz Gül ve Atılım Spor Merkezi Taekwondo Antrenörü Muharrem Saltan ile birlikte görülüyor

Bir şampiyonluk da Tekvandodan

Alpaslan Baltacı Türkiye Şampiyonu

Malatya'da yapılan Türkiye Şampiyonasında Çorumlu tekvandocular, 1 Türkiye şampiyonluğu, 1 Türkiye ikinciliği kazandılar. Tekvando Federasyonu'nun 1991 yılı faaliyet programı gereince 26-28 Temmuz tarihleri arasında, Malatya'da yıldız bay ve bayanlar Türkiye Şampiyonasına, ilimizi temsilen katılan tekvan-

Belediyeli taekwondocular 4 madalya ile döndü

17-21 Ocak tarihleri arasında Antalya'nın Alanya İlçesi'nde yapılan Gençler ve Büyükler Batı Grubu Taekwondo Türkiye Şampiyonası'nda ilimizi Antrenör Muharem Saltan yönetiminde temsil eden Çorum Belediyesi Taekwondo Takımı, 4 madalya ile döndü.

42 ilden yaklaşık 800 sporcunun katılımı ile yapılan şampiyonaya 14 sporcu ile katılan Çorum Belediyesi'nde bayanlar 60 kiloda Esra Kum ikinci olarak gümüş madalyanın sahibi olurken, büyük bayanlarda ise 63 kiloda Esra Çayır, büyük erkeklerde 62 kiloda Arif Atak ve 78 kiloda Hamit Mert de Türkiye üçüncüsü olarak, bronz madalya kazandılar.

Öte yandan erkekler 54 kiloda Ahmet Tosun, 67 kiloda Akif Akyol ve 72 kiloda Fatih Saltan da ilk beşe girerek derece elde ettiler.

Konuya ilişkin olarak açıklamada bulunan Çorum Belediyesi Taekwondo Antrenörü Muharem Saltan, şampiyonada Çorum'u ve Çorum Belediyesi'ni en iyi şekilde temsil ettiklerini ve aldıkları 4 madalya ile gururlandıklarını söyledi.

Saltan, "Sporcularım Çorum'un ismini artık dünyaya duyuruyor"

Atılım Spor Salonu Antrenörü Muharrem Saltan, Milli sporcusu Avrupa Şampiyonu Merve Tezcan'ı örnek vererek, "Benim yetiştirdiğim sporcular Çorum'u yurt dışında en iyi şekilde temsil etti. Sporcularım artık Çorum'un ismini dünyaya duyuruyor. Tezcan'ın izinden diğer sporcularım da geliyor" dedi.

1-4 Nisan 2004 tarihleri arasında Ordu'da yapılan Liselerarası Gençler Türkiye Taekwondo Şampiyonası'nda Atılım Spor Salonu sporcuları derecelerle döndü.

Yapılan şampiyonaya Ahmet Tosun, Fevzi Bektaş ve İbrahim Yasal olmak üzere üç sporcusuyla katılan Atılım Spor Merkezi, bir gümüş ve bir de bronz madalya kazandı. Dün, Atılım Spor Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyen Antrenör Muharrem Saltan, sporcularından Ahmet Tosun'un 48 kiloda rakibi Avrupa şampiyonunu 6-1, Balkan şampiyonunu 7-1 ve Türkiye şampiyonunu ise 8-1 yenmesine rağmen hakemlerin yanlı kararları sonrası üçüncü olduğunu anlattı.

Diğer sporcusu Fevzi Bektaş'ın ise 78 kiloda rakibi Avrupa şampiyonu ile karşılaştığını ancak final maçının 2. raundunda sakatlanması neticesinde ikinci olarak gümüş madalya kazandığını söyleyen Muharrem Saltan, İbrahim Yasal'ın 11-11 berabere kaldığını ifade etti.

Saltan, şampiyonaya katılan sporcularının Taekwondo Teknik Komitesi tarafından beğenildiğini ve Milli Takım'a davet edilmelerinin büyük bir olası olduğunu da sözlerine ekledi. Muharrem Saltan, sözlerine "Benim yetiştirdiğim sporcular Çorum'u yurt dışında en iyi şekilde temsil etti. Sporcularım artık Çorum'un ismini dünyaya duyuruyor" dedi.

Tekvando milli takımında iki Çorumlu

Belçika'da yapılacak olan Uluslararası turnuvada milli formayı ilimiz sporcuları Merve Tezcan ile Arif Atak da giyecek. İki sporcumuz dün milli takım kampına katıldılar.

İlimiz Tekvandosunun büyük başarısı. önümüzdeki günlerde yapılacak olan Uluslararası Belçika Turnuvası'nda iki Çorumlu sporcu mücadele edecek.

Tekvando Federasyonu'nda yapılan açıklamaya göre dün başlayan ve 3 Nisan tarihleri arasında Ankara'da yapılacak olan hazırlık kampına ilimizden Merve Tezcan ve Arif Atak çağrıldı.

Geçtiğimiz aylarda yapılan Batı Grubu Türkiye Tekvando Şampiyonasında birinci olan, daha sonrada Ankara'da yapılan milli takım seçmelerinde üç rakibini de yenerek Türkiye Şampiyonu olarak milli takıma girmeye hak kazanan iki sporcumuz önümüzdeki günlerde yapılacak olan Uluslararası Belçika Turnuvasında milli formayı giyecekler.

Uluslararası Turnuvada milli formayı giyecek olan Merve Tezcan ve Arif Atak dün öğlen saatlerinde kampa katılmak üzere birlikte Ankara'ya gittiler.

ÇEŞEKA

Yıldız Erkekler
Takım Şampiyonu

RIZA TURGAY GÖRKEM

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

27 Şubat 1954'te Babamın ve annemin Ankara Deniz Kuvvetlerinde çalışmasından dolayı Ankara'da doğdum. Aslen Çorum'un yerlisiyim. Annem ve babam Ankara'daydı ama diğer akrabalar Çorum'daydı. Yaz tatillerinde Çorum'a giderdik. İlkokul'u Devrim İlkokul'unda, Ortaokul'u Gülveren Ortaokulu'nda, Lise'yi de Gülveren lisesinde ve nihayetinde Gazi Üniversitesi'nde Fransızca bölümünde okudum ve mezun oldum. İki kardeşiz. Okul bittikten sonra Havza Lisesi'ne tayin oldum. Ama lise son sınıfta bir elektrikçinin yanında çalıştım.

Daha sonra gündüzleri okudum geceleri yine Diş Hekimliği Yüksekokulu'nda Biyoloji Histoloji Laborant'ı olarak çalıştım. Bu arada okul takımlarında ve Ankara kulüp takımlarında hem voleybol hem de futbol oynadım. Öğretmenliğe 1978 yılında Havza'da başladım. 2 buçuk sene Havza Lisesi'nde görev yaptım. Bu arada Fransızca ve İngilizce derslerine girmekle beraber beden eğitimi derslerine de girmeye başladım. Ayrıca bir dönemde idarecilik yaptım. Daha sonra Urfa'ya askerlik görevimi yapmak için tankçı olarak gittim. Orada garnizonda yine voleybol ve futbol uğraştım. Hem Garnizon takımını çalıştırıp hem de oynadım. Garnizon içindeki müsabakalarda benim içinde bulunduğum ve çalıştırdığım takım şampiyon oldu.

Bu nedenle de tabur komutanım 20 günlük izin verdi Çorum'a gitmem için. Son final maçında 1-0 biz yendik ve o golü ben attım. O yüzden çok mutlu oldum. Urfa'dan dönüşte ise tekrar göreve başladım. Çorum'da Atatürk Ortaokulu'nda göreve başladım. Fransızca, İngilizce, Beden Eğitimi ve Millî Güvenlik derslerine girdim. Atatürk Ortaokulu'ndan sonra Yavuz Sultan Selim, Yunus Emre, Dr. Sadık Ahmet, Endüstri Meslek Lisesi ve son olarak

Fatih Lisesi'nde görev yaptım. Tabi o zamanda sporla ilgim olduğu için spor takımları çıkarttım. Voleybol ve futbol olmak üzere. 2002 yılında Fatih Lisesi'nden emekli olduktan sonra emeklilik hayatım başladı. Başka bir işte çalışmadım. Kardeşimin dükkanına yardım etmeye başladım. Bu arada Hentbol İl Temsilciliği görevine başladım. Evliyim, bir tane kızım var. Kızımında 2 tane kızı var. Damat gemi kaptanı. Sürekli Amerika, Kanada, İsviçre, İtalya oralarda çalışıyor gidip geliyor. 3 ayda bir geliyor.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Ankara'da ortaokulda voleybol oynayarak başladım. Sonrasında lisede değerli Beden Eğitimi öğretmenim beni okul salonunda ve toprak sahasında futbol oynarken görmüş. Bir gün beni yanına çağırdı, sen futbol oynar mısın okulun takımında, takıma alalım mı dedi. Bende siz uygun görürseniz oynarım dedim. Ben aslında seni yüzmeye yazacaktım fizik olarak çok müsaitsin dedi. Ben de gidip gelmeme de sıkıntı olur annem babam çalışıyor bir de evde kardeşime de bakıyorum gelip gidemem antrenmanlara yüzmeye dedim. Sonra beni futbol takımına aldı. Asıl branşım voleyboldu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Voleybolda Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde oynamaya başladım. Sonrasında Mamak Maske Spor'a transfer oldum. Orada 5 yıl oynadım. Lise döneminde okul takımında da futbol oynadım. Okul takımında voleybol kaptanlığı yaptım. Aynı zamanda bunları yaparken de Anafartalar Kız Lisesi voleybol takımının 1 seneliğine beden eğitimi öğretmeni sayesinde çalıştırdım. Hem okudum hem çalıştırdım. Lise son sınıfta bir elektrikçinin yanına girdim. Kardeşim büyüdüğü için bakımı sorun olmadığı için 1 sene orada çalıştım. Ankara Şekerspor amatörde futbol oynadım.

Genelde Libero ve santrafor mevkide oynadım. Genç Millî takımda Ali falan vardı. Tınaz Tırpan çalıştırıyordu. Sabahattin vardı Fenerbahçe de rahmetli oldu. Voleybol oynarken de Ramazan Demirci vardı daha sonra hentbola geçti Millî oldu. Oda rahmetli oldu. Onun adına Alanya'da hentbol turnuvası düzenlendi. Spor hayatım bu şekilde başladı. 1980'li yıllarında okul bitip Çorum'a öğretmenliğe geldikten sonra da Çorum Çimentospor'a 60 lira ücreti ile transfer oldum. Havza Lisesi'nde görev yaparken hafta sonları Çorum'a futbol için geliyordum. Antrenörümüz Ahmet Orhan Çavuş'tu. Ahmet Topkaya oldu sonrasında. Sonra Bülent Hoca oldu antrenör. Kadro arkadaşlarım Kamil İdikut vardı. Suat Coşkun vardı. Müzisyenlerdi abisi kalede Selahattin Baretta vardı. Hasan Burhan vardı benim dayımın oğlu.

Sonra Saim Beyaz vardı onlarla oynadık. Epey bir dönüşüm olduğu için. Mustafa Temel vardı şimdi Almanya'da oda. Yorgancı Mustafa derlerdi. 2 sene hep şampiyonluğa oynadık ama maalesef hep 2.olduk. Osmancık bir sene 1. oldu. Teknik direktör Ayçin Hocanın olduğu takımda. Bütün iyi sporcuları topladılar zaten. Sonra antrenör falan değişti en nihayetinde de antrenörlüğü bana verdiler Çimentospor'un.1995 yılı falandı sanırım. 4-5 sene yaptım. Ahmet Topkaya'dan sonra antrenörlüğü bana verdiler. Hem genç takım hem amatör takım. Hem oynadım hem de çalıştırıyordum. Öyle bir 4-5 sene devam ettik. O

zamanlar pek yardımcı antrenör yoktu. Tek başıma çalıştırıyordum. Oradaki büyüklerden tabi ki yardım alıyorduk. Beraber de oynadığımız için. O 5 sene de güzel şeyler yaşadık ama çirkin şeyler de yaşadık. Samsun'dan 2 tane sporcu getirdim ben mesela birisi Tanju diğeri Aslan. Çorumspor'da Çanakkale'de falan da oynadı Tanju profesyonel olarak. Mağlup olduğumuzda falan yemeğe inerdik aşağıya.

Siz utanmıyor musunuz yemek yemeye derlerdi. İşte bir şey diyemiyorsun. O 5 yılda hep 2.lik 3.lük oldu. Şampiyonluk olmadı. Çorumspor, Samsunspor maçında genç takım şampiyonluk maçımız oldu. Onda 1-1 berabere kaldık. Sonra penaltılarda yenildik. Yine Ayçin Hocanın çalıştırdığı zamanlar. Hüseyin Salman vardı o kornerden direkt bir gol atmıştı. Cengiz, Soner falan vardı o zamanlarda işte. Bizden çok bir şey beklemiyorlardı ama beklememelerine rağmen derecemiz öyle olmuştu. Mehmet Hacıismailoğlu Köy Hizmetleri 2. kümeye düştüğü zaman beni istedi. Çimentospor'dan izin istedim onlar da kabul ettiler. Köy hizmetlerinde 1 sene oynadım. 6-7 ay sonra ayağımda lif koptu bende 3 ay falan bekledim. O arada Köy Hizmetleri şampiyon oldu.

1. Kümeye çıktı. 1 yıl ligde kaldı. Kulübü Mehmet Hacı İsmailoğlu antrenör olarak çalıştırıyordu. Ondan sonra da hemen Çorumgücü'ne, rahmetli gözlükçü Yılmaz Bey vardı. Kulüp başkanıydı. Mustafa Karakuş vardı İlhan Cantaş vardı yönetici olarak. Rica ettiler çalıştırır mısın diye. 8 yıl Çorumgücü'nde hem oynadım hem çalıştırdım. Atatürk futbol takımını çalıştırdığımda futbolcuların hepsini genç lige yetiştirdim Çorumgücü'nde hepsini orada oynattım dışarıdan oyuncu almadım. Kendini geliştiren göstereni de A takımına aldım. Çorumgücü'nde Hayrettin Karaca, Kamil İdikut, Naim Kılıçarslan (beden eğitimi öğretmeniydi), Adnan Ahlatçı, Saim Beyaz, Hasan Burhan, Cengiz Uysal Almanya'da şimdi, Rahmetli Vecihi, Salih astsubay oldu o vardı, Alper vardı Hitit Üniversitesi'nde öğretim görevlisi. Çorumgücü'ne ilk geldiğimde 1.küme de 5 takım vardı. Mezun olan öğrenciler gittiği için ilk yıl 13 kişi kalmıştı zaten onun üzerine takımı ben devraldım.

Sen Beden Eğitimi öğretmenisin okuldan sporcu bulursun. Bende dedim ki bana 2 yıl müsaade edin ben bir şey yapamam bu kadroyla. Onlarda tamam dedi. İlk yıl 1.kümede oynarken ilk maça lisans yetiştiremediler hatta o sene 2.kümeye düştük. Ertesi sene takımı düzelttik. Gözlükçü Rıfat vardı Lokman Özkaya vardı. Sağ bek, libero vardı onlarla şampiyon olduk 2.amatör kümede sonra 1.kümeye çıktık sonra 1. Amatör kümede 7 yıl hiç düşmedik. Mali durumdan dolayı idarecilerden dolayı önce esnaf derneğine verdiler 3 yıl kaldık transferler yaptık ama şampiyonluğu Gençlerbirliği'ne kaptırdık. Selim Sümer çalıştırıyordu Gençlerbirliği'ni. Sungurludan Caferi, Oğuz'u ve 3-4 tane oyuncuyu transfer ettik. Devaneden 2 tane oyuncuyu aldık takımızı kuvvetliydi ama Gençlerbirliği'ne yenilince şampiyon olamadık 2. bitirdik ligi. Esnaf dernekleri bıraktıktan sonra TEDAŞ aldı. TEDAŞ'ta 2 yıl çalıştırdım. TEDAŞ Çorumgücü diye geçiyordu takımın ismi.

Mustafa Canlı başkandı. Halil İbrahim Kaya da genel kaptandı. 2 yıldan sonra dedim ben bırakıyorum, yoruldum. Hem oynuyorum hem de çalıştırıyorum. Okullar değiştiği için oyuncu bulmak zordu. Birer ikişer kişi getirmekle olmuyordu. Oyunculuğu bıraktım. Sonra Turgutspor'da antrenör olarak çalıştım. Rahmetli TÜFAD Başkanı Mehmet Hacıismailoğlu dedi ki; köy takımı dedi Turgutspor para falan yok çalıştırır mısın? Bende dedim müsait olursam çalıştırırım. Parayla pulla işim yok şimdiye kadar aldıklarım belli dedim.

Haftada 3 antrenman koydum. Baktım römorkların arkasında çocuklar gece 10'a kadar çalıştıklarını gayretlerini gördüm; beğendim. Kapasiteleri de vardı, hevesliydiler. 2 yıl o şekilde çalıştırdım. Yine 2. Kümedeydi takım tabi yeni başlamıştık. Şampiyon olamadık. 6-7 tane futbolcu yetiştirdik gayet iyi futbolculardı. Köylü çocukları bilirsiniz hem süratli hem kuvvetli oluyorlar. Mücadeleden vazgeçmiyorlar. Top teknikleri zayıftı. Zayıflıklarını gidermeye çalıştık. Futbol bilgilerinde eksiklikleri vardı, onları tamamladık. Turgutspor'da pek ömürlü olmadı. Biliyorsunuz maddi durumdan dolayı. 3 yıl orada çalıştırdım. Ama orada oynamadım. Çorumgücü'nden de 2-3 tane oyuncu aldık. Hitit Üniversitesi'ne gelen öğrencilerden 7-8 tane oyuncu aldık. Köyden artık sporcu gelmeyince mecburen onlara başvurduk. Para falan vermedik ama sadece amatörce aldık bu oyuncuları. Maddi durumlar iyi olmayınca Hocam artık götüremeyeceğiz dediler, bende tamam o zaman dedim. Kapattık takımı ve ondan sonra futbol hayatım böylelikle bitti.

Sonra hentbola başladık. Atatürk Ortaokulu'na geldiğim seneden itibaren önce kız hentbol takımı kurdum sonra futbol takımını kurdum. Futbol takımını daha sonra Çorumgücü'ne aldım. Hentbol kız takımını da okulun spor salonu olmadığı için bahçeden toprak sahada başladık. 3-4 tane baya kabiliyetli kızlarımız vardı. O kızlarla yola çıktık. Her beden eğitimi derslerinde sürekli hentbol oynadıkları için heveslilerdi. Bu anlattığım durum 1980 li yıllarda oluyor. Bu arada Bahçelievler Ortaokulu 5 sene üst üstte şampiyon oldu Çorum'da. Biz ilk sene kurduk hemen müsabakalara girdik.

O yıl Bahçelievler'de iyi gidiyordu. Bizde yavaş yavaş 3 farkla 4 farkla gidiyorduk. Grup müsabakalarına gittik. Son şampiyonluk maçına Bahçelievlerle karşılaştık. Soyunma odasında maçtan önce kızlara, buraya kadar geldik çok da iyi oynadınız karşınızdaki rakibiniz ne kadar iyi olursa olsun bizde iyiyiz dedim, motive etmeye çalıştım. Gerçekten de motive oldular. O hırsla sahaya çıktılar. Sahada beden eğitimi öğretmeni voleybol takımını çalıştıran, rahmetli Celal Pekcan'dı. Basketbol takımını çalıştıran Yücel Bey de vardı yanımda, üçümüz okulu çalıştırıyorduk.

Bahçelievler Ortaokulu'nun beden eğitimi öğretmeni Tülay Hanım'a başarılar dilerim dedim. Bana, buraya kadar gelmeniz mucize dedi. Bende ne yapalım spor böyle işte, çocukların gayreti ile dedim. Güldü Tülay Hanım. Bahçelievler'in kızları sahaya çıkınca güldü bizim kızlara. Siz niye çıkıyorsunuz bizim karşımıza dediler. Sizden daha iyi takımlar falan vardı dediler. Bahçelievler'de en gözde okullardan biriydi. Maddi anlamda da iyiydiler. Bizim kızların maddi durumları iyi değildi. 2 kızımızın spor ayakkabıları dahi yoktu. Maça çıktık ilk dakikalar başa baş gidiyorduk. Arzu ve bir solak kızımız daha vardı. Onlar sayesinde iyi oynadık. 5-2 ilk devreyi önde bitirdik. İkinci devre daha iyi açıldık.

Soyunma odasında daha iyi motive olduktan sonra ikinci devreyi 11-5 bitirip şampiyon olduk. 5 yıldır yenilmeyen takımı yendik. Tülay Hanım'a baktım hiç tebrik etmeden çekip gitti. Onların çocukları üzüntüden ağlıyor bizimkiler sevinçten ağlıyorlar, güzel anıydı. Onları da ilk senemizde şampiyon ettik. Futbol takımında da Çorumgücü'nde oynattığım çocuklarla maça çıktık. Yine iyi gidiyorduk. Son maçta Osmancıktan gelen kaza takımıyla maç yapacağız. Yine 1-0 öne geçtik. 1-1 oldu sonra onlar 2-1 öne geçtiler. Biz bir gol attık. Sol açık oyuncum kaleye giren topa ayak vurdu, oyuncum ofsaytta olduğu için ofsayttan gol iptal oldu. 2-1 mağlup olduk. Ortaokul şampiyonluğunu kaybettik. Ertesi sene ben

Atatürk Ortaokulu'ndan ayrıldıktan sonra aynı takımı Yücel Bey çalıştırdı. O sene Çorum şampiyonu oldu. Ben bir sene çalıştırabildim ancak takımı. Oradan ben Fatih Lisesi'ne geçtim. Azmi Öksüz'le çalıştık orda da. Trampet takımı çıkardık. Futbol, voleybol, hentbol takımları vardı. Kayseri'ye maçlara gittik. Azmi Beye yardımcı oluyordum daha çok. Fatih lisesi o zaman erkeklerde 3 kere şampiyon oldu. İl dışına gittiğimizde pek bir şey yapamadı ama gruplara falan gitti.

Hentbolda bu şekilde oldu. Kardeşimle birlikte Görkemspor'u kurduk. Küçüklerde, miniklerde yıldızlarda, büyüklerde hemen hemen hepsinde şampiyon olduk ama 2.lig müsabakalarına 2 yıl üst üste gittik.Hiçbirinde de şampiyon olamadık 2.olduk hep. Bir ara ikincileri de 2.lige alacaklardı ama vazgeçtiler. Ben de il temsilcisi olduğum için federasyona çok baskı yapamadım. Son seneden sonra baktık olmuyor bir de maddi durumlar zorlamaya başlayınca hentboldan çekilmiş bulunduk.

Görkemspor'da ben görev almadım. Orda ben yöneticiydim, hentbol idarecisi olduğum için onların başında il temsilcisi oldum. Fazla görev almadım. Cemalettin Hoşgör'ün bırakmasıyla ben il temsilci oldum. Yıl 1999 olabilir tarihlerle çok aram yok hatırlayamıyorum. 13-14 yıl yaptım. Bir yandan da gözlemci oldum federasyonda. A klasmanına kadar çıktım. Sürekli Türkiye liglerinde görev yaptım. Son 4 yıldır onu da bıraktım. Faal spor hayatımdan gözlemcilik, antrenörlük, yöneticilik, futbolculuk hepsini bıraktım. Hentbol süper liginde de görev yaptım. Hatta Ankara Çankaya bayanlar şampiyonluk maçında gözlemciliği ben yaptım. Uluslararası maçlarda görev yapmadım. Süper lig düzeyinde A klasman B klasmanda sürekli görev yaptım. Yaş durumumdan dolayı bir de artık bıkkınlık geliyordu. Çünkü mesela Trabzon'a gidiyorsun 11 saat gidiş 11 saat de dönüş, orada 1 saat de maç çok yorgunluklar olmaya başladı. Maddi açıdan da çok bir şey yok zaten biliyorsunuz onu da öyle bıraktım. Bu arada Konaklı Ortaokulu'na 8 aylığına gittim.

Hemen voleybol ve hentbol takımı çıkardım. Zaten oradaki öğrenci sayısı çok azdı. Kızlarda 10 kişi, erkeklerde de 14 kişi vardı. Hemen onlardan birer takım çıkardık. Bando takımı kurdum orada da. Havza Lisesi'nde de keza bando takımı kurmuştum. Havza Lisesi'nde yine voleybol, futbol müsabakalarına gittik masa tenisine de. Konaklı İlköğretim okulunda da futbol takımı ve voleybol takımı çıkardım. İlk gittiğim zaman okulun önünde boş bir alan vardı. Köy yerlerini biliyorsunuz geniş yerler var. Orayı çocuklarla bitlikte temizledik. Hem futbol sahası çizdik hem kale direkleri diktik. Tabi ne malzeme var ne başka bir şey. Trampet takımı için de para gerekiyor.

Müdür beyle görüştük müdür bey dediki; Hocam isteyelim ama kimsenin para vereceğini zannetmiyorum zaten maddi durumlar belli dedi. Tamam dedik bütün sınıflara haber verdik bir hafta on gün ama baktık gelen para çok az miktar. Sonra benim aklıma şey geldi. Hocam dedim burada buğday arpa falan çok dedim. Onlardan istesek dedim birer teneke, hakla falan diyorlarya o şekilde olur mu dedim. Müdür'de olur dedi. Hemen duyuru yaptık. Cuma günü İstiklal Marşı'ndan sonra. Çocuklara bunu duyurdum böyle böyle bir durumumuz var evinizde buğday arpa ne varsa bir teneke getirin dedim. Pazartesi gün bir baktık herkes kuyruğa dizildi. Babalarıyla tanışlarıyla tenekeler ellerinde. Samimi söylüyorum, küçük bir odaydı baya bir doldurduk odayı. Müdür bey dedim bu işler para işleri olduğu için ben bu işlere girmem siz bunları satın malzemeleri alalım dedim. Hemen onu götürdüler çarşamba

pazarında sattılar. Belli bir miktar para aldık onunla hemen forma yaptırdık eşofman yaptırdık kız ve erkek olarak. Futbol, hentbol malzemeleri aldık. Bir de trampet takımına boru aldık, trampet aldık. O şekilde de müsabakalara katıldık. Çocuklara bir heves geldi.

Oradan çıkıp gelip oynamaları falan. Hatta hentbolda yine Atatürk okulunun kızlarına yenildik. Çünkü 7 tane sporcumuz var zaten. Hentbolda erkekler çok iyiydi. Grup ikincisi olabildik ancak. Öbür grup ile yapamadık. 2-3 tane kuvvetli çocuklar vardı. Tabi hentbol teknikleri ile değil de kuvvet gücünden dolayı baya goller falan attılar. Durduramıyorlardı da. Güzel bir anı oldu benim için.

Samsun Havza Lisesi'nde de görev yaparken okulun trampet takımı, futbol, voleybol ve masa tenisi takımları çıkarttım. Orada da Samsun'da müsabakalara katıldık. Futbol takımı çok iyiydi. Oradan 2 tane sporcuyu Çorum Çimentospor'a getirmiştim.

Ömrümde sadece futbol antrenörlüğü kursuna katıldım. 1988'de Çorum'da açılan futbol antrenörlüğü kursuna katıldım. Çorum'da 1. Olarak bitirdim. Korkmaz, Hasan, Tevfik falan katılmıştı kursa. Sadece B kursuna gittim. B klasmanında kaldım. A kursuna gidemedim. Daha sonrasındaki belgeleri alamadım.

Daha sonra federasyondan aradılar A kursuna katılmam için. Tamam dedim. Tabi bizden önce gidenler oldu. Sonra benim yerime başkası kursa katıldı. Küslük falan oldu. Gidemedim. Başkası gidince beni aramadılar. Aslında yabancı dilim olduğu için puanlarım fazlaydı. Ama amatör, Millî takım, A Millî takım da oynayamadığım için puanlama derecelendirmesine giremedim. Teknik direktörler kursuna çağırmadılar. Bu şekilde B de kaldım. Bunun yanında ben voleybol, hentbol, basketbol, masa tenisi hakemliği yaptım. Çorum'da kaldığım sürece. Klasmanlarda hakemlikler yaptım. Hentbol ve basketbolda dışarıya hakemlik yapmaya gittim. Voleybolda gitmedim sadece ilde hakemlik yaptım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Ankara'da voleybolda Nurettin beyle çalıştık. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde Atilla Hocayla çalıştık. Futbolda Tınaz Tırpan'la çalıştık. Daha sonra genç Millî takımları çalıştırdı. Ondan çok şeyler öğrendik.

Kitap okumayı, futbolun ne olduğunu, futbolun tekniklerini taktiklerini. Daha sonra Çorum'da Orhan Coşkun beyle çalıştık. Ankara'da biriktirdiğim futbol kitaplarımı buraya getirdim. Orhan beye, Bülent beye futbolla ilgili destek verdim. Çorum'da Ahmet Topkaya ile Çimentospor'u çalıştırdığı sene bir sene çalıştık.

Bütün hocalar benim için değerliydi. Orhan ve Bülent beyle çalışırken kitapları getirdiğimde onlara kitaplardan faydalanırsınız dedim. Mektepli olmadıkları için çekirdekten yetişen hocalar olduğu için kitaplara bir iki bakıp kitaplarımı geri iade ettiler.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Sporculuk hayatımda futbolda ve voleybolda centilmen sporcu ödüllerini aldım. Okul takımında antrenörlük yaparken dereceler aldım. Hentbolda da Amasya'dan 2-3 kere aldım. Samsun'dan aldım, plaketleri. Gözlemcilikten dolayı aldım.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Genelde 'Kaptan' derlerdi bana. Aslında hiç kaptanlık yapmadım, takımlarda. Sadece Gülveren Lisesi'nde voleybol takımında bir kere kaptanlık yaptım. Hem çalıştırıp hem de oynadığım takımlarda kaptanlık yapmadım. Hep başkalarını kaptan yapardım.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Çimentospor'da Suat Cengiz diye bir oyuncum vardı. Genç takımdaydı. Niçin unutamıyorum, Ayçin beyin çalıştırdığı Çorumspor'la genç takımla şampiyonluk maçına çıktık. O maçta ilk golü biz attık. Mustafa Akça oynuyordu bizde, golü o attı. Çorumspor 1-0 öndeydi. Son dakikalarda korner atışını Hüseyin Salman yaptı. Benim esas kalecimde müdür yardımcısının oğluydu. Onlarda abisiyle memleketleri Afyon'a gittiler. 180 boyunda çok iyiydi Mehmet'ler. Onun yerine Lokman Özkaya vardı Karaktaş'da çalışan. Kaleye onu geçirdim mecburen. Boyu kısaydı. 80. dakikada Hüseyin kornerden direkt gol attı. 1-1 berabere bitti maç.

Sonra penaltılara geçtik. Penaltılarda eşitlik sağladık. Son penaltı bizdeydi. Suat gitti atışı kullanmak için. Suat Cengiz sol ayaklıydı. Atışı yapması için bilirsiniz hafif dönüp vücudundan hafif kavis vermesi gerekirdi. Bir baktım sağ ayağına döndü. Eyvah dedim. Ne yapıyor bu çocuk dedim yedeklere. Bağırmama kalmadan Suat sağ ayağıyla vurdu top dışarıya gitti. Şampiyonluk gitti. Tabi oda üzüldü. Soyunma odasına geldi. Suat niye sol ayağınla vurmadın abim dedim; ne yapıyorsun, sol ayağın senin çok kuvvetli. Hocam kaleci beni tanıyor, kaleci benim sol ayağımla atacağımı biliyor onun için sağ ayağımla attım. Gülmeye başladık tabi biz. Onun için unutamadım Suat'ı.

Hentbolda bir de kız takımıyla Atatürk Ortaokulu'yla şampiyon olduktan sonra Yozgat Ortaokulu takımı buraya geldi onlarla maç yaptık. 11-8 yendik. Maçlar deplasmanlıydı final maçı olarak. Yozgat'a gittik. Dışarıdan hakem gelmemişlerdi. Oradan 2 kişiyi hakem yaptılar. İtiraz ettik. Sporla ilgilenen Millî Eğitim Müdür Yardımcısı olmaz oynanacak bu maç dedi. Peki, oynansın dedik. Sahada kronometre falan yok. Golleri yazan skorboard yok. Küçük bir salon. Bu şartlarda nasıl oynanır Hocam dedim. Hocam mecbur oynanması lazım Ankara'ya sonuç bildirmemiz lazım dedi.

Neyse başladık başa baş geçti, ben saate bakıyorum normalde bitmesi lazım ilk yarının maç bitmiyor. Yanlarına gidiyorum Hocam 5 dakika geçti ne yapıyorsunuz diyorum yok Hocam sizin saatiniz yanlıştır diyorlar. Arada da 3-4 fark olduğu için tamam dedik. İkinci yarıda da yine aynı şeyler. Hakemlerin yanlış kararları falan. Nihayet o maçı buradaki maçımızdan bir farkla onlar yendiler. Ben dilekçeler yazdım. Millî Eğitime, müdürümüz Elvan Dalkıran'da müracaat etti. Ama hiçbir sonuç çıkaramadık. Kendi hakemleriyle, kendi skorboardlarıyla, kendi saatleriyle bizi elemişlerdi. Tabi öğrenciler çok üzüldü. Bir de onu unutamıyorum. Arzu diye bir sporcum vardı. Golün birinde, golü yedikten sonra hentbolda biliyorsunuz topu yere vurmak iki dakika cezasını gerektiriyor. O arada golü yedikten sonra tabi çok sinirlendi. Sinirlenince topu yere vurdu ve iki dakika cezası aldı. O dışarı çıkınca takım kaldı 6 kişi. Sonra 2 gol daha yedik. Sonra ben kızdım hiç yapmayacağım bir şey yaptım kızın suratına bir tokat vurdum. Sonra üzüldüm ama kızdım takımı niye eksik bırakıyorsun diye. Bu da benim için kötü ve iyi anı diyebilirim.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Samsun'da müsabakalarda üç tane kız öğrencimle masa tenisi müsabakalarına gittik. Orada hiç tahmin etmediğim şekilde Samsun'un en kuvvetli takımlarından 4 tanesini eledik biz. Samsun'da Havza Lisesi'ydi bizim. O sene ilk defa katılmışız biz zaten. Dereceye giremedik ama çok büyük başarı elde etmiştik onun için çok sevinmiştim. Bir de futbol takımını çıkarttığım ilk sene Samsun'daki müsabakaya katıldık. Daha önceki senenin grup birincisi olan Samsun Ticaret Lisesi'ni 2-1 yendik. Bir deunutamadığım anım bu vardı.

Çorum'da yine Çorumgücü'nü çalıştırırken hatırlamıyorum hangi maçtı İskilip maçıydı sanırsam müsabakaya çıktık. O maçta baya bir hata olmuştu hakemden kaynaklı. Çorum gazetelerine de çıkmıştık. Maç başladı 10. ya da 15.dakikalardaydı. Kaleci Rahmi Çubukçu'ydu çok iyi bir kaleciydi. Çıkmadan önce hakem onun yanına yaklaşmış. Bir şey görürsem hemen atarım demiş. Bana söyledi böyle böyle oldu diye. Sen bakma senin yapacağın bir şey yok dedim. Tamam dedi başladı maç. 15. ya da 20.dakikada Hocam diye kalecim bağırınca pat diye gerçekten attı. Onun yerine yedek kaleci çıkardık. Oyundan oyuncu çıkardık 10 kişiyle devam ettik. Bu şekilde devam ederken kırmızı kartlık bir durum oldu. Kaldık 9 kişi. Sonra 15,20 dakika sonra ikili mücadelede bir kırmızı kart daha, kaldık 8 kişi. O arada 2-0 mağlup duruma da düştük.

İkinci yarıya çıkarken aman çocuklar sakin olun diye uyardık sürekli goller önemli değil dedik. Sonra ne olduğu bilmiyorum sözlü bir atışmadan dolayı bir kırmızı kart daha aldık. Bir oyuncu daha atıldı 7 kişi kaldık. O arada aklıma şey geldi biz bu maçı zaten bitiremeyeceğiz. Oradan sağ beke dedim ki sen çaktırmadan dışarı çık dedim. Sporcum hemen çıktı yedek kulübesine geçti. 6 kişiyle bizi 10 dakika oynattı. Hakem farkında değil. Yardımcı hakem de farkında değil. Hemen sahaya girdim Hocam dedim şu sahayı bir sayar mısın dedim 10 dakikadır böyle oynuyorsun dedim. Saydı saydı 6 kişi dedim nasıl oynatıyorsun bu kadar kişiyle. Ben 3 kişiyi atmıştım nerde bir tanesi dedi. Ben nerden biliyim 3 tane hakem yönetiyorsunuz bana niye soruyorsun dedim. Maç tabi iptal oldu. Böyle değişik bir anım olmuştu.

Yine şampiyonluk maçında Çorumgücü'nü 2.kümeden 1.kümeye çıkarma maçında Gülabibey'de oynuyorduk. O arada Ömer Altıkardeş vardı onlar şampiyon olmuştu. Bizim Rıfat Bayraktar da Gülabibeyli. Rıfat'ın kafa golüyle onları yenmiştik. O arada sevinçten ben sahaya fırladım. Ben sahaya fırlayınca hakem bana kırmızı kart falan gösterdi. Zaten 1-0 galibiz.Maçın bitmesine de 15 dakika falan kaldı.Ben çıkarım ama seyirciden korkuyorum Hocam dedim. Bak o kadar seyirci var bağırır küfreder dedim, yok dedi bir şey olmaz. Yedek kulübesinin oradan çıkıyorum bilerek yavaş yavaş seyirci görsün diye. Ondan sonra tabi Gülabibey'in futbolcular falan üzerime yürüdü. Hocam ne yapıyorsun dediler. Ben korkuyorum polislerin yanına gideceğim dedim. Oyunu bir güzel soğuttum O da benim için güzel bir anı olmuştu yani.

Bir defa da Sungurlu'da futbol oynuyoruz. Hakem Sadi Döner'di, onu çok iyi hatırlıyorum. Ben de libero oynuyordum. Bizim sahamızda bir ofsayt oldu. Ben topu aldım ceza sahasının biraz dışarısına çıkardım. Hocam faul mü atıyım ofsayt mı atıyım dedim. Sadi Hoca bana nereye atarsan at zaten ikisi de aynı şey değil mi dedi. Ona da çok gülmüştüm aynı yerden çıktı diye faul mü atıyım ofsayt mı atıyım diye sordum.

Bir de ilk Çimentospor'a geldim orada oynarken 19 Mayıs gününde saat çiziliyordu o zaman çim saha yoktu biliyorsunuz, toprak saha. Eski hakemlerimizden İbrahim Kurtaran hakemlik yapıyordu. Sol açıkta Recep vardı hatta daha sonra A takımında da oynadı. O çok süratli diye ben sağ beke geçtim. Sonra taç oldu hemen topu aldım attım. Hoca düdük çaldı ne yapıyorsun Hocam dedi içeriden atıyorsun dedi. Baktım gerçekten 19 Mayıs çizgileri olduğu için ben çizginin içerisinde kalmışım. Sonra topu karşı takıma verdi. Hocam dedim ben tacı attım atış geçerli değil ki sen niye karşı tarafa veriyorsun dedim oyna oyna hadi dedi. Buda benim dikkatsizliğimden bir de çizgilerin içeride olmasından ve maçın heyecanından öyle oldu.

Bir de İbrahim Bey'in maçındaydık Kültürspor'la oynarken Çimentospor'da yine. İkili mücadeleye girdik. O zaman bilirsiniz sert tekmelikler vardı onlar vardı ayağımda. Kültürspor'da Erdem Şahin bilerek o kadar sert girdi ki ben ayağım kırıldı sandım çok sert girdi. O ayağımdaki komple kırıldı zaten. İbrahim Hoca'yahocam bakın dedim gösterdim ne olmuş sanki tekmeliğin kırılmış dedi. Öyle komik bir şeydi. O zamanın sporcu ahlakı birbirimize karşı duyduğumuz saygı sevgi çok farklıydı şimdiki gibi değil. Orada kavga bile etsek maçtan sonra kol kola girerdik. Cadde de gezerken falan selamlaşırdık. Şimdi o şeyler tamamen bozuldu. Tabi antrenör olarak bizim de hatamız var yetiştirmediğimiz için.

Gözlemcilikle ilgili anım da Trabzon-Adana maçıydı. Gözlemcilik de biz sürekli not alıyoruz hentbol maçında. Not alırken masa hakemleriyle de konuşuyoruz. Bunlar konuşurken o arada gol oldu daha doğrusu olmuş ben fark etmedim. Ama gol de tam gol değil top dışarı vurmuş oradan girip kaleye girmiş. Trabzonspor gol diye itiraz ediyor, Adana temsilcisi hayır gol değil arkadan geldi de kaleye girdi diye itiraz ediyor. Hemen bana geldiler tabi ki Hocam ne oldu diye. Ben görmedim o arada masa hakemleriyle konuşuyorduk dedim. Hocam ne biçim gözlemcisin sen falan dediler işte. Orta hakemleri çağırdım o iki hakemi. Amca çocukları onlarda. Birisi dedi Hocam gol diğeri arkadan geldi dedi. Şimdi ne yapacaksın kararı siz vereceksiniz dedim ben görmedim ne olduğunu. Artık antrenörler de bizi dinliyorlar. Hakemleri çektim sahada konuşmaya başladık. Nihayet birisi baskın oldu gol dedi. Golü verdik, Trabzon öne geçti. Bu kez de Adana bağırmaya başladı falan. O maçı Adana 2 farkla mağlup bıraktı ama bir yerde benim de hatam vardı o arada oyun takibini bıraktığım için. Antrenörden de özür diledim ama iş işten geçmişti.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Örnek aldığım değil ama çok beğendiklerim oldu. Hayranlık duyduklarım vardı. Futbolda, masa tenisinde, voleybolda, güreşte, basketbolda birçok sporcu ve antrenör vardı. Öyle isim olarak net birisi yoktu.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor öncelikle karşınızdaki insana saygı ve sevgiyi kazandırır. Kendime öz güvenim geldi her konuda. Gençlere bir şeyler kazandırmanın gururunu duydum. Onların aldıklarıyla ve tahsil hayatlarıyla her zaman gurur duydum övündüm. Çok sporcularım oldu. Tıp okuyan, eczacılıkta okuyan, diğer mesleklerde okuyan. Onlara yeri geldiğinde bir şeyler verdiğim için sevindim. Ayrıca bu sporla ilgili Çorum olsun Çorum dışında başka iller olsun bir sürü dostlar kazandım. Sevgi saygıyı tattım. En önemlisi de kötü çevrelerden uzak durdum. Ne

içki ne sigara ne kumar ne biliyim her türlü kötü alışkanlıktan. Her sporcuma da aşıladığım en önemli şey o oldu benim için.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Çorum'a geldiğimde bir masör kursu açıldı. Beni çağırdılar bilhassa. Okul durumundan dolayı çünkü 20 günlük bir kurs vardı. Oraya gidemedim o ukde kaldı içimde keşke yapsaydım diye. O da neden Fransızca ve İngilizce bildiğim için yaz tatillerinde teklifler geldi Alanya'da diğer illerde otellerden. Masörlüğünüz varsa buraya gelin yabancı dilin de avantajından dolayı. Onları kaçırdım maalesef, tek üzüntüm odur. Ama diğer şeylerde zevki, mutluluğu, başarıyı, başarısızlığı tattığım için başka yok.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Şimdi tesislerde durum mükemmel veya mükemmele yakın. Özellikle son 10 yıllık dönemde statların ve kapalı spor salonların açılması. Belediyelerin sporun içerilerine girmeleri nedeniyle gerçekten çok iyi. Ama yeterli mi, yetersiz olabilir tamamlanacağına inanıyorum. Geçmişte rezillikti. Sahalar topraktı. Yağmur yağardı çamurdan balçıktan geçilmiyordu. İskilip ile bir maç oynadık samimi söylüyorum, top suya takılıyordu. Sudan çıkartmak mümkün değildi. Hatta Garip diye belediyede çalışan bir sporcum vardı, İskilip'e gittik kış günü maç oynuyoruz. Hocam ben artık dondum suya girip top almaktan. Suya giriyorsun şapur şupur top çıkmıyordu. Kramponlarımız köseliydi. Çiviler alttan batıyordu ayaklarımızın altına. Onu düzelttiriyorduk. Herkeste bir örs vardı takır takır çekiçle düzeltiyorduk. İmkân yoktu malzeme olarak. Toplar da keza öyleydi. Toplarda deriydi. Bağcıklı deriydi sibopyerleri. Soğukta top alnımıza ya da bir yerimize geldiğinde mutlaka iz bırakıyordu. Memeli dediklerinden. Mahvoluyorduk. Şimdiki toplar süper. İstediğiniz yere vurun. Eski toplarda su çekti mi top oluyordu 1 kg iken 2 kg, 2 kg iken 3 kg oluyordu. Çamurda ekleniyordu. Topa vurmak zaten ölümdü meseleydi. 20 m 30 m ileriye topu vurmak çok zordu. Şimdi her bakımdan iyi. Eşofmanından tut da çorabına kadar her kalite de her malzeme vardı. Biliyorsunuz o zamanlar çorabı bulsan çorabımızda yoktu hatta konç derlerdi alttan bağlanan çoraplar vardı altına tekrardan bir çorap daha giyerdik. Her bakımdan şimdiki çocuklarımız iyi. Şimdi sentetik sahalar, çim sahalar, kapalı spor salonları her türlü imkân var. O zamanlarda banyo imkânı da yoktu. İskilip'e maça gittiğimizde maçı yaptık. Stadın yanında sular akmıyordu mesela. Hamama gittik. Tesadüfen hamamda da sular yoktu. O çamurumuzla minibüslere dolduk geldik Çorum'a. Şimdikilerde çok şanslı ama kullanmak mı istemiyorlar, Eğitim öğretim durumlarından mı aksıyor? Velilerin pek spora iyi gözle bakmamalarından mı, derslerinin aksayacağından mı? Biraz daha geriye gitmiş vaziyette. Ama bu dönemde eğitimli sporcular okuyan sporcular yetişiyor. Daha bilinçli yapıyorlar. Daha bilinçli konuşuyorlar okuma internet imkânları olduğu için kendilerini geliştirme imkânları çok oluyor.

Sporcularımızı genelde zorla getirirdik ama geldikleri zaman tam verim alırdık veya rica ile gelirlerdi. Maddi imkânlar olmadığı için ellerine kırtasiye birkaç kalem dahi veremiyorduk öğrencilere. Şimdikiler iyi kötü alıyorlar. Yalnız çok isteklilerdi. Kötü alışkanlıklardan kurtardığımız için onlarda seviniyorlardı. Aileler çok iyiydi o zaman. Çocuklarını teşvik ediyorlardı. Futbolcu olmalarını çok istiyorlardı. Kötü alışkanlıklardan çevreden kurtuldukları için destekliyorlardı. Benim çalıştığım yerler ekonomik açıdan

pek iyi olmadıkları için en azından bir meslek edinmeleri için teşvik ediyorlardı. O zaman çok iyiydi. Arkadaşlık, dostluklar çok iyiydi. Menfaat çıkar gözetmeksizin arkadaşlık kuruyorlardı. Hatta diğer takım arkadaşlarına yardım üst düzeydeydi. Şimdi biraz daha kopuk ilişkiler. Şimdi bu duygular azaldı. Artık şimdi menfaat çıkar daha ön planda.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Yurt içi, yurt dışı geziler yapmayı, müzik dinlemeyi, küçük bir bahçede evim var yazın bahçeyle uğraşıyorum. Yurt dışına gittiğimde oradaki spor müsabakalarını izliyorum. Sahalara bakıyorum. Fransa'ya 3 sene önce gittiğimde orada bölgede Paris'te şenliğe rastladım. Belediye düzenlemişti. İnanılmaz harika şeyler yapıyorlardı. Hangi branşta oynuyorsa çocuklar onların çantası, çantası içinde ayakkabısı, şortu, tişörtü, çorabı, belediye veriyordu. Salonlar ve spor alanları mükemmeldi. Öğrencilerin başlarında antrenörleri vardı. Samimi söylüyorum 5-6 yaşındaki çocuklar hep sporun içindelerdi. Daha evvel Fransa'ya okulla birlikte gittiğimizde Pau Üniversitesi'nde 3 aylığına gittik biz. Gazi Üniversitesi'nde okurken orada yine salonlar, yüzme havuzları şahaneydi. Orada da bizi incelemeye davet ettiler. 1975 senesinde oluyor bu olay. Tabi bizde o seviyeye geliyoruz yavaş yavaş. Gelmesi için çaba veriyor devlet.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlerin bir kere amacı olmalı. Gerçekten ileri düzeyde istiyorlarsa. Eğitimlerini kesinlikle yapmalarını istiyorum. Eğitim ve spor ikisini mutlaka birlikte devam ettirmeliler. Eğitim ve sporu aynı anda devam ettiren çok öğrencim var. Tıp Fakültesi'ni bitiren, Eczacılığı bitiren oldu. Kesinlikle okuldaki dersler bahane olmamalı. Önemli olan amaç bıkmamaları, başarısızlıklardan yılmamak. Bunları yaptığı takdirde, bir amacı olduğu takdirde belli bir seviyeye geleceğim dedikten sonra başaramayacak Türk insanı, Türk sporcusu, Türk çocuğu yoktur. Her şey kendi ellerinde.

Çorum'da faal futbol antrenörler derneğinin Çorum şubesi ilk açılışında yönetimdeydim. İlk kurucu üyeler vardı. Rahmetli Hacıismailoğlu başkandı. Saim Çilingir vardı, Selim Sümer vardı. Beni çağırdılar. Disiplin kurulunda görev yapar mısın dediler. Eğer uygun görüyorsanız benim için sorun yok dedim. O arada hemen disiplin kuruluna aldılar. 2 sene disiplin kurulunda çalıştı. 2 sene sonra TÜFAD yeni seçimde maliyeden sorumlu yönetici oldum. Başkan yine Hacıismailoğlu'ydu. Korkmaz Alben başkan yardımcısıydı. Ahmet Yazıcı vardı, yine Saim Bey vardı. Onlarla birlikte 3-4 yıl çalıştık. Nihat Armutçu alana kadar hep çalıştım yani. Başkan yardımcılığı görevinde de bulundum. Bütün mali sorumluluk da bendeydi. Mehmet Bey'le seminerlere de gittik. TÜFAD'da Nihat Armutçu'ya yönetimi devrederken 25 milyara yakın bir para devrettik. Gelirlerimizi falan bu antrenör seminerlerinden gelen falan. Bizim niyetimiz o zamanlar bir lokal açmaktı. Hatta TÜFAD Ankara genel yönetimi de bize yardım edecekti ama bir türlü bina bulamadık maalesef o hayalimizi gerçekleştiremedik.

TURGAY GÖRKEM

FOTOĞRAFLAR

KARAKAŞLAR
OTOMOTİV

ESNAF
ÇORUM GÜCÜ

RÜŞAN ÇETİN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1967 yılında Çorum'un Osmancık ilçesinde doğdum. Çiftçi bir ailenin çocuğuyum. Annem ev hanımı, babam çiftçilikle uğraşıyordu. Bizim oranın pirinci meşhurdur, çocukluğumuzdan beri ailem pirinç ekerek geçimini sağlıyordu. 6 kardeşiz altı çocuktan en küçükleriyim. İlkokulu Osmancık Gemicilik Okulu ve ortaokul ile liseyi Osmancık İmam Hatip Lisesi'nde okudum. Ankara Gazi Üniversitesi'nden 1992 yılında mezun oldum. Mezun olduktan sonra Çorum'a atandım Mustafa Kemal Ortaokulu'na. Otuz yıldır aynı okulda görev yapmaktayım. 1994-1995 yıllarında askere gittim, Kırklareli'nde yedek subay olarak 16 ay askerlik yaptım. Ondan sonra evlendim. Üç tane kızım var, kızımın ikisi evli üç tane torunum var.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Güreş branşı eskilerden çok meşhurdu. Babam güreşe çok meraklıydı, biz tarlalarda çalışırken işçiler gelirdi onların çocuklarıyla bizi tarlalarda güreştirirlerdi. Sporla tanışmam Çeltik tarlalarında oldu. Bizim bir sınıf öğretmenimiz vardı rahmetli Cemal Ulusoy. Osmancık'ta okulda güreş antrenmanları vardı biz de duyunca gittik 1978 yıllarında. Osmancık'ta Gemici Okulu'nda, ilk orada başladım. Sonra belli bir süre ara verdim. 1981 yıllarında Osmancık'a Sıddık Yazgan Hoca geldi. Bizim içimizde de Güreşmeye heves vardı. Nerede olursa olsun çeltik tarlasında bile güreşiyorduk hep.

O arada İmam Hatip Lisesi'nde okuyordum. Zaten ben de Hocanın geldiğini duyunca gittim, öğrenci kaynıyordu. Osmancık Halk Eğitim Merkezi'nin altında bir alan var, Hoca antrenmanlara sabah bir başlıyor akşama kadar çalıştırıyor, çok kalabalık. Salonun tavanı

alçak minder döşek tarzı, çadır tarzı brandalardan yapılmış. Biz de heveslendik başladık. İlk başladığım dönemde yıldızlar dünya şampiyonu olan Mükrem Kızılkaya, Gürsel Kızılkaya, Ömer Topal, Ercan Tak, İsmail Demir, Osman Yalçın, Muzaffer Yapar, Mustafa Çörekçi, Fikret Biçer, Şeref Esen ve bir çok arkadaşım vardı. Bayağı kalabalıktı, bu şekilde başladık.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1982 yılında ilk lisansım çıktı. Çorum'da yapılan serbest güreş müsabakalarında 59 kg'da il birincisi oldum. Hatta Osmancık takımı olarak il 1.liğinde Çorum'da takım halinde il 1.'si olduk. Sonra Kayseri'ye Türkiye Şampiyonası'na gittik, 1982 yılında Yıldızlar Serbest Türkiye Güreş Şampiyonası. Kayseri'de ilk maçımda yenildim. O zamanlar çift yenilgili sistem, iki maçta da yenildim. Sonra oturdum tribüne dedim bu yapacağım bir iş değil. Yenilince bir şey de anlamadım ne yaptığımdan, nasıl yenildiğimden. Dedim ki dönüşte güreşi bırakayım hiç gerek yok. Sonra müsabakaların sonuna geldik. Final maçlarında beni yenenlerin birisi birinci, diğeri de 3. oldu. Ben de dedim ki kötü sporculara yenilmemişim, demek ki devam etmem lazım. Sonra Osmancık'a geldik, antrenmanlara daha istekli daha azimli devam ediyorum.

Sonra o sene iki tane Türkiye Şampiyonası yaptılar. 1982 yılında Bolu'daki Türkiye Şampiyonası'na gittim, orada ise Türkiye 3.sü oldum. Birinci olan Zahir Şahin. Erzurumlu, Ankara MKKulübünde güreşiyordu. 1982 yılında 59 kg'da serbest sitilde ilk Türkiye derecemi aldım. Sonra çalışmalara devam ettim. 1983 yılında yine Çorum'a Osmancık efsanesi olarak geldik, bütün takımımızı oluşturduk. Çorum merkezdeki arkadaşlar Mustafa Ünsal, Davut Doğan vardı. Sonra Tokat'a grup müsabakalarına gittik. 9 tane sporcu Türkiye Şampiyonası'na gitmeye hak kazandı. Enteresan olan bu 9 sporcunun da Osmancıklı olmasıydı. Ve bu dokuz kişi Türkiye şampiyonalarında ilk altının içindeydi. Bu şampiyona 1983 yılında Aydın'da yapıldı. Ben 63 kg'da Türkiye şampiyonu oldum. Ömer Topal yıldızlarda Türkiye şampiyonu oldu.

Orhan Odabaşı (Osmancıklı) o da Türkiye ikincisi, Muzaffer Yapar bizim ağır sıklet, o da Türkiye 3.sü... Yıldızlar da bunlar. Miniklerde ise Ercan Tak Türkiye şampiyonu, Gürsel Uzunca Türkiye şampiyonu, Şeref Eser Türkiye ikincisi, bizim şimdiki Osmancık Gençlik ve Spor İlçe Müdürü Abdullah Küçükgöz Türkiye 6.sı; yıldızlarda Alaaddin Maraz Türkiye 5.si oldu. Bu bizim için büyük bir başarıydı. İki branşta 4 şampiyonluk almıştık bizim gibi başka hiçbir ilde yoktu böyle derece çıkaran. 1984 yılında ben liseyi bitirdim, sonra yaz ayında Çorum'a geldim. 1986'nın sonuna kadar çalıştık, ilk olarak kulübümüz köy hizmetleri oldu ondan öncekiler ferdîydi, Hocamız aynıydı. Sıddık Yazgan Hocayla devam ediyorduk. Bir dönem köy hizmetleri bizi işe aldı 1986'da 7 ay çalıştım. Antrenmanları Atatürk Spor salonunun arkasındaki boks salonunda yapıyorduk. Sonraki dönemlerde güreş eğitime geçtik. 1986 daha köy hizmetlerin de çalışırken gençler balkan Şampiyonası'na gittim.

Ben Millî takıma ilk o sene gittim. Yugoslavya'ya, 68 kg'da. 1983'te Türkiye şampiyonu oldum ama bizim kulüp olmadığı için biz Millî takım kampını bile hiç görmedik. Bizim yerimize başka sporcular gönderildi haliyle. Bunları duyduk tabi başkası gönderiliyor diye. Yaz kampımız bitiyor, bizim haberimiz yeni oluyordu. Bu yüzden 2 yıl gidemedik Millî takım

kamplarına. 1983'te şöyle bir şey oldu: Büyükler serbest Millî takımın teknik direktörü, rahmetli, bizim hemşerimiz Mahmut Atalay'dı. Ben yıldızlar Türkiye şampiyonu olunca beni büyüklerin kampına çağırdı. O kamplarda o dönemin sporcuları Ayhan Taşkın, İsmail Temizler, Fevzi Şeker, Aslan Seyhan falan vardı. O dönem Millî takım ile tanışmış oldum. 68 kg'da göçmenlerden gelen Yusuf Cambaz diye bir arkadaş vardı. Avrupa ikinciliği olan bir sporcuydu. Ben onu kampta takip ederdim, örnek alırdım. Biz Çorum'da çalışıyoruz ama Millî takımda görmediğimiz çok şeyler var, biz hiçbir şey bilmiyormuşuz diyordum. O zamanlar bu şekilde gittik geldik Millî takıma. Sonra Yugoslavya'ya gittim, orada balkan 3.'sü oldum, 68 kg'da.

O senenin sonu işe gidiyorum. Çimento, tuğla, demir çekiyoruz. Yemek yiyeceğimiz bir yer yok. Verdikleri maaşla 6 ay çalışıyoruz. Diğer zamanlar da köylerde düğün güreşlerine gideceğiz de para alacağız da kendimize bakıp antrenman yapacağız... Baktık bu şekilde olacak gibi değil... O zamanlar ulaştırma spor kuruldu, bizi de istediler. Ama Hocanın gözüne bakıyoruz, Hoca ne derse o olur diye. Hoca gitmeyeceksin deyince gitme şansımız yok. Hoca otur diyorsa oturuyorduk, aramızda böyle bir saygı vardı. Öncelerden istemişlerdi, gitmemiştik. Baktık olacak gibi değil, Hocaya ben gidiyorum artık dedim. O zamanlar da takımın başında büyüklerin teknik direktörlüğünü yapmıştı Muharrem Atik, Ulaştırma Spor'un teknik direktörüydü.

Yanında Nurettin Kurt antrenör; ikisi vardı bizi çağırıyordu. 1987 yılının başında Ulaştırma Spor Kulübü'ne geçtik. Gider gitmez beni hemen işe aldılar. Ercan Tak'la birlikte gitmiştik. Ercan arkadaşım çok iyiydi ama uyum sağlayamadığı için oradan Toprak Mahsulleri Kulübü'ne gönderdiler. Benim de Ulaştırma Spor'la serüvenim bu şekilde başladı. 1987 yılında 74 kg'da gençler Türkiye Şampiyonası'nda Türkiye 3.sü oldum. Balkan Şampiyonası seçmeleri vardı orada 68 kg'da yine hepsini yendim, takıma girdim. Yunanistan'da Balkan 2.'si oldum. 1988'de üniversiteye başladım. Üniversiteler arası Türkiye Şampiyonası'na iki defa gittim ve 1988 yılında 68 kg'dan 1. oldum. Diğerine de 1991 yılında gittim. 74 kg'da Türkiye şampiyon oldum ve bundan sonra bir daha minder güreşi yapmayacağım dedim. 1992 yılında Çorum'a öğretmen olarak atandım ve Çorum'a dönüş yaptım. Sonra sporculuğum devam etti minder güreşi değil de karakucak yağlı güreşlere devam ettim. Sayısız güreşlere katıldım. Atandıktan sonra o sene Mustafa Kemal Ortaokulu'nda çocukları toparladım öğrencileri güreş eğitiminin salonuna antrenman için haftada 3 gün aldım.

Orada çocukları yetiştirmeye başladım tam müsabık olduklarında 1994'te askere gittim. Sonra 1995'te askerden geri geldim. 1996'nın Mayıs ya da Nisan ayıydı Gençlik Spor İl Müdürü Fazlı Bayram Hadi Bey vardı, o çağırdı yanına. Ben de bilmiyorum neden çağırdığını. Sonra bana dediler ki Çorum Güreş Eğitim Merkezi'ne antrenör olarak seni görevlendirmek istiyoruz. Ben de dedim fazla bir tecrübem yok. Tamam sporculuğum var, öğretmenliğim var ama... Onlar da bana sen zaten eğitimcisin, tecrübeye ihtiyacın yok dediler. 1996 yılında Güreş Eğitim'de antrenörlüğe başladım. 2012 yılına kadar da orada antrenörlük yaptım. İlk çalıştırdığım gruplar da yıldızlarda Fatih Yerli, Avrupa 3.sü olmuştu sporcum. Güreş Eğitim'e geldiğimde ilk yıl sadece 1 tane madalya çıktı. İkinci sene 4 madalya çıktı, 3. sene 7 madalyaya çıktı. Sonraki sene bir müsabakada 11 madalya çıktı. Bayağı sporcu yetiştirdik

Türkiye'de, adımızdan söz ettirmeye başladık. Hatta o zamanlar Sivas'ta antrenörlük yapan Hüseyin Çolakoğlu, o buraya Çorum'a tayinini istemişti. O geldiğinde 5 yıl beraber çalıştık ve o dönemde de bayağı sporcu yetiştirdik. O dönemlerde Fatih Yerli Avrupa'da madalya alan sporcumuzdu.

Yasin Bolat Güreş Eğitim öğrencisi değildi ama dışardan okuldan aldığımız öğrencilerden de yine yıldızlarda madalya aldı, İsa Sarı madalya aldı. Ercan Yoldaş Avrupa şampiyon oldu. Hep Güreş Eğitim'de yetiştirdiğimiz çocuklardan. Sonra Hüseyin Hoca tayin istedi, Çorum'dan ayrıldı. Sonra ben tek devam etmeye başladım. O dönemde de Avrupa'da madalya alanlar Ahmet Peker, Ömer Faruk, Harun Bozoğlu, Emrah Kuş; daha sonraki dönem Fatih Erdin, Selim Kozan, Engin Çetin falan o dönemler derece yapanlar, diğer dereceleri saysam bitiremem. Bu süreden sonra da Hüseyin Karakuş Çorum'a atandı. Atandıktan sonra da beraber çalışmaya başladık. Hüseyin Hoca grekoromen çalıştırmaya başladı. Ben de serbest stil çalıştırmaya başladım. Hep beraber çalıştık, antrenmanları hep beraber yaptık. Yani çocuklara hem serbest hem grekoromen yaptırdık. Tam branşlaşma noktasına gelince çocukların durumuna göre branşlara ayırdık ve çocukların çoğu başarılı oldu.

Mesela Yunus Emre Ceylan vardı Avrupa'da derece aldı sonra Harun Bozoğlu Avrupa şampiyonu oldu Çorum'dayken. Sonra dışarı gittiklerinde de çok dereceler yaptılar. Mesela Harun, dışarıda bir kulübe gidince gençlerde dünya 3.'sü oldu. Emrah Kuş gençler Avrupa şampiyonu ve büyükler dünya 3.'sü oldu. Bayağı sporcu serüveni geçti elimizden. Güreş eğitim Merkezi'nde antrenman yaparken rahmetli Nurettin Karakaya ve eski başkanımız Muzaffer Külcü Bey beraber güreş eğitim merkezine geldiler. Çocuklara da tatlı ikram ettiler ve hep beraber sohbet ettik. O zamanlar bize söz vermişti Muzaffer Külcü Bey; eğer başkan ben seçilirsem güreş takımını kuracağım diye. Altı ay geçti geçmedi güreş takımını faaliyete geçirdik. Dört sporcuyla faaliyete geçtik, 2009 yıllarında. 2010 yılında ilk defa belediyenin güreş takımını kurmuş olduk. Antrenör olarak ben ve Hüseyin Karakuş Hoca vardık. Güreş Eğitim'den dört çocuğun lisanslarını belediyeye aldık. Ertesi yıl diğer çocukları da aldık kulüp birden büyük bir sporcu potansiyeline ulaştı. İlk gelenlerden Musa Gedik Gençlik Olimpiyatları'nda ikinci olmuştu.

İlk yurtdışı madalyası kulübe onunla geldi. Arkasından Fatih Erdin'le devam etti. Fatih Erdin 2011 yılında yıldızlarda Avrupa şampiyon oldu ve belediyenin adına ilk yurtdışı şampiyonu madalyasını Fatih Erdin getirdi. Ben de o dönem yıldızların başında Millî takımda teknik direktör olarak görev yapmıştım. 2006 yıllarında Millî Takım'da antrenör olarak yer almıştım ve orada yine bizim yetiştirdiğimiz Çorumlu Ahmet Peker Avrupa şampiyonu olmuştu, köşesinde ben oturmuştum. Hem yetiştirdiğim hem Millî Takım antrenörü olarak hem de Avrupa Şampiyonası köşesinde yer aldığım ilk sporcu Ahmet Peker'le şampiyonluğu tattık o takımda. 2006 yılında da yıldızlar takım halinde Avrupa şampiyonu olmuştu.

Zaten Türk Millî Takımı'nın takım halinde Avrupa şampiyonu olduğu çok azdır. Yani 2. ya da 3. olmuştur ama yıldızlarda en son 2006'da biz olduk. Bu sporcuların içinde Ahmet Peker gibi, Batuhan Demirçinler falan bunlar hep A Takımı'na gittiler ve orada da dereceleri oldu A Millî Takımı temsil ettiler.

Biz Güreş Eğitim Merkezi'nde çalışırken bizim burada biliyorsun güreşte problemler bitmez. İl temsilcisi farklı havadan antrenör farklı havadan, biz çok çektik bu sıkıntıları.

Yani ben bir sporcu yetiştireyim değil de ben o şehri gezeyim bu şehri gezeyim havasında... Yani sporcu olmuş olmamış çok önemli değil. Hatta onu şöyle anlatayım; Fikret Şahin il müdürü o ara, eski il temsilcisini görevden aldı, görevden alınca bir gün bana geldi dedi ki, Hüseyin Teke'yi tanıyor musun? Tanıyorum müdürüm, aklımdan geçeni yaparsan çok doğru bir karar vereceksin dedim. Başka hiçbir şey sormadı sonra dedi ki, Hüseyin Teke il temsilcisi olacak. O zaman sene 1999 ya da 2000 olması lazım. Hüseyin ağabey geldikten sonra biz rahatlığa eriştik yani bizim işimiz sporcu yetiştirmek sporcu çalıştırmaktı.

Araç olsun malzeme olsun her şeyi Hüseyin abi hallediyordu. Mesela il müdürlüğü ile ilgili bir sıkıntı olduğunda çocukların problemleri varsa ben çözüyordum. Bizim Güreş Eğitim'in dışında da sporcularımız vardı. O çocuklardan Türkiye derecesi yapan madalya alan Ömer Faruk Kalender, Yasin Bolat, Serdal Çatal, Çetin Öğreten, İbrahim Tahtasız bunlar Türkiye'de madalya almıştı ama güreş eğitimin sporcuları değillerdi. Güreş Eğitim'de bu çocukların yemek yemesinde bile sıkıntı yaşıyorduk. Yani hiç unutmuyorum il müdürlüğü yemek yediremez deyince, Hüseyin Teke ağabey valiliğe gitti valilikten onay aldı; dışarıdaki sporcularımız Güreş Eğitim'de yemek yiyebilirsin diye. Sonrasında o çocuklar sadece yatmaya evlerine gittiler, malzemelerine kadar ayarlandı. Zaten Hüseyin Teke ağabey ne kadar hizmet edebileceğini orada göstermiş oldu. Ve sonuna kadar beraber çalıştık, 2021 yılına kadar.

Hüseyin ağabey güreş branşının sorumlusuydu. Bize pek iş düşmedi, biz sadece antrenörlüğümüzü yaptık, sporcuları yetiştirdik. Çocukların ihtiyaçlarını belirleyip Hüseyin ağabeye iletirdik, o da sağ olsun hallederdi. O yönden de hiç sıkıntı çekmedik. Hüseyin ağabeyle güreşten önce de bir sohbetimiz vardı, o zamanlar da beraber güreşe gidiyorduk ama il temsilcisi olduktan sonra baba oğul gibiydik. Yani dışarıda bir yanlışımız olduğunda hatalarımızı kapatıp bir araya gelince burada şunu yanlış yaptık deyip eleştirmesini de bildik. Çok güzel yıllarımız geçti, şimdi rahmetli oldu mekânı cennet olsun.

Neyse ilk Millî takım antrenörlüğüme 2006 yılında başladım. Yıldızlar grubuydu. Güreş Eğitim merkezlerini çalıştırdığımız için bizim uzmanlık alanımız yıldız grubuydu ve o yüzden yıldız grubunun nasıl çalıştırılacağını çok iyi biliyorduk. Yıldızlar Millî Takım 2006 Avrupa Şampiyonası İstanbul'daydı kamp ise Çankırı'daydı. Hatta judo branşı da oradaydı, kamp eğitim merkezinde. İlk orada çalıştık. Bizim sporcularımızdan Ahmet Peker oradaydı. Ben zaten o dönemlerde gittiğimde bizim burada yıldız sporcu kalmamıştı. Yıldız sporcularını hep kulüplere göndermiştik. Çünkü çocuğu bir yere kadar tutuyorsun. Çocuk Türkiye şampiyonu.

Burada kulüp yok. Türkiye şampiyonu maaş alıyor ama kulüp olmayınca bizim çocuklar alamıyordu. Bu çocuklar da bunu duyunca ister istemez kulüplere gitmek istiyordu. Biz de uygun olan kulüplere bayağı sporcu gönderdik. Ahmet Peker, İlyas Güneş, İsmail Küçük, Gökhan Arslan vardı çoğunu gönderdik kulüplere. 2006 yılı Millî Takım'la beraber antrenörlük yaptığım hocalarım Güney Köseoğlu, Elvan Mert, İbrahim Benekli ve Rafet Bandırma vardı. 4 antrenördük.

Günay Hoca sorumluydu, federasyonun işlerinede o bakıyordu. Yani şunu söyleyeyim o kadar çalışmalar geldi geçti mesela ben Günay Hocanın hiçbir zaman ben sorumluyum havasına

girdiğini görmedim. Bir de her yaptığı işte bana danışıyordu. Nasıl yapalım ağabey diye bana soruyordu. Çünkü bizim bir iş tecrübemiz vardı biz de elimizden geleni yapıyorduk. Tecrübelerimizi ve enerjimizi birleştirdik takımı Avrupa şampiyonu yaptık. Bir de 17 yıl önce olmuştu 1983 yılında, bir de o zaman Avrupa şampiyonu olmuşlardı. Gençlerde zaman zaman olmuşlardı ama yıldızlarda yoktu. Hatta o zaman şunu demiştim 1983 yılında takıma giremedim ama 2006 yılında Avrupa şampiyonu olan takımda antrenörlük yapabildim. 2011 yıllarında yıldızlar kategorisinde Millî takımda teknik direktörlük yaptım o zamanlar. Fatih Erdin o zamanlar Polonya da Avrupa şampiyonu olmuştu. Onun hem Belediyespor Kulübü'nde hem Millî takımda hocası olarak hem de ilk hocası olarak Fatih Erdin'in köşesindeydim. Sonraki yılda Fatih Erdin gençlere geçti, gençler Türkiye şampiyonu oldu.

Selim Kozan yıldızlar Türkiye ikincisi oldu uluslararası turnuvada. Seçmelerde bütün rakiplerini yendi, takıma girdi Selim Kozan, 2012 yılında. Sonra Selim Kozan Polonya'da yapılan Avrupa Şampiyonası'na gitti, orada beşinci oldu. Zaten ben Millî takımda antrenörlük yaptığım dönemde her zaman yaptığım olay şudur: Avrupa Şampiyonası'nda madalya alamayan sporcu, ikinci olan sporcuyla seçme yapar kim yenerse o takıma girer. Madalya alan sporcular direk Dünya Şampiyonası'na gider. Selim kozan Avrupa beşincisi olduktan sonra seçmelere girdi, oradaki rakiplerini yendi takıma girdi. Yıldızlar Dünya Şampiyonası'na Azerbaycan'a gittik, 2012 yılında. O sene Selim adına doğru bir karar verdiğimizi gösteriyor.

Avrupa'da yenildi ama Dünya Şampiyonası'nda 3. oldu. Bir sonraki sene federasyondaki çalışanlar değişince ben görev alamadım. Selim Kozan 2013 yılında yıldızlar dünya şampiyon oldu. Hatta Selim dünya 3.sü olduktan sonra onu başka bir turnuvaya götürdüm. Hatta şöyle bir de muhabbet olmuş RüşanHoca kendi sporcusunu götürüyor diye. Ben kendi sporcumu götürmüyorum, madalya alamayan sporcuları götürüp hazırlıyorum. Bu çocuklar ertesi sene, yıldızlarda hepsi Millî takıma girdi. Yani onun hazırlığını bir sene önceden yaptık. 2012 yılında Millî takımı bıraktım ama sonra Selim gençlere geçti, bizim sporcularımız devam etti. Fatih devam etti, Selim kozan devam etti, gençlerde Avrupa'da madalya aldılar. 2016 yılında; o zamanlar Musa Aydın federasyon başkanı oldu ama ben Millî takıma gitmedim burada kulübü çalıştırıyorum o zamanlar.

Engin Çetin var 15 Temmuz'un olduğu yıl Musa Aydın aradı bana dedi ki; yıldızların başına antrenör olarak geçer misin? O zamanlar antrenör Gökhan Yavaşer vardı, şu an Kocaeli Spor il müdürü. Onu göndermişler ama o da Gebze İlçe Müdürlüğü'ne başlayınca kampa gelemeyince altta kalan gruptaki hocalardan hepsi birbirine üstünlük sağlamaya çalışmış. Hepsi de genç hocalar cıvıl cıvıllar ama liderleri yok, bu ekibin başına gelmeye var mısın dedi. Başkanım biz bir ekibiz Hüseyin Teke ağabeyle görüşmem lazım kulüp sorumlusu okey derse problem yok ama demezse gelemem dedim. Tamam sen Hüseyin Teke ağabey ile görüş dedi. O zamanlar Zeki başkan da kulüp başkanı. Ben de Hüseyin Teke ağabeye söyledim Zeki beyle bir görüşelim dedi.

Biz öyle kafamıza göre karar veremiyorduk birbirimizle istişare edip öyle kararlar alıyorduk, zaten başarı bundan dolayı geliyordu. O zaman da Zeki Gül başkan tamam gitsin demiş. Başlarda gittim takımı hazırladım. Avrupa Şampiyonası'na gitmeden bir gün önce, cuma günü 15 Temmuz olayı oldu. Cumartesi günü takımı şampiyonaya götüreceğim. Neyse

takımı çıkardık ama ben çıkamadım. Yeşil pasaportları kesinlikle almıyorlardı ve takım Avrupa'ya gitti. Takım Avrupa ikincisi oldu. Engin Çetin de orada Avrupa ikincisi oldu ama ben gidemedim, yalnız o takıma çok büyük emekler verdim.

Ertesi yıl çağırdılar ama ben gitmedim. Hüseyin Teke ağabeye de söyledim ben gitmeyeceğim, sakın zorlamayın... Çünkü orada bazı olaylar olmuştu, kızmıştım. 2018 yılında Musa Aydın başkanımız genç Millî takımda yer almamı istedi, hatta teknik direktör olarak görev alacaktım ama Ramazan Şahin var Hocamız, ona teknik direktörlüğü vermeyi düşünüyorlarmış senin için uygun olur mu dediler. Yani biz de cahil insanlar değiliz, Ramazan Şahin olimpiyat şampiyonu bu adamın yanında ben antrenörlük yapmam demek yanlış olur.

Bizim de elimizden geldiğince yardımcı oluruz ve onunla çalışmaktan da gurur duyarım dedim. Teknik direktörlük o kadar da önemli bir şey değil dedim ve başladık beraber. Yine orada şampiyonalara falan gittik. Sonraki yılda gençlerin başına beni de teknik direktör olarak getirdiler. 2019 yılında sonra 2020'de maç olmadı ama biz yine çalışmalara devam ettik. Daha sonra 2021'de teknik direktör olarak devam ettim ağustos ayında Dünya Şampiyonası'nı bitirdik, daha sonra Millî takım ve belediyedeki kulüp antrenörlüğümü bıraktım. Hüseyin Teke ağabeyin 2020 yılındaki vefatından sonra yaklaşık 1 yıl Güreş il temsilciliği yaparak 2021 yılında bıraktım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlk antrenörüm Cemal Ulusoy ile başlamıştım. Profesyonel anlamda ilk antrenörüm Sıddık Yazgan'dı ve en büyük iz bırakan da Sıddık Yazgan oldu. Ulaştırma Kulübü'ndeyse Muharrem Atik, Nurettin Kurt, Kırkpınar Başpehlivanlığını yapan Recep Kılıç, Yakup Topuz, Rus Antrenör Şahmuradov Hocanın seminerlerine katıldık. Sonra Kahramanmaraş Antrenörü Avni Tarhan, Çorum'un ilk Güreş Eğitim mezunlarından Mehmet Uysal vardı, sonra İbrahim Akgün vardı, bize çok şey kattı. Hatta bir dönem 3-4 yıl önce A Millî takımın teknik direktörlüğünü yaptı İstanbul İBB'nin de yıllardır teknik direktörlüğünü yapıyor. Onun bize katkılarını hiç unutamam. Gerçekten güreşin piri olanlardan biriydi. Pele derlerdi güreşi çok iyi bilen hocalardan bir tanesiydi.

Sıddık Yazgan Hocam bizim hayatımızı değiştirdi biz normal kışın okula giden yazın Çeltik tarlalarında kiremit tuğla ocaklarında çalışıyorduk onun gelmesi ile biz tarlalarda çalışmayı da bıraktık kiremit tuğla fabrikalarına da gitmedik o zaman antrenmanlara başladık. Sıddık Yazgan Hoca Güreşlere götürdü buralardan para da alırdık harçlık yapardık yani bizim ufkumuzu açtı. Bizi değişik bir hayata yönlendirdi. Güreşe başladığımdan itibaren ailemden bir kez para almadım. Okulum dışarıda kendi yemem içmem üniversite okumam evlenmem de dahil hepsini güreşte kazandığım paralarla devam ettirdim.

Kulüp olarak iz bırakan antrenörde Muharrem Atik Hocayı da hiç unutmam. O beni çağırdıktan sonra üniversite sınavlarına girmedim, ara verdim. Bana dedi ki sen iyi bir eğitimci olursun, kesinlikle üniversite sınavlarına gireceksin. Ben de dedim ki; Hocam dört yıl ara verdim, bundan sonra ben nasıl yapacağım. Sen yaparsın dedi beni öyle bir motive etti ki, sonra sınavlara öylesine girdim. Bizim temelimiz çok iyiymiş ki sınavlara girdim. O

zamanlar üniversite giriş puanları 110 puan, ben ise 130 küsür puan aldım. Muharrem Atik Hocanın desteğiyle üniversite sınavını kazandım, bunu hiç unutamam mesela.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Benim için en değerli olan Türkiye'de aldığım ilk madalya. Onun dışında bir de ilk kez Türkiye şampiyonu olduğum madalyam. Ama ilk madalyam daha farklıydı. Osmancık'tan gelmişim 1982'de yıldızlar Türkiye 3.'sü olmuşum. Aynı şekilde yine 1983'te Osmancık'tan gelmişim Türkiye şampiyonu olmuşum. En değerlileri bunlar. Neden derseniz madalya almayı hayal bile etmediğiniz, ummadığınız zamanda Türkiye şampiyonu olmuşsunuz yani bunlar çok önemli şeyler. Biz maddi olarak fazla bir ödül görmedik, bize manevi ödüller yetiyor. Mesela yöresel güreşlere giderken büyük orta, baş altına falan çıkardık biz. Oraya seyirciler gelirdi çok soran oluyordu, Rüşan Çetin geldi mi diye. Bu benim için büyük bir mutluluktu.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Şimdi şöyle tabi bizim yüzümüze söylemiyorlar ama güreşlere falan çıktığımızda "Aaa!... Osmancıklı Çap Bacak geldi yine" derlerdi. Bunun sebebi ise benim ayaklarım biraz içe dönük ya. Güreşte yerde sarma oyunu var sarmayı taktığım zaman kimsenin kalkma şansı olmuyor, kesinlikle yeniyordum. O yüzden lakabımı bu şekilde koymuşlar.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Sporcuları bu şekilde ayırt etmek zor. Ama tabi ki gönülde taht kuranlar vardır. Mesela Fatih Erdin, onunla biz kulüpten önce güreş eğitim merkezinde de baba oğul gibiydik. Kulüpte de öyleydik hala da öyleyiz. Mesela Selim Kozan'la da aynı. Bu ikisi diğerlerine göre daha farklı, çünkü bu sporcuların bana yakınlığı daha farklıydı benim onlara vermiş olduğum değeri bilmeleri vefalı oluşları ki sporda vefalı sporcu az bulunur, ama biz bunlarla daha büyük şeyler yaşadık. Mesela neden Fatih Erdin diyorum, Çorum Belediyesi adına güreş branşında büyükler kategorisinde dünya ikincisi, başka sporcu yok.

Çorum adına da başka bu düzeyde sporcu yok bunu biz Fatih Erdin'le sağladık. Mesela benim yetiştirdiğim sporculardan Ahmet Peker büyüklerde Avrupa 3.'sü oldu. Emrah Kuş da dünya 3.'sü oldu. Ama bunların hepsi daha sonra başka kulüplereler çalıştılar. Ama Fatih Erdin tek... Hala da tek... Ama bundan sonra 2023'ten itibaren Fatih Erdin gibi iyi derece çıkaran olur mu bilmiyorum.

Hatta şu anda Fatih Erdin 86 kg'da Belgrad'da yapılacak Dünya Şampiyonası'nda ülkemizi temsilen gidecek. Aynı zamanda Güreş Eğitim'de yetişen Mücahit Çelik, Dünya Şampiyonası'na gitti, Çorum adına. Millî takımda iki sporcumuzun olması gurur verici. Mücahit Çelik'i de gençlerde turnuvalara götürdüm. Hepsinde de yer aldı ve mükâfatını aldı çocuk.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Sporculuğumdan sizlere şöyle bir anımı anlatayım; Osmancık İmam Hatip Lisesi'nde okuyordum. Sınıfı tam hatırlamıyorum Sıddık Yazgan Hoca derslerimi sordu. Dedim ki Hocam bütün derslerim iyi, sadece fiziğim zayıf. Ben öyle deyince Sıddık Yazgan Hocam tamam dedi. Ertesi gün okuluma gelmiş, Rüşan'ın fizik hocası kim? Fizik hocası da buyur Hocam benim demiş. Sıddık Yazgan Hoca da sen Rüşan'ın fiziğini nasıl zayıf verirsin demiş. Sonra Sıddık Yazgan Hocayı sakinleştirmeye çalışmışlar. Sıddık Hoca da Rüşan'ın fiziğini dünya beğeniyor sen nasıl beğenmiyorsun! Benim fizik öğretmenim de bir kahkaha atmış; Hocam o senin bildiğin fizikten değil, bu ders demiş. Sıddık Yazgan Hoca da ben anlamam demiş sonra da Sıddık Yazgan Hocayı sakinleştirmişler.

Başka bir anım da Fatih Erdin'in güreşten kopma noktası ile alakalı. Öyle bir noktaya geldi ki kimi güreş yapsın diyor, kimi güreş yapmasın diyor. Sebebi ise Fatih Erdin'in göz mercekleri değişmiş. Çocukken gözünde problem varmış. Güreş Eğitim'de çalışırken Fatih'in çıkışını vermek istediler ben de dedim ki; bu çocuk yetenekli bu kararı alabilmemiz için iyice düşünmemiz lazım. Bin kez düşüneceğiz, bir kez karar vereceğiz sonra göz doktoru Mehmet İhsan Emre var, o da Fatih Erdin'in takibini yapıyor. Ben de Mehmet ihsan Emre'nin yanına gittim. Hocam durum nedir, bizim arkadaş diyor ki bu çocuğun gözleri kör olur. Doktorlar biz bu çocuğun çıkışını verelim diyor. İhsan Emre de dedi ki Hocam bu çocuğu bir süre korumanız gerekiyor, zamanla düzelir dedi. Sonra gittim eğitime bu çocuğu koruyacağız dedim.

Onlar da dedi ki hiç antrenman yapmayacak. Ben de dedim ki gerekirse bir sene yatsın. Tamam dediler seslerini çıkarmadılar. Fatih Erdin bu şekilde güreş eğitimde kalmaya devam etti. Fatih Erdin'e çıkış vermediğimizin ne kadar doğru bir karar olduğunu anlamış olduk. Fatih Erdin'in babası da dışarıdan bizi dinliyormuş babası da bana diyor ki; o günü ben hiç unutmuyorum o gün Fatih Erdin'i hayata tekrar sen döndürdün dedi. Ben de ya çocuk yetenekli, bu çocukları korumak lazım. Yani ben o zaman onu korumasaydım belki bu çocuk okumayı da bırakacaktı, köyüne gidip köyde çobanlık yapacaktı, bu derecelerde kesinlikle olmayacaktı. Böyle de bir anımız oldu. Verdiğim kararlara bakıyorum, zaman zaman yanlış kararlar vermiş olabilirim ama bu kararım da kesinlikle haklıydım.

Bir şeyi hiç unutmuyorum. Biliyorsunuz benim branşım kilo düşme branşı. Ulaştırma kulübündeyim, Şampiyonaya hazırlanıyoruz. Kilo düşüyorum, halsizim. Nurettin Kurt Hocam bana bir şeyler söyledi ben de nasıl halsizim, başım falan dönüyor. Ağzımdan ne çıktığının farkında değilim, Hocaya küfretmişim. Sonra dediler ki sen Hocaya nasıl küfrettin ben de diyorum yok ya ben öyle bir şey yapar mıyım... Onlar da diyor ki yok ya sen resmen küfrettinHocaya.

Peki Hoca ne dedi dedim Hoca döndü gitti hiçbir şey demedi dedi. Hocanın kendisi de sporcu olduğu için bu sporun stresini, nasıl olacağını bilen bir insan. Neyse resmi tartıda tartıldıktan sonra yemeğe geçtim, aklım başıma geldi. Gittim Hocaya, Hocam ben böyle bir şey yapmışım, kendimde değildim. Hoca da dedi ki biz de geçtik bu devirlerden senin öyle biri olmadığını zaten biliyorum. Sen sıkıntı etme dedi bana. Hocanın bu açıdan bakması

beni çok mutlu etti. O Hocamın her zaman bende ayrı bir değeri var. Böyle güzel anlarımız oldu.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

1983 yılında Millî takıma gitmiştim. Yusuf Cambaz 62 kg Avrupa ve dünyada çok madalyası olan bir sporcu. Onunla antrenman yapma fırsatım oldu. Her tuttuğu yerden teknik çıkartıyordu. Ben de onu hayranlıkla izliyordum, şöyle bir sporcu olabilir miyiz diye. Sporcu olarak bende en çok etkiyi Yusuf Cambaz bıraktı. Benim tanıdığım güreşçilerin içinde en teknik sporcu diyebilirim. Bana üç kişi göster deseler ilk sırada Yusuf Cambaz gelir. O kadar teknik sporcu... Hatta onun yapmış olduğu bir teknik vardı, onu ben kendime göre uydurmuştum. Herkes yapamıyordu biraz fiziksel özellikli bir teknikti. Onun yaptığı tekniği ben kendime uydurmuştum.

Mesela bir tane de Reşit Karabacağın tekniğini kendime uydurmuştum. Mesela dalan bir kişiye kafasına arkaya dolama tekniği yapıyordu. Ben de onu örnek alarak bir şeyler yapmıştım. O sene o Avrupa şampiyonu oldu. Antrenör olarak Muharrem Atik'in çalıştığım hocalar içerisinde insanlarla iletişimi ve yaklaşımı çok farklıydı. Mesela Yakup Topuz ile de çalıştık biz. Ama Muharrem Atik'in yaklaşımı daha farklıydı, insanlara kırıcı değildi. Ama işlerinde en iyisini sorarsan İbrahim Akgül, hepsinden farklıydı. Hem çalışma bilgisi hem insana yaklaşımı hem de çalıştırma şekli... Mesela onun çalışmalarından hatırladıklarımı Güreş Eğitim'de hep yaptırmaya çalıştım. Gerçekten güreşin Pele'si bir insandı. Güreşe katkı açısından baktığımda da örnek aldığım bir antrenördü.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Öncelikle her şeyi Allah'a borçluyuz tabii ki ama bu zamana kadar edindiğim her şeyi güreşe borçluyum. Dedim ya hani güreş olmasaydı belki liseyi bitirecektik sonrası yoktu. Yani güreşin sayesinde liseyi okudum, üniversiteyi okudum. Hayatımın her şeyini güreşe borçluyum. Yani borcumuz güreşe... Onun için ben güreş antrenörlüğü yaptığım dönemlerde bir buçuk iki yıl ücretsiz güreş eğitimi çalıştırdığım dönemler oldu. Neden? Güreşi sevdiğim için.

Hep şunu demiştim: Ben güreşten kazandım güreşe de bir şeyler verebileyim, maddi olamasa da en azından manevi olarak bilgimi emeğimi verebildim. Ben ömrümü güreşle geçirdim hatta hanım arada zaman zaman serzenişte bulunurdu kendimi hep güreşe verdiğim için. İşe adamıştık kendimizi Hüseyin Çolakoğlu'yla beraber, Hüseyin Karakuş'la beraber, Hüseyin Teke ile beraber...

İdarecilik döneminde güreş eğitimde çoğu akşam gece 11'de eve gittiğimi bilirim. Amacım çocukların sorunlarıyla derdiyle problemleri ile ilgilenebilmekti. Hatta hanım, bey yatak götür oraya orada yat, sabah ordasın akşam ordasın, gece oradasın yatmadan yatmaya geliyorsun yatak götür de oraya ona da gelme bari diyordu. Böyle olaylarımız oluyordu.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Benim keşke yapmasaydım dediğim şeylerden en önemlisi keşke güreşe başladığım gibi hiç kilo düşmeseydim. En büyük problemim oydu, ben güreşi erken bıraktım. 1991'de üniversiteliler Türkiye şampiyonu oldum. Sonra güreşi bıraktım. Yani bırakmamın en büyük sebebi kilo problemimdi.

İnsanı çalışmaktan, hayattan nefret ettiriyordu. Keşke bilinçli olsaydım, hiç kilo düşmeseydim. Antrenörlük yaptığım dönemlerde bizim çocuklara da düşmeyin falan dedik, ama ben hep yetenekli çocukları üst kiloya attım. Hatta Fatih Erdin ile bir anımız var; Sivas'ta 14-15 yaş Türkiye Şampiyonası'na gideceğiz. Fatih dedi ki ben 61 kg falan geliyorum 59 kg'a düşeceğim dedi. Git 66 kg yap dedim. Gitti. Aradan biraz zaman geçti dedi ki; ya Hocam ben 62 kg falan geliyorum ben 59 kg yapayım, 66 kg bana biraz ağır gelir. Ben Fatih'i yine kovdum.

Şampiyonaya bir ay falan kalmıştı yine geldi, Fatih sen benimle dalga mı geçiyorsun diyip bir tokat attım. Git, 66 kg yapacaksın dedim. Gitti. Neyse bir daha gelmedi, Türkiye Şampiyonası'na gittik. 14-15 yaş... Fatih'in artık adından söz ettirmeye başladığı dönemdi. Neyse şampiyonaya başladık birinci tur, ikinci tur, 3. tur derken finale geldik. Dedim ki Fatih 59 kg'a düşürem mi seni dedim. Yok Hocam iyi ki düşürmemişsin dedi. Çıktı şampiyon oldu. Bir sonraki hafta Rize'de 14-15 yaşların Türkiye grekoromen şampiyonası var. Sonra dedim ki haydi Fatih Rize'ye gidiyoruz. Tamam dedi, gitti orda da şampiyon oldu. Ondan sonra Fatih ben ne diyorsam onu yaptı.

Antrenör olduktan sonra keşke çalışmaları böyle yapsaydım şöyle yapsaydım dedim. Çünkü arkamızda kimse yoktu. Cahillikle bazı yapmamamız gereken şeyler oluyordu. Ama bizi yönlendiren olmadığı için bilmiyorduk. Antrenör olduktan sonra farkına varıyorsun. Belki o dönem o gerektirdi, öyle yapılması gerekirdi. Bir sporcunun daha ileri gitmesi için o çalışmaların olmaması gerektiğine ben antrenörlük yaparken karar verdim ve yapmadım. Ondan sonra biz büyükler kategorisinde de bir sürü sporcu yetiştirdik.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Güreşe başladığımız zaman biz ot minderlerle başlamıştık. Onun adına çeltik sapı deriz yorganı diker gibi o çeltik saplarını da dikmişler. Etrafı kapalı, onları da yan yana koyup, üstüne bir de çadır branda... Salon da küçüktü hatta salon denecek gibi de değildi. Tavan alçak, alan küçük, malzemesi yoktu. Biz başladığımız dönemde halat bile görmedik. Ama sonraki dönemlerde Çorum'a geldiğimiz zaman Atatürk Spor Salonu arkasındaki salon görünce bu koca şeyi niye yapmışlar derdik. Devasa bir şey gibi gelirdi bize, neden derseniz Osmancık'ta çocukluğumda salon yoktu.

Çalıştığımız yer ufak bir yerdi, malzeme yoktu. O gün ne bulduysam kıyafet olarak, antrenmana onunla gidiyordum. O zaman imkân yoktu gece yattığımız pijamalarla bile antrenmana gidiyorduk. Güreş ayakkabısı hiç yoktu o zaman, hiç unutmuyorum.

en Türkiye'de madalya alınca Sıddık Hoca ilk ayakkabımı ve mayomu vermişti. Önceden maça giderken Gençlik Spor sana malzemeyi emanet veriyordu. Ayakkabını, mayonu, eşofmanını şampiyonalar bittikten sonra geri veriyorduk. O zamanlar mayolar kısaydı, şimdiki mayolar daha iyi, uzun. Eski mayoların bel kısmı daha açıktı. Şu anki mayoların hem kalitesi hem de şekli şemaili güzel. Önceden dediğim gibi bir tişört bulmak bile zordu. Şimdi Allah'a şükür her şey var.

Bir sporcu bir antrenmanda dört tişört kullanıyor, yani o kadar bol malzemeler. Eskiye göre şimdiki malzemeler de daha bol. Mesela Mevlâna Spor Salonu'nda antrenmana gidiyoruz, malzemeler o kadar bol ki... Bizim spor yaptığımız eski dönemleri görseniz ne ağırlık var, ne başka bir malzeme... Eşlerle ağırlık antrenmanı yapıyorduk...

Sıddık Hocanın bir çalışması vardı, artık bacaklarımız kopuyordu. Mesela Sıddık Hocanın zamanında köprüye düşerdim, dört kişi üstüme otururdu. Orada beni ileriye geriye sallarlardı bu şekilde biz çalıştık Osmancık'ta. Halatı ben burada, Çorum'da tanıdım. Yani malzeme olarak o dönemle bu dönemi kıyaslamak mümkün değil. Hatta hiç unutmuyorum Osmancık kaymakamı Nejdet Diken, biz takım halinde derece yapınca kaymakam bize Eşofman takımı yaptırmıştı. Takım elbise yaptırmıştı bir de. Osmancık'ta lokantanın birinde de bir yıl bize yemek yedirmişti. Ondan sonra daha iyi antrenman yapmaya başladık. Yoksa gidiyorduk evde ne bulursak yiyorduk tarhana çorbası pilav en meşhur yiyecekti bizim için.

Şimdiki sporcuların imkânı çok. Hatta size bir şey anlatayım Osmancık'ta çalıştığımız dönemlerde kahvehanelerdeki televizyonda filmler olurdu. Bizden kim dediyse, Sıddık Hocaya kahvede film izliyorlar diye şikâyet etmişler.

Ama oraya da gitmeye para lazımdı. O da bizde çok yoktu. Zaten çay içmeyince de filmi izletmiyorlardı. Neyse Sıddık Yazgan Hoca bir gün antrenmanda dedi ki kimseyi kahvede görmeyeceğim film izlerken dedi. Antrenmandan çıktık eve gidiyoruz, bir kahvenin yanından geçtik. Bir film oynuyor gözüm takıldı. Dedim ki acaba Sıddık Yazgan Hoca kahvenin dışarısından film izlediğimi görür mü? Çekindim. Bizim için bu hareketler bile büyük saygı içeriyordu. Çünkü çekiniyorduk, Hocaya saygı daha başkaydı. Ama şimdiki sporcular öyle değil. Şimdiki gençlik işi bitince Hocayı anında satabiliyor. Yaşadık bunları, eski sporcularla şimdikiler çok farklı.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Şimdi şöyle söyleyeyim; ben sporcuyum yemeyi içmeyi severim. Yüzmeyi severim, müzik dinlemeyi severim, ormanlık alanda gezintiye severim, mantar toplamasını severim, bağ bahçe işlerini çok severim. Onun dışında kahve alışkanlığım yok. Gençlik döneminde zaman zaman gidiyordum ama en az 15 yıldır gitmiyorum. Denize gitmeyi çok seviyorum. Bu şekilde, hayatım böyle.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Sporcu olmak çok farklı bir şey. Normal insanlardan farkın oluyor. Çünkü sporcular her şeyiyle örnek olması gereken kişiler. Sporcular önce yaptığı sporu bir meslek olarak kabul

etmesi gerek. Yani bu benim bir işim diyerek sahiplenmesi; bu işin çalışmasını, dinlenmesini, beslenmesini düzenli yapması gerek.

Kendisini çalıştıracak Hocayı da dinlemesi Hocaya saygı duyması ve bu Hocanın tecrübelerinden faydalanması gerek. Şimdi Hoca sahaya girer o sporla ilgili bir şeyler gösterir Hocanın tecrübeleri vardır, onları aktarır. Ama sporcunun da bunu öğrenmesi lazım. Ben hep şunun ezikliğini çektim; beni yönlendirecek kimse olmadı. Ailem olsun, yakınlarımdan olsun ben bunun ezikliğini çok yaşadım.

Onun için yönlendirecek kişinin sporcusunu iyi seçmesi lazım. Sporcunun ben sporumu da yaparım hayatımı da her şekilde yaşarım dememesi lazım. Bana göre iyi bir sporcu olacaksan bu hayatta fedakârlık edeceksin ki ileride şampiyon olduğunda hayatta sana bunun karşılığını versin.

RÜŞAN ÇETİN

FOTOĞRAFLAR

ANTRENÖR

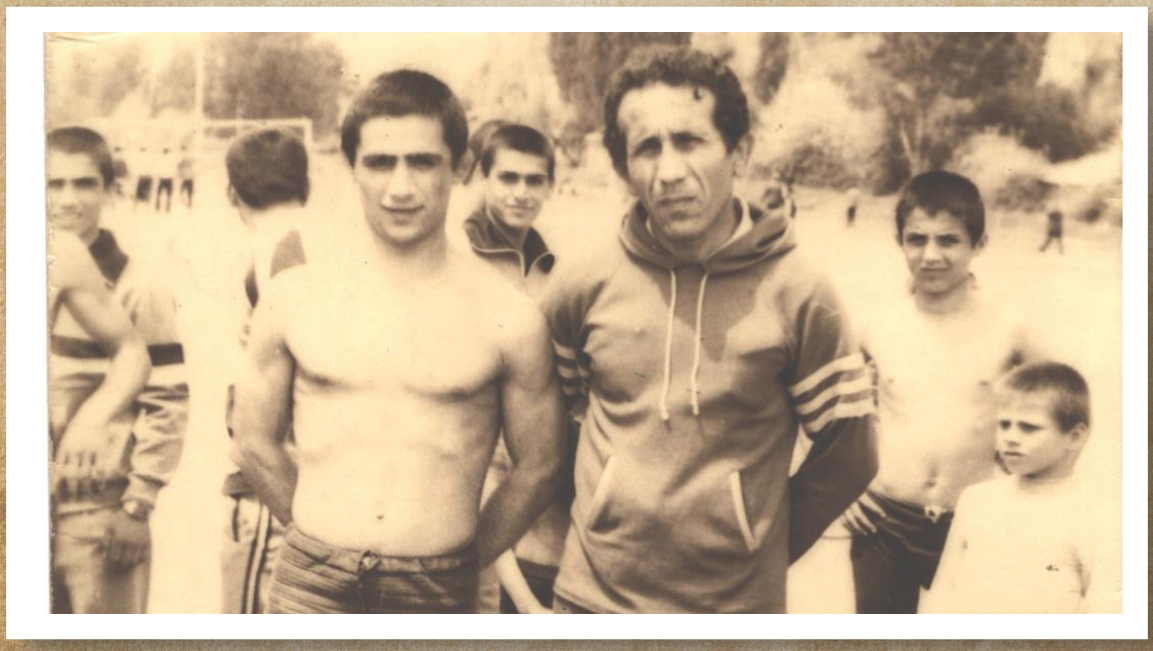

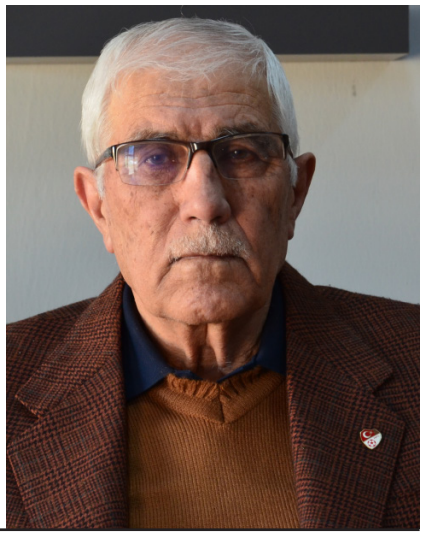

SAİM ÇİLİNGİR

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

28.02.1939 yılında Çorum'da doğdum. İki kardeşiz bir tane ağabeyim var. Annem genç yaşta vefat etti. Kırıkkale Makine Kimya'da çalışırken banliyö treninin altında kaldı. İlkokulu bitirir bitirmez ağabeyi fabrikaya alıyorlar çırak olarak annemden dolayı, babam tatlı kireç ustasıydı. Çorum'un bütün evlerinin dış cephesini sıvayan bir ustaydı. Babam şehir dışlarına çalışmaya giderdi. Benim dedelerim birbirleriyle akraba olduğu için içi rahat bir şekilde bizi bırakıp çalışmaya giderdi. Dedelerimin ninelerimin yanında büyüdüm.

İlkokulu İnkılâp İlkokulunda okudum. Ortaokulu, Çorum Lisesinin ortaokul kısmında okudum. 1. Sınıfta bir dersten kaldım ve ortaokulu terk ettim. Daha sonra Kırıkkale'ye gittim. Ağabeyim orda çalışıyordu. Makine Kimya'da annemden dolayı beni de aldılar işe. Bir – bir buçuk sene kadar çalıştım. Daha sonra 17-18 yaşlarında askere gittim. Evvelce ekmek karnesinden dolayı beni 3 yaş büyük yazdırmışlar nüfusa. Ekmek karnesini fazla almak için... Askerliğimi Ankara Muharebe Okulunda yaptım. Çavuş olarak bitirdim. Ama her zaman içimde futbol vardı. Çocukluğum meydanlarda çıplak ayaklarla futbol oynayarak geçti.

Askerden sonra Çorum'a dönmüştüm. Çolak İsmet sayesinde Çimentospor'da başlamıştım. Toplantılarımız oluyordu. Bir yemek toplantısında idareci olan İsmail Bey, benden için Kırıkkale'den geldi dedi. -Bu arada ağabeyim de Kırıkkale'de sporcu bir adamdı. Çorum'a gelirdi. Takımla beraber Çorum'a golünü atardı. Yine golü Çorumlu attı derlerdi.- İdareci olan İsmail Bey bana yarın gel işe başla dedi. Çimento fabrikasında laboratuvarda kalite

kontrolde 25 sene çalıştım. 1961 yılında çimento da işe başladım. 1964 yılında görücü usulü olarak evlendim. Bir oğlum bir kızım var. Kızım ikizdi, erkek oğlum küçükken vefat etti nazardan dolayı. 1984'te emekli oldum. Genel Müdür Sedat Yıldız, bir gün fabrikaya geldi. Bana futbolu da sevdiği için dedi ki; "seni Arabistan'a gönderelim mi? Gider misin?". Ben de tabi, hayhay, giderim dedim ve Arabistan'a gittim. Eski Fabrika Cidde'deydi. Yeni fabrikayı Kızıl Denizin yanına kuruyorlardı. İşletmesine Türk Çimento Fabrikalarından geliyorlardı. Bir 5 sene de Arabistan'da çalıştım. Geri döndüm sonra evlatlarımı evlendirdim.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

İlkokul çağlarımda 1955-1956 yıllarında sporla tanıştım. Mahalle maçları yapardık. İlk lisansımı Çolak İsmet vesilesiyle Çimentospor'da yaptırdım.

Askerden sonra memleketime Çorum'a geldim. Çorum'da Çolak İsmet zamanın iyi futbolcusuydu, beni çarşıda gördü. Hoş sohbet ettikten sonra; "ben Çimentospor'dayım imkânları çok iyi arabayla gidiyoruz geliyoruz antrenmana. Forma çok, ayakkabı çok sende gel antrenmanlara" dedi. O vesileyle antrenmanlara başladım. O zamanlar stat daha topraktı. Gittim, Hocamla tanıştırdılar beni. Hoca bana "ayakkabıların var mı?" dedi. Bende ayakkabılarım yok ben çıplak ayakla oynarım dedim. Çıplak ayakla antrenmana başladım. Antrenman sonunda Hocam bana yarın gel de malzemelerini verelim sana dedi. Öylelikle başladım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Mahalle maçları yapardık. Ben genelde Çimentospor'daydım. Çimentospor'un antrenörü Hikmet Hoca Çorum Lisesinin beden eğitimi öğretmeni. İzmir Karşıyaka'da futbol oynamış. Takımı evine çağırıp ikramlarda bulunurdu. Takım ruhunu bir arada tutmak için. Bu bahsettiğim anılar 1961 1962 yılları.

Takım arkadaşlarımın içerisinde Çorumlu olarak sadece ben vardım. Amasya'dan, Tokat'tan, Samsun'dan, Ankara'dan gelen öğrencileri hem okutur hem de oynatırdı. Çimentospor olarak 1. Amatör Ligde oynardık. Köy hizmetleri vardı o zamanlar. Daha Çorumspor bile yoktu. İlçe takımları vardı. İskilip Spor, Kargı Spor, Bayat Spor, köy takımları bile vardı.

Çimentospor her sene Çorum şampiyonu oluyordu. Çünkü kadrosu iyiydi. Hem de seyircisi çok fazlaydı. O zamanlar maçta ve maç sonrasında bizi çok kovalayanlar oldu bıçak çekenler oldu. Gruplar oluyordu, şehir dışlarında maçlara giderdik. Genelde biz Ankara'ya giderdik. Orda Muhafız Gücü, Jandarma Gücü gibi güçlü takımlarla oynuyorduk ve genelde yenilirdik. Bizde yediğimiz içtiğimize bakardık. O sene sağ bek de oynadım genelde böyle oynardım.

Takımın hamalı derlerdi bana. Sonra futbolculuğu bıraktıktan sonra -1977'de bıraktım futbolu- Çimentospor'un genç takımına baktım. Antrenörlük kursuna gittim. Antalya'da 80'li yıllarda açılan Antrenörlük kursuna katıldım. UEFA B belgesi aldım.

UEFA B belgesini ilk alanlardan birisiyim. Mecitözü Sporun antrenörlüğünü 90'lı yıllarda yaptım. O dönem de kulüp başkanının adı Ahmet Bilgin, Mecitözü Spor o dönemlerde 2. Amatördeydi. Toplama takım olduğu için başarı elde edemedik. Kulübe bağış yapanlar takımda oynadı. Hatırını kıramadıkları oynadı ve başarı elde edilemedi. 3-4 yıl burada antrenörlük yaptım. Kulübün alt yapısı, genç takımı falan yoktu.

1986 yılında Amatör Spor Kulüpler Federasyonunu (AKSF) ilk kuranlardanız. Hakan Yılgörile amatör spor dergisi çıkarmaya başladık. Müteşebbis heyeti kurduk. Ziyaretlerde bulunmaya başladık. Validen belediye başkanına kadar her yere ziyaret de bulunduk. Çıkardığımız dergileri tek tek dolaşarak, mağazaları dolaşarak abone yaptık. Dergi aylık çıkıyordu. Her ilin ASKF, belediyeler, Millî Eğitim'e her ay gönderirdik. ASKF'nin ilk Başkanı Hakan Yılgör idi. 3-4 dönem yönetimde bulundum. Sefer kurtaran yönetimiyle de bir dönem çalıştım. ASKF'de sekreterlik görevi yaptım. Çorum'daki bütün takımların lisanslarını ben yapardım.

Türkiye Antrenörler Derneğini kurduk. Cemalettin Hoşgör, Mehmet Hacıismailoğlu bir de ben TÜFAD'ı kurduk. TÜFAD'ın ilk başkanı Mehmet Hacıismailoğlu oldu. Antrenörlük dönemim bittikten sonra saha komiserliği yaptım. 5-6 yıl saha komiserliği yaptım. Daha sonra Çorumspor'un stat müdürü olarak 10 yıl görev yaptım. Daha sonra Çorum Belediye Spor geldi, orda da 5 yıl yaptım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

En iyisi ve en çok çalıştığım Hoca; Çorum Lisesinin beden eğitimi öğretmeni olan Hikmet Hocadır. Ben bir dönem Güneş Spor'da oynadım. Oradaki Hocamın adı da Şükrü Sırçalı idi. O da değerli bir insandı. Bende iz bırakan Hoca Hikmet Hocaydı, çok ilgilenirdi. Bir Hocadan daha fazlaydı baba gibi abi gibi davranırdı bize.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Amatör lige verdiğim hizmetlerden dolayı birçok plaketim var. Gençlik Spor İl Müdürlüğü tarafından verildi, ASKF tarafından verildi.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Bana "top geçer adam geçmez" derlerdi.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Tokatlı Bahattin vardı. Kaleci Yılmaz vardı. Daha elbette birçok kişi var ancak bu iki isim eskilerin unutulmazı olarak aklımda kalanlar.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Çimentospor'a gidip ilk antrenmanım da Hikmet Hocam bana; "ayakkabın yok mu?" deyince "yok Hocam ben çıplak ayakla oynarım" dediğim anımı hiç unutamıyorum. Bir de amatör maçlar çok çekişmeli olurdu. Sert olurdu. Hep kavga olurdu. Maç bitiminde kavga etmek için bekleyenler vardı. Bu olaylar da kötü birer anı olarak kaldı.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi Neden Etkilediler?

Bizim Çimentospor'da Merzifonlu Cengiz vardı. Asaf derlerdi. Sol ayağını harika kullanırdı. Öyle ki tüm topları adeta adrese teslim ederdi. Asaf özenilecek biriydi.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor hayatımda çocukluğumdan beri tek bir sigara dahi içmedim. En büyük kazanımım belki de sağlıklı yaşam olmuştur. Ben bugün benim diyen sporcularla beraber koşarım. Spor sayesinde iş buldum. Bulduğum iş de 25 sene çalışarak emekli oldum.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu Mu?

1967 yılında Çorumspor kuruldu. O sene veya 1 sene sonra o dönemin başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu bizden futbolcu almak istedi. Profesyonel takıma futbolcu alacak. Bizim Çimentospor'dan 5 kişi istedi ve 5 bin lira verecekti. O zamanın şartlarıyla da çok iyi para. Ben diyorum ki ya git profesyonel olunur mu her şeyin göz önünde. Otursan suç kalksan suç, disiplin anlamında diyorum, amatör serbest ve ben kabul etmiyorum. Gitmiyorum bazı arkadaşlarım gitti keşke yapsaydım dediğim bu olmuştur.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Benim çocukluğumda top falan bulmak çok zordu. Hayvan bağırsağının son kısmını alır, onu şişirir, ucunu bağlar top oynardık. Talaş doldurulmuş toplar vardı. Daha sonra memeli toplar çıktı. Memeden şişirirdik. Sonra memeden bağlardık içine iterdik. O top çamurda, yaşta, yağmurda daha sert olurdu. Kafa vurduğumuz zaman acıtırdı. Ayakkabılarımız Dinyakos diye bir marka vardı, Samsun'dan gelirdi. Güzeldi kramponlar. Krampon olmadan önce de keslerle oynardık. Normal spor ayakkabısı gibiydi. Formalarımız normal formaydı.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Yürümeyi çok severim. Yazın denize gitmeyi çok severim. Kaplıcalara gitmeyi çok severim.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Kötü alışkanlıklarından uzak durmalarını isterim. Sevgi saygı olmazsa olmaz. İyi bir sporcu, çok saygılı olmalıdır. Benim vereceğim mesajlar bunlar.

SAİM ÇİLİNGİR

FOTOĞRAFLAR

DOĞTAŞ
HAFRİYAT

ANK

SALİM ERKOÇ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

6 Mart 1955 yılında Çorum'da doğdum. İlkokulu Çorum Bahçelievler İlkokulunda okudum. Ortaokulu Eti Ortaokulunda okudum. Liseyi Endüstri Meslek Lisesinde okudum. Yüksek Okulu Mersin Eğitim Enstitüsünde bitirdim. Mersin Eğitim Enstitüsünü bitirdikten sonra ilk görev yerim olan Gümüşhane Kelkit Öğütlü Köyüne öğretmen olarak başladım. Sınıf öğretmenliği yaptım. Çocukluk yıllarım çok sönük de geçmedi, pek parlak da geçmedi. Her çocuk gibi ben de kiremit ocaklarının tozunu yuttum.

Rahmetli babamın gitme demesine rağmen harçlıklarımızı çıkarmak için veya çevremizdeki arkadaşlarımızdan etkilenerek kiremit ocaklarında çalışmış kişiyim. Hatta futbolculuk dönemlerimde, sporculuk dönemlerimde, kiremit ocaklarından çıkıp koşa koşa maça, oynamaya gitmişliğim vardır.

İlk görev yerim olan Gümüşhane Kelkit'te bir buçuk sene çalıştıktan sonra, 11 Eylül 1980 yılında Çorum'da göreve başladım. 12 Eylül'de yani birgün sonra ihtilal oldu. Çorum'da da ilk görev yerim Kuruçay Köyü idi. Burada altı yıl ilkokul öğretmenliği yaptım. Sonra futbol hakemliğinde yükselebilmek için, Ankara'ya tayin istedim. Tayinim Ankara'ya çıkmadı, Samsun'a çıktı. Dört yıl da Samsun'un Alaçam İlçesi Çamalan Köyü'nde görev yaptım. 1990'da tekrar Çorum'a geldim. İnalözü Köyü'nde bir yıl görev yaptıktan sonra, Çorum Çatak Köyü'ne geldim.

Burada da beş yıl görev yaptım. 1996 yılında Çorum Merkez Albayrak İlkokuluna geldim. 2005'e kadar görev yaptım ve emekli oldum. 1995 yılında evlendim. 39 -40'lı yaşlarında

idim evlendiğimde. İki oğlum var. Büyük oğlum makine mühendisliği okuyor, küçük oğlum Anadolu Lisesi son sınıfta. Askerliğimi 1981-1982 yıllarında Erzincan'da er öğretmen olarak kısa dönem yaptım, dört ay. Emeklilikten sonra çalışmadım. Bağım ve bahçemde vakit geçiriyorum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla benim tanışmam ortaokulda salon sporları ile başladı. Bizi ilk tanıştıran Beden Eğitimi Hocamız Niyazi Gül'dür. 12 yaşlarımızda, şu anki güreş eğitimin olduğu salonda voleybol oynayıp, maçlarımı izlediğimi hatırlıyorum, en temelinde Yeşilyurt Mahallesi'nde yaşıyordum. Mahallenin futbol takımında çok renkli isimler yer almaktaydı. Mahalleler arası müsabakalarda çok çekişmeli maçlar oluyordu. Mahallemizin takımında yer alan iyi futbolcuları örnek alır, onlardan esinlenerek iyi takımlara gitmeyi isterdik. Büyüklerimiz, Adnan Özaçar, kardeşi Kenan Özaçar, Tankut, Soner, Adnan Erduran, Uğur İlten, Oktay, Ferit (Fantoma Ferit) vardı. Hatırlayabildiklerim bunlar. Mahallemizin takımı gerçek anlamda elit oyuncuların olduğu bir takımdı. Mahallelerarası maçlar kulüplere göre daha çok rağbet görürdü. Hiç unutmam mesela, kara yollarının saygı duyduğum bir oyuncusu vardı Şahin isminde. Kalecileri şu an Antalya'da yaşıyor. Bunları gördükçe biz de futbol oynayalım dedik ve Çorumgücü'ne gittik.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlk lisansım 1969'da çıkartıldı. Antrenörümüz Orhan Temiz (Topal Orhan), Kulüp Başkanı Saffet Ceritli vardı. O zamanlar 14 yaşında idim. İlk defa genç takımda oynadım. Kısa bir süre sonra da A takımda oynamaya başladım (1. Amatör). Bir yıl sonra 1969-1970 yılında Çorum Gücü'nde yine kaldım. Bize Sungurlu'dan (rahmetli olan) Sucu Mustafa, Terzi Şahin abiler geldi oyuncu olarak. Sungurlu takımının en iyi futbolcularındandılar kendileri. Biz o sene Çimentospora yenildik. Rahmetlik Lokman abinin atamadığı penaltılar sonucu 1–0 yenildik. Şampiyonluğu Çimentospor aldı. Daha sonraki yıl 1970 yılı, biz grup olarak Kargı Seri Spora geçtik. Ayçin Kul, rahmetli Mehmet Hacıismailoğlu, Hüseyin Höke (çekiç deriz biz), Rahmetli Mehmet Çelik, Necip Çiftçi ağabey, Şakir Keskin, kaleci Mahmut Atmaca, antrenörlüğümüzü de Ayçin Kul Hocamız yaptı, tabi oyuncu, antrenör olarak ağabeylik yaptı, kaptanlık yaptı, her şeyimizdi bizim.

Grubumuzu hiç dağıtmadık. O yıl birinci amatör kümede Çorumspor ile kafa kafaya maç oynadık. Çorumspor A kadro ile bizim karşımıza çıktı. Sadece Metin ve Osman oynamadı. 3. ligdeki takım bir iki eksikle bizim karşımıza çıktı. 1. Amatör kümede Çorumspor ile çekiştik. 1-1 kalarak o yıl şampiyon olduk. Onların da bir mağlubiyeti vardı. Kargı Seri Sporun bir şampiyonluğu vardır o da o zamandır. 2 yıl oynadıktan sonra 1971 yılında Genç Karmalar maçlarına katıldık. Önce kendi ilinde il karması sonra iller arası grup grup maçlar yapılıyordu. Çorum karması olarak ben orta saha oynuyordum. Hatırladıklarım İhsan İdikut, Ahmet Metineren, İsmail Çevik, Garip vardı. 1971 yılında Samsun'da Trabzon genç karması ile oynarken o zaman genç Millî takım Antrenörü olan Nejdet Niş tarafından genç Millî takım kadrosuna seçildim.

En büyük başarım odur. Kendisi otelde beni çok beğendiğini genç Millî aday kadrosuna seçildiğimi söyledi. Benimle beraber o grupta genç Millî aday kadrosuna Trabzonspor'dan Güngör seçildi. O da çok elit bir sporcuydu. Uzun süre Trabzonspor'da futbol oynadı. Fakat bana gelen bu teklif sözde kaldı, çağrılmadık. Üzerimize de düşen yoktu zaten. Bizim dönemimizde amatör sporculukta 3 branşta oynama hakkı vardı. Ben de futbol, basketbol ve voleybol seçtim. Gitmiş olduğumuz takımların eğer varsa hem futbol takımında hem de voleybol ve basketbol takımlarında oynadım.

1973 yılında Çimentospora geçtik. Samsun'daki oynadığımız maçların etkisinde kalınmış olacak ki Samsun Spor'dan teklif aldık. Rahmetli Yusuf Şimşek arayarak Samsun Spor'a beni istedi. Ama rahmetlik babam futbol olduktan sonra ne fark eder sen amatör olarak oyna dedi. Eğitimini tamamla sen, profesyonel olarak gitme dedi. Gurbette ne yapacaksın deyince orası da öylece kalmış oldu. Çorum Çimentospor'da yıllarca amatör olarak oynadım. Çimentospor'da oynadığımız yıllar boyunca, bir kez İskilip Spor'a şampiyonluğu kaptırdık. Onun haricinde oynadığımız yıllar boyunca hep şampiyon olduk. Çünkü Kargı Spora giden bütün grup olarak Çimentospor'a geçmiştik, ilk gittiğimizde antrenörlüğümüzü yapan değerli abimiz Orhan Coşkun, bizim her şeyimizdi.

Onun yanında görev yapan Saim Çilingir ağabeyimiz vardı, Yavuz Sucuoğlu vardı yöneticimiz. Epey bir süre Çimentospor'da top oynadık. Amatör spor gruplarında Çorum'u dışarıda temsil etme hakkı kazandık. Mesela bir grupta Yozgat'a gittik, Merzifon Spor da orada idi. Biz ne zaman Merzifon Spor'la karşılaşsak yeniyorduk ama Yozgat'ta değişik bir şey oldu. Yemekhanede maça bir saat kala tıka basa köfte yedik, maça çıktık. 6. dakikada adım atacak mecalimiz kalmadı. Merzifon bizi 3–2 yendi ve gruplardan elenip o şekilde geri geldik. Kendi hatamızın cezasını Merzifon Spor güzel bir şekilde kesti. Voleybol ve basketbolda da şampiyonluklarımız var ama gruplara pek fazla çıkamadık. Diğer branş takımlarında da gene biz vardık. Yusuf Çilingir, Ahmet Metineren, şu an hatırlayamadığım birkaç arkadaşım daha vardı. Çimentospor'dan sonra bir buçuk sene kadar Osmancık Spor'da oynadık. Yine aynı ekiple gittik. O sene de Osmancık Spor şampiyon odu. Birinci amatör kümede onlarla gruba gitmedik. 1979'dan sonra başladığım için futbolla eskisi kadar ilgili olamadım,

Eti Ortaokulunda da basketbol branşında şampiyon olduğumuzu hatırlıyorum. Liselerde de iyi takımlarımız vardı. Çorum Ticaret Lisesi'nde bir sene okudum. O yıl liseler arası Türkiye 3.'sü olduk. Lisedeyken futbol, voleybol ve basketbol ile ilgilendiğim için antrenmanlardan dolayı fırsat bulupda okula hiç gidemedim. Voleybol ve basketbol branşlarının ikisinde de o yıl Çorum şampiyonu olduk. Futbolda Türkiye 3.'sü olup okula döndüğümde, bütün hocalar beni sözlü sınav yapmak için arıyorlardı. Ben de hangi derse hazırlanayım, hangi sınava nasıl gireyim dedim; bunun üzerine okulu bıraktım. Bir sonraki yıl Endüstri Meslek Lisesi'ne başladım. Orada da voleybol, basketbol ve futbol takımlarımız vardı ama orada derece yapamadık. Bir defa voleybolda şampiyon olabildik o kadar.

2 Mart 1979'da ilk görev yerim olan Gümüşhane Kelkit İlçesi Öğütlü Köyü'nde göreve başladım. Bir yıl çalıştım. 11 Eylül 1980'de Çorum'a geldim. 1981-1982'de 4 ay Erzincan'da askerlik yaptım. Sonrasında tekrar Çorum'a geldim. 1982-1983 yıllarında Çorum Çimentospor'da futbol oynadım. 1983–1984 sezonunda hakemliğe başladım. O zamanki hakemlerimiz, Rahmetli İbrahim Kurtaran Abimiz (Allah rahmet eylesin), Naim Sezgin

(Allah rahmet eylesin), Ömer Erişen (Allah rahmet eylesin), Abdulkadir Özen, Bahri Göktürk, Sadi Döner hakem komitesinde ise Cihan Olur vardı. 1983-1984 yıllarında hakemliğe başlayınca oyunculuğu bıraktım. Hakemlerden Ertuğrul Erişen, Ahmet Yazıcı, Murat Adıgüzel, Mehmet Höke, Mustafa Selçuk hakem arkadaşlarımızla birlikte uzun süre hakemlik yaptım. Kuruçay Köyü'nde öğretmenlik yaparken futbol hakemliğinden klasman hakemliğine terfi ettim. Bir üst klasmana da terfi edebilmem için Ankara'ya öğretmen olarak tayin yaptırmaya çalıştım. Olmayınca da Samsun'a tayin yaptırdım. Dört yıl Samsun bölgesinde görev yapmama rağmen maçlara yine Çorum bölgesi olarak çıktım. 1992-1993 yıllarında da klasman hakemliğinden düştüm ve futbol hakemliğini bıraktım. Yaklaşık on yıl futbol hakemliği yaptım. Sonrasında salon sporlarına dönüş yaptım. 1992-1993'te voleybol hakemliğine başladım.

O zaman voleybol il temsilcisi Yalçın Kıbır idi. Uzun yıllar Yalçın Abi temsilcilik yaptı. Voleybol hakemliği yapan Celal Pekcan (rahmetli), Zeki Ediş (rahmetli), Hüseyin Karabudak (rahmetli), Mustafa Selçuk (rahmetli), Metin Küçükakman (rahmetli) vardı Bunun haricinde 7 sene basketbol il temsilciliği yaptım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Çorum'da uzun süre amatör sporcu olarak müsabakalara çıktık. İlk antrenörüm futbolda rahmetli Orhan Temiz'di. İlk Orhan abi ile başladık. Daha sonra Çimentospor'da oynarken antrenörümüz Orhan Coşkun'du. Uzun süreler Orhan abi ile çalıştık. Genç karmalarda da rahmetli Ahmet Topkaya ile çalıştık. Bu sırada 1973-1974 senesinde Çorumspor'da idim. Çorumspor'da bir ara İsmail Kurt ile çalıştık. Çorumspor'da furya başladı. Biz 7-8 kişi Çorumlu olarak Çorumspor'a geçtik. O sene Şakir Keskin, Hüseyin Höke, ben, Ersin Beyazıt, Rahmetli Mahmut Altınörs abi, Ayçin Kul gibi isimler 1973-1974 senesinde Çorumspor'a geçtik. Amatör takıma A takım olarak alındık ve oynadık. O sene Çorumspor şampiyondu. 3. ligten 2. lige çıktık. Benim için Orhan Coşkun daha çok iz bıraktı. Uzun süre beraber çalıştık birebir ilişkilerimiz daha iyiydi.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Yani amatör spor olarak takım sporları yaptığımız için böyle bireysel olarak aldığımız bir şey yok ama takım sporlarında almış olduğumuz şampiyonluklar sonucunda madalyalar, kupalar mutlaka var.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Futbolda baya anılarımız çok. Çorumspor maçı orta hakem Sadi abi, Sadi Döner yardımcılığı ben yapıyorum. Bir pozisyon oldu pozisyon gereği Çorum Gücü'nden Necati Hoca, hiç unutmuyorum çok iyi takip sonucu o topla buluştu. Çaprazdan vurdu golü attı. Nizami bir gol idi. Maçın orta hakemi kulakları çınlasın Sadi Döner, bulunduğu pozisyon çok güzel olmamasına rağmen bir düdükle golü iptal etti. Sadi Hocanın bana gelip danışmasını

bekledim ama Sadi Hocam birkaç dakika içerisinde bana gelemedi. Çünkü golü iptal ettikten sonra Çorum Gücü Sporlular Sadi Hocamın etrafını çevirdiler.

O sene takımda Yusuf Çilingir, İbrahim Çatal, Necati Hoca vardı. Uzun müddet Sadi abinin bana gelmesini bekledim 3-5 dk sonra bana koşarak geldi. Salimciğim kesinlikle bu gol gol değil. Bu kişisel kararım benim, kararıma uy dedi. Ben de Sadi abiyi bekledim. Yanımıza gelen sporcuları uzaklaştırarak Sadi abiye sen pozisyon olarak çok geriden geliyorsun, ben pozisyonun içerisindeyim. Gol çok temiz bir gol.

Necati Hoca koşarak takip edip golü yaptı. Gol ofsaytla ilgili değil. Golü lütfen geçerli say. Golü ver dedim. Yok Salimciğim benim şahsi kararım kesinlikle gördüm ofsayt var diyerek golü vermedi. Ben de Hocam gol nefis bir gol boşa gitmesin. Madem öyle ben bundan sonra hakemliği yapmıyorum diyerek bayrak direğini kenara bıraktım, sahayı terk ettim. Hakem odasına Bağkur İl Müdürü Yüksel Demirel geldi, Salimciğim maça çık devam edelim dedi. Ben de dinlemedim orada hakemliği bıraktım maça çıkmadım bırakıp gittim.

Voleybolda bir bayram arifesinde rahmetli Zeki Eriş ile Erzurum'da maçım çıktı. Hemen Erzurum'daki hakem arkadaşlarımdan birini aradım. Hasan arkadaşımdı. Biz Erzurum'a geliyoruz bayram arifesi dönüşte sıkıntı çekeriz dönüş biletimizi alır mısın dedim. O da ne demek Salimim, siz sağ salim buraya gelin dedi. Biz de Erzurum'a gittik. Arkadaşım karşıladı. Misafirhaneye yerleştirdi maça kadar istirahat edin, maçtan 1 saat önce alırım salona geçeriz dedi. Biletimizi aldın mı Hocam dedim. Tamam Salimcim biletiniz alındı hiç bir sorun yok dedi. Biz maça gittik, maçı yönettik. Maçtan sonra terminale geldik terminal ana baba günü, hiç unutmuyorum. Dadaş seyahatten alınmıştı bilet. Hasan dediğimiz arkadaş biletimizi ayırtmıştı.

Biletimizi alabilir miyiz diye arkadaşa söyledik. Çalışan arkadaşta Hasan Hoca'ya dedi ki, Hocam 3 gün önce ayırt ettirmişsin aradan 3 gün geçtiği için bizi aramadığın için biz biletleri sattık dedi. Terminal tıklım tıklım dolu. Dönüş biletini 1 hafta sonraya ancak bulabiliyoruz. Hasan bizden özür diliyor. Hocam kusura bakmayın. Özürün biri bin para. Hasan adamlara çıkışıyor. Adamlar da Hocam ayırt ettirdiniz ama aradan 3 gün geçti. Teyit olmadı biz de sattık. Oradan birisi dedi ki ek araç koyuyorlar falan dedi. Biz de gittik rahmetli Zeki'yle bilet aldık. Araba kalkacak. Arabaya baktık eski bir şey. Yolda bizi geçmeyen vasıta yok. O kadar yavaş gidiyor fakat güzel bir yanı da kış mevsimi olduğu için üşüyoruz ama arabanın kaloriferi çok güzel çalışıyor tıkır tıkır. Erzurum'dan yol ayrımı Yağlıya kadar 18 saatte geldik. Hiç unutmuyorum o yolcuğu. Böyle güzel bir şey yaşadım voleybol hayatımda.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Türkiye'de çok değerli kısıtlı sporcular var. Yöneticilik yaptılar antrenörlük yaptılar. Spor hayatları bittikleri halde devam edenler var hala. Bunların içinde örnek alabileceğim kişiler mutlaka var. Hem sporcu olarak hem de Hoca olarak. Mesela yapmış olduğu işe saygı duyduğum kişiler içerisinde geçenlerde vefat eden Türk sporuna katkısı olan Özkan Sümer'i sayabiliriz Trabzon'dan. Bunun yanı sıra Galatasaray'dan Fatih Terim'in yapmış olduğu işi de takdir edebiliriz. Şenol Hocayı yine takdir edebiliriz. Örnek teşkil edebilecek kişiler bu

isimler. Son zamanlarda Sergen Hocayı söyleyebiliriz Aykut Hocayı söyleyebiliriz. Bunlar gerçekten Türk sporuna hizmet etmiş kişiler.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Şunu söyleyeyim amatörce mücadele ettiğimiz için maddi yönden bir kazancımız olmadı. Manevi olarak çok büyük değerler kazandık. Büyük arkadaşlıklar kazandık büyük dostluklar kazandık. Hangi ile gidersek gidelim her ilde bir arkadaşımız var.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke branşlaşmayı sağlayabilseydim. Mesela futbolsa futbolda kalsaydım. Voleybolsa voleybolda kalsaydım veya basketbolsa basketbolda kalsaydım. Birinde uzmanlaşsaydım keşke. Şimdi hem futbol hem voleybol hem basketbol birbirini engelliyor. Zamanında birini tercih etmiş olsaydım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Bizim dönemimizdeki tesisleşmeyle şimdiki tesisleşme arasında dağlar var. O zamanki futbol sahasını göz önünde bulundurursak ben ilk defa Dr. Turhan Kılıççoğlu stadının arkasındaki toprak sahada maça çıkmış kişiyim. Ondan sonra da Dr. Turan Kılıççoğlu stadında futbol oynamış biriyim. O dönemlerde futbol oynadığım sıralar yağmur çamurdan adım atamazdık. Çamurla birlikte top süreceksin. Top tekniğini geliştireceksin. Rakibi geçeceksin, atak yapacaksın, mümkünatı yok. Çamurdan adım atamazdık. Kuru yaz dönemlerde de kuraklık var. Zemin bir zımpara olurdu ve düşmemek için dualarımız olurdu. Bu maçtan bir yerimizi yüzdürmeden, sakatlanmadan çıksak diye dua ederdik. Hiç unutmuyorum. Dr. Turhan Kılıççıoğlu stadında maç oynadıktan sonra, kesinlikle düşüp de bir yerimizi yüzdürdükten sonra birkaç gün pantolonumuza yapışmasın diye pantolonu çekerek gezerdik, hatırlıyorum.

Bugünlere bakıyorum. Çim saha gibi bir eksiklikleri var mı? Türkiye çok büyük şeyler kazandı statlar konusunda. Salonlara gelecek olursak, başta da belirttiğim gibi Dr. Turhan Kılıççıoğlu stadının yanındaki Güreş Eğitim Salonunda hem maç izlerdim hem de voleybol, basketbol oynardım. Atatürk kapalı spor salonu bizim bildiğimiz kadarıyla 1967 yapımı. Oraları gözümün önüne getiriyorum. Eski Güreş Eğitim Salonunun tabanına bakıyorum bir de. Tahta bastığın zaman gıcırdardı. Ondan sonra, şimdi Atatürk Kapalı Spor Salonuna bakıyorum parke bir zemin. Parke zeminlerini de geçtik artık sentetik malzemeler var. Yani tesis yönünden Türkiye'nin kazancı çok fazla. Eski ile bu şeyler kıyaslanamaz. Malzemelerimize gelecek olursak Nadirciğim. Futbol maçlarında o futbol toplarını bilir misin bilmem ama. Yağmur yağdığında şişmesin diye kuyruk yağıyla yağlardık. Su geçmesin, ağırlaşmasın diye. Yine o futbol toplarında supaplar vardı. Supap tarafı kafana gelip te kafa vurduğun zaman Allah muhafaza beynimiz dönerdi. Eski topların meme dedikleri kısmına gent derdik.

Arasına yiterdik onu. Ben o toplarla maç oynadığımı biliyorum şimdiki toplara bakıyorum kuş tüyünden hafif, basıncı belli, derisi mükemmel, havası belli. Ama öbür toplar kafa vurduğun zaman beynini döndürüyor. Yine ayakkabıları gözümün önüne getiriyorum. Dinyakoz dediğimiz ayakkabılarımız vardı. Altı köseliydi. O köselinin altına çivi çakar, krampon yapardık. Maç esnasında çivi çıkardı. O çivi ayaklarımızı delerdi. Ben maçta dinyakoz ayakkabının içinde kansız bir maç oynadığımı hatırlamıyorum. Mutlaka çivi ayağımı delerdi. Aralarda o çivileri çıkartırdık ya da düzeltip tekrar maça çıkardık. Şimdiki maçlara bakıyorum, malzemelerine bakıyorum. Yapılışları mükemmel. O gün ki malzemelerle şimdiki malzemeleri kıyaslayamayız. Evvelki, 50sene önceki sporcuların spora yaklaşımları, 50 sene önceki ailelerin spora yaklaşımları, şimdiki ailelerin spora yaklaşımları. Dağlar kadar fark var. Eskiden spor yapan çocuk, genellikle ailesinden habersiz, bireysel olarak, birbirinin etkisinde kalıpta spor yaparlardı. Ailemiz aman oku, eğitim yarım kalacak, spor neymiş diyerek eğitimi ön planda tutan kişilerdi. Ama şimdi bakıyorum bütün aileler kendi çocuklarını bir spor branşında, spor yaptırabilmek için çaba sarf ediyor. Yüzmeye bakıyorsunuz, yüzmeye çocuklarını getirmişler.

Basketbola bakıyorsunuz, yine aileler kendileri getiriyor. E şimdi aileler de diyor ya futbol için ya topçu olacaksın ya popçu diye. Çocuklar da bu ne diyor. Evvelde öyle bir şey yoktu. Evvelki çocuk nasıl söyleyeyim. Sporu daha samimi, daha içten, daha candan yapardı. Şimdi hem spor yapıyorlar hem de maddiyat ön plana çıktı. Maddi değerleri üste koydular. Bizim zamanımızda sporda maddiyat yoktu. Her şey, şu anda maddi bir beklenti içerisinde yapılıyor.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Valla Nadir Hocam, spor dışında deyince, sporu bıraktım dersem yalan olur. Şöyle söyleyeyim, en kötü ihtimal yürüyüşüme devam ediyorum. Yani 15 bin adım atabilmek için kesinlikle normal bir şekilde yürüyüş yapabiliyorum. Yine fırsat bulursam kitap okuyorum. Büyük bir bölümüm televizyon izlemekle geçiyor. Genelde spor kanalları izliyorum. Maçları izliyorum. Sonra yine dediğim gibi bağım var orada toprakla uğraşıyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Valla ben gençlere sunu söyleyeyim mutlaka ve mutlaka bir spor branşıyla ilgilenmelerini tavsiye ediyorum. Mutlaka kendilerine bir spor branşı seçsinler. Spor onları bütün kötü alışkanlıklardan koruyacaktık. Buna adım gibi inanıyorum. Ama şu anda gençlerimize de bir bakıyorum. Bilgisayar, telefon ve internet kafenin etkisi altında kalmış. Bunların dışına kolay kolay çıkmayan bir gençlik görüyorum. Pekte iyi bir görünüş ifade etmiyor. Bu gençlerimizin mutlaka bir branşla ilgilenmelerini istiyorum. Başka da bir şey diyemiyorum.

SALİM ERKOÇ

FOTOĞRAFLAR

EMNİYET
3

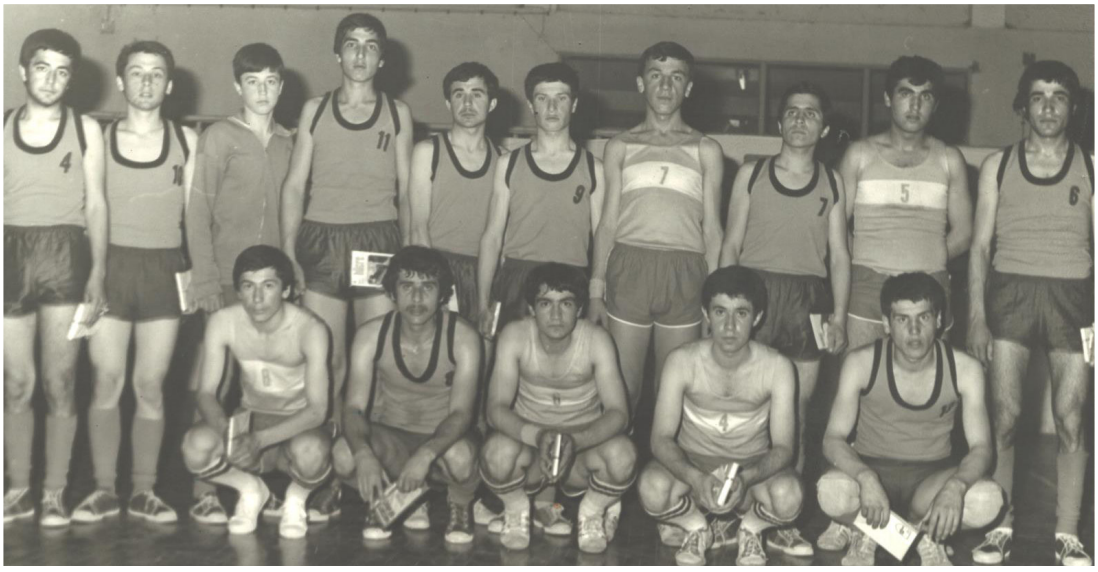

AKBANK

KÖMÜRCÜ

SEFER KURTARAN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

01.01.1955 tarihinde Çorum'da doğdum. İlkokulu Gazi Paşa İlkokulunda okudum. Daha sonra babamın ve dedemin isteği ile İmam Hatip Ortaokulu'na başladım. Başarılı bir öğrenciydim. Ortaokuldan sonra bizi Ankara'ya 20 günlük bir kampa götürdüler. Ben de İmam Hatip Ortaokulu'nu 1.'likle bitirdiğimi orada öğrendim. Daha sonra Çorum İmam Hatip Lisesi'ne başladım. İmam Hatip Lise kısmı ve Kur'an Kursuna birlikte gittim. Ve bu arada da spor camiasında çok az görülecek bir şey lise 1. sınıfa başladığımda evlendim. Evlendiğimizde ne evi ne aşı düşünecek halimiz yoktu babamın yanında kalıyordum. 1973-1974 eğitim öğretim yılında İmam Hatip Lisesi'ni bitirdim. Ve üniversite sınavlarına girdim.

Daha sonra Nurettin Özen ile birlikte Kuran Kursu öğretmenliği sınavına girdik. Mülakatta Nurettin Özen ve sınavı yapan öğretmenler tartıştı. Öyle olunca da bizi sınavdan kovdular. Aslında ikimiz de kazanabilirdik başarılı öğrencilerdik. Fakat nasip değilmiş. O dönemler Yüksek İslam Enstitüleri vardı oranın sınavına girdik. Ve kazandım. O zaman da Yüksek İslam Enstitülerinin İlahiyat Fakültesi olması için boykotlar vardı, Bülent Ecevit zamanında. O zaman bu işle ilgili okulda bir komisyon kuruldu ben de bu komisyonun içinde idim. Komisyonda olmamızdan dolayı bizi okuldan attılar.

Ben de Çorum'a geldim, baba böyle böyle oldu dedim. Oğlum hiç önemli değil, ben ceketimi satar yine seni beslerim dedi. Buradaki Eğitim Enstitüsü sınavlarına girdim ve kazandım. Sınavda sporcu olmamın da faydasını gördüm. O komisyonda da bir Beden Eğitimi öğretmeni vardı. O da bizi futboldan tanıyordu. Bana 9 kusurlu hareketi say dedi. Ben de dedim ki bu komisyondakiler 1 tanesini saysın ben de 8 tanesini sayayım dedim. Öyle deyince zaten

seninle dalga geçiyoruz dediler. Sonra sınavı kazandım ve okulu bitirdim. Okulu Çorum'da bitirdikten sonra 1978'de Adıyaman'ın Gerger ilçesinde sınıf öğretmeni olarak başladım. 1 sene orada öğretmen olarak kaldım.

Beni ilçe ilköğretim müdürlüğü görevine getirdiler. Ben de yazın babamı aradım ben yazları gelemeyeceğim dedim. O da ben müdürlük falan anlamam gel dedi. Biz de mecburen müdürlüğü bırakmak zorunda kaldık, tekrar öğretmenliğe geçtik. 1980 yılında Maraş'a geldim ve 1984 yılında Samsun'a ve 1988 yılında Çorum'da Laçin'e geldim. Laçin'de öğretmenlik yaparken okulumuz kapandı. Kapanınca Laçin merkeze geldim. Daha sonra ise Çatak Köyü'ne geldim. Daha sonra ise 1992 Sakarya İlkokulu'na geldim ve uzun yıllar burada çalıştım. 2004 gibi 23 Nisan Okulu'nda göreve başladım. Ve daha sonra Fatih Sultan Mehmet İlkokulu'na başladım. Ve 01.01.2020 tarihinde de buradan emekli oldum. 41 yıl çalıştım. Benim 2 kız 2 erkek çocuğum var. Fırınımız vardı. Öğretmenlikle beraber yıllarca fırıncılık da yaptım.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla tanışmamız Ulukavak Mahallesi'nde futbol oynarken oldu. 11-12 yaşlarında ilkokulda iken futbol oynuyorduk mahallede. Daha sonra mahallede Aydın Kip diye bir abimiz vardı. Bu abimiz tuttu sokağımızın ismi ile bir takım kuracağım dedi. Eline bir kâğıt alıp liste yaptı. Normal askılı atletlerin arkasına Damat Şükrü Sokak diye yazdırdı. Ve böyle bir takımda oynamaya başladık. O atleti hala unutamam, müthiş bir atletti. Ama ayakkabılarımız yoktu. Kes giyiyorduk.

O zamanlar "İskilip Kesi" denilen ayakkabılar vardı, onları giyiyorduk. Ve o kesleri tamir etmek için biz diye bir şey vardı o bizi alıp ayakkabıları kendimiz tamir ederdik. Çünkü o ayakkabıları tamir ettirecek paramız yoktu cebimizde. Mahallede bu takımda oynardık. Yine mahallede 2-3 kişi ile dikilirken bisiklet ile biri geldi. O gelen kişi de Selim Sümer idi. Selim Sümer geldi ve dedi ki; burada Sefer diye bir çocuk varmış o kim dedi. Ben de benim dedim.

Seni İskilip Gençlik Spor'a alacağım, sana lisans çıkartacağım dedi. Ben de nasıl olacak bu dedim. Nasıl lisans çıkarılacak dedim. Sen şimdi 6 tane fotoğraf getireceksin dedi. Ben de fotoğrafım yok ki dedim o da fotoğraf çekineceksin dedi. Ben de param yok ki dedim. O da Foto Hakan var oraya git beni söyle fotoğraf çekin dedi. Bir de nüfus kâğıdın lazım dedi. Ben de nüfus kâğıdım okulda dedim. Biz zaten futbolu babamdan korkarak oynuyoruz gizli gizli. Hatta ilerde anlatacağım İskilip Gençlik Spor'da oynarken babam maçlara izin vermiyor. Biz de maça gideceğimiz zaman babama okulumuzun bir faaliyeti var diye gidiyoruz. Futbola izin vermiyor. Selim geldi ve dedi ki ben okuldan nüfus kâğıdını alırım dedi.

Hakikaten de okuldan nüfus kâğıdımı aldı ve böylelikle ilk lisansım 1969 yılında İskilip Gençlik ve Spor Kulübü'ne çıkmış oldu. Ve ilk oynadığım spor kulübü oldu. O yıllar İskilip Gençlik ve Spor Kulübü'ne İGS denirdi. O yıllarda İstanbul Giyim Sanayi var onlara da İGS denirdi. Biz de o yıllar elimiz kalem tutuyor ya okumuş çocuklarız ya İstanbul Giyim Sanayi'ye yazı yazdık bizde İGS'yiz Çorum da sizi temsil edelim dedik. Fakat hiç kimse bize dönüş yapmadı. Forma falan göndermediler.

Biz yaşımız itibari ile genç takımda oynamaya başladık. İskilip Gençlik Spor'un oynayan sporcularının yüzde 99'u Çorum'da. O dönem İskilip Gençlik Spor'da oynadığımız arkadaşlarımız Selim Sümer, Halit Sıkı, Kasap Mehmet, İş bankasında çalışan Hüseyin, Abdülkadir Özden Öğretmen, Nogay Öğretmen, İskilip'te yarbayın 2 tane çocukları vardı onlarla oynadık. Takım yaşımız genç olduğu için hem genç takım hem de A takımı olarak oynuyorduk. İskilip Spor Kulüp başkanımız Ali abi idi, İskilip'te Hastanede çalışıyordu. Bu takımla beraber birkaç kez de şampiyon olduk. Hatta şöyle güzel bir anımız var: Çorumspor ile beraber maç yapıyoruz. Çorumsporun A takımımın kaptanı Fatih ve Şendoğan var. Ve onlarla beraber Çorumsporun A takımının diğer oyuncuları da bizim maça çıktılar. Tabi A takım oyuncuları gelince bizim için işler imkânsız oluyor.

Bu maçta Çorumsporu yenersek şampiyon olacağız. Fakat Çorumsporu yenmemiz mümkün değil. Maç başladı ve biz sahada Fatih ve Şendoğan'ı görünce hemen onların üstüne çullandık. Abi ne yapıyorsunuz, yapmayın etmeyin oynamayın dedik. Tabi ben o gün amatörlük ve profesyonellik arasındaki farkı gördüm. Kaptan Fatih dedi ki, bize oyna derlerse oynarız dedi. O tabi çok güzel ve doğru bir söz söylüyor ama alttan bizim bunu anlamamız mümkün değil o gün. Ama ilginçtir ki o gün Çorumspor çok da iyi oynamadı ve biz Selim Sümer'in golü ile onları yendik ve şampiyon olduk. Maçtan sonra sahaya İskilip Belediyesi'nin bandosu geldi ve bizi sahadan hamama kadar götürdü. O zamanlar duş muş yok, bando ile caddeden yürüyerek hamama kadar geldik.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

1974 yılına kadar 5 yıl İskilip Gençlik ve Spor Kulübü'nde oynadım. Ben olaylara karışmayan, kendinden öndekileri takip eden, munis bir yapıya sahiptim. Sonradan Selim Muhittin ile beraber o zamanki ülkü ocakları başkanı Nihat Argut, Muhittin Argut, (Muhittin abi de bizim kaptanlığımızı yapıyordu, Selim Hoca da kaptanlığımızı yaptı) bu isimler takım ile bir uyuşmazlık haline girdiler ve İskilip Spor'dan ayrıldılar. Ve o zamanlarda kulüpten ayrılabilmeniz için yanlış hatırlamıyorsam 1200 veya da 120 lira gibi bir para vermeniz gerekiyordu. Bizim o parayı verebilmemiz mümkün değil. Ya da rica ve minnetle alabiliyorsun. Ve sonunda arkadaşlar lisanlarını aldılar. Ve bana dediler sen nasıl yapacaksın? Ben de siz nasıl yapıyorsanız ben de öyle yapacağım dedim. Oradan hep beraber Doğan Spor'a transfer olduk. Fakat Doğan Spor'a transfer olduktan sonra ben aile şartlarından dolayı bir türlü Doğan Spor'da oynayamadım. Ondan sonra lisansımız ne oldu bilmiyorum ve o defter öylece kapandı. Sonra üniversite başlayınca biz futboldan biraz ayrıldık. Daha sonra 1980 yılında Maraş'a öğretmen olarak gidince oradaki 12 Şubat Kulübü'nde oynamam için bana davetiye geldi. Ve ben de o takımda futbol oynamaya başladım. Fakat sahte futbol oynuyorum, başkasının adına futbol oynuyoruz.

Lisansım yok. O zaman Maraş'ta çok sevdiğimiz değerli, inançlı bir abimiz var, bana dedi ki sen bu takımda oynayamazsın. Ben de neden dedim. Sen inançlı bir insansın sahtekârlık yapamazsın dedi. Muhteşem bir sözdü. Ve anında o değerli Mesut abimizin sözüne uyarak oynamayı bıraktım. O zamanlarda lisans alabilme durumumuz yoktu. Ve aktif futbol yaşamım bitmiş oldu. Kendi adıma iyi futbol oynuyordum.

Mevki olarak orta sahada ve müdafaada oynuyordum. Futbol hayatımız bitti ama hep futbola bir özlem var. Yazları yaz tatiline geldiğimizde kesinlikle oynayamıyoruz o zamanlar, babam bırakmıyor. Çorum'a atandıktan sonra bizim Millî Gençlik Vakfı diye meşhur bir aşkımız vardı. Millî Gençlik Vakfı'nda durmamız orada olmamız gerekiyordu. O zamanlar da Millî Gençlik Vakfı'nın Gençlik Çepni Spor diye bir spor kulübü vardı. Çepni Spor Kulübü'nün de Nurettin Karaca'nın çalıştırdığı bir futbol takımı vardı. Nurettin Hoca takımın her şeyiydi. O zaman bana dedi ki Nurettin Karaca, sen niye bize yardımcı olmuyorsun. Ben de olalım dedim. Tabi o zamanlar Millî Gençlik Vakfının başkanı rahmetli Mustafa Çevik vardı. Ben de Mustafa Hocamın basına giden yazılarını yazıyordum.

Zaten ben vakfa gidiyordum ve 90'lı yıllarda teklif gelince Gençlik Çepni Spor Kulübü'nde antrenörlüğe başladım. Daha doğrusu ben teknik işlere bakıyordum. Amelelik işlerine maliyede çalışan İsmail Topuz bakıyordu. Kulüp başkanımız Zeki Berksun'du ve kulüp yöneticimiz de Recep Yücel'di. Aynı zamanda Zeki Berksun ve Recep Yücel ile kulüp yönetimindeydim. Gençlik Çepni Spor benim hem ilk antrenörlük hem de ilk kulüp yöneticiliği yaptığım kulüptür. Daha sonra Zeki Berksun ve recep yücel illa sen başkan ol dediler. Ben de siz yapıyorsunuz zaten dedim. Ne isterseniz ben size böyle de katkı sağlarım dedim. Ve Gençlik Çepni spor ile çalışmalara başladık. Ve iki kez büyüklerde Çorum şampiyonu olduk. O zamanlar belediye başkanımız rahmetli Prof. Dr. Arif Ersoy vardı, biz başarılı olunca onu da yemeklerimize çağırırdık. Konuşma yaptırırdık. Biz tüm samimiyetimle söyleyeyim sadece işin spor boyutuna değil aynı zamanda da eğitim ve kültür boyutuna da önem verirdik. Bugün de böyle çalışan kulüplerimiz var. Sporculara hem manevi ve kültürel değerlerimizi de kazandırıyorduk. Hatta hiç unutmam bir keresinde sporcularımıza, meteoroloji uzmanı olan birini konuşmaya çağırdık. O da güneşin bir değil birden çok olduğunu söylemişti.

Ben öğretmen olarak ilk defa duymuştum bu bilgiyi. Çepni Spor'da çok güzel anılarımız oldu. Bize Millî gençlik vakfının çok avantajları oldu. Her ilçede şubesi olduğu için hiçbir ilçede yabancılık çekmiyorduk. Yemeklerimizi ilçelerde yediriyorlardı, bizleri misafir ediyorlardı. Zeki Berksun kulübü bırakınca Recep Yücel kardeşim başkan oldu, ben de yardımcısı oldum. İsmail Topuz kardeşimiz de antrenörümüzdü.

Sonra güzel bir şey daha yaptığımıza inanıyorum. O zamanlar kâğıdın üzerine antrenör yazınca iş bitiyordu. Ama sonradan belge işi çıktı ve A, B, C gibi derecelendirme oldu. Biz dedik ki yarın biz antrenörü nereden bulacağız? O zaman dedim ki Recep Yücel, Muharrem Bilgin siz antrenörlük kursuna gideceksiniz dedim. Ve ikisi de gidip belgelerini aldılar. 90'lı yıllarda antrenörlük ve yöneticilik yaptığım Gençlik Çepni Spor Kulübü'nden 2002 yılında Çorum Amatör Spor Kulüpleri Yönetimine girmem sebebiyle birçok güzel hatırayla ayrıldım. Çorum ASKF'ye girişimiz de şöyle oldu.

Çorum ASKF'nin 2002 yılında seçimleri vardı. Bizim kulübümüzden de ben, Recep Yücel ve İsmail topuz seçimde oy kullanmak için delegeydik. Seçimlerde de 2 tane aday var biri Halil İbrahim Kaya diğeri de Muhasebeci Kadir Altıparmak. Seçimlerden bir gün önce de TEDAŞ'ta çalışan benim dayımın oğlu Yılmaz Kurtaran bana telefon etti. Yarın ASKF'nin seçimi var oylarınızı kime vereceksiniz dedi. Ben de valla bilmiyorum dedim. İki adayı da çok tanımıyoruz dedim.

Dayıoğlu da Halil İbrahim Kaya ile beraber çalışıyorum oylarınızı ona verin dedi. Daha sonra biz kulüpte toplandık Recep Yücel, İsmail Topuz ve ben. Ben dedim ki bana böyle bir telefon geldi dedim. Recep Yücel tamam o zaman oraya verelim dedi. İsmail Topuz ise ben Kadir Altıparmak'a söz verdim, ona vereceğim dedi. Toplumda da böyle olması gerekiyor. Mert ve açık sözlü olmaları gerekiyor. Biz de nitekim öyle olduk verilen sözlerden dolayı İsmail diğer tarafa, Recep ile ben de Halil İbrahim Kaya'ya oy verdik. Seçimde biraz hareketlilikler oldu. Ve bana iki kişi gelip dediler ki. Seni yönetime almak istiyoruz.

Kulüpte Recep Bey Başkan ama Recep Bey Allah razı olsun hep beni önde tutan biriydi. Herkes beni başkan sanıyordu. Tabii ki başkanımız Recep Bey. Bana seni de yönetime alalım dediler. Belki de onların gayesi seni yönetime alalım siz de bize oy verindi. Hâlbuki bizim kulübün kime oy vereceği zaten belliydi. Ben de dedim ki beni öyle yazmayın yazarsanız yedeklere yazın dedim. Liste o gün yazıldı. Bizi yedek olarak listeye yazdılar. Seçimi de Halil İbrahim Kaya kazandı. Biraz zaman geçtikten sonra Çepni Spor ile antrenmanda iken birileri geldi. Seni ASKF'den çağırıyorlar, yönetime girmişsin dediler. Ne yönetimi kardeşim ben yedeklerdeyim falan dedim. Yok dediler sen bi oraya git dediler. ASKF'ye gittim Millî Eğitim Müdürlüğünde çalışan arkadaşımız Halit Karslı yönetimde imiş istifa etmiş. Kaçıncı yedek olduğumu da bilmiyorum.

Beni yönetime almışlar. Halil İbrahim Kaya dedi ki yönetime girdin hayırlı olsun. Hocama da bir anahtar verin dedi. Ve biz 2002 yılında ASKF'ye bismillah dedik, o zamandan bu yana da 18 yıldır yönetimdeyim. Halil İbrahim Kaya ile yönetim arasında bir sıkıntı çıktı. O da Çorumspor ve ASKF ile alakalı. Halil İbrahim Bey Çorumspor'da çalışmak istiyor. Yönetimdeki arkadaşlarda sen bir kulüpte çalışacaksan ASKF'yi bırakman gerekir dediler. O da dedi ki; hayır hem ben ASKF başkanlığını yapacağım ham de Çorumspor da görev yapacağım. Bu yönetimde bir sıkıntı çıkardı. O zaman ASKF'yi bırak dediler. Halil Bey ASKF'yi bıraktı, Çorumspor'a geçti. O zaman ASKF'de bir boşluk oluştu. O zaman yönetimde olan arkadaşlarla biz dedik ki; şimdiki Futbol il temsilcisi Engin Ayan ve Gazi Alıç bizden daha tecrübeliler daha önceden yönetimdeler.

Biz dedik ki; bu iki arkadaşa da teklif götürelim başkan olmaları bir liste yapmaları için. İkisi de ben olmam gibi oldu. Bu böyle olmaz dedik. Arada ekipler kurduk gittik Engin Bey'le konuştuk, gittik Gazi Bey'le konuştuk. O ekipte ben de vardım. O ekipte Erdoğan Torun da vardı, Salim Oral da vardı. Biz gittik böyle olmaz dedik. Sonra herkes razı oldu Gazi Alıç'ı başkan yaptık. Gazi Alıç başkan olduktan sonra beni genel sekreter yaptı. Genel sekreter olduktan sonra ASKF'nin gelenini, gidenini tüm resmi yazışma, iş ve işlemlerini ben yapıyordum, ben hazırlıyordum. Gazi Alıç da imzalıyordu. Gazi Alıç'tan öğrendiğimiz şeyler de var. Ayın sonunda başkanımız gelir gider tablosu yaptığımızda, Saim Çilingir yönetimimizden derdi ki; başkanım bu 1 lirayı niye yazıyoruz. Başkanımız ise gelir gider tablosunda 1 lirayı bile yazıyordu.

Burası da bir vakıf sayılır diyordu. Biz buranın parasını gereksiz ve lüzumsuz bir şekilde harcayamayız diyordu. Biz de bunu böyle öğrendik ve buranın parasını da her daim gerektiği gibi kullandık. Bundan dolayıdır ki adımız cimri başkana çıktı. Daha sonra Gazi Alıç'ın çocuğu İzmit'teki bir okulu kazanınca ben artık Çorum'dan gideceğim dedi ve 2005 yılında Çorum'dan gitti. Seçim dönemini tamamlamadan o da gitti. Ve seçime kadar genel sekreter

olduğum için başkanlığa ben baktım. 2005 yılında da seçim yapıldı ve ben rakipsiz olarak başkan seçildim ve 2005 yılından bu yana Çorum ASKF başkanlığı görevini yürütmekteyim. 5 dönemdir başkanlık yapıyorum. 2005 yılından sonraki en son seçime kadar rakipsiz olarak başkan oldum. Ve son seçimde Osmancık'tan Kadir Delibaş aday oldu. Yine büyük bir farkla seçimi kazandım. Çorum ASKF'de görev yaptığım dönemdeki Çorum ASKF yönetimlerini de burada anarak isimlerini şu şekilde sıralamak isterim;

2005-2007 1. Dönem Başkanlığı:

1. Sefer Kurtalan
2. Recep Yücel
3. Murat Berksun
4. Hasan Kaya
5. Hayrettin Karaca
6. Hilal Kiraz
7. Saim Çilingir
8. Mehmet Arduç
9. Salim Oral
10. İlhan Kara
11. Şaban Ateş
12. Talip Çetinkaya
13. Erdoğan Torun

2007-2010 2. Dönem Başkanlığı;

1. Sefer Kurtalan
2. Recep Yücel
3. Şaban Ateş
4. Hayrettin Karaca
5. Mehmet Arduç
6. Hasan Kaya
7. Ahmet Aylar
8. Osman Uçkan
9. Erdoğan Torun
10. Halil Kiraz
11. İlhan Kara
12. Salim Oral
13. Hüseyin Ulusoy

2010-2013 3. Dönem Başkanlığı;

1. Sefer Kurtalan
2. Recep Yücel
3. Hasan Kaya
4. Ahmet Aylar
5. Şaban Ateş
6. İlhan Kiraz
7. Hayrettin Karaca
8. Ahmet Arduç
9. Osnan Uçkan
10. İlhan Kara
11. Erdoğan Torun
12. Nihat Armutçu
13. Rumi Ispanak

2013-2016 4. Dönem Başkanlığı;

1. Sefer Kurtalan
2. Recep Yücel
3. Hilal Kiraz
4. Engin Ayan
5. Şaban Ateş
6. Osman Uçkan
7. Halil Öztürk
8. Yusuf Bendez
9. Mustafa Kanat
10. Mehmet Arduç
11. Ahmet Aylar
12. İlhan Kara
13. Hayrettin Karaca

2016-2019 5. Dönem Başkanlığı;

1. Sefer Kurtalan
2. Ahmet Aylar
3. Hayrettin Karaca
4. Mustafa Kanat

5. Mehmet Arduç
6. Necati Çamiçi
7. İlhan Kara
8. Engin Ayan
9. Halil Öztürk
10. Osman Uçkan
11. Rumi Ispanak
12. Yusuf Bendez
13. Hilal Kiraz

2019-2022 6. Dönem Başkanlığı;

1. Sefer Kurtalan
2. Ahmet Aylar
3. Hilal Kiraz
4. Rumi Ispanak
5. Sadık Tahir Bıyıkoğlu
6. Engin Ayan
7. Halil Öztürk
8. Mehmet Arduç
9. Osman Uçkan
10. Mustafa Kanat
11. Necati Çamiçi
12. Hayrettin Karaca
13. Serdar Aykaç

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Antrenörlerim Mehmet Hacıismailoğlu, köy hizmetlerinde çalışan Uğur abi ile hem kaptanımız hem de antrenörümüz olan Selim Sümer'di. Bende iz bırakan ciddiyetiyle, çalışkanlığıyla karakteri ve duruşuyla, ahlakıyla Mehmet Hacıismailoğlu'dur. Aynı zamanda TÜFAD'ın Çorum Şubesi'nin kurucu başkanıdır. Ayrıca Köy Hizmetlerinde çalışan Uğur ağabey ile aynı zamanda kaptanımız da olan Selim Sümer de antrenörlüğümüzü yapmıştır.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

ASKF başkanlığım döneminde birçok ödül aldım. Türkiye Futbol Federasyonu'ndan, Türkiye Amatör Spor Kulüpleri Federasyonu'ndan ve Çorum'daki amatör spor kulüplerimizden birçok ödül aldım.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Çepni sporda bizim Uğur Bolat isimli bir sporcumuz vardı. Biz kaba tabirle Uğur'u iyi bir kulübe satıp para kazanmak istiyorduk. Uğur iyi üst seviye bir futbolcuydu. Ama sonra 60 tane ayakkabı karşılığında Çimentospor'a verdik. Ama hala ayakkabıyı alacağız. Uğur çimentoda işe girdi daha fazla ileride gidemedi futbolda.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Amasya'da üniversiteler arası futbol müsabakasında maç yapıyoruz. O zamanlar teknik bir kural var öndeki takımı yenebilmeniz için bir gol farkı olması gerekiyor. Bizim bu maçı kazanmamız için 4-0 farkla kazanmamız gerekiyor. Maçta 2-0 öndeyiz, biz gol atmak istiyoruz onlar da gol yememeye uğraşıyorlar.

Cavit Yağlı diye bir arkadaşımızla orta sahada oyuyoruz. Ben orta sahanın ortasındayım Cavit Yağlı da benim solumda oynuyor. Yalnız Cavit bir çocuğu sürekli takip ediyor. Dedim ki sen bu çocuğu niye takip ediyorsun. O da senin haberin yok anama küfretti dedi. Ben de tamam sen bu tarafa gel ben o tarafa geçeyim dedim. O zamanlar futbolda bir tabir var sağından attı solundan geçti gibi. Ben bu Cavit'in meselesini üstüme aldım.

Kendi meselem gibi, bence bugün ki şartlarda yanlıştı yaptığım. Ve rakip çocuk sağımdan topu attı ve solumdan geçerken ben de böyle bir şey bekliyorum, buna resmen vurdum. Ve yerde iken de birkaç kez vurdum. Sonra rakip oyuncular üstüme geldi bizimkiler beni korumak için geldiler ve saha karıştı. Hocamız da sahaya girdi bizi ayırmak için. Sonra herkes sakinleşti bizleri ayırdılar. Ortalık rahatladı fakat ben hala oyundayım. Ben yüzde bin atılmalıyım. Sene 1978 Hoca niye kırmızı kart göstermedi, o günkü hakemlik boyutunu bilmiyorum. Hoca kırmızı kart göstermese bile bana dışarı çık demeliydi. Neyse biz devam ettik maça ve devre oldu.

İkinci devrede Maçta Erdem Şahin diye bir arkadaşımız var bana gösterilmeyen kırmızı kartı 2. yarıda hakemin cebinden alıp yırttı attı ve hakemin üstüne yürüdü. Böylece maç oynanamadı. Maç tatil edildi. Amasya'dan Çorum'a dönüyoruz. Yolda Hocama dedim ki; Hocam beni hakem niye kırmızı karttan oyundan atmadı? Hocam da dedi ki; olum hakem sahaya çıkarken kırmızı kartını soyunma odasında unutmuş dedi. Olsa atacakmış demek ki. O gün ki şartlaröylemiydi bilmiyorum.

Diğer bir anım da Zeki Berksun, Recep Yücel ve ben Cumartesi Pazarı'nda geziyoruz. Orada gezerken bir kazak almak için bir tezgâha yaklaştık.

Kazak fiyatı o zaman tahmini 30 lira ise biz dedik ki tezgâhtar çocuğa 25 lira olmaz mı? Çocuk ben zaten indirim yapıyorum size dedi. Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi tanıyorum dedi. Sen bizi nereden tanıyorsun dedik. O da ben sizi Manchester Çepni'den tanıyorum ben o takımda oynadım dedi. O Manchester Çepni'yi hiç unutmuyorum. Çocuk bizim sporcumuzmuş.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Futbol oynadığımız yıllarda o zamanlar bizde Bekhen Bauer ve Johan Cruyff ikisi bizim için çok iyi futbolculardı.

Ayrıca futbola çok düşkünlüğümüzden dolayı Alman, Hollanda Millî takımlarındaki futbolcuların ayakkabı numaralarını bile ezberlerdik. Sanki çok gerekli gibi.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bana büyük dostluklar, arkadaşlıklar kazandırdı. Mesela 81 ilde ASKF dolayısıyla arkadaşlarımız var. Spor kanalıyla büyük bir çevre kazandık.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Sporla ilgili keşke yapsaydım dediğim bir şey yok. Keşke yapmasaydım dediğim şeyler sporculuk yıllarımızda sahalarda bazı çirkin hareketlerimiz oldu, keşke onları yapmasaydık helallik alsaydık diye düşünüyorum.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

İlk spor yıllarımızda Çorumspor'un oynadığı saha kumdu. Bundan dolayı birkaç gün okula gitmediğimizi biliyorum. Her tarafımız yara bere içindeydi. Yarasız beresiz günümüz yoktu. O günlerde her takımın bir çekici vardı ama ayakkabıyı koyacak o malzeme yoktu. Ayakkabılarımız çivili olduğu için her arkadaşımız çivi ile tanışmıştır. Elit olan takımlar da ayakkabıyı takacağınız malzeme vardı, diğer takımlarda ise sadece çekiç.

O zamanlar toplar memeli oluyordu. Çeto diye biri vardı (rahmetlik) topları o yaptırıyordu. Eğer siz topun o memeli tarafına vurursanız baya bir sıkıntı oluyordu. O günki sahalar çim sentetik değildi. Soyunma odaları yoktu duşlar yoktu.

Rahmetli Kirtik İsmail gençliğimizde il dışında çim sahada top oynamış bize onu nasıl ballandıra ballandıra anlatıyordu. Eskiye göre sentetik ve çim sahada şimdi yüzde bin fark var. Şimdi sahalar çok kaliteli.

Yeni yapılacak olan sahalar ve tesisler bittiği zaman tesisler açısından çok daha iyi olacağımızı düşünüyorum.

Eskiden spor malzemesi bulamazdık artık ASKF olarak Çorum Belediyemiz ve İl Özel İdare vasıtasıyla aldığımız malzemeleri kulüplerimize dağıtıyoruz. Şimdiki kulüplerimiz Çok kaliteli ve modern malzemelere ulaşabiliyorlar.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Tefsir okumak ve üzerine çalışmak. İlmi şahsiyetlerin hayatını incelemek.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlere şunu söylüyorum spor tek başına olmuyor. Sporda sakatlanan bir çocuk ileride ne yapacak? Mesela bize 19 yaşını bitirmiş profesyonel olamamış futbolcu kardeşlerim bizim yanımıza geliyorlar. Ve biz ne yapacağız diyorlar.

Ben de diyorum ki bu soruyu kendinize daha önceden soracaktınız ya da hocalarınız bunu size daha önceden öğretecekti diyorum. Sporcu bir bakışla mutlaka okumalarını üniversite bitirmelerini veya mutlaka bir meslekte ilerlemelerini istiyorum.

Sporcularımızın yeteneklerinin yanında mutlaka beyinlerini de çalıştırmaları gerektiğine inanıyorum. Ne zaman sporu seven idareciler görevde olursa sporun ilerlemesi de daha kolay olur.

SEFER KURTARAN

FOTOĞRAFLAR

EJDERA.Ş
EJDERA.Ş

2013 EN'LER AMATÖR SPOR HİZMET
ÖDÜL TÖRENİNE

SELÇUK KÖSE

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

01.01.1954 Çorum merkez Yenice köyü doğumluyum. İlkokul eğitimime Çorum merkez Cumhuriyet İlkokulu'nda başladım. Daha sonra köyümüze okul yapılınca ilkokul iki ve 3. sınıfları köyümüzde okudum. Babam Ankara'da Sosyal Sigortalar Hastanesi'nde işe girince biz Ankara'ya taşındık, böylece tahsilime Ankara'da devam ettim. Ortaokulu Yıldırım Beyazıt Ortaokulu'nda liseyi ise Yıldırım Beyazıt Gece Lisesi'nde bitirdim.

Gece lisesinde okuma nedenim, babam çok fakirdi hem çalışıp hem okumak zorunda kaldım lise yıllarımda Toprak Tarım Reformu Müsteşarlığı'nda evrak memuru olarak ilk resmi işime girdim daha sonra Kredi Yurtlar Kurumu Bursa Kız Öğrenci Yurdu'nda yönetim memur olarak atandım. Orada tek memur olarak hem müdür hem memur hem de hizmetli olarak yurdun açılışını sağladım daha sonra ailem Ankara'da oturduğu için tayin talebinde bulundum Ankara Kredi Yurtlar Kurumu genel müdürlüğüne memur olarak geldim bu arada Ankara Gazi eğitim Enstitüsü beden eğitimi bölümünü bitirdim.

Öğretmen olduktan sonra memleketim olan Çorum'a öğretmen olarak tayin oldum. 1979-1980 eğitim-öğretim döneminde Çorum Lisesi'nde göreve başladım. Çorum lisesinde göreve başladığımda Çorum'da çok az sayıda beden eğitim öğretmeni vardı. Hatırladığım kadarıyla Niyazi Gül, Mustafa Berçin, Ali Kolay, Merdan Özkeçeli, Serpil Turan, Tijen Kurt, Azmi Öksüz, Talet Kutsal'dı. İlçelerde beden eğitimi öğretmeni pek yoktu ben Atatürk Lisesinde 1980 yılından 1986 yılına kadar çalıştım o sırada rotasyon kapsamına girdiğim için Ordu Ünye ortaokuluna zorunlu tayinim çıktı. Burada rotasyon yılımı tamamlayınca tekrar Çorum Ticaret Lisesi beden eğitim öğretmenliğine atandım.

Burada iki yıl çalıştıktan sonra tekrar Çorum Lisesine döndüm. Burada üç yıl beden eğitimi öğretmeni olarak çalıştıktan sonra müdür yardımcısı oldum. Bu arada okulumuzun Futbol, kız ve erkek voleybol ve hentbol takımlarını çalıştırıyorum. Hemen hemen her yıl il birincisi olduğumuz öğrencilerim ile çok güzel zamanlarımız geçti. Daha sonra amatör küme takımı olan Kuşsaray takımında antrenör olarak görev aldım. Lider olarak birinci amatör kümeye takımımı taşıdım şampiyon olduk. Yaz dönemlerinde Beden Terbiyesi İl Müdürlüğü'nün yaz spor okullarında basketbol, voleybol ve hentbol branşlarında görev aldım hatta şu anda Belediye Başkanımız Dr. Halil İbrahim Aşgın'a yaz spor okullarında basketbol çalıştırdım. Hatta başkanımızla şöyle bir anım olmuştu; grubumun en ufaklarından biriydi, basketbolda top dripling çalışması, turnike atışı çalışması yaptırıyorum ondan daha iri çocuklardan daha iyi yaptığı için örnek olarak ona yaptırmıştım oda çok mutlu olmuştu.

Müdür yardımcısı olarak görev yaparken Eti Ortaokulu müdürlüğüne atamam istendi. Millî eğitim müdürümüz Mehmet Ayan direkt olarak beni çağırdı ve çok emek verdin Çorum'a, senin yönetim görevinde de başarılı olacağına inanıyorum git orada da iyi bir noktaya getir dedi. Ben de kabul ettim 1995-1996 yılında Eti Ortaokulu'na müdür olarak atandım. O bölgede hiç lise yoktu mahalle halkının talebini Vali Mustafa Yıldırım'a ileterek Eti Ortaokulu'nun Eti Lisesi olmasını sağladım. Okulun fiziki koşullarını düzelttikten sonra farklı bir vizyonla öğrencilerin kıyafetlerini değiştirerek Çorum'a farklılık getirdim ve ilk yılda hem akademik hem de sosyal yönden hatırı sayılır bir lise konumuna geldik. Daha sonra 700 civarında olan öğrenci sayısını 1200 öğrenciye çıkarttım. Burada 2010 yılına kadar görev yaptım.

Üç mahallemizin muhtarları; Bahçelievler Mahallesi Muhtarı Hasan Kaya, Yavruturna Mahallesi Muhtarı Feyyaz Topaktaş, Kale Mahallesi Muhtarı Sebahat Ekmekçi ile toplantı yaparak üç mahalleyi birleştirip YKB Eti Spor kulübünü kurdum. Okul bünyesinde beden eğitimi öğretmenlerini görevlendirerek bütün branşlarda Satranç, briç dahil her dalda yarışmalara katılmalarını sağladım.

Çorum'da beden eğitimi bölümlerine parasız olarak 1980-1981 yıllarından itibaren sınavlara öğrenci hazırladım. Şu an da Çorum'da sayısını bilmiyorum ama yüzden fazla beden eğitimi öğretmeni yetiştirdim. Eti Lisesi müdürü olarak 1995 yılından 2010 yılına kadar görev yaptıktan sonra Salim Akaydın Ortaokuluna müdür olarak atandım. Kulüp başkanlığı görevimi orda da devam ettirdim. Bayan voleybol ve erkek hentbol dalında profesyonel deplasmanlı liglere katıldık. Sosyal faaliyetlerde futbol, basketbol, voleybol, hentbol ve badminton branşlarında üstün başarı sağladık. Badminton da üç defa Türkiye şampiyon olunca Salim Akaydın Ortaokulunda da aynı çalışmaları yaparak okulun kısa sürede akademik ve sosyal faaliyetlerde il birincisi olmasını sağladım. Çorum'da hemen hemen her eve şöyle veya böyle bir katkım olduğunu düşünüyorum. Daha sonra 2016 yılının ocak ayında emekli oldum.

Eğitimden kopmamak için bir etüt merkezi açtım. Orada daha ilk yılda 100 kişi alınan fen lisesini 27 tane öğrencinin kazanmasını sağladım. Ben üniversiteye başladığımda evlenmiştim. Çorum'da iki kızım bir oğlum vardı. Şu anda büyük kızım Hacettepe Üniversitesi'nde Kimya Araştırma Laboratuvar'ın da kimyager olarak görev yapıyor. İkinci kızım ise Genelkurmay Başkanlığı'nda laborant olarak görev yapıyor. Oğlum da Ankara Gazi

Üniversitesi beden eğitimi bölümü mezunu fakat öğretmenlik yapmadı. Fen lisesi mezunu olduğu için liseden önce Garanti Bankası'nda göreve başladı daha sonra ise Akça Ticaret Anonim Şirketi'nde Finans Müdürü olarak görev yapıyor. Eşim ise ev hanımı SSK emeklisi.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Biz Ankara Keçiören Aktepe'de oturuyorduk. Aktepe'de bizim kapının önünde futbol sahası vardı. Bizim kapının önü de toprak saha. Öyle orada, mahalle arasında top oynarken birisi topa vuruyordu birisi getiriyordu. Öyle derken takım kuruyor, maç yapıyorduk. Orada ilk topa başlayışım böyle oldu. Hatta çok enteresandır, anılarımdan bir tanesini anlatayım. İlk topa vuruyoruz böyle herkes sırayla vuruyor.

Kaleci var kaleciye şut atıyoruz falan. Ben işte topa rastgele vurunca, ben solağım bu arada, topa sol vurunca ters bir yere gitti. Hatta rahmetli oldu şimdi, rahmetli çok iyi bir topçuydu. Beni de tanımıyorlar. Arkadaş diğer arkadaşlara, bu köylüyü nereden getirdiniz dedi. Sonra biz onlarla hiç ayrılmadık. Hala da ayrılmadık. Öyle tanıştık sporla. Daha sonra o arkadaşlar bana dediler ki ya sen iyisin gel seni kulübe verelim. Kaleci Sanayi Barbarosspor'da oynuyormuş. Birisi Ankaragücü'nün genç takımında oynuyormuş falan. Ben o zaman Sanayi Barbaros'ta olan arkadaşla daha samimiydim. Oraya götürdü. Oraya gittik. Ondan sonra orada antrenmanlara çıktık. Antrenmana çıkarken orada Ankaragücünün antrenörü Sabri Kiraz vardı.

Antrenmanları 19 Mayıs Stadyumu'nda yapıyorduk. Orada biz antrenman yaparken Sabri Kiraz'ın dikkatini çekmiş. Ben çok pırpır, atıp ta kaçan stilinde bir sporcuydum. Sağdan atar soldan kaçardım. O tür şeylerim çoktu, hızlıydım. Yani çok zor tutarlardı yanlardan falan. Öyle görünce çok sevdi. Oğlum gel seni takıma alayım dedi. Birisi Sanayi Barbaros, diğeri de Ankaragücü genç takımı. Öyle olunca ben tabi Ankaragücünü tercih etim. Benim ismim Selçuk olmasının nedeni de Ankaragücü efsanesi Selçuk Yula'dan dolayı Selçuk'tur. Benim ismim nüfus kağıdında o zaman Arap'tı.

Bir türbe varmış. Annemin çocuğu olmamış. Olunca oranın adını koymuşlar. Hani ölmesin falan diye. Bu bir inanış tabi. Orada arkadaşlarım hep Arap Arap deyince ben çok utanıyordum tabi, benimle dalga geçiyorlar diye. Orada ben gittim ismimi mahkemeye verdim. Selçuk olarak değiştirdim. Tabi liseye başlarken değiştirdim. Liseden itibaren ismim hep Selçuk kaldı. İlk lisansım Sanayi Barbaros'ta çıktı.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Ankaragücü'nde Aktepe Amatör Sporda oynadım. Haymanaspor'da oynadım. Ben özellikle Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde top oynarken, oradaki takım arkadaşlarımın yüzde 80'inin hepsi profesyonel topçu zaten. Örneğin Ankaragüçlü Bayram, Fenerbahçeli Yavuz, Erman Torunoğlu. Bunlar benim Yıldırım Beyazıt Lisesi'nden top arkadaşlarım. Beraber top oynadığımız arkadaşlar. Onlar tabi Ankaragücü'nde sağda solda top oynadılar. Ben tam Ankaragücü'nün idmanlarına çıkıyordum. Daha lisansım çıkmamıştı. Benim baldırdan ayağım kırıldı antrenmanda. Benim ayağım kırılınca, futbol hayatım orada bitti yani. Bir

daha da etkili olamadım. Daha sonra da Beden Eğitimi öğretmeni olarak kendim yetiştirme yoluna gittim. O şekilde devam ettirdim. Sonra 1979-1980 nisan ayında Çorum Atatürk Lisesine geldim.

Niyazi bey vardı. Niyazi Gül Beden Eğitimi öğretmeni. Başka kimse yoktu. Dedi ki bana, Hocam ben bıktım, yoruldum artık. Sen gençsin, dinamiksin. Bundan sonra sana yüklüyorum, bütün takımlar sende dedi. Tek basketbolu erkekleri bırak, geri kalan takımların alayını sen çalıştır. Hangisini çalıştırırsan çalıştır. Ben o zaman işte, hentbol, voleybol, masa tenisi. Atletizm. Hepsini ben çalıştırıyordum. İşte futbolla ben ilgileniyordum. O zamanlar işte futbol oynadık. Genellikle futbol il birincisi oluyorduk. Bölgeye gidiyorduk işte derece alıyorduk, alamıyorduk çıkıp geliyorduk. İşte Ordu'ya gittik. Samsun'a gittik, Amasya'ya gittik. Çok öyle. Her sene en az gruplara mutlaka gidiyorduk. Çankırı'ya gidiyorduk, voleybolda, hentbolda. Hentbolda 2 tane grup geçtik. Yarı finallere kadar geldik. Finallere kadar geldik. Türkiye finallerine kaldım Çorum Lisesi olarak. Orada kadroda yine Selçuk vardı, Aydemir vardı. Aydemir şu an da belediyede çalışıyor. Solak bir çocuktu. Soyadını hatırlayamıyorum ama Aydemir vardı.

Ondan sonra Kenan vardı. Yine belediyede zabıta. Sonra Tuğrul vardı, Tuğrul diye bir çocuk. Turabi diye bir çocuk vardı. O jenerasyonda onlar vardı. Şu an da aklımda kalanlar, iz bırakanlar bunlar. Ondan sonra Veysel vardı. Kanat oyuncum Veysel vardı. Gidince şöyle bir 3 metre kayıp giderdi. Bu ekip Türkiye finallerine gitti. Isparta'ya kadar gittik. Orada da gerçekten çok iyiydik. Oradakiler, hakemler dedi ki; Hocam burada para yok pul yok. Daha nereye kadar gideceksin bırak bunun peşini dediler. Hakemler aynen bana bunu söyledi. Yani Anadolu takımlarıyla sen nasıl olacak. Şöyle kolejler var, şöyle özel okullar var. İmkanları var. Sen gariban bir okul takımısın. Sen bununla nereye kadar gidebileceksin.

Yani Türkiye'yi temsil edecek takım sen olamazsın. Sen bu işi yapamazsın. Aynen böyle dediler, o zamanlar bize. Gerçi hani biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Yenmek için çok uğraştık ama işte. Hentbolu bilirsin yani. 2 tane kişiye 2 dakika cezası verdin miydi, iki dakikanın içerisinde 3 tane gol yediği an iş bitiyor zaten. Bu işler böyle. 4 kişi kaldık dört. Takımda 4 kişi bıraktılar. 4 kişiyle, Selçuk şu an da Antalya'da beden eğitimi öğretmeni. Çocuk kaleci, kaleyi ona bıraktık. Hocam ben geçeyim dedi, aynı zamanda o benim en iyi golcümdü. Hiç unutmuyorum bütün tribün ayakta alkışlamışlardı. Çocuk kalede golü yemedi topu tuttu. Ondan sonra gitti gitti bir de gol attı. 4 kişiyle. Bütün seyirci ayakta alkışlamışlardı. Sonra Atatürk lisesinde işte takımlarım oldu.

Voleybolda kendi kızımda olmak koşuluyla il birincisi olduk, gruplara gittik. Basketbolda yine il birincisi olduk, gittik. Yani hepsinde 1. Olduk. Bölge birincilikleri elde ettik. Bazılarında grup geçtik. Şu an da tam hatırlamıyorum. Bir futbolda grup geçemedik. Onun dışında bütün branşlarda grup geçtik. Yani öyle söyleyebilirim. O çalışmaları yaptıktan sonra, şunu söylemek istiyorum. En önemli şeylerden birisi Çorum'u ilgilendiren. Çorum'da ilk kitle sporunu gündeme getirenlerden yine birisi benim.

Talat Kutsal'dan önce Ali Şahin vardı. Beden Terbiyesi İl Müdürü. Onunla görüşerek. O zamanlar Mustafa Yıldırım vardı Vali. Spora çok ilgisi vardı. Onlarla çok yakın ilişkilerimiz vardı o zamanlar. Beden Eğitimi Öğretmeni, Valiyle çok rahat odasına gidip görüşebiliyordu.

Onlarla bir kitle sporu oluşturalım dedik. Ben o zaman bütün herkesi topladım. Vali beyde onay verdi, uygun gördü. Ben o zaman ta Lozan evlerin oradan halkla beraber Vali, Belediye Başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu, herkesle birlikte, kitle sporunu oradan başlattık, çan saatine kadar getirdik, yürüyüş yaptık. Bu tabi 82-83 yılları olabilir. Ondan sonra, sizin statta, Dr. Turhan Kılıççıoğlu stadında hep beraber yürüyorduk. Ben, Vali, Mustafa Yıldırım, bir Avukat vardı rahmetli oldu Ertuğrul'du ismi işte o, Beden Terbiyesi İl Müdürü. Stadın içinde sabahları yürür, yürüyüş yapardık. Ben o zaman il düzeyinde kamu kuruluşunda yetkili olanlara beden terbiyesi spor salonunda spor yaptırırdım. Vali yardımcısı, Vali, Garnizon Komutanı, o zamanlar Savaş Bey falan vardı, bunlara spor yaptırırdım. Kültür fizik hareketlerini falan yaptırırdım.

O aşamaları bitirdikten sonra işte, verimli olabilmek için Eti Lisesi'ne tayinim çıktı. Eti Lisesi'ne gittiğimde ilk işim kulüp kurmak oldu. Çorum Kuş Saray Kulübünün antrenörlüğünü yaptım. Futbol takımını çalıştırdım. Şampiyonluğa oynadık. Normal 1. Amatör kümedeydi o zaman. Sporculardan Cengiz Basın vardı, Altan Çoban vardı, bir Altan daha vardı, ondan sonra ikizler, bir de Salim Akaydın'da bir öğretmen var adını unuttum, o defansta liberoydu, bir de kalecim beden eğitimi öğretmeni, bunlar vardı. Kuş Saray Spor bir önceki sezonda 109 gol yemiş hiç galibiyet görmemişler. Ben o sene o takımı aldım. Atatürk Lisesinin kendi futbol takımımın sporcularını aldım, lisanslarını topladım. Kuş Saray Spora monte ettim hepsini. O sene şampiyonluğa oynadık. Ve biz şampiyon olduk. Amatör kulüpte şampiyon olduk. 109 gol yiyen takım ertesi yıl şampiyon. Yani Selçuk Köse'nin ismi unutulmamasının nedeni, gerçekten her eve dokunmuşumdur.

İddia ediyorum Çorum'da her evde iddia ediyorum Selçuk Köse'nin ismi olumsuz geçmemiştir. Herkesin hayatına dokundum. Kuş Saray Spor'un yılını tam hatırlayamıyorum ama 90-95 yıllarıydı. Çorum Eti Lisesine gelince bir kulüp kurayım dedim. Bu arada, Çorum'da bir okul adı altında spor kulübü ilk defa Selçuk Köse tarafından kuruldu. Adı da YKB Eti Lisesi Amatör Spor Kulübü. Bunun yılı da 2001-2022.

Benden sonra da Cumhuriyet Lisesi kurdu. Sonra bu kurduğum kulübün kulüp başkanı bendim, Selçuk Köse. Yönetimde Bahçelievler muhtarı Hasan Kaya, Kalenin muhtarı Sebahat Ekmekçi, Yavruturna'nın muhtarı Feyyaz Topaktaş. Mahalleleri birleştirdik. Toplantı yaptım 3-4 defa. Üye yaptım ve ondan sonra her maçlara, bütün mahalledeki spor severlerin hepsi geliyordu. Seyircisi boldu. Galatasaray- Fenerbahçe maçı gibiydi. Okulda öğretmenlerin hepsini zorunlu üye yaptım. İlk yönetimde yine Mustafa Eker vardı. Beden Eğitimi Öğretmeni Ali Kolay vardı, bir de marangoz işleriyle uğraşan arkadaş vardı onun ismini şu an hatırlayamıyorum.

İyi sporcular çıkıyor fakat sahip çıkan yok. Ortada kalıyor çocuklar. Sokakta kötü alışkanlıklardan, olumsuzluklardan çocukları uzaklaştırmak benim en büyük hedefimdi. Spor kulübü kurmamın öncelikli hedefi budur. İlk defa da Çorum'da bir kulübe briç branşını aktif olarak açtım. Briç branşında faaliyet gösterdim. Deplasmana lige briç oynamaya gönderdim. Briç branşında ilk defa sporcu yarışmalara gitti. Nazım bey vardı rahmetli oldu. Bir de şu an da yem sanayi vardı orda Mehmet Eskizade. Sporcularımız onlardı. O zaman bizden büyüklerdi. Orta yaştaydılar.

Bunlar deplasmana, lige gidiyorlar. Yarışmalara katılıyorlar briç oluyor geliyorlardı. Kendi paralarıyla. Biz imkânları sağlıyorduk. Lisanslı olarak gidiyorlardı. Sporculara sahip çıkılsın diye muhtarları aldım. Bu da Çorum'da bir ilktir.

Şöyle ki Okul Koruma Derneği'nin özü şudur. Fakir öğrencilere gerekli desteği vermek, sosyal kültürel aktivitelerde öğrencilere ve mahalle sakinlerine destek vermek diyor. Özü o zaten. Şimdi kimisi binanın çatısını düzeltir, öyle yardımcı olur, ben de gençliğe sahip çıkma adına o şekilde hareket ettim, sahip çıktım. Ha bunun yanında binaları da herkesinkinden daha iyi yaptım. Her gittiğim binanın yıktırdım daha iyisini yaptırdım. Onu nasıl yaptım. Mesela Şamlı'ya gidip zengin iş adamlarıyla çalıştığımız için onlara söylüyordum. Bir de amacına uygun kullanıldığı için. Mesela Ahlatçı'ya gidip diyordum ki, arkadaş benim okulun kreşi altyapısı sıfır. Bana onu yaptır diyordum. Faturayı göndereyim neyse masrafı. Bana onu yaptır parasını da sen öde dedim. Tamam dedi. Şamlı'ya gittim onu yaptırdım. Ahlatçı'ya gittim öbürünü yaptırdım. Fabrikaları dolaşırdım. Ünal Kakaç bir ara benim okul aile birliği başkanımdı.

Onun kanalıyla fabrikatörlere belli bir bütçe oluşturttum. Okulun fiziki koşullarını falan yaptırttım. Efendim halı saha, okula halı saha yaptırttım. Halı saha derken, kum saha oluyor ya öyle. Onu yaptırdım mesela. Bu da ilktir. Mesela yaz döneminde turnuva düzenlerdim gençlere, mahalle sakinlerine. Herkes tatile giderken, biz turnuva düzenlerdik. Mikrofonlu, müzikli vs. Zaten 19 Mayıs'ın bütün programlarında görev aldım. Bayramın en iyi şekilde yapılması için, elimden gelen her şeyin en iyisini yaptım zaten.

Eti Lisesi'nde kulübü kurdum. Kulübü kurduktan sonra branşlara yöneldik. Hentbolda lige girdik. Voleybol profesyonel bayanlarda lige girdik. Deplasman lige gittik geldik illere. 1. amatör kümede futbol oynattık. Ondan sonra yine atletizm şudur budur takımımız ne yapması gerekiyorsa bütün branşlarda faaliyetlere katıldık. Çorum'un en aktif kulüplerinden birisi olduk ve Çorum'a da ses getirdi. Herkesten destek te gördük. Belediyeden otobüsü alıp gidiyorduk. Şimdiki gibi değil. Şimdi bilmiyorum nasıl yapıyorlar ama. O zaman bize mazot parasını veriyordu belediye, otobüsü de veriyordu. Takımımızı götürüyorduk yarışmalara katıp getiriyorduk. Hiç para vermiyorduk yani. Şimdi öylemi bilemiyorum. Yani o zamanlar belediye başkanı Arif Ersoy'du. Rahmetli oldu sanırım, profesördü. Arif Ersoy'un bize çok ciddi katkıları oldu. Ondan önce Turhan Kılıççıoğlu döneminde de bize çok ciddi katkıları oldu. Yani benim dönemim onlar olduğu için, şimdiki dönemle çok bir şeyim olmadı. Eti Lisesi'nde kulüp olarak bir, akademik anlamda en üst seviyedeydik. Çorum'da sosyal kültürel faaliyetlerde yine il birincisiydik.

Diyelim ki bir okul 6-7 tane faaliyet göstermişse, branşlara katılmışsa, bizde 19 taneydi. 19 branşa katılmışız. Hepsine de katılmışız. Yani bütün faaliyetlerde öyle uyduruk değil, derece yapmak koşuluyla. Başarılı olduk hepsinde de. Yine ilk kez okula, tüm öğretmenlerle beraber okul korosu kurdum. Çalışan bütün öğretmenlerle, hizmetli de dâhil. Bütün personellerden koro kurdum ve öğretmenler gününde, öğretmenler gününün programını biz aldık. Koro olarak türküler söyledik. Kendim de girmek koşuluyla. Ben de solist olarak çıktım yani, öğretmen olarak. O faaliyetleri yaptık. Yani hemen hemen her şeye dokunduk Nadir'ciğim.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Evet takım sporlarında hem okul olarak hemde YKB Eti Spor Kulübü olarak Badmintonda okullararası müsabakalarda 3 defa ferdi olarak kız, erkek 2 sporcumuz Türkiye şampiyonu oldu. Kulüp olarakta YKB Eti Spor Kulübü olarakta 2 defa Türkiye şampiyonu oldu. Takım antrenörümüz beden eğitimi öğretmeni aynı zamanda öğrencim Haydar Kaya çalıştırmıştı. Daha sonra Haydar Kaya Millî takım antrenörü olarak Ankara'ya gitti. Salon sporlarında Voleybol branşında kadın takımı profesyonel lige Çorum'da ilk defa katıldık. Ben o zaman ilktim. Hatta daha sonra Osmancık Belediyesi idi sanırım, rakip olarak çıktı. Hatta bir senesinde de bizi yendiler.

Hentbolda yine profesyonel lig geldi ve iyi yerlere gittik baya. Hatta burada o zaman saha ölçüleri uygun değildi. 20'ye 40 olması gerekiyordu. Atatürk spor salonu da küçüktü. Sanıyorum 18-36'dı. Sungurlu'da yapıyorduk maçları. Yani bizim kendi saha maçlarımızı Sungurlu'ya gidip yapıyorduk. Yani öyle anılarımız var. Onun dışında, yani Çorum'da neticede hep Beden Eğitimi öğretmeni, yönetici, idareci olarak daha çok etkili oldum. Benim sporculuk dönemim hep Ankara'da geçti. Belli bir süre voleybol hakemliği yaptım. Onda birazcık sıkıntı yaşadım voleybol hakemliği yaparken. E tabi baktık pek görev verilmiyor. Bize 1 tane görev veriliyorsa diğerine 6 tane görev veriliyor. Ondan sonra da küstük. Voleybol hakemliğini bıraktık.

Futbol hakemliğine müracaat ettik kazandık. O zamanlar zaten Beden Eğitimi öğretmenleri çok nadir olduğu için, yani hakemlik falan bizim için çok bir şey değildi. Yapabiliyorduk ama o zamanlar o camiaya, hakem camiasına pek ısınamadım. Çıkar ilişkisi olduğu için orada pek hevesim olmadı. Aman bırak boş ver gitmeyelim, gerek yok dedik.

Eti Lisesinde başkanlığı oradan ayrılana kadar yaptım. Valla şu an 2001-2002 olarak düşünürsek, 2010'da oradan ayrıldım. Oradan Salim Akaydın Ortaokulu müdürlüğüne atandım. Hemen orada da bütün spor faaliyetlerinin A dan Z ye hepsini kurduk. Voleybol, basketbol, hentbol. Okul takımlarının hepsini kurdum. Yarışmalara katılmasını sağladım. Bölgelere gitmesini sağladım yönetici olarak. Hepsinin başında da gittim.

Millî eğitimce verilen maaşlı ödüllerim var. 30 küsür tane teşekkür- taktirim var. Başarı belgelerim var. Yaklaşık 39 tane miydi neydi. Malzeme dağıtımı olurdu, belediye tarafından, Gençlik Spor İl Müdürlüğü tarafından. Malzeme dağıtımı falan öyle ödüllerimiz olmuştur. Yani böyle çok iz bırakan bir şeyi hatırlamıyorum da var.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Öğretmen iken lakabım yoktu. Sporcuyken vardı. Topa sol vurduğum için frikiklere atardım. Hatta onun yüzünden zor durumda da kaldım. Topa sol vurduğum için solcu derlerdi bana. Ondan sonra, bir gün solcu gel şöyle otur deyince belediye otobüsünde herkes kulak kabarttı üzerime böyle, olumsuz bir şekilde. Yani Nadir bizim solculukla sağcılıkla hiçbir işimiz olmadı. Biz düzgün şekilde öğretmenliğimizi yaptık. Onu söyleyebilirim.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Basketbol takımında Umut Bektaş adında bir çocuk vardı. Şuanda kendisi doktor. Umut, öğrencilikte dört dörtlük, terbiye de dört dörtlük, oyunda dört dörtlük, mükemmel yani. Dedim ki inşallah bir çocuğum olursa, oğlum olursa adını Umut koyacağım. Ona benzesin diye. Bir gün Bolu'da maçlar yapıyoruz. Grup maçları, basketbol maçları. Grup bölge 1.'liğine gittik. Zonguldak Ereğli ile maç yapıyoruz. Yalnız Ereğli'nin hocası da benim sınıf arkadaşım. Takım süper takım. Yani onların yedekleri bile bize fark atan bir takım.

Şimdi çocuklar bizi ezmeye başladılar. Hani birisi gözünü kapatıp atıyor, birisi bilmem ne yapıyor falan. Düşün o Umut bana geldi dedi ki. Hocam dedi izin verir misin bende onlar ile dalga geçebilir miyim dedi. Düşünebiliyor musun dalga geçmeyi bile çocuk benden izin istedi. Tabi çocuk ondan sonra bacak arası yapıyor, tek yapıyor, arkasından atıyor bilmem neler yaptı. Topu arkasından attı önüne çekti filan. Ondan sonra çocuğu o bölgenin ilk 5'ine aldılar. Çocuk mükemmel ya. Derslerinde mükemmel, okulda terbiye yönünden mükemmel. Oyunda mükemmel. Her şey de mükemmel. Ve iz bırakan benim adıma Umut olmuştu. Onun için de çocuğumun adını Umut koymuştum.

Spor akademilerine hazırlık kurslarını ücretsiz çalıştırdım. Bana kimse şunu niye yaptı diyemez. Çorum'da ilk defa spor akademisine öğrenci hazırlamayı da yapan benim. Geldim baktım hep şey çocukları. Manisa'ya bile götürdüm çocukları arabamla. Kendi evimde İzmir'de kardeşimin evinde konaklattırdım çocukları. Para olmadığı için. Manisa'ya sınavlara götürdüm. Ankara'ya götürdüm, efendime söyleyeyim Samsun'a götürdüm. Kursu ilk başlatan benim. Benden sonra benim öğrencilerim başlattı. Onlar da hep para ile başlattılar. Şu an da Çorum'da ne kadar beden eğitimci varsa hepsinde emeğim vardır. İlk başta aklıma gelen isimler; Cengiz Basın, Barış Kılıç, Deniz Kılıç, Ümit Erdem, Serap.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Ordu'da voleybol maçına gittik. Antrenör olarak şu an da Balıkesir'de olan Şevket Ocak vardı. Deli oğlan. Çamur Şevket adı. Çorum'da Çamur Şevket olarak tanınıyordu. O var, o benim antrenörüm. Ben de kulüp başkanıyım. Eti Lisesi'nde takım olarak 1. olduk oraya gittik. Şimdi maçlar oynanıyor. Maçlar oynanırken, bir file üstü pozisyonu oldu. File üstü pozisyonunda bizim aleyhimize verdi hakem. Bilinçli olarak verdi yani. Aslında file hatası yoktu. Ben de voleybol hakemiyim yani.

O arada bir baktım Şevket hazırlanıyor. Dedim ki bu mutlaka hakeme bir şey yapacak. Maç bitmek üzere. Ben gittim dedim ki polislere, benim dedim Beden Eğitimi öğretmenim hakeme herhangi bir şey yapabilir. Gel beraber duralım. Hazır olalım dedim. Filenin tam yanına polislerle beraber durduk. Şevket hemen koşarak geldi. Adam voleybol sehpasında, sehpayı devirdi. Adamı da devirdi. Ondan sonra neyse ben tabi kızdım. Ondan sonra biz işte o maçta Samsun'du, ona 3-2 yenilmiş olduk. Pardon tabi yine ondan sonra final oynayacaktık. Orda o maçta sadece öyle bir durum oldu. Hakeme tuttu öyle yaptı. Şimdi bütün hakemler Şevket'e tavır aldı. Ben şimdi gece çıktım, kızdım. Sen benim yanımda nasıl

hakeme öyle davranırsın diye. Arabamla gittiydim özel arabamla. Bastım çıktım geldim Çorum'a. Yanımda da Ekrem Özümar'ı da götürmüştüm. Ekrem Özümar'da turistik şey olarak, idareci olarak yazdım. Ziya Gökalp'in müdürüydü. O da sporu çok sever.

Hatta Çorumspor'un röportaj kısmını yapardı. Hani böyle maçları anlatırdı. Ekrem Özümar'ı tanıyor musun? O da böyle Çorumspor'a çok hizmet edenlerden birisi. Çorumspor'un spikerliğini yapardı yani. İşte vurdu, gitti, aldı, geldi filan. Onu da öyle götürdük. Çıktım geldim ben gece. Bir baktı Ekrem gece 1 de telefon etti. Selçuk Hocam, ne var. Hocam Şevket cezalı olduğu için yarınki maçlara çıkamıyor. Yönetecek kimse yok. Ne yapacağız. Gece saat 2 de bindim tekrar gittim ta Ordu'ya. Ondan sonra maça çıktım maçı yönettim. Şampiyon olduk çıktık, geldik. Bu da benim için çok büyük anılardan bir tanesi. Şu an başka anım aklıma gelmiyor. Bir sürü, bir sürü vardır da öyle aklımıza gelmesi gerekiyor. Bir de biz çok fazla sporcuyla meşgul olduğumuz için, ben mesela Çorum Çan saatine 6 ay hiç inmediğim olmuştur. Ay düşün. Okul, ev, spor salonu. Beni spor il müdürlüğünün A'dan Z'ye bütün personeli beni en iyi şekilde onlar tanır. Yani onlar der ki Selçuk Köse nasıl bir adam? Herkese sorabilirsin, hiç ayırt etmeden. Hepsi de benim hakkımda ne derse onun cevabı doğrudur yani.

Atatürk Lisesinde çok ilginç bir anım var. O önemli bir şey. Şimdi, burada futbolda il 1.'si olduk Çorum'da. Ordu'da bölge 1.'liğine gidiyoruz. İşte ayın 6'sı ile 10'u arasında. O zamanlar Ufuk Atlas falan var takımda. Şimdi İzmir'de Beden Eğitimi Öğretmeni falan. Dediler ki işte gruplar 6'sında başlıyor dediler. Biz de dedik ki 1 gün öncesinde gitsek yeter dedik. Ben de telgraf çektim gruplara geliyoruz diye. Biz 1 gün geç gitmişiz. Oraya vardık arkadaş, bir baktık maçlar başlamış. Yani ayın 5'inde gidiyorum diye ayın 6'sında yola çıkmışım.

Oraya vardım. Oradan da yerimizi falan ayırttırdık. Hatta orada Çorum Millî Eğitim Müdürü vardı onun yanına vardık. Dedi ki, Hocam sen neredesin dedi. Dedim geldik daha saat 4'te toplantı. Ondan sonra, e Hocam bugün ayın kaçı dedi. E 6'sı dedim. Ondan sonra dışarı çıktım. Çocuklar bugün ayın kaçı dedim. 6'sı dediler. Yav oğlum bana niye söylemediniz. Çocuklar beni şöyle yanılttı. Çocuklar diyor ki Hocam bir gün önce gidelim. Ben diyorum ki hayır eğitim-öğretim aksamasın.

Hâlbuki çocuklar doğru söylüyormuş. Ondan sonra neyse oraya gittik. Dedik ki ne diyeceğiz dedik. Oraya vardık. Adam federasyonun temsilcisi, ne oldu Hocam niye geç kaldın? Telgraf ta çekmişsin geleceğim diye, hayırdır? Dedim ki, yolda dedim, hafif bir kaza geçirdik. Vecihi Üstündağ vardı. Kültürspor da oynuyordu. O da aynı zamanda takımımızdaydı. Sonradan araba çarptı öldü, yolda cadde de. Büyük bir araba, freni patlıyor, fren tutmayınca çocuğa çarpıyor, öldürüyor. Çok muazzam bir çocuktu. Sonuç olarak uzatmayalım. Orada itiraz ettik böyle böyle dedik. Biz bir kaza geçirdik. Tabi bu dediğim çocuğun da kolu sarılıydı. Dedim işte çocuğun kolu sarılı falan filan. Dediler ki kaza raporu istiyoruz dediler. Yok dediler, kabul etmeyiz dediler. Bundan sonraki maçlara alalım ama hiçbir iddia sahibi etmeyiz dediler.

Tamam dedik siz fikstüre bizi alın biz yeneriz diğerlerini. O kadar da kendimize güveniyoruz. Tamam dediler. Bizi fikstüre dahil ettiler mi. Şimdi biz başladık mı gelene 3, gidene 3 atmaya. Trabzon'la maç oynuyoruz. Trabzon berabere kalsa yetiyor, onlar şampiyon oluyor.

Biz de yenmek zorundayız, o durumdayız yani. Şimdi daha 5. Dakikadayız. Bu bizim Ufuk Atlas, o zaman Çorumspor'da top oynuyordu. Profesyonel olarak. O an bizimki topu aldı götürdü, Trabzon'a taktımı. Biz şimdi galip olduk mu. Trabzon gezeliyor. Geldi Trabzon'un öğretmeni, Hocam dedi kesinlikle itiraz ederim. Sana para ödettirmem dedi. Lan arkadaş para deyince akan sular duruyor. Çünkü o kadar çocuğun masrafını, ben tek maaşlıyım zaten. Gidip imkânım yok yani. Okulda da hiç para verdikleri yok. Ben o paraya gideceğim geri geleceğim. Atatürk Lisesi'ydi. Sonra devre arasında gittim hakeme dedim ki, onlar da biliyordu durumumu. Bak kardeş dedim kesinlikle ben şampiyon olmak istemiyorum dedim.

Böyle para alamazsam, itiraz ederse zor durumda kalacağım dedim. Şunu dedim halledin dedim. Ondan sonra daha maç başladı Nadir. Aradan şöyle belli bir süre geçti. Çocuklar diyor ki Hoca görüştü. Ne olur ne olmaz ceza sahasının dışında karşılayın diyor hissettiler. Bir şey olur diye. Daha ayağını ceza sahasının içine sokmadan, penaltıyı çaldı. Ve maçı berabere bitirdi. Hüngür hüngür 3 gün ağladım. 3 gün. Hiç unutmuyorum. Benim için en büyük anılardan birisi odur. Çok zoruma gitti. Nasıl ben böyle bir hata yaptım diye. Hala etkileniyorum. Öyle bir anım var.

Bir de yine Atatürk Lisesi'nde beden eğitimi dersindeyim. Çocukları koşturuyorum. Çocuklara ikişerli olun, koşun dedim. Baktım çocuğun birisi koşmuyor. Oğlum sen neden koşmuyorsun dedim. Hocam dedi sen 3 gün yemek yemezsen koşar mısın dedi. Bir de o zaman şok olmuştum. Niye yemek yemiyorsun dedim.

Hocam burada anam babam bir evde okuyorum. Para gelmiyor, pul gelmiyor falan filan. Oğlum dedim bundan sonra kantine gidiyorsun dedim. Selçuk Köse istiyor çay, simit diyorsun, poğaça diyorsun. Oradan dedim her sabah kahvaltını yapacaksın. Kendi adına değil, Selçuk Köse adına alacaksın yapacaksın dedim. Ondan sonra kantinciye gittim dedim ki o çocuk benimle ilgili bir şey istediği zaman hiç sorma ver dedim.

Neyse bu çocuk her gün devam öyle gidiyor her sabah karnını doyuruyor yani. Ve çocuk iyi de bir öğrenciymiş. Ben onu bilmiyordum. Köy kökenli çocuk ama başarılıymış. Bir baktım çocuk tıp fakültesini kazandı. Sonra çocuk doktor oldu. Ben unuttum gittim. Bir sürü öğrencimiz var yani. Bir gün bir baktım. Hocam Hocam diye birisi geliyor. Hocam dedi beni hatırladın mı dedi, yok dedim. Hocam dedi benim hayatımda tek iz bırakan öğretmen sensin dedi. Ne oldu dedim. Bütün öğretmenler iyiydi dedim. Hele de Atatürk Lisesi'nde dedim. Gerçekten de o zamanlar kadromuz çok iyiydi. Yok Hocam dedi. Siz dedi böyle böyleyapmıştınız bana dedi.

Ben onu hiçbir zaman unutamıyorum dedi. Hocam dedi ben bir hayır yapmak istiyorum dedi. Sizin önereceğiniz birisi olsun dedi. Çünkü siz çok iyi bir tespitçisiniz dedi bana. İyi dedim böyle bir şey olduktan sonra mesele yok. Yani çocuklara dokunduğun zaman gerçekten karşılığını görüyorsun. Uzak ya da yakın. Adliyeye gidiyorum en az 100 tane avukat var. Kapı da karşılıyorlar. Hastaneye gidiyorum en az 50, 100 tane doktor var kapıda karşılıyor. Devlet dairelerine gidiyorsun, spor salonuna git. Nereye gidersen git böyle bir öğrencilerinle karşılaşıyorsun. Bizim için de en büyük malzeme bu oldu yani.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Örnek aldığım Beden Eğitimi öğretmeni, Merdan Özkeçeli.Çorum'da emeği olan arkadaşlardan birisi. Talat Kutsal, Niyazi Gül, Azmi Öksüz efendime söyleyeyim bu arkadaşlar. Başka; Cemalettin Hoşgör. Bu arkadaşlar gerçekten Çorum'a spor adına, ha bir de şey Selim Sümer. Bu arkadaşlar Çorum'a gerçekten hizmet etmiştir. Emekleri de fazladır, böyle söyleyebilirim. Yani o öğretmen arkadaşlarımızın emeği çoktur. Bu saydığım öğretmen arkadaşlar mesela, Merdan Özkeçeli bugün Ankara'da ses getiriyor. Ve o Çorum'dan gitmesi çok büyük bir kayıptı. Bunun da gençlik sporun hatası olduğunu düşünüyorum. Onu kesinlikle bırakmamaları lazımdı.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Valla bir kere en önemlisi şöyle, fiziksel zindeliğimizi kazandık. Bir kere insanlarla barışık olmayı öğrendik. Her kesim insanla barışık olmayı öğrendim. Bu çok önemli. Sosyal yönden gelişkin olduğun için, çok değişik çevrelere, yerlere gidip geldiğin için, gözün her tarafı görür tarzda hareket ediyorsun. Dolayısıyla bu çok önemli. Mesela tek bir doğrultuda bakan insan tipi değil de her insana olumlu bakan insan tipi. İnsan faktörünü ele alıp ve onlarla haşır neşir olmak, onlarla her şeyi paylaşmak. Ben bir kere bana en büyük kazanımlarından biri bunlar olduğunu söyleyebilirim. İnsan ilişkilerimin çok iyi geliştiğini düşünüyorum ve bunu da sporun iletişimine bağlıyorum. Yani sporla ilişkime bağlıyorum. Çünkü orada emeğin, alın terinin, çocuğun verdiği spordaki hizmeti görüp, insanlara ona göre değer vermesini biliyorsun. Eğer kişi hak etti ise ona değer veriyorsun, onu öğreniyorsun. Emek çok önemli çünkü.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Genel olarak yapmadığım hiçbir şey yok hemen hemen hepsini yaptım. Çünkü çok rahatım. Toplumda da öyle de değerlendiriliyorum. Sadece şu var. Hani eğer imkânlarım olsaydı Çorumspor'a hizmet etmek isterdim. Yani ekonomik yönden güçlü olsaydım. Ya da bana Çorumspor deseydi ki yöneticilikten ziyade alt yapıda mesela. Ben o gençlik yıllarımda harıl harıl çalıştım. Gerçekten iyi de sporcular yetiştirdim. Kimse bana demedi ki Selçuk Köse gel beraber çalışalım. Aha burada emeğin olsun. Emeğin var gel emek ver. Para da istemiyordum yani. Parayla da değil yani parasız ben Çorum'a hizmet etmek, Çorum ruhuna hizmet etme duygusunu her zaman taşımışımdır. Ama Merdan'da mesela aynı öyle oldu. Ya işte bu eften püften şeylerden dolayı, okul idaresi. Mesela Merdan bende çalışmış olsaydı, benim okulumda çalışmış olsaydı beden eğitimi öğretmeni olarak. Mesela ben o bizim Eti Lisesindeki spor salonunu ayrı bir eyalet gibi yapmıştım mesela. Beden eğitimi öğretmenleri son derece özgür.

İstedikleri antrenmanları yapıyor, istediğini yapıyor, istediği saatte açıyor. Kaloriferi yanıyor, suyu ısınıyor yani neler neler yani. Bunlar çok önemli şeyler. Merdan'a bu imkânlar verilmedi. Merdan'da küstü. Yani Merdan artı Selçuk Köse diyebilirsiniz. Çalışma yönüyle.

Takım çalıştığımız, takım başarısı yönüyle. Yani kendimi abartmış olmayım özür dilerim. Yani neticede gerçekten o düzeydeydik. Ama neticede Merdan dışarıyı tercih etti gitti. Ben de okul yöneticisi oldum. Yani ben beden eğitimi öğretmenliğinden kopunca yönetici olarak elimden gelen bütün hizmeti verdim, sahalara yansıttım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Ohoo… Çok sular geldi geçti. Biz şimdi Ankara 19 Mayıs stadyumunda, benim hiçbir zaman dizlerimde, bacaklarımda yara eksik olmazdı. Jilet gibiydi. Hele de kışın olduğu zaman, donardı. Hele de o saha da ilk kez maça çıkıyorsan. İnanır mısın buralarımız jilet, dizlerimiz jilet gibi kesilirdi. Soğuk su, efendime söyleyeyim sıcak su yok, ısınmak gibi bir şeyin yok. Malzeme kıtlığı var. O günden bugüne ohoo… Ayakkabı köseli ayakkabı giyerdik. Altı köselerden yapılma vidalar, öyle ayakkabı giyerdik. Netice de nasırlanıyor. Ben sonradan Almanya'dan akrabam aldı.

Almanya'dan bir ayakkabı getirttim. Onu yağlardım. İnanır mısın çok zaman yatağımın başucunda, kaybolacak diye oraya koyardım. Formamız, Ankaragücü'nün formasını giydik. O dönemler kulüpte olduğum için şanslıydım. Hatta Sanayi Barbaros'ta oynarken bana altlı üstlü eşofman vermişlerdi, kışlık eşofman daha hala duruyor. Ya ne kadar kalın, güzel kışlık tam kışlık. Şimdi o günlere göre çok olanaklar var. Sahalar çim saha, beden eğitimi öğretmenlerinin çok. Önceden tören komutanı. Her gün tören komutanıydım ya. Yani şu an da bakıyorsun işe neticede birisini görevlendirmişler, sırayla birisi yapıyor. Biz o zaman bütün özel günlerde tören komutanı Selçuk Köse, Niyazi Gül, Merdan aynı kişiler. Dördümüzün arasında dönerdi. Şimdi araç-gereçler çoğaldı. Beden eğitimi öğretmenleri çoğaldı. Sahalar, tesisler çoğaldı.

Beni bir ara Beden Terbiyesi İl Müdürü olarak önermişlerdi. Beden Terbiyesi Genel Müdürlüğü beni çağırdı o dönemde. Dediler ki işte Hocam siz ne yapmayı düşünüyorsunuz dediler. Hani dediler siz Beden Terbiyesi il müdürü olursanız ne yapacaksınız dediler. Dedim ki ilk yapacağım iş tesisleri çoğaltmak olacak. Ve bana Hocam size teşekkür ediyorum demişti genel müdür. Sonradan bizim işte o Talat'tan önce. Talat'ın adı geçiyor, benim adım geçiyor. Sonra oradan, Talat'ın siyasi gücü benden biraz daha fazla olduğu için o tercih edildi, Talat oldu.

Şimdi efendim zekâ yönünden, bilgiye erişme yönünden şimdiki öğrenciler daha şanslı. Sporcu bulma açısından şimdiki beden eğitimi öğretmenleri şanssız. Niye çünkü evvelden hiçbir zaman eğlence alanı yoktu. Biz okuldan istediğimiz çocuğu sporcu yapabiliyorduk. Seçiyorduk, bunlar spor yapacak diyorduk. Hepsi istekli geliyordu. Şimdi öyle değil. Şimdi çocuğun elinde telefon var, internet var, kafeler var, serbestlik var. Öğretmeni tanımama var, öğretmenden korkma yok, çekinme yok bilmem ne.

Eğitimdeki olumsuzlukların tek sebebi yalnızca öğrenci değil. Mesela biz, ben sigara içen bir adamdım. Yemin ederim hiçbir öğrencim beni yolda sigara içerken görmemiştir. Okulda içerdik sigarayı, ondan sonra yola çıkardık arkadaşlarla. Öğrencimiz görmesin diye.

Öğrencinin gittiği kahveye gitmezdik, paramız olmadığı halde. Maç izlemeye giderdik, pahalı bir yerde izlerdik. Öğrencinin gelemeyeceği bir yere giderdik. Niye, orada öğrenci

işte küfredecekde yani karşı karşıya, yüz yüze geleceğiz diye. Biz böyle öğretmenlik yaptık yani. Yani bizim öğretmenlik anlayışımız buydu. Bir deşimdiki dönemin öğretmenleri, sadece öğretmenlik hakkını aldığı için, öğretmenlik yapıyorlar. Bizim dönemimiz, öğretmenler pedagojik yönden, tamamıyla uygulama öğretmenleri olarak yetiştirildiğimiz için. Ben mesela enstitü mezunuyum. Bizi resmen hamur gibi yoğurdular. Örneğin beni Urfa'nın dağına da gönderseler, ben orada beden eğitimi öğretmenliği yapacağım. Bir filenin efendim nasıl yapılabileceği, sahayı kendi kendime nasıl çizeceğim, gerekirse oraya bir basketbol sahasını kendim oluşturacağımı, her türlü eğitimi bize verdiler. Şimdiki, ben geliyorum mesela 8-9. sınıf Beden Eğitimi öğretmenim vardı. Hocam top yok. Hocam saha yok, Hocam file yok.

Hocam şu yok, Hocam bu yok. Hep hazırı istiyorlar. Yani kendi kendime yaratayım yapayım edeyim diye bir şey yok. O zaman biz kendi imkânlarımızla yapıyorduk. Çorum Atatürk Lisesi'nin spor salonunu Selçuk Köse ile Niyazi Gül yaptı diyebilirsiniz. Biz oraya taşlar mı taşımadık, duvarını örmesine yardım mı etmedik öğrencilerimle beraber. Her şeyi yaptık. Dolayısıyla hizmete bakış açısı şimdiki öğretmenler, ben yani küçümsemiyorum ama farklı dünyaların insanlarıyız biraz.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında briç oynamayı da seviyorum. Ondan sonra, bahçe şu an da hobi bahçem var. Hobi bahçesinde işte domates, salatalık işte o tür işlerle uğraşıyorum. Her sabah bütün gazeteleri, köşe yazarlarını mutlaka okurum. Öğlene kadar bütün hepsini okumak, bitirmek için çaba sarf ediyorum. Kitap okumayı seviyorum. Yani mutlaka haftada en az 1 kitabı bitiririm şu ya da bu şekilde. Onun dışında işte spor etkinliklerine katılmayı falan seviyorum. Yani sporu izlemeyi de seviyorum. Dolayısıyla maçları çok yakından takip etmeye çalışıyorum. Türk sanat müziğini çok seviyorum. Türk sanat müziğine ilgim var. Türk halk müziğine çok ilgim var. İkisine de katılıyorum. Mesela korolara falan açık olduğu zaman katılmak isterim. Ama yaşımızın gereği artık, belli bir şeyde geri çekilme ihtiyacını duyduğumuz için, şu an ön planda gençlerimizin olmasını öneriyoruz. Onun için geri planda, sadece takipçisi ve destekçisiyiz.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlere bir kere, insana insan olarak değer vermelerini, herkese aynı çerçevede, aynı şeyde ilgi ve alaka göstermelerini, her zaman için paylaşımcı olmalarını, en önemli şey paylaşımcı olmalarını öneriyorum. Bir de sporun kendilerine çok şey katacağına inanıyorum. Kesinlikle spordan kopmasınlar. Çoğu öğrencilerimiz derslerimize engel oluyor diye, spordan uzaklaşmaya çalışıyorlar. Aileler uzaklaştırmaya çalışıyor çocuklarını. Kesinlikle spor, diğer derslerin salatasıdır bana göre. Örneğin kuru fasulyenin yanında salata da olmadan zevkle yenmez. Böyle bakıp, yani netice de sporu mutlaka diğer derslerin yanına almalarını tavsiye ediyorum. Çünkü sporu olmayan bir nesil, benim düşüncemde körelip gidiyor. Buna çok çarpıcı örnek verebilirim. Burada evlat derdik Muzaffer Güneş, onun 2 tane çocuğu vardı. Asosyal çocuklardı. Birisi Türkiye 1.'si, birisi Türkiye 5.'si oldu. İkisi de ODTÜ mezunu. Ama ikisi de evlenemediler bile. Kız bulup evlenemediler bile. Yani her şey sadece akademik başarıdan geçmiyor. Kendilerini sosyal yönden de aynı şekilde geliştirmelerini öneriyorum.

SELÇUK KÖSE

FOTOĞRAFLAR

Türkiye Şampiyonu olan Eti Lisesi Badminton Takımı Antrenör Haydar Kaya ve Okul Müdürü Şaban Köse ile birlikte

Badminton'da Eti Türkiye Şampiyonu

26-29 Nisan tarihleri arasında Manisa'da yapılan liseler-arası Badminton Türkiye Şampiyonasında İmam Hatip Lisesi ile birlikte Çorum'u temsil eden Eti lisesi, final maçında Denizli Cumhuriyet Lisesini 3-2 yenerek Türkiye Şampiyonu oldu. İmam Hatip Lisesi de ilk tarda elenmesine rağmen en centilmen okul takımı kupasını aldı. Eti Lisesinden Oğul Sönmez, Elif Ozarıcı ve Hüseyin Hançerli, 3-6 Mayıs tarihleri arasında Yunanistan'da yapılacak olan Balkan Şampiyonasında ülkemizi temsil için milli takıma katılmak üzere İstanbul'a gittiler.

SIDDIK YAZGAN

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

01.01.1950 Çorum Merkez Ovakarapınar Köyünde doğdum. Dört kız kardeşim var. İlkokul mezunuyum. Okumaya köyde başladım, köyde bitirdim. Fakir bir aileydik. Babam güreş eğitimde çalışırdı, oradan Tarım İl Müdürlüğü'nde resmi işe girdi. Ben koyun güderdim. Koyunları güttükten sonra eve götürürdüm sabah 9'da bırakırdım sonra güreş eğitime antrenmana geçerdim. Babam Hamza Yazgan eski güreşçilerdendir, iyi pehlivandı. 9-10 yaşlarında güreşe beni babam başlattı.

Köyden idmanımı yapmaya gelirdim sonra geri giderdim köye, koyunları otlatmaya. Babamın sayesinde başlamış oldum güreşe. Daha sonra bu süreç böyle gitti ve 1968 de Köy Hizmetlerinde işe girdim. 1969' da askere gittim askerden sonra da bizim zamanımızda iyi güreşçileri Polis Emniyet Spora alıyorlardı polis okuluna orada tahsil aramıyorlardı. Güreş kulübünde olduğumuz için ben de olmadım iki arkadaşla beraber Almanya'ya gittik. Almanya kulübü ile anlaştık 1971'de. Orada denediler baktılar beğendiler bizi aldılar 6 sene Almanya'da güreş yaptım çalıştım iş verdiler onların adına da güreştim. Daha sonra Türkiye'ye geldim Ankara Ulaştırmaspor'u kurdular.

Oraya antrenör yapacaklardı rahmetli Tevfik Kış ağabeyimiz ama olmadı, ben Osmancık'ta başlayayım dedim. Çünkü Çorum'da her taraf güreşçi kaynıyordu yani hamur çok, 1981 de Osmancık Belediyesi'nde işçi olarak göreve başladım. Osmancık Belediyesi kaymakamı o görevin parası az geliyor sana Halk Eğitim'den de kurs açalım oradan da ücret al dedi ve oradan da ücret aldım. Ben de gönülden bu işe başlayınca orada şampiyonlar çıkardım. Osmancıkta 2 sene antrenörlük yaptım. Vali bey başarımı görünce Çorum'a çağırdı beni.

Çorum'da Köy Hizmetleri'nde işçi olarak işe aldılar beni. Valilik onaylı Gençlik ve Spor İl Müdürlüğüne görevlendirme olarak Güreş Eğitim Merkezinde antrenörlüğe başladım. 25 sene güreş eğitim de çalıştım. 1994 de emekli oldum. Bende 3 çocuk var, 2 kız 1 oğlan.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Beni ilk güreşe başlatan babamdır. Oğlum gel seni güreştirelim dediğinde 11 yaşındaydım. Ben işe gideceğim sen Gençlik Spora git orada Macit Çağlar müdürüme benim oğlum olduğunu söyle Adil Candemir Hocama da selam söyle ona da benim oğlum olduğunu söyle onunla da çalış dedi. 1961'de Adil Candemir'le çalışmaya başladım. Benim orada arkadaş grubum kendi yaşitlarım yoktu hep büyükler vardı. Ağabeylerden Süleyman Atlamaz vardı (Elvan Çelebili) o da Köy Hizmetlerindeymiş. Osman Atlı (Güneyli), Mehmet Uysal (Güneyli), Halil Kaya (Eskice köylü), Abidin Gürler ağabey vardı onları gördüm büyük olarak. Bu ağabeylerim le beraber antrenmanlara başladım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Güreşe başlayınca antrenmanları bırakmadım severek gittim. Hamza'nın oğlu diye ağabeylerim beni çok severdi ve yardımcı olurlardı. Ben çalışmaya devam ederken İmam-Hatipten kendi akranlarım gelmeye başladı. Mehmet Uysal, ağabeyi Bilal Uysal, Veli Solak, Ercan Cengiz vardı. Recep Burhanoğlu ile yakın arkadaştık onun babası da nüfus müdürüydü. Neyse 1965-1966 yılında Gençler kategorisinde seçmeler vardı Çorum'da ben 48 kg da birinci oldum ve takıma girdim.

Recep Burhanoğlu 82 kg da Çorum seçmelerinde birinci oldu takıma girdi. Sonra ilk maçımızda Adil Candemir Hocanın işi vardı Ankara'ya gitti, Osman Atlı ağabeyimiz bizi Erzurum'a maça götürdü. İkimizde yenildik maçta. Şunu hiç unutmuyorum, Osman ağabeyimizin de maçta karnı acıkmış bizi Recep'le köfte almaya yolladı o zaman güreşler Erzurum Hasankale'de yapılıyor. Neyse gittik köfte almaya köfteyi aldıktan sonra kulağım kırık olduğu için beni içeri aldılar Recep'i almadılar senin kulağın kırık değil sen güreşçi değilsin dediler. Recep bana seslendi; Sıddık, Osman ağabeye söyle beni içeri almıyorlar diye neyse gittim Osman ağabeye söyledim de Recep'i içeri aldırmıştı.

Neyse gençler takımında bu şekilde ilerledik ilerleyince gruplarda da Sivas'a gitmiştik yine aynı yıl Sivas'ta güzel müsabakaları yaptım. Beni gençler Millî takım kampına aldılar. Erzincan'a Millî takım kampına 1966'da ilk kez katıldım. Nasuh Akar antrenör (dünya şampiyonu) bir de Yavuz Selekman vardı 87 kg da İstanbul bölgesinden o da antrenör. Sporcu olarak Asım Bülbül (Erzurumlu), Mehmet Uzungil (Tokatlı) tabi onlar Avrupa şampiyonu, Dünya şampiyonu oldular.

Kamp 45 gün sürdü, Türkiye'de dört tane kamp yeri vardı Bursa, Erzincan, Konya, İstanbul. Daha sonra Bursa'da Türkiye Şampiyonası yapıldı, ben de orada yenildim derece yapamadım. Bursa'da güreşler bitince tekrar Çorum'a döndüm antrenmanlara devam ettim. 1968'de Adil Candemir bizi köy hizmetlerine verdi orada çalışmaya başladık.

Hem antrenmanları yapıyorduk hem de çalışıyorduk. O zamanlar kulüp olmadığı için Gençlik Spor adına ferdi olarak yarıştım. 1969'da ise askere gittim. Kütahya'da acemilikte 3 gün durdum, görevim havacıydı. Daha sonra Ankara'ya çağırdılar Ankara'da da hava gücünde devam ettim sonra askerlik bitti. Daha sonra Seyit Hışırlı arkadaşımla Almanya'ya gittik. Bizden sonra da İsmail Çördük Almanya'ya geldi. Almanya kulübünün adına güreştim orada derecelerim oldu liglerde. Almanya 3.lüğüm var Berlin birinciliğim var. Diğer arkadaşlarım Seyit ve İsmail, Köln kulübüne gittiler, ben Berlin kulübünde kaldım takımımda tek Türk bendim.

Sonra yeniden Türkiye'ye geldim Ankara'ya başlayacaktım nasip olmadı, Osmancık'da 1981'de antrenörlüğe başlamadan önce Kayseri'de antrenörlük diplomamı aldım. İlk başladığımda Osmancık'ta 200'ün üzerinde öğrencim vardı. Halk Eğitimin bahçesinde çeltik otundan minder yaptık. Kaymakam bey de çok yardımcı oldu sağ olsun her dediğimizi yaptı kaymakam bey. Çalıştığım salon küçüktü tavan yakındı çocuklara kafa kol, tek kol bile attıramıyordum ayakları tavana değiyordu orada bu 200 tane çocuğu grup grup ayırıp 4-5 saat çalıştırıyordum. Sabah ayrı, akşam ayrı böyle çalıştıra çalıştıra Çorum'da seçmelere geldik. 1982 yılında Osmancık takımını getirdim. Çorum takımını yendim. 9 sporcum da birinci oldu. Çorumlu güreşçiler takıma giremedi.

Osmancık Takım Listesi;

1. Mükrem Kızılkaya
2. Şeref Esen
3. Fikret Biçer
4. Ercan Tak
5. Abdullah Küçükgöz
6. Rüşan Çetin
7. Osman Yalçın
8. Muzaffer Yapar
9. Gürsel Uzunca
10. Ömer Topal

Bu ekip Çorum'da kendi sıkletinde hepsi birinci oldu takıma girdiler. Sonra Çorum ilini temsilen Aydın'a Türkiye Şampiyonası'na gittik. Oradaarkadaşların 5'i Türkiye şampiyonu oldu. Ömer Topal, Avrupa şampiyonu Turan Ceylan'ı yendi. Ercan Tak, Zeki Bulut'u yendi, Dünya şampiyonu. Rüşan Çetin, Yalçın Temel'i ve Yaşar Kale'yi onları yendi onlar da Avrupa şampiyonu. 5 kişi Türkiye şampiyonu oldu. Gürsel, Rüşan, Mükrem, Ercan, Ömer Topal, diğerleri de ikinci oldu. Abdullah Küçükgöz, Muzaffer 3. oldu. Hepsi derece yaptı çocukların. Tabi takım halinde Aydın'da Türkiye şampiyonu olduk. Ali Şahin o zamanlar Spor İl Müdürüydü. Takım halinde şampiyomn olunca beni o zaman Yıldız Milli Takım antrenörü yaptılar.

Kamp yeri Çanakkale'ydi. Antrenörlerden Adana'dan Mehmet Heybeli, Ankara'dan Ali Akkaya, ben vardım İstanbul'dan vardı. Çorumlulardan 7 kişi vardı Millî takım kampında

ondan sonra bir form geldi Federasyondan, forum doldurduk. Dediler ki ilkokul mezun olduğunuz için bir hafta sürmedi terk et bu kampı dediler. Sonra oradan geldim Çorum'a gelene kadar babama kızdım neden beni okutmadın liseyi bitirtmedin diye hem düşündüm hem ağladım emeğimle çıktım tahsilimle kaybettim.

Neyse sonra Mükrem Dünya şampiyonu oldu iki sefer. O Mükrem'i de babası getirdi güreşe, babası tuğla ocaklarında bekçiydi. Hocam sen bunu güreşe almamışsın dedi, evde yastıklarla güreşiyor dedi. Ben de ya ben almaz mıyım hem de güreşe hevesli olan çocuğu, alıyor musun peki dedi almam mı dedim ben alıyorum deyince o Mükrem kulakları çınlasın kucağıma atlamıştı çocuk sevinçten. Dünyaca ünlü Rus bir Ali Alev vardı. O dünyadaki en iyi güreşçilerden biriydi. Dediler ki; Ahmet Ayık'lar, Tevfik Kış'lar, Mahmut Atalay'lar, Ali Alev'i yenecek ve Ali Alev gibi olacak bir sporcu Mükrem Kızılkaya için, ama yanıldık. İstanbul'da Cahit AhıshalıoğluMillî takımın hocasına teslim ettim çocuğu ama İstanbul yuttu çocuğu kayboldu. Yani bir Dünya şampiyonu bir Avrupa şampiyonu İstanbul'da kayboldu. Sonra Millî takımdan geldikten sonra Osmancık'da çalışmalara devam ettim. Osmancık'ta bu başarılarımdan sonra Ahmet Özer Bey ve Sayın Valimiz bizi Çorum'a çağırdı burada hizmet edin diye.

1987 senesinde Mehmet Akzambak Federasyon Başkanımız, Emniyet Genel Müdürüydü. Güreşi çok seven bir başkanımızdı. Bolu Aladağ'da biz Artvin'den Mehmet Susam antrenör, Erzurum'dan Nihat Kapallı, Sivas'tan Rıza Keser, Tokat'tan Hasan Sevinç, Amasya'da Mehmet Gocur, Maraş'tan Hasan Temel, Çorum'dan ben Bolu Aladağ'da 25 gün eğitim merkezlerini nasıl kuralım nasıl edelim nerelere kuralım diye toplantı yaptık. Maraş, Çorum, Denizli, Sivas, Amasya, Erzurum ilk defa o kararı Sayın Başkanımız Mehmet Akzanbak, Tevfik, Mahmut, Ahmet ağabey meclisten geçirttiler, meclisten geçince de güreş eğitimler açıldı. Meclisten geçip yedi ilde açılınca takımda güzel çalışmalar sayesinde bu git gide git gide çoğaldı.

Bu güreş eğitim açılınca beni Beden Terbiyesi'ne verdiler Gençlik Spor 'da görevlendirdiler, o arada da güreş eğitime de ben baktım yanımda başka antrenörler de vardı. Necati Bağış, eskiden Türkiye şampiyonu oldu o çocuk, Mehmet Tepe ve Nuri Demirci vardı. İmam Hatip'de Beden Eğitimi Öğretmeniydi. 4 antrenör Güreş Eğitim Merkezi'nde çalışmaya başladık 1988 de. Ben o zamanlar Millî hakemdim göreve gidince arkadaşlar ilgileniyordu gelince beraber çalıştırıyorduk. Türkiye de Güreş Eğitimler arasında biz Çorumlu sporcular Türkiye birincisiydik o dönemler Çorum Güreş Eğitim Merkezi, Güreş Eğitimler Türkiye şampiyonuydu. Samsun bölgesinden 4-5 güreşçi aldık.

Çorumlu güreşçiler;

- Tevfik Odabaşı,
- Mustafa Biçer,
- Abdullah Çakmar,
- Levent Kaleli

Daha sonra Samsun'dan vardı, Tokat'tan vardı bu şekilde.

Neyse ben Köy Hizmetleri'nden 1994'te resmi emekli oldum ama antrenörlüğe ve hakemliğe devam ettim. 2000 senesine kadar fahri antrenörlüğe devam ettim. Sonra Talat Kutsal o zamanlar Spor İl Müdürüydü. Çorum'dan sadece Mustafa Yalvaç, Yozgat'ta serbeste ilk üçe girenleri çağırdılar Gaziantep'e. Gençlik spordan kâğıdı aldım federasyona teslim edilecek bir tane çocuğu götürdüm ben, o da Mustafa Yalvaç cumartesi-pazar güreş var. Antep'te Mustafa Yalvaç'ın babası geldi, ben çocuğu gönderemem dedi.

Çocuğu evlendiriyorum düğünü var dedi, dedim ki bu çocuktan umutluyum siz davul çaldırın biz yetişiriz pazar günü finaller olacak. Nasıl yetişeyim babasını kandırdım. Tamam, yetişirsen gönderiyorum gitsin dedi babası. Cuma günü evlerinin önünde bayrak dikildi davul çalmaya başladı, ben de Mustafa'yı (Damadı) aldım Antep'e gidiyoruz. Yolda giderken karar değiştirdim, serbest stile götürüyorum (serbest stildi derece yaptı) ama Antep'te dereceye giremeyeceğini hesap ettim ben grekoromen müsabakalarına baktım Mustafa'nın kilosunda ağır sıklette bir kişi var.

Hemen ben gençlik spordan aldığım kâğıda Serbest sitili sildim Grekoromen yazdım. Bağıra çağıra Mustafa'yı grekoromen de birinci yaptım. Yola çıktık pazartesi günü anca gelebildik, tabi gelin de gelmiş pazar günü damat yok. Mustafa Yalvaç 'ı gazeteye verdim. Vali Ahmet Özer çağırdı tebrik etti ödül verdi Mustafa'ya, yani güreşi bu kadar mı seviyorsun diye gazetelere çıktı hakikaten unutulmayacak bir anı oldu. Ben de dedim ki; işte Çorum böyle bir güreş yatağı, düğünü oluyor, gelin geliyor damat güreşlere gidiyor. Neyse hakemliğim antrenörlük yaptığım müddetçe devam etti hem hakemdim hem antrenör. Hakemlik 1978 yılında Çorum'da kurs açılmıştı o zaman almıştım Ankara'dan bir Hoca gelmişti. Hakemlik de Mustafa Kış, Mustafa Gökay, Hacı Ömer Bolat. Bu arkadaşlarla beraber hakemliği aldık. Bu hakemlik de hem minder hem de karakucakta görev aldım.

Yine tahsilimle ilgili size yaşadığım bir zorluğu anlatayım. Ankara'da Millîlik kursuna katıldım Faruk Yamaner vardı o zamanlar Faruk Yamaner Güreş Federasyonun da Genel Sekreterdi. Millî hakem olmak için 70 puanın üstünde puanlar geçiyor, altına alanlar kalıyordu. Uygulamaya katılabilmek için yazılı sınav yapılıyordu. Çorum'dan sadece Hacı Ömer Bolat aldı 70'in üzerinde o da öğretmen olduğu için. Hepimiz 70'in altında aldık. Çantasını alan gitmeye başladı. Ben dedim ki; arkadaşlar nereye gidiyorsunuz durun bekleyin falan. Mustafa Gökay belediyede çalışıyordu; Mustafa Kış şeker de çalışıyordu (Tevfik Kış'ın yeğeni) gitmeyin dedim ben bu işi hallederim bizim hatırımız var çok güreşçi yetiştirdiğimizden beni sayıyorlar seviyorlar sağ olsunlar dedim.

Sonra Faruk Yamaner geliyor arkadaşlar da bekliyor ben gittim yanına dedim ki biz 66-67 aldık hatta benim 68'de puan iki puan alamadım kaldık biz ne yapalım dedi. Ben de dedim ki gökten emirle inmedi ya 65'e indirin dedim benim gibi güreşçiler Amasya, Samsun hepsi kalmış herkes beni bekliyor genel Sekreterle konuşuyorum ya o da beni çok sever sayar. Tamam Hocam dedi siz bir dilekçe yazın imzalayın ben toplantıya gireceğim orada görüşeyim. Ben hemen acilen dilekçeyi yazdırdım arkadaşlara imzalattık. 7-8 kişi. Toplantıda karar çıktı 65'e indi. 65'e inince uygulamaya geçtik bu seferde Hacı Ömer kaybetti, uygulamayı kazanan bir ben, Mustafa Gökay, Mustafa Kış üçümüz Millî hakem olduk. Bu sefer Hacı Ömer'in gönlünü biz yaptık üzülme seneye hazırlanır geçersin olursun falan diye. Ankara'da uluslararası bir müsabakaya beni çağırdılar. O zamanlar hakemler

azdı. hakem komitesi başkanı Haşmet Yöreli vardı, köprüde sayma olayı vardı 12345'e kadar sayıp 1 puan alıyordu. Orada ben unutmuşum ben 23'e kadar sayıyorum 18'de hatırladım; Sıddık sen ne yapıyorsun diye kendi kendime, ama hiç bozuntuya vermedim. Ben devam ettim 23'te adam kurtuldu hiç bozuntuya vermiyorum.

Beni çağırdı Hakem Komitesi Başkanı; normalde başarısız hakemleri tribüne çıkarıyorlar, eyvah dedim gitti yanına ne yaptın dedi ne yapmışım dedim kaça kadar saydın dedi 23'e kadar saydım ben, hiç bozuntuya da vermiyorum cesaretli şekilde konuşuyorum niye öyle yaptın dedi Kamber Hoca. Öyle öğretti dedim ya; dedi hemen başka bir hakem ben demedim mi Kamber Hoca bu işi yanlış yapıyor işte bak Sıddık gibi bir adam yanlış sayıyor, Kamber Hoca yanlış öğretmiş, topu Kamber Hocaya yükledim ve kurtuldum yoksa yukarı tribüne çıkaracaktılar böylece kurtarmış oldum.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Antrenörüm Adil Candemir'di. Millî takım kampında Nasuh Akar, Sivaslı Rıza Keser'di. Grekoromende Yavuz Selekman vardı. Hatta beni grekoromen seçmek istediler faydasını da gördüm orada. Ondan sonra Ankara'da da Şakir Deniz'di. Çok iz bırakan Şakir Hocam oldu.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Antrenör olarak çocuklar 1. olduğunda hep plaket verdiler, hatta onu da anlatayım size. Ben emekli olduktan sonra antrenörlüğü 2000 senesinde bıraktım sadece hakemliğim devam ediyor. Bir gün rahmetli Nurettin Karakaya o da benim öğrencimdi, neyse öğrencim Nurettin beni aradı Hocam sizleri Çorum güreşine davet ediyoruz plaket vereceğiz dedi. Nurettin dedim plaketi ne yapayım benim kömürlük plaketle dolu benim durumumda iyi de ama ben şöyle diyorum, bizi oraya çağırdığın kişi sayısı on kişiyi geçmez bize para ver plaket bir işe yaramıyor ya. Doğru söylüyorsun dedi, Nurettin biz onu da yapalım para verelim haber ver de sen dedi hepsine haber ver yaşayanların dedi, tamam dedim hepsi rahmetli oldu.

Osman Atlı, Hasan Şahin, Süleyman Atlamaz. Hep eski güreşçiler çağırdım ben hatta 11 olamadık yani, para verdiler plaket verdiler. Oradan para alınca biz kahvenin birinde buluştuk. Arkadaşlardan biri ha şöyle ya Allah razı olsun Nurettin'den şuradan bir kasaba gideyim et alayım 1 aydır et yemiyorum dedi. Ben bunu Nurettin'e de dedim. Nurettin, senin verdiğin parayla kasap Yılmaz'dan et aldılar, sevindiler pehlivan arkadaşlar. Yani böyle bir anımız da oldu.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Mükrem Kızılkaya bir de Gürsel Uzunca vardı. Mükrem'i neden unutamıyorum çünkü çok hırslı devamlı yenmesi lazım, puan verdiği zaman ağlardı hele kaybettiği an onu

durdurmak mümkün değildi çok ağlardı. Onun gönlünü yapmak için neler yapardım. O çocuğu hem seviyordum hem de gönlünü yapıyordum. Bazen harçlık veriyordum, bazen tatlı ısmarlıyordum o çocuğu kaybetmeyelim diye elimden geleni yapıyordum. Hırsından dolayı aklımda kaldı. Hatta Göksun da geleneksel güreşler yapılırdı ağır sıklet başpehlivan ne alıyorsa ödül, 35 kg. o da onu alıyordu. Diyelim ki şimdiki güreşlerde ödül 5 milyar 35 kg. da 5 milyar alıyordu. Tüm sıkletlerin ödülleri aynıydı. Göksun da hep güreşçilerim yenildi bir Mükrem kaldı Rüşan falan hep yenildi, Mükrem final yapıyor rakibi de Türkiye şampiyonu Maraşlı 35 kg. da, Mükrem ile güreşirken puan alamıyor birde çocuk Mükrem 'in annesine küfür etmiş.

Mükrem hem güreşiyor hem ağlıyor sonra yaklaşınca Mükrem vurdu bende koşarak gittim Mükrem diskalifiye olmasın diye araya girdim Mükrem'i kucağıma aldım, ne oldu oğlum neden vuruyorsun bak yenik sayarlar seni, anneme küfretti dedi. Maraşlı çocuk kurnazlık yapmaya çalışıyor Mükrem'i diskalifiye edip maçı alacak. Bende bak Mükrem dedim sen dövüşme yen adamı güreş bittikten sonra kavga edersin dedim gönlünü yaptım. Tamam Hocam o zaman dedi o hırsla yendi, o Mükremin aldığı parayla biz Osmancık'a geldik. Onu da unutamıyorum. Gürsel Uzunca, onu da unutamıyorum şimdi o Ankara Gençlik Sporda Müdür ayrıca Güreş hakkında kitap yazar ve Millî takım da Teknik Sorumlu. Çok teknik bir güreşçiydi, akıl dolu çocuktu. Ben onu Osmancık'da okul bahçesinde gördüm, 5 tane çocukla bir futbol oynuyor. 5 çocuk faul yapmasına rağmen aralarından çıkıp kurtuluyordu müthiş futbol oynuyordu. Yanına gittim ve güreşe gelir misin dedim, gelirim Hocam dedi, gel sana para veririm dedim yemek yediririm dedim çocuğu ikna ettim güreşe çağırdım. Güreşe çıktığın da çok akıllı bir çocuktu, kuvvetiyle değil aklıyla 1. olurdu. O gösterdiğim oyunların biri olmadı diğeri öyle teknikti. Öyle akıl doluydu ki unutamıyorum o çocuğu.

Uluslararası antrenörlük kursuna çağrıldım, Bulgaristan'dan ve Rusya'dan eski dünya şampiyonu olan hocalar geldi. Bize kursta eğitim veriyorlar. Bulgar Hoca dedi ki; herkes en iyi yaptığı kendi oyunlarını göstersin. Bize sıra gelene kadar bizim bildiğimiz oyunları herkes gösterdi sırası gelmeyenlerde yarın gösterecek dediler. Bende arkadaşlara dedim ki ya bizim göstereceğimiz oyunları herkes gösterdi biz yarın ne göstereceğiz dedim. 2 tane Hoca yanıma geldi kaldığımız yerin yanı da Yaşar Doğu Spor Salonu. Yarınki göstereceğimiz oyunu hazırlayacağız. Ben hocalara oyunu size göstereyim ama siz kimseye söylemeyin dedim. Tamam dediler (gırgır yapacağız). Sonra oyunu gösterdiğim hoca eline kağıt aldı gülmeye başladı. Ben de gülme dedim, hocaya çaktırma azıcık şunlarla dalga geçelim. Gazi köprüye düşüyor, etraftaki arkadaşlar da bakıyor. Bende elimi boğazına vuruyorum keser gibi. Oradakiler ne bu hocam dediler.

Ben de "köprüden geçti gelin" dedim. Hocamız bunu not alıyor ama tabiî ki böyle bir oyun yok. Ertesi gün oldu yazdırdığım hocamız dünkü çalıştığım oyunu göstereyim diye el kaldırdı. Rus hocada tamam buyur dedi. Orada bulunan Ankaralı Ali Akkaya diye milli takım hocası vardı. Ali Hoca'nın da bu gösterdiğim youndan haberi yok. Hocamız Ali Hoca'ya, Ali Hocam düş köprüye dedi. Ali Hoca'da düştü köprüye. Hocamız Ali Hoca'nın boğazına nasıl vurduysa Ali Hoca bayıldı. Ali Hoca gitti. Millet hem korkuyor hem gülüyor. Salon yıkılıyor. Ali Hoca'yı uyandırdık ama kendine gelir gelmez küfrü bastı. Rus ve Bulgar Hoca yerlere yatıyor gülmekten "Köprüden geçti gelin" neymiş ya bu oyun. Bu anımı unutamıyorum.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

İsviçre'ye maça gittik orada otelde kalırken Türkçe biliyorum benim pek Almancam yok yanımdaki arkadaşım Yugoslavyalı. Almancayı iyi biliyordu Türkçeyi pek bilmiyordu oy yüzden anlaşamıyorduk. Ben Türkçe konuşuyorum o anlamıyor o Almanca konuşuyor ben anlamıyorum. Domuz eti yememek için sadece çorba ve salatayla durdum üç gün boyunca, domuz eti yemeyim diye yani bıkkınlık geldi artık doymuyordum yediklerimden. Orada bir anım oldu hemen sizinle paylaşayım.

Yugoslavyalı arkadaşım çok pehlivandı 66 kg geliyordu 68 kg'da güreşiyordu ben 73 kg geliyordum 68'e düşüyordum. Güreşi ben yapıyordum o direkt kazanıyordu, güreşi yapan benim ama kazanan o, aklım durdu. Neden ben yenemiyorum yenmen lazım ama yenemiyorum bu arkadaşa sordum ben. Aynı odada kalıyoruz. Neden ben yenemiyorum dedim anladı arkadaşta kalemle de yazışarak çatapat Almancayı biliyordum. Arkadaşta bana dedi ki; Yazgan sen 45 dakika güreş yapıyorsun ben 2,5 saat kültürfizikle güreş yapıyorum, yukarıyı göstererek bana; Allah sana 45 dakikalık veriyor bana 2,5 saatlik veriyor dedi. Ha dedim ki bu çok çalıştığından bahsediyor ondan kazanıyor. Bu arkadaşın deyişinden benim anladığım buydu sonra da dedim ki ben de çalışacağım seni yeneceğim dedim ama çalıştığım halde yine yenemedim çok pehlivandı, onu hiç unutamıyorum. Neyse sonra Almanya Hamburg'da bir güreşe gittik, Almanların dünya olimpiyat şampiyonuymuş. 72 senesinde bilmiyorum tanımıyorum ben nasıl güreşe çıktığımı nasıl yenildiğimi anlamadım ben, böyle bir pehlivanmış. Dediler ki; Zeyker bu ismini biliyoruz ama adamı hiç görmedik Allah'tan 82 kg yaptı kurtuldum, böyle bir anım olmuştu.

Tevfik Odabaşı çok iyi bir güreşçiydi. Sivas'ta Muhammet Oruç, Kocaeli'nin hocasıydı onun çocuğuyla Tevfik Odabaşı final yapıyor. Türkiye Şampiyonası'nda Sivas'ta hakem olduğum için kuralları çok iyi biliyorum köşeye ben çıkıyordum, final maçında Muhammed'in oğlu Tevfik Odabaşı'nı yere aldı. Maçın bitmesine 1 dakika var, Tevfik galip 3-1 ayaklarını kilide aldı her döndürdüğünde iki puan. Ben mindere atladım, beline çöklendi beline çöklendi eyvah kırılıyor görmüyor musun hakem diye hakaret edip bağırıyorum, hakem o anda güreşi durdurdu benim istediğim de buydu, maçı durdurdu. Amacım kilitten kurtarmaktı Tevfik'i, hedefime ulaştım. Beni tribüne çıkardılar. Çıkartsınlar hiç önemli değil. Tevfik bir daha vermez onu. Muhammet oğlunun saçlarını yolluyor. Ben tribündeyim. Rahatladım. 3-1 galibiz. Ayakta başladı tabi güreş. Tevfik verir mi? çok kurnaz bir güreşçi, o hatayı da bir daha yapmadı, dalmadı da 1 dakika oyaladı ve Türkiye şampiyonu oldu. Hakeme dediler ki herkes Sıddık Hocanın oyununa geldin sen. Ben bu maçı hiç unutamıyorum. Tevfik'de unutamaz.

Adapazarı'nda Rüşan'i çok çalıştırdım, çok ezdim Rüşan'i bizim ağırlık malzemelerimiz yoktu halatımız yoktu, dedim ya minderi ottan yapıyorduk. Suyumuz yoktu banyoyu yapacak, herkes evinde yıkanıyordu. Ama Rüşan'i şampiyon yapmak için çok uğraştım. Osmancık kalesine antrenmandan sonra kaleye çıkartıyordum elimde değnek vardı kavuştuğum yerde vururum derdim. Rüşan'ı köprüye düşürdüğümde beş güreşçi bindiriyordum üstüne o da hesap ediyordum 200-250 kg civarında. Rüşan omuzlarını yere değdirdiğinde dövüyordum çünkü hiçbir malzememiz yoktu çalışacak. Rüşan'ı böyle yetiştirdim. Çalıştım. Dedik ya

Allah çalışana veriyor. Rüşan çok çalıştığı için Allah verdi. Hep Millî takım elemanlarını yendi ve şampiyon oldu. Otobüsle geliyoruz dedim ki; oğlum iki hafta sonra okullar tatil oluyor zayıf dersin var mı? Var Hocam dedi. Hangi dersin zayıf dedim. Fizik dersi dedi. İlkokul mezunu olduğum için ben fiziği Allah biliyor ya spordaki fizik zannettim. Kültürfizik gibi çocukta bana demedi o da beni biliyor sandı.

Pazar akşamı geldim ve İmam Hatip Müdürüne gittim. O zamanlar İmam Hatip Müdürü Mahmut Akkuş (eski boksör) Oğuzlarlı. Müdürün yanına gittim beni tebrik etti senden bir şey rica edeceğim dedim, Rüşan'ın dersi zayıfmış dedim. Hangi dersi dedi. Fizik dersiymiş dedim, iki dakika kaldı öğretmenlerin teneffüse çıkmasını öğretmenler odasına gidelim konuş dedi tamam dedim.

Öğretmenler geldi Zülfi Delibaş Osmancıklı Hoca. Hocam Rüşan'a nasıl zayıf veriyorsun, federasyonda cümle âlem bayıldı fiziğine dedim. Kahkaha attılar ne kadar öğretmen varsa hepsi güldü ben bir ona bakıyorum bir ona herkes gülüyor benim bozulduğunu anladılar demek ki, nasıl Hocam dediler ya samimi mi söylüyorsun? Ciddi söylüyorum dedim. Dedi ki; Hocam sizin fizik bizim fizikten değil dedi ya. Nasıl dedim böyle eyvah dedim eyvah Rüşan dedim işte orada öğrendim fiziği işte tahsilin vermiş olduğu bir şey, o muhabbetten sonra da Rüşan'ı geçirdiler dersten. Hiç kimse unutamadı bu durumu bu, Türkiye'ye dağıldı bunu unutamadım. İşte böyle bir anımız oldu.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Vehbi Akdağ vardı Rahmetli. Olimpiyat'ta 2. Oldu. 17 yaşında A Millî takıma seçildi onun gibi bir güreşçi daha zor gelir bu Dünya'ya. Onun gibi olmayı çok isterdim. Bulgaristan'dan gelen Yusuf Cambaz vardı ben böyle bir güreşçi görmedim hayatım boyunca onu hiç unutmuyorum. Aha yeniliyor derdin adamın üstünden köprüye gelmiş, Bursa TOFAŞ'ta güreşiyordu Muharrem Atik'in güreşçisiydi. Yusuf maça çıktığında bizim sporcular yemeğe bile götürmezdim izleyelim de öyle gidelim diye.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bize şöhreti, ünlü insanlarla konuştuk, yüksek mevkidekileri tanıma fırsatımız oldu, topluma daha değerli insanlarla oturduk kalktık iyi bir çevre kazandık. Hatta benim o takım halinde şampiyon oluşumda TRT sporun kamerası benimle röportaj yapmıştı ve böylelikle televizyona da çıkmıştım.

Parasal anlamda bir sporcu Dünya ve Avrupa şampiyonu olunca o sporcuya verilen ödül antrenöre de veriyorlardı. Hatta şu an ki durduğumuz evi Mükrem'den aldığım ödülle aldım öyle bir faydası oldu. Mükrem 2 Avrupa, 2 Dünya şampiyonu oldu ve o zaman ödül almıştık. Bu güreşin bu sporun sayesinde buralara çıktı. Yani Çorum'da bir tane ben ve diğer illerin ödül alan antrenörlerle beraber Ankara'da ödül törenine gittik. Bundan daha gurur verici bir şey yok.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Tevfik Kış nasıl olimpiyat şampiyonu olduğunu anlattı bana; bir gün uyuyorum rüyamda karşımda büyük bir dağ var. Tevfik bu dağı hiç solumadan çıkarsan zirveye, şampiyon olacaksın. Tevfik ağabeyin bir rakibi var dünyada, 87 kg. Rus sporcu hiç kimsenin yenemediği rakip Tevfik ağabeyin rakibiydi. Neyse Tevfik ağabey anlatıyor idmanını yapmış yemeğini yemiş herkes dinlenmeye geçtiğinde Tevfik ağabey o anlattığı dağa gitmiş gece, zirveye çıkmış ama hiç kimseye dememiş.

Sonra Roma'ya gidiyorlar Olimpiyata. Rahmetli Yaşar Doğu başka sporcusunun final maçını yönetiyor diğer minderde ise Tevfik ağabey güreşecek, Rus güreşçiyle final yapacak ama Tevfik ağabeyden umudu yok diye onun maçına sırtını dönüyor sonra bir bakmış ki kırmızı 7 mavi 0 puan anlayamamış tekrar dönmüş bakmış Tevfik ağabey kırmızı mayo Rus güreşçi mavi mayo. Anlayamıyor, bir skora bir mayolara bakıyor sonra koşarak Tevfik kışın maçına köşesine Tevfik ağabey Rus güreşçiyi bayıltmış ve şampiyon oluyor. Sonra hiç yenilmeyen adamı yenen Türk Tevfik Kış oluyor, Roma Olimpiyat stadına altın harflerle yazıldı Tevfik Kış. Bunu anlatınca neden çok çalışmadım, neden kaytardım diye çok pişman oldum.

Daha önce de bahsetmiştim Osmancık'ta Türkiye şampiyonasından 9 tane sporcunuz Türkiye şampiyonasında derece yaptı diye Millî takım antrenörü olarak çağırdılar. Bu teklifi yapan Amasya'dan Mehmet Gocur'du. Ben Tevfik Kış, Mehmet Gocur ve Ahmet Hoca'yı Osmancık'a davet ettim. Pislikten içeri giremediler tozdan dumandan, tavan alçak eğilerek girdi Rahmetli Tevfik Kış. Buradan mı çıktılar bu çocuklar dedi. Evet buradan çıktılar dedim. Sonra zaten beni Millî takıma yazdılar. Yönetmelik gereği en az lise mezunu olunması gerekiyormuş form doldurunca Millî takım antrenörlüğü için sonra bana güle güle dediler. İşte orada çok pişmanlık yaşadım keşke okul okusaydım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

O zamanlar demiştim ya Osmancık'ta çeltik otu vardı burada da çayır otu ve pamuk vardı aynı yorganı diker gibi dikiyorlardı. Branda vardı onların içine otları doldurup dikerlerdi Çorum'da minder o şekildeydi. Su yoktu biz çoğu zaman yıkanamıyorduk, hatta Mahmut Atalay ağabeyler anlatıyordu, 20 kg büyük yağ tenekelerine suyu dolduruyorlarmış güneşin altına bırakıyorlarmış o su ısınana kadar idman yapıyorlarmış. Su ısındıktan sonra herkese 4 tas su 5. tası alanı dövüyorlarmış.

O su ile banyo yapıyorlarmış, o zamanla bu zamanı nasıl kıyaslayalım. Belediye'nin güreş salonunu gördüm inanır mısın benim zamanımda olsa orası Çorum'dan hep Olimpiyat şampiyonu çıkarırdım o salondan. Şimdiki hocaların eksiği ne söyleyeyim mi; herkes akademi mezunu tahsil var güzel ama ruh yok, ruhu veremiyorlar. Ben Hüseyin ağabeyi anlatayım size Hüseyin Akbaş. O da bizim antrenörümüzdü. Tokat Almus Belediye Başkanıydı. 7 sefer Dünya şampiyonu oldu topal ayağıyla. Bir maçta kilo düşememiş Bulgar güreşçiye İstanbul da yenilmiş. O seni yenen güreşçi 57 kg yapıyor demişler. Hüseyin ağabeyde bunu duyunca 57 kg seçmelere katılmış maça gitmeye hak kazanmış onu yenmek için. Şampiyonaya gidiyor

ki o rakibi 52 kg yaptığını öğreniyor sonra Celal Atik Hocaya demiş beni 52 kg maç yaptır.

Hocası da düşemezsin Hüseyin demiş. Hüseyin ağabeyde yok düşerim ben demiş, düşerdin düşemezdin derken 52 kg 400 g gelmiş, 400 g verebilmek için saunaya falan girmiş yok gitmiyor düşemiyor ne yapalım ne edelim diye düşünürken Hüseyin ağabey beni konsolosluğa götürün demiş antrenörü de oraya gidince ne olacak demiş, siz beni götürün demiş Hüseyin ağabeyde neyse gitmişler konsolosluğa bana doktor getirin demiş doktor bir sağ bir de sol kolundan 200 g kan aldırıyor 400 g kanı aldırdıktan sonra kilosunu düşüyor. O 400 g kanı vererek şampiyon oluyor. Demek istediğim bu ruhu bu gençlere veren antrenör yok, bu ruhu gençlere vermemiz lazım. Bu ağabeyler kanıyla şampiyon oldular onlar para da almıyordu. Mahmut ağabey, Ahmet Ayık Meksika'da şampiyon oldular, Olimpiyat şampiyonu. Bize Mahmut ağabey bunu devletin bize verdiği bir çiçek onu taktılar boynumuza, bizim devletten aldığımız oydu Ahmet'in de demiryolların dan çıkışını verdiler, izin alamamış dedi.

Şimdiki gençlere eğer ödül vermesin şampiyonaya gitmez, ruh yok dediğim o. Bu belediyenin salonlarına gidince eski salonlar aklıma geldi, dedim ki kendi kendime Sıddık makinalara bak Sıddık, böyle makinalara kavuşsam burada çalışsam inan millî takımı Çorum'da kurarım, kurdururum da. 52 kg'dan en ağır sıkletine kadar burada takım kurarım ben çünkü tatlı nerenin meşhur Diyarbakır'ın, Antepfıstığı nerenin meşhur Gaziantep'in, Güreş deyince de Çorum böyle bu.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Sporun dışın da kuzu besliyordum çocukken güdüyordum. Sivas'ın Kangal ilçesinden kuzu getiriyordum kuzu besleyip satıyordum. Hatta şöyle bir anım da oldu; Burada Türkiye şampiyonası var. Hüseyin Teke'nin olduğu zamanlar. Burada güreşler oluyordu haberimiz olmuyordu kimse demiyor, neyse demişler ki Sıddık Hoca nerede o köyde kuzu güdüyor, besliyor demişler sonra beni aradılar telefonla, Sıddık Hoca güreşler var biz senin için geldik gel falan.cBende dedim gelmiyorum kardeşim hiçbir güreşçi beni aramıyor. Ben 200'ün üzerinde güreşçi yetiştirdim hepsinde emeğim var işe verdik, öğretmen yaptık hepsinde emeklerimiz oldu. İki tane dini bayram oluyor bayramda telefon etmiyorlar. Sevmiyorum ben, güreşçiyi de sevmiyorum gelmiyorum ben onun için dedim. Peki neyi seviyorsun dediler, kuzuları seviyorum ben 100 tane kuzu güdüyorum şu an da otlatıyorum karınlarını doyurunca arkama tek sıra halinde düşüyorlar geliyorlar. Benim kuzularım güreşçilerden akıllı dedim gülüyorlardı, ben o zevki yaşıyordum hakikaten de öyleydi koyunların karınları doyunca arkama düşüp geliyorlardı.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Hangi branşı yaparlarsa yapsınlar çok çalışsınlar. Spor yapıyoruz diye okumamazlık etmesinler. İki karpuz bir koltukta gidiyor. Gençlere öğüdüm bu. 24 saat zaman vermiş Allah gece gündüz 24 saat, 8 saat çalış geriye 16 saat kalıyor, 10 saat uyu, geriye kalıyor 6 saat çok çalışsınlar, okusunlar, spor yapıyoruz diye okumamazlık etmesinler hem okusunlar hem spor yapsınlar.

SIDDIK YAZGAN

FOTOĞRAFLAR

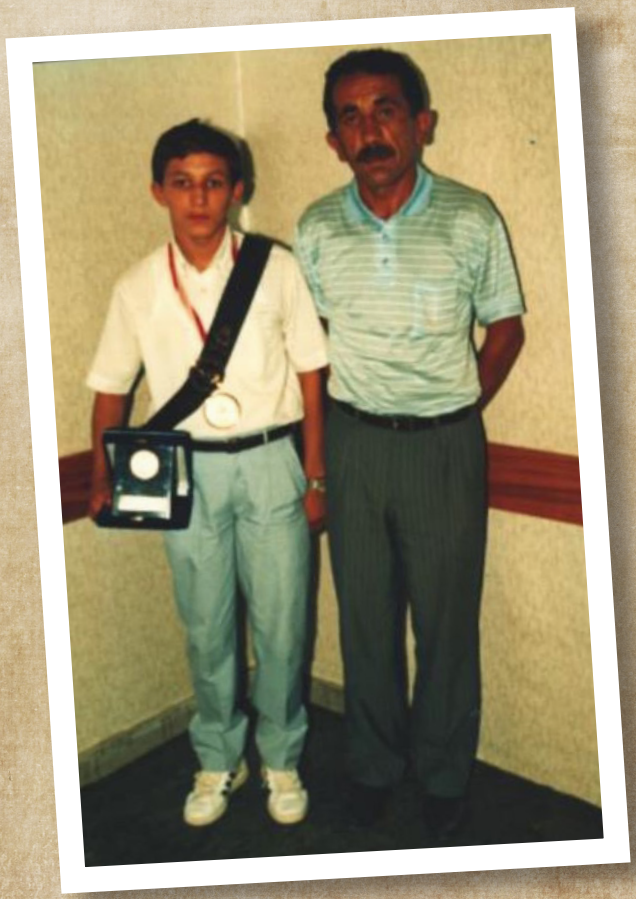

TALET KUTSAL

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1953 yılında Çorum'un Ulukavak Mahallesinde doğdum. Beş çocuklu bir ailenin en küçük çocuğuyum. Babam Çorum esnafından Mutaf Emin Kutsal. Evimizin en küçük bireyiyim. Ulukavak Mahallesinde Cumhuriyet ilkokulunu bitirdim. Bütün çocukluğum ve gençliğim Yazıçarşı'da geçti. Ortaokulun ilk yılını Çorum Lisesinde okudum ve Eti ortaokulu açılınca oraya geçtim. Liseyi de öğretmen okulu sınavlarına girdim, kazandım ve Çorum Öğretmen Okulunu bitirdim. 1971-1972 döneminde Çorum'un Mecitözü ilçesinin Kargı Köyünde göreve başladım.

Kargı Köyü Amasya, Tokat ve Çorum sınırında olan bir köydür. Bir yıl orada çalıştım. İkinci yıl o zaman Dr. Turhan Kılıççıoğlu Belediye Başkanı ve Hayrettin Koyuncu Halk Eğitim Müdürü vasıtası ile aktif futbol oynadığım için merkeze bağlı Yoğunpelit Köyüne geldim. Yoğunpelit, Çorum merkeze 15 kilometrelik bir köy, motosikletle gidip geliyordum ve bir yıl sonrada İstanbul Eğitim Enstitüsünde -şu anda Atatürk Eğitim Enstitüsü olarak bilinen- beden eğitimi bölümüne girdim. Beden eğitimi öğretmeni oldum. Konya Akşehir Öğretmen Lisesinde bedene eğitim öğretmeni olarak üç yıl çalıştım aynı zamanda müdür yardımcılığı da yaptım ve bu yıllarda nişanlandım evlenince eş durumundan Çorum'a döndüm.

1979 yılında Çorum İmam Hatip Lisesine Beden Eğitimi Öğretmeni olarak başladım altı yılda imam hatip lisesinde öğretmenlik yaptım. 70'li yıllarda Çorum ve Koparan gazetelerinde spor köşe yazarlığı yaptım. 1986 yılında Gençlik Spor İl Müdürü olarak 1996 yılının Haziran ayına kadar görev yaptım. İlk başladığımda ismi Beden Terbiyesi Bölge Müdürlüğü idi. İsmi daha sonra Gençlik Spor il Müdürlüğü oldu. Bu arada görevden alındım 2-3 kere mahkeme

kararı ile geri döndüm daha sonra Ankara'ya APK uzmanı olarak atandım ve daha sonra Amasya'da Spor Eğitim Uzmanı olarak görev yaptım. 2003 yılında da emekli oldum.

Emekli olduktan sonra iki yıl Çorumspor Kulübü'nde Asbaşkanlık yaptım. 2006-2011 yılları arasında ise Milliyetçi Hareket Partisi Merkez İlçe Başkanlığı yaptım. Bu arada iki oğlum bir kızım oldu. Kızım anaokulu öğretmeni, oğlumun biri hava harp okulunu bitirdi, pilot oldu. Şu anda Eskişehir'de görev yapıyor Kurmay Albay rütbesi ile. Küçük oğlum da Türk Hava Yollarında endüstri mühendisi oldu. Çocuklarımın hepsi ortaokulu ve liseyi genelde Çorum'da bitirdi. Bir yıl önce kızımı maalesef göğüs kanserinden kaybettim. Dört tane torunum var. Eşim Sevgi Kutsal'da emekli öğretmendir.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Sporla ilk tanışmam 1967 yılında Çorumspor'un kurulmasıyla yapılan futbolcu seçmeleri ile oldu. O zaman küçük yaş grubu yoktu. Çorumspor'un genç ve yıldız takım vardı. Genç ve yıldız takımla Boncuk Yılmaz, Dursun abi ve Yalçın Kıbır abi ilgileniyorlardı. Ben o zaman seçmeleri kazanarak Çorumspor'a girdim. Sporla tanışmam ilk bu şekilde oldu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Futbolculuk kariyerimde Çorumspor, Kültür Spor ve Çorum Gücü kulüplerinde futbol oynadım. Çorumspor'a 1967 yılında başladım. Ama yaşımın küçük olmasından dolayı resmi maçlara çıkamıyordum. 1969-1970 yılında süper yedeğim 12. adamım. Ben Ulukavak Mahallesinden geliyorum Çorumspor'a, diğer arkadaşlarım ise Bahçelievler Mahallesi'ndeydi.

O gruba girmek bile kolay olmuyordu ve kendini tanıtman gerekiyordu. O dönem antrenörümüz Ahmet Topkaya hocamızdı. 1970-1971 sezonunda biz grup birincisi olduk ve Mithatpaşa Stadı'na (Şimdiki Beşiktaş Arena Statyumu) Türkiye Şampiyonası'na gittik. 1971 yılında aynı zamanda Öğretmen Okulu son sınıftayım ve sınavlarım var sınava da girmediğimizde bütünlemeye kalıyoruz.

Hatta Ferit Esas'la, oda öğretmen okulundan mezun, onunla İstanbul Mithatpaşa Stadı'nda birinci maçı yaptık. Rakip Denizlispor idi. Denizlispor'u üç sıfır yendik. Kadromuzda benimle birlikte Ferit, Garip, Haydar, Zakir, Atilla, İsmail, Yurdal, Oktay Kaptan, Adnan, Abdurrahman, İhsan Kümbül, Arif var. O maçtan sonra Ferit'le biz maçtan çıkar çıkmaz doğru otobüse binip Çorum'a geldik sınava girmek için. Orada takım eksilince ikinci maçı kaybettik ve üçüncü maçı almalarına rağmen şampiyonayı Türkiye sekizincisi olarak tamamladık. Belki Türkiye derecesi yapabilecek bir takımdık ama olmadı.

Ertesi yıl Çorum'da öğretmen olduğumda Halk Eğitim bünyesinde Kültür Spor kuruldu. Ben de öğretmen olduğum için o zaman Hayrettin Koyuncu vardı; Halk Eğitim Müdürü, Turhan Kılıççıoğlu'na rica etti ve beni istedi. Bende Çorumspor'dan Kültür Spora geçtim. Ben takım kaptanı oldum. Daha sonra ben okuduğum için oradan İstanbul'a gittim. Ve 3 yıl okudum. İstanbul'dan da Akşehir öğretmen lisesine gittim. O yıllarda ara ara izin

alıp Çorum'a maçlara geldiğim oluyordu. Döndükten sonra 80'li yıllarda Çorum Gücünde de oynadım. Cemalettin Hoşgör antrenörümüzdü. Ben imam hatip lisesinde beden eğitimi öğretmeni olduğum için kendi öğrencilerimi de takıma alıyordum.

O dönemki öğrencilerim Çorumun yıldız sporcularıydı. Salih Öztürk, Lokman, Remzi, İsmail Bilgin, Selahattin Karaca, Mehmet Tığlı, Mustafa Alagöz ve Ersoy Aksoy gibi Çorum futboluna yüzlerce sporcu yetiştirdim. Bu takımın haricinde bir de Çorum karması vardı. Selim Sümer, Halit Sıkı, Yusuf Çilingir, Cemalettin Hoşgör, Kamil İdigut, İsmail Tunay, Zakir Kümbül, Ayçin Kul, Şakir Keskin, Atilla Öz bu karma da müthişti. Ama Çorum'un en büyük eksiği sporcularımıza başka büyük hamilik yapacak kimse olmamasıydı maalesef. O yüzden Çorum kendi içinde kapalı kalmış, transfer gerçekleştirip dışarıda oynama fırsatımız olmamıştı. Çorumspor'da genellikle dışarıdan gelen oyuncular oyuna alınıyordu o yüzden bizim oyuncularımız kendilerine gösterme fırsatı bulamıyorlardı. O dönemlerde taşradan yıldız sporcunun çıkıp büyük takımlarda oynaması çok zordu. Çorum'dan futbolcu olarak büyük takımlarda oynamayı Tümer ve İhsan bizden sonraki dönemde başardılar. İmkânlarımız çok kısıtlıydı. Ama lisede çok yetenekli gençlerimizi eğittim.

İmam Hatip Lisesinde iken çok iyi güreş takımız da vardı. Çok yetenekli sporcularımız vardı. Ancak daha sonra, 60'lı yıllarda yapılmış olan Güreş Eğitim Merkezleri kapanmıştı. Ben 1986 yılında Gençlik ve Spor İl Müdürü olunca tekrardan güreş eğitim merkezleri açıldı. Güreş Eğitim Merkezi açılınca rahmetli. Rahmetli Büyük Şampiyon Adil Candemir hocamızı ikna ettik antrenör olarak getirdik. Kendisinin o yıllarda biraz camiaya kırgınlığı vardı. Spor müdürlüğümüze yine Osmancık'dan Sıddık Yazgan hocayı getirdik.

Kırıkkale'den Nezir Berçin hocayı getirdik. Ayrıca Celal hoca Çitlili Rahmetli Gazanfer Özdemir hocamızda antrenörlerimizdi. O yıllar güreş İl Temsilcimizde Rahmetli Nuretttin Karakaya idi. Ve bu şekilde Çorum'da güreşte güçlü bir birliktelik ve çok iyi bir güreş altyapısı oluşturduk. 1987-1989 yılları arasında Dünya Şampiyonalarında madalya kazanan sporcularımız oldu. Bu şekilde derece yapan sporcularımızı Ankara'ya büyük kulüplere sporcu olarak alıyorlardı. Antrenör ödüllerini de dolayısıyla büyük kulüplerin hocaları alıyordu. Buda doğru bir yöntem değildi, bence güreşi baltalamaktı. Güreşte Necati Bağış isminde bir sporcumuz vardı. 48 kg da dünya derecesi var mı hatırlamıyorum ama milli takımda 2-3 yıl yarıştı. Rahmetli Büyük Şampiyon hemşehrimiz Tevfik Kış'ta sporcularımıza her zaman destek çıkardı. Çorumlu güreşçi Dünya ve Olimpiyat dereceleri olan Nazmi Avluca'yı il müdürlüğüm dönemimde Kargı'da ve Çorum'da ödüllendirmiştik.

İl Müdürlüğümüzde o zamanlar halter hocamız Hasan Has'dı. O yıllar judoda antrenör olarak rahmetli Yılmaz Gül ve Hüseyin Üstündağ vardı. Çok çalışkan antrenörlerdi. Hüseyin Üstündağ halen devam ediyor benim dönemimde çok başarılı sporcuları oldu. Tekvandoda Muharrem Saltan, İlhan Aşkın antrenörlerimiz vardı. Futbola çok önem verdik. Halit Sıkı, Selim Sümer hocalar kadrolu olarak TEDAŞ'da idiler. Biz onları Gençlik ve Spor İl Müdürlüğümüze aldık. Hocalarımızın futbola çok hizmetleri olmuştur. Özellikle küçük yaş gruplarında futbola ağırlık verdik. Hocalarımız vasıtasıyla ilimizde futbol bilinci arttı. Ben il müdürü olarak hocalarımın spor eğitimi dışında da nasıl öğrenci yetiştirdiğine bakardım. Atatürk'ün dediği gibi sporcunun zeki, çevik ve ahlaklı olması bizim için çok önemliydi. Bizim dönemimizde yetişen sporcuların arkadaşlık bağları çok kuvvetlidir. Çorum'da

insanları ayrıştıran bilinçteki hocalara kulüp bile kurdurmadım. Sporcuların aile yapıları nasıl olursa olsun karma yapılar kurulmasına özen gösterirdim.

Çorumspor'da oynadığım dönemde de insanların siyasi görüşüne göre ayrım yapılmazdı. O yüzden arkadaşlık bağlarımızda kuvvetli olmuştur. 1979 yılında imam hatip lisesine geldiğimde Okul Müdürümüz Mehmet Yıldırım ile birlikte mehter takımı kurdurduk. Çorum'un ilk mehter takımı da odur. Mehter takımı bayram törenlerimize de ayrı bir renk katmıştı. Voleybol ve basketbol branşlarında il olarak başarılarımız da genelde okul kaynaklı oluyordu. Merdan Özkeçeli, Ali Kolay, Azmi Öksüz, Selçuk Köse, Niyazi Gül ve okullardaki diğer beden eğitimi öğretmenleri ile çalışmalarımız oldu. Futbolda il müdürlüğümüz çalışmaları dışında diğer kulüplerin antrenörleri ile de işbirliği içerisinde çalışıyorduk. Çimento sporun antrenörü Tevfik Çelik, Çorum Gücü antrenörü Cemalettin Hoşgör, bu antrenörlerimizdendi.

1986 yılında il müdürlüğüm dönemimde Dr. Turhan Kılıççıoğlu stadının kum olan sahasını çim yaptık. Çim sahamızın açılışına Fenerbahçe takımını davet ettik. Çorumspor ile Fenerbahçe arasında özel bir futbol müsabakası yapıldı. O maçta Fenerbahçe'nin takım kaptanı Müjdat'tı. O yıl Belediye Başkanı Necdet Diken'di. Çorumspor'da İsmail Çevik genel kaptandı. Gazi Özkubat vardı. İsmet Ahlatcı, Çorumspor yönetimindeydi.

Benim ilk spor il müdürü olarak göreve başladığım 1986 yılında il müdürlüğü hizmet binamız şu anki Adil Candemir Güreş Eğitim Merkezi binasıydı. Hem hizmet binası hem de güreş antrenmanları yapılıyordu. Benim dönemimde Atatürk Spor Salonu eski halinden daha modern bir hale getirildi. Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stadyumu'nun kale arkası tribünlerini yaptırdık. O kısımlarda tribün yoktu. 90'lı yılların başında Gençlik Spor il müdürlüğü hizmet binası tamamlanmıştır.

Hizmet binasının arkasında bulunan Sporcu Sağlığı Merkezi yapıldı. 1991-1992 yıllarında şimdiki olimpik yüzme havuzunun ihalesi yapıldı. Tansu Çiller başbakandı. Gençlik Spor İl Müdürlüğü bütçesinden para ayırarak havuzun temeli atıldı, Mimar Sinan Semt sahası yapıldı. Toprak haliyle Osmancık, Alaca, Sungurlu sahaları yapıldı. Sungurlu, Alaca, Osmancık kapalı spor salonları yine benim dönemimde yapıldı. 1995 yılında Kargı, Bayat, İskilip, Mecitözü gibi spor salonlarının ihaleleri yapıldı. Amasyalı İsmet Özarslan, Bakan iken Çorum için çok yardım aldık. Çünkü Amasya'ya gidip gelirken Çorum'dan çok sık geçiyordu.

Beden eğitimi öğretmenliği dönemimde güreş, basketbol, voleybol, futbol hakemliklerim vardı. Hakemlik de yaptım. Sporculuğum 1983-1984 sezonunda bitince hakemlik yaptım. Ama il müdürü olduktan sonra hakemliği bıraktım. Ben Gençlik Spor İl Müdürü olduğumda Ali Şahin 1984-1985 gibi yıllarda görevden alınmıştı. Onun yerine Şube Müdürü Metin Kırış vekâleten müdürlük yapıyordu. Ben görevi ondan teslim aldım. Daha sonra Faruk Zahir'i şube müdürü yaptım. Hür Karadağ'ı şube müdürü yaptım. Yine Nezir Berçin'i şube müdürü yaptım. Haşim Eğer ve Rabia Ozulu'yu şef yaptım. Çorum'da spor kulübü sayılarını ve spor organizasyonlarını çoğalttım. O yıllarda ilçelere de ilçe spor müdürlükleri kuruldu. Bazı ilçelerimize ilçe müdürü ve personellerimizi görevlendirdik.

1988-1989 yıllarında Çatak Tabiat Parkının üst tarafında İl Özel İdaresinden yer tahsisi yaparak kayak merkezi yaptık. Bu Kayak Merkezi de Çorum için bir ilktir. Yine Çorum stadının ismi benim dönemimde ben ve Çorum Haber Gazetesinin önerisi ile Rahmetli Belediye Eski Başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu'nun ismini almıştır. Çorum Merkez Atçalı Mevkiinde Melikgazi Atış Poligonu kurdurarak atıcılık sporunu ilimizde başlattım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Futbolculuk dönemimde Yılmaz Dursun (Boncuk Yılmaz) ilk futbol öğrendiğim hocamdı. Havzalı Ahmet Topkaya hocamızda Çorumspor genç takımını çalıştırdı, Yalçın Kıbır ve Yılmaz Dursun hocalarımız Kültür Spor'u beraber yönetiyorlardı. Antrenörlük yanında takıma abilikte yapıyorlardı. Futbolda Ahmet Topkaya hocadan takım oyunu ve kollektiflik konusunda çok şey öğrendim. Çorumspor'da kaptanlık yapan Metin Kuliğ'den de çok şeyleri izleyerek öğrendim.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Spor yöneticiliğimde ve öğretmenliğimde birçok başarı belgeleri ve ödüller aldım. Sporculuğumda benim için en anlamlısı 1971 yılındaki Çorumspor genç takımının Türkiye sekizincisi olmasıdır. O dönem epey ses getirmişti. Maçlarımızda genelde 3000-5000 civarı seyirci bizi izlemeye gelirdi. Çorum festivallerinde 1500 metre koşardım orada birkaç ödül almıştım. Bu kondisyonumun etkisiyle de İstanbul Eğitim Enstütüsünün sınavına girdim. 227 kişi yazılıyı kazanmıştı. 22 kişi alacaklardı ben 11. olarak kazanmıştım. Bu sınav hayatımın sınavı diyebilirim.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Hatırladığım; Mermerci Mustafa Ceylan isminde çok yetenekli bir öğrencim vardı kendisi Türkiye'de 100 metre rekoru kırabilecek yetenekte biriydi. Bizim ölçümlerimizde 100 metreyi 11 saniyede koşuyordu. Bizim ölçümlerimizde kabataslak oluyordu, ona bir çivili ayakkabı giydirip tekniklerini daha mükemmel öğretince şampiyon olabilecek yapıdaydı. Ama maalesef ona yardımcı olunamadı. Öğrencilerimden Lokman vardı. Optik işi yapıyor oda futbol takımındaydı.

Okuyan sporcularımız maalesef kulüplerin antrenman programlarını yürütemiyorlardı. Unutamadığım yetenekli çok sporcularım oldu. Mustafa Bilgin çok süper bir sporcuydu. Şu an üniversitede öğretim üyesi. Ben öğretmen olduğum için okulda sporcularımın derslerinin de iyi olmasına da dikkat ederdim. Sporcularımın dersleri kötü olursam git o derslerini kurtar öyle gel derdim o yönden de zeki çocuklar hep elimdeydi. Mustafa Alagöz futbol ve voleybol oynardı çok başarılıydı. Kenan Özüyağlı voleybolda, Alaaddin Karaca futbol ve voleybol da, Mehmet Tığlı voleybolda, Mehmet Ceylan atletizmde ve aynı zamanda futbolda çok iyiydi. Çorumspor kaptanlığı da yapan Remzi çok süper futbolcuydu. Lokman Bulut, Mustafa Köse, Şaban Ateş, . Ömer Altıkardeş, Selahattin çok süperdi.

Hamza Cantemir isminde güreşçimiz vardı. Daha sonradan Seka Genel Müdürü oldu. Güreşte Liselerde Türkiye şampiyonu olmuştu çok iyi güreşçiydi. Yine öğrencilerimden daha sonradan Çorum Özel İdare Genel Sekreterliği de yapan Yakup Keleş vardı. Yakup'da güreşte Türkiye şampiyonu olmuştu. Bu sporcularıma Çorum dışında sporda bir gelecek sağlayamadığım için her zaman kendimi sorumlu tutuyorum. Ve kendi kendime hep diyorum ki acaba bu sporcularıma il dışında daha güzel imkânlar sağlayabilir miydim diye. Çorum dışında başarılı olup spordan maddi kazanç sağlamak kulüplerin güçlü iletişimi ile gerçekleşir. O potansiyelde maalesef Çorum'da gelişmedi. Çorum Gençlerbirliği Başkanı Mehmet Yalçın (Kasap Mehmet) kısmen bunu başardı.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

1981-1982 yıllarıydı. Sivas'ta Voleybol yarı final müsabakaları var. Ankara takımıyla oynuyoruz. İmam hatip Lisesi takımını çalıştırıyorum takımımda da çok iyi voleybolcular var. Dr. İhsan Emre, Nejdet Kılıç, Alaaddin Karaca, Salih Öztürk, Kenan Özüyağlı, Saadettin Yücel, Haşim Eğer gibi süper bir kadromuz var. İlk altı oynayan sporcularımızda mükemmel. O altı kişiyi koydum birinci seti yendik, ikinci seti de farklı yendik, üçüncü sette de 6-0 öndeyiz yedekte altı oyuncu daha var. Kendi kendime dedim ki ben buraya Sivas'a geldim yedekteki çocuklar hiç oynamayacak bu çocukları da oynatayım, içerdeki altı oyuncuyu oyundan aldım. İkinci altıyı oyuna aldım ve sizde oynayın dedim. Zaten 6-0 yedekteki oyuncuları aldıktan sonra karşı takım sekiz sayı üst üste aldılar 8-6 oldu hemen yeniden ilk altıyı aldım onlar nasıl olsa alır diye düşünüyorum ama o set gitti ondan sonraki iki sette gitti 3-2 yenildik. O bana büyük bir ders oldu hiç unutamam. Yedekte oynayan Selahattin Ezel bir kurban bayramında beraber kurban kestiriyoruz. Bana "ya hocam bizi hiç oynatmıyordunuz hep yedekte kaldım çok zoruma gidiyor" dedi. Kaç yıl sonra dedim ki; "Selahattin sen Sivas'a gitmiş miydin?". "Gittim hocam" dedi. "O anıyı sen de yaşadın mı?" Dedim. O, bu kadar etkilenmemiş ben de büyük etki bıraktı bizi yenen takım da Türkiye Şampiyonasında ilk üçe girdi.

Bir keresinde de bir takımda özel maç yapıyoruz ben önce B takımını sahaya sürdüm. Mehmet Tığlı ve diğer yedek oyuncular yanlarında ayakkabı getirmemişler. Hâlbuki ben onları da göreyim diye oynatacaktım. İkinci yarı diğer (asil olan) takımı sahaya alacağım biz ayakkabı getirmedik dediler. Neden dedim biz yedeğiz diye getirmedik hocam dediler. Bu aslında bir öğretmen için başarı diyebilirim sporcularım da ben as oyuncuyum her şeyi yaparım zihniyeti oluşmamıştı. Takım oyunlarında takım ruhu oluşturmak yetenektir. Büyük kulüplerin çok para harcayıp da başarılı olamamalarının altında takım ruhunun olmaması yatar.

Bir de sakatlandığım bir anım var Erzurum'da, Erzurumspor'la maç yapıyoruz. O zaman Erzurumspor da Nurcan diye bir santrafor oyuncu var. Hocamız bana dedi ki Nurcan'ı tutacaksın, top oynatmayacaksın dedi. Ben de futbolda yapı olarak birine aklımı takarsam onu hiç bırakmazdım, tamam dedim. Ben onu tutuyorum, Erzurum gol atamıyor tabi bir karambol ben nasıl topa kafayı vurduysam bu sırada Garip de ayağını topa uzatmış burnuma vurmuştu. Burnumdan kan akıyor elimi tutmuşum burnuma ve o halde bu Nurcan nerede bana gösterin diye takım arkadaşlarıma soruyorum aklım başımda değil. Maça ve

hocamın dediğine öyle konsantre olmuşum. Sporcularımdan da böyle konsantre olmalarını enerjilerinin %100 ünü kullanmalarını beklerdim. Bu yapıda olmayan sporcularımı da alırdım oyundan. Hatta Fatih Terim'de bu metodu en iyi uygulayan hocalardan biridir. Bülent Korkmaz'da Galatasaray kaptanı iken aynı taktiği kullanıyordu.

Ayrıca 1997 yılında Amasya Spor Salonu'nda sol ayağımın aşil tendonunu koparttım. 2006 yılında da orta kuşak futbol turnuvasında Ulukavakspor olarak şampiyon olduğumuz maçta sağ ayağımın aşil tendonunu koparttım. Akıllanmadım hala futbol oynuyorum.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

70'li yıllarda Çorumsporun Kaptanı Metin Kuliğ vardı. Onu futbolunu örnek alırdım. O rakibin başını döndürdü, çalım attığına döner bir daha çalım atardı, süper bir oyuncuydu. Beni İstanbul'daki takımına da götürdü. Büyükdere takımında idi 2-3 ayda oradan maaş aldım ama devam edemedik, çünkü İstanbul içinde gidiş geliş 4-5 saati geçiyordu. Orada bir de lisansımla ilgili bir sorun çıktı. Spor müdürü maaşımı vermedi. Kızdım, ben de bir daha gitmedim. Tabi ki büyük hata yapmışım. Daha maçlar başlamamıştı. Bir süre sıkıntıya katlanıp kendimi göstermeliydim ama gençlik işte. Kadıköy'den Beşiktaş'a geçip oradan Sarıyer Büyükdere'ye antrenmana gitmek çok eziyetli idi. Bende vazgeçtim. Nasip değilmiş. Ayağıma gelen fırsatı teptim.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor benim hayatımda daha çocukluğundan beri yaşam biçimim olmuştur. Maçlara takım halinde gidip gelmeler, ya da maç oynarken o heyecan maç öncesinde uyku uyuyamaman, arkadaşlık, o zamanki samimiyet, arkadaşlık duygusu, dürüstlük, takım ruhu, benlikten sıyrılma, başkalarının aldığı derecelerden memnun olma hissini bana spor kazandırdı. Okul sporlarında o dönem müsabakalara topluca okul olarak seyircili gelinirdi. Onun bile ayrı bir havası vardı. Ben şahsen bugünkü gençliğin bunları yaşayamamasına üzülüyorum gerçekten. Çünkü şahsiyeti olgunlaştıran, geliştiren ayrı bir önemi vardı böyle ortamların. Genel olarak spor bana kimliğimi, kişiliğimi, toplumdaki yerimi her şeyimi kazandırdı.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Bu soruyu şöyle izah edeyim. Biz Çorum'da çok içe kapanık büyüdük, keşke böyle olmasaydık. Gözümüz erken açılsaydı diye düşündüğüm oldu. Buradan İstanbul'a okumak için gittim. İstanbul'da bile son senede gözüm açıldı. Okulu bitirip öğretmen olmayı hedefliyorsun. Fikirtepe'de eski İstanbul'da bir geziyorsun geri dönüyorsun hâlbuki orada Fenerbahçe Spor kulübü var 1972-1976 yılları antrenmanlarını izlemeye giderdik. Ben aslında Beşiktaş taraftarıydım ama Fenerbahçe takımıyla Kadıköy'den Dolmabahçe'ye maçlara giderdik. Bizim serbest giriş kartımız vardı. Üç büyüklerin maçına Mithatpaşa'da şimdiki Beşiktaş Vodafone arena deniyor şu an o stada maça giderdik. Orada kokoreç yemek, turşu suyu içmek, büyük keyifti. Ben Fenerbahçe taraftarı ile girerdim onlarla gittiğim için futboldan

ziyade seyircilerin tezahüratlarını seyrediliyordum. O taraftarın coşkuları ve hareketlerini izlemek bile ayrı bir zevkti. Geçmişte daha aktif olup İstanbul'da büyük kulüplerde futbol oynamam hep içimde bir ukde olarak kalmıştır.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Eskiden mahallelerde düz toprak bir alan bulduğumuzda maç yapardık. O kramponların çivisi batardı ve ayaklarımız su toplardı. Toprak sahada 600 gramlık top 1,5 kg olurdu çamurun içinde. O top ile şut atamazsın ani bir hareketle çamura saplanır kalırdı, bacakların yüzülür kanardı. Şu an tesisleşme var ama spor yapacak kişilerin zamanı yok. Spor tesislerinin devlet tarafından organizasyonu zayıf, belediyelerin spor müdürlükleri, Gençlik Spor il Müdürlükleri yolu ile kulüplere, kulüpler yoluyla ailelere destek olunmalı ve spor yapan bireyler için de kulüplere sahip çıkılmalıdır.

Şimdiki sporculara bakıyorum; eskisi gibi arkadaşlık ilişkileri o samimiyet yok. Spora giden gençler gitmeyenlere göre daha farklılar oluyor ama bu seferde derslerinde ve hayattaki yerlerinde sorun yaşıyorlar. Çünkü hep sınava dayalı gelecekleri olduğu için ailede spora göndermiyor. Zeki çocukların spora yönelimi az oluyor bu sebepten dolayı. Zeki çocuklar kişisel gelişim olarak bunun eksikliğini çekiyorlar bunu görebiliyorum. Çünkü çocuğa bakıyorsun süper zekâ ama geçimsiz, anlayışsız, bencil. Onu suçlamamak lazım suçlusu onu öyle yetiştiren ebeveynler de diye düşünüyorum.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Müdürlüğüm döneminde, müdürlüğün verdiği stresli çalışma sonucu ailemi bile ihmal ederek kendimi mesleğime adadım. Bir de maçın birinde hakem hata yapmış maç yarım kalmış il müdürü sorumlu oluyor. Bu durumda hakemin hatası müdüre fatura ediliyor. Bu sıkıntıları aşmak için önceden tedbir alırdık bu şekilde kendimi işe çok fazla verdim bunun dışında hafta sonları fırsat bulursam bir gün ava giderdim. Amaç av yapmak değil, doğada gezmek tabi tüfek elinde keklik vurursan keyifli oluyor. Bunun dışında emekli olmadan kısa bir süre önce bir bağ aldım meyve ve sebze yetiştirmek için uğraştım. Spor müsabakalarına gidip sporculara ve kulüplere destek olmak, amatör sporcuları izlemek diyebilirim. Ayrıca ilimizdeki sosyal projeleri takip eder, bazılarının uygulanmasında fahri olarak yer alırım. İlimizin profesyonel takımı Çorum Futbol Kulübünü takip eder desteklerim.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençler neyi seviyorlarsa onun incelikleri nedir, nasıl neticeye varırım diye bunu inceleyip öğrensinler ve amaçlarından vazgeçmesinler. Bu arada da o amaca varmak için ilişkilerini olumlu tutsunlar herkesle iyi olsunlar, kavgalı olmasınlar, hedeflerini iyi çizsinler. Anne baba ya da kardeşler spor yapmaya engelse bu hedeflerde ikna etsinler, konuşsunlar. Tabi bu ben bildiğimi yaparım şeklinde çıkışlarla değil, güzel bir dille anlatsınlar çünkü bu sorunları bizlerde yaşadık. Çocukken pazar günleri bağa götürüyordu babam bizleri. Baba ben nerenin otunu yolacağım ne yapacağım bana yerimi göster derdim öğleden sonra koşa koşa mahalleye gider maç yapardım. Gençler azimli olsunlar başarısız oldum diye

vazgeçmesinler. Mesela torunuma futbol oynayalım diyorum o konuda becerisi az hemen vazgeçiyor başarısızlığı tahammülü yok. O daha beş yaşında. Başka bir torunum var o da yetenekli başka şeyler yapayım diye kendini sakatlayacak bunları iyi ayarlamak lazım. Gençler çok çalışmalı, çevresini iyi görebilmeli ve hedefini iyi seçerek her konuda azimli olmalılardır diye düşünüyorum. Gençler kararlı, uyumlu, sosyal, iyilik yapmaktan, yardım etmekten zevk almalı. Yardımsever olmalılar.

Spor; insanın, kişiliğinin gelişmesinde ve karakterinin olgunlaşmasında çok büyük yer tutar. Kulüp taraftarlığı ve seyirci olup, bundan haz alabilmek bile insanı olumlu yönde eğitir. Ülkemizdeki yönetim kadrosunda olanlarında spor alt yapılarını hazırlayıp, gençliğe ve spora gereken önemi sözle değil, uygulamalarla göstermelilerdir. İnşallah önümüzdeki yıllarda bunlar gerçekleşir.

Bu görüşlerimi kamuoyuyla paylaşmamı sağladığınız için de sizlere çok teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

TALET KUTSAL

FOTOĞRAFLAR

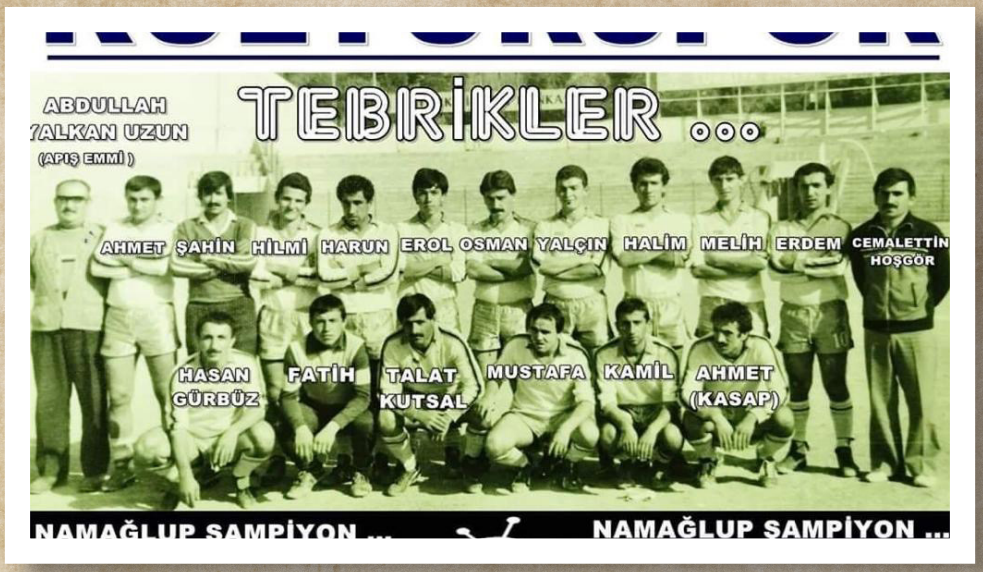
ABDULLAH YALKAN UZUN
(APIŞ EMMİ)
TEBRİKLER ...
AHMET ŞAHİN HİLMİ HARUN EROL OSMAN YALÇIN HALİM MELİH ERDEM CEMALETTİN HOŞGÖR
HASAN GÜRBÜZ FATİH TALAT KUTSAL MUSTAFA KAMİL AHMET (KASAP)
NAMAĞLUP SAMPİYON ...
NAMAĞLUP SAMPİYON ...

AYAKTAKİLER SOLDAN SAĞA
Antrenör Ahmet
Topkaya, Ferit,
Zakir, Adnan,
Haydar, Garip,
Arif.
OTURANLAR SOLDAN SA
Talât
İsmai
Atilla
Yurda
Oktay
1970-1971 SEZONUNDA ÇORUM, AMASYA, TOKAT, SİVAS ERZİNCAN VE ERZURUMSPOR GENÇ TAKIMLARININ BULUNDUĞU GRUB ŞAMPİYONU ÇORUMSPOR GENÇ TAKIMI SON AMASYASPOR GENÇ TAKIMINI 4-0 YENDİĞİ MAÇTAN

Osman Erman Haliva Erol K.Ahmet B.Ahmet
Abdullah Talat Tevfik Erdem Zakir

AKBANK

ÇORUM BEDEN TERBİYESİ SPOR
İL MÜDÜRLÜĞÜ

(22-Temmuz-1990) BAHAR KUPASI Finallerin
de Gençlerde (9-1) ; Yıldızlarda (9-0)
Galip gelerek "ŞAMPİYON" GENÇLERBİR-
LİĞİ Kupasını B.T.B.M. İl Md. Talat
Kutsal'dan alırken...

TEVFİK ZENCİRCİ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1956 yılı Çorum Merkez doğumluyum. Orta halli memur bir babanın oğluydum. Annem, bir ablam bir de babaannem vardı. Dördümüz kendi halimizce o zamanın şartlarına göre iyi bir ortamda yetiştik. Kunduzhan Mahallesinde -Paşa Hamamı'nın altı derlerdi oraya- orada oturduk.

Şartlarımız Allah'a şükür iyiydi. Babam özel idarede tahsildarlık yaptıktan sonra memurluğa geçti. İki kardeştik. Ailem beni çok severdi. Hele babam yetim büyüdüğü için bana karşı ayrı bir hassasiyeti vardı. Her zaman bana sadece bir baba değil bir arkadaş gibi davranırdı. Şöyle söyleyeyim efendi, temiz bir insandı. Benim en iyi şartlarda yetişmem için de her zaman bana yardımcı oldu. Annem ev hanımıydı. Komşularıyla iyi geçinmeye çalışırdı. Ablam bize her fırsatta göz kulak olurdu. Mahallemiz çok güzel bir mahalleydi. Eskiden çok güzel bir mahalle kavramı vardı. Komşular ile akraba gibiydik. Birbirimizin derdine ortak olurduk büyüklerimiz olsun, küçüklerimiz olsun hep saygı, sevgi çerçevesi içerisindeydik. Yani cıvıl cıvıldık.

İlkokul evimize biraz uzak olmasına rağmen anneanneme yakın olduğu için Tanyeri İlkokulu'nda 5. sınıfa kadar okudum. Orada da Ramazan Şimşek isimli çok değerli bir Hocam vardı. Hocalarım benim için çok kıymetliydi. 1967-1968 yıllarında ilkokulu bitirdim. Daha sonra ortaokula başladım ve Eti Ortaokulu'nda iki sene okumaya çalıştım. Ama futbol aşkımız tahsilimizi yarım bıraktı. Daha sonra babam dedi ki: "Eğer okumayacaksan mutlaka bir iş sahibi olman lazım." Babamla birlikte bir usta yanında elektrikçi olmama karar verdik. Tabi bu arada futbol sevgimiz hep ön sıradaydı. İşten fırsat bulduğumuz

sıralarda antrenmanlara, maçlara vs. devam ettim. Askere gidene kadar 6 sene boyunca elektrikçide çalıştım.

Askerliğimin acemi birliğini yapmak için 1975-1976'da Burdur'a gittim. Hatta futbol oynadığım için Burdur'da kalmamı çok istediler. Sonra Edirne'ye gittim. Edirne'nin Süloğlu kazasında askerliğimi yaptım. Edirne Karagücü seçmelerine katılarak 8 ay orada futbol oynadım. Baya zorlu seçmelerden sonra seçmeleri kazandım. Beni Karagücü'ne aldılar ve orada çok güzel anılarım geçti. Edirne Kırkağaç'ta kamp yerimiz vardı. Orada sivillerle "Valilik Kupası" adı altında bir maç oynadık. Orada bir anım var. Birazdan anlatırım inşallah.

Askerden geldikten sonra mecbur yine bir iş üzerine çalışmam lazımdı. Elektrikçiliğe yeniden döndüm ve 1979 yılında evlendim. Biz evlendikten sonra 1980 yılında babam 56 yaşında kalp krizinden vefat etti. Bana göre -Rabbimin gönlüne güç varmasın- çok erken vefat etti. Bu durum beni epey etkiledi. Daha sonra yine futbol oynamayı sevdiğimizden tabii çok fazla çalışamadım. Çimento Fabrikası'nda iş sahası açılmıştı. Oranın sınavlarına girdim orası benim için çok büyük tercihti. Hem futbol oynayacaktım hem de çalışacaktım. Beni de öyle değerlendirdiler. Aşağı yukarı 2-3 sene futbol oynadıktan sonra antrenör oldum. 1984 yılında işe girmiştim. 1987'ye kadar futbol oynadım. Hatta son bir senemde de bayağı bir kırıldım.

Sonrasında Köy Hizmetleri'ne geçtim orada futbol oynayarak kendimi yeniden ispatlamak istiyordum. Son sezonumda bayağı başarılı bir sezon geçirdik. O senede şampiyon olduk. 1993'te fabrika satıldığı için bize çıkış verdiler. 1993'ten 1996'ya kadar müteahhit yanında çalışarak oradan emekli oldum. Emekli olmama rağmen yine benim çalışmamı istediler. 2002-2004 yıllarında da tamamen çimentodan koptum. Ondan sonra Gençlerbirliği'nde hayatımı futbola adayıp devam ettim. Son sezonumda da sağ olsun Ferhat Arıcı Hocamla Vefaspor'da çalışmaya devam ediyorum. 2 tane kızım var. Rabbim herkese nasip etsin. 1 tane oğlum olmuştu. Yaklaşık 3 aylıkken vefat etti. 1. eşim de vefat etti. Şimdi 2. eşimle de gerçekten çok iyi bir yaşam sürdürüyoruz. Allah ondan da razı olsun.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Futbola 8 yaşından mahalle arasında bir elimizde ekmek, bir elimizde plastik top ile başladık. Ama babam maddi olarak iyi durumdaydı her sene bana sınıf geçtiğim zaman futbol topu alırdı. Mahallenin toptan dolayı kaptanı bendim. Top oynadığımız rahmetlik Osman Masa, Yurdal ve Kirtik İsmail Tunay vardı. İsmail abi benden bir yaş büyük olmasına rağmen ben ağabey diyordum. O ağabeyliği de futbolu da, efendiliği de yüksek seviyede olmasına rağmen bizlere karşı daha sevgili, saygılı yaklaştığı için benim için çok değerliydi. Allah gani gani rahmet eylesin. Meslek yüksekokulunda Nadir diye bir arkadaşımız öğretmenlik yapıyordu. Karayollarından Zeki diye bir arkadaşımız bizim mahalleye gelmişti. Ambar Bektaş'ın Çayırı dediğimiz yer vardı oraya giderdik. Oralar yetmezdi bize ama orada oynardık. Daha sonra Eti Ortaokulu'nun orada arsa vardı. Göğüs hastanesinin orada sırf Yurdallar ile maç yapacağız diye ama ona gücümüz yetmezdi. Tabi Yurdal çok iyi futbolcuydu. Hollanda'da vefat etti.

O kardeşimizle de İmam Hatip'in orada çok güzel maçlar olurdu. Sigorta hastanesinin orada boş bir arsa vardı oraya giderdik. Yani futbol oynanacak neresi varsa hep mahalle maçlarına giderdik. Öyle güzel bir gençlik dönemimiz geçti. Bu arada rahmetlik Orhan Temiz Hocamız görmüş. O bize: "Çorumgücü'ne gelir misiniz?" dediğinde 16-17 yaşındaydım. Eskiden böyle genç takımlar yoktu. O zamana kadar hep mahallelerde oynadık. Bir de babam baskıcı değildi ama devamlı bizi gözlemlerdi. Nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı gözlemlerdi. Bu zaman içerisinde Çimentospor'dan da bir teklif vardı. Salih ağabeyimiz: "Seni Çimentospor'a götürüyüm." dedi. Hasan Karakuş dediğimiz leblebici arkadaşımız vardı. O: "Beraber Çorumgücü'ne gidelim." dedi oraya gittik.

1972'de ilk lisansım, ilk oynadığım takım olan Çorumgücü'nden çıktı. Efsane kaptanım Rıfat Cerit, Mehmet Hacıismailoğlu, Yusuflar, Oktaylar, Nejatlar vardı. İlk maçımızda Kargıspor'u yendik.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlk maçımızı Kargıspor'la oynadık. Kargı o zamanın kendi çaplarında en iyi üst seviyedeki futbolcularına paralar harcayarak transfer etti. Ki zaten o senede şampiyon oldu. Büyük ağabeylerimizden Ayçin ağabeyler, Şakir ağabeyler iyi bir takımları vardı. Ben daha futbolcu olmamıştım aslında yerim orta sahaydı. Ama beni sağ bek oynattılar. O maçta Haydar ağabey vardı. Çoğunlukla orta saha, orta saha sol oynadım. Birinci maçta 4-0 bitmişti. Beni ikinci maçta oynatmışlardı. Biz o gün 2-1 yendik. Onları hiç unutmuyorum. Stattan aşağı inerken lisenin oradan, biz kendimize inanamıyoruz. Bizim için o an bir rüyaydı. Herkes bana o zamanlar; ne kadar atılgan, savaşçı, cesursun diyorlardı. Bu benim için çok önemliydi. Ondan sonra hiç unutmuyorum. Futbolcu ağabeylerimizden bir tanesi: "2-1 size az atmışlar" diyerek bize inanmadı. Bizde: "Biz yendik, yenilmedik." diye söyledik. Bizim bir de Nejat diye bir arkadaşımız vardı. Çok iyi bir santrafordu. 2 tane gol attı ve maça öyle başladık. Orhan ağabey: "Eskiler böyle değildi." dedi. "Zaafı falan artık bırak, çocuk oynuyor oynasın." dedi. Ağabeylerimizin orada bize gösterdiği hassasiyet bende bir iz bırakmıştı. Formasını bana bıraktı ve bende ondan sonra 2 sene daha top oynadım. Çorumgücü'nde genç takımda oynadım ve 2. olduk. 1972-1973 yıllarında Çorum 2.si olduk. Bu arada hem genç takımda oynuyordum hem de A takımda oynuyordum.

Daha sonra 1975-1976 yıllarında çok sevdiğim, değerli Selim Hocam onunla bir teklif geldi. Oradan İskilipspor Mehmet Hacıismailoğlu -Allah rahmet eylesin- o da çok değer verdiğim bir Hocamdı. "Seni takıma almak istiyoruz." dedi. Ben Mehmet Temel başkanın yanına gittim dedim ve durumu bildirdim.

Mehmet ağabeyde eski futbolculardandı. Aynı şekilde Mehmet ağabey de seni göndermek istemiyoruz." dedi. "Sana 2000 lira para ve bir de Galeri giyimden takım elbise vereceğiz." dedi. Ben 2000 lirayı ve elbiseyi reddederek kendisinden özür diledim. "Şampiyonluğa oynayan, antrenman yapan bir takımda oynamak istiyorum." dedim. O sene İskilipspor'da çok güzel bir şampiyonluk yaşadık. Selim Hocam o seneler zaten başlı başına bir efsaneydi. Kalede Mahmut'umuz vardı. "Bir gol atın yeter." derdi. Savunmamızda Halit Sıkı, Kadir, Adnan arkadaşlarımız vardı. Allah rahmet eylesin Ahmet Elmalı arkadaşımız vardı.

Mücadeleci, hırslı idi. Levent, İbrahim Çatal gibi arkadaşlarımız vardı. Mücadeleci, hırslı güzel bir sezon yaşadık. A takımda şampiyon olduk, zaten bir sene önce de İskilip Genç takımda şampiyon olmuştuk. O seneler İskilip senesiydi. Tahminen 1975-1976 yıllarıydı. Çorum'da şampiyon olduk ondan sonra ben askere gidince gruplara gidemedim.

Askerde acemi birliğinden güzel anılarım var. Acemi birliğinde oynadıktan sonra usta birliğine Edirne'ye geçtim. Daha önce tabur, alay maçlarında oynadık. Tümen maçlarında biz birinci olduk. Sonra bizim çok güzel bir alay takımımız vardı. Dediler ki 2. ordu takımına katılacağız. Karagücü olarak beni orada seçmelere aldılar. 27 kişi içerisinden ilk 11'e girdim. Askerlik boyunca 8 ay futbol oynadım. Millî takımı çalıştıran Doğan Andaç diye bir Hocamız vardı. Yüzbaşımız önce beni çift kalelerde ilk 22'ye almadı. Ondan sonra olacak ya, arkadaşın bir tanesi hafif bir sakatlık geçirdi. Onun yerine ben oynadım ve o gün oynadığım futbolla beni ilk 11'e aldılar. Çerkezköy, Kırklareli, Lüleburgaz hep o Trakya tarafında maç yaptık. Orada futbol bayağı aktiftir.

Bu arada beni 2. Ordu takımına seçtiler. 2. Ordu takımında da hafif bir yanlış anlaşılma oldu. Orada da benim yerime başka birini göndermişler. Hatta onu da biz şöyle öğrendik. Bizim Yüzbaşı Zonguldaklı bir arkadaşımla beraber beni yazdığını söyledi. Tabi 2. Ordu takımı hocası ile görüşmüş. Yarbay geldi bizzat benimle konuştu. O benim yerime giden arkadaş için dedi ki: "Hoca seni aradı, 6 numaralı bir futbolcunuz vardı onu istiyordum dedi." Daha sonra yüzbaşıya çıktık. Yüzbaşı bana: "Yukarıdan yazı gelmesi lazım, zaten sende 8 ay askerlik yapmadın, yeteri kadar futbol oynadın." dedi. Askerliğin bitimine de az kala öyle bir şansı kaçırmış oldum.

Edirne'de sivillerle oynadık. Ardaspor ile Valilik Kupası adı altında final maçı oynadık. Ardaspor bizimle 100 maç yapsa 99'unda yenerler. Biz o gün adamları 2-0 yendik. O gün vali bey ile tümen komutanının iddialaşmasından ortaya çok güzel bir şey çıktı. Edirne'deki tüm askerlerin yarısını stada doldurmuşlardı. Futbolda unutamadığım anılardan bir tanesi de annem beni vatan marşı ile yetiştirdi. Hala tüylerim diken diken olur. Maç içerisinde vatan marşı çalındı ve biz o duygularla maçı 2-0 kazandık.

Daha sonra Edirne'deki birikimlerimle Çorum'a geldim. O zamanda Çorum karması Ankara'dan gelmişti. Ayçin Ağabey kadrosu altında büyük Cengiz ağabey vardı Çorumspor'da. Büyük Cengiz'le beraber bizi seçmelere tabi tuttular. O arada da Hasan Gürbüz Hocam bizimle gidemeyeceğini söylemiş. O zaman Çorumgücü'nde orta sahada oynuyordum. Maç yaparken büyük Cengiz benim için demiş ki: "Size çok faydalı olur." demiş. Sonrasında beni Çorum karmasına aldılar. Çorum karması ile beraber Kayseri'ye gittik. Kayseri'de o zaman İsmail Çevik, kalecimiz Nurettin Kabalak, Ahmet Metineren, libero/Stoper Haydar ve Levent vardı. Yalçın Keleş ve zamanın iyi futbolcularından Erdal Sarıca ile Kayseri'ye gittik. İlk Adana maçını 1-0 kazandık. Sivas'ı yensek Türkiye'nin ilk 4'üne girecektik. Sivas bizi 2-0 yendi. Daha sonra yedek kadro ile çıkınca Ordu bizi 3-0 yendi. O sene herhalde Sivas ilk 4'e girmişti. Çorumgücü'nde devam ederken Ayçin ağabey -sağ olsun- "Seni Osmancıkspor'a alıyım" dedi. Beni askerden önce İskilipspor'a, askerden sonra Çorumgücü'ne geri aldı.

Aslında orada da şöyle bir şey oldu. Askerden geçme olmuyormuş. Mehmet ağabey "Çorumgücü'ne aldım" deyince biz: "Tamam geçtik "dedik. Hâlbuki Ayçin ağabey:

"Çorumgücü ile Osmancık final maçında tespit etti." dedi. Ki 1. maç 0-0 bitti. Senin lisansın oldu dedikleri için Çorumgücü'nde çıktım. Final maçı olunca, Ayçin Ağabey bu işlerde çok dikkatlidir. Hep sahada kazanmak ister. Çok değer verdiğim bir ağabeyim Hocam dedi ki: "İtiraz etmiyorum ben maçı sahada kazanmak isterim." dedi. 2. maçta bizi 1-0 yenmişlerdi. 2. maçta ben oynamadım. O sene, Osmancıkspor şampiyon olduktan sonra ben Osmancıkspor'a geçtim. Osmancık'ta oynadım. Ayçin Kul çalıştırıyordu. İsmi Osmancık Belediyespor'du. Bir sene orada oynadıktan sonra Hasan Burhan arkadaşıma Çimentospor'dan Orhan Coşkun Hocamız: "Tevfik'le seni Çimentospor'a almak istiyoruz." demiş. Ben Çimentopor'a geçmek için Ayçin ağabeyden müsaade isteyerek ayrıldım. Hocalarımdan o da üslubunca güzel bir şey söyledi: "Kalırsan başımın üstünde yerin var, gidersen güle güle. "Çok disiplinliydi. Futbolcu kalırsa değer verir giderse ısrar etmezdi.

Çimentospor'da biz 2. olduk. Hocamız Orhan Coşkundu. Hasan Burhan ve Hıdır arkadaşlarımız vardı. Kalecimiz Mustafa eskinin iyi kalecilerindendi. Sonradan fabrika müdürlüğü yapan Zeki Bey vardı. O son dönemlerde bende iz bırakan Atilla Öz diye bir ağabeyimle oynama şansı buldum. Atilla ağabey o zamanın amatör jenerasyonunun futbol olarak, kişilik olarak, efendilik olarak benim idollerimden bir tanesiydi. 1979-1980 sezonu Çorum'da 2. olduk.

Sonra öyle güzel bir kadro kurduk ki geleni gideni yeniyorduk. Bu arada peşimizden de Çorumgücü geliyordu. Bende aşırı agresiftim. Maçın bir tanesinde oyundan atıldım. Oyundan atıldıktan sonra diğer arkadaşların bazıları, antrenmana gelmedi. Kulübümüzün değerli bir futbolcusu Hasan arkadaşımız vardı. İdmanlara gelmiyor diye ona kızarak: "O gelirse biz oynamayız." dediler ve son maça çıkmadılar. Biz o sene Çorumgücü'ne yenildik ve 2. olduk. Ben oradan ayrılarak Kültüre geçti. Antrenör Cemalettin Hoşgör Çorumgücü'nden hem ağabeyim hem de çok sevecen, bizde iz bırakan insanlardan bir tanesiydi. Cemal ağabeyimle beraber oynadık şampiyon olduk. Evet, o zaman çok harika bir kadro vardı. Elvan, Halim Terlemez vardı. Üçlü forvetimiz apayrıydı. Erol savunmamız da, yine Ahmet Metineren, Talat Kutsal Bölge Müdürü, Zakir Kümbül Ağabey ve Hasan Gürbüz vardı. Yine Kasap Ahmet Mehmet Yalçın'ın kardeşi ve İmparator Erdem diye bir kardeşim vardı kadroda. Biz o sene şampiyon olduk.

Fabrikada ben 1984'te işe girince bizim adımıza oyna dediler. Yine ben bir sene orada oynadım. Çimento'da oynadıktan sonra benim yine bu agresifliğim başıma belaydı. Sinirleniyor, arkadaşlarına kızıyor, bağırıyor falan diye beni dışladılar. Ondan sonra dediler ki:" Sen antrenör yardımcısı ol." dediler. Oradan da ben yine bir şeyler ispatlama çabasına girdim. Geçtim ama antrenör yardımcılığından da uzaklaşmaya baktım. Anladım ki olumsuz olacak.

Köy Hizmetleri'nde de beni bekliyorlardı. Hiç unutmuyorum Mehmet Cansız diye bir kardeşim hep onu anlatır. Ben ilk gittiğimde biraz da kilom vardı. Bizim Köy Hizmetlerinin çok değerli hocası Doğan Ağabey: "Abi niye getirdiniz bu güreşçi abiyi ben bununla ne yapacağım." demiş. Ondan sonra İskilip'teki özgeçmişimi bilen ağabeylerim: "Sen ona 15-20 gün müsaade et." demişler. Bende bu arada vardiyalı çalıştığımız için gündüzleri kendi çapımda özel idman yapıyordum. Bu hırsın nedeni kendi haklılığımı ispat etmekti. Çimentospor'a karşı bir şeyler göstermek istiyordum. Rabbim yardım etti ve biz o sene

Köy Hizmetlerinde şampiyon olduk. Ben önemli final maçlarında 6-7 tane kritik gol attım ve şampiyon olduk. O sene benim futbol hayatımın en güzel sezonlarından biri idi. İsmail Tunay'la oynama şansı yakaladım. İsmail Tunay, Şaban Hoca, Hasan Burhan, şu anda kuyumculuk yapan Rıdvan kardeşimiz, Mehmet Cansız, kaleci Mustafa kardeşlerimiz vardı. O sene yine şampiyon olduk. Kulüp başkanımız Feramuz Tosun gerçekten bizlere çok destek oldu. Biz orada şampiyon olduktan sonra gruplara gittik. Çimentospor 1. maçı 1-0 kazandık. Benim asistim ile Mehmet Cansız'ın attığı golle 1-0 yendik. İkinci maçta dört gözle Çimento maçını bekliyorum.

Onlar da o sene küme düşmemeye oynuyorlar. Biz arka sahada maç oynadık ve maçı 5-2 kazandık. Golün bir tanesini kafayla attım ve toplamda 2 gol atmış oldum. Müdür muavini de maçı seyretmeye gelmiş. "Bu çocuğu da bir yerden görür tanır gibi oldum." demiş. Efendim:" Bu bizim personel fabrikada çalışıyor. Köy Hizmetlerinde futbol oynuyor." demiş. Biz o gün şampiyon olduktan sonra ertesi gün ben işe gittiğimde çok değer verdiğim Müdür muavinimiz beni odasına çağırdı. Bana biraz kızarak: "Bizim ekmeğimizi yiyorsun da niye Köy Hizmetlerinde futbol oynuyorsun?" diye sitem etti. Ben de durumu açıkladım. Olayın sadece sporsal değil benim aşırı agresifliğimden dolayı olduğunu anlattım.

Müdürümle Başakspor Bilhan Er ile beraber ikinci bir Gençler Birliği genç çocuk furyası kurduk. Başaksporu çalıştırmaya başladım. Köy Hizmetlerinde de futbol oynuyordum. Biz Başaksporda hiç futbol oynamamış çocuklarla genç takımda finale yükseldik. O zaman diğer grupta Gençlerbirliği, Ersoyların, İbrahim Yılanların Şevket Hocaların zamanında çok güçlü idi. Maçtan önce Bal Ligi'nde oynayan Selim Hocanın iyi jenerasyonlarından bir tanesiyle finalde Çorumspor-Kırıkkalespor maçından önce çim sahada oynansın dediler. Tribünler doluydu. Gençlik Spor il Müdürü Talat Kutsal'ı uyarıyorlardı. "Maçı 12'ye değil biraz daha erkene 11.30'a alalım. Yani maç uzarsa sıkıntı yaratır." demişler. O da: "Gençlerbirliği rahat 4 gol atar." demiş. Bence de 4-5 tane atar çünkü biz takım olarak ilk defa çim sahaya çıkıyorduk. Aslanlar gibi oynadı çocuklar. 90›lı yıllarda kapalı savunmaları her şeyi inanın kendi çabalarımızla kendimiz öğrendik. İyi kapanıp ani kontraya çıkmayı da öğrendik. Nitekim maç 0-0 bitti. Kırıkkale antrenörü aynı zamanda Millî Takımlar antrenörü rahmetlik Erkan Tural: "Maça saatinde başlarım. Yoksa takımı çeker götürürüm, hükmen mağlup olursunuz." dedi. Şimdi bize Çorumspor'un idarecileri geliyor biriniz bırakın maçı diye yalvarıyorlardı. Tabi ki Mehmet Yalçın konuşup anlaşarak uzatmaları yarıda bırakıp diğer haftaya erteledik. Tabii o hafta bizi 2-0 yendiler. Daha sonra ben yıldızlarda bir takım çıkarttım. Yine Başakspor'dan finale kadar götürdüm. Çimentospor'la anlaşınca oraya geçmek zorunda kaldık.

Antrenör olarak takımı bıraktım. O arada takım 13 senedir şampiyon olamıyordu. Bizim müdür muavinimiz beni müdürün yanına götürerek bana şunu söyledi: "İstediğin kadar adam al, istediğin kadar futbolcu al, bizi yeter ki şampiyon yap." dedi. Ondan sonra ben de: "Fazla futbolcu almaya gerek yok 3 tane sporcu alacağım." dedim. "Şampiyonluk sözü verememe efendim, şampiyonluğa oynayan takım yaparım." dedim. Biz üç tane arkadaş aldık. Şu anda öğretmen evinin altında ayakkabı tamirciliği yapan Mustafa Özsakarya var. Takım kaptanı olarak onu almıştım. Taner diye bir kardeşim vardı onu almıştım. Bir de genç takımdan şu anda sigortacı olan Adem Tuğ arkadaşımız vardı onu aldım. O sene Allah

bize nasip etti 13 sene sonunda şampiyon olduk. Bayağı zor bir lig idi. Çimentospor'la yıl 1990-1991 Hüseyin Salman ve kalede Birol Aker vardı. Birol Özkan diye bir futbolcumuz vardı. Çok harika bir futbolcuydu. Bunlarla biz şampiyon olduk. Tabi şampiyon olunca o sene deplasmanlı lig için Gençlerbirliği ile oynadık. Bir toprak saha bir tane de çim sahada oynadık. Çünkü onlar çimde maç yapıyorlardı biz de toprakta yapıyorduk. Toprak sahada 1-1 berabere kaldık. Çimde 2-0 yenildik. Gençlerbirliği'nin iyi jenerasyonu Selim Hocamla beraber bizi yendiler.

O sene şampiyon olurken Ulukavakspor'un çok iyi bir kadrosu vardı. Bal liginden düşmüşlerdi. O Bal ligindeki kadroyla: "Ulukavak size en az 3-5 gol atar." dediler. Bu duygularla çim sahada oynadık ve biz maçı 2-1 aldık. O maçta gerçekten çok güzel bir anıydı 2-1 yendik. Hatta golün birini yanlış hatırlamıyorsam 88. dakikada Âdem kardeşim atmıştı. Biz o sene Bal ligine gidemedik. Ertesi sene Müdür Bey beni tekrar çağırdı yine bana "İstediğin kadar adam al, tekrar şampiyon ol." dedi. Şampiyon kadroyu kemikleştirdim gençlerden takviye yaptım. 4-5 tane transfer yaptım. Bu 4-5 tane kardeşimle beraber Rabbim yine bize şampiyonluğu nasip etti. Ben buna inanırım. 1990-1991'de 1 sene sonra yine şampiyon olduk. Grup maçlarına Suluova'ya gittik. Çıkmak için grup maçlarında Tokat Almus'u 3-0 yendik. Peşinden Samsun Alaçam 2-0 mağlupken 3-2 yendik. Finalde ise Samsun Tekkeyi 6-1 yendik ve bal ligine çıktık. Biz o sene bal liginde mücadele edecekken fabrikadan çıkışımı verdiler.

Ondan sonra ben tekrar müteahhit yanında taşeron işçi olarak işe başladım. Yine beni aynı işimde kantine verdiler. Aynı zamanda takıma bakıyordum. Bal ligine katıldık. O zamanın en tecrübesiz takımı bizdik. Grupta Samsun Köy Hizmetleri bir sene önce devamlı Bal Ligi'ne katılan bir takımdı. Vezirköprü 3.Lig'den düşmüş. Amasyaspor 3. Lig'den düşmüş. Sinopspor 3.Lig'den düşmüş. 1 sene önceden bir tek Sivas TEDAŞ vardı. İşte bizde amatör olarak vardık.

Biz topladığımız buradaki arkadaşlarımızla beraber Remzi Hoca başta Salih Öztürk takviyeler yaparak bal ligine katıldık. Bir tane daha Salih'im vardı o da çok iyiydi. Mustafa Özsakarya, Kerep Selçuk vardı. Şu an belediyede çalışıyor. Bunlarla bal liginde çok güzel maçlar çıkardık. O sene şampiyonluğa 2 takım çıkıyordu aslında 2. Vezirköprü'ydü. Vezirköprü'de bir maçımız vardı onları burada 3-0 yendik. Takımı da Dursun Hoca çalıştırıyordu. 3-0 yendik adamlar inanamadılar. Oraya gittiğimizde bize: "Orada bizi yendiniz hadi bakalım burada ne yapacaksınız." dediler. Vezirköprü'den puan çıkarmak çok zordu. Bir sene önce Çorumspor 1-0 yenilmişti. Maç başladı kapalı sistemde oynanıyordu. Maç berabere giderken bunlar hakemi dövdüler ve hakem bunlardan bir futbolcuyu attı. Maç yarım kalmıştı aslında maçı rapor ile beraber zoraki bitirdiler. Biz Vezirköprü'yü 3-0 yendik. Hükmen mağlubiyet 3'te puanları silinince biz 2. olduk. Oradan geldik Tokat Turhal'ı yendik. Turhal Ercan Susoy zamanında çok iyi bir takımdı. Takıma iyi paralar harcadılar. Onları da 1-0 yendik. Daha sonra Amasya Köy Hizmetlerinde çok sevdiğim Rasim Hocam vardı onları orada 2-0 yendik.

Ondan sonra geldik Çorum'da Samsun Köy Hizmetleri ile berabere kaldık. Şimdi Sinop'u Sinop'ta yenmemiz lazımdı ve Sinop'u 2-1 yendik. Yenince biz tabi havaya girdik. İkinci sıradayız, 3. Lige çıkacağız. Bu arada benim işten çıkışımı veren fabrika müdürü çağırdı:

"Şampiyon mu olacaksınız?" dedi. Abdullah Erciyes diye çok değer verdiğim bir başkanımız vardı. O da onları sıkıştırmış onlar da: "Biz Hocayla baş edemiyoruz." demiş. Yani: "Hocayı zapt edemiyoruz, Hoca hep başarı istiyor." demiş. O da "Çağırın Hocayı" demiş. Beni çağırdı ve bana güzel bir fırça çekti. "Ben başıma bir külfet daha istemiyorum, 3. Lig falan da istemiyorum." dedi. Ben de: "Basına demeç veriyorsunuz efendim." dedim. Müdürle çok samimiyetimiz yoktu. "Onlar hep magazin sen aldırma." dedi. Ondan sonra biz burada bir maç yaptık. Amasya'ya o moral bozukluğu ile 4-1 yenildik. Sonradan yine istemedik mi istedik. Ama yeterli destek olmayınca olmadı.

Samsun'da yine deplasman maçımız vardı. Samsun Köy Hizmetleri ile orada onlarla berabere kaldık. Biz burada 2. çıkan Sivas TEDAŞ'ı yendik. Daha sonra biz bir puanla 3. ligi kaçırdık. Bal ligi kaldırılmıştı. O sezon Çorum'da 3 sene üst üste şampiyon olduk. 82 maç trafiği var -hatta gazetede yayınlandığı için söylüyorum- 2 sene namağlup şampiyon olduk. Yanlış olmasın sonra takımda yine sıkıntılar doğmaya başladı. Şunu söyleyeyim TEDAŞ Sporda o zaman şimdi rahmetlik Mustafa Canlı vardı.

O zaman çok iyi bir kadro TEDAŞ hatta bana: "Seni TEDAŞ Spora antrenör olarak alayım, futbolcularını da getir." diye Ben de: "Ekmeğimi çimentodan kazanıyorum. Çimentospor'u tercih ettim." Burada başladım burada bitirmek gerekir diye düşündüm. O zaman Elvan Milağ, Salih Öztürk'ü, Erhan, Koray, Kerep 5 tane sporcumu aldılar. TEDAŞ o sene şampiyon oldu. Biz o sene 3. olduk. Osmancık ikinci oldu ertesi sene o sene kurduğum genç takım biraz daha gelişti. Biz ertesi sene TEDAŞ'ı 1-0 yendik. Abdi diye Çanakkale Dardanelspor'a verdiğimiz bir futbolcumuz vardı. Onu yetiştirdik ve ben onu Ankaragücü altyapısına da götürdüm. Daha sonra Çorumspor'a falan gitti. Bu arada ben, Davut, Bülent gibi bazı sporcuları da profesyonel yaptım. Profesyonel olması için elimizden geleni gösterdik. Hiçbir bedel karşılığı olmadan lisanslarını verdik ve destek olmaya çalıştık. Bu kardeşlerimde bizleri utandırmadı profesyonel oldular. Salih diye bir kardeşimiz vardı. Remzi Karahan 27 yaşından sonra bal liginden Çorumspor'a gitti. 2. ligde futbol oynadı.

Tabii bu onun kendi becerisi, kendi yeteneğiydi. Daha sonra biz Abdi ile beraber ikinci olduk. Ondan sonra iyi bir kadro yaptım. Bir daha 1. olduk. Müdürümüz ondan sonra benim bu agresifliğimden biraz şikâyet etti. Ben bu arada Çimentospor'dan koptum ve biraz ara vermek zorunda kaldım. 2005-2006 yılları olsa gerek Çimentospor'un bir 2. liği ya da 3. lüğü oldu. Müdür bey daha önceden bizimle futbol oynayan Zeki Bey vardı. O fabrikaya gelerek: "Bir arkadaşımız vardı niye o çalıştırmıyor?" demiş. Sonradan beni tekrar geri getirdiler. Bir daha şampiyon olduk. Şampiyonluktan sonra bizim artık çıkışlarımızı vermeye başladılar. Bu arada kulüpten de koptuk. Bir sene daha Çimentospor'u çalıştırdım. 2006 yılından sonra Çimentospor'dan ayrıldım. Benim başında bulunduğum, bulunmadığım şampiyonluklarında 7 sene şampiyon olduk. Diğer yıllarda da 1. olamadıysak ikinci olduk. Bir kere de 3. olduk. Hep şunu söylediler: "Çimentospor'un şartları iyi imkânlardan dolayı başarılı oldu."

Çimentospor'dan sonra Çorumspor'a da gittim. Çorumspor'da yöneticilik yaptım. Gençlerbirliği'nde Selim Hocam; "Benim projelerim var, benimle çalışır mısın?" dedi ve tabi birlikte çalıştık. Tabii ki Gençlerbirliği'nde çalışmak ayrı bir şeydi çünkü yeniden başlıyorduk. Ama zevk aldığım, çalıştığım, başarılı olduğum U 15-16-17'lerde 3 sene

şampiyon olduk. Biz Gençlerbirliği'ndeki U 16-17 de şampiyon olduğumuzda Akademi Liginde Selahattin Hocamın çok güzel bir takımı vardı. O sene Akademi Ligi kaldırılmıştı. Kesin favoriydiler. Onun U 15, U 16 takımı ile karşılaştık ve onları yendik. O zaman Köy Hizmetleri, Kültür çok güçlü takımdı. Hasan Hocamla falan biz U16 ve U17'lerde şampiyon olduk. U 15'lerde şampiyon olduk. Gençlerbirliği'nde ama bu arada Selim Hocam gibi değerli bir Hoca ile çalışma fırsatı buldum. Kulüp Başkanımız Mehmet Yalçın'dı. Ama ikinci başkan pozisyonunda Selim Hocamdı. Bir de karşılıklı birbirimizden çok şey öğrendik. Ben ondan daha çok şey öğrendim.

Bana: "Biz de senden bir şeyler öğrendik." dedi. O da böyle öğrenmeye açık birçok ince duygulu değerli bir Hocamızdı. Daha sonra: "Mimar Sinan'da bir proje yapalım." dedi. Küçükler bazında çalıştırmaya başladık. Orada Gençlerbirliği kulübü olarak Mimar Sinan yaz spor okullarında ilk kupasını bizimle aldı. Daha sonra ben de tekrar yaz okullarında Gençlerbirliği ile çalışmaya başladım. Bu arada da yine boş durmadık ve aralarda Hatip Spor'u -şu anki Eti Spor'u- 2'den 1'e çıkarttım. Hatip Sporda 1. amatör kümeye çıkmak istiyordu. Sağ olsunlar "Hocam bize yardımcı olur musun?" dediler. Bende tamam dedim. Bizim için maddiyat önemli değildi. Spor sevgisi, spor aşkı vardı. Hatip Spor, namağlup çıktı. Başkanıyla beraber iyi bir takımla çalıştığımızı değil de bu işi bildiğimizi ispatlamaya çalıştık. Kendi çapımızda bunun mücadelesini verdik.

Sonra Hitit Spor'da Rumi Ispanakla -onu da çok severim, değer veririm- birlikte çalıştık. Gençlerbirliği 1. amatör kümede devam ederken Hitit Sporu'da 2'den 1'e çıkarttık. Hatta 1. amatör kümede 9 maç üst üste namağlüp gittik. Bu arada 1. amatör kümede İskilipspor şampiyon olmuştu veya Osmancık'ta olabilir. O sene onlar bayağı iyiydiler. Daha sonra Çorumspor 50 senelik tarihi olan bir kulüp idi. 2. amatör kümeye düşmesine bayağı üzüldüm. Neredeyse kaybolma pozisyonuna geldi. Ondan sonra başkanla Hititspor'dan da dostluğumuz olduğu için o da beni kırmadı. Rumi Ispanak hep yanımda oldu ve hep yardım etti. Ben zaten çocuklarla çalışıyordum. Yaz spor okullarında başarı elde ettik ama hep büyüklerle çalışmak benim için ukdeydi. Çorumsporla çalışırken iki sene başarılı olamadım. 3 sene sonra şampiyonumuz Çorumspor'du. 3-4 maçlık da olsa Çorumspor'u 1. amatör kümeye getirdik. 2'den 1'e çıkardık.

Ondan sonra son dönemde de -en son göz ağrım dediğim- Ferhat'ı Arıcı kardeşim çok güzel bir proje ile geldi. Çok aktif, çalışkan, ufku geniş bir kardeşimdi. Böyle gençlerin artık bizlerin ötesinde bu ülkenin, bu memleketin böyle çalışkan insanlara yardımcı, faydalı olması gerekiyor. O da bana gerekenden fazla sevgi, saygı, değer gösterdi. Bende Vefaspor'da çalışmaya başladım. En son şampiyonluğumuzda Vefaspor'da 2009'lu sporcularımızla yaz spor okullarında aldık. Allah izin verirse tecrübelerimi aktarıp köşemde anılarımla yaşamaya çalışacağım. Bana bu fırsatı verdiğiniz için sizlere çok teşekkür ederim.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Çorumgücü'nde Orhan Hocamla başladım. Daha sonra taktiksel olarak Mehmet Hacıismailoğlu Hocamızdı. Ondan sonra İskilipspor'da Ayçin ağabeyimle karşılaştım. Ayçin ağabey dürüstlük, adalet, efendilik, saygı, futbol antrenörlüğü, liderlik gibi her yönüyle

benim idolümdü. Hepsinden bir şey aldım ama Ayçin ağabey bambaşkaydı. Bence Orhan abiden de -Orhan Coşkun'dan- Çimentospor'da çok şey öğrendim. Daha sonra askerdeki Hocam taktiksel olarak bize kapanma sisteminde bazı şeyleri öğretti. Cemalettin Hoşgör hem hocalığımı yaptı hem de takım kaptanımdı. Selim Hocam da tam bir antrenör ve liderdi. Selim Hocamda her şey vardı yani hepsinin ayrı ayrı yerleri var ama Ayçin ağabeyimin yeri başkadır. Allah var kendisini çok severim.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Kazanılan her maç benim için ödüldü. 20-21 tane çalıştırdığım takım şampiyon oldu. Çorum'da şampiyonluklar yaşadım. Üniversite takımlarında fakülteler arası turnuvalar oluyordu orada başarılı oldum. Rabbimin sayesinde genç takımlarda başarılı oldum. Hoca olarak yaşlılar kupasına katıldık orada da başarılı olduk. Değerli büyüklerim 3 sene yılın antrenörü seçtiler. İki sene Çimentospor'da ve Gençlerbirliği'nde yılın antrenörü oldum. Ödüllerimi Remzi Karahan, o zamanın Belediye Başkan Yardımcısı Nurettin Özen, çok değerli ASKF Başkanımız Sefer Kurtaran verdi.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Yetiştirdiğim sporcular içerisinde hiçbirini ayırt etmem. Hepsi benim canım ciğerim kardeşimdir. Hepsini de kendi evladım, kendi kardeşim, kendi canım gibi sevdim, onlar sadece sporcularım değildi. Yemin ediyorum şimdi içim doldu. Saha içerisinde biraz onlara karşı agresiftim ama inanın hepsini kardeşim gibi evladım gibi sevdim. Ben onlardan gerçekten razıyım. Fakat bir tanesinin şu yönden ayrı bir durumu vardı. Bir gün yine böyle şampiyonluk maçımız vardı.

Çimentospor'da ilk senemiz ya da ikinci senemizdi. Osmancık'a gideceğiz ama hava karlı yollar buz araba kaydı. Yetişemezsek 3-0 mağlup olacağız. Kırkdilim'de şoför zincir takmak için krikoyu kurdu. En yakın rakibe 3 puan fark atmıştık. Hükmen mağlup olduğumuz zaman 2 puan da öyle silinecek ve şampiyonluk kaçacaktı.

Ben o duygularla nasıl etkilendiysem arabanın altına girdim, arabanın öbür tarafında benim sporcum vardı. Kendisi Bitlisli ya da Muşlu idi. İsmi Murat'tı. -Allah gani gani rahmet eylesin.- Diğerleri seyrederken bu sporcum benimle zincir takmaya çalışıyordu. Zaman zaman sıkıştığımda bazen 16'ya bile almıyordum. Üniversiteliydi ama o çocuğu ben şöyle gözlemliyordum. Fabrikanın yatakhanesinden faydalanması açısından yardımcı oluyordum. İyide bir futbolcuydu. İyide bir sağ bekim vardı.

Ender Ünal'la çekişiyorlardı. Arabanın altında benimle beraber zincir takmaya çalışıyor. Neyse zorlandık ama zinciri taktık. Maçtan sonra onu o gün ödüllendirdim ve oyuna da aldım. Dedim ki: "Murat sen neden girdin arabanın altına?". O da; "Hocam senin şu çabalarına baktım da senin o emeğini göz ardı edemezdim. Seninle beraber her yere giderim" dedi. Bende bu çocuk ayrı bir iz bıraktı.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

İlk sene Ulukavakspor'la Çimentospor final maçı. O zamanın Bal Ligi'nde çok güçlü bir takım. Nihat, Filiz, Necati ve Suatlar vardı. Herkes Ulukavakspor yener diyordu. Ulukavaksporu favori gösteriyorlardı. Bende Çimento Spor'da antrenörlük yapıyordum. 13 senede de şampiyon olamamışız. Evet, Ulukavakspor efsane bir takımdı. Yalnız bizim özelliğimiz şuydu ben onu vurgulamaya çalışayım biz çok çalıştık.

Ulukavak'ı Yusuf Aydemir çalıştırıyordu. Biz o sene çok çalıştık. Şöyle söyleyeyim gece saat 9'da idman yapıyorduk. Aslında oksijenin az olduğu bir hava ama herk tarlalarda karlı sahada biz kondisyon vermeye çalışıyorduk ve biz o sene şampiyon olduk. Maçı 2-1 yendik. Durum, önce 1-0 galiptik sonra 1-1 oldu. Maç böyle 88. dakikada falan giderken 2-1 yaptık. Burçak diye bir sporcum vardı onu da genç takımdan yetiştirmiştim. Adem Tuğ sigortacı santrafor kafa ile harika bir gol atmıştı. Ortayı da Burçak açmıştı. 90. Dakikada biz şampiyon olduk sevindik. Yani o gün benim için ayrı bir güzeldi unutulmazdı. Sonraki şampiyonluğumuzda unutulmazdı. Bu şampiyonluktan sonra Suluova'ya gittik. Suluova'da üç gün üst üste maç oynadık.

Oraya da çok çalışarak gittik. Şöyle söyleyeyim; ben takımı 15 gün öncesinden kendi çapında çalışmaya aldım. Gruplarda üst üstte maç yapacağımız için hep burada 3 gün üst üste maç yaptırdım. Bana o zamanki sporcularım epey sitem etmişlerdi, bayağı kızdılar; Hocam bizi öldüreceksiniz, bu kadar idman mı olur falan diyerek. Ama Suluova'ya gittiğimizde 3. maçtan sonra daha maç yok mu diye bağırıyorlardı ve Samsun/Tekke maç bitseydi diye uğraşırken ki o zaman Suluova Sahasına iki otobüsle gelmişlerdi. Biz 6-1 yendik onları. Oradan biz şampiyon olarak geldik. Hatta bizi pikniğe götürdüler piknikte fazla kalmadık. Hemen döndük. Ertesi gün o güzel şampiyonluğun sevincinin üstüne beni kapıda karşıladılar. Kapıda söyledikleri şey şuydu; senin fabrikadan çıkışın verildi. Kendimden ziyade orada 45-48 kişiyi görmek beni bayağı bayağı üzdü. Sonra bir telefon geldi. Eski müdürümün tayini çıkmış dediler böyle böyle tebrik etmeye aradık. Bende beni çıkarttıklarını söyledim.

Başarılarının devamını dileriz dediler. Bende başarı kalmadı efendim benim çıkışımı verdiler dedim. Aynı gün biri Sivas'tan biri Yozgat'tan geldi sana bunun yapılmaması gerekiyor diye. Özel araçları vardı araçlarla geldiler. Sonra bizim müdür benim haberim yoktu Hocayı bilmiyordum ama hâlbuki resimler falan vardı. Sendika başkanı bizim bilgimiz yoktu o onun üstüne o onun üstüne atıyordu. Sonra seni geri işe alacağız dediler. Ama taşeron işçi olarak müteahhit yanına aldılar. Maaşımız da düşüktü. O açıdan bizi biraz üzdü.

Askerde unutamadığım maçın birinde Hocam beni kadro dışı bıraktı. Çerkezköy maçıydı hiç unutmuyorum. Orada ben antrenmana çıkmayıp biraz disiplinsiz davranış yapmıştım. Süloğlu'nda idi bizim bölük. Oraya gitmiştik. Yüzbaşımız epey disiplinliydi. Antrenmana çıkmadım diye beni kadroya almadı. Maç 0-0 gidiyor 40. dakikalarda Yarbayımız geldi yani Yarbay rütbesi askerlikte çok önemli bir mevki. Hemen biz yedek kulübesinde hazır ola geçtik. Bizim binbaşı ve yüzbaşı takım sorumlusu ve teknik direktör onlara beni sordu nerede 6 numaralı bir çocuk vardı onu neden sahada göremiyorum disiplinsiz de demedi yani biraz rahatsızlığı var dedi adam.

Bana sordu senin neyin var aslanım dedi; bir şeyim yok oynayabilirim komutanım dedim. 2. Yarı bu çocuğu saha da göreceğim dedi ve beni sahaya sürdüler. O maçı 3-0 kazandık. Çerkez Köyü ve o Yarbay'ın bana maçtan sonra gelip sarılışı ayrı bir duyguydu benim için. Daha sonra valilik kupası maçı oynadık Tüm General Hamdi Kızılkaya yanımıza gelerek silahlı kuvvetlerin yüzünü kara çıkartmadınız deyişi ve sahaya çıkışımız ondan sonra askerimizin vatan marşı çalarak oynadığımız o maçın ayrı bir tadı vardı benim için.

Sonra Köy Hizmetlerinde, Kültür'de şampiyonluklar yaşadık. Hepsi ayrı güzeldi. Köy Hizmetlerinde oynarken Sungurlu'yla bir maçımız vardı. Şampiyonluğa gidiyorduk şampiyonluk maçı 1-1 berabereydi maç, İsmail Ağabey, İsmail Tunay sağ taraftan bir orta açtı biz konuşmuştuk on sekiz dışından gelip iyi sıçrardım ben kafayı koyunca golü attım. Sungurlu maçını 2-1 ya da 3-1 aldık orada bir kavga vardı. Hiç hoşuma gitmeyen olaylar bunlar sporun içinde yeri yok. Şaban Hoca takım kaptanımız, Şaban Hocayı epey hırpaladılar. Orda bir kavga oldu birbirimize girdik, futbolcular birbirine girdi ondan sonra onlar buraya geldiklerinde başka bir takımla oynarken ben olaya girmedim biraz mimliyim diye sen ceza alırsın falan dediler beni ayrı tuttular ondan sonra kendileri Sungurlulularla bayağı kavga ettiler. Daha sonra dostluk yemeği verdiler. Sporun etkisi işte sonuçta dost olduk. Tatlıya bağladılar.

Ondan sonra şöyle söyleyeyim Merzifon'da bir maça çıktım ilk dönemlerimdi hiç unutmuyorum Hoca sol bekte oynatıyor beni. Merzifon önceden Çimentospor'a, Çorumspor'a hazırlık maçında 5 tane atmışlar. Sanırım 5-0 yenmişler. Çorum gücünü de rahat yeneriz diye düşündüler bizde 85. ya da 88. dakika maç 0-0 gidiyor karşımda da Kadir diye bir sporcu hiç unutmuyorum bir arkadaş bayağı iyiydi Merzifon Sporda dışarıdan gelmiş Merzifon Spora. Tribünden bağırmaya başladılar tribün bayağı kalabalık; ya Kadir bir çocuğu geçemedin falan diye hiç unutmuyorum geldi bana dedi ki; benden biraz uzak oyna dedi ben buradan para alıyorum o zamanda amatörün para alması çok zor o dönem. Senin için iyi olmaz. O arada maçtan önce Hoca bize kanatları tutarsak biz maçı alırız demişti. Allah ne verdiyse oynuyoruz.

Ondan sonra ben yok dedim Hoca bize adam adama oyna dedi ben seni bırakmam ondan sonra bir pozisyonda ben topa çıkınca bu ızgara tabanıyla çıktı göğsüme nasıl vurduysa göğüsüm yarıldı. O zaman ayakkabılar çiviliydi ben düştüm. O arada Cemal Hoca geldi bizim Cemalettin Hoşgör vuran sonradan tabii pişman oldu beni kaldırmaya geldi, ona sitem etmiş. Cemalettin Hoca hem vuruyorsun hem kaldırmaya çalışıyorsun bu çocuğu falan diye bir kafada ona atınca Cemalettin Hocanın da burnu kırıldı. Hatta Hocamda her fırsatta der bu burnum senin yüzünden kırıldı falan diye. Tabi o gün bizi aldılar alt alta üst üste Merzifon hastanesine götürdüler. Kalman lazım dediler 8-10 tane dikiş attılar kontrol altında tuttular. Evde anne korkusundan idare ederim dedim, gizlemeye çalışıyorum göğsümdeki dikişleri. Ondan sonra geri döndük 15 gün sonraydı bir hazırlık maçı daha aldık. Hocam Alacaya gideceğiz dedi tabi bu arada benim sakatlandığımı annem gördü üzüldü. Ondan biz Alacaya gideceğiz deyince olmaz dediler.

Alaca'ya göndermediler annem hatta hakkımı helal etmem falan dedi tamam dedim. Biz yine dayanamadık yine Alacaya gittik. Bu sefer oynarken, Cavit arkadaşımız isteyerek değil ama röveşataya çıktı nasıl vurduysa topa, sol gözümün üstüne geldi kaşım yarıldı.

Sol gözümün acısıyla sağ gözümde kapandı. Ben görmüyorum görmüyorum diye başladım. Tabi beni aldılar götürdüler dikiş falan attılar. Tabi eve gittik bide eve gitme korkusu var eve nasıl gireceğiz annem bir sürü yine kızacak. Böyle anılarımız oldu.

Adamın bir tanesi eve hırsız girecekmiş bir bakmış evde spor konuşuluyor demiş ki; eyvah bu evden iş çıkmaz bunlar sabaha kadar uyumazlar sabaha kadar spor konuşurlar. O yüzden biz sabaha kadar spor konuşabiliriz.

Çorum'da A takımında ilk oynadığım yıllar. İskilip sporla İskilip Sporun iyi dönemi Selim Hocamın iyi zamanları maçımız var. Bizim de Samsun'da ehliyet imtihanımız var elektrikçilik yaptığım için ihtiyaç oluyor. Bana dediler ki Selim Hocayla adam adama oynatacağız seni dediler. Bizim ustada dedi ki imtihana girmek zorundasın, mutlaka seni götüreceğiz dediler. Beni aldılar zoraki Samsun'a imtihana gittim. Tabi ben yazılıyı falan her şeyi boş vermişim kazanamadım nihayetinde ehliyeti de. Geldiğimde tek sorduğum şey Çorumgücü İskilip maçı ne oldu? 6-0 kazandık falan dediler. O işte arkadaşlara acayip kızdım nasıl yeniliriz falan diye. Onların söylediği de 2. Maçta seni de görürüz dediler. 2. Maçımız Allah Rahmet eylesin Mehmet Hacı İsmailoğlu bana dedi ki sen Selimi tut gerisine karışma. Çok da iyi hazırlanıyorum o arada ayak bileğimde bir dönme oldu ödem birikti bayağı ayağımda şişti.

Ayağımı da gizliyorum söylemiyorum oynatmayacaklar sırf diye. O zamanlar sargı bezi falan yok ya aklımıza gelmiyor ya biz bilmiyoruz. Annemizin yazmasını ayağımıza sararak iki numara büyük ayakkabı giyerek gizlice maça çıktım. Hafifte böyle çamurlu sahaydı ben biraz ağırdım ama mücadeleciydim. Topunda yerde durmasından faydalanarak Selim Hocayla adam adama ben harika bir maç çıkarttım. Öyle ki Selim Hocahayattaki en sinirlendiği maçlardan bir tanesi o idi ve biz maçı 1-0 kazandık. Arkadaşlarımızdan Erdal Sarıca orta yaptı. Burhan'da vurdu gol attı. 1-0 aldık bizim için en büyük ödül o çamurlu sahadan çıkarıp yeni hamama götürdüler fakat benim ayağım bir davul olmuştu. Ya ne oldu falan dediler; maçta oldu dedim yani maçtan önce oldu desem bir daha beni hiç oynatmayacaklar. Yani öyle güzel bir anımız oldu.

Yine bir anım da; beraber oynadığım dönemlerde Atilla Ağabeyim vardı. Atilla Öz sporculuk dönemimde santrafordu. Biraz gözleri kısık bakardı. Aslında öyle değildi ama kör Atilla derlerdi. Hep böyle futbolculuğuyla efendiliğiyle karakteriyle bende ayrı iz bıraktı dürüstlüğüyle. Bu söylediğim olaylar sahadaki olaylardır. Şöyle bir örnek vereyim. O gol attıkça ben bağırırdım ben çok sevinirdim. Abartırdım, içimden gelerek yapardım ama o gelir derdi ki; "Tevfik 'ciğim yüksek sesle bağırma rakibi incitiyorsun." O bende çok iz bıraktı. Biri ona vurduğunda hemen ben ona koşardım. Abi derdim bizimle oynadığı dönemde kıyamazdım ona çok temizdi.

Müthiş goller atardı ama kimseyi incitmezdi. İşin tekniğini yapardı ve çok dürüsttü, saha içinde de saha dışında da çok efendiydi. Onun yeri bende çok ayrıdır. İsmail abi -İsmail Tunay- futbolculuğuyla ayrı bir yol aldı. Hak ettiği yere gelemeyen sporculardan biriydi. Allah Rahmet eylesin. Selim Hocam -Selim Sümer- o da hakeza saha içinde ve saha dışında çok iyidir. Futbol oynadığım dönemde bu üç kişinin bende ayrı bir yeri var.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Söylediğim gibi bir futbolcu olarak örnek aldığım üç kişi var. Atilla Öz ağabeyi mi örnek aldım. Hem becerisi hem de Allah vergisi yeteneği vardı.

Ve İsmail Tunay, Selim Sümer. Bu üçü bende ayrı bir yerleri vardır. Bu üçü benim hep örnek alarak, severek seyrettiğim sporculardı. Antrenörler içerisinde de Ayçin Ağabeyin bende ayrı bir yeri var.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor benim için önce çok büyük dostluklar oluşturmamı sağladı. Bir ağabey, kardeş ortamı neticesinde sevgi, saygı ve hoşgörü ortamı oluştu. Biz büyürken babamın şu sözünü hiç unutmam. Babam da yetim büyüdüğü için o zamanın şartlarıyla sıkıntılı dönemler yaşamış. Şunu derdi; her şeyi bulduk efendiliğe uyarını bulamadık derdi. Gerçekten efendilik, yani babamın o sözü hep kulaklarımda ve oradaki ağabeylerimden gördüğüm sevgi, saygı, hoşgörü, efendilik, yardımlaşma hala devam eden vefa, sadakat, verilen randevuya geç kalmama karşındakine saygı duyma, empati yapmak. Fakat çok isteyip de beceremediğim bir şey vardı mağlubiyetlere göğüs germek maalesef mağlubiyetlerde çok agresiftim kabullenemiyordum.

En zayıf tarafımda buydu. Gerek sporculuk gerekse antrenörlük zamanımda keşke dediğim zaman o yapmak istediğim Çimentospor'u 3. Lig'de görmeyi çok isterdim. Profesyonel takımda görmeyi çok isterdim. Çorumspor'u çalıştırmayı çok isterdim. Çorumspor'da oynamayı çok isterdim. Oynamak da nasip olmadı ama Allah amatörde 2'den 1'e yükselmeyi nasip etti.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke yapmasaydım dediğim agresifliğim. O sevdiğim güzel insanları, dostlarımı spor için kırmasaydım, yapmasaydım. Agresifliğimde inanın kinli bir şekilde de değil de sadece anlık, sadece spora olan hazımsızlıktan dolayı oldu.

Sonradan çok pişmanlıklar duydum, bu yaptığım şeylerden niçin bunları yaptım özellikle hakem arkadaşlarımıza karşı niçin sabretmeyi bilemedim. Ama şuna hiçbir zaman tahammül edemedim özellikle ön yargılı hareketleri hiçbir zaman kabullenemedim yoksa hatalarımı öğrendiğim zaman gidip özür dilemesini bildim. Yenildiğimiz maçlardan sonra hakemin güzel yönetiminden dolayı hakemi takdir ettiğim.

Hatta maçlarda bazı hakemler ben üstlerine yürüdüğüm için biraz çekinirlerdi. Gidip tebrik ederdim. Bazıları derdi ki yendi de tebrik ediyor. İnanın yenildiğim maçta bile tebrik ederdim. En sevdiğim hakemimiz İbrahim Abi. Allah gani gani rahmet eylesin. İbrahim Kurtaran'ın bende ayrı bir yeri vardır. Ondan da şunu öğrendim; şefkat. Bizim en sinirli

zamanlarımızda o koca gövdenin o heybetli gövdeli insanın benim karşımda Tevfik gülüm demesi.

Ondan utanırdım, mahcup olurdum ve inanın beni hiç atmadı. Öyle anılarımız olurdu ki öyle maçlara çıkardık ki. İbrahim Abi çıkarken onun iyi niyetinden hiç şüphe etmedim. Hakemlik çok zordu hata yapabilir ama bazen bazı şeylere ön yargı duyduğum zaman en sevdiğim şey futbol olduğu için, neticeye de etkisi olduğu için, her şeyi ona adadığım için o emeğin kaybolacağını görmek korkusuyla, art niyetlerle ya da kendime göre yorumlayarak hep hırçınlık yaptım.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Önce şöyle söyleyeyim bireysel olarak güzel formalarımız vardı ama ayaklarınız büyükse ayakkabı bulmakta çok zorluk çekiyordunuz. Büyük sıkıntı idi ve çiviliydi. Maç'ın içerisinde ayakkabının çivisi bize batardı. Hatta halı sahalarda hiç unutmuyorum; bir maça çıkacağım. Bizim ayakkabının köselesi kayıp. Eskiciye götüremiyoruz o zaman cepte para da yok. Evet, babamıza desek hallederdi ama söyleyemedik de. Gözüme o zaman rahmetlik babaannemin mestleri geldi. Mestleri köseleydi oda abdest alınca kurusun diye güneşe koyardı. Babam ona güzel bir mest yaptırmıştı. Mestleri ben çıkarttım makasla keserek ayakkabıma kösele yaptım, krampon yaptım maça çıktım. Tabi ben eve geldim rahmetlik babaannem Allah gani gani rahmet eylesin döne döne mest arıyor. Mestleri bulamayınca tabi beni sıkıştırdılar. Oğlum gördün mü falan diye. Ben yok falan deyince babam anladı olayı. Hemen gitti mest aldı annesine.

Oğlum niye böyle şeyler yapıyorsun? Sen istedin de almadık mı diye konuştu. Buda bende güzel bir anı olarak kaldı. Ayakkabılar çiviliydi şimdiki ayakkabılar daha güzel. Ayakkabı buzda kaymasın diye çorap geçirirdik. Ayakkabıcılar iğneden iplikten önce bizle delerdik sonra peşinden yorgan iğnesiyle çekerek yapardık. Sonra eski futbol topları vardı bir zamanlar plastik topla mahalle arasında duvar pası oynardık. Daha sonra babam bana her sene memeli futbol topu alırdı.

Bunu özel bağcık ile dikerlerdi. İkide bir memesi çıkardı meme çıktı meme çıktı diye bağırırdık. Oyunu durdururduk, onu geri sokmaya çalışırdık. Yani pek çaputla oynamadım. Çaputla oynayan ağabeylerimiz de vardı. O soğuk naylon ayakkabıyla oynayan ağabeylerimiz vardı. Sahalarımız topraktı boş arsalarda mahalle aralarında oynardık. Taşları dizer, hemen iki tane taş buraya iki taş da karşı kaleye, başlardık oynamaya. Kendi imkânlarımızla kendi şartlarımızla kendimize formalar yaptırmaya çalışırdık evlerimizde.

Tesisler olarak bir ara Çorumspor'un şu anki eski stadında kullanılan odayı kullandık odamız çok güzeldi. Çorumspor'un futbolcuları çıktıktan sonra hemen duşa biz girerdik. O zaman sıcak su onlara vardı bize yoktu. Onlardan faydalanırdık. Bizim maçlarda çoğu zaman sahayı sulamazlardı ona biraz kızardık. Bize ayrım yapıyorlar diye. Sonradan güzel şeyler oldu. Ayakkabılarım daha güzeldi. Şimdi çocuklar ayakkabı beğenmiyorlar. Sahalar sentetik olmaya başladı. Ama ben şunu söyleyeyim sentetik sahadan toprak sahayı bir parça önde tutardım ama şu anda sentetik sahada yeterli değil. Sağlıklı değil, sakatlık yönünden

gerek kauçuk gerek esneme. Ama şu an belediyelerimiz ve spor il müdürlüğümüz bunu yaptılar ama yeterli mi bence yetersiz.

Çim saha olması lazım. Bunu şunun için söylüyorum biz bazı şeyleri yanlış yapıyoruz. Benim hasbelkader çıkarttığım tecrübeler ve araştırmalardan, gördüklerimden. Bu arada ben araştırmada yapıyorum. Mesela Almanya'dan gelen sporcular benimle birlikte idmana çıkan sporcu kardeşlerim onlara soruyorum Almanya'daki ile bizim Türkiye'deki tesisleri kıyaslıyoruz. Hocam biz orman içerisinde kuş cıvıltıları altında bol oksijenli ortamda futbol oynuyoruz. Daha sonra soyunma odalarımız hakeza öyle güzel. Gece ışıklandırma sistemlerimiz çok güzel. Böyle söylüyorlar. Statlarımız, ailelerimiz geliyor pikniğe gelir gibi sonra seyrediyorlar. Biz bunları niye yapamayalım. Sahalarımızın etrafında güzel çam ağaçlarını dikip o oksijenden niye faydalanmayalım. Bunlar çok zor şeyler değil. Ama proje olarak gündeme gelmesinde fayda var.

Geçmişin sporcularında sevgi saygı vardı ama olarak yanlış yönlendirmeler vardı. Mesela; bazı sloganları şuydu: "Vur kır parçala bu maçı kazan." bence bu çok yanlıştı. Biz bunlardan ders çıkartıp şimdiki sporculara mağlubiyetin de mümkün olduğunu anlatmak gerekiyor. O zamanlar biz kendimizi kanıtlamak için söylediğim agresif davranışlarda bulunuyorduk. Yeteneğimizin olmadığı zamanlarda agresifliğe yöneldik, hırsımızla bir şeyler başarmaya çalıştık. Yani yenelim de şampiyon olalım. Hayır, bence öyle değil. Bu sistemin olması, neticenin spora fazla bir şey katmayacağını yani asıl gerçeğin kazanmak olmadığını öğretmeye çalışıyoruz. Ama o zamanlar şu vardı; sevgi, saygı, bağlılık daha çoktu. Şimdi de var güzel çocuklarımız ama çocuklara ne verebilirsek oradaki hüner de yine bize bağlı. Bununla ilgili bir anımı anlatmak istiyorum. Bir kaptanımız vardı Rıfat Cerit ağabey. O soyunma odasına girdiği zaman biz ayağa kalkardık. Kalkmak zorundaydık. Bu kulübün kaptana saygısıydı.

Daha sonra onun futbolu bırakacağı zamanlarda kızardı, bizi çok sıkardı, çok gererdi. Sonra Ahmet Metineren kaptan adayımız olunca dedi ki ben kaptan olursam bunları yapmayacağım. Sonra o geldi Ahmet abi iyiydi ama disiplin bozuldu. O içerideki hissiyat bozuldu. Bu sefer arkadaşlık vardı ama seviye yoktu. Aşırı şaka yapılıyordu, şakadan da marazlar doğmaya başladı. Mesela ben randevularıma geç kalmamak için hep saatimi 5 dakika ileride tutarım. Maçlarıma da hiç geç kalmadım. Yine söylüyorum Ayçin ağabeyin bende bıraktığı bu alışkanlık sayesinde ben daha antrenörlük hayatımda futbolcudan sonra geldiğimi hiç hatırlamıyorum.

Hep erkenden giderdim ben. Giderdim ki Ayçin ağabey eşofmanlarını malzemesini giymiş, soyunma odasının önünde. Ve takım kaptanıysan bile antrenman saatinden 1 saat önce, yani biz çalışmaya başladığımız zaman, 5 dakika geç gelen sporcuyu antrenmana almazdı. Yani böyle disiplini vardı.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Masa tenisi oynamayı çok severdim. Boş zamanlarda spor maçları seyretmeyi çok severim. Bu yıl Digiturk aldım. Zaten pandemi de dışarı çıkmıyorsun. Her şey spor benim için. Vefa spor. Manevi yönden de kendi ibadetlerimi yaparım.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Gençlere ben Peygamber Efendimizin bir hadisinden örnek vermek istiyorum. Bir bedevi gelmiş Peygamber Efendimize demiş ki; Ya Resulallah! Ben Müslüman olup cennete girmek için ne yapmam lazım demiş. O'da demiş ki; dürüst ol, doğru ol demiş. Öncelikle doğru ve dürüst olsunlar, sevgili, saygılı, hoşgörülü olsunlar. Vefakâr ve sabırlı olsunlar, arkadaşlarını iyi seçsinler, idealleri olsun, bu güzel ülkemize memleketimize geride ne bıraktık diye sonunda pişman olmayacağı işler yapmaya çalışsınlar ve bıraktıklarına geriye dönüp baktıklarında üzülecek hataları yapmasınlar. Bu, insan olarak da olabilir, yaptıkları bazı icraatlardan dolayı da olabilir. Bu yaptıkları icraatları memleketlerimiz için hayırlı uğurlu olması için şurada şunu yapmıştım burada bunu yapmıştım diye. İleriye dönük yaptıkları şeylerle gurur duysunlar.

Orada hemen şunu söyleyeyim. Bir gün benim torun beni kucakladı, dedi ki: "Dede senin sayende bir tane sporcu abim bana daha değişik bakmaya başladı dedi." Ne oldu dedim. Şu an da Şehir Koleji'nde okuyor. Dedi ki, Tevfik Zencirci benim dedem. Futbol antrenörü falan deyince, o da: "Ya! O benim de hocamdı o çok iyi Hocadır gel bakayım." Şimdi benim orada bu sporcuma gösterdiğim yakınlığımın torunuma yansıması beni ayrı bir duygulandırdı. Demek ki yaptığımız işin önemini güzelliği, yaşantımıza ne kadar dikkat etmemiz gerektiğini bu gibi durumlarda daha iyi anlıyoruz. Yarın öbür gün çocuğumuza karşı iyi bir babanın evladı dedirtebilmek çok ayrı bir şey. Ben babamla da çok gurur duydum. Babamın bana bıraktığı güzel ahlakı da ben yaşatmaya çalışıyorum. İnanıyorum ki herkes de aynı duygu içerisindedir. Genç kardeşlerimiz idealist olsunlar ama gerçekçi olsunlar yani işin kolaylığına kaçmasınlar meşakkatli iş biraz zordur ama her zaman ortaya güzellikler çıkartır. Allah hepsinin hakkında hayırlısını versin bu güzel insanlara bu güzel ülkeye, güzel işler yapmak her zaman yakışır. Allah sizden de razı olsun beni anılarımla tekrar buluşturdunuz.

TEVFİK ZENCİRCİ

FOTOĞRAFLAR

5'93

ŞAMPİYON ÇİMENTO SPOR
YİBİTAŞ

YİBİTAŞ

ÜMİT ER

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1967 yılında Çorum Merkezde doğdum. Babam Köy Enstitüsü mezunu emekli öğretmen Rahmetli Ali Nazmi Er. Rahmetli annem Döne Er. O bir köylü kızı babamla köylerde çalışarak en son 1966'da Çorum'a yerleşmişler. Aslen Uğurludağ ilçesi Tutpınar köyünden babam rahmetli 1940 yılında köyden çıkmış. İlkokulu Devane Mahallesinde o zaman 27 Mayıs İlkokulu vardı, orada okudum. Ortaokulu Eti Ortaokulu'nda devam ettim. Liseyi Çorum Atatürk Lisesi'nde bitirdim. O zaman ismi Çorum Lisesi'ydi. Çorum Lisesi olarak başladım. Çorum Atatürk Lisesi olarak mezun oldum. 1982-1985 döneminde liseyi bitirdikten sonra üniversite hayatına devam edemediğim için iş hayatına başladım. Bütün Çorumluların olduğu gibi gençlik yıllarında tuğla fabrikalarında o tozu yuttum. Daha sonra 1991 yılında askere gidip 1993 yılında tekrar Çorum'a döndüm. 1993'ün aralık ayında Çorum karayollarında sürücü operatör olarak göreve başladım. 23 yıl karayollarında trafik işaretleme ve sinyalizasyon ekip başı olarak çalıştıktan sonra 2016 yılında kendi isteğimle emekli oldum. Tabi emekli olduk ama emekliliğimizi devam ettirmedik.

Halen de bir yol firmasında karayollarının işlerini yapan bir firmada yönetici olarak çalışmaktayım. 7 çocuklu bir ailenin yedinci çocuğuyum. Babam öğretmen olmasından dolayı, bizi birçok sosyal faaliyetlere yönlendirdi. Bu faaliyetlerin içinde bulundum tabi. 2 tane kızım var ellerinizden öper. Büyük kızım ODTÜ Elektrik Elektronik Mühendisliği mezunu. Yüksek Lisansını bitirdi şu anda Almanya'nın Tübingen şehrinde yapay zekâ ve kontrol sistemleri üzerine doktora eğitimini yapmakta. Küçük kızım da Çorum Fen Lisesi'nde 12. sınıfta eğitimine devam ediyor. Eşim Nilgün Er Çorum Ahmet Tevfik İleri Ortaokulu'nda İngilizce öğretmeni. Eşimle 1996 yılında tanıştık ve evlendik. 27 yıldır da evliliğimizi çok şükür sürdürüyoruz.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Bizim branşımız spor olarak adlandırılmaya çok sonradan başlandı. 2000'li yıllarda. Türkiye Halk Oyunları Federasyonu kurulduktan sonra spor olarak isimlendirilmeye başlandı. 2000 yılında Türkiye Halk Oyunları Federasyonu kurulup, Gençlik Spor Hizmetlerine bağlandıktan sonra spor olarak adlandırılmaya başlandı. Biz bu faaliyeti daha önceden hep, sosyal-kültürel faaliyet olarak değerlendirirdik.

Benim halk oyunlarıyla ilk tanışmam 1973 yılıdır. İlkokul 2. 3. sınıfta okuduğum zamanlarda. 27 Mayıs İlkokulu vardı o zamanlar Çorum Devane de. 80 ihtilalinde 27 Mayıs Okulunun ismi kaldırıldı. Zübeyde Hanım İlkokulu oldu. Şu anda da zaten o okul engelliler okulu olarak devam ediyor. İlkokul 2. sınıfta 27 Mayıs İlkokul öğretmenimiz Nazife Çelik ismi. Allah selamet versin. Kulakları çınlasın. Kendisi de hala hayatta. Neyse bu hocam da bir halk oyunları ekibi kurma isteği duydu. Babam da öğretmen olarak o okulda görev yapıyordu. Benide halk oyunları ekibine aldı. İlk önceleri halk oyunlarına, arkadaşlarla güzel vakit geçirme, müzik, dans bir arada olduğu için başladık. Salih diye bir arkadaşımız vardı bizim ekipte. Bende fotoğrafı da var. Bu arkadaş şu an Ulu Cami'nin vaizlerinden, hocalarından. Bizim ekipte oynardı, bizim ekibin de başıydı. Uzun zamandır da görüşmedim. Soyadını hatırlayamıyorum. Benden yaşça büyük, birkaç yaş. Şu an Çorum'da da değil herhalde görmüyorum, İstanbul'da sanırım. İşte halk oyunlarına, bu şekilde ilkokulda başladık.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlkokulda halk oyunlarına başladıktan sonra benim çok hoşuma gitti. Hem tarih ve kültür merakımızdan hem de zaten eski çocuklarda, Anadolu çocuklarının içinde var olan o davul zurna ezgisi hoşumuza gitti. Ortaokul yıllarında da devam ettik tabi. O zamanlar, yarışmalar henüz yoktu. 1980'den sonra başladı yarışmalar.1980'e kadar okul gösterileri vardı. O zamanlar yılsonu müsamereleri olurdu. Bu müsamereler ve özel günlerde gösteri yapmak için ekip oluşturulurdu. Bayramlar, özel günler, 23 Nisan, 29 Ekim gibi. Ortaokul da yine öğretmenimiz Yusuf Renkli gözetmeninde, antrenör tabiri falan da bize çok sonradan geldi. Çalışmalarımıza Eti Ortaokulu'nda devam ettik. 1980 yılında ortaokuldan mezun olduktan sonra Çorum Atatürk Lisesi'nde yine eğitime devam ederken orada da Mustafa Bakan öğretmenimizin gözetmenliğinde çalıştık. Şu an da kendisi, Hitit üniversitesi tarih bölümünde öğretim üyesi.

O zamanlar Çorum Atatürk Lisesi'nde Tarih öğretmenimizdi. Daha sonradan üniversiteye geçti. Mustafa hocamla lise de yine başladık. Tabi bu arada lise yıllarımızdan itibaren kulüplerle tanıştık. Tabi biz o zaman dernek diyorduk şimdi kulüp diyoruz. Önce Halk Eğitim Spor Kulübü. Yine halk eğitimin faaliyeti olarak 1980'li yıllar bütün spor kulüpleri kapalıydı. Kapalı olduğu için de biz sadece halk eğitim merkezindeydik. Orada da rahmetli hocamız Turgut Uçrak gözetiminde Halk Eğitim Merkezi çalışmalarını yani okul dışında da çalışmalar yapmaya başladık. Bu çalışmalarımızı daha sonradan 1982 yılında Hattuşaş Halk Oyunları derneğinde devam ettik. Özel dernek olarak kuruldu. Hattuşaş Halk Oyunları derneğinin o zamanki başkanı Ebrar Akyol. Yine Yöneticileri Yusuf Kuşçu, Erol Battal, Rıdvan Samsunlu, Çorum'un tanınan bilinen sanayicileri. Çorum Belediyesinde Tanzim Satış Müdürü Zafer Demirer diye bir abimiz vardı. Turgut abinin dışında hemen hemen hepsi de hayattalar. O zamanın kulüp yöneticileri bu abilerimizdi. Orada devam ettik.

Tabi bu arada Hitit Festivalleri başladı. Hitit festivallerinin başlamasıyla birlikte de ilk 1982 yılında 3 günlük, 4 günlük; il dışından da grupların gelerekten başlamış olduğu, Çorum Belediyesi'nin yapmış olduğu festivaller başladı. O festivallere katılmaya başladık. Tabi bu konudaki ilk ciddi müsabaka olarak lise yıllarında, 1982 yılında okullar arası yarışmalar yapılıyordu. 1982 yılında Çorum Atatürk Lisesi olarak, Mustafa Bakan öğretmenimizin gözetiminde çalıştık ve biz il birincisi olduk. O zaman tabi şöyle tespitler yapmak daha doğru olur diye düşünüyorum.

Bizim branşımız biraz pahalı bir branş. Pahalılıktan kastım şu; o çalışmayı yapacaksınız, o müzisyeni temin edeceksiniz. Daha sonra o gösterilere çıkabilmek için, o yörenin yerel kıyafetlerini temin edeceksiniz. Bunlar tabi o zamanlar çok sanayileşmemiş bir toplumda elle dikildiği için çok pahalı şeylerdi. Birden fazla okul, aynı kıyafeti aynı yarışmada giyerdik. Sonra da birbirimizle yarışırdık. Örneğin Çorum Ticaret Lisesi aynı elbiseyi giyer çıkarır değiştirir sonra aynı kıyafeti Çorum Atatürk Lisesi 'de giyerdi.

1982 Yılında Çorum 1.'si olduk Atatürk Lisesi ile birlikte. Samsun'a grup yarışmalarına katıldık. Fakat o dönemde grup yarışmalarına katılımcı takımlar çok böyle bir denge üzerine veya bir lig üzerine değil de bölge üzerine, o bölgedeki gruplar diye kurulurdu.

Biz hep Samsun'a yarışmaya giderdik. Yarışmak için Çorum'dan çıkan takımlar gerek kulüp bazın da gerekse okullar arası yarışmada. Samsun'da da rakiplerimiz: Artvin, Trabzon, Rize, Gümüşhane, Giresun, Çorum, Tokat böyle bir yarışma gurubu olurduk. O yarışmaya gittiğimizde o guruptan çıkan 3 ekip Türkiye finallerindeki ilk üç ekip olurdu. Artvin, Rize, Trabzon alırdı bazen araya Erzurum, Aydın girerdi filan ama genellikle ilk üç ekipte mutlaka bir iki takım olurdu bu guruptan giden. İlk defa Samsun'a bir grup yarışmasına gittik. Dip not olarak şunu da eklemek istiyorum. 1982 yılında hayatımda ilk defa denizi bu grup yarışmasına gittiğimizde Samsun'da gördüm. Tabi Çorum'da karasal kesimde büyümüş çok varlıklı bir ailenin çocuğu olmadığımız için denizi ilk orada görüyoruz. O grup yarışmasında 4. olduk. Yıllardır da hep böyleyiz.

Hep Artvin 1.'ci, Trabzon 2.'ci, Rize 3.'cü, Çorum Lisesi olarak da 4.'cü olduk. Bunu takip eden yıllarda da hep böyle oldu. Bunda tabi ki gruplara ayrılmamış olması, yarışmaların türlere ayrılmamış olması etkili. Karadeniz ekipleri yarışmasında bir handikapınız oluyor. Tabi ki bugün bir Trabzon Çorum'a göre daha gelişmiş bir şehir, bu yarışmalarda genelde 4.'lükle lise yıllarımızı devam ettirdik. O yıllarda grup yarışmalarımız Samsun, Sinop, Kastamonu gibi illerde olurdu. Bu arada kulüp ve okul yarışmalarını beraber yürütüyorduk. Tabi bu arada biz hem Hattuşaş Halk Oyunları olarak hem oyuncu olarak hem de okulda devam ediyoruz.

Tabi ben liseyi bitirdikten sonra hemen askere gitmedim. 1985 ile 1991 yılları arasında kulüpte, dernekte devam ettim halk oyunları çalışmalarına. Tabi biraz da yaşımız büyümeye başladığı andan itibaren biz de biraz hocalığa adım atmaya başladık. Daha küçükleri, işte ilkokuldaki ekipleri, ortaokuldaki ekipleri çalıştırmaya başladık. Aynı zaman da oyuncu olarak devam ettim. Hatta lise de halk oyunları oynadığım dönemde aynı zamanda Eti Ortaokulu'nda ekip çalıştırdım. Yani o zamanki öğrencilerim, benim ilk öğrencilerimdi, Eti Ortaokulu'ndakiler. 1983-1984 eğitim öğretim yıllarıydı. O şekilde işte artık yavaş yavaş hocalığa adım atmaya başladık.

Bu arada hep bir araştırma içerisine girmeye başladık. Çünkü bizim branşımızın dünyada karşılığı yok. Yani karşılığı yok derken, bizim kadar geniş coğrafyada, bizim kadar çok kültürlü, bizim kadar çok çeşitli başka millet daha yok. Dünyanın çok meşhur danslarının, Arjantin'in, İspanya'nın olduğu ülkelerde bile 3-5 tane hareketleri vardır o dansların. Onunla devam eder ama biz de bugün 81 ilimizde, yaklaşık 700 ilçemizde, her köyümüzde farklı farklı türler var. Farklı farklı bunun varyantları var. Bunun on binlerce oyunu var. Biz sekiz tür üzerinden inceliyoruz ama on binlerce oyun var. Tam bir bilimsel karşılığı olmadığı için net bir şey söyleyemiyorum.

Hocalarımızdan biz bunları öğrenirken hep, usta-çırak ilişkisiyle, izleyerek öğrenme yöntemini seçtik. O zamanlar yazılı metin de yok. Yazılı yöntem de yok. Zaten halk oyunlarının bir araştırma, derleme ve adım yazım sistemine hala ihtiyacı var. Yani bu konuda bir arşiv çalışmasının yapılmasına ihtiyaç var. O dönemde biz şu arayışa girdik, hocalarımız bize şöyle öğretiyorlardı. Orada bizden öncekiler oynuyor, otur seyret. Seyrederken gör. Taklit ederek başla, yöntemiyle. Bu şekilde öğretme yöntemini seçiyorlardı. Daha sonradan ince ayrıntılarını, detaylarını da bunun üzerine işleyerek gidiyorlardı. Biz tabi bunun böyle olmaması gerektiği konusunda fikirler edinmeye başladık. Çevremizden, gittiğimiz seyahatlerden, gittiğimiz grup yarışmalarından, tanıştığımız insanlardan bazı bilgiler almaya başladık.

Neticede bunun aslında bilimsel yöntemlere göre yapılması gerektiğini anladık. İyi bir müzik bilgisinin, iyi bir ritim bilgisinin, iyi bir adım bilgisinin olması gerektiği konusunda fikir edinmeye başladık. Bununla birlikte ekipler çalıştırmaya başladık. İşte ilk çalıştırdığım ekip, lise yıllarında Eti Ortaokulu'nda oldu.

Daha sonra Çorum Cumhuriyet Lisesi'nde, 1993, 1997, 2000 yılları arasında 6-7 yıl çalıştırdık. Orada kulakları çınlasın, Osman Bostan müdür vardı. O hocam, sosyal, sportif, kültüler faaliyetlere bütün imkanlarını açan bir idarecimizdi. Onun da kulaklarını çınlatalım.

Cumhuriyet Lisesi'nde, o zamanlar Şerafettin vardı öğrencilerimiz. Samet İyi diye bir öğrencimiz vardı. Şu an da sanayi de halı yıkamayla uğraşıyor. Yavuz Serbest diye bir öğrencimiz vardı. Şu an cezaevinde gardiyan olarak çalışıyor. Uğur Baran diye bir arkadaşımız vardı, öğrencimiz. O da şu an Amerika'da yaşıyor o oraya yerleşti.

İşte dedim ya, oyuncu olduğumuz grup maçlarını hep dördüncülükle bitirdik. Artık yarışmalara çalıştırıcı olarak Cumhuriyet Lisesi olarak gidiyoruz. Ama biz artık başarı görmek istiyoruz. Grubu geçmek istiyoruz. Final yarışması görmek istiyoruz. Ama bir türlü göremiyoruz, 1997'ye kadar.

1997 yılında Yozgat'ta yapılan bir grup yarışmasında Cumhuriyet Lisesi ile grup birincisi olduk. Ama orada da şöyle bir şey vardı. Başka bir ekiple puan eşitliğimiz vardı. Kırşehir ile puan eşitliğimiz sonrası, kura neticesinde birinci olup grup olarak, Çorum'da bir ilk olan Türkiye finallerini gördük. Uşak'ta yapılan final yarışmasına katıldık. Tabi ki oranın havası ve şekli çok farklı. Grup yarışmalarında her defasında kendi bölgenizdeki ekipleri, antrenörleri, sporcuları görüyorsunuz. Ancak orada bütün Türkiye çıkıyor karşınıza. 1997'de bunu bırakmadık. Yani neden bırakmadık çünkü takip eden yıllar da hem okul bazında hem de kulüp bazında finallere gitmeye başladık. Çorum Halk Oyunları Türkiye'de dinlenir, görülür hale gelmeye başladı. Bu da tabi bizim ustalarımızdan aldığımız eğitimi biraz daha geliştirerek, farklılaştırarak oldu. Çünkü müzik eğitimi, adım eğitimi aldık.

Bu arada 2001 yılında Türkiye Halk Oyunları Federasyonu kuruldu. Türkiye Halk Oyunları Federasyonu kurulunca, o zamanlar şartlarımız tutaraktan, 2001 yılından itibaren ben federasyonda hakem olarak görev yapmaya başladım. Hakem olarak görev yapmaya başladım ama yine antrenörlüğümü de devam ettirdim. Tabi kendi adımıza değil ama başka bir arkadaşımıza yardımcı olarak. Çünkü hakemlerin antrenörlük yapması doğru değildi ve yasaktı. Sadece yönlendirici ve danışman olarak yardımcı olduk. Diğer arkadaşlarım antrenör olarak devam etti.

Ben, dışarıdan gördüğüm artıları, eksileri aktararak onlara yön göstermeye çalıştım. Biz de sadece müsabaka ve yarışma olarak düşündüğümüz zaman, bir ayağımız eksik kalıyor. Bizim branşımız yarışmadan daha çok gösteri. Biz bu eksikliği de Türkiye'nin çeşitli illerinde festivallere, Halk Oyunları Festivallerine katılarak yaptık. Aynı zamanda ilimizdeki Hitit Festivallerinin hemen hemen hepsine katıldık. 35 tanesine de katıldım. Son 8 tanesi, bizzat Çorum Belediyesi Kültür Müdürlüğü'ne destek ve yardımcı olmak amaçlı. 27. Hitit Festivalinden 35. Hitit Festivaline kadar o son 8 festivalde hem yurtiçi hem yurt dışından davet edilen halk oyunu gruplarının ilk içindeki sosyal organizasyonlarını yapma görevini de üstlendim.

En son 2015 yılında uluslararası bir festival yapmak için hazırlığımızı yaptık ama o lanet Suruç Katliamı bizim festivalden 1 gün önceye denk geldi. Tabi, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden Çorum'a gelmek için yola çıkan gruplar oldu. Diyarbakır'dan minibüse bindiler, otobüse bindiler. Edirne'den bindiler yola çıktılar Çorum'a geliyorlar. Çorum'daki festival için geliyorlar. Fransa'dan gelen, Hırvatistan'dan gelen gruplar. Bunlar hep yola çıkmışlardı. Onlar artık Çorum'a geldiler geri dönüşü yoktu.

Son Hitit Festivalimizde Çorum Belediye'mizin önderliğinde, Çorum Anitta otelde 3-4 gün onları, geri dönüş araçlarının süresine kadar misafir ettik, gönderdik. Ondan sonra Çorum festivali defteri kapandı. Yeni yeni geçen yıl Belediye Başkanımız Dr. Halil İbrahim Aşgın'ın girişimleriyle daha yerel bir festival olarak başladık ama önümüzdeki dönemlerde inşallah uluslararası düzeye, önceki hak ettiği düzeye getiririz diye düşünüyorum. Türkiye'nin birçok ilinde bu festivallere katıldık. Yarışmadan daha çok yani grup ve final yarışmalarından daha çok biz bu festivallere katıldık. Çünkü festivallerin şöyle bir güzelliği vardı. Müsabaka yaparken yaptığınız işten çok zevk alamıyorsunuz. Çünkü bizim işimiz 2 voleybol takımının karşılaşması gibi yaptığın hatalardan değil, kültürün ortaya konulması. Yani o yörenin, o bölgenin kültürünün getirilip orada sergilenmesi. Fakat bu işi yarışma boyutunda da yapabilmeniz için belli kurallar yapmanız lazım. İşte bu kurallar da ayağını çok mu kaldırdı az mı kaldırdı, gereğince mi yaptı, müziğin ölçüsünü tam mı yaptı, yapmadı mı gibi gibi.

Kurallarla yapıyorsunuz. Bu kişisel birtakım hataları orada ortaya koyaraktan yapıyorsunuz. Sonuçta bir ilin kültürünü başka bir ille yarıştırmıyorsunuz. O yüzden festivaller bizim için çok daha eğlenceli olurdu. Günlerce sürdüğü için, 3 gün, 4 gün, 5 gün sürdüğü için daha eğlenceli bir hal alırdı. Tabi bu arada en çok önemsediğimiz şeylerden bir tanesi de çok farklı illerden çok farklı insanlar tanımamıza vesile oluyordu. Mesela bugün Türkiye'nin her ilinde, telefon rehberimde kayıtlı mutlaka bir insan vardır. Gerek hakemdir, gerek antrenördür, gerek oyuncudur. O yüzden bizim branşımızı diğer spor branşlarından biraz daha farklı tutup iki ayağıyla devam ettirmemiz gerekiyor. Hem festival, gösteri ayağıyla hem de yarışma ayağıyla.

Tabi bu yarışmaları önemsiyoruz, önemsedikte. İşte yıllarca grup final yarışmalarında Çorum'u çok iyi şekilde temsil edebildiğimizi düşünüyoruz. Tabi bizim branşımızın profesyonel karşılığının olmayışı, işte nasıl diyelim. Olimpik branş olmamamızdan kaynaklı böyle bir baskınlığımız var. Profesyonel karşılığı yok. Yani halk oyunları oynayıp da gelebileceğin, gidebileceğin yer kendini tatmin etmek. Türkiye birincisi de oldun ama bir profesyonel karşılığı yok. Bir maddi karşılığı yok.

Bir maddi karşılığının olmamasından dolayı da gençleri buna özendirmek konusunda sadece gönüllülük esasına dayalı, gönüllü olarak sevgi esasına dayalı bu işi yürütmeye çalışıyorsun. Daha çok da hani işimizin aslı, geçmiş kuşaklardan aldığımız gelenek, görenek ve oyunlarımızı bir sonraki kuşağa taşıyabilmek. Yani bütün yapmaya çalıştığımız şey aslında bu. Federasyonun kurulmasında, ne bileyim Gençlik Spor 'un yapmış olduğu bütün işlemler falan filan da hani buna destek amaçlı. Yani bir güreşi ileri taşımak için kimse bir şey yapmıyordur. Güreşi geliştirmek için daha iyi oyun veya güreşçiyi geliştirmek için daha iyi bir kondisyona sahip etmek için bir takım yeni gelişmeler var. Bizdeki geleceği muhafaza ederekten, geçmişi geleceğe taşımak. Onun için bizim branşımızı çok daha ayrı değerlendiriyoruz. Tabi biraz önce dediğim gibi çok da maddi olarak zor bir branş. Bir öğrencinin Çorum halk oyunları yöresi kıyafeti, 1 kişinin 1 takımı nereden baksanız bin, iki bin liranın altına düşmez. E şimdi 8-16 kişi yaptığın zaman, her yıl bu aynı kostümü yaptırabilme şansınız mümkün değil, olmuyor.

Ne yapıyorsunuz bir sonraki yıl aynı kostümü 1.60 boyundaki çocuğa da giydiriyorsunuz. 1.70 boyundaki çocuğa da giydiriyorsunuz. O yüzden çok düzenli olmayabiliyor ama sonuçta çok pahalı bir şeye denk geliyor. Çünkü müzisyene ücreti ödemek zorundasınız. Salon tabi ki hem Belediyemizin hem Gençlik Sporun hem Milli Eğitim Müdürlüğünün birçok salonu var. Bu salonlardan faydalanabiliyoruz. İdarecilerimizin inisiyatifiyle tabi. Ama bu arada şunu söylemeden geçmek istemiyorum. Okullar da nasıl beden eğitimi derslerinde çocuklara temel sporla ilgili bir temel eğitim veriliyorsa, halk oyunlarının her şeyden önce eğitim hayatımıza girmesi gerekiyor.

Çünkü sizin çocuğunuz bizim çocuğumuz. Herkes halk oyuncu olsun, herkes halk oyunlarıyla uğraşsın değil ama bir temel kavram olaraktan, temel bilgileri konusunda bir eğitim alması gerektiğini düşünüyorum. Türkiye kadar halk oyunları konusunda zengin başka bir ülke yok. Bizim her köyümüzde farklı bir halk oyunu var. Her köyümüzde farklı bir halk müziği var. Ve bunların da hepsinin tavırları, şekilleri, türleri hepsi birbirinden farklı.

İl hakemliği, bölge hakemliği, ulusal hakemlik ve uluslararası hakemlik yaptım. Ben il hakemi olarak göreve başladım. Daha sonra 2 yıl gibi kısa bir sürede bölge hakemliğine terfi ettim. Bundan 1 yıl sonra da yani 2005 yılından itibaren de ulusal hakem olarak görev alıyorum.

Türkiye'de şöyle söyleyeyim. Bizde hemen hemen 8 tane tür var. 8 tane farklı görev grubu var. Ben bu grupların hemen hemen hepsinde grup yarışmalarında görev aldım. Türkiye finallerinde de her yıl mutlaka 1 veya 2 Türkiye finalinde de görev aldım. Minikler, Yıldızlar, Gençler, Büyükler. Ya da kulüplerin de yine aynı kendi kategorisinde, Minikler, Yıldızlar, Gençler, Büyükler diye. Bu yarışmaların hemen hepsinde görev aldım. O hazzı tattım. O sorumluluğu aldım üzerime. Başka bir spor branşı da şöyle yaptım. Biraz önce hayat hikayemi anlatırken de bahsetmiştim. Şimdi 1980 ortaokulu bitirdikten sonra, bu

sosyal, kültürel faaliyetler pek yok. Askeri ihtilalinde etkisiyle. Abimin teşviki ile güreşe başladım. Yaklaşık 2 yıl, 82 yılına kadar güreşe devam ettim, 80-82 yılları arasında. Güreş antrenörüm, Celal Arat, rahmetli Gazanfer Özdemir, o zaman biz tabi il içinden gidiyorduk ama onların güreş okulunda yatılı öğrencileri falan da vardı.

İşte Necati Bağış vardı güreşçimiz, abimiz. Onlar bizden büyükler. Rahmetli Nurettin Karakaya. Benden büyükler ama aynı dönem, aynı salonda biz onlara çıraklık yapardık. Yani aramızda bir 5-6 yaş olmasından dolayı. Rahmetli Nurettin Karakaya'nın kardeşi Mustafa Karakaya hocamız vardı. İşte onlar biraz daha genç kuşak. Biz biraz daha çocuğa yakın kuşak gibi. Ben 12-13 yaşlarındayım. Onlarla güreş sporunu yaptım. Ama daha sonradan halk oyunlarıyla ilgili çalışmalar başlayınca, halk oyunları bende ağır bastı. Güreşi devam ettirmedim. Hatta çok ilginç şeyler oluyordu. İşte, güreş antrenman saati ile halk oyunları antrenman saati ikisi karşılıklı denk gelince ben güreşe gitmeyip, halk oyunlarına gidiyordum. Öyle öyle güreş sporunu bıraktım. Daha doğrusu çok uzun dönem devam ettiremedim. Bir buçuk iki yıla kadar devam ettirebildik. Onun dışında devam ettiremedim.

Aynı dönemde beraber halk oyunları oynadığımız, bu sporu beraber yaptığımız arkadaşlarımız var. Bunlar Çorum Belediyesi'nden emekli Elvan Çiftçi arkadaşımız, elektrik malzemeleri satılan dükkânı olan Atilla Demiral arkadaşımız, Hasan Özkeskin şu an o da sanayici kendisi. Yani bunlarla birlikte Dr. Muharrem arkadaşımız şu an Sinop'ta doktorluk görevini devam ettiriyor. Özel Pınar koordinatörü arkadaşımız Kazım Alpoğlu öğrencilik yıllarımızda beraber halk oyunları oynadığımız arkadaşlarımız. Bugün Bafra'da seçim işleri müdürü olan Hayrettin Çiftçi, Zafer Coşkuner, daha sonraki yıllarda aramıza katılan öğretmen arkadaşımız Mustafa Çıta, Ünal Hemdoğru, Nizamettin Ala, Serkan Yavuz, Naci Dişibüyük, Hasan Bekdemir hocam yani birlikte oynadığımız birlikte hareket ettiğimiz arkadaşımız. Berber Hasan, Hasan Uzun, bunlar bizim birlikte çalıştığımız arkadaşlarımız. Erol Kardeş, Çorum Belediyesinde halen çalışan zabıta arkadaşımız Ahmet Yaşar var. Bunları sayabilirim. Bunun dışında yine rahmetle yad edelim. Bekir Koç arkadaşımız vardı o genç yaşta kalp krizinden vefat etti.

Murat Çelik kendisi üniversitede öğretim üyesiydi. Birkaç yıl önce vefat etti, aramızdan ayrıldı. İsmail Ünüştü Mehmet Ali Şahinci, Yüksel Yapar, Mahmut Fatih Sucuoğlu, diye bir arkadaşımız yine bizimle beraber oynayan, aynı branşı yaptığımız arkadaşımız. Şöyle fotoğraflara bakınca aklımıza geliyor. Hasan Öndemir biz ona kömür Hasan derdik. Bizden böyle biraz yaşça da büyük. Fahrettin Sürek yine Çorum halk oyunlarına hizmetleri çokça olmuş bir abimiz. Yine Ebrar Akyol'dan bahsettik. Ebrar abimiz bizim uzun yıllar dernek yöneticiliğimizi yaptı. Şu an halen antrenörlük yaşamına devam eden Çorum Belediyesinde Mehmet Aşgın, KadeşHalk Oyunları derneğinde Emine Özten arkadaşımız halen devam ediyor. Yine Halk Eğitim merkezinde usta öğretici olarak devam ediyor Hüseyin Özdemir arkadaşımız bunlar bizim öğrencilerimiz. Artık antrenörlük yaşamına onlar devam ediyor ama sporcu yönetici, antrenör ilişkisi olarak da birlikte hareket ettiğimiz arkadaşlarımız.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Spor yaşamım boyunca ilk başlangıcım, ilkokul öğretmenim Nazife Çelik hocamdır. Ortaokulda Yusuf Renkli hocam. Lise yıllarında, Mustafa Bakan hocam. Daha sonra Halk Eğitim merkezinde rahmetli Turgut Uçrak abim. Onunla devam ederken, biz tabi kendi

yöremizin oyunlarını, Çorum yöresinin oyunlarını biliyoruz. O dönemde 1983-1984 döneminde Ankara'dan bir abimiz Çorum'a geldi.

Kendisi Turizm Bakanlığı Devlet Halk Dansları Topluluğunun bir elemanı. Öğretmen olmuş, üniversiteyi bitirmiş, Çorum Atatürk Ortaokulu'na tayin olmuş. Onun da içindeki halk oyunları aşkı ve çalışmalarından dolayı bize Çorum'da, Çorum dışında farklı yöreler öğretmeye başladı Mesut Akça abimiz. Mesut hocamda da bir müddet çalıştık. Ama benim hayatımda halk oyunları ve hoca olarak iz bırakan rahmetli Turgut Uçrak'tır. Çok anılarımız oldu. Birbirimizi çok sevdik. Birbirimizi zaman zaman kırdık. Biz onu kırmadık ama o bizi kırdı. Veya biz onu kırdık gibi. Ama hiçbir zaman yanından ayrılmadık.

Çünkü bize değer veren biriydi. Bizim branşımız da antrenman dışında da hocalarla ilişkilerimiz devam ediyor. Sadece antrenmanda değil onun dışında da oturup sohbetler ederek ilişkilerimizi devam ettirmiştir.

Çünkü sadece salonda gösterdiğimiz, oynadığımız adımlar değil, bir de bu işin yazılı olmayan bir kültürü var. Biz buna tavır diyoruz. İşte o tavrı da ancak hoca öğrenci ilişkisiyle, uzun sohbetler neticesinde ondan esinlenerek alabiliyorsunuz. O yönde Turgut Uçrak abim benim halk oyunları hayatımda benim iz bırakan, unutamadığım abimdir. Tabi hiçbir hocamı unutmuyorum da. Hepsini de saygıyla anıyorum. Ölenlere rahmet diliyorum. Ama Turgut Uçrak'tır benim için farklı olan. Çünkü onun halk oyunları bakış açısıyla benim şu an ki halk oyunlarına bakış açım birbirine benzer. Yani hiçbir maddi karşılık beklemeden, sadece kültürü yaşatmak adına bu işi yapma düşüncesindedir.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Ondan biraz önce de bahsettim. Yani en değerlisi, bir antrenör olarak ilk defa grup yarışmasından final yarışmasına gittiğimiz, Çorum Cumhuriyet Lisesi ile aldığımız başarıdır. Finale gitmek hiç unutamadığımız anılardan birisidir. İlk defa gittik ama daha sonraki yıllarda da onun devamını getirdik.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

Bizde lakap yok. Biz de olmaz. Bizimkisi takım bütünlüğü sporu olduğu için, biri ön plana çıkmaz bizde. Yani ekibin ortasında oynayan neyse başında oynayan da odur. Sadece şöyle bazı iz bırakan isimler olur. İyi ekip başıydı gibi. Onlar da hep ismiyle anılır.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Evet, şimdi bütün sportif faaliyetlerde olduğu gibi, bizim gibi yerelde ve amatör olarak çalışan birçok hocam da benimle aynı düşüncededir. Gençleri kötü alışkanlıklardan uzaklaştırmak bizim temel hedeflerimizden bir tanesi. Yani içki, sigara, kumar bilmem uyuşturucu, kavga, dövüş gibi şeylerden gençleri uzaklaştırmak. Çünkü niye, Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi. Ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklısını severim. Biz yetiştirirken sporcuyu, zeki olması için katkıda bulunuyoruz. Çevik olması için antrenman yaptırıyoruz ve ahlaki eğitimde veriyoruz diye düşünüyorum. Bütün branşlar için vardır bu. Güreş için de vardır. Futbol için de vardır.

Unutamadığım şöyle bir sporcumdan bahsedeyim. Çorum Anadolu Lisesi'nde o zaman ekip çalıştırıyoruz. İlk defa güz döneminde başladık. Bahar döneminde ve yaz dönemindeki o yarışmalara hazırlayacağız ekibi. Bir tane çocuk var. Söylediklerimizi yapabilecek bir çocuk ama okuldaki öğretmeni şöyle bir ikazda bulundu. Siz dedi Ahmet'i ekibe alıyorsunuz ama önümüzdeki yıl ekipte olma şansı yok. Çünkü 2 yıldır hazırlık okuyor, zayıfları var dedi. Bu senede 9 tane zayıfı var. Bu hazırlığı geçip te bu okulu devam etme şansı yok dedi. Biz dedik ki yine de çocuğun hevesini kırmayalım. Dersleri kötü diye niye arkadaşlarından uzaklaştıralım ki diye düşündük arkadaşlarla birlikte. Tabi biz çalıştırdık ekibi. Güzel, başarılı da bir ekip yaptık.

İkinci dönemin sonunda tabi artık 2 yöre öğrettik. Hem Çorum hem Artvin yöresini öğrettik. İkinci dönemin sonunda sene sonu geldiğinde, Okul Müdürü Gazi Bey beni çağırdı. Okul Müdürü Gazi Yıldırım bir şey söyleyeceğim dedi. Bir sosyal, kültürel faaliyet bir çocuğu bu kadar mı değiştirir dedi. Niye hocam dedim. Ya bizim Ahmet'in 9 zayıfı vardı. Ahmet şimdi tek dersten ikmale kaldı dedi. Ahmet hem halk oyunlarını yaptı hem de 8 tane dersini düzeltti. Çünkü biz hep orda şunu söylüyorduk. Ahmet bak yavrum, sen bunu seviyorsan devam ettirmek istiyorsan aynı zamanda derslerini de düzeltmen lazım. Okuldan atılacak düzeydeki Ahmet o sınıfı geçti.

Onu hiç unutmuyorum. Daha sonra liseyi de bitirdi bu çocuk. Gaziantep'te halk oyunları konservatuarına girdi. Halk oyunları konservatuarını da bitirdi. Ve şu anda Gaziantep'te özel okulların aranılan halk oyunları ve müzik öğretmeni olarak çalışıyor. Ahmet'in hayatına ben çok iyi dokunabildiğimizi düşünüyorum. Tabi bu bir örnek. Bunu örnek olarak ta birçok yerde anlatıyorum. Bunun gibi daha niceleri. Birçok öğrencilerimizi, özellikle bir şeylerden uzaklaştırmak için. İşte çevredeki kötülüklerden uzaklaştırmak için çok katkı sağladığımızı düşüyorum. Bunun en güç örneği de Ahmet'ti.

Yani Ahmet'i hala unutmuyorum. Hala bayramlarda arar. Öğretmenler günün de arar. Elimi öper gördüğü yerde de. Sizin sayenizde de hayata atıldım der. O yüzden hiç unutmam Ahmet'i.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

1984 ya da 1985 yılı Çorum'da Gençlik Spor Genel Müdürlüğü'nün düzenlemiş olduğu kulüpler halk oyunları yarışması var. O zamanlar Çorum'da 5 tane kulüp var. Bunlar Hattuşaş Halk Oyunları Derneği, Eti Folklor Turizm Derneği, Halkevi Derneği, Kültür Sanat Evi Derneği ve Halk Eğitimle birlikte 5 tane kulüp var. Ve bu kulüplerinde hepsi böyle harıl harıl çalışıyor. O dönem 1980-1990 yılları arası. Halk oyunlarının kulüp bazında çok iyi yapıldığı, çeşitli yapıldığı dönemler. Birçok insanın bu konuya emek verdiği bir dönemdi. Eti Folklor Turizm Derneği bizim o yarışmadaki en dişli rakibimiz. Biz Hattuşaş Halk Oyunları Derneği, Eti Folklor Turizm Derneği ile diğer 5 grubuz. Ama biz kafa kafaya ya onlar birinci olacak ya biz. Bu arada Eti Folklor Turizm Derneği'nde bir çocukluk arkadaşım var, Abdullah Celikara. Mahallede beraber oyun oynadığımız arkadaşımız. O zamanlar Eti Folklor Turizm Derneği'nin ekip başı bana; feslerimizden 3 tanesi yok napacağız dedi. En büyük de rakip. Hemen 2 kişinin kafasından fesleri aldım verdim onlara. Fesleri taktılar çıktık yarışmaya. Hattuşaş Halk Oyunları olarak biz 1. olduk. Ama rakip takıma malzeme verdik. Bunu gelecek kuşakların da bilmesini istiyorum.

Biz vermesek oradan puan kırılacak. Birincilik şansı hiç olmayacak. Sadece lojistik veya malzemeden dolayı niye mağdur olsun insanlar. Sonuçta hepimiz aynı kültüre hizmet ediyoruz. Bizim yarışmalarımız çok böyle kıran kırana gibi görünse de aslında belli bir dostluk çerçevesinde geçer. Son dönemde tabi Türkiye Halk oyunları Federasyonu'nun ana tüzüğünden kaynaklı bazı sakatlıklar var. İşte Genel kurul delegelerinin yarışmadaki başarılara göre kişilere gruplara verilmesinden dolayı sen beni seç ben seni seçeyim mevzusundan birtakım kırgınlıklar falan filan oluyor. Ama özünde bizim asıl yapmaya çalıştığımız şey, bir festival gösterisinde gördüğümüz neyse yarışmada da onu görmeye çalışmak olması gerekiyor.

Başka anı olarak, tabi anadolu çocuğuyuz. Şimdi festivallerde yabancı gruplar geliyorlar ama çok unutamadığım bir şeydi. Macaristan'dan bir grup gelmişti ama. Gruptan 3,4 tane bizim yaşlarımızda delikanlılar var. Ama isimleri Türk. Biri Atilla biri Sultan. Allah Allah diyoruz. Hep tarih kitaplarından okuyoruz işte bizim balkanlardaki gelenler, göçenler falan ama sorduğun zaman Macar'ım diyor. Türk asıllıyım da demiyor ama ismi Atilla ismi Sultan. Mesela biz onlarla çok paylaşım yapmıştık çok diyalog kurmuştuk. Daha sonraki uzun yıllar birbirimize mektuplar yazmıştık. Unutamadığım motiflerden bir tanesi de oydu. Yani bir başka devlette bir Türk isminin, Türk kalıntısının varoluşu, o unutamadığım şeylerden bir tanesidir.

Tabi festivallerde de yarışmalarda da çok hatıralarımız oldu. Özellikle bizde hep şu vardır. Hala da birçok öğrencimizle zaman zaman konuşuruz. Bizden sonraki nesil şu an antrenörlük yapıyor. Onlara da aynı şeyleri söylüyoruz. Ya işte yarışma tarihi, atıyorum 15 Şubat. Bizimkiler 10 Şubat'ta yarışmaya başlarlar. Bu genellikle var olan bir şey olur. Yarışma biter. Görüyor musun bak 3 gün daha çalışsaydık var ya geçerdik biz bunu. Ya oğlum her sene aynı şeyi söylüyorsunuz. Bak bunu yıla yayın. Tabi bu imkanlarla ilgili bir şey. Böyle çok uç anım yok. Tabi ki böyle çok ufak tefek anılar var ama çok uç çok güldük diyebileceğimiz anı yok. Her yerde güldük çünkü. Şunu şuradan ayırayım diyebileceğim çok uç anı yok ama bu halk oyunları hayatımdaki, cebimden 5 kuruş harcamadan Türkiye'nin bütün vilayetlerini görmüş olmam. Türkiye'deki her ilde mutlaka bir tanıdığımın olması benim için en güzel hatıralar ve en güzel anılardan bir tanesi. Bugün telefon rehberimde mutlaka Türkiye'nin her ilinden bir veya birkaç isim vardır. Böyle anılardan bahsedebiliriz.

Festivalde ekibi çalıştırdım. Ekip gösteri için gazi caddesinde. Bu arada müzisyene para vermeyelim diye de sadece zurnacıya para veriyoruz, davulu ben çalıyorum. Babam gördü beni gazi caddesinde ekibin peşinde davulla giderken bana dedi ki, oğlum yarın bir gün kız istemeye gideceğiz oğlan davulcu, davul çalıyor derlerse biz ne diyeceğiz bırak şu davulu bir daha görmeyim. Yani bu konu da biraz toplumda kültürel olarak müzisyenlik davulculuk veya köçeklik oyunculuk gibi söylenmesi, o dönemlerde bizim için bir zorluktu yani bir olumsuzluktu.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Evet, işte beni en çok etkileyen lise yıllarımdaki halk eğitim merkezindeki hocam Turgut Uçrak. O beni halk oyunları hayatımda çok etkilemiştir. Yine o zamanki dernek yöneticilerimizden Ebrar Akyol etkilemiştir.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Tabi burada bu spor bana ne kazandırdı diyecek olursak, en önemlisi şunu kazandırdı. Toplumda çok farklı bir noktaya savrulmadım. Gençlik yıllarımızda işte çok kötü alışkanlıkların peşine gitmedim. Yani en azından kültürümü, tarihimi, geleneklerimi, göreneklerimi öğrenerek bundan bir haz aldım. Ve en önemlisi de şu. Yani toplumda tanınmak konusunda beni tanıyan herkes folklorcu Ümit Er diye tanır. Yani öyle bir kazancımız oldu. Bir de toplumda hep saygın, bilinen, sevilen insan olarak görüldük. Bunu halk oyunlarına borçluyum. Kötü alışkanlıklar elde etmeme veya işte bizim dönemimizde de oldu oluştu. Siyasi akımlar bilmem neler, militanlıklar şunlar bunlar. Onlara tenezzül etmedik yine bu sayede. Bir de en çok kazanımlarımdan bir tanesi de şu. Mesela birçok branşta farklı siyasi görüşten, dünya görüşünden olan insanla çok bir araya gelmezler. Biz geliriz. Yani farklı siyasi görüşten, farklı etnik kökenden, farklı inanışlardan olan insanlarla bile bir araya geliriz.

Bunu öğrenmiş olmak ve bunu yaşamış olmak ta bu konuda bana mutluluk veriyor. Yani en büyük katkılarından bir tanesi bana, insan ayırmamayı öğretmesidir. Ben halk oyunları sayesinde öğrendim diye düşünüyorum. Yani kişileri sadece yaptıklarıyla değerlendirmek, düşündükleri veya geldikleri yerle değerlendirmek yerine, yaptığı eylemlerle değerlendirmek gerektiği düşüncesi bize halkoyunlarından kalmış bir alışkanlık diye düşünüyorum.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Branşımızın profesyonel bir karşılığı olmadığı için önümüze çok büyük bir amaç koymadık sadece bu işi devam ettirebilecek insanlar olmak ve bu işi devam ettirebilecek nesiller yetiştirmek amacımız. Bizim en büyük sıkıntılarımızdan bir tanesi de bu. Çünkü bizim branşımızın kitaptan öğrenilme şansı yok. Usta-çırak ilişkisiyle yapılacak bir şey veya televizyondan öğrenmek. Veya işte Çorum'da atıyorum halk oyunları branşıyla hiç kimse ilgilenmese gidip te Ankara'dan birini getirip bunu burada canlandırma şansınız yok. İlla bunu yerelden yapmak zorundasın. Yani keşkelerimiz oldu mu oldu ama bunlar tabi ki elimizde olmayan sebeplerden.

Ben Çorum'da halk oyunları antrenörlerinin sayısını çoğaltmak için 20 yıldır uğraşıyorum. İşte birden fazla antrenör olsun. 10 tane olsun. 20 tane olsun. 30 tane olsun ki herkes belli bir rekabetle çalışaraktan bu işi başarıya ulaştırsın. Bunu yapabildik mi bunu kısmen yapabildik. İşte birkaç tane öğrencimiz 7-8 tane öğrencimiz şu an da Çorum'da halk oyunları hayatında antrenör olarak ve yönetici olarak devam ediyorlar.

Çok böyle yapmak istediğim ve yapamadığım şey buydu. Yani kısmen yaptık diyelim. Kişisel olarak da gelmek istediğim en son noktadayım. Yani bunun ötesi benim için zaten yok. İşte oyunculuk yaptım. Antrenörlük yaptım. Yöneticilik yaptım. Hakemlik yaptım. Bunu ulusal düzeyde yaptım. Türkiye finallerinde de hakemlik yaptım. Yani bu konuyla ilgili alınması gereken hazların hemen hemen bir çoğunluğunu aldım. Gelebileceğim son noktadayım. Bunun ötesi zaten yok. Hakemlik branşında bizde 59 yaş sınırı var. İşte 53-54 şu an yaşım. 59 yaşına kadar da Allah sağlık sıhhatli ömür verirse hakemliğimize devam ederiz.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Tabi bu konuda çok büyük değişiklikler var. Gerek tesis bakımından gerek bizim kullandığımız halk oyunları elbiseleri, müzisyenler bakımından. Şöyle ki benim öğrencilik yıllarımda 1980'li yıllarda Çorum'da normalde 3 takım kostüm vardı ya da yoktu. Yani 3 takım dediğim 20 kişiyi giydirebilecek; 20 erkek 20 kız öğrenciyi giydirebilecek bir kostüm takımı bütün Çorum'da var ya da yoktur. Kostümü elimize aldığımızda ha bu filanca okulun kostümü diyebilirdik. Çünkü onun kendi özellikleri vardı. Çok kıt bir imkanlardı. Tabi sanayileşmeyle birlikte, makinalaşmayla birlikte, iletişim çağının biraz daha gelişmesiyle birlikte bu biraz daha ucuz hale geldi. Ve bugün Çorum'da bine yakın halk oyunları kostümü vardır. Yani ilinizin içerisinde. 40 yılda 3 takım 4 takım kostümler, bine yakın kostümün bulunuyor olması büyük bir gelişme, güzel bir gelişme. İşte bizim Halk Eğitim ve kulüp çalışmalarını yapabildiğimiz eskiden 2 tane nokta vardı. Atatürk spor salonu, birisi de şimdiki tiyatronun girişindeki fuayesi. 2 yer vardı antrenman yapabildiğimiz. Güzel antrenman yapabildiğimiz. Ama bugün hemen hemen her okulumuzda bir spor salonu var. Gençlik spor İl Müdürlüğümüzün iki tane, üç tane spor salonu var. Belediyemizin yaptığı iki tane, üç tane spor salonu var. Bu açıdan yer ve malzeme olarak biraz daha iyiyiz. Ama eksik olduğumuz taraflarda var. Eksik olduğumuz tarafta şu. Yöneticilerin halk oyunlarının gerekliliği konusundaki inanç azlığı. Bugün onu yaşıyoruz. Yani nedir, bu eleştiriyi yapmadan geçmem; Belediye, Milli Eğitim Müdürlüğü, Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü, Halk Eğitim Müdürlüğü eğer bu işin ucundan tutup, bu işin yaşatılması için bir katkı sağlamaları gerekiyor.

Bu konuda istihdam sağlamak gerekiyor. Antrenörlerimizin ücrete ihtiyacı var. Bunu yapabilmek için mesela kostüm için, müzisyen için bir miktar para harcamaları gerekiyor. Kültürümüzdür bunun için de yapmak gerekiyor. Tesis olarak iyi noktadayız. Yerlerimiz var, salonlarımız var ama antrenör istihdamı konusunda çok büyük bir eksikliğimiz var. Yani hem belediyenin hem Gençlik Spor'un hem de Milli Eğitimin bu konuda antrenörün istihdamı konusunda bize katkı sağlaması gerekiyor. Yoksa biz geldik gidiyoruz. Ben 53 yaşındayım. Benden sonraki nesilde arkadaşlar var. Çorum Belediyesinde Mehmet Aşgın kardeşim halk oyunları antrenörü olarak çalışmıyor. Spor uzmanı olarak çalışıyor. Ama ben onun halk oyunları antrenörü olarak bütün zamanını ona ayırmasını isterdim. Ama tabi bu kurumsal bir şey. Ona da bir şey yapamıyoruz tabiki de. Halk oyunları antrenörlerine, kurumların sahip çıkması, bizim en büyük temennilerimizden bir tanesi.

Sporcular açısından değişime bakacak olursak, tabi şimdi buraya gençlerin açısından da bakmak gerekiyor. Şimdi ben mesela ilkokul, ortaokul, lise yıllarımda ben bundan para kazanabilir miyim diye hiç düşünmedim. Halk Eğitim merkezlerinde üç beş kuruşa usta öğreticilik yaptık ama bundan bir gelecek aramadık. Ama şimdi zaman gelişti. Şehirler büyüyor. İmkanlar değişiyor. İster istemez bu işi yapan insanlara birtakım haklar sunmak zorundasınız. Atıyorum bir eşofman vermek zorundasınız çalıştırdığınız bir sporcuya, bir ayakkabı sağlamak zorundasınız. Ama bunları yapamıyorsunuz bunları yapmak gerekiyor. Yeni nesilde de tabi şunu da düşünüyorlar. Ya ben halk oyunlarıyla uğraşacağım ama bana maddi olarak ne kazandıracak. Gelecekte ben bundan ekmek yiyebilir miyim? Bunu yapabilir miyim? Bu ülkemizde zor bir şey tabi. Şimdi olimpik bir branş olmadığı için, dünyada karşılığı olmadığı için ne yaparız yurtiçindeki müsabakalara katılabiliriz. Bütün

dünyada festivaller oluyor. Türkiye'den gelen ekipler. Sadece gezeriz, gösteririz, oynarız. Bir maddi karşılığı yok. Bir maddi karşılığı olmadığı içinde gençleri buna zorlayamıyoruz. Yetiştiriyorsun bir sporcuyu çok iyi bir düzeyde. Antrenörlük yapsa çok da iyi antrenörlük yapar ama yaptıramıyorsun.

Neden yaptıramıyorsun iş bulması lazım, bir iş yapması lazım. Çocuk halk oyunlarından karnını doyuramayacak. Zaten halk oyunlarından karnını doyur diyemem. Neden çünkü bu konuda idarecilerimiz sıkıntılı biraz. Bu branşa biraz farklı bakıyorlar, mesela futbol. Gerçi son zamanlarda sporda bütün arkadaşlarımızın sıkıntı yaşadığını düşünüyorum. Belediyemizin bir spor kulübünde destekler yapılıyor. Halk Eğitim sporlarına destekler yapılıyor ama Çorum'da amatör branşta kulüpler kalmadı artık. Diğer branşlar içinde öyle. Mesela benim gençliğimde basketbol branşıyla ilgili kulüp yarışmaları olurdu 7-8 takım katılırdı. Şimdi yok artık onlar. Kulüpler artık yaşayamıyor. İşte kulüplerin yaşatılabilmesi, antrenörlerin daha cazip hale getirilebilmesi için idarecilerimizin bu konuda katkı sağlaması gerekiyor. Yoksa sadece bizim branşımız değil, Türkiye'deki diğer spor branşlarıda. Sadece devlet eliyle yapabilmek mümkün değil. Yani Çorum Belediyesi'nin çeşitli yerlerinde kurs açarak yapılabilecek bir şey değil. Bunun içerisine diğer rekabeti de katmak gerekiyor. Bu rekabetlerde bunu sağlayamıyoruz. O kulüplerin yaşaması için, devam etmesi için imkânlar sunmak gerekiyor ki sporda daha da başarılı olalım.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında çok bir hobim oluşmadı. Çünkü halk oyunları insanın zamanını hemen hemen alıyor gibi. Ama şu son pandemi döneminde 1 yıldır eve kapalı kalmamızdan dolayı bağlama çalmaya başladım. Yani 53 yaşımdan sonra gittim bir bağlama satın aldım. Müzik bilgim var, kulağımda iyi kötü duyuyor. Bağlama çalmaya başladım. Şu an kendi çapımda onu yapmaya çalışıyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Spor toplumda yaşayan insanların ahlakının temelini oluşturur. Çünkü niye? Zekâ işin içerisinde, yardımlaşma işin içerisinde, disiplin işin içerisinde. Yani bütün toplum spor bilinciyle, spor temeliyle oluşsa hiçbir sorun kalmayacak. Gençlere tavsiyem şu; bizim branşımız halk oyunları branşı, diğer branşlardan çok daha farklı olarak, yani olimpik bir branş olmamamızdan dolayı halk oyunları geçmişten geleceğe bir anahtar oluyor. Zevkli bir uğraş. İşin içerisinde, bizim branş için söylüyorum hem müzik hem hareketsel olarak yani bir basketbolcunun dikey kasları, bir güreşçinin yatay kasları ama bir halk oyuncunun bütün kasları gelişir. Çünkü bizde her yöne hareket olmasından dolayı bedensel olarak yapılabilecek bir branş. Aynı zamanda zihinsel olarak, psikolojik olarak rahatlatan bir spor, zevkli bir spor. Yapmalarını tavsiye ederim.

ÜMİT ER

FOTOĞRAFLAR

HATTUŞAŞ
DİYARBAKIR

T.C.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
ÇORUM LİSESİ

HATTUŞAŞ

BEL DİYE

ULUSLARARASI ÇORUM HİTİT FESTİVALİ
HOŞ GELDİNİZ
PEPSI

SALON
SPOR

YAŞAR YILMAZ

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1961 Çorum doğumluyum. İlkokul, ortaokul ve lise tahsilimi Çorum'da yaptım. Anadolu Üniversitesi işletme Fakültesinden 2022 yılında ön lisans mezunu oldum.

Rahmetli babam, Dr. Turhan Kılıççıoğlu'nun Belediye Başkanı olmadan önce başkanlığını yaptığı Sıtma Savaş Kurumu'nda çalışıyordu. Babam askere kadar dedemle köyde çiftçilik yapmış. Askerde ise sıhhiye olarak görev yapmasından dolayı babam evlere gidip serum takıyor, iğne yapıyordu. 6 kardeşin en büyükleriyim. Diğer kardeşlerimden bir tanesi sağlık meslek lisesi öğretmeni oldu, bir tanesi maliyede memur, bir diğeride marangoz oldu. Kız kardeşlerim tahsillerini değil de evlilik hayatlarını seçtiler. Babamın hayatı boyunca tek varlığı, bizlerin ve çocuklarımızın yetiştiği birçok anılarımızın olduğu Devane'deki bahçeli evimizdi. 2018 yılında yıkılmak zorunda kaldı.

1967 yılında Devane de bulunan evimizin tam karşısında bulunan eski adıyla 27 Mayıs İlkokulunda başladım. Birinci sınıf öğretmenimiz Rahmetli Fazlı Demiral'dan ilk harfi öğrendik. Osman Hoşgör, Nurdane Şeker veAbidin Topçu İlkokul Öğretmenlerimizdi. Hepsini saygıyla anıyorum. İlkokulda okul müsamerelerinde şiir okur, piyeslerde oynardım. Bu etkinlikler tiyatroyu bana çok sevdirdi. İlkokul sonrası oynamadım ama çok iyi bir tiyatro izleyicisi oldum.

İlkokulla birlikte Çalışma hayatınada 7 yaşında başladım. Kimin yanında derseniz Çorum'un en iyi ustalarından olan kundura ve ayakkabı imalatçısı olan dayım Sabo KunduraRıfat Köse'nin dükkânı vardı yeni kadınlar hamamı sokağında. O zamanlar tüm çocuklar okul

tatillerinde bir esnafın yanında çalışırlardı hafta sonları ya da yaz tatillerinde. Bizde o şekilde başladık hangi dükkânın çırağı olduğunuz önemli değil tüm arastanın çırağı oluyorsunuz. Bütün ustalara saygı duyup onların verdiği görevleri yerine getirmeye çalışıyorsunuz. Dayımdan dolayı gelen müşterilerin ayakkabılarını boyayarak ve dayımın verdiği 2,5 TL haftalık bir de ayakkabı sipariş edenlerin verdiği bahşişlerle aile bütçesine katkı sağlardık. Bu işlerden ve derslerden vakit kalırsa okul bahçelerinde futbol oynardıkama babamızdan gizli olarak.

1976 Yılında Endüstri Meslek Lisesinde Torna Tesviye bölümüne başladım. Lise seçimini yaparken Endüstri Meslek Lisesine o zamanlar sınavla giriş yapılıyordu. Ben kazandım çoğu arkadaşım kazanamadı ya da sınava girmediler. Onlar Atatürk Lisesine gittiler. Bitirip akademik kariyerlerini yaparken Endüstri Meslek Lisesinin meslek derslerinin çok olması, düz lise ile meslek lisesi derslerinin aynı olmaması nedeniyle birçok arkadaşım gibi bende üniversiteyi kazanamadım. Çalışma hayatını tercih ettik.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

1972 yılında Atatürk Ortaokuluna başladım. Birinci sınıfını Atatürk Lisesinde geri kalanını mevcut yerinde tamamladım. Ancak ortaokul yıllarında spor yapma isteğimiz çok arttı ama babam izin vermiyor, derslerimin aksayacağı ve özellikle ayakkabılarımızın eskiyeceğini düşünerek. Fakat o yaşlarda kaçamak yaparak oynuyorduk. O zamanlar şimdiki gibi semt sahaları olmadığı gibi okul bahçelerinde basketbol potaları da yoktu. Sadece futbol oynardık. Bazen de Bekteşin Çayır'da oynardık. Çayırın çevresi sebze meyve bahçeleri olduğu için namı değer Çopur Bekçi izin verirse tabi ki futbol topu alamazdık, ortaklaşa plastik top alırdık. Okul bahçesinin yanında bulunan Nesibe ninenin bahçesine top kaçarsa topumuzu keserdi çok üzülürdük. Sahaya büyükler gelince sahayı hemen boşaltırdık kimler derseniz Rahmetli (balıkçı) Pele Metin, Rahmi Çavuş, Uğur Yılmaz Ağabeyler, Nadir Abi, Tevfik Zencirci, Recep, İsmail Öztunakardeşler ve arkadaşları bunlar 27 Mayıs Okulu bahçesinde ve Bekteşin Çayır'da mahalle maçları oynarlar, bizde kaçan topları getirir ve izlerdik. Bazen kavga, dövüş çıktığı da olurdu.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Selim hocanın abisi Ömer Sümer'in işlettiği As 75 Bilardo Salonu ve Belediye İş Merkezinin bodrum katında Masa Tenisi vardı. Ücret karşılığında arkadaşlarla oynamaya başladık. Aynı zamanda okul kantininde de bir masa vardı. Orada da ücret karşılığı oynuyoruz top kırılırsa ücretini ödemek şartıyla. Bir masada Atatürk Spor Salonunda var ama raket ve topunuzu kendiniz götürmek şartıyla ve salon görevlileri izin verirse. Bir gün birkaç arkadaş basketbol oynamak için çok yalvardık ama bizi salona sokmadılar o yıllarda Atatürk Spor Salonu dışında başka yerde basketbol potası olan saha yoktu diyebiliriz.

Masa tenisine yoğun zaman ayırmamızdan dolayı ortaokul ikinci sınıfta matematik ve Türkçe derslerini veremediğim için 1 dönem kaybım oldu. Sadece 2 dersi takip ettim. Haftada bir iki gün okula gittiğim için çok boşluğum oldu. Aynı okuldan arkadaşlarım İbrahim Başbölük, Bekir Tümtürk, Hakkı Eraslan, Mehmet Yazıcı ile buluşup masa tenisi

oynardık. Bu arkadaşlarımız ve Ahmet Daldal, Mahmut Torun, Mehmet Aşıla, İsmet Balak ve birçok arkadaşımızla Bahri Göktürk abi diye birisinin ortaokul seviyesinde oyuncu aradığını duyduk ve ilk antrenmanımızı Bahri abiyle yaptık diyebiliriz. Futbol antrenörü değildi ama iyi bir yöneticiydi. Sonra da Osmancık Sporda lisansımız çıktı. Spor ayakkabısı olmayanlar birbirimizle değişerek oynardık. İlk ve ortaokul yıllarımızda okullar arası maçlar oynanmazdı ya da bizim haberimiz olmazdı.

Bu dönemde dayımın dükkân komşusu Leyla Tuhafiye sahibi Mehmet Çoban abi yanında çalışmamı istedi ve bende kabul edip başladım. Bu işe başlamam hayatımın dönüm noktasıydı diyebilirim. Çünkü alışverişi; bir malı kaça alıp kaça satılır? Müşteriye nasıl hitap edilir? İstekleri nedir? Orada öğrendim. Mağazamızda olmayan çeşitleri not eder Mehmetabi İstanbul'a gittiğinde almasını söylerdim. Eski bisikletini de tamir ettirip veresiyeleri toplamam ve okula gidip gelmem için bana verdiğinde çok sevinmiştim. Liseye geçtikten sonra dersler hem sabah hem öğle sonları olduğu için Leyla Tuhafiyede sadece cumartesi günleri çalışıyordum.

Mahalleden arkadaşlarımız tuğla kiremit fabrikalarında çalışıyordu. Fabrikanın işçi ücretleri haftalıkla kıyaslayınca çok fazlaydıama işi ağırdı, para cazip geldi. Bende tuğla-kiremit fabrikalarına başladım. İlk Yüksel Kiremit daha sonra Bıyıkoğlu Kiremitte yaz tatillerinde çalıştım. Bıyıkoğlu'nun çavuşu rahmetli Rahmi Abi'ye rica ettik okullar açıkken bile birkaç gün okula gitmeyebiliriz derdik. O da sağ olsun arkadaşlarla birlikte haber ederdi. Bir iki gün çalışınca bir aylık el harçlığımız çıkardı. Rahmi çavuş bizleri çok sevdiği için kışın bize avans verir yazın tahsil ederdi.

Lise yıllarında YSE Spor'da futbol antrenmanlarına başladık. Antrenmanlarımızı Ahmet Kaynak, Kâmil İdikut ve Enver abi yaptırırdı. Ama maç günleri büyük ağabeyler gelirdi. Forma kapanın elinde kalırdı. Yaş olarak küçük olduğumuz için maçlarda oynayamazdık ama düzenli olarak antrenmanlara devam ederdim.

Masa tenisi oynamaya AS 75 de devamettik. Bir ara Albayrak İlkokulunda Beden Eğitimi Öğretmeni olan Cemalettin Hoşgör hocamızla çalıştık. O dönem Tuncay, spor mağaza sahibi rahmetli Tuncay Bayşu abiden arkadaşım Bekir Tümtürk ile birlikte Butterfly marka raket aldık. Taksit taksit ödemek üzere ama ödeyemedik 6 ay sonra yaptığımız ödemeleri geri almak üzere raketleri iade ettik.

Yine lise yıllarında beden eğitimi öğretmenimiz İzzet Yıkan Hocamız okul basketbol takımı kurulacağını söyledi. Birkaç antrenmana katıldıkdaha sonra katılım olmadı. Futbolda bizden daha iyi oyuncular vardı; sınıf arkadaşım Yalçın Keleş çok yetenekliydi. Çorumspor'da profesyonel oldu. Eskişehirspor'da oynadı. Nihat Kahveci ayarında oyuncu idi. Çok isabetli şutları vardı. Okul takım idmanlarında kaleye 2 kaleci geçerdi ama yine de gol atardı. Ülkemiz futbolu adına çabuk sönen bir yıldız oldu diyebiliriz. Okul futbol takımıyla metal işleri öğretmeni rahmetli Şevket Kurt Hocamız ilgilenirdi. Bir gün okul antrenmanında Yalçın Keleş Çorumspor'un antrenman ve maç programının yoğun olduğunu bu yüzden okul takımında oynamak istemediğini söyleyince Şevket Hoca okul izin vermez ise kulüp takımında oynayamazsın hatırlatmasını yaparak oynamasını sağladı. Ben ve arkadaşlarım masa tenisi branşında Endüstri Meslek Lisesini temsil ettik.

Yine lise yıllarımızda ülkemiz basketbolu adına dönüm noktasıydı diyebiliriz. 1978 yılında Beyaz Gölge adında basketbol dizisi başladı. Dizide çok sevdiğimiz karakterler vardı. Bunlardan bir tanesi Coach Kan Revers karakterini canlandıran KenHoward. Onun sayesinde herkes gibi bizlerde basketbolu sevme şansı yakaladık. Dizideki koçun görevi sadece basketbol takımını idare etmek değil, sporcuların sosyal yaşantılarını düzenlemek, ailelerindeki sıkıntıları çözmelerine yardımcı olmak veya sigara ve madde bağımlısı olmalarını engelleyerek örnek davranışlar sergilemekti. Dizide sporcular kendilerinin çok iyi basketbol oynadıkları bir döneme geldiklerini düşünüyorlar ve koç bunun üzerine eksiklerini görmeleri için Harlem Basketbol gösteri takımını özel maça çağırıyor. Harlem gösteri takımına karşı maçta aldıkları yenilgi sonucu çoğu sporcu basketbolu bırakma aşamasına geliyor. 1978-1981 yılları arasında severek izlediğimiz bu dizi sayesinde Türkiye'de de yavaş yavaş semt sahaları, okul bahçelerinde basketbol potaları yapıldı. Çocuklar üçe üç basketbol oynamaya başladı.

Ortaokulun son yıllarında Gençlerbirliği Spor Kulüp Başkanı Kasap Mehmet Yalçınabiyle tanışma fırsatımız oldu. Hâlâ çok samimi görüşüyoruz. Kendisinden çok iyi şeyler öğrendik. O yıllarda As 75 Bilardo salonunu da devraldı. Birçok spor organizasyonunu izleme, tartışma ve toplanma yerimiz AS 75 oldu diyebiliriz. Bugün sportif ve sosyal anlamda bir başarımız varsa mutlaka Kasap Mehmet Abininkatkısı vardır. Kendisine çok teşekkür ediyorum.

1978 yılında Bahri Göktürk abi, Anadolu Gençlik diye bir özel kulüp kurdu. Çorum ilçe takımlarıyla, Amasya, Merzifon ve Suluova ile maçlar yapardık. Şimdi düşünüyorum da o takımlarla nasıl iletişime geçilirdi şimdiki gibi telefon yok iletişim çok zordu. Dönüşte mutlaka havuzlu bir kaplıca tercih edilir Hamamözü veya Terziköy gibi. Çok eğlenceli geçerdi. Rahmetle anıyorum, Kasap Ahmet takımın iyi oyuncularındandı. 2 yıl böyle devam etti. Sonraki yıllarda arkadaşların üniversiteye gitmelerinden dolayı oluşum devam etmedi. Ama hala Anadolu Gençlik etkinlikleri ve Bahri Abinin iletişim başarısı konuşulur.

Ortaokulda yanında çalıştığım Mehmet Çoban abimin Kanarya Tuhafiyesinde 1979 yılında yeniden çalışmaya başladım. Askere gidene kadar çalıştım, yoğun bir işimiz vardı. Bu dönemde çok spor yaptığımı söyleyemem. Ancak AS 75 de masa tenisi oynamaya devam ettim. Gençlerbirliği Spor Kulübü futbolcusu Kenan Yücel ve diğer arkadaşlarla kıran kırana maçlar yapardık.

Resmi kurum da çalışmayı hiç düşünmedim mağaza tezgahtarlığını çok seviyordum. Hala rüyalarıma giriyor. 1987 yılında Gençlik Spor İl Müdürlüğüne personel alınacağını duyduk. İşin adı spor olmasaydı kesinlikle mağaza tezgâhtarlığını tercih ederdim. Neyse arkadaşım İbrahim Başbölükile müracaat ettik ve kazandık. Çocukluk, okul, takım ve asker arkadaşımla aynı kurumda çalışacak olmaktan çok mutluyduk.1987'nin Eylül ayında memur olarak işe başladık. Müdürümüz Talat Kutsal tarafından Hür Karadağ'ın şefliğini yaptığı spor servisinde çalışmamız istendi ve başladık. Kendimizi geliştirmek adına daktilo kursu ve hertürlü etkinliğe katıldık. Daha öncesinde sporla alakalı olmamızdan dolayı hiç zorluk çekmedik. Öncesinde yapılan spor organizasyonlarına oyuncu ve seyirci olarak katılırken bundan sonraki dönemde spor faaliyetlerini düzenleyen kurum da çalışmanın da spor yapmak kadar önemli olduğunu gördük.

Biz işe girdikten sonra 1988'de ilk açılan Basketbol Hakemlik Kursuna katılarak başarılı olduk. Bizden daha tecrübeli aynı zamanda Müdürümüz Talat Kutsal, şefimiz Hür Karadağ, Şube Müdürlerimiz Faruk Zahir, Metin Kırış, rahmetli Judocu Yılmaz Gül, basketbol il temsilcisi Yusuf Çilingir ağabeyler tecrübelerini bizle paylaştılar. Bu bizimdaha çabuk gelişmemizi sağladı. Hakemlik adına çok şeyler öğrendik çok kısa sürede. Özellikle basketbol hakemliğini geliştirerek federasyon tarafından il dışı faaliyetlerde görevlendirilmeye başladım. Basketbolun yanısıra voleybol, hentbol, halter, atletizm, atıcılık ve masa tenisi branşlarında hakem kurslarına katılarak başarılı oldum. Okul ve kulüp maçlarında görev yaptım. İzci liderlik kursuna da katıldım. İzci lideri olarak resmi görev yapmadım ama bu kursta öğrendiklerim birçok alanda faydalı oldu. Spor servisinde çalışırken il dışında müsabakalara katılacak olan basketbol, futbol, voleybol, güreş, judo ve masa tenisi kafilelerine yöneticilik yaptım bu görevlerin şu faydasını gördüm; benzer organizasyonlar Çorum'a verildiğinde edindiğimiz tecrübeler ışığında daha iyisini yapmaya çalıştım. Örneğin; ilimize verilen grup, yarı final ve Türkiye Şampiyonalarının teknik toplantılarını ilimizin 3-4-5 yıldızlı otellerinin salonlarında yaparak dışarıdan gelen kafilelere otellerin tanıtımını yaparak kafilelerin konaklamaları sağlanıyordu.

1988 yılında Futbol Federasyonu tarafından Çorum'da açılan amatör futbol antrenör kursuna katıldık ve başarılı olduk. Kazım Türesin hocamızın nezaretinde kurs 15 gün sürdü. Gençlik Spor İl Müdürlüğünde görevli Spor Akademisi mezunu Futbol Antrenörleri Selim Sümer ve Halit Sıkı ağabeylerimizde kursta bizlere yardımcı oldular. Biz antrenör olduktan sonra Selim ve Halit abi Mersin de 10-15 gün sürecek antrenör seminerine gidecekler ama çok ciddi bir katılımı olan Futbol Spor Okulu vardı. Antrenmanların aksamaması için beni uygun görmüşler hocalarımız gelene kadar bilgimiz dâhilinde onları eğitmeye çalıştım. Çok keyif aldım bu tür organizasyonlarda görev almam her geçen gün beni adım, adım antrenörlüğe götürüyordu.

1992 yılında Türkiye Basketbol Federasyonu Başkanlığına Seçilen Turgay Demirel, İstanbul Abdi İpekçi Spor Salonundail temsilcileriyle toplantı yapmıştı. Toplantıda eski basketbolcu ve milli takım kaptanı Efe Aydan da vardı. Çorum'dan da ben katıldım. Çorum basketbolu hakkında bilgiler verirken Federasyondan beklentilerimizi söyledim ve dönüşte il müdürümüz Talat Kutsal'a da kapsamlı bir rapor sunarak bundan sonraki süreçte neler yapabilirimi düşündüm ve basketbolda söz sahibi olmak Basketbol Federasyonu yetkilileri ile iletişim halinde olmak için ildeki potansiyeli ortaya çıkartmanın, organizasyonlar yaparak sporu geliştirmenin, sporcu yetiştirmenin yolu antrenörlükten geçiyor diyerek 1992 yılında Eskişehir'de açılan basketbol antrenör kursuna katılarak başarılı oldum.
1993 yılında uzun oyuncularımızdan Özcan Kuşçu'yu Anadolu Efes ve Ülkerspor'a göstermek için İstanbul'a gittik. Aydın Örs hocamız Anadolu Efes'de, Çetin Yılmaz hocamız da Ülkerspor'da çalışıyorlardı. İlk kez bire bir tanışıp görüştüğümüz A takım antrenörü olmanın yanında mükemmel insanların mütevazı ve sevecen tavırları beni çok etkilemişti. Hala görüşüyoruz.

İlk işimiz ilimizdeki beden eğitimi öğretmenleri ile temasa geçerek okul ve kulüp iş birliğinin önemini vurgulayarak bazı ilkokul, ortaokul ve lise basketbol kız ve erkek takımlarında antrenörlük ve yöneticilik yaparak altyapı kulüp takımlarının oluşmasını sağlamaya çalıştık.

O zamanlar basketbol şubesi olan amatör kulüp var ama antrenör yok ve sporcuları yoktu. Özellikle minik, küçük, yıldız ve genç sporcuları bir kulüp adına A-B-C-D takımları kurarak resmi kulüp maçları oynamaya başladık. Bazen beden eğitimi öğretmenlerinden destek alarak bazen de sahanın ortasında durarak sporcuları yönetmeye çalışıyordum. Şampiyon olan takımın kadrosunu fazla bozmadan Bölge Şampiyonasına gelemeyen sporcularımızın yerine diğer takımlardan takviyeler yaparak kulüpler arası turnuvalara katılmaya başladık. Yaz aylarında ise Gençlik ve Spor İl Müdürlüğünün açmış olduğu basketbol yaz okullarına gelen sporcuları önce yaş grupları sonra da seviye grupları yaparak antrenmanlar yaptırıyordum. Bu sporcular içerisinde spora yatkın olanlarını okullar açılınca beden eğitimi öğretmenlerine isimlerini vererek okul takımlarında oynamalarını sağlıyordum. O zamanlar Anadolu Liseleri 7 yıldı.

Bu sistemin spora çok faydası oluyordu. İlkokullardan sınavla Anadolu Liselerine gelen çalışkan ve zeki çocuklar sporda da çok başarılı oluyorlardı. Hem ortaokullar hem de liseler arası il birinciliği müsabakalarında kız ve erkek takımları olarak birçok şampiyonluklar alırken gittiğimiz gruplarda yarı finallere yükselme başarısı gösterdiler. Anadolu lisesini çalıştırdığım dönemde bunu canlı yaşadım ve sportif başarının yanı sıra akademik kariyerlerinde de çok başarılı oldular. Şu an içlerinde birçoğu doktor, mühendis, avukat, hâkim, savcı veya büyük işletmelerde yöneticilik yapanlar var. Anadolu Lisesi mezunu olup da üniversite kazanamayan sporcumuz yoktu diyebilirim. Tek sıkıntı lise son sınıf öğrencisi olan sporcularımız üniversite sınavı nedeniyle antrenman ve maçlara gelmezlerdi. Mesela; kulakları çınlasın Raşad diye takılırdık. Esmer uzun boylu Sedat Sığırcı isimli sporcumuz, lise sondayken açık açık söyledi; hocam, ben antrenmanlara ve maçlara gelemem, ders çalışacağım diye izin istedi. Tabi hakkını da verdi Trabzon'da yöneticilik okudu. Şu anda Ankara'da büyük bir halı fabrikasının genel müdürü olarak görev yapıyor. Sporu bırakarak üniversiteye giden diğer bir sporcumuzla ise Ordu'dayken rahatsızlık nedeniyle hastaneden randevu alacağım sırada karşılaştım. Doktorların isimlerine bakarken orada daha önce bizim başarılı sporcularımızdan olan Selen Uslu'nun Göğüs Hastalıkları Uzmanı olduğunu gördüm. Bu beni ziyadesiyle mutlu etti birlikte eski anıları yâd ederek sohbet ettik.

O yıllarda Basketbolu geliştirmek adına resmi müsabakaların yanı sıra özel turnuvalar düzenleyerek daha çok maç oynanmasını planlardık. Okullar Eylül ayında açılınca okul maçlarına katılacak kız ve erkek okulların belli olmasından sonra okul maçlarından önce beden eğitimi öğretmenleriyle iş birliği yaparak Cumhuriyet Kupası-Atatürk Kupası-Egemenlik Kupası ve Gençlik Kupası adı altında özel turnuvalar düzenleyerek okullar arası maçlar başlamadan hazırlıklarını yaparlardı. Birde 19 Mayıs Bayramı sonrası ilkokulların bahçelerinde sınıflar arası maçlar yaparak şampiyon takımlar kupa ile ödüllendirilirdi.

Atatürk Lisesinin, Gençlik Spor Müdürlüğü Spor Tesislerine yakın olmasından dolayı spor salonumuzun müsait olmadığı günlerde Atatürk Lisesi Spor Salonundan çok faydalanırdık. Dönemin okul müdürü Ahmet Güngör Hocamızın çok desteklerini gördük, bir kez daha çok teşekkür ediyoruz. Bu destekler her geçen gün başarıya dönüşüyor, ilgiyi artırıyor, kamuoyundan olumlu tepkiler gelmeye devam ediyordu. Bende bu arada basketbol federasyonunun eğitim seminerlerine kademe yükseltmek için kurslara katılmaya devam ediyordum. 1997'nin şubat ayında il karması olarak 1983-84-85 jenerasyonuyla Eskişehir'e

il karmaları turnuvasına katıldık. Bazı sporcularımızın ilk kez katılacağı bir organizasyondu. Çok başarılı oldu sporcularımız ve kendilerine güvenleri geldi. Benzer turnuvalara katılmak için çok çalışıyorlardı. Bende özellikle yaz okullarının başlamasına yakın büyük kulüplerimize TOFAŞ-Anadolu Efes, Ülkerspor-Tuborg Pilsner ve Daçka'ya ilimiz basketbolu hakkında mektuplar yazarak ziyaret ederek destekler istiyordum. Top, forma, antrenmanlarda kullanacağımız yazılı ve görsel çalışma örnekleri gibi. Bu isteklerimiz karşılıksız kalmadı ilk olarak Ülkerspor ve TOFAŞ sporve daha sonra diğer kulüplerimizdengelen top ve formaları sporcularımıza vererek çalışmalarımız daha düzenli hale geldi. Dokümanları da ilimizdeki Basketbol takımı çıkaran beden eğitimi öğretmenleriyle paylaşarak ilimizde basketbol hızla gelişiyor. Aynı yıl TOFAŞSpor'un davetlisi olarak Bursa'ya davet edilerek antrenör eğitim çalışmalarına katıldım.

1998 yılında Masa Tenisi Federasyonu tarafından Ankara'da açılan Masa Tenisi 2.kademe antrenör kursuna katıldım ve başarılı oldum ama basketbolun yoğunluğu nedeniyle çok vakit ayıramadım çok sevdiğim branş olmasından dolayı katılmıştım,

1998-99 yılının yaz spor okulları açılışında basketbola çok yoğun katılım oldu ve Çorum gazetelerinde "Gençlerin Gözdesi Basketbol", "Basketbola Yoğun İlgi" gibi başlıklar atmaları bizleri daha çok motive ediyor ve çok çalışıyorduk. 1998 yaz spor okullarına 300 sporcu katılarak neredeyse rekor kırdık. Futbolu bile sayı olarak geride bırakarak yaptığımız çalışmaları federasyona ve altyapıya önem veren kulüplere an be an bilgiler verdik. Artık Basketbol Federasyonu ve diğer kulüplerin üst düzey yöneticileriyle temaslara geçerek ortak çalışmalar yapmaya başladık. Aynı yıl TBF tarafından ODTÜ de düzenlenen ve Amerikalı koçların eğitim vereceği Five Star Yaz Kampına 5 sporcumuzla birlikte katıldık. Türkiye'nin çeşitli illerinden 300'ün üzerinde sporcu ve 50'ye yakın antrenör katıldı. Her geçen gün sporcularımız gelişiyordu. Bununla birlikte sporcularımıza teklifler de gelmeye başlamıştı. Sporcularımızla katıldığımız her organizasyonun değerlendirmesini yaparak ileriki yıllarda daha büyük organizasyonları Çorum'da yapmak ve büyük kulüplerin alt yapılarına oyuncular vererek millî takımlara yükselmelerini sağlamak için çok çalışmamız gerektiğini söylerdim. Aynı zamanda bu organizasyonlar neden Çorum'da yapılmasın diye düşünürdüm.

2000 yılında Murat Çalışkan, Taner Hanecioğlu, Abdurrahman Türker ve Murat Saat hocalarımızın Çorum'da göreve başlamaları ilimiz basketbolu adına çok önemli gelişmeydi. Basketbol oynamış dört antrenör arkadaşımızın desteklerini çok gördük. Murat Çalışkan ve Taner hocamız ortaokullarda, Abdurrahman ve Murat Saat hocalarımızda lisede görev yapıyor olmaları da başarılarımızı etkileyen faktörlerdendi. Hep dua ederdim Allah'a birlikteliğimiz bozulmasın nazar değmesin diye.

2000 yılında Basketbol Yıldız Milli takım kampına çağrılan 1987 doğumlu 1.95 boyunda olan Ali Gökmen; kamp da gösterdiği başarı sonucu basketbol yorumcusu Mehmet Baturalp'in televizyonda Basketbol Panorama programında Ali Gökmen hakkında övgü dolu sözler söylemesi üzerine İzmir'de bulunan TroyPilsner Kulübü alt yapısına eğitim bursu alarak transfer oldu. Fenerbahçe ve OyakRenault da talip olmuştu.

Yine 2000 yılında 1993 doğumlu 1,98 boyundaki sporcumuz Mehmet Duran 2. lig takımlarından İstanbul Emlak Bank Spor kulübüne transfer oldu. Sporcumuzun tüm masrafları Emlak Bank tarafından karşılanacak ve maaş da almak şartıyla anlaşmıştı. 2001 yılında daha çok sporcuya ulaşmak için TOFAŞ Spor Kulübü Başkanı Efe Aydan'ın onayı ile TOFAŞ Çorum Basketbol Okulunu açarak birçok sporcuya eğitimler verilerek ilimizin okul ve kulüp takımlarında oynamaları sağlandı. 2002 yılı başlarında Basketbol Federasyonu tarafından İstanbul dışında Türkiye'nin çeşitli illerinde 12 Dev Adam Basketbol Okulları (12 DABO) açılmaya başlandı. Bizler biraz uzaktan takip ediyorduk, TOFAŞ'da mı kalsak 12 DABO'ya mı geçsek diye... Antrenör arkadaşlarımızla Abdurrahman Türker, Murat Saat, Murat Çalışkan ve Taner Hanecioğlutoplantılar yaparak 2002 yılında 12 Dev Adam Basketbol Okullarını Çorum'a açmaya karar verdik. Böylelikle zaten var olan basketbol potansiyelinidaha da artırmış olduk. Öyle zamanlar oldu ki çalışacak saha bulamadık. Çorum 12 DABO veli ve sporcularımızla 2002 yılı Ramazan Bayramı'nda Huzur Evini ziyaret ederek orada ikamet eden yaşlılarımıza torun sevgisi yaşatmak ve sporcularımızın manevi yönden gelişimlerini sağlamaya çalışıyorduk. Bunu gelenek haline getirip Ramazan ve Kurban Bayramlarının Arife günlerinde ziyaretlerimizi devam ettirdik.

Şubat 2003 yılında Çorum 12 DABO olarak İstanbul'da 12 DABO Yarı Yıl Türkiye Şampiyonasına davet edildik. 8 Takımın katıldığı turnuvada Türkiye 3.sü olduk ilk kez Abdi İpekçi Spor Salonunda Anadolu'dan gelen sporcular basketbol oynama keyfine vardılar. Abdi İpekçiye ilk kez giren sporcularımız yüksekten bakınca potaları kısa gördüler ve şunu söylediler; "Biz de merak ediyorduk herkes neden kolay smaç basıyor diye meğerse potaları kısaymış". Hatta şunu diyen sporcularımızda oldu"kolay smaç basmak için hocam bu potalardan Çorum'a da alsak". Daha sonrasporcularımız A Milli Takım oyuncuları, antrenörleri ve yöneticileriyle tanışma fırsatı buldular. Maçların yanı sıra kültürel gezilere katılarak çok keyifli bir etkinlik yaşadılar.

Daha önce belirttiğim gibi Çorum olarak hep özlemini duyduğumuz büyük organizasyonları Çorum'a nasıl alırız hayallerimiz gerçek olmaya başlıyordu. 2003 yılının mart ayında oynanacak olan Türkiye Kupası Yarı Finallerinin Çorum'da oynanması için Spor İl Müdürümüz Fikret Şahin, İl Temsilcisi Sami Şahin ve biz antrenörlerin gayretleri ve ısrarımız üzerine Basketbol Federasyonu organizasyonu Çorum'a verdi ama hala tereddütleri vardı. Galatasaray, Darüşşafaka, Maltepe Üniversitesi gibi büyük kolej takımlarının katıldığı turnuvanın sonunda NTV spor yorumcusu Mehmet Baturalp (Batur abi) NTV de birçok spor yazarı da yazılı basında Çorum'a övgüler yağdırdılar.

2004 Mayıs ayında 12 Dev Adam Basketbol Okulları Kuzey Grubu müsabakaları Çorum'da yapıldı. Şampiyon olarak haziran ayında İstanbul'da düzenlenen Türkiye Şampiyonasında finaldeKıbrıs'a kaybederek ikinci olduk. 2003'te 3. olduğumuz şampiyonada bir yıl sonra finalde kaybederek 2.olduk ve birbir hedeflerimize ilerliyorduk. Başarılı maçlar oynayan Çorum 12DABO kafilesi olaraktüm otoritelerden tam not alarak yolumuza devam ettik. Milli takım antrenörüTanjevic'de takımımıza yakın ilgi gösterenlerdendi.

Kurucu üyelerinin tamamı velilerimizden oluşan Basketbol İhtisas SporKulübünü 2005 yılında kurduk. Yetişen sporcularımızı kulübümüz bünyesinde toplayıp lisanslayarak

müsabakalara katılmalarını sağladık. Çorum'dan ilk kez bir takım EBBL Bölgesel Lig müsabakalarına katıldı. Daha sonraki yıllarda maddi imkânsızlıklar nedeniyle katılamadık. 2005 yılında Ankara da düzenlenen 12 DABO CumhuriyetKupası Şenliklerine katılarak turnuvanın akşamlarında yapılan değerlendirme toplantılarında A Milli Takım menajeri rahmetli Doğan Hakyemezabimize şunu sordum; ülkemizde milli takımlar yıldız kategorisinden başlıyor, Anadolu'da yetenekli uzun bir oyuncumuz var diyelim seçmelere gittiğinde özellikle İstanbul'dan gelen çok maç oynamış haftada 7-8 antrenman yapmış sporcuların gerisinde kalıyorlar. Neden Türkiye'nin küçük milli takımı yok? deyince; Hakyemez abimizden "Avrupa da karşılığı yok" cevabını aldım. Ben de olmak zorun da değil, bizde şunu yapalım; örneğin 1993-94 doğumlular Yıldız A'daoynuyorsa, 1995-96-97 doğumlularla daYıldız B Milli Takımını oluşturalım orada oynasınlar hem gelişimlerine de katkı sağlar diye öneride bulundum. Böylelikle 2006 yılında Yıldız B Milli Takım seçmeleri başladı.

2005 yılında Çorum ASGD tarafından düzenlenen yılın spor değerleri 2005 Yılın En Başarılı Antrenörü seçildim. Yaptığımız çalışmaları ödüllendiren Amatör Spor Gazetecileri Derneği yöneticilerine teşekkür ediyorum. Çok mutlu olmuştum.

2006 yılında dolu dolu geçti diyebiliriz. Çalışmalarımız aralıksız sürerken basketbol Federasyonu başkanlığının tüm üst düzey yöneticileriyle yapılan görüşmeler her geçen gün olumlu neticeler vermeye başlıyordu. En yetkili ağızlardan Çorum'un bir basketbol kenti olduğunu, her türlü organizasyonun başarıyla altından kalkabileceğini yerel ve ulusal basında söylüyorlardı. 1998 yılında Ankara ODTÜ'de katıldığımızFive Star Basketbol Kampının bir benzeri olan Mavi Jeans Yaz Basketbol Kampını Çorum'da düzenledik. Ancak bu organizasyonun Çorum'a verilmesi için 1 kapalı spor salonu ve yürüyüş mesafesinde 7 tane açık basketbol sahası istiyorlardı. İlk bakışta mümkün gözükmüyor gibi duruyordu. Federasyon genel sekreteri Ali Özsoy ile İstanbul'da görüşmeler yaptık.

Çorum'da fiziki şartların yerine getirilmesi halinde olabileceğini söyledi. Hazırlıklı gitmiştim fizibilite çalışmalarını Sayın Özsoy'a sunarak organizasyonu almanın sevinciyle Çorum'a döndüm ve belirlediğimiz alan olan Anadolu Öğretmen Lisesi'nin bahçesinesahalar yapılacaktı. O dönemin Belediye Başkan Yardımcısı Saim Balcı ve Atölye şefi MiktatBey gerekli destekleri bize vererek işlerimizin yoluna girmesinde katkıda bulundu.

Ağustos ayında yapılacak organizasyon için 2006 yılınınmayıs ayında sahaların tamamına yakını bitmişti. Federasyondan yurt içi faaliyetleri direktörü Emin Balcı ve yardımcısı Kıvanç Ayvalıoğlu çalışmaları yerinde görmek için Çorum'a geldiler ve çok memnun ayrıldılar. Sadece sahalar mı hazır olan; 300 öğrencinin konaklaması 3 öğün yemeği de kredi yurtlar tarafından organize edilecekti. Federasyon bu organizasyonu çok önemsiyordu çünkü 4 Amerikalı 30 Türk Koç ve 300 sporcugelecekti. Bizlerde ayrıntı ve detaylara çokça önem vermiştik. Çünkü inanın 1998 yılından beri Çorum'a alabilmek için uğraş verdiğimiz bir organizasyondu. Şükürler olsunÇorum olarak başarıyla tamamladık. Basında çıkan haberler; "Bu Onur Çorum'un", "Dört Dörtlük Bir Kamp"gibi başlıklar arşivlerimizde hala yerini koruyor.

Temaslarımız neticesinde yıllardır hayalini kurduğumuz Milli Takım Kampınıda Çorum'a vermeleri için Yıldız Milli Takım Menajeri Mehmet Döğüşkenabimizide ikna etmiştik. Bu kampı da Çorum'da yapacak olmanın heyecanını yaşadık. Federasyon, Mavi JeansKampı bitmeden Yıldız Milli Takım Kampını da Çorum'a vermişti. Yıldız Milli Takım Menajeri Mehmet Döğüşken, antrenörlerMustafa Derin ve İlker Salman hocalarımızda Çorum'dan çok memnun ayrıldılar. Kamp bitiminde; "Çorum'un Fahri Elçisiyim", "Çorum Daha Büyük Organizeleri Hak Ediyor" gibi başlılar gazetelerde yer alan haberlerin birkaçı.

2008 Yılı 12 DABO Kış Dönemi Açılışını Çorum'da yaptık. O zaman Turan Atlamaz Belediye Başkanımız, sağ olsun çok da sahip çıktı organizasyona. Salona mehteri getirerek açılış toplantımızda de tarihi marşlar söyleyerek sporcuları coşturdular. Efe Aydan ve Coşkun Teziç'i Çorum'a davet ederek çocuk ve spor konulu bir panel hazırlayıp, sporcularımızla sohbet etmelerini sağladık.

Basketbola yoğun ilgi devam ediyordu GSİM'nin açmış olduğu 2008 Yaz Basketbol Okulu çalışmalarına yoğun katılım neticesinde "Basketbol, Futbolu Solladı" haber başlıklarıyla çıkan yerel gazeteler çalışmalarımızı kamuoyuna sunarak bizlere en büyük destek vermiş oluyorlardı. Bu arada gönderdiğimiz her bilgiyi belgeyi haber haline getirerek kamuoyuna duyuran yerel basın mensuplarına teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Sayın Valimiz Mustafa Toprak ile birlikte TBF Başkanı Turgay Demirel'i İstanbul'da ziyaret ederek Türkiye Kupası Finallerini ilin en yetkili ağzındanTBF'nin en yetkilisinden istendi ve heyecanla TBF'den gelecek haberi beklemeye başladık. Bu arada 12 DABO'da Eğitim çalışmalarına devam ediyor Amerikalı Koçlar eşliğinde Anadolu turuna çıkıyorlardı. Çorum'a da uğradıklarındaAmerikalı Koç Koniela, Çorum 12 DABO sporcularına eğitimler vermişti. Sporcularımız açısındançok verimli bir çalışma oldu. Bizde Çorum 12 DABO olarak almış oldukları eğitimleri sahaya yansıtmak ve maç tecrübelerini artırmak için özel turnuvalar düzenlemeye çalışıyorduk. O dönem Konya'ya atanan Spor İl Müdürümüz Haşim Eğer'in davetlisi olarak Konya'ya gittik ve özel maçlar oynayıp tarihi yerleri gezen sporcularımızın başarıları her geçen gün artıyordu.

Yaptığımız temaslar sonuç vermeye devam ediyordu Galatasaray, Beşiktaş, Ted Koleji ve Darüşşafaka'nın katılacağı Teknosa Türkiye Kupası 3-8 Ekim 2008 tarihlerinde Çorum'da mücadele edecek olmaları bir anda tüm kamuoyunun ilgisini çekerken herkes Galatasaray-Beşiktaş derbisini izleyebilmek için programlar yapmaya başladılar. Şampiyonanın teknik toplantısı Veli Paşa Konağında yapıldı. Sayın Valimiz Mustafa Toprak'ın "Çorum Son Zamanlarda Sportif Etkinliklerle Dikkat Çekiyor" sözleri manşet olmuştu. Yaptığımız çalışmaların birçoğu Çorum'da ilklerin yaşanmasına sebep oluyordu. Çorum'da tarihi gün Atatürk Spor Salonu Galatasaray-Beşiktaş derbisine ev sahipliği yaptı. Birçok kişi salona giremedi 2000 kişinin izlediği bir maçtı.

Turnuva sonrasında çok olumlu tepkiler aldık emeği geçen Valimiz Mustafa Toprak, Vali Yardımcısı ZülkarninÖztürk, Belediye Başkanı Turan Atlamaz, İş İnsanları Uğur Barlık ve Fikret Bilal'in yanı sıra desteklerini esirgemeyen herkese teşekkür ediyoruz. Turnuvanın değerlendirme toplantısında artık hedefimizin Türkiye Kupası Finali, Cumhurbaşkanlığı

Kupası ve daha büyük organizasyonları düzenlemeyi hedefledik Avrupa'dan takımların gelmesi için çalışmalarımızı başlattık. TBF Eğitim Kurulu başkanı Prof. Dr. Yaşar Sevim'den sözünü aldığımız 1. Kademe Basketbol Antrenör Kursunu açmak için hazırlıklara başladık. 2009 Ocak ayında yapmış olduğumuz değerlendirme toplantısında 2008 de başarılı bir sezon geçirmenin mutluluğunu yaşarken 2009 sezonunun hedeflerini belirleyerek işe koyulduk. TBF Eğitim Kurulu Başkanı Yaşar Sevim hocamızın ilimizde ihtiyaç duyduğumuz 1. Kademe Antrenör Kursunu açılacak ve bizzat kendisinin geleceğini söylediğinde çok sevinmiştik. Bizde heyecanla duyurular yaparak kursun açılması için çalışmaları başlattık. Ancak 2009 Şubat ayının ilk haftasında Yaşar Sevim hocamızı kaybettik çok üzülmüştük çok değerli bir akademisyeni ve şahsiyeti kaybetmenin üzüntüsünü yaşadık.

2009 yılı 12 DABO Kuzey Grubu maçları Düzce'de yapıldı. Yine namağlup olarak Türkiye Şampiyonasına katılma hakkını elde ettik. Antalya'da yapılan Türkiye Şampiyonasında beşinci olduk. Şampiyona dönüşü geleneksel olarak düzenlediğimiz veli ve sporcularımızın katıldığı kahvaltıda Valimiz Mustafa Toprak, sporcularımızı başarı belgesiyle ödüllendirdi ve "basketteki alt yapı futboldan daha iyi" diyerek başarılı çalışmalarından dolayı İl Temsilcisi Yaşar Yılmaz ve diğer antrenörlereteşekkür etti. Ardından da "futbol da oluşturulamayan alt yapı baskette oluşturuldu" cümlesini ekleyerek biz çalışanları çok sevindirmenin yanında çokça daonurlandırıyordu tabii ki. Yine her alanda destekçimiz, aynı zamanda sporcu velimiz de olan Vali Yardımcımız Fatih Damatlar'ın Silifke Kaymakamı olarak atanmasından dolayı milli takım forması hediye ederek şükranlarımızı sunarak sevgiyle uğurlamıştık.

2010 yılında Çorum yine altın çağını yaşadı diyebiliriz. Sezon öncesi belirttiğimiz gibi 2010 yılının daha yoğun geçeceğini tahmin edebiliyorduk. 2010 yılı faaliyet programı açıklandığında mart ayında 5 organizasyon verildiği duyuruldu. TBF tarafından milli sporcularımız Uğur Dokuyan ve Nazlıcan Ölçek milli takımlara çağrılmaya devam ediyorlardı. Şubat ayında UPS Spor Koordinatörü Semra Demirer Hocamız ile ortaklaşa düzenlediğimiz UPS CUP 1 Turnuvası 1-5 Şubat tarihleri arasında Çorum 12 DABO, DAÇKA, UPS ve Başkent 34 takımlarının katıldığı turnuvada 3 takımı da yenerek şampiyon olduk. Bu turnuvada ve diğer illere gittiğimiz de mutlaka Çorumlu hemşerilerimizi davet ederdik. Onlar da maçlarımızı izlerdi.

Mesela İstanbul'a gittiğimizde Fatih Kaymakamı Hasan Karakaş abimiz bizlere çok yardımcı oldu. Abdi İpekçi'ye geldi, maçımızı izledi. Ayasofya, Yerebatan Sarnıcı gibi tarihi yerleri rehber eşliğinde gezmemizi sağladı. Sporcularımızı makamında ağırlayarak ikramlarda bulundu. Yine Beşiktaş Kaymakamı Sadettin Yücel de Dolmabahçe Sarayını rehber eşliğinde gezmemizi sağladı. Yine İTÜ de görev yapan eski Bayındırlık Bakanı hemşerimiz Prof. Dr. Ahmet Samsunlu (Rahmetle anıyoruz) abimizi de davet ettik sporcularımıza güzel öğütler vererek katkı sağladı.

12 DABO Sporcularımızın gelişimi için yarıyıl, yaz ve kış dönemlerinde minik, küçük, yıldız A-B-C takımları kurarak sporcularımızın teknik gelişimlerini sağlıyorduk. Yoğunluktan dolayı birkaç yıl ara verdiğimiz Sokak Basketbolunu Belediyenin sponsorluğunda yeniden başlatmıştık ve 14 takımın katılımıyla tamamlanmıştı.

Farklı zamanlarda görüştüğümüz özel maçlar yaptığımız DAÇKA, UPS Genç takımlarını Çorum'a davet ederek kamp yapmalarını ve iki takımda Çorum'dan oluşturularak 4'lü turnuva düzenlenmesi sağlanmıştı.

2010 yılının 23 Nisan bayramı kutlama etkinlikleri vesilesiyle Ankara da bir turnuva düzenleyerek farklı bir organizasyon yapmak istedik. Ankara'daki basketbol antrenörü arkadaşlarımızı arayarak tarih belirledik. Organizasyonun tamamını biz yapıyorduk spor salonundan tutunda turnuvanın programı ve yedek salonundan tutunda ödülüne kadar bizler programlıyorduk. Yedek salon diyorum çünkü salonda problem çıktı son gün maçlarımızı Nevzat Ayaz Anadolu Lisesi Spor Salonunda oynadık çok önemliydi burası. Ankara'da Küçük takımlar olarak Çorum 12 DABO, Ankara Türk Telekom, Ankara Üniversitesi ve Ankara TOFAŞSPOR takımları katıldılar.

O zaman Ankara'nın en büyük salonu olan Atatürk Spor Salonunda maçlarımızı oynadık ve şampiyon olduk. Ödül töreni sonrasında TelekomTakım MenajeriAhmet Arif Bey bizlere şunu söyledi; "hocam bizleri çok mahcup ettiniz Çorum'dan Ankara'yı organize ettiniz, kupa bile getirmişsiniz, dileyin ben den ne dilersiniz" dedi. Biz de ne dileyelim organizasyon deyince "kurban olsun hocam" dedi ve sezonu bitirelim haziran ayında görüşürüz diyerek ayrıldık.

Çorum'a dönünce arkadaşlarla istişare ederek bir öncekiyıl Kayseri'de düzenledikleri yabancı takımlarında katıldığı turnuvanın ikincisini Telekom Cup II'yi Çorum'da yapalım dedik. Haziran ayının son haftası randevulaşarak Murat Çalışkan ile Ankara'ya gittim ve talebimizi ilettik. Hemen kabul etti ve isteklerini sıraladı. Çorum'a dönünce spor salonunun görüntülerini, konaklama imkânlarını ve turnuvayı istediğimizi belirten bir yazı istediler. Turnuvanın tüm masrafları Türk Telekom tarafından karşılanacaktı. Sevinçle Çorum'a döndük ancak tüm çabalarımıza rağmen yazıyı yazdıramadık. Turnuvaya kimler geliyordu derseniz Türk Telekom, Beşiktaş, Zalgiris, Vefriga, ÇSK, Olimpiyacos. Konuşmamızın bir bölümünde bahsetmiştim hedeflerimizin Avrupa çapında organizeler olduğunu söylemiştim. Ucundan yakaladık ama bir şekilde engellendive turnuva Samsun'a verildi. Biz de Samsun'da mahzun gözlerle izledik. Maalesef ki pek ilginin de olduğu söylenemezdi.

Türk Telekom Menajeri Ahmet Arif Bey, Samsun'da şunu söyledi Yaşar Hocam size sözüm var bu yıl Çorum'a mutlaka bir organizasyon vereceğim. Sezon öncesi Anadolu Cup 1 Turnuvasını Çorum'dan başlatalım dedi ve Türk Telekom, Aliağa Petkim, Antalya BŞB, Mersin BŞB takımlarının katılımıyla Eylül ayının ilk haftasında Çorum 'da başarıyla düzenledik. Telekom'un şampiyonluğu ile sonuçlanan Turnuvanın teknik toplantısında Ahmet Arif Bey alınmayan turnuvaya atıfta bulunarak bu turnuvanın adı gönlümüzde Yaşar Yılmaz Cup 1 ama resmi olarak Anadolu Cup 1 diyerek tekrar gönlümüzü almış oldu.

2010 Yılının Mayıs ayında Diyarbakır'a tayini çıkan Sayın Valimiz Mustafa Toprak'ın ilimizden ayrılışı bizleri çok üzdü, hiç beklemediğimiz bir haberdi. Bize her türlü alanda yardımcı olan, imkân sağlayan Sayın Valimize desteklerinde ötürü teşekkür ederek uğurladık. Yaptığımız görüşmelerde sporun birleştirici yanını değerlendirerek 1 Ocak 2011 Yılında Sayın Valimiz bizi Diyarbakır'a davet etti. Diyarbakır basketbol okullarıyla özel

maçlar yaptık ve Valimiz bizleri en üst düzey şekilde ağırlayarak bizleri son derece mutlu etti. Çorum'dan ayrılmasına rağmen yardım ve desteklerini her zaman hissettik. Ağustos 2010 yılında yine her zaman bizlere destek olan Garnizon Komutamız Albay Eyüp Bölük'ün de Ankara'ya tayini çıkması aynı şekilde bizleri derinden üzdü.

2009-2010 Mart-Nisan aylarında 2 yarı final 3 bölge şampiyonası organize ettik ve 6. turnuvayı oynatamadık. Yine bir rekora imza atarak yerel liglerde 450 maç oynatarak Çorum ilinin basketbol alt yapısının gelişmesine çok büyük katkılar sağlamış olmamıza rağmen 3 yıldır yürütmekte olduğum Basketbol il temsilciliği görevinden alındım.
Aynı yıl almış olduğumuz bir başka organizasyon; Kulüpler Arası Erkekler Süper Lige Yükselme Final Müsabakaları her türlü hazırlıklar yapıldı. Federasyon programı açıkladığı gün Üniversiteler Arası Halk Oyunları ile aynı tarihlere denk geliyor diye bu çok emek vererek Çorum'a kazandırdığımız bir organize daha ret edildi ve Yozgat'a verildi. Üniversite yönetimi başka salonda yapmak istemedi. Ben de bizzat İstanbul'a giderek TBF Genel Sekreteri Ali Özsoy'a durumu anlattım. Federasyonda tarih değiştiremeyince gitti turnuva Yozgat'a. Bu tür organizasyonları geri çevirmek çok hoş karşılanmıyor. Çünkü 6 ay önceden program yapılıyor bir gün ileri geri aldığınız zaman birçok aksaklıklar çıkıyor. Çok zorlandık turnuvanın geri iade edilmesini ifade etmekte. Çok üzüldük camia olarak.

2010 Yılının Eylül ayında 12 DABO antrenörleri olarak 8 yıldır başarıyla yürüttüğümüz ve Türkiye'nin en iyi basketbol okulları olmasını sağlayan antrenörleri olmamıza rağmen beklenmedik bir şekilde görevlerimize son verildi. Dünyanın sonu değildi tabii ki. Bizde kendilerine teşekkür ettik ve 1 Kasım 2010 itibariyle Fenerbahçe Basketbol Okullarını Çorum'a açarak çalışmalarımızı devam ettirdik.

Çorum Fenerbahçe Basketbol Okulları olarak ilk turnuvamızı Diyarbakır Valisi Mustafa Toprak'ın davetlisi olarak katıldığımız özel turnuvayla adımızı duyurmaya başladık. 30-31 Aralık ve 1 Ocak 2012 yılının ilk gününe Diyarbakır da girdik. Valimiz sporcularımızla sabah kahvaltısı ve akşam yemeklerinde beraberdi. Aynı zamanda maçlarımızı da beraber izledik. Çorum'dayken çalışmalarımızı yakından takip ettiği için hatta kızı çalışmalara katıldığı için sporcularımızın takım arkadaşıydı. Diyarbakır 12 DABO antrenörü Çetin Hoca'da maçı izlerken birkaç kez "bizim oyuncular" deyince Valimiz bana dönerek; "siz çalışmaları bıraktınız mı?" diye sordu. 12 DABO'daki sporcularımızın tamamını Fenerbahçe'ye devrettiğimizi söyledik. Daha sonra ise Valimiz Diyarbakır'ın tarihi yerlerini gezmemiz içinde servis görevlendirilmiş her şey çok güzeldi.

2011 sezon başında yapmış olduğumuz toplantıda 2011 yılının 2010'dan daha verimli geçeceğini ve daha çok organizasyonlara katılacağımızı planlayarak çalışmalarımıza başladık. Basketbol İhtisas Spor Kulübümüz minik küçük yıldız ve genç takımlarda il birincisi olduk. Ardından bölge şampiyonalarında başarıyla ilimizi temsil ettik.

2011 Yılı ara tatilinde çeşitli etkinliklere katılmak ve özel maçlar yapmak için bir grup sporcumuzla İstanbul'a gittik. Fenerbahçe TV'de İsmet Badem'in konuğu olduk. İstanbul'da özel maçlarda başarılı olan sporcularımız basketbol adamlarından olumlu notlar alıyorlardı. Özellikle Diyarbakır'a gitmemizden çok etkilenmiş ki her yerde anlatırdı.

2011 Temmuz ayında Fenerbahçe Basketbol Okullarının düzenlemiş olduğu Şile'de yapılan Basketbol Yaz Kampına katıldık. Sporcularımız hem tatil yaptılar hem basketbol eğitimi aldılar. Dönüşte sporcularımız Kız Kulesi'nde hemşerimiz Hatice Pepe'nin misafiri oldular ve kuleyi gezdiler.

2011 Ağustos ayında 1 antrenör 6 sporcumuz Mavi Jeans Basketbol Kampına katıldılar. Antrenörümüz Merve Yılmaz kamptaki başarısından dolayı Amerikalı Koçlar tarafından ödüllendirildi.

2011 Yılında da milli sporcularımız Uğur Dokuyan ve Nazlıcan Ölçek milli takım kamplarına davet ediliyor ve her geçen gün başarı grafikleri yükseliyordu.

Çorum'da basketbol alt yapısında yetişip üniversite kazanıp giden sporcularımız 2011 Mayıs ayında takımlarıyla birlikte Çorum'a gelerek Üniversiteler Arası Süper Lig'e yükselme maçlarına katıldılar. Merve Yılmaz, İbrahim Erten ve Erman Sürek hatırladıklarım.

2012 yılı hedeflerimiz içerisinde sporcu sayımızı her geçen gün arttırmak ve sporcularımıza daha iyi eğitimler vermek için antrenörlerimiz dönem dönem gelişim seminerlerine katılarak teknik anlamda eğitimler alarak sporcularına aktardılar.

Sporcularımızın bilgi ve görsel gelişimlerini sağlamak için Ankara ve İstanbul'da Fenerbahçe'nin Lig ve EuroLeague maçlarını izlemelerini sağladık. Yine bu yıl 1999 doğumlu sporcumuz Bahar Uysak'ı, Ankara Ted Koleji'ne transfer ederek oyuncu ihracımız aralıksız devam etti.

2013 Yılı hedeflerimiz arasında yine sporcularımızın gelişimi için her türlü çalışmalar ve araştırmalar yapılarak özellikle yakın illerdeki spor okullarıyla özel turnuvalar düzenleyerek sporcularımızın gelişimi hızlandırdık.

Yine yaptığımız temaslar neticesinde Anadolu Efes ile görüşerek ilimize 200 adet top istedik sağ olsunlar gönderdiler. Bizde bu topları okullarımıza dağıtarak öğrencilerimizin basketbol oynamalarını sağladık.

2014 Yılı özellikle il dışı organizasyonlara ağırlık verilerek yaptığımız programlar neticesinde Fenerbahçe Spor Kulübü tesislerinin gezilmesi ve özel turnuvalara katılarak sporcularımızın gelişimlerine katkı sağlamaya devam ediyorduk. Katıldığımız turnuvalarda ve FB All Star maçlarında sporcularımız dikkat çekmeye başlamışlardı.

Bir önceki sezon olduğu gibi 2015 yılı hedeflerimizde de daha çok sporcuya eğitim vermek için çalışmalarımızı aralıksız sürdürdük.

2014-2015 Fenerbahçe Spor Okulları Koordinatörlüğü tarafından yapılan değerlendirmede Çorum Fenerbahçe Basketbol Okulu, Türkiye genelinde sezonun en başarılı spor okulu seçilerek plaket ile ödüllendirilmişti.

2016 Yılındaki Ana Lig Yıldızlar Basketbol Türkiye Şampiyonasında hedeflediğimiz ilk 4 içerisinde yer almak için var gücümüzle çalıştık. Bununda ödülünü çok çalışarak Çanakkale'de düzenlenen Ana Lig Yıldızlar Türkiye Şampiyonasını 5. bitirerek aldık. Bu sporcularımızı okul-kulüp iş birliğinin canlı örneklerini sergileyerek Çorum Özel Bahçeşehir Kolejinden burs alarak eğitimlerine devam ettiler ve 4 yıl boyunca okullar ve kulüpler arası maçlarında şampiyonluklar yaşadılar.

Biz aynı zamanda her daim sporcularımızın dürüst, çalışkan paylaşan yardımlaşan saygılı ve vatanımıza, milletimize faydalı bireyler yetiştirmek için var gücümüzle çalıştık. Veli ve sporcularımızın katıldığı kahvaltı ve akşam yemekleri düzenleyerek birlikte yiyip içerek doğru alışkanlıklar kazanmaları için çok çalışıyorduk. Birçok velimizden olumlu görüşler geliyordu. %100 başarılı olduk demek yanlış olur ama %75-80 başardık diyebilirim. Okul salonlarımızda kütüphaneler oluşturularak sporcularımızın kitap okumaları teşvik edilmiş özellikle yaz okullarında en az haftada bir kitap okumalarını ve özetini bize getirerek dönem sonunda madalya ve çeşitli hediyelerle ödüllendiriyorduk.

Ayrıca dönem dönem veli ve sporcularımızı ÇorumHalk Kütüphanelerine üye yapılarak kitap okumaları teşvik ediyorduk. Yine okumuş oldukları kitapları spor salonumuza getirerek kitap değişimi yapmalarını, fazla kitaplarını da ihtiyaç sahibi okullara teslim ettirerek paylaşmayı da öğretiyorduk.

Deplasmana gittiğimizde maç programımızı aksatmadan ilk fırsatta Yaşlılar yurdu ziyareti, sinema, tiyatro ve tarihi yerlerin gezilmesini sağlardık. İlimize gelen devlet tiyatrolarına veli ve sporcularımızla birlikte oyunlar izleyip imkânlar ölçüsünde sanatçılarla yemekte bir araya gelerek Hitit Medeniyetini anlatan bakır tablolar ve diğer hediyeleri vererek, sohbet ederek sporun yanına sanatı da koyarak izleyici olarak da olsa sanatın yanında olmamız gerektiğini vurgulardık.

Semih Sergen, Füsun ve Faruk Günuğur ve Rüştü Asyalıgibi çok ünlü sanatçıları izleme fırsatı bulduk.

2017 Yılında Çorum Fenerbahçe Basketbol Okulu'ndan 2004 doğumluElif Dila Bayrak, Ankara Çankaya Üniversitesi'ne eğitim bursu karşılığında transfer oldu.
2018 Yılı yine sporcularımız çalışmalarını aralıksız sürdürdü. Fenerbahçe Basketbol Okulları Koordinatörlüğü tarafından her yıl düzenli olarak yapılan denetimlerde de başarılı görülerek takdir toplamaya devam etti.

Fenerbahçe basketbol okullarının All Star organizasyonuna davet edildik. Gitmeden önce Başkan Ali Koç'a mektup yazarak görüşmek istediğimizi aynı zamanda sporcularımızın ileriki yıllarda meslek seçimi yaparken Kariyer Planlaması ile ilgili bir sunum yapılabilir mi? diye talebimizi ilettik. Anında karşılık buldu ve İstanbul NakkaştepedekiKoç Holding binasını gezdik, öğle yemeği yedik. Sonrasında Ali Koç'un asistanlarından Koç Holdingin kurucusu Rahmetli Vehbi Koç'un Ankara'daki bakkal dükkânından bugüne kadarki süreçte neler yaptığını anlatan 1,5 saatlik bir sunum izledik.

23 Nisan şenlikleri içerisinde avmde basketbol yarışmaları düzenleyerek basketbolun her alanda oynanabileceğine dikkat çekerek geleneksel olarak her yılın 23 Nisan günü benzeri organizasyonlar yaparak çalışmalarımızı sürdürdük.

36. Hitit Fuar ve Festivali bünyesinde Belediyenin sponsorluğunda sokak basketbolu düzenlenmiş olup sporcularımızın gelişimine çok katkı sağlayacağını ön görerek her yıl programlarımız arasına dâhil ettik.

2019 Yılında, Çorum'da yetişip Ankara Çankaya Üniversitesine transfer olan Elif Dila Bayrak, yıldız milli takım kampına davet edildi.

Antrenörler olarak Fenerbahçe ve Anadolu Efes'in Euroligmaçlarını izlemek için İstanbul'a giderdik. Son gittiğimiz maç Anadolu Efes- Fenerbahçe maçıydı.

Birkaç gün önce gitmiştik.3 ay öncesinden Fenerbahçe Basketbol Şubesiyle görüşmelere başladık. Obradoviç'in antrenmanını izlemekti amacımız. Neyseki maçtan 1 gün öncehaber geldi; izleyebilirsiniz diye çok sevinmiştik. Ama ne disiplin... Telefon kapatılacak...Kendi aranızda konuşmak, görüntü ses kaydı almak yasak ama çok keyifliydi antrenmandan çok önce gidip diğer yetkililerle sohbet edip Ülker Araena'da basketbol oynama fırsatı bulduk. Ve günün anısına hatıra fotoğrafı çektirdik. Tabii ki Çorum Leblebisi İkramında da bulunduk. Her yıl olduğu gibi 2020 Yılında da yerel liglere katılarak tüm kategorilerde şampiyon olan takımlarımızda yer alan sporcularımız için çeşitli kulüp alt yapılarıyla görüşülerek transfer olmaları için çaba harcandı. Ankara Çankaya Üniversitesi'ne transfer olan Elif Dila Bayrak A takım idmanlarına çıkıyordu. Basketbol Gençler Liginin gözde oyuncularından olmayı başardı. Amerika'ya oyuncu transfer eden menajerlerinin dikkatini çekmeye başladı.

Malum 2021 tüm dünya bulaşıcı bir hastalık olan Covid-19'un etkisi altında çareler aranıyor, aşılar, ilaçlar ve maskeler üretiliyor, sokağa çıkma yasaklarına rağmen çok insan kayıpları yaşanıyordu. Mesai arkadaşımız Judocu Yılmaz Gül abimize ve ebediyete intikal edenlere Allah tan rahme diliyoruz. Ben de 16 gün Ankara GATA'da tedavi görerek süreci yoğun yaşayanlardanım. Sokağa çıkma yasağı olduğu günlerde evden çevrimiçi programlar yaparak sporcularımızla iletişim halinde olduk.

2022 Yılı temmuz ayında Elif Dila Bayrak, Amerika'nın Kadınlar 1. Lig Takımlarından Kaliforniya temsilcisi State Fresno Basketbol'a transfer oldu. Çok çabuk uyum sağlayarak derslerini ve basketbol çalışmalarını başarıyla yürütüyor.

22 Ocak 2023 tarihinde yapılan jübile ile aktif antrenörlüğü bırakarak 16 Mart 2023'de emekli oldum.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi? Sizde İz Bırakan Antrenör Kimlerdi?

Lise yıllarında kulüp antrenörümüz çok saygı duyduğumuz abimiz Ayçin Kul, Kültürspor'la anlaştı. Yıl 1978-1979 sezonu olabilir. Bizlerde burada antrenmanlara başladık. Her yönüyle mükemmel bir insandı. Her yerde bizlere sahip çıkardı. Antrenman olmadığı günlerde

Uysal Kırtasiye üzerinde Set Kahvesi vardı. Orada bizimle oturur, sohbet ederdi. Evlerde televizyon yoktu. Maç izler gazete okur hatta tavla ve satranç oynardık. Bugün başarımız varsa Ayçin abiden almış olduğumuz eğitimin sayesindedir. O dönem öğrencilerin kahvelere girmesi yasaktı. Polisler tarafından denetimler yapılırdı. Polisler geldiğinde onlar benim sporcularım dokunmayın onlara derdi. Benim yanımda yanlış yapmazlar ama buraya gelmelerini engellersek ücra köşelerde daha kötü alışkanlıklar edinirler diyerek polisleri ikna ederdi. Emekleri için teşekkür ediyorum.
Futbol antrenörleri Selim Sümer ve Halit Sıkı da örnek aldığım ağabeylerimdi. Çok sistemli ve programlı çalışırlardı. O dönemlerde Çorumspor'dada görev yaptılar.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Yetiştirdiğimiz sporcuların düzgün yetişip iş güç sahibi olmaları; gittiğiniz hastanede doktor, bankada müdür, fabrikada yönetici, adliyede avukat, hâkim, savcı, inşaatta mühendis, kamuda vali, kaymakam, okullarda beden eğitimi öğretmeni, spor salonlarında hakem, antrenör ve yönetici olarak görmek aslında ödüllerin en büyüğü diyebilirim.

2005 yılında almış olduğumuz bir ödül var. Çorum Amatör Spor Gazeteciler Derneği tarafından verilen. "Yılın Spor Adamı" ödülü. Daha sonra 2015 yılında Fenerbahçe Spor Okullarından almış olduğumuz "En İyi Spor Okulu Ödülü", 2016 yılındaki en üst düzey dediğimizTürkiye Milli Olimpiyat Komitesi tarafından verilen ödül "Fair-PlayÖdülü". Bu ödülü alma sebebim sporcuları geliştirmek, sosyal aktivelerde bulunmaları, sporu sadece sahada değilde bir yaşamın parçası haline getirmek. Biz bu ödülü aldığımız zaman çok mutlu olduk. Çünkü beklemediğimiz bir ödüldü. Herkesin yapması gereken Fair-Play zaten hayat tarzımız olması gerekiyor. Yani hayatın her alanında; sahada centilmence davranmamız gerek hakeme itiraz etmememiz gerek arkadaşlarımıza düzgün iletişim kurup da sokakta yürürken farklı davranmayacağız. Ya da apartmanda, bağımızda, bahçemizde farklıdavranmamalıyız.

Fair-Play hayatımızın bir parçası bir bütünü demek. Beklemediğimiz bir ödüldü. Tabi bunu kategorize etmek, benim için şu önemlidir demek, ayırmak benim için zor. Yine bir arkadaşımızın ailesine sigarayı bıraktırmak, bir engelli kardeşimizi mutlu etmek, huzurevine gidip ziyaret edip bayramda hediyeler vermek, tanıdıkları gitmeyip bizim gitmemiz ya da sporcularımızın okuldaki başarıları bize ödül olmuştur. Zaman zaman basında da çıkıyor ortaokul, lise ve üniversite giriş sınavlarını kazanan sporcularımızın başarılarını değerlendiriyoruz. Çocuklarımız kazanmış, istediği mesleğe atanmış. Böyle sporcular bizi ödüllendirmiş oluyorlar.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Serhat Dikmen geliyor aklıma. 1988 kuşağından iyi oyuncularından bir tanesiydi. Bugün liglerde isminden bahsedilen oyuncu olurdu, eğer ki seçildiği Yıldız Milli Takım Kamplarına katılsaydı. Babası izin vermediği için gidemedi. O Dönem Atatürk Lisesi-Anadolu Lisesi çekişmesi vardı. Yine bir final maçında attığı sayıyla bir sayı gerideydik. Atatürk Lisesi hücum faul yapınca top bize geçti. 5-6 saniye var maçın bitmesine. Mola alarak şunu

söyledik; -Serhat'ı 3 kişi tutuyordu- "son topu biz kullanacağız" dedim. Bütün oyuncuların sakin olmalarını söyleyip Serhat'adeğilde boştaki arkadaşına pas verinki şansını o denesin dedim. Çünkü Serhat'ın topu alma şansı yok. Ya faul yapacaklar ya başka bir şey. Neticede Osman Sinan diye bir arkadaşımız aldığı topu çembere attı ve son saniye basketiyle maçı kazandık. Atatürk Lisesinin Okulun müdürü Ahmet Güngör hocam; "bu maçıda kaybettik, sana seneye antrenörlük teklif edecektim" dedi.

Allah'tan AbdurrahmanHocaAtatürk Lisesine gelmişti. Ben de bırakamazdım zaten çünkü Anadolu Lisesinde çok emekleri olan bir antrenördüm. Serhat, şimdi Türk Telekom'da idari menajerlik yapıyor. Babası ne kadar yasaklasa da yine basketbol sporuna hizmet ederek hayatını sürdürüyor. Bir ziyaretimizde yardımcı antrenörlerle sohbet ederken şunu söylediler maç oynanırken Serhat'a formayı giydir sür sahaya sahadakilerden geri kalmaz dediler. Çok yetenekli oyuncu, bizlere çok maçkazandırdı. Kalitelisaygılı bir insan, çevresine de sürekli yardımcı oluyor.

Yine Mehmet Duran diye 1983 doğumlu bir oyuncumuz vardı. Liseyi bitirdikten sonra Anadolu Lisesi çıkışlı olup da üniversiteyi kazanamayan oyunculardan bir tanesiydi. Ciddi şekilde basketbol sevdalısı çocuklardan bir tanesiydi. Her boş vaktinde basketbol oynayan ve antrenmanlara katılan bir oyuncumuzdu. Arkadaşları ve çevresi tarafından çok sevilirdi.

Antrenörlük hayatım boyunca hiçbir sporcumda yanılmadım. Nereye teklif etmişsek mutlaka bir karşılığını bulduk yani. Hatta bir gün Efe Aydan beni aradı. Merzifon'dan bir sporcu gelmek istiyor ama önce bir senin bakmanı istiyorum dedi.

Davet ettik, baktık çocuğa. Sonrasında Efe abiye rapor ettik, özelliklerini söyledik. Abi biz özelliklerini söyledik ama bir de sizin görmenizi istiyoruz dedik.TOFAŞ'a gidip bizim söylediklerimizle örtüşen şeyler görünceEfe abibana; "Seni o bölgenin koordinatörü yapsak, oyuncu baksan" dedi. Abi işimiz çok biz o kadar yoğunuz ki hafta sonu da çalışıyoruz. O zaman arabam yok, ehliyetim bile yoktu. Oğlumdan sonra aldım ben ehliyeti. Dedim ki; hadi Amasya'ya gidelim oyuncuya bakalım falan yakın yerler olabilir ama genel anlamda yapabileceğim bir şey olmadığı için o görevide kabul edemedim. Mehmet Turan gittiğinde ilk Emlak Bank'a transfer oldu 2.lig takımıydı. Orada da oynadı. Sonra antrenörlüğü seçti. Yanılmıyorsam Japonya'da antrenörlük deneyimi oldu. Ondan sonra Türkiye'ye geldi. İstanbul'un büyük takımlarının alt yapılarında Antrenörlük yapıyor. Şu anda Esenler Belediyesinde Basketbol Antrenörlüğü yapıyor.

Nazlıcan Ölçek ve Erman Sürek Darüşşafaka'ya transfer oldu. Elif Dila Bayrak, TED Kolejine transfer oldu. Genel olarak saydığım oyuncular süperlig takımlarında oynadılar. Darüşşafaka 2008 yılında Çorum'a geldiğinde hocayla görüştük. Erman'ın bizden gittiğini söyleyince "abi neden gittiğini söylemedin, Ben Erman'ı da kadroya alır gelirdim" dedi. Çorum için farklı bir hava oluşurdu dedi. Tabi biz o zaman kadroya girme şansı yok gibi düşünüyorduk. Belki bir oyuncunun yerine getirebilirmiş tabi biz onu geç öğrendik. Üzüldük o dönem. Üst düzey oyuncularımız bunlardı bizim.

Ama yine başka kulüplerde veya üniversitelerde oynayarak hayatını kazanan oyuncularımız oldu. Uğur Dokuyan, Onur Altınok, Erman Sürek, Nazlıcan Ölçek, Emre Ekin, Kaan

Kürkçü gibi çok değerli, unutamadığımız oyuncularımız da basketbol sayesinde hayatlarını kazanmaya başladılar. Onlarda bizim övünç kaynağımız. Hatta bayramlarda arayıp hâl hatır soran oyuncularımız da hala vardır.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Beni en çok etkileyen olaylardan bir tanesi; yaşlı bakım evine ziyaretlerde, bir dokun bir ah işit, kendi özellerini anlatmaları, çocuklara kendilerinin genç yaşlarda yaşadıkları olayları anlatmaları hiç unutamadığım anlardı.

Engelli çocuğun bir tanesine akülü araba hediye edeceğimiz günün öncesinde rüyasında yürüdüğünü görüyor, akülü arabayı kendisine hediye edeceğimizi söylediğimizde "ben bu rüyayı görmüştüm" diyerek çok duygulandı. Ramazan Bayramı öncesiydi. Bayram ziyaretleri yapacağını ve arkadaşlarıyla oyunlar oynayacağını söyleyerek sevincini paylaştı bizlerle.

Sporun içinde de yine bir gün hakemlik yaparken ilkokul maçıydı. İlkokul maçlarında hata da çok oluyor. Bir gün düdük çaldık yine, "çocuk döndü bana dedi ki ne zırt pırt düdük çalıp duruyorsun bırak da bir topumuzu oynayalım" dedi. Küçücük çocuktan böyle bir tepki almak halen güldüğüm komik bir anı olarak kaldı.

Yine 2006-2007 yıllarında gruplar arası küçükler turnuvası vardı. Basketbol İhtisas olarak Murat Çalışkan hocamızlayarı finale gidiyoruz. Orayı geçersek finallere gideceğiz. Organizasyon Yozgat'taydı. Grubun finalinde Zonguldak'a yenildik. TOFAŞ'a transfer olan oyuncularımız Uğur Dokuyan ve Onur Altınok'da oynuyor. İyide bir kadromuz vardı. Biz 1 sayı öndeydik. Son 12 saniye falan kalmıştı top da bizde. Mola aldık. Molada Murat Çalışkan ile birlikte dedik ki; süreyi kullanalım, 5 saniye topu tutma hakkımız var elimizde tutalım, topu hemen yere vurmayalım çünkü süre hemen başlıyor. Bu tarz taktikler verdik. Topu oyuna sokarken hata yaptık, rakip bir sayı öne geçti yine topu çember altına indirdik ama bir türlü sayı yapamadık ve maçı kaybettik. Maçı alsaydık Türkiye Şampiyonasına giden bir ekip olacaktık. Çok üzülmüştük çok…

Onun dışında Zonguldak'ta 12 Dev Adam olarak son yılımızda yarı final maçımızı Zonguldak'la oynuyoruz. Yenersek biz çıkıyoruz 1 sayı gerideyiz. Maçınbitmesine yanılmıyorsam 12 saniye var. 1999'lu Gökberk Demiran'a dedim ki; topu alıp içeriye girip senin bitirmeni istiyoruz. Ve kenardan topu oyuna soktuk. Gökberk içeriye girip süreye bakıp 2 saniye kala basketi yapıyor ve Türkiye Şampiyonasına Alanya'ya gidiyorduk. O zaman çok sevinmiştik. Bizim gibi federasyon yetkileri de var ama organizasyonun Zonguldak'ta yapılması onları da Zonguldaklı yapıyor. Zonguldak'ı destekliyorlar. Rahmetli İsmet Badem abi çok etkilenmişlerdi. Gökberk'i de çok tebrik ettiler, cesaret edip süreye bakıp topu elinden çıkarmasını. Antalya Alanya'da Türkiye 5.si olmamızı sağladı organizasyonda. 12 Dev Adam Basketbol Okuluyla 5. olduk.

Unutamadığım diğer bir anım ise; il karmaları turnuvası için Eskişehir'e maça giderken Sedat Sığırcı'yı Delice'de molada unutmuşuz. Sedat'ta takımın en uzunuydu. Onu da şöyle tespit ettik. Belediye otobüsüyle gidiyoruz. Sağ olsun, Allah rahmet eylesin dönemin

BelediyeBaşkan YardımcısıİhsanOzoluabimiz otobüs konusunda yardımcı oldu bize. Delice'de mola verdik Çocuklar ihtiyaçlarını giderdiler. Yiyecek falan aldılar. Sedat moladan geç dönmüş, takım kaptanına sorduk; kadro tamam deyince bende saymadım açıkçası SedatwalkmaniniBoksör Hikmet vardı ona vermiş. Hikmet yüksek sesle "Sedat,walkmanini al" diye birkaç kez seslenip cevap alamayınca ben de merak ettim. Boksör Hikmet aynı zamanda boksta yapıyordu. "Hocam" dedi."Ne oldu" dedim. "Sedat yok hocam" dedi ve oturdu yerine. Nasıl olur da böyle bir hata yaparız? Şoföre dedik ki; aracı çek bakalım bir benzinliğe. Kırıkkale'ye yaklaşmıştık. O zaman çevre yolu yok. Kırıkkale'deyiz. Kırıkkale'nin sanayinin içinde bir yer var.

Trafik bekliyor orada. Sedat'a işletmenin sahibi demiş ki oğlum hayırdır. Sedat eşofmanlıydı. Sivil kıyafetle seyahatlere çıkmıyorduk. Çocuklar tanınsınlar ya da biz bir kalabalığa girdiğimiz zaman arayıp bulunsunlar diye eşofmanlar giyerlerdi. Sedat diyor ki; beni unuttular, işletme sahibi; oğlum benim aracım var istersen götüreyim yetiştiririm seni diyor. Sedat'ta diyor ki; güvenemedim hocam. Ortaokul talebesi bunlar. Nereye götüreceğini bilemedim diyor. Nasıl olsa beni bulurlar demiş.

Biz trafik polisine işletmenin ismini söyleyince onlar organize olup işletme sahibiyle iletişime geçip otobüse bindirmesini söyleyen polisler Sedat'ı alıp getirdiler. Çok mutlu olmuştuk. Bir daha mı? Tövbe önce kaptan sayacak sonra da ben sayıp sporcuların tamam olduğundan emin olmadan hareket etmedik.3 gün süren turnuvanın dönüş sabahıkalktık ki diz boyu kar vardı. Kurban yadaRamazan Bayramı arefesiydi. Ertesi gün bayram olması nedeniyle yavaş yavaş Çorum'a ulaştık. Öyle bir anımız oldu oyuncu kaybıyla ilgili. Bu da çok endişe verici bir şeydi. Telefon edebileceğimiz bir yerde yoktu yıl 1997 olabilir.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Antrenör olarak; Çorum'daki Ayçin abi. Zaten birçok kişinin de bahsettiği gibi bizde bahsetmiş olduk. Yönetici derseniz de Kasap Mehmet ağabeyimiz, Selim Sümer hocamız ve Halit Sıkı da çok imrendiğimiz ağabeylerimiz. Eğitim yaşantılarında hep birlikte maçlarını seyrettiğimiz ağabeylerimizdi. Antrenör olarak çalışmaya başlayınca onlardan destek aldık ya da onları izleyerek bazı başarıları elde ettik diyebilirim. Spor adamı olarak da Efe Aydanyine Millî Takımda oynadığı dönemde kaptanlığını yapan yine aynı şekilde Avrupa'nın en iyi oyunculardan bir tanesi olup başarılı olan ağabeylerden birisi de Harun Erdenay da aynı şekilde örnek aldığımız kişilerdir. Daha birçok örnekler var ama aklıma geldiği için bunları söylüyorum. Antrenör olarak da yine Aydın Örs, 2001 yılında Avrupa 2.si olmamız ve ondan sonraki süreçte çeşitli kulüpler de Millî Takımızda antrenörlük yapan Aydın Örs Hocamız mesleki açıdan da ayrı bir yeri olan müstesna insanlardan birtanesidir.

Kendisini tanımıyorum ama 12 DABO Eğitim Yayınlarından ulaştığımız Efsane Koç John Wodenbasketbol koçu olmanın yanında bir filozof olarak tanınırdı. Motivasyonun, organizasyonun ve psikolojinin en az teknik bilgi kadar önemli olduğunu, ilke ve prensiplerin önemini anlatan bir kitap çok etkilendim. Kitabı okurken sanki bir ilmihal okumuş gibi hissediyorsunuz. "Allah'tan yol göstermesi ve bereket vermesi için dua edin ve verdiği nimetler için her gün şükredin".

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Sizler gibi birçok dost, çocuk ve sevginin, doğru iletişimin önemini kazandırdı.

Spor bize her şeyden önce ayrıntı ve detaya önem vermeyi, iletişimimizin daha güçlü olması gerektiğini, organizasyonlar içerisinde nasıl yer alacağımızı, bir organizasyonun nasıl yapılacağını, orada nelere dikkat edersek daha başarılı olacağımızıhayattamaddi ve manevi ne elde ettiysek bunun tamamını da spora borçluyuz diyebilirim. Manevi yönden almış olduğumuz ödüller sporcularımızın başarılı olması. Biz bir şeyler yapmışız ki, sizde bunu kayıt altına alalım veya bunu tarihe not düşelim diye çalışma yapıyor olmanız da bir kazanç diye düşünüyorum. Sosyalleşmek, yardımlaşmak ve paylaşmak yani bunlar şu an ki yaşantımızda da devam ediyor. Şu yaşımızda da birçok şeyi paylaşmamız gerektiğini çocuklarımıza anlatırken; israf etmemeleri gerektiğini, zamanı iyi kullanmaları gerektiğini aktarıyoruz. Bizde bunları deneyimlerimizde ve bahsetmiş olduğumuz spor adamlarının tecrübelerinden elde ettiğimiz belge ve bilgilerle, onların tecrübelerini dinleyerek ve katılmış olduğumuz toplantı ve seminerlerde kazandık.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Keşke yapmasaydım dediğim, keşke olabilseydim dediğim şey; belki yeniden dünyaya gelsem Spor Akademisi okumak isterdim. Alaylı olmaktansa okumak isterdim. O zamanlar yönlendirmede azdı. Misal; kızımı elinden tutupBESYO'ya öğrenci hazırlayan Beden Eğitimi Öğretmeni Barış Kılıç hocamıza götürdük. Dedik ki; Merve kızım iyi bir sporcuydu, Barış hocanın eğitimleri sayesinde Ankara Gazi BESYO'yukazandı. İyiki böyle bir karar almışız.

Beden Eğitimi Öğretmeni olan MuratÇalışkan'ın daha küçük yaşlar da tanışıp antrenörü olup şimdiki yaptığımız gibi diğer kulüplerin alt yapılarına tavsiye edebilseydik şimdi Murat'ta isminden çok bahsedilen, hatta ben söylediğim zaman abartı gibi gelse de bugün Fenerbahçe kulübünden NBA'e transfer olan Bogdovanic'le eş değer oyuncu olabileceğini ben söylüyorum. Bugüne kadar hiçbir oyuncuda yanılmadım. Murat Çalışkan, Atatürk Lisesi takımındayken öne çıkmaya başladı. Erzurum BESYO'yu kazandığında keşke şu yapılabilseydi; Kayak ya da Atletizm yapan bir öğrenci, İstanbul, İzmir, Ankara'da BESYO kazandığında öğrencilerin üniversite değişimleri yapılarak yaptıkları sporun coğrafi bölge özelliklerine göre yapılabilseydi.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Tabii ki eskisiyle kıyaslanması mümkün değil ama yapılan okul salonlarının bazılarıda hala yeterli değil.Bu teknolojide daha modern salonlar yapılabilir.

Tesis olarak sadece ilde devletin yapmış olduğu spor salonları vardı. Okulda beden eğitimi derslerini kantinlerde yapardık. Kantindeki masaları kaldırırdık. Eğer beden eğitimi kapalı ortamda yapılacaksa o zamanlardan belki bilirsiniz kasa, minder hareketleri yapamayanlar sınıfı geçemezdi. Amuda kalkamayan,şınav çekemeyen oyuncular bu işi yapamazdı.

Onun faydasını ben askerde çok gördüm. Komando olarak askerliğimizi yaptık. Fiziksel yeteneğiniz yoksa hemen eleme yapıyorlar. Onun için orada bir başarı sağladık.

Eski spor salonu şu an ki Atatürk Spor Salonu dışında başka spor salonu yoktu. Hatta hiçbir aile büyüğümüz elimizden tutup spor salonuna götürmedi. Bak oğlum burada spor yapılıyor, basketbol oynanıyor yada basketbol sahasını görebileceğiniz başka alan yoktu. Okul bahçelerinde de yoktu. Sonraları yapıldı. Bizim Devane'deki Zübeyde Hanım -eski adıyla 27 Mayıs İlkokulun- bahçesine konulan spor malzemelerini kullanmak oynamak yerine çocuklar tepesine çekiçle taşlarla kırmaya başladır. Çünkü oynamayı bilmiyor çocuklar. Sadece futbol hentbol kalelerini koydular sahayı çizdiler falan işte tahterevalliler, kaydıraklar falan. Mahallenin çocukları oynasın diye. Ben şunu da doğru bulmuyorum; onları da tamamen başı boş gelen giden oynasın diye değil de başına bir yönetici koyarak bir tertip düzen sağlanması gerektiğini ya da o aletlerin çok çabuk bozulmaması gerektiğini düşünenlerdenim. Çünkü çok kolay elde edilmiyor, tamiratı da mümkün değil. Malum işte belediye bu tür tamir işleriyle uğraşıyor.

Sonrasında tabi sporcularımızın şu an ki doyum noktasıyla önceki doyum noktası çok farklıydı.O zaman daha az imkân ile yetinebiliyordu insanlar. Daha az şey görmüş olan sporcularımız çoktu. Ama şimdiye geldiğiniz zaman bence şartlar çok fazla ilerledi. İletişim bu hızla devam ederse sizin ulaşabildiğiniz yada sizin elde ettiğiniz bilgilere onlar daha önce ulaşabiliyorlar. Malzeme derseniz bizim 40 yaşımızda giyebildiğimiz markalı kıyafetleri onlar şu anda bebekken giyiyorlar. Çünkü ben torunumdan da biliyorum bir yere gittiğimiz zaman bizde aynı davranışı sergiliyoruz. Spor malzemeleri de böyle ortaklaşa aldığımız toplardan değil de daha çok aileler deri top alıyor çocuklarına plastik beklerken kokar diye.

Hatta bir organizasyon olduğunda yüksek miktarda para verirler çocuklarına, ayakkabılarını alırlarken, hatta marka yarıştırırlar. Yani malzeme ve tesis olarak antrenörlüğe başladığımız zaman spor salonların da yer bulmak kolay değildi. Sabah çok erken yapacaksın ya da akşam çok geç yapacaksın. Sadece bir salon ve bir de faaliyetler var. Çok zorluk çekerdik. Ama şimdi en azından hava iyiyse dışarıda antrenman yapma şansın var. Bu imkânlar sağlandıkça basketbol 1978-1981 yılları arasında gösterilen 'beyaz gölge' dizisinden sonra, 2000'li yıllarda Milli takımdaki başarısının etkisi ile Avrupa temaslarının yapılması, yurtdışı temaslarının yapılarak sadece onları turnuvada değil de turnuva öncesi birbirimizi test etme oylama bu ekonomiyle de alakalı ülke ekonomisiyle. Spor ekonomisinin güçlü olması yada güçlenmesi bunları bir araya getirmek başarıları da birlikte getirir. Hani söylemiştim ya "spor illaki Avrupa şampiyonu olmanız değil" yani o kategoride bulunmanız. İşte bugün Euro Lig'de Anadolu Efes, Fenerbahçe, Galatasaray ve Darüşşafaka bunların katıldığı organizasyonlarda ne yapıyoruzsonuçta? Fenerbahçe'de nereden baksan 4 tane Final Four oynar. Yani oşeyin içerisinde bulunabilmek de tabi ki tesislerle, malzemeyle doğru orantılı. Bizim zamanımızda birtane maç topu olurdu.

Yine altına eklenecek bir şey daha anlatayım; bir tane maç topumuz var deri top bir yerden elimize geçmiş ya da bir ağabeyimiz hediye etmiş. Amasya'ya maça gittik. Amasya'daki salonda biliyorsunuz alttan üfle toplar bodruma gidiyor. Maç bitti, bir tane topumuz var diğer topların hepsi naylon. Hakem bizim maç topuyla oynatmak zorunda kaldı. Çünkü diğer rakipte de yoktop. Biz 12 tane oyuncu bir tane ben 13 bir tane idareci 14 bir de şoför 15 kişi gözümüz hep topun üstünde ama 1995-96 yılları büyükler kategorisi top kayboldu

sahada. Herkes birbirine soruyor, ya arkadaş yarım saat çıkmadıkbiz salondan topu bulacağız diye. Ya bir tane topumuz var zaten hani. Sonraki yıllarda görüşmelerimizde bulamadık o topu. Öğrendik ki havalandırmadan aşağıya gitmiş o şekilde bir topumuz kayboldu ama çocuğumuzu arar gibi aradık yani yarım saat bir saat ama şimdi öyle olmuyor. Çok önemli değil, alınır, bulunur deniliyor. Ama önceden almak çok zordu. Benim spor yaptığım dönemde hiç kramponum olmadı, hep kadroya giremeyen arkadaşlar arasında büyük gelir, küçük gelir demeden giydik. Kendime ait bir raketim olmadı. Yetişkin seviyeye gelene kadar bisikletim olmadı. Şimdi arabam var hiç keyif almıyorum. Bir haftadır da binmiyorum arabama.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışında spor izlemeyi seviyoruz, görsel anlamda internet yayınlarını takip ediyoruz. İşte ufak bir bağımız var, orada bağbahçe işlerinden arta kalan zamanlarda ailemizle vakit geçirmeyi çok önemsiyoruz. Tabi ne kadar başarılıyız onuda çocuklara sormak lazım yani aile ile vakit geçirme işinde çok dabaşarılıolduğumusöylemiyorlar.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Sporla ilgili John Wander'ın kitabından alıntılar yaparak bahsetmek gerekirse; dersler hiçbir zaman spora engel olmadı.24 saatlik zaman dilimi içerisinde spora belli bir vakit ayırmak gerektiğini, uyku gibiyemek gibi tuvalet ihtiyacı gibi mutlaka bir zaman ayırmaları gerektiğini söylerim. Kesinlikle derslerine engel değil. Bunu bahane ederek bazı veliler göndermek istemiyor. Çocuğun spor yaşantısınınönünegeçiyor bu tür şeyler hele şu pandemi döneminde çok daha önemi ortaya çıktı.

Hareketliliğin önemini sporun kendilerine kattığıbirçokşeyolabileceğiniküçük yaştan itibaren aileler vespor adamları olarak anlattık. Burada ben şunuda söylemek istiyorum özellikle TV dizilerinin yetkililer tarafından kaldırılmasını. Çünkü dizi başlarken şu yaş grubuna uygundur, şiddet, korku veolumsuz öğeler içeriyor uyarısı veriliyor o zaman niye gösteriyorsunuz? Kim izleyecek? Ben izlerken Merve'ye izleme deme şansım varmı? Onun için çocukların daha düzgün alışkanlıkları geliştirebilecekleri belgeseller, diziler de olabilir.

Yani öncelikle kendilerine karşı dürüst olmalarını, hiçbir zaman yalan söylememelerini, Allah'a verdiği nimetlerden dolayı şükretmeleri ve bu nimetleri artırarak devam emesi içinde her gün dua etmesi gerektiğini öneriyoruz. Çevresindeki insanlara yardımcı olmayı, onlara mutlaka çevremizde yardım edebilecek birileri vardır maddi manevi bunu giderebilecek durumda olmamız gerektiğini söylüyoruz. Planlı dersçalışmalarını, bol bol kitap okumalarını tavsiyeediyoruz.

Hayatta başarılı olmanın yolu çalışmaktan ve çaba göstermekten geçiyor. Bunu da ne kadar düzenli ve planlı yaparsalar, hayatın bütün aşamalarında o kadar iyi. Hayat zaten bir mücadele, bir maç gibiama kazanıyorsun, ama kaybediyorsun. Düzgün bir şekilde sürdürebilmek o hayatı yasayabilmek bizim için daha önemli. Kitap okumalarını ve bu okudukları kitaplardan faydalanarak yaşantılarını planlayıp düzenlemelerini tavsiye ediyoruz çocuklarımıza. Bizlere değer verip unutulmasınlar kategorisinde değerlendiren, emeği geçen Çorum Belediyesi Gençlik ve Spor Müdürü Nadir Solak ve ekibine sonsuz teşekkürler ediyoruz.

YAŞAR YILMAZ

FOTOĞRAFLAR

AHMET
HÜSEYİN
M.ALI
ARDA
MANSUR Ç.
İ.BURAK
KADİR
EREN
EROL
S.YUNUS
U.EMİR
KEMALETTİN

TÜRKİYE MİLLİ OLİMPİYAT KOMİTESİ
2016 Türkiye Fair Play Ödülleri
İyiye, Doğruya, Güzele...
Sportif Fair Play Kariyer Dalı
Kutlama Mekt
ar YILMAZ
sketbol Antrenörü

TÜRKİYE MİLLİ OLİMPİYAT KOMİTESİ
2016 Türkiye Fair Play Ödülleri
İyiye, Doğruya, Güzele...
SPORTİF FAIR PLAY KARİYER DALI
Kutlama Mektubu
Örnek spor ve saha ahlakı,
gerçek sporcu-yönetici ruhuyla ve üstün başarıyla sürdürdüğü çalışmalar,
Türk sporuna Fair Play anlayışıyla verdiği hizmetler için,
Sayın
Yaşar YILMAZ
Basketbol Antrenörü
Sportif Fair Play Kariyer dalında
2016 Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi Fair Play Kutlama Mektubu'na
layık görülerek bu berat verilmiştir.
20 Kasım 2017
Prof.Dr. Uğur ERDENER
Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi
Başkanı
FAIR PLAY SPORTİF KARİYER DALI
2016 KUTLAMA MEKTUBU

ÇORUM
12 DEV ADAM
TÜRKİYE

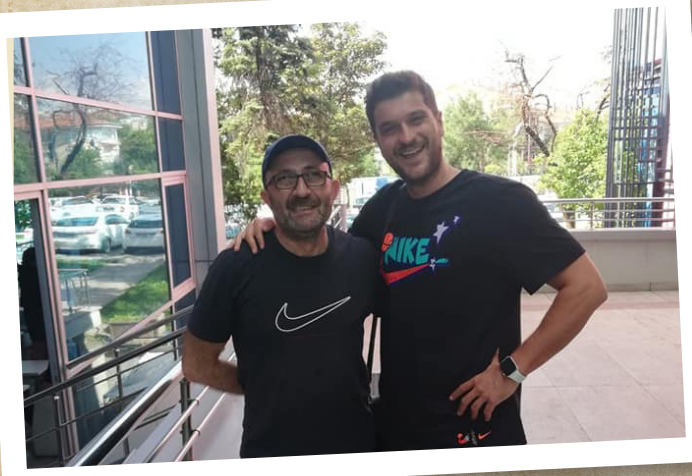
NIKE

DOĞUŞ
FENERBAHÇE

15
TÜRKİYE
Garanti

DARÜŞŞAFAKA

ÇORUM
12 DEV ADAM
BASKETBOL OKULU
Bahri Kurt-Anıl Duyurgan-Alperen Demirer- Gökberk Demiran-Yılmaz Çınar-Buğra Ceng

ÇORUM
BASKETBOL
TÜRKİYE'NİN GURURU
12 DEV ADAM

YAVUZ SELİM SÜMER

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

21.07.1954 İskilip doğumluyum. Babamın Çorum'da ilk adı Nafia, sonradan Bayındırlık olan valilikte işe başlamasıyla 5 yaşımda Çorum'a geldik. İlkokulu Gazipaşa İlkokulu'nda okudum. Ortaokula Eti Ortaokulu'nda başladım.

Çorum Lisesi'nin bodrumunda 2. sınıfı okudum ve eski Öğretmen Okulunun yerinde açılan yeni ikinci ortaokulda 3. sınıfı okuyarak mezun oldum. Liseyi de Çorum Lisesinde okudum. Manisa Spor Akademisi'nin 4 Yıllık Futbol Bölümünden mezunum. Askerliğimi 16 Ay Asteğmen ve Karakol Komutanı olarak yaptım. Öğretmenliğim Osmaniye'nin bir dağ köyüne çıkmıştı. Ben o arada futbol oynayarak (yıl 1985) Ankara TEK'de işe girmiştim.

Onun için futbolu seçtim ve Ankara'da kaldım. Ankara TEK'de 1,5 yıl çalıştıktan sonra Çorumspor'un transfer teklifi üzerine tayinimi (1986'da) Çorum TEK'e yaptırarak Çorum'a kendi şehrimize hizmet etmeye geldim.

O zamanki Beden Terbiyesi Bölge Müdürü olan Talat Kutsal Bey'in daveti üzerine; kendi idealim olan asıl mesleğimi yapmak üzere Antrenör olarak Şubat 1987'de Beden Terbiyesi Bölge Müdürlüğüne geçtim.

Burada Antrenör ve Sportif Eğitim uzmanı olarak 32 yıl görev yaptıktan sonra Temmuz 2019'da emekli oldum. Emekli olduktan sonra da Çorum Futbol Kulübünün profesyonel takımının Altyapı Teknik Sorumlusu olarak -53 yıldır sporun içerisinde aktif birisi olarak-halen çalışmalara devam etmekteyim.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Nerede ve nasıl başladığımı bilmiyorum. Üç kardeşiz. Ortanca olan abimde hep sporun içerisinde idi. Futbol, Basketbol, voleybol oynadı, başarılıydı. Hatta antrenör olarak da öğretmen olduğu Göynük köyünde (Antalya Kemere bağlı) Antalya gibi bir şehirde köy voleybol takımını ikinci yaparak Türkiye Şampiyonasına katılmasını sağladı. Herhalde büyük abim İskilip Gençlik Spor' da Futbol oynamış beni de çok küçükken futbola alıştırmış. Onun için ben kendimi bildim bileli İlkokuldan beri futbol oynuyorum.

Evimiz Gazipaşa İlkokuluna yakın olduğu için İlkokulu orada okudum ve bahçesinde kenardaki akasya ağaçlarını kale yaparak bazen kozalaklarla bazen bezden bazen de o zamanki en kıymetli top olan dolma toplarla teneffüslerde oynardık. O dönemlerde Çorum'da boş arsalar çoktu futbol oynamaya müsaitti. Hatta gider Bahçelievler İlkokuluyla falan okul maçları yapardık. Özellikle de ortaokul ve lise yıllarında lisenin bahçesi bunun için futbolun beşiği sayılırdı. Çorum'da birçok yetenekli futbolcu buradan yetişmiştir.

Kulüpte lisanslı olarak, o zaman lisans çıkma yaşı 15 idi bende 15 yaşımda İskilip Gençlik Spor'da lisansım çıktı ve kendimden 10-15 yaş büyüklere karşı resmi maçlarda oynamaya başladım. Hatta ilk resmi maça çıktığımda şubat ayında Stada Alaca Spor, lisanslarını getirmeyi unutmuş bizde özel maç yaptık. Kış günü olduğu için saha çamurlu ben ona rağmen 4 gol atmıştım ve farklı galip gelmiştik.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlk Lisans çıkma yaşı olan 15 yaşımda (Şubat 1970'te) İskilip Gençlik Spor' da başladım ve 6 yıl oynadım. Burada Genç Takımlar Şampiyonluğu ve Amatör Takımlar Şampiyonluğu'nu kazanarak Türkiye Şampiyonası ve Türkiye Kupasına katıldık. Daha ikinci senemde 16 yaşımda (Nisan 1971'de) Çorum Amatör Takımlar Şampiyonu Esnaf Sporla Yozgat'a maça götürüldüm ama oynamadım. 1973-74 Futbol sezonunda da yine Çorum Amatör Takımlar Şampiyonu olan Çorumspor Amatör Takımı ile Çankırı'ya Türkiye Şampiyonasına götürüldüm.

24-25 Mayıs 1973 tarihlerinde Samsun'da, 19 Mayıs Stadında oynanan Amatör Karma maçlarına götürüldüm. Son maçta Samsun Karmasına karşı oynadım.

Çorum Lisesinin Futbol Takımının hem çalıştırıcılığını yaparak ve hem de oynayarak 2 yıl üst üste Türkiye Şampiyonasında başarılı olarak Yarı Final ve Final maçları oynadık. Aynı zamanda Çorum Lisesinde Voleybol ve Basketbol Takım Kaptanlığı yaptım.

1975 Yılında 1. Lig Kulübü Konya İdman Yurdu transfer teklifinde bulunmuştu ama ben Manisa Spor Akademisini kazandığım için hiç ilgilenmemiştim. Manisa Spor Akademisinde okurken (1976-77 ve 1977-78) Futbol Sezonlarında Manisa Sporla maddi konuda anlaşamadığımız için İzmir' in Altay Kulübüyle de okulumun devam mecburiyeti olduğu için devamsızlıktan kalırım korkusuyla teklifleri geri çevirdim.

O zaman Altay şimdiki Süper Lig olan 1. Lig de idi. 2 yıl Manisa Zirai Donatım Sporda oynadım. Aynı zamanda Manisa Spor Akademisinde okurken Akademinin Futbol Takımı ile Türkiye şampiyonalarında oynadım.

Çorum'da (1978-79 sezonunda) 1 yıl Çorum Gücünde oynadım. Çorum'da şampiyon olduktan sonra Türkiye Şampiyonasına katıldık. Çorum gücünde iken o sene Amatör Karmayı Türkiye Şampiyonasına hem hazırlama ve hem de oynama sorumluluğu verildi. Amatör Karma ile yarı finale kadar yükseldik.

Okulu bitirdikten sonra 1980-81sezonunda ilk profesyonel olarak Kütahya Spor'da lisans çıktıktan sonra Çorumspor'un transfer isteğiyle Çorumspor'da oynarken 1 Mart 1981'de evlenip bir ay sonra da 1 Nisan 1981'de askere gittim.

Terhis olduktan sonra futbol oynayarak işe başladığım, Ankara TEK Sporda 2. Amatör Kümede namağlup şampiyon olup 1. Amatör Kümeye çıkarttık. Ankara 1. Amatör Kümede oynarken genç takımını Ankara'da şampiyon yaparak Türkiye Şampiyonasına katıldık. Kütahya'da 1. grubu geçtikten sonra ve yarı finale kadar çıktık.

Çorumspor' un transfer teklifiyle tayinimi Ankara TEK' den Çorum TEK' e yaptırarak 1986-1987 futbol sezonunda kendi memleketime hizmet etmek amacıyla Çorum'a geldim ve Çorumsporda oynarken 01.01.1987'de Çorum' da tüm branşlar da 1986 yılının ''Yılın Sporcusu'' seçildim.

Şubat 1987'de o zamanki ismi Beden Terbiyesi Bölge Müdürlüğü olan Müdürümüz Talat Kutsal Beyin isteğiyle, asıl mesleğim olan Antrenör olarak Gençlik ve Spor İl Müdürlüğüne geçtim. Burada Halit Sıkı Hocamızla birlikte 01.06.1987'de Futbol Okulunu kurarak A, B,C,D,H olmak üzere 5 ayrı grup kurarak; her grup 13-14 kişiden oluşacak şekilde yaş gruplarına göre ayırdık. Yüzlerce çocuklarla Testler, Turnuvalar, Futbol Şölenleri vs. gibi organizasyonlar yaptık. Millî Takım seçmelerine Ankara 'ya Futbol Federasyonu Ankara Yıldız Karmasına oyuncular gönderdik.

1988-89 Yıllarında o zamanki BTB Müdürümüz Talat Kutsal Bey'in zamanında Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stadının ilk çim olduğu dönemlerde (Çorumspor, Fenerbahçe ile özel maç yapmıştı) önce Türkiye'de bir ilk olan 10-11 yaşlarındaki çocuklardan oluşan ilkokullar arası 'Futbol Turnuvası' yaptık. O zaman bırakın ilkokulları, ortaokullarda bile futbol oynamak yasak olduğu için okulların isimlerini örneğin Albayrak Kartal Spor vs. olarak değiştirerek turnuvayı yaptık. Hocalarımız zor durumda kalmasınlar diye turnuvanın ismini ertesi yıl Mahalleler Arası Minikler Futbol Turnuvasına dönüştürdük. 3. yılında o zamanki rahmetli Belediye Başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu bu turnuvayı Belediyenin Festivali bünyesine aldı. Bundan sonra bu turnuva geleneksel hale geldi, o zamandan bugüne kadar hiç aksamadan 30 yıldır aralıksız oynanmaktadır.

Futbol Federasyonunun düzenlediği A Genç, B Genç Takımlarının yanında her yıl Mayıs-Haziran aylarında kulüplerimize oyuncu kazandırabilmek için yaş sınırını gelecek seneye hazırlık amacıyla 2 yaş düşürerek Yıldızları yani C Gençleri ekledik. Bu şekilde Çorum'da kulüplerimizin yıl boyu faaliyetlerini sürdürerek hem yıl içerisindeki boş zamanlarını

değerlendirmelerini hem de yıl boyu faaliyet göstermelerini sağladık. Aynı zamanda da kulüplerimize genç yetenekli oyuncuları kazandırmayı ve futbolcu potansiyelini artırmayı amaçladık. Mayıs ve haziran aylarında bunun için Bahar Kupası adı altında kulüplerimize Yıldızlar Futbol Turnuvası düzenledik. Bu yıllarda Futbol Federasyonu Bölge Antrenörü olarak Çorum'dan yetenekli sporcuları göndererek veya Çorum'da seçme yaparak Millî takım seçmelerine sporcu gönderdim.

1987'de tohumlarını atarak başlattığımız; birçok yıl Çorumspor'da Genel Kaptanlık yaparak ve Çorum Gençlerbirliği Spor Kulübünün Başkanı olarak memleketimiz Çorum'a değerli hizmetlerde bulunan Mehmet Yalçın ve Halit Sıkı Hocamızla birlikte bir taraftan Çorumspor'da futbol oynarken bir taraftan da daha sonra birçok başarılara imza atacak ve Çorum futboluna damgasını vuracak olan Çorum Gençlerbirliği'ni çalıştırmaya başladım. 1988-89 Futbol Sezonunda Çorum Gençlerbirliği'nde oynadım ve şampiyon olduk. Genç Takımını çalıştırdım, defalarca Şampiyon olduk ve Türkiye Şampiyonası'na götürdüm. 1989-90 ve 1990-91 Futbol Sezonlarında Ulukavak Sporda şampiyon olduk. 1991-92 Futbol Sezonunda Maliye Sporda en son lisanslı futbol oynayıp Şampiyon olduktan sonra lisanslı futbol hayatımı bitirdim.

Bu arada Beden Terbiyesi Bölge Müdürümüz Talat Kutsal Beyle birlikte her yıl yazın Müesseseler Arası Futbol Turnuvaları düzenleyerek futbol hayatımı devam ettirdim. Yine defalarca Çorum Genç Karmayı çalıştırdım. Çorumspor'da zor günlerinde görev alarak 3 kez küme düşmekten kurtardım.

Çorumspor Genç Takımını 1996 yılında namağlup Türkiye ikincisi yaptım. Çorumspor Genç Takımını 2005 yılında yine Türkiye ikincisi yaptım. Çorum Gençlerbirliği olarak ilk defa 2005 yılında Türkiye Futbol Federasyonu tarafından düzenlenen Minikler Futbol Türkiye Şampiyonasında Ankara'da son maçta Samsun Spor' u 5-3 yendikten sonra Eskişehir' de 8 takımın katıldığı final maçlarında Türkiye 5.si olduk.

2005 yılındaki Çorumspor' un Türkiye 2.liği ve Çorum Gençler Birliğinin Türkiye 5.liği başarılarından dolayı Türkiye Spor Yazarları Derneği Çorum Şubesi tarafından 2005 yılının Tüm Branşlar Yılın Antrenörü ödülünü aldım.

Çorum Gençlerbirliği'nde yaşı 17-19 olan futbolcularla 1992 ve 1993 yıllarında 2 kez yarı profesyonel lig olan; (şimdiki ismi Bölgesel Amatör Lig) Deplasmanlı Amatör Ligde oynadık ve Futbol Federasyonu bizim sporcuların yaşının küçük olmasından etkilenerek; bu kategoride ve profesyonel 3. lig'de yaş sınırı getirdi veya kontenjan koydu.

Çorum Köy Hizmetleri Amatör Futbol Takımını 1999-2000 Futbol Sezonunda Çorum'da Şampiyon yaparken; Çorum Köy Hizmetleri Genç Takımını da aynı yıl 1999-2000 Futbol Sezonunda Türkiye Şampiyonu yaptım. Çorum Gençlerbirliği Futbol Takımı ile A Genç, B Genç ve C Genç Futbol Takımlarıyla defalarca Çorum'da şampiyon olduktan sonra Türkiye Şampiyonalarına katıldık. Aynı sezon içerisinde bazen 2-3 yaş kategorisinde (A, B, C) üçünde birden ve miniklerde şampiyon olarak birçok kupa aldık. Mahalleler Arası Minikler Futbol Turnuvasında Çorum Gençlerbirliği Futbol Takımının alt yapısı olan Karakeçili Mahallesi Futbol Takımı olarak 30 yıllık süre içerisinde yarısından fazlasında birincilik aldık.

1988 yılında bir dönem üniversite de Çorum Meslek Yüksek Okulunda, Okul Müdürü İrfan Çağlar Beyin isteğiyle Beden Eğitimi Dersine girdim. Üç (Uşak, Kastamonu ve Muğla) üniversiteden öğretim görevlisi olarak teklif aldım fakat memleketime hizmet edeceğim diye kabul etmedim. Bir kez de Millî Takım çalıştırmam için teklif geldi onu da tam en faal, işlerimin en güzel gittiği döneme denk geldiği için kabul etmedim. Yalnız bir defa il dışında Özelleştirme Daire Başkanı Ahmet Aksu'nun çok ısrarı dolayısıyla 1997 yılında (6 ay) Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'nin Demir-Çelik Fabrikasının Futbol Takımı olan Erdemir Spor Futbol Kulübü'nü çalıştırdım. Zaman zaman Şehrimizin profesyonel takımının ihtiyaç olduğu dönemlerde görev yapmaktayım. Halen şehrimizin tek profesyonel takımı olan Çorum Futbol Kulübünde Altyapı Teknik sorumlusu olarak devam etmekteyim.

Özellikle bahsetmem gereken bir faaliyetimizi de burada söylemeden geçemeyeceğim. Türkiye Futbol Federasyonunun 2012-2013 futbol sezonunda çok önemli ve devam ettirilseydi çok yararlı bir faaliyeti olan "Kulüp-Okul Futbol Eğitim Organizasyonları" adı altında kulüplerle okulları buluşturan şenlik şeklinde bir proje yapıldı.

İlkokulların 4. ve 5. sınıflarından yetenekli çocukların oluşturdukları takımlarla katıldıkları bu projede biz o zamanki şehrimizin tek profesyonel takımı olan Çorum Belediye Spor olarak sezon sonunda projeyi 32 okulla en fazla katılımın olduğu ve en çok başarıyla uygulayan kulüp olarak ödüllendirildik. Bundan dolayı bizzat şehrimize gelerek çalışmaları nasıl yaptığımızı araştırarak diğer şehirlere de örnek olması için notlar aldılar ve beni Türkiye'de sadece 30 kişinin katıldığı Nevşehir'in Avanos İlçesinde Temmuz 2013'te yapılan FİFA 12 Yaş Altı Çalıştırıcı Kursu olan "Grassroots Antrenörlük" kursuna davet ettiler. Bu kursu başarıyla bitirerek Türkiye'de "FİFA 12 Yaş Altı Çalıştırıcı" belgesine sahip 30 kişiden biriyim. Türkiye Futbol Federasyonunun 2013'te yayınladığı "Futbol Gelişim Dergisi"nin 8. sayısının 60., 61. ve 62. sayfalarında benim yazımla birlikte bizim fotoğraflarımız da yayınlanmıştır.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

İlk kupam daha 17 yaşımda iken 1970-71 futbol sezonunda İskilip Gençlik Spor'da oynarken Centilmenlik Kupasını aldım. Centilmen Futbolcu Kupası Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stadında 1971 yılının 19 Mayıs Bayramı başlamadan önce yapılan ödül töreninde verilmişti.

1972-73 Futbol Sezonunda Çorum'da düzenlenen ilk defa amatör takımlarında katıldığı Genç Takımlar Futbol İl Birinciliği müsabakalarında Çorumspor'un profesyonel takımının genç takımını da yenerek şampiyon olduk. Stadyumdan saat kulesine kadar önde İskilip'ten gelen Bando Takımı eşliğinde yine İskilip'ten gelen iki otobüs ve seyirciyle birlikte yürüdük.

1973-1974 Futbol Sezonunda İskilip Gençlik Spor'da Gol Kralı oldum ama benim şanssızlığım; o sene Gol Kralına kupa verilmedi.

1985 Yılının haziran ayında Ankara TEK Sporda oynarken, ölü sezonda düzenlenen Yaz Turnuvasında Gol Kralı olarak ödül aldım.

01.01.1987 tarihinde Çorumspor' da oynarken Çorum Haber Gazetesi tarafından 1986 yılının "Yılın Sporcusu" seçildim.

1995-1996 Futbol Sezonunda Çorumspor Altyapı Teknik Sorumlusu iken Eskişehir'de; namağlup "A Gençler Türkiye İkinciliği Kupası" kazandık.

1999-2000 Futbol Sezonunda Çorum Köy Hizmetleri Gençlik Spor Amatör ve A Genç Takımını çalıştırırken Çorum'da Amatör ve A Gençlerde Şampiyon olduktan sonra; A Gençler Futbol Takımıyla Türkiye Şampiyonasının Konya'daki final maçlarında "A Gençler Türkiye Şampiyonu" yaptım.

2004-2005 Futbol Sezonunda Çorumspor Altyapı Teknik Sorumlusu iken A Gençler Türkiye Şampiyonasında yine Mayıs 2005 yılında Eskişehir'deki final maçlarında Türkiye İkincisi yaptım.

2004-2005 Futbol sezonundaki Çorumspor A Genç Takımını Türkiye 2.si ve Çorum Gençlerbirliği Spor Minik Futbol Takımını Türkiye 5.si yaptığımdan dolayı Türkiye Spor Yazarları Derneği Çorum Şubesi tarafından "Yılın Antrenörü" ödülüne layık görüldüm.

2012-2013 Futbol Sezonunda Çorum Belediye Spor altyapısı olarak; kulüpler ile okulları buluşturan proje olan "Kulüp-Okul Futbol Eğitim Organizasyonları'' adı altında düzenlenen Futbol Federasyonuyla, Millî Eğitim Bakanlığının ortaklaşa düzenledikleri bu faaliyeti en güzel ve en çok sporcunun katılımıyla yapılan Profesyonel Kulüp olarak; FİFA tarafından Temmuz 2013 yılında Avanos'ta 12 yaş altı çalıştırıcılık kursu olan "Grassroots Antrenörlük" kursuna katıldım. Orada "FİFA 12 Yaş Altı Çalıştırıcı" belgesini aldım. Daha önceden Futbol Federasyonu C lisans kursunda Eğitimci olarak görev yaptım.

08 Haziran 2018 yılında Türkiye Futbol Antrenörler Derneği Çorum Şubesi tarafından ismim adına "Selim Sümer Bölgesel Gelişim Semineri" düzenleyerek Çorum Futboluna vermiş olduğum hizmetlerden dolayı ödüllendirildim.

Bana bunların arasında en anlamlısı sizin için nedir diye sorarsanız; Hayatımın bir parçası olan ve benim için hepsi birbirinden değerli olan bu ödüllerden ayrım yapmam çok zor. Ancak hayatım da ilk ödülüm olan ve daha 17 yaşında iken 1971 yılının 19 Mayıs Bayramında binlerce halkın önünde aldığım "En Centilmen Futbolcu" ödülüdür. Bu ödülü almak tarif edilmez bir sevinç ve heyecandı. Hatta ne yapacağımı bilemedim. Gidip tarlada çiçeklerin arasında forma, şort, tozluk giyerek onunla fotoğraf çektirmiştim. Bir de şunu sayabilirim: En son gördüğümüz kursla birlikte UEFA-PRO lisansıyla UEFA kriterlerine sahip olarak yurtdışında da kulüp çalıştırabilme hakkına sahip olmam... Bütün bunlar, benim için çok anlamlıdır.

Lakabınız var mı? Varsa nedir?

Bana bir kez birisi; "Hocam size niye Tilki Selim diyorlar?" diye sordu. O da herhalde Samsun'da bunu duymuş başka hiç bu konuda herhangi bir şey duymadım ve gelmedi. Buda şundan kaynaklanabilir ben çok düşünen ve rakibin durumunu analiz ederek kendimi

takımımızla buna karşı taktikler araştıran birisi olduğum için diye düşünüyorum. Hatta bizim rakibin kendi sahasındaki çalışmalarını profesyonel takımlarda bile pek fazla olmayan kamera ile izlediğimiz özel eleman gönderdiğimiz oldu. Ayrıca bizim şöyle bir taktiğimizde vardı mesela trafik işaret lambalarındaki Sarı-Yeşil-Kırmızı bizim için oyun içerisinde bir parola olmuştur. Yine Basketbol, Hentbol vs. diğer branşlardaki oyun şekilleri taktiklerde bizim uygulamalarımızdandı. Yani bizim uyguladığımız taktik ve oyun anlayışı belki de bu lakabın takılmasına sebep olmuştur diye düşünüyorum.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

15 Yaşımda ilk lisansım çıkıp İskilip Gençlik Sporda futbol oynamaya başladıktan 1-2 yıl gibi bir süre içerisinde o yıllarda futbolun merkezi olan Çorum Lisesinin bahçesinde gördüğüm; stilini ve fiziğini o zamanki dönemin en gözde futbolcularından olan Metin Oktay'a benzettiğim, Mehmet Kip isminde 10-12 yaşlarında bir çocukla antrenörlük hayatım başlamış oldu. Farkında olmadan hayatımın kariyerini belirleyecek hayatıma yön verecek olan bir mesleğe adım atmış oldum. Mehmet Kip'in bana vermiş olduğu ilhamla -1975 yılının Mayıs, Haziran ve Temmuz aylarında okul bahçelerinden mahalle aralarındaki arsalardan Çorum Lisesinin bahçesinde top oynayan 10-12 yaşlarındaki 300 çocuk arasından seçtiğimiz 44 çocukla başlayan- daha sonra Çorum Futboluna birçok şampiyonluklar kazanarak ve sayısız insan (tahminen 15 binin üzerinde) yetiştirmemize neden olmuştur.

Futbolcular, öğretmenler (beden eğitimi ve diğer öğretmenler), doktor, profesör, öğretim görevlisi, eczacı, bankacı, esnaf, memur) vs. hepsinin benim için ayrı bir değeri vardır. Ama Mehmet Kip; belki de Türkiye'de o zaman bir ilk olan 10-12 yaşlarında Minik Takımı kurmamıza ve daha sonra Çorum Futboluna damgasını vuracak olan Çorum Gençlerbirliği Kulübü'nün Futbol Takımını oluşturulmasına sebep olduğu için ayrı bir yeri vardır. Yetenekleri ile karakteri ile ve oyunuyla da takımımızın özünü ve takım ruhunu oluşturmuştur.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Aslında unutamadığım o kadar çok anım var ki... Mesela bunlardan biri; İlk kez daha 16-17 yaşımda iken Şampiyon olan Çorum Esnaf Spor' un Türkiye Şampiyonasına giderken antrenörlüğünü yapan Yılmaz Dursun (Boncuk Yılmaz) beni kadrosuna çağırarak Yozgat'a gideceğimiz gece uyuyamamış ve o Saat Kulesinin yanındaki Çöplük mevkiinde bulunan sabahçı kahvehanesine saatler önce gelmiştim.

Çorum Lisesinde okurken; beden eğitimi öğretmenimiz Niyazi Gül, o zaman basketbol takımının kaptanıyım, İskilip Gençlik Sporda Futbol Takımı olarak iddialıyız. Hafta sonu okul maçıyla kulüp maçı çakıştı. Aynı saatte olunca ben beden eğitimi öğretmenime okul takımının rakibi zayıf olduğu için kulübün futbol maçına gitmek için izin istedim. Duruma göre bakarız dedi. Ben de bir arkadaştan salonun penceresinden futbol maçının skorunu takip etmesini ve bana gol olunca söylemesini istedim.

Biz basketbol maçında önde gidiyoruz. Spor salonunun penceresinden stadyumdaki İskilip Gençlik Spor'un Alaca Gençlik Spor'la olan maçını izleyen arkadaşa soruyorum; 10 dakika oldu gol yok, 20 dakika oldu, şimdi gol yedik dedi. Ben hemen Hocaya geldim Hocam gidiyim bak galibiz dedim, olmaz dedi 30 dakika sora arkadaşa bir daha sordum 2-0 oldu dedi. Hocaya yalvardım; "Hocam ne olursun gidiyim" dedim. "Devre olunca git" dedi. Devre oldu arkadaşa bir daha sordum 3-0 dedi daha elbiseleri değiştirmeden "Hocam ben gidiyorum" deyip basketbol kıyafetiyle koşarak stada gittim. İkinci devre maçı 0-3'ten 4-3 yaparak maçı kazandık. Bir hafta sonra aynı durumu bu defa Çorum Gücü maçında tekrar yaşadık ama bu kez 3-3 berabere kaldık. Bu maçta da Yılmaz Nogay arkadaşımız direk dibinden topa dokunabilseydi bu maçı da 4-3 kazanmış olacaktık.

Yılını pek hatırlamıyorum ama yine Çorum'da şampiyon olup Samsun'da grup maçlarımızı oynarken ilk maçımızda ben, takım kaptanı sporcumuzu dersleri çok iyi ve ailesi de Anadolu Lisesine gittiği için antrenmanlara derslerini aksatmasın diye göndermediğinden antrenmansız ve enerjisini ekonomik olarak kullanalım diye birinci devrenin bitimine 15 dakika kala oyuna aldım. Sen böyle bir oyuncuyu nasıl baştan oynatmazsın bu mutlaka kaçak diye maçın sonunda polis ile yaka paça tutup götürürlerken tesadüfen babası da oradaymış doğum tarihini en iyi ben bilirim demiş.

Çorumspor, küme düştü diyerek hiçbir Hocanın görev almak istemediği bir zamanda; Mehmet Yalçın'ın dışarıdan Yönetici (Teknik Menajer), bende Teknik Sorumlu (Antrenör) olarak bu zor zamanda görev alarak; Çorumspor'u 1996 yılında her maçı ölüm kalım maçı olarak oynadığımız ve birlikte kümede kalmayı başardığımız sezon. Küme Düşmekten kurtardığımız sezonun son maçı olan Sivas'taki Erzincan Spor maçı. Küme düşme potasındaki takım sayısının çok olması ve çok ince averaj hesaplarıyla küme düşecek takımın belirlenecek olması ve kurtulma şansımızın çok zayıf olması oynayacağımız Erzincan Spor takımının da 3 farklı yenilgi halinde düşecek olması… Maç başlar başlamaz birden havanın kararıp sağanak halinde yağmurun maç boyunca devam etmesi… Maçtan sonraki futbolcunun, seyircinin o büyük atmosferi ve bu duygular içerisinde futbolcuların formalarını hatta ayakkabılarını bile seyirciye gelişigüzel atması…

1999-2000 Futbol Sezonunda Köy Hizmetleri Spor Futbol Kulübü ile anlaştık. Gençler Birliği Spor Kulübü oyuncularını, Köy Hizmetleri Spor Kulübüne transfer ettik. Çorum'da birinci olduktan sonra A Gençler Türkiye Şampiyonasının Birinci Grup ve Yarı Final maçlarını geçtikten sonra Konya'daki final maçlarınıda biz en son maçımızı Konya Üniversitesinin sahasında oynadık. Son maçımızı oynamadan önce şansımız yüzde 1-10 gibiydi. Ancak son maçımızı alarak "Türkiye Şampiyonu" olduk. Konya Stadının yanındaki ödül töreninin yapılacağı sahaya geldiğimizde tüm sporcularımın ve yöneticilerimizin içten gelen ve bir anda başlayan (o sezon boyunca şampiyonluk için uyarladığımız) "Karam" şarkısıyla sahanın giriş kapısından herkesin şaşkın bakışları ve alkışları arasında girişimizi hiç unutamam.

1999-2000 Futbol Sezonunda Çorum Gençlerbirliği Sporcularını Çorum Köy hizmetleri Spor Kulübüne aktarmıştık. Çorum'da Türkiye 1. Lig Voleybol final maçları yapılmış ve

bizde salonda çalışma yapacaktık. Maçlar bittikten bir hafta falan geçtikten sonra Kapalı Spor Salonuna çalışmaya çıktığımızda sporcular dediler ki Hocam yukarıda çatıda bir top kalmış. Maçta topun birisi çatının altındaki demirlere sıkışmış kimsede alamamış. Alırsanız Türkiye Şampiyonuyuz dedim aldılar ve Türkiye Şampiyonu olduk.

2005 Yılında Malatya da A Gençler Türkiye Şampiyonasında Yarı Final maçlarında Malatya'da Beşiktaş maçı başlarken kameramanın söyledikleri Beşiktaş'ı yendikten sonraki Eskişehir'deki konaklama yeri arama ve Teknik toplantıdaki konuşmalar Millî takım seçisiyle söyleşi. Biz 2005 yılı Mayıs ayında Malatya'da A Gençler Türkiye Şampiyonasında Beşiktaş ile oynayacağımız Yarı Final maçı için el kamerası ile maçı çekmek için tribün de görevlendirdiğim sporcunun kocaman kamerasıyla yanına gelen Beşiktaş Kameramanı küçümseyerek pencereden bir aşağıdaki, yıllardır Çorumspor Profesyonel Takımın kahrını çeken Mavi Kuş dediğimiz otobüse bakarak; birde el kamerasıyla maçı çekecek olan benim sporcuma bakarak "siz bu maçtan sonra bu arabayla mı Çorum'a döneceksiniz?" diyerek küçümsemek istemiş. Fakat bunu anlayan benim zeki futbolcum onu da kırmadan "Evet bu arabayla ama biz bu maçtan sonra Çorum'a değil Eskişehir'e gideceğiz" diyerek en güzel cevabı vermiş. Gerçekten de biz o arabayla iki gün sonra başlayacak olan 4 takımın katılacağı Türkiye Şampiyonası Finallerine Beşiktaş'ı o maçta 2-0 yenerek Eskişehir'e gittik.

Eskişehir'de maçlardan bir gün önce yapılan Teknik Toplantıda; Eskişehir Futbol Federasyonu İl Temsilcisi, "aslında biz sizi değil de Beşiktaş'ı bekliyorduk" demesi üzerine dayanamayıp "ama ne yapalım biz Beşiktaş'ı yenince mecbur buraya biz gelmek zorunda kaldık" dedim. Aynı buna benzer durumu yöneticilerimizde bizden önce gelip otel veya kalacak yer ararken yaşamışlar. Bizden bir gün önce gelip kalacak yer ararken şehrin merkezinde Porsuk Çayı kenarında köprü yanında bir otele kalacak yer var mı? diye soruyorlar. Onlarda doluyuz kalacak yerimiz yok diyorlar. Şehri dolaşıp kalacak yer bulamayınca dönüp bir daha tesadüfen aynı otele gelip bir daha soruyorlar. Onlarda; "kalacak yerimiz yok ama Beşiktaş yer ayırmıştı eğer onlar gelmezse ancak verebiliriz" deyince bizimkilerde gülerek "tamam tamam onlar gelemeyecek, onları biz Malatya'da eledik onların yerine biz geldik" diyerek o otelde kalmıştık.

Yine Eskişehir'de 2005 yılındaki bu final maçlarının ilkinde biz İzmir temsilcisi Altay ile oynadık. Maçın ikinci yarının 10. dakikasında hemen başında bir sporcum fazla sert girmemesine rağmen rakip Altaylı oyuncu omuz darbesiyle düşünce çift sarı karttan oyuncumuzu ihraç etti. Maçtan 1-0 galip ayrıldık. Maç bitimin de hakem şu numaralı oyuncu gelsin dedi. Bize tebliğ edilmesi için gittiğimizde bizim ilk on birde oynayan oyuncumuzun yerine yedekteki bir sporcumuzun yazıldığını gördük. Yanlışlıkla maça çıkarken atılanla bize ismi verilen oyuncu maça çıkmadan önce formaları yanlış giymişler. Aleyhimize olmasına rağmen atılan oyuncumuzu hakeme göstererek formaları yanlış giydiklerini ve ilk on birde oynayan oyuncumuzun bu olduğunu söyleyerek bir gün sonraki Trabzonspor ile olan final maçında ilk on birdeki oyuncumuzu oynatmamıştık.

2013 Yılındaki Millî Eğitim Bakanlığı ile Futbol Federasyonunun ortaklaşa düzenlediği Kulüp-Okul Eğitim Organizasyonları İş Birliği Projesinin haziran ayının son kapanış

uygulamasında Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stadyumunda yapılan organizasyonun en çok katılımlı ve en çok beğenilerek yapılmasından dolayı beni Temmuz 2013'te Nevşehir Avanos'taki FİFA 12 Yaş Altı Çalıştırıcı Kursuna davet etmeleri unutulmaz anılarım arasındadır.

Ben her zaman çalışkan ve aktif bir hayat sürmeye çalıştım. Eskiden beri hep okul okul, mahalle mahalle gezerdim. Oralarda top oynayan geçleri izler, keşifler yapardım. İçlerinden çok yetenekli sporcular da çıkmıştır. Amacım yetenekli gençleri keşfederek profesyonel spora yönlendirmekti. O gençlerin yetenekleri kaybolup gitmesin diye spor yaşamım boyunca uğraştım. Keşfettiğim çocuklara lisans çıkarttırıp profesyonel spora kazandırırdım. Bu sebepten dolayı bazı sporcularım kendi aralarında espriyle; "Selim Hoca doğumhanenin önünde bekliyor, çıkan çocuğu hemen lisanslıyor" derlerdi. Ama ben şimdi kendimi geliştirdim. Diyorum ki; artık doğumhanenin önünde beklemiyorum, teknoloji gelişti, ultrason kağıdına bakıyorum. Çocuk erkekse direkt lisanslıyorum.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Mehmet Yalçın (Çorum Gençlerbirliği Spor Kulübü Başkanı); Türkiye' de en uzun süre başkanlık yapan (46 yıl) sporcularıyla tek tek ilgilenen, aileleriyle iletişim kuran dürüst, örnek insan, paylaşmayı, ekip çalışmasını ön planda tutan bir insandı. Türkiye sağ sol diye birbirlerini öldürürken Çorum olaylarında birlik ve beraberliğin en sıkıntılı ve en zor dönemlerinde o tek kulüp ve tek insan olarak Çorumluların birlikte olabileceğini ispatlamıştır. Çorum Futboluna ileride damgasını vuracak olan Çorum Gençlerbirliği'ni kurmuştur. Daha sonra bu takım bu şartlar altında Çorum olaylarında dolayı İstanbul'a 4 takımın kaldığı Türkiye Şampiyonasına katılamamış ve Türkiye 4.sü olmuştur. Çorum'da Amatör Takımlarda defalarca Şampiyon olarak Türkiye Şampiyonasında oynamış ve iki yılda DAL Liginde yani şimdiki Bölgesel Amatör Ligde oynayarak başarılı olmuş ve genç kadrosuyla Futbol Federasyonuna örnek olmuş BAL Ligi ve 3. Ligde (Profesyonel Lig) kontenjan veya yaş sınırlaması getirilerek genç futbolcuların önünün açılmasını sağlamıştır.

Mehmet Yalçın; Çorumspor'un en başarılı dönemlerinde de en zor dönemlerinde de görev yapmıştır. Çorumspor'u en zor şartlarda birlikte defalarca küme düşmekten kurtardık. Gençlerbirliği olarak; benim de çalıştırdığım Genç Karmalara en çok oyuncu veren kulüptür. Çorumspor Genç Takımıyla, birisi namağlup iki kez Türkiye ikinciliğini kazandırmıştır.

Diğerinde de yarı finalde Beşiktaş'ı 2-0 yenerek bir kez de Köy Hizmetleri Spor Kulübü'ne aktardığı sporcularıyla takım oyunlarında ilk kez Türkiye Şampiyonluğunu Çorum'a kazandırmıştır. 2005 Yılında ilk kez Minikler Türkiye Şampiyonluğu düzenlendiğinde Çorum Gençlerbirliği olarak önce Samsun Spor Miniklerini eleyerek daha sonra sekiz takımın katıldığı final maçlarında da Trabzonspor'u geride bırakarak Türkiye 5.si olarak başarı göstermiştir. Başta Çorumspor olmak üzere Profesyonel takımlara ve Millî Takıma futbolcu vermiştir. Bunun ötesinde Futbolcunun yanında Hakemden tutunda topluma iyi yetişmiş öğretmen, doktor, profesör, esnaf, memur, banka müdürü ve özellikle beden eğitimi öğretmeni yetiştirerek onların da gösterdikleri başarılar bizleri gururlandırmaktadır.

Osmancık'ta Beden Eğitimi Öğretmeni Barış Boyar hem kendisi hem sporcuları. İlimiz Bilardo Temsilcisi Emrah Taç hem kendisi hem de sporcuları. Ulu Önderimiz Atatürk'ün bize yol gösterdiği gibi "Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur" derken spor yapmanın sağlık açısından önemini anlatmış; "ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklısını severim" derken toplumumuz için dürüst ve ahlaklı insanlara ihtiyaç olduğunu vurgulamış, "spor dostluk, barış ve kardeşliktir" diyerek bizlere yol göstermiştir. Bizlerde bu prensip ve düşünceler doğrultusunda çalışmalarımızı yaparak topluma önce iyi insan, iyi birey yetiştirmek, memleketimize hizmet etmek ve Allah'ın rızasını kazanmak için çalışmalarımızı yaptık. İnsanla uğraşmak kadar zor, insanla uğraşmak kadar kutsal bir şey yok inancıyla hareket ettik.

İsmet Karababa (Futbolcu-Antrenör-Konya TÜFAD Başkanı, TMOK Fair Play Komisyonu Danışma Kurulu Üyeliği). 1983'te Dünya Fair Play Baron Coubertin Büyük Ödülüne layık görülen ilk Türk Sporcu olarak tarihe geçmiş bundan sonra başladığı antrenörlük hayatında da beş yıl da Konya Spor Genç Takımını 4 kez şampiyon yaparak bu arada 84 maçta hiç kırmızı kart görmeyerek önce Türkiye'de sonra da Dünyada Fair Play ödülünü aynı yerde bu defa da Konya Spor Genç Takımıyla alma başarısını göstermiştir. İyi birey, iyi insan felsefesiyle yetiştirdiği sporcularıyla hem toplumumuza nitelikli insan hem de başarılı sporcular yetiştirerek örnek insan olmuştur.

İlham aldığım diğer spor insanlarını ise şu şekilde sıralayabilirim;

- Ömer Duran (Futbol Antrenörü-Çorumspor Profesyonel Takım)
- Ahmet Topkaya (Futbol Antrenörü-Çorumspor Genç Takım)
- Metin Oktay (Türkiye Millî Takım ve Galatasaray Futbolcusu
- Cemil Turan (Türkiye Millî Futbol Takımı ve Fenerbahçe
- Şenol Güneş (Türkiye Millî Takım, Beşiktaş ve Trabzonspor Futbol Antrenörü-Türkiye Millî Takım ve Trabzonspor Kalecisi)
- Pele (Brezilya Millî Futbol Takımı ve Santos oyuncusu)
- Sepp Piontek (Futbol Türkiye Millî Takım Antrenörü)
- Jupp Dervall (Galatasaray Antrenörü)
- Brian Birch (Galatasaray Antrenörü)
- Muhammed Ali (Boksör)
- Naim Süleymanoğlu (Halter)
- Süleyman Seba (Beşiktaş Başkanı)
- İlhan Cavcav (Ankara Gençlerbirliği Futbol Kulübü Başkanı)
- Seyit Mehmet Özkan (İzmir Altınordu Futbol Yatırımları A.Ş Yönetim Kurulu Başkanı)

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bana; hayatı ve düşüncesi sporla geçen, içine kapanık ve fazla konuşmayan birisi olarak özgüvenimin yanında çevreme kendimi ifade edebilmeyi, çevremle daha kolay iletişim kurmayı, kazanmış olduğumuz başarılarla takdir edilmeyi, hayatım boyunca ailemle birlikte rahat bir ortam ve gelir elde ederek geçimimizi sağlamayı, (üç üniversiteden Öğretim Görevliliği ve bir kez de Millî Takım Antrenörlüğü teklifi gelmesine rağmen) en çok istediğim kendi memleketime ve insanlara hizmet etmeyi ve daha çokta sevdiğim bir işi yaparak hayatı doya doya yaşamayı kazandırmıştır.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

İşimi çok fazla sevdiğim ve işime çok fazla kendimi kaptırdığım için. Sporcularımı her zaman kendi evladım gibi görerek hatta kendi çocuklarımdan daha fazla zaman ayırarak (tüm benliğimle) aşırıya kaçarak gece gündüz futbolu düşündüğümüzden aileme (eşime ve çocuklarıma) fazla zaman ayırmadığımdan onları üzdüğümü ve yalnız bıraktığımı kabul ederek keşke onlara daha fazla zaman ayırsaydım diye düşünüyorum.

Bunların olumsuzluklarını daha sonra özellikle şimdi bu korona virüs dolayısıyla evde kapalı kaldığımız şu günlerde ne kadar haksızlık ettiğimi daha iyi anlıyorum. Bunları; "senin sporcuların çocuklarından daha önemliydi" gibi sözleri ailemden duymak pek hoş olmuyor.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Ben spora başladığımda takımların sayısı az ve hatta amatörlerin genç takımları bile yoktu. Dr. Turhan Kılıççıoğlu Stadı bile toprak sahaydı. Oyun alanlarından lisenin bahçesi en gözde yerdi. Bir de merkeze yakın boş alanlar ve arsalar çoktu. Bahçeli evler çoktu. Okuldan geldiğimizde ve cumartesi, pazar günleri evden çıktıktan sonra akşam kararırken ancak eve girerdik. Dostluklar komşuluklar daha samimi ve güven vericiydi. Gazipaşa'da okurken Metin diye bir sınıf arkadaşım vardı.

Onların eve gider onunla top oynamaya giderdik. Bir gün, şimdiki Diş Hastanesinin yan tarafı bomboş arsa idi. Orada oynarken şimdiki İmam Hatip Lisesinin yakınlarında kirada oturuyorduk. Bir gün akşam hava kararıktan sonra eve gelmiş ve annemden bir güzel dayak yemiştim. Önceden spor kıyafetleri bulmak zordu. Bir takım forma 3-4 yıl boyunca giyilirdi. Tozlukları, kim kadroda ise onlar giyerdi. Ayakkabıların altı kösele, kramponlu ve çivili idi.

Aşındığı zaman içten çivinin ucu çıkar ayağımızın altını kanatırdı, onun için genellikle örs, çekiç bulundurulurdu. Toplar; ağzı memeli dediğimiz cinsten, şişirildikten sonra içine sokulur ve ağzı iple bağlanırdı. Deri toplar kışın veya yağmurda suyu çeker ağırlaşırdı. O

ipli tarafa denk gelir de eğer kafa vurursan beyin sarsıntısı geçirirsin. 2-3 adetten fazla top bulamazdık. Küçükken en lüks toplarımız dolma toplardı. En çok kozalaklarla maç yapardık veya birimiz evde çaput içerisine bezleri, kırpıntıları doldurup dikip top olarak getirir oynardık. Kaleleri taşlardan yapardık. Özellikle Çorum Lisesinin bahçesi büyüklerin, gençlerin oynadığı en gözde futbol alanıydı. Nizami ölçülere yakın kaleleri ve toprak zemini ile tahmini olarak 50x25m. ölçülerinde bir saha olarak şehrimizin merkezinde olması nedeniyle çok uygun bir alandı.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Tek katlı ve bahçeli evimiz varken bahçe işiyle uğraşmayı severdim. Küçükken de bağ bahçe devamlı gider gelirdik. Ağaçlardan aşağı inmezdim, sokakta evin önünde bile dut ağaçları vardı. Kitap okur araştırma yapardım. Bulmaca çözer gibi taktikler üzerinde çalışırdım çok hoşuma giderdi. Televizyon izlemek (tarihi ve komediler, belgeseller).

Aynı zamanda araştırmayı severim. Başka spor branşlarından ilginç veya faydalı olanları futbola uygularım. (Basketboldaki adam adama oyun, hentboldaki alan savunması, masa tenisindeki ve voleyboldaki konsantrasyon yine voleyboldaki asansör taktiği vs.)

Trafik Lambalarının Kırmızı, Sarı, Yeşil anlamlarını oyun içinde parola olarak kullanılarak maç esnasında tempo ve ritim değiştirme, Forcheking…

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Şimdiki gençler çok rahat her şeyi ve en iyisini kolay elde edebiliyorlar. Özellikle cep telefonu, bilgisayar, sosyal medyada oyunlar, sosyal medya fenomeni olma arzusu… Karşı cinsle daha rahat arkadaşlıklar… Kötü alışkanlıkların artması… Şehirdeki nüfus artışının fazlalaşmasından dolayı binaların arasındaki oyun alanlarının kaybolması ve yüksek binaların yapılması çocukların yetişmesinde en büyük engel teşkil etmektedir.

Gençlere fedakâr ve mücadeleci olmalarını tavsiye ediyorum. Her şeyden çabuk vazgeçebildikleri için azimli ve kararlı olmalarını, çalışmayı sevmek için çaba göstermelerini öneriyorum. Gençler her şeyi çok kolay ve çabuk elde ettikleri için ellerindeki nimetlerin farkında değiller. Kitap okumayı sevmiyorlar. Araştırıcı değiller, kendilerini geliştirmiyorlar.

Son olarak tüm sporcularımıza teşekkür ediyorum. Ayrıca çalışmalarımda bana destek olan herkese de teşekkürü bir borç biliyor ve burada onları da anmak istiyorum;

Valiler: Turan Atlamaz, Mustafa Toprak, Hüseyin Poroy.

Belediye Başkanları: Dr. Turhan Kılıççıoğlu, Necdet Diken, Prof. Dr. Arif Ersoy, Muzaffer Külcü, Zeki Gül, Dr. Halil İbrahim Aşgın.

Gençlik ve Spor İl Müdürleri: Talat Kutsal, Yusuf Çilingir, Haşim Eğer.

1987'de Halit Sıkı hocamızla birlikte BTB Müdürü (Gençlik ve Spor İl Müdürü) Talat Kutsal Bey, Kurum değiştirme ve Futbol okulu, Stad çim oldu ve bizim maçlar, çalışmalar kamera ile çekim yapıldı.Yusuf Çilingir Bey ve özellikle Haşim Eğer Bey zamanında 1 ve 2 no'lu sahalar sentetik çim ve Nazmi Avluca sahası da normal çim yapıldı. Altları soyunma odası oldu. Hakemlere ve antrenörlere bina yapıldı.

ASKF Başkanları: Hakan Yılgör, Halil İbrahim Kaya, Gazi Alıç, Sefer Kurtaran.

Futbol İl Temsilcisi: Engin Ayan.

Çorum **TÜFAD Başkanları:** Mehmet Hacıismailoğlu, Nihat Armutçu, Remzi Karahan, Yasin Aksoy.

Okul Müdürleri: Aydın Armağan (Çorum Lisesi Müdürü), İrfan Çağlar (Çorum Meslek ve Yüksek Okul Müdürü), Ahmet Güngör (Çorum Lisesi Müdürü), Yunus Gayretli (19 Mayıs İlk Okulu Müdürü), Ekrem Özumar (Ziya Gökalp İlk Okulu Müdürü)

Beden Eğitimi Öğretmenleri: Niyazi Gül (Çorum Lisesi Beden Eğitimi Öğretmeni), Cemalettin Hoşgör, Korkmaz Alben, Halit Sıkı, Saim Beyaz, Selahattin Karaca, Bahçelievler Ortaokulunun bayan beden eğitimi öğretmeni, Çorum Lisesi beden eğitimi öğretmeni, Altan Çoban, Zafer Kıroğlu, Muttalip Özpamuk, Muttalip Hocanın hanımı Deniz Özpamuk, Vahap Sönmez, Hakan ….., Mustafa Doğan, Orhan Ekmekçi, M. Önder Ayhan, Hasan Olgun, Atilla Arslan, Turan Karataş, Ersel Şahin, Ali Uyar, Mustafa İdikut, Alper Uysal, Murat İnan, Hamza Geylan, Cafer Saran, Öztürk Yüksel, Tayfun ….., İbrahim Kaya, Kerem Şahin, İsmail Sırıklı, Mustafa Veran, Barış Kılıç, Deniz Kılıç, Osman Karakaş.

Başkanlar: Çorumspor'un (Profesyonel Takımın) başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu, İskilip Gençlik Spor'un başkanı Şükrü Şeref Şanlı, Çorum Gücü'nün başkanı Topal Orhan, Ahmet…. Topal Orhan'dan sonraki Çorum Gücü'nün başkanı Gözlükçü Yılmaz Abi. Çorum Gençlerbirliği'nin efsane başkanı Mehmet Yalçın, Çorumspor (Profesyonel Takımın) başkanı Mustafa Aşıla, Çorumspor (Profesyonel Takımın) başkanı Nurettin Sönmez, Çorumspor (Profesyonel Takımın) başkanı Enver Şen, Çorum Belediyespor (Profesyonel Takımın) başkanı Muzaffer Külcü, Çorumspor (Profesyonel Takımın) başkanı Fatih Özcan, Ulukavak Spor'un başkanı Hüseyin Karahan, Ulukavak Spor'un Başkanı İsmet Şenöz, Osmancık Spor Kulübü Başkanı Ahmet Aksu, Çorum Belediyespor (Profesyonel Takımın) başkanı Zeki Gül.

Yöneticiler: Şükrü Şeref Şanlı, Ömer, Ali İhsan Anaç, Mehmet Yalçın, Mehmet Hacıismailoğlu, Yalçın Kıbır, Topal Orhan, Mustafa Köse, Lokman Bulut, Orhan Çınar, Remzi Karahan, Zeki Gül, Hikmet (Ankara TEK), Ömer Dinç, Şaban Ateş, Sinan Özdilli.

Antrenörler: Mürsel Sümer, Ahmet Topkaya, Yılmaz Dursun (Boncuk), Uğur Canbaş, Mehmet Hacıismailoğlu, Yusuf Şimşek, İsmail Kurt, Doğan Emültay, Erhan Dodanlı, Galip Türkkan, Ömer Duran, Cemalettin Hoşgör, Halit Sıkı, Hasan Gürbüz, Saim Beyaz, Tevfik Zencirci, Selahattin Karaca, Korkmaz Alben, Yusuf Aydemir, Hüseyin Çelik, Hayrettin Karaca, Remzi Karahan, Kenan Aşkan, Hüseyin Eğer.

Masörler: Ali Köseer, Ersoy Aksoy, İlhan Aşkın.

Gazeteciler: Yalçın Kıbır, Bilhan Er, Yılmaz Dursun, Ahmet Kaya, Halil Öztürk, Hüseyin Aşkın.

Arkadaşlar: 1999-2000 Futbol Sezonunda Konya'da Türkiye Şampiyonu olmamızda, kendisini rahmetle anıyorum, mekanı cennet olsun inşallah Ömer Duran Hocamız ve ağabeyimiz ev sahipliği yaparak şampiyon olmamızda çok emekleri olmuştur.

SELİM SÜMER

FOTOĞRAFLAR

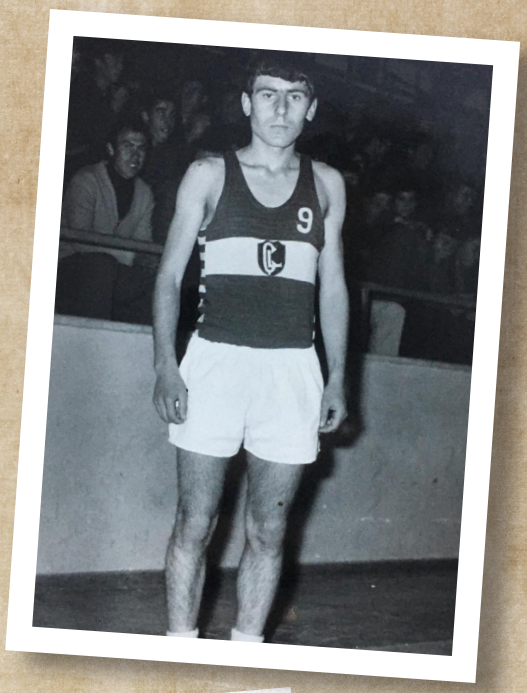

SAMSUN 3-5 HAZİRAN 1988

"H" GRUBU 1989-
(1979-80) Fut. Ok. Futbol Sölen

19 Mayıs 1989
Futbol Ok Resmi Geçit
GENÇLİK ve SPOR İL MD.
SPOR OKULLARI
FUTBOL OKULU

GENÇLERBİRLİĞİ II. Kümede
ŞAMPİYON olduğu "FİNAL" maçından
Sonraki Maçtan önce Gösteri maçı
yapan E-F Grupları ile birlikte

Bayramlaşmadan Sonra Maç Yapan Eski Gençlerbirliği Kadrosu 26/03/1993

YUSUF AYDEMİR

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1956 Çorum Merkeze bağlı Deliler köyünde doğdum. 3 yaşımda Çorum Merkeze taşınmışız. Babam askerlik şubesi civarında fırıncılık yapıyordu. 4 kardeşiz; 2 kız 2 erkek. Babam 41 yaşında iken vefat etti. Babamın yanına devamlı gidip gelip yardımcı olduğum için fırıncılık mesleğine aşina idim. Genelde Ulu cami, Paşa hamamı civarında ikamet ettim. Seksenli yıllardan sonra Yazı Çarşıya taşındım. İlkokulu İstiklal ilkokulunda okudum. Ortaokulu Çorum İmam hatip lisesinin ortaokul kısmını bitirdim. Lise birinci sınıfında babamın vefat etmesi üzerine annem ve kardeşlerime bakmak zorunda olduğum için bırakmak zorunda kaldım.

Okul yaşamından sonra çocuk yaşta ticarete atıldım. Fırıncılık işini yapıyordum. Bir arkadaş vesilesi ile Çimentospor'a tanıştım, beni orda genç takımda oynayacaksın dediler ve birkaç ay çalışmalara katıldım. Eskiden zaten bir genç takım bir de amatör takım vardı. O sene gençler ligi yapılmadığı için maçlar oynanmadı. Sonrasında Allah rahmet eylesin Yurdal Atlas ağabeyimiz vardı. Çorumspor alt yapısında oynuyordu. Tam bir top cambazı, çok kısa boylu onunla Eti Ortaokulunun bahçesinde yıllarca top oynadık. Beni ve Yalçın Keleş diye bir arkadaşımı Çorumspor seçmelerine götürdü. Hocaya ben bunlara kefilim dedi. Bizde başladık Çorumspor'un ilk kalecisi; Kaleci Yılmaz Doğan hocalığımızı o yaptı.

20 yaşımı tamamlayınca askere gittim. 1976 Yılında askerliği havacı olarak Kütahya, Bursa ve İzmir'de yaptım. 1977 Yılının Ekim ayında askerden geldim. 20 ay askerlik yapanların

son jenerasyonuyum. Bizden sonraki askere gelenler on sekiz ay askerlik yaptılar. Askerden geldikten sonra fırın işimiz devam ediyordu. Çalışmaya tekrar başladım.

Biraz annemin ısrarıyla erken evlilik yapmak zorunda kaldım. Üç çocuk sahibi oldum. Seksen olaylarından sonra işlerim pek yürümedi. Ülkenin genel gidişatından dolayı 1982 yılında zor zamanlar geçirdim. Dükkân sahibiyle anlaşamamıştık. Bu sebepten dolayı fırıncılığı bırakmak zorunda kaldım. Kısa bir süre Devane'deki bir fırında işçilik ve ortaklık yaptım. Oradan ayrıldıktan sonra on sekiz ay Arıduru fırınında çalıştım. Bu sürede fırıncılığı pek yapmak istemiyordum. Devlet işinde çalışmak istiyordum. Ortaokul mezunu, lise terk olarak olur, olmaz derken bir iki yere müracaat ettim. Milli Eğitim Müdürlüğüne şoförlük yapmak için girdim. Sonra beni bir okula verdiler birkaç ay çalış seni şoför kadrosu gelince alırız dediler. Sonra kadro geldi başkasını aldılar. Aldıkları kişi benden önce müracaat etmiş. Sonra bir kadro daha geldi onun içinde senden önce müracaatı var dediler. Benim yedi yıllık ağır vasıta ehliyetim var.

İzmir'de bir buçuk yıl şoförlük yaptım. Şoförlük işi olmadı ben ayrılmayı düşünürken kardeşim yurt dışındaydı. Yurt dışına gitme durumumuz oldu lakin yurt dışı işi de olmadı. Doksanlı yıllarda 2 kardeşim vefat etti, onun cenazesini getirmek zorunda kaldık. Geriye baktığım zaman 8-10 yılın geçtiğini gördüm ve ek iş yapmaya karar verdim.

1992-1995 yılları arasında İstanbul'daki yeğenimle birlikte araba getirip satmaya başladık. 1995-1998 arası Yazıçarşı'daki halk eğitim karşında oto galeri dükkânı açtım. 3 sene orada çalıştım. Piyasa çok kötü olmuştu. Orayı mal sahibi kahvehaneye çevirdi. Bende orayı kahvehane olarak tuttum. 4 ayrı yerde ek iş yaparak on yıl kahvehane işlettim. Bu arada bizim spor işleri de devam ediyordu. 3 tane çocuğum oldu ve yaşları birbirine çok yakın. Onların da eğitimleri aynı ana denk geldiği için mecbur bir ek iş yapmam gerektiği için yaptım. Çocuklar okulu bitirdi ve görevlerine başladılar. Bu arada ben lise ve yüksekokulu bitirdim. Sonrasında bizim görevde yükselme sınavlarımız oldu. Ben aynı yerde görevime devam ettim, aynı zamanda ek işlerimde devam ediyor.

2007 yılında emekli oldum. Emekli olduktan sonra bir yıl daha kahvehane işletmeye devam ettim. Çokta lüks bir yerdi ama özellikle yaz aylarında işçi bulmada sıkıntı çekiyordum. Çoluk çocukta evlenip işine gücüne bakınca bende kahvehaneyi başkasına devrettim. Emeklilik döneminde galericiliği devam ettireyim dedim piyasayı da pek bilmiyorum. Bir arkadaşın tavsiyesi ile kuru çay mevkiinde bir bağ yeri aldık. Oraya kendimize göre bir ev yaptık. Çocuklarda burayı sevmeye başlayınca oraya gidip gelmeye başladık. Bu süreçte ek işleri bırakıp bağa bahçeye gidip gelmeye başladım ama bizim spor işleri hala devam ediyor. Hayatımı şu anda bu şekilde sürdürüyorum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

1972-1973 yıllarında Çimentospor'un antrenmanlarına katıldım. Daha sonra 1973 yılında Çorumspor Paf takımında lisanslı olarak başladım. Paf takım ve amatör takımda askere gidene kadar devam ettim. Askerden geldikten sonra 1,5 sene daha devam ettim.1979'lu yıllarda mahalle takımları çıkmaya başladı ve 1980 olayları insanları çok fazla gerdi. 1980 olayları bitince valilik ve kaymakamlıklar bu işin üzerine çok düştüler. Sporun insanları

kaynaştıracağını düşünerek, neredeyse her mahalle bir takım çıkarmaya başladı. O zaman kulüpler falan yoktu. Arastalar, sanayi arkadaş gurupları takım çıkarmaya başladılar. Ben ilk önce bu mahalle müsabakalarında Basınspor'da oynadım. Resmi bir kulüp değildi.

Basınspor'da oynarken matbaacı Kadir Sol, Rıdvan Samsunlu, Galeri Mıstık'tan Fahri, Hacı, Eski Çimentospor'da oynayan Mahmut Hoca hepsi de sevdiğim arkadaşlarımdı. Belediye turnuva düzenliyordu. Valilik Bahar Kupası düzenliyordu. Oralarda oynadık. Bir müddet sonra bir turnuva daha düzenlendi. Bu sefer ben Aygaz Spor diye bir önceki turnuvanın popüler 3 takımlarından biri olan takımda oynadım. Rahmetli olan Osman Softa'nın ısrarıyla oldu.

Bu turnuvaya da Basınspor katılmadığı için gittim. Basınspor'da da bir sorumluluğum vardı. Orada da takım kaptanlığı yapıyordum. Aygaz Spor'da oynarken bir bayrama gelen maçta iç sahada oynuyorum o zaman saha toprak tabi. Rahmetlik Osman abi geldi, kadro yapıyor. En sağa geliyorum giy şu numarayı çık diyor, öbürü geliyor giy şu numarayı çık diyor, kendisi zaman zaman sol bek oynuyor. Elinde bir tane tava mayalısı bir taraftan yiyor bir taraftan takımı çıkarıyor. Bir başka arkadaşı var sabah erken dokuz on gibi Osman ağabey sen oynamıyor musun siz? çıkın ben bakarım dedi ve biraz sonra kendiside formayı giydi ve çıktı. Rakiplerimizde çok iyi maçın kırkıncı dakikalarında göğsüne sert bir top geldi yakın mesafeden bu biraz yerde kaldıktan sonra kalktı tabi. Aradan beş dakika geçmedi ki günümüzde de bilinmiş olan Tevfik Hoca oda karşı rakip takımda oynuyor.

Bunlar çarpıştılar aslında faulü yapanda bizim Osman Softa Hoca. Hatta Tevfik Hoca serzenişte bulunda ya biraz yavaş ne yapıyorsun dedi. Oyun devam ederken tribünden adam yatıyor diye bağırdılar. Oyun durdu sağlıkçı geldi ve yerden kaldırdılar. Ambulans geldi hastaneye götürdüler. Maçta devre oldu iyiymiş kendine geldi dediler. Bizde tamam dedik hazırlandık ikinci yarıya çıkacağız. Hakemler düdüğü çaldı merdivenlerden çıkarken geri döndüler. Başımızda Fikret Gazel vardı. Dediler ki! adam ölmüş. Tabi maçı falan bırakıp hastaneye gittik. Çocuklarını yanında getirmişti onlar çığlıklar atıyorlardı. İkindi namazından sonra cenaze namazı kılındı.

Oradan Hıdırlık mezarlığına defnettik. Definden sonra savcılığa gidip ifade verdik. Bu olaydan sonra ben dâhil çok kişi artık bizim için futbol bitmiştir deyip, duvardaki askıya ayakkabılarımızı astık. Belli bir süre top oynamadık.

Ben Yazıçarşı'ya taşındıktan sonra daha önceki turnuvalarda oynayan kişiler beni tanıyorlardı. Beni tanıyanlardan bazıları benim Yazıçarşı'da oturduğumu söylemişler. Buralarda oturuyor yakında bir turnuva olacak alalım demişler. Benim ilk lisansım 1973 yılında Çorumspor alt yapısında çıkmıştı. Benim ilk resmi maçım dört Eylül'de Sivas'ta oldu. Biz genç takımız ama amatöre götürdüler beni. Daha doğrusu amatör değil Paf takımdı. İlk maçımda da Allah razı olsun hoca beni orta sahada altı numarada görev verdi. Yaşımızda on altı on yedi. Şöyle oynuyoruz birincisi çim saha, ikincisi bir sene önce Kayseri -Sivas olayları oldu maçta yirmi sekiz ölü var. Olayların bir sene sonrasında Sivas'ın ilk maçı. Taraftar tıklım tıklım ve bir tarafta hep bayan seyirci biz Çorum'da hiç bayan seyirci görmedik. Özellikle bazı arkadaşlarımız top atıyorlar o tribüne doğru ısınmak amaçlı ama bende tam tersi. Gözlerden uzak bir köşede ısınmaya çalışıyoruz. O gün ilk resmi maçımı oynadım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

Arkadaşlar ısrarla beni Ulukavak mahallesinde Yazıçarşı'daki bir bilardo salonuna çağırdılar. Gittiğimde oradakileri pek tanımıyorum sadece İmam Hatipten tanıdığım bir arkadaşımı gördüm. Beni onlar ile o tanıştırdı. Bana seni Basınspor'dan tanıyoruz mahallemizde oynamak ister misin? dediler. Bende dedim ki turnuva olursa ben Basınspor'un takım kaptanlığını yaptım orada bir sorumluluğum var birisi dedi ki onlar takım çıkarmıyormuş. Bende çıkarmıyorlar ise burada oynarım dedim.

Ulukavak resmi bir kulüp değil. Yarın maçımız var gelir misin dediler gittim üç dört tane maç oynadık ve işimizi de bu maçlara göre endeksliyorduk. Bundan sonra dediler turnuva düzenlenecek. Benim gideceğimden çekinmişler bana takım kaptanı sensin dediler. Ben o sene turnuvada oynadım. Turnuvanın ilk maçı da bizim. Albayrakspor'la oynuyoruz orada da amatör sporcular var. Bizde de benden başka oynamış tecrübeli sporcular yok. Albayrakspor ilk yarı bir sıfır ikinci yarı iki sıfır önde ben orta saha forvet arkası gibi oynarken santrafor arkadaşa sen benim yerime geçte ben santrafora geçeyim dedim. Ondan sonra dört gol üçü benden maçı dört iki aldık. Yazı Çarşıda beni kimse tanımıyor bütün oynayanları tanıyorlar herkes beni sormaya başladı.

Bu adam nerenin futbolcusu. Tabi arkadaşlar latife yapıyor bir tane özürlü tuğla fabrikalarında çalışan arkadaşımız var o dokuz numarayı Afyon'dan getirdik gibi. Öyle popüler bir giriş yaptık. Turnuvada oynadık ama fazla başarılı olamadık. Bir süre sonra dediler ki lisansı olmayanlardan bir bahar kupası düzenlenecek. Bana sen hem hocalık yap takımı da toparla. Bende hiç lisansı olmayanlardan bir takım yaptım ve Çorum birincisi olduk. İskilip, Osmancık, Alaca onlar da kendi aralarında turnuva yapmışlar onların birincileri ile de oynadık orada da birinci olduk. Bize iki tane kupa verdiler. Ulukavak bir anda popüler oldu. Bu olay 1983-1984 yılları arasında oluyor. O sene amatör olan takımlar oldu mesela Devanespor. Yine fırsat oldukça aramızda güzel maçlar oluyordu.

Devaneliler geldi bize birleşelim iyi bir takım çıkaralım dedi. Arkadaşlarımız da birleşmeyelim kendimiz devam edelim dediler. Biz aldık Ulukavakspor'un dosyasını elimize gidiyoruz Gençlikspor'a emniyete gidiyorum dolanıyorum. Kurumlarda bayağı uğraştırıyorlar. O zamanlar hakikaten çok zor. En son lisans işleri kaldı orada da bir Bahri abimiz var Allah selametlik versin. Çok iyi bir insan ama çok aksi ve ters. Bir gün dedim ki sen nasıl bir insansın insan biraz yardımcı olur. Benim bu işte bir menfaatim yok on beş gündür uğraşıyorum. Kulübün rengini ne yapacaksın diye sordu bana. Siyah beyaz düşünüyorum dedim.

Öyle desene deyip bırak dosyanı git dedi. Kendi Beşiktaşlıymış bizim eksikleri falan hepsini düzeltti. Desene bana bunu baştan deyip, bu şekilde Ulukavakspor'u 1986 yılında kurduk. İlk olarak yönetici kendimizi yaptık. İlk kulüp başkanı değil ama ilk sorumlusuyum. Devlet memurları o zaman dernek yönetimine giremiyorlar. Bütün yazı işlerini yapıyor ben kimi yazarsam o yönetici oluyordu. O zaman Kulüp başkanı Yaşar Kömürcü'yü yaptık. Sait Kömürcü'nün amcası olur. Orada da ben sizin kırtasiye ve spor malzemelerinizi temin ederim dedi. Muhasebeci Kadir Altıparmak ve Hoca Ahmet lakaplı Ahmet Kıloğlu elim

bir kaza sonucu rahmetli oldu. Kadir Kıloğlu'nun en büyük oğlu İmam Hatipten de okul arkadaşım. İnsanın hası diyebileceğim bir insan.

Kulübü kurduktan sonra o sene süper bir çıkış yaptık. Mahalle takımındaki arkadaşlar ile ama belli bir sistem oturmuştu. Sonradan yönetime giren arkadaşlar ile bazı problemler çıktı. Olamadık şampiyon. Öbür sene yeniden bir düzenleme yaptık dediler ki tek sorumlu Yusuf Hoca biz senin arkandayız destekleriz seni dediler. 1987 – 1988 yılları arasıydı. Başlarken Hüseyin Karahan talip oldu kulübe Emek Kiremit'in sahibi. Şimdi Eser Kiremit oldu.

Bende benim için sıkıntı yok dedim. Geldiler; rahmetli Hüseyin Karahan, Sait Kömürcü, Yaşar Kömürcü, İsmet Şanöz ayakkabıcı rahmetli oldu oda Allah rahmet eylesin. Bunu haricinde Kadir Altıparmak, Ahmet Daldal muhasebeci. Yedi kişiyiz yönetimde, bu ikinci yönetim. Ayak işlerinin hepsini ben hallederim. Evrak, yazışma... Geldiler konuştuk. Fenerbahçe'nin geçmişteki başkanı Ali Şen; bizim başkan aynı o çok bonkör. Çok hevesli bu işe. Sonra dediler ki madem şampiyon olacaksın sen futbolunu oyna. Ondan sonra da ben hem hocalık hem de sporculuk yaptım. Takım kaptanlığını da yapıyordum. Hoca getirelim dediler. Ahmet, Mehmet kimi getirelim derken Halit Sıkı ve Selim Sümer dediler. O dönemde onlar aynı zamanda Gençlikspor'un kadrolu antrenörleri. Zaten Selim Hoca Manisa Spor Akademisini ilk bitirenlerden. Halit Hoca da öğretmenlik yapıyordu. Benin gücenmemem için bana soruyordular bende başarılı olsunda önemli değil dedim. Geldiler hakikaten bir iki de takviye yaptık. Çorumspor'da oynamış bir arkadaşımız vardı Solak Recep derlerdi soyadı Döğer idi herhalde Hatap'tan, muhasebe müdürlüğünden emekli oldu. Sungurlu'dan iki arkadaş transfer ettik hakikaten iyi bir takım yaptık. Diğer takımlar kara düzen çalışırken biz biraz daha ağır idmanlar yapıp iyi çalışıp 1988 yılında şampiyon olduk. 2. kümeden 1. kümeye çıktık. Tabi başkanımız şahlandı. Biz ne istedikse aldılar. O sene Köy Hizmetlerine, şimdi İl Özel İdare oldu iki maçın ikisine de yenildik. Başka mağlubiyetimiz yok ikinci olduk biz. Birinci olamadık. Bir sene sonra kaç tane stoper var beş beşini de aldık, kaç tane golcü var üç üçünü de aldık. Bizim için öyle dediler ilk önce parayı bu futbolun içerisine Ulukavakspor getirdi.

Ulukavakspor olarak 1988-1989 sezonunda ikinci olduk. 1989-1990 yılında 6 kategoride şampiyon olduk. Ben aynı zamanda genç takımada bakıyorum. Çünkü genç takımın maçları cumartesi amatör maçları pazar günü şimdiki gibi. O sene gruba Kayseri'ye gittik. Dediler ki Kayseri'ye sekiz takım gelmiş, sekiz takımın en iyisi: Ulukavakspor. O sene süper bir takım oluşturmuştuk. Selim hoca oynuyordu hastalandı guruplara gelemedi.

Takımda Hüseyin Güler, Hüseyin Ulusoy, Mustafa Akça gibi isimler vardı. Bizim takımın en büyük özelliği bizde hiçbir zaman sağcı, solcu, Alevi, Sünni, Çerkez, Kürt, Çingene, köçek hiç fark etmiyordu, Tepecik Mahallesindendi Hüseyin Gülerer arkadaşımız. Hatta gol kralı olmuştu bir sene. Savunmada camcı Necati vardı rahmetli oldu. Nihat vardı belediyede İzmir'e gitti. Saim Beyaz Hoca vardı Çorumspor'da oynamıştı. İlhan vardı Çorum'un sayılı oyuncularındandı. Hatta maraton koştu Çorum'da beş kilometrede birinci oldu. Orta sahada profesyonellikten amatöre dönen müzisyen olan Suat vardı. Ben orta sahada oynuyordum, sol açıkta Osmancık'tan Uğur diye bir arkadaş.

Uğur, Merzifon'da polisti kızı ondört yaşında kanser vefat etti ve emekli oldu. Diğer arkadaşımızda Samsun Tekkeköy'de polis memuru. Karşılaştık onunla da benim oğlumda Samsun'da olduğu için. Üç tane kalecimiz var üçü de birbirinden iyi. Cengiz, İbrahim biri Almanya'da diğeri Hollanda'da bir de Ali vardı Ali onların hepsini geçti Tomağın fırında çalışıyor. Çorumspor'a verdim iki maç oynadı; Amasya ve Sivas maçlarında. Sonradanda yönetimle ters düştü. Başkan, rahmetli Belediye Başkanı Dr. Turhan Kılıççıoğlu'ydu. Nusret Duran genel kaptan, başkanın kayınbiraderi. Onunla ters düşmüş bıraktılar hatta başkana da gittim. Hocam şimdilik oynasın da ileride bakarız dedi. Çocukta biraz asi, bunlar para dağıtmış bayramda Çorumlulara vermiyorlar. Buna vermeyince demiş ki ben bir yerde çalışmıyorum.

Anamdan babamdan paramı isteyeyim profesyonel takımda oynuyorum. Birazda sesini yükseltince bıraktırdılar. Kalecimiz Ali'ydi hatta resimleri de var.

Bir gün Kayseri'de beklenmedik bir şekilde Kırşehir Polis Gücüne yenildik 1-0. Trabzon Vakfıkebir ve diğer guruptaki rakibimiz Erzurum Şeker 4-1falan bitti. Adamlar lider oldu. 2. gün maçımız Vakfıkebir'le biz 4 attık. 4 Atınca direk lider olduk. 3. maçımız Erzurum Şekerspor ile tek kale oynuyoruz. Penaltı kaçırdık. Adamlar fark atacağız ama devre 0-0 bitti. 2. yarıya çıktık. Oynarken bizim Suat'a Faul yaptılar. Hakem kararı ters verdi Suat ayağı kalktı dedi ki hocam adam faul yapıyor bana veriyorsun. Direkt kırmızı kart gösterdi. Yanına kim yaklaştıysa kırmızı kart veriyor. 5 tane kırmızı kart oldu. Aynı anda düdüğü çaldı bıraktı gitti. Hükmen mağlubuz biz. Diskalifiye olduk. Harcırah falan da alamadık. Bu olaydan sonra dönüp geldik. Ben gelirken bundan sonra futbolu bıraktım dedim. Dediler ki geçen senenin şampiyonları DAL Ligi şimdiki BAL Ligi, Bölgesel Amatör Lig. Tabi geldikten sonra Halit Hoca ve Selim Hoca bıraktılar. Takımı getireceğimiz yere getirdik amatörün en büyük zirvesi guruplara gitmek. Futbolcuların çoğu başka takımlara gittiler elimizde o zamanki kadro şimdiki gibi 18 değil 16, hoca kimi bulalım şunu mu bunumu diyerek bana soruyorlar. Cemalettin Hoşgör bizim de çok sevdiğimiz bir abimizle Albayrak'ta çalışıyorlar onunda tavsiyesi ile Cemalettin Hoca ile anlaştılar.

Cemalettin Hoca'ya deplasman ligine gideceğiz demişler. Cemalettin Hoca'da bir şartım var; kaptan Yusuf'da bana yardımcı olacak demiş. Bu arada 1988'de ilk kez Çorum'da futbol antrenörlük kursu açıldı. Biz o sene ilçeler dahil otuz beşe yakın kişi katıldık. Yani bu eski jenerasyonların çoğu oradan. Ben, Korkmaz Hoca, Hasan Hoca, Tevfik Hoca, Şaban Hoca, Hüseyin Çelik hatırladığım. Saim Beyaz bir yere gitmiş sınava girememişti. Eskileri çoğu o dönemden. Belgeyi de o zaman aldım. Belgemde var. Ben bu işi düşünüyorum ama bir iki sene geçsin diyorum. Ben dedim ki geçen sene bu adamlarla top oynadım. Dediler ki olsun onlar seni biliyorlar zaten.

Yıllardır sen bunların kaptanlığını yaptın. Başladık biz Çiftlik Çayırında antrenmanlarımızı yapmaya. Kadromuz çok dar giden adamlara gitmeyin diyoruz adam gelmiyor ama umutta vermiyor. Öyle bir şeyde var. O arada başkanımız rahatsızlandı. Hüseyin Karahan Bey kanser, yaş kırk iki adamın. Hatta bir gün beni çağırdı. Sait Kömürcü onun vesilesi ile geldi yoksa çok meraklı değil. Arkadaşını kıramadığı için ikisi de sanayici tuğlacı. Sait abiyi çağırmış bana bir şey olursa bu çocukları bırakmayacaksın. Sana arkadaş olarak vasiyetim demiş. Ondan sonra beni de çağırmış; nasıl gidiyor kaptan? Ben de; iyi gidiyor diyorum

gülüyor 15 gün sabredin, 15 gün sonra yanınızdayım dedi. Ben giderken yanında bir arkadaşı var abi geçen gün Sait'ide çağırdı, bunları söyledi haberin olsun dedi. Neyse çıktık geldik adam 15 gün sonra vefat etti. Allah rahmet eylesin toprağı bol olsun.

Hüseyin Karahan Bey'in vefattan sonra Sait abi başkan oldu. Deplasman ligine gidiyoruz. Muhasebeci Ahmet Daldal dediğim arkadaşta yanımızda. Cemalettin hoca ile gidiyoruz. Bana dedi ki adam yok hiç olmazsa bir devre oyna. 3, 4 maç bir devre oynuyorum ihtiyaç oldukça. Böyle devam ederken 4 maç 4 mağlubiyet. Biz birde popüler takımız. Yönetime bir şeyler söylemişler yönetim toplandı, bende yönetimdeyim tabi. Dediler ki biz Cemalettin Hoca'yla devam etmeyeceğiz. Cemalettin Hoca alt yapı için çok iyi ama burada istediğimizi alamıyoruz dediler. 4 mağlubiyet var.

Cemalettin Hoca'ya emekleri için teşekkür ederiz seninle devam edemeyeceğiz dediler. Hoca bulalım dediler. Halit Hoca ile Selim'i getirelim dediler. Kimi olmaz diyor, bana soruyorlar şunu getirelim, bunu getirelim diye. Dediler ki bu hafta Çarşamba Şekerspor'a gidiyoruz. Şekerspor'da lider. 1 sene önce hazırlık maçları yaptık tanıyoruz. O arada şeker fabrikası yeni açıldı. İlk müdürü Cevat Bey, Allah razı olsun çok deplasmana şeker fabrikasının takımı gibi gittik. Onların misafirhanelerinde kaldık. Telefon ediyor, nereden diye soruyorlar Çorum Ulukavak Şekerspor diyor. Kastamonu'da, Çarşamba'da, Turhal'da buna benzer yerlerde. Sonrasında Çarşamba'nın sahası yapılıyor Terme'de balçıkta oynuyoruz. Çarşamba'nın Yeşilırmak Spor takımı da var o maçı da orada oynadık. İlk maçımız, gittik oraya beraberlik aldık geldik. Tomağın Yusuf da yönetici fırıncı. Kaptan 5-6 fazla yemeyin ne yaparsanız yapın diyor. Maç 0-0 bitiyor, Gece bizi bekliyorlar telefonda Yazıçarşı'daki kulübelerde. O zaman cep telefonu yok tabi. Telefon kulübelerinden haberleşiyoruz. Ne oldu diyorlar 0-0 diyorum dalga geçme diyorlar. Tomak Yusuf'da yanımda. Gece yarısına doğru geldik Atalımın kahveye. bizi bekliyorlar mekânımız orasıydı. İnanamıyorlar bize. Gerçekten mi 0-0? Sait abi diyor ki yenemediniz mi bunları? Büyük bir olay oldu.

Öbür hafta yine toplandık kimi getirelim diyoruz. Bulamıyoruz kimseyi. Hoca sen bu hafta da bir devam et dediler. Sonraki hafta Samsun Selahiye Spor geldi buraya iç sahada oynuyoruz. Mesela Bahri Alkan var o da yönetici hoca iyiyiz sende bu haftada devam et dedi. Biz o hafta Selahiye'ye beş attık. 5-1 yendik. Yine toplandılar biz adam aramayalım sen bu işi götüreceksin dediler. Dedim ki 1, 2 maç hevesle iyi gitti ama yarın bir gün sıkıntı olabilir siz bir hoca bulun. Dediler ki düş düşme hiç önemli değil sen devam et bizde devam ediyoruz.9 takımdan 5 takım düşüyor, 4'ü garantileşti. Biz 4'ün üzerindeyiz, çıtadayız.

Samsun Selahiye'ye gittik. Son maç burada beş attığımız takım. Stoper benim belim ağrıyor oynayamam, birisi benim bacağım çekiyor diyor adamlar gezmeye gelmiş. Adamlar genç takımla çıkıyor zaten düşüyorlar. İlk yarı 1-0 öndeyiz çok rahatta top oynuyoruz. Devre oldu devre arası benim yanıma geldiler dediler ki; bu çocuklar zaten düşüyor, bunlara üç beş verin de gidin buradan. Dedim ki kardeş verecek bir şey yok zaten büyük ihtimalle de maçı alacağız. Ya alırsınız bir şey demiyorum ama çocuklara bir 500 lira harçlık verin diyorlar. Geldim yöneticiye söyledim hocam zaten fark atarız biz bunlara deyip önemsemedi. Ondan sonra yöneticilerini çağırdım yok hocam paraya gerek yok dedim. İkinci yarıda bir adam değiştirdiler geriye. Ofsayttan adım atamadık.

Adam belki de profesyonel. Kornerden karambolden de bir gol yedik. Bir bir olduk yırtınıyoruz. Ben ilk 4 maçta oynadım ya, antrenör futbolcu gibi devam ediyorum. Ben görevli arkadaşa beni yaz dedim. Sahaya girdim bir pozisyonda hakeme kasıtlı itiraz ettim. Hakem topunu oyna müdahale etme dedi. Hakeme dedim ki ben bu takımın hocasıyım ben top oynamaya değil seninle konuşmaya geldim. Konuş dedi. Dedim ki bu takım düştü bizde bu maçı alırsak kurtuluyoruz. Onun için bu maçı almamız lazım. Peki ne olacak dedi.

Biz bunları duyuyor ama inanmıyorduk. Sana 1000 kenardakilere 500 dedim. O zaman şu ilerideki adamı geri çek sen geç ben de ceza sahasında gerekeni yaparım dedi. İleride oynayan iki arkadaşa dedim ki siz orta sahaya gelin. Ben ilerideyim. Benden önde olmayın. Topa fırlıyorum, bakıyorum bende önce iki kişi ofsayt. 20 dakika laf anlatamadım ikisine. Siz gidin savunmada durun, uzun top atın, karışmayın. Dakika 93 oldu maç bitiyor etme hoca, 95 oldu etme hoca, 97 oldu hoca dedi ki maçı bitiriyorum sizin gol atacağınız yok. Karşı taraf bağırıyor daha maç bitmedi mi diye. Hoca bitirdi maçı. Teşekkür ettik. Maçtan sonra arkadaşlara ben size gelmeyin demiyor muyum dedim. Bana hocam sen niye hakemi satın aldım demiyorsun dediler. Orda hakemi satın aldım denir mi? O zamana kadar diyorlardı ki hakemler böyle şeyler yapıyor bana hikâye geliyordu. Hakikaten öyleymiş. Ben inanamadım. Maç 1-1 oldu Amasya Köy Hizmetleri averaj ile kurtuldu biz düştük.

Daha sonra amatöre devam ettik. Her sene üç takımlı playofflu ligler olurdu. Her sene 3 takımdan birisi bizdik. Bir Çimento bir de Sungurlu Yıldırımspor vardı. Onlarla 1995-1996 yıllarına kadar yavaş yavaş oynadık. Zaten şimdi düşenler gidiyor ya tam sonuna kadar. Biz 1996-1997 yılı gibiydi o sene küme düştük. 2. amatöre düştük. O sene TEDAŞ şampiyon oldu. TEDAŞ'ın bir mağlubiyeti var oda bize. TEDAŞ'ı Tümer Hoca çalıştırıyor. Tümer hoca altyapıdan tanıdığım arkadaşım. Biz küme düştük. İyi bir genç takımımız var. Ama o zamanlarda Gençlerbirliği'nin çok iyi zamanları bir türlü onları aşamıyoruz. Onlar 1. biz 2. Bizim Hacı Doğan var yönetici Doğan Torun nakliye ve hafriyatçılık yapıyor. Hocam şu bizim futbolcuları toplayalım dedi. Bende onların hiçbirini oynatmam dedim. Ben nasıl düştüğümüzü biliyorum. Ne yapacaksın genç takımlamı çıkacaksın? Evet genç takımla çıkacağım dedim. Düştük var mı ötesi genç takımla çıkmazsam çıkmayım. Hakikaten iyi bir genç takımımız var. Ondan sonra çıktık şampiyon olduk o sene. Birinci kümeye tekrar çıktık.

Birinci kümede 2 tane takviye yaptım. Devanespor'dan adliyenin arkasında lastikçilik yapıyor Adem ve Hacı diye. İki arkadaşı aldım ve o sene playoff oynadık. O takımla ondan önce ben şöyle düşündüm takım kaptanımız Suat, orta sahada Suat olmazsa biz ne yapacağız? Hakikaten bu tecrübe çok ayrı bir şey. Şu gelmezse ne yapacağız? Gelmezse gelmesin. Biz tekrar çıktık. Gençlere ağırlık vermeye başladım ondan sonra.

2000'li yıllarda çocuklar yanıma geldi bizim üniversitenin takımı kurulmadı. BESYO kurulmadı. Turnuva var bizim bölüme hocalık yapar mısınız? Neresi? İktisat-işletme. Tamam dedim. Üniversitelerin fakülteler arası turnuvası. Çıktık iyi maçlar attık. 2. olduk 1 sene. Benim amacım oradan birilerini almak üç kişi aldım. 2-3 sene sonra 10 kişi oldu oradan aldıklarım. Onlarda kalburüstü 10 tane de benim alt yapıdan gelen gençler var ki böyle olur yani. Bundan sonra flaş bir ekip olmaya başladık. Çok koşan bir takım. BESYO kuruldu, Hayrettin Gümüşdağ Çorum'a yeni gelmiş. Demişler ki turnuvaya bir takım

çıkarın. Buna demişler ki senin üniversitedekilerin çoğu Ulukavak'ta oynuyor. Telefonumu vermişler adam beni aradı.

Hocam ben Hayrettin Gümüşdağ BESYO kurucu müdürü olarak geldim buraya. Bizim öğrencilerin çoğu sende oynuyormuş. Şu anda hazırlık aşamasındayız ama sende hazır futbolcular varmış bana yardımcı olur musun dedi. Oluruz hocam niye olmayalım dedim. Hatta benim 10 oyuncunun 8 tanesini oynattı ve ikinci olup geldi. Yozgat'taki üniversiteler arası turnuvada. O çocukların devamı geldi. 2010 yılındaydı galiba yine şampiyon olduk. 1. amatörde şampiyon olduk. Ondan önce Belediye finali bizimle oynadı gitti. Bizi de 3-1 yendiler.

Mustafa Bey ile toplantı yapıyoruz ASKF'de ben zaten yenersiniz bizi ama centilmence bir maç olsun istiyoruz seyir zevki olsun dedim. Aramızda hır gür olmasın. Yav hocam beni gevşetme zaten yeneriz böyle size en az şu kadar atarız deyince, bende: çık gücün yetiyorsa yen dedim. Soyunma odasına girmiş Hüseyin Eğer hala anlatıyor. Eğer Ulukavak'a 19 plakasından aşağı atarsanız kabul etmem demiş. Demişler ki; Mustafa abi niye öyle diyorsun 1-0 olsun bizim olsun. Ulukavak'a sakın hafife alma. Sahaya çıktılar. 1-0 öndeler. Ama iyi oynuyoruz. Çok iyi bir takımımız var. Bir gol daha attılar 2-0 oldu. Devre iki sıfır oldu. Özellikle de biz ikinci yarılara çok iyi başlarız. 2. yarının başlarında yan hakem bayrak kaldırdı ofsayt bizim oyuncular durdu orta hakem devam et dedi. O arada boş kaleye yuvarladılar kaleci bırakmıştı.

Ortalık karıştı tabi. Yan hakem bayrağı indirmiyor. Orta hakem yan hakeme indir diyor yine indirmiyor. Nasıl indireyim 5 metrede ofsayt, adam diyor. İndireceksin indirmem ortalık karıştı. Belediye başkanı, federasyon görevlileri ve mülki amirler var. Neyse bizi ikna ettiler çıkın adam gibi oynayın oğlum hiç önemli değil dedim. Hatta ondan sonra 1 gol attık bu olaydan sonra. Tek kale oynuyorlar son dakikalar da tabi 3-1 mağlup olduk. Maçtan sonra Belediye Başkanı Muzaffer Külcü tebrik etti. Topluca da bir resim çekinelim centilmenlik olsun dedi. Güzel bir maç oldu dedi. Sonrasında Mustafa Bey geldi; hocam helal olsun ben hakikaten beklemiyordum dedi. Yani çocuklar ile böyle başarılarda yakaladık.

Bundan sonra üniversiteye gelenlerin hepsi 1, 2 seneye kadar bize gelirdi. Ama şimdi öyle değil çocuğa para verirsen kalıyor, yoksa gidiyor veya göremiyorsun. Okullar tatil oluyor, gidiyorlar. Bir şey diyemiyorsun. Çok sıkıntı oluyor bazen diyorum ki; öğrenci almayacağım. Bu şekilde devam ediyor bizim çalışmalarımız.

Bu arada ben amatörde çalışırken değişik arkadaşlar ile çalıştım. Sonradan Cemalettin Hoca'yı getirdiler. Alt yapıda çalıştırdı bir müddet. Hatta bir ara yoğun işlerim vardı. Cemalettin Hoca ben alt yapı sorumlusu olayım sen de amatör sorumlusu ol dedi. Peki dedim. Ben ilgilenemedim ama Cemalettin Hoca hepsini çalıştırdı.

Maçlar başlıyor. Genç takımın 4 galibiyeti var. Amatör takımın 4 mağlubiyeti var düştüğümüz sene. Yusuf Çilingir Gençlik Spor İl Müdürü; Cemalettin Hocam durmadan yeniliyorsun diyor. Yok demiş ben yeniyorum. Bizim Kadir Altıparmak dediğim yöneticide yanlarında, ben genç takımın hocasıyım yenilen amatör takım onun hocası ben değilim demiş. Kadir demiş ki adam gelemiyor takıma sen bakıyorsun nasıl söylersin. Yönetim; gönderiyoruz bu

hocayı dediler. Ondan sonra yine yolumuz ayrıldı. Fahri Balcı diye bir arkadaşımla uzun yıllar çalıştık. Bir zaman Ulukavak'ta o da oynadı.

Maliyede vergi dairesinde çalışan bir arkadaşımız. Korkmaz Hoca'yla çalıştık Ulukavak'ın alt yapısında. Geçen senelerde yine çağırdım oda geldi kendi derslerinin olduğu zaman baktı takıma. Bayram Hoca, benim eski sporcum o da baktı alt yapıya değişik arkadaşlar baktı ben amatöre devam ederken.

Spor işlerimiz böyle devam etti hakemlik yapmadım. Uzun yıllar TÜFAD'ta rahmetli Mehmet Hacıismailoğlu zamanında sağ olsun dedi ki hocam sen bu işleri biliyorsun sen TÜFAD temsilcisi olarak her pazartesi günü yapılan toplantılara katıl. Saim Çilingir, Cemalettin Hoca, Mehmet Hacıismailoğlu üçünün yönetiminde ilk başkan da Mehmet Hacıismailoğlu'ydu. Hatta bu arada 1995 yılında Cemalettin Hoca, Mehmet Hacıismailoğlu ve ben Çorumspor'un alt yapısında da çalıştık. O zaman Yaşar Tortum altyapıya bakıyor. Maçlar bitti. Zaten şöyle oluyor hocalar belli bir gurubu getiriyor teslim ediyor Yaşar Tortum o grubu da götürüyor. Bizim geldiğimizde öyle bir sistem vardı. O sene rahmetlik Prof. Dr. Arif Ersoy dedi ki; siz aynen devam edin.

Gelecek senede takımınızı güçlendirirsiniz. Biz bazı duyumlar aldık alt yapı değişecek diye. Yaşar Tortum'un yanına gittik dedik ki böyle duyumlar aldık. Hocalarım siz aynen devam ediyorsunuz kadronuzu da gelecek sene iyi bir şekilde ayarlayın dedi. Ertesi gün gazeteyi aldık elimize alt yapıda büyük bir değişim bir gün önce adam öyle diyor bir gün sonrasında gazetede alt yapıda büyük değişim.

Benim Ulukavak yine devam ediyordu. Alt yapıda öyle bir çalışmamız oldu. Ondan iki sene sonra beni Dodurga Belediyespor'a çağırdılar. Dodurga eski Belediye Başkanı Bekir Kılıç. Bu arada araştırırken beni tavsiye etmişler sağ olsun tavsiye edenlerin biri de Cemalettin Hoca. Gittim oraya büyük amirler toplanmış yeni bir yönetim kurulmuş. Kırmızı kartı bitmez 2, 3 maç sahaya gelmez. Yani Dodurga öyle birtakım içlerinde de tanıdığım benim zamanında oynadığım Rafet Süreyyagil var. Konuştuk TEDAŞ Müdürü, PTT Müdürü, Seçim Müdürü, Jandarma Komutanı öyle bir yönetim oluşturmuşlar adamlar heveslenip. Belediye Başkanının etrafında toplanmışlar. Ondan sonra anlaştık ikinci kümede nasıl çalışılır. Ben bu işten pek para konuşamam da talep edemem de. Orada dediler ki; hocam sana da şu kadar para şampiyon olursan şu para. Pirim de şu para. Tamam dedim ne diyorsanız o. Tabi sonradan hepsi yalan oluyor. Biz şampiyon bir takım istiyoruz. Disiplinli bir takım istiyoruz, güzel bir futbol takımı istiyoruz dediler. Dedim ki disiplinli bir takım, o benim işim. Güzel futbol zaten onun için geldik. Ama şampiyonluğa kimse garanti veremez. Bir aksilik olur hiçbir şeye benzemez. Allah'a şükürler olsun şampiyon da olduk zaten. Her maçımızı da farkla kazandık. İnanamadılar yani 2. amatörde şampiyon olduk. 1. amatöre çıkınca ben bıraktım.

Burada da Ulukavak var bende. Öbür sene yine düştüler. Çorum'dan da bir sürü sporcu almalarına rağmen. Alt yapımız çok iyi bu Fahri Balcı dediğim arkadaş çalıştırıyor altyapıyı. Hikmet Uçar vergi dairesinde şef o bakıyor Maliyespor'a. hocaları yok Korkmaz hoca çalıştırıyordu o takım çok karışık. Böyle sağcı, solcu, Alevi, Sünni hep uç kesimin adamları var orada. Zaman zaman aynı odayı kullandık. Kavgasız zaman geçmiyor her akşam. Hikmet

ağabey beni çağırdı dedi ki; hoca, Fahri Hoca'yı vereceğim takımı çalıştıracak. Dedim ki adam 3 aydır takım çalıştırıyor nasıl derim ki burayı bırak da takım çalıştır. İyide bir alt yapımız var. O bizim personelimiz, mecbur gelip çalıştıracak dedi. Ya bu adam 30 yıldır personelin şimdi mi aklına geldi. Biraz ikna ettik. Ben bilmem o zaman sen geleceksin dedi düştüğümüz sene. Dedim ki ben nasıl geleyim o zamana kadar bizim maçlar bitiyor. Ya sen geleceksin, ya da Fahri Hocayı göndereceksin dedi. Buradan izin vermem zaten maçlar cumartesi oynanıyor.

Çorum maçına ben çıkarıyorum yine gelemiyorum mesai yapıyorum o yıllar. Fahri Hoca'ya söyledim o da çocuklara söyledi tamam sen git dedi. Tamam abi ben bu sene senin takımına yardımcı olayım dedim. Topladım iki kesimden de uçları dedim ki böyle böyle bir durum var arkadaşlar ben geleceğim ama bana yardımcı olursanız geleceğim. Yoksa biriniz ister biriniz istemez önceki gibi kargaşa olursa biliyorsunuz isimler ön planda, ben öyle geleceğim. Yoksa hiç gelmeyeyim. Tamam hocam biz senin yanındayız. Sana yardımcı olacağız dediler. Oldular da, hakikaten iyi bir sezon geçirdik. Bir sene de Maliyesporda çalıştım. Onun haricinde artık Ulukavakla özleşmiştik zaten.

2012 Yılında Osmancıkta bir maçımız var. Playoffları oynuyoruz ama dedim ya bizim takım flaş zapt olmuyor. Ondan sonra biz playoff oynayacağız Çimento, Osmancık Spor bir tanesi de Köy Hizmetleri dört takım oynayacağız. Biz hakikaten flaş ekibiz ve Osmancık ekibi Antalya'ya kampa gitti maç öncesi on beş gün. Direkt bizim maça gelecek oradan. Adamlara altı attık. Öbürlerini de yendik. Hatta Hakimiyet'teki Halil araştırma yapmış o sene attığımız gol 136. Türkiye'de dört takım namağlup gidiyor bir tanesi biziz. 19-20 maç playoffla 26 maç bir mağlubiyet aldık. Bir mağlubiyetle 19 garantiledik. Yedek oyuncularla oynadığımız Sungurlu'da yenildik. Sungurlu düşüyor neredeyse. Dedim ki; garantiledik nasıl olsa oynamayan arkadaşları oynatalım.

Biz ağzımız gözümüz diyene kadar adamlar bize 4 gol attı, 3'ünü anca telafi edebildik. Yenildik geldik. Zaten 24'te mi ne İstanbul takımı yenildi. Yani Türkiye'de 4 namağlup giden takım. Öyle de bir yenilgimiz 13 oldu. Biz rövanşta Osmancık'a gittik. Orada da dakika 78-79 3-0 öndeyiz. Bizim Turgay diye bir sporcumuz var. Yüzmede cankurtaranlık yapıyor. Turgay'a faul yaptılar. Rakip kırmızı gördü. Çıkarken kaleci geldi kulağına bir şey dedi oğlan geri döndü Turgay'a doğru gitti hakemde bakıyor. Nereye gidiyorsun çık demiyor. Hakemde bizim Yüksel. Biz de her halde özür dilemeye gidiyor diye düşündük. Adam eğildi, tekmelemeye başladı bir anda ortalık karıştı. Önceden bunu planını yapmışlar. Biz oranın Emniyet Müdürlüğüne falan telefon ettik de Emniyet Müdürlüğü hafife almış veyahut da umursamamışlar. İki tane yaşlı polis bırakmışlar. Belki on tane araba geldi. Sait abi de Ankara'ya gittiydi. Ana baba günü, bizim bu Fahri hocalarda dışarıdan izliyorlar; Adamlar bıçaklarla kapılara saldırıyor, bir içeri girseler bitti. O iki polis hiç değilse onları engelledi diyor. Resimleri var. Bir oyuncunun kafası sarılı, birinin alnı. Yarım saat orada arbede devam etti. Polis geldi ve bize müdahale ediyor onlara değil. Bu sefer biz polislerle de bayağı didiştik. Adam karşıdan tekmeleyerek geliyor, onlara dönsene! Biz bir şey yapmıyoruz bizi yitiyor.

Maçı bitirdiler 3-0 dakika 79. Yüksel çağırdı; iki takımın hocaları gelsin. Gittim hocam senden Ahmet, Hasan, Hüseyin, 4 kişi sonradan da bir tane de kulübeden dedi 5 kişi.

Hocam 4'tü 5 diyorsun! Hele bir tanesi! Hele o Turgay yerde yatıyor ona da kırmızı kart gösterdi. 6 tane de onlardan gösterdi maç bitti. Bindik geliyoruz. İbrahim Çatal Belediye-İş Sendikasında uzun zamanlar sendikacılık yaptı. Arkadaşımız o da. Yanımda dedi ki; iyi ki altı göstermedi hükmen mağlup olurduk ya dedi. Çorum'a gidince altı olursa şaşma dedim. Çorum'a geldik aramışlar 6 onlara 6 bize kırmızı kart. Ne 6'sı ya 4 kırmızı kart bizim. Bizi 6 olarak Ankara'ya gönderdiler. İkimiz de hükmen mağlup olduk. Şampiyonluğu kaybettik o sene. Adamlar iki gün sonra geldiler dilekçe vermeye. Çağırıp bizi bir araya topladılar. Teoman Bey de ceza disiplin kurulu avukatı. Dedi ki; niye Ankara'ya gönderiyorsunuz adamlar gelmiş ifadelerini alırdık. Adamlar dilekçede yazmışlar. Böyle böyle oldu hata bizim. Kavgayı çıkaran biziz maçtan sora hakem çağırdı. 4 kişi onlardan 6 kişi bizden attı. Hani 6 kişiydi dedim. Futbolculara da 3'er maç ceza. Bizimkileri birer maça indirdiler. Buradaki kulüpler tepki gösterdi.

Vay onlara niye bir maç. Mağdur olan biziz maalesef insanlar böyle menfaat için dürüstlük falan kalmıyor. Biz yönetimi topladık şampiyonluğu averaj ile kaybettik. Mehmet Yolyapar'da gelmişti. Sait abiyle samimiler. Sait abi dedi ki; biz ne hizmet ediyoruz ama insanların yaptığına bak. Bu işi yürütmenin anlamı yok bırakalım biz dedi. Dedim ki Sait abi geri dönülecekse bırakmayalım. Bir de "gavura kızıp da oruç yemenin bir anlamı yok". Yazık bu takıma çoluğa çocuğa bak dedim. Dedi ki hoca biz elimizden geleni yaptık. Doğru, 25 yıl yaptı adam. Onun yaptığını Çorum'da yapacak ikinci bir adam yok. Yıllardır ben bun iddia ettim onun yaptığını yapacak bir tane adam yok. Niye? Bu gönül zenginliği, para değil.

Yönetimi oluşturuyoruz gazeteci diyor ki bu ne ya Çorumspor'da yok böyle yönetim Sait Kömürcü, Eyüp Yetik, Orhan Saraçoğlu, İsmet Şamlı bıraktılar kapatalım dediler kulübü bu arada bir de şu anki Çorumspor'un başkanı Fatih benim kalecim. Hasan Eker var muhasebeci oda arada zaten. Bir de benim takım kaptanım Selahattin üçü geldiler. Hocam madem siz bırakacaksınız sizin bayrağı bıraktığınız yerden biz devam edelim dediler. Gittim Sait abiye durumu anlattım yazık olur o çocuklara dedim. Tamam devredin o zaman dedi. Fatih Özcan, Hasan, Turgay. Bunlar kendilerince bir yönetim oluşturup o sene devam ettiler. İyi kötü gidiyor transfer yapacaklar Fatihgil beni çağırıyor hocam ne yapalım diye bende amatörde çok para vermeyin diyorum.

Sonra istifa ettim diye son beş maç kala ayrıldı beni çağırıyorlar Hasan ile takım kaptanı hocam şampiyonluk pirimi dedi bu adam bıraktı gitti Fatih bilmiyor mu senin sözünden çıkmaz şu işi hallet hem de sen dönmeyince olmayacak. Fatihe gidiyoruz bu iş böyle olmaz tamam hocam vereceğiz istifa ederken Yusuf Hoca geri dönerse dönerim demiş. Gazetelerde de yazmış böyle Yusuf Hoca geri dönerse dönerim. Tamam hocam ben sözümü tutacağım yalnız sende dediğimi yapacaksın gazetelere bile demeç verdim. Geleceksin takımın başında duracaksın. Ya Fatih biz bu işi bıraktık bu iş burada bitti. Yok hocam olmuyor geleceksin diyor. Tamam gelecek sene bakarız dedim. Maç oynayacağız İskilip'le ben her şeyi hazırlayayım. Yok ben gelip yardımcı olayım ama bu çocuk yine takımın başında çıkacak gelecek sene Allah Kerim dedim. Tamam hocam peki dedi İskilip'te çıktık yendik. Bala çıktık ondan sonra Fatih günlük hocam müsait misin gidiyoruz gece on ikiye kadar alıyoruz satıyoruz her gün belediye işi çıktı belediye yönetimine Fatih girecek. Dedim ki Fatih'e; böyle böyle bir şeyler duyuyorum.

Eğer öyle bir şey varsa ona göre hareket edelim. Beni zorla döndürdün getirdin. Yok hocam sen bana inan öyle bir şey olursa söylerim dedi. Ama ben tabi aklımda diyorum. Dediler ki belediyede Fatih yönetime girdi. Fatih arıyor hocam müsaitsen gelebilir misin? Ben istemesem de beni yönetime aldılar diyor. Halbuki istiyordu. Benim için Ulukavak bitmiştir hocam dedi. Fatih dalgamı geçiyorsun? Dün ne konuştuk bugün ne böyle iş mi olur? O zaman tamam sen yine orada ol buraya da desteğini esirgeme. Önemli değil buraya da buluruz bir başkan. Hasan'da başkan yardımcısı zaten deplasman ligine gideceğiz. Fatih gitmeyecektin de neden bu kadar para harcadın? Niye şampiyon olduk? En son dedi ki; hocam ben yokum. Yalnız dedi ki; senin olduğun her oluşumda ben takımın malzemesini de alırım arabanı da temin ederim senin hoca paranı da veririm. Ben hoca parasını istemiyorum sen kulübe ver bu parayı dedim. Tamam hocam ben onların hepsini hallederim dedi bıraktı gitti. Takım kaldı meydanda. Kimse sahip çıkmıyor.

ASKF'de toplantı yapıyoruz, gazeteciler dâhil diyorum ki kulübü isteyen var ise para pire istemiyorum şu kulübün adı yürüsün. Çorum'dan bir takım katılsın. Yoksa Çorum'dan gidecek takım yok. İster ismini ister futbolcusunu, isterse hocasını değiştirsin ne yaparsa yapsın. Herkese de söyledim yok olmadı. Daha önce İskilip'ten Nihat ile bir görüşmemiz oldu. Hocam ben alırım takımı dedi tamam al dedim. Her şeyi de bitirdik. Adına bir no'lu sahayı bile aldık. Pazartesi günü gelecek. Cuma akşamı telefon etti hocam birileri talip olmuş takıma dedi. Dedim ki kimse talip olmaz. Dedi ki hocam resmi olarak takım sende değilmiş. Kimdeymiş? Fatih ile Hasan da. Ara o zaman dedim. Fatih'i arıyorlar ben karışmıyorum Hasan'ı arıyorlar Yusuf hocayla konuşacaksınız diyor. Döndü bana kardeşim pazartesi günü geliyorsun sen evraklarını alıyorsun. Ben sana söz verdim. Hocam adamlar biz vermeyiz diyorlar. Adamlar ile bir ilgisi yok adamlar beni bile görmediler daha kendi kendine orada bir muhtar yellemiş Hanefi çok para geliyormuş federasyondan. Bilmem bir topçu satsan şöyle oluyormuş falan. Hatta belediyeye geldik Hanefi ile orada Zeki Bey vardı heralde zaten başkanın yanına giremiyorduk. Hanefi muhtar diyor. Deplasmana gidecek Çorum'u temsil edecek bu takım. Çorumspor'a 1 milyon veriyorsan, Ulukavak'a da 100 bin vereceksin.

Buna da mecbursunuz Zeki Bey de yok. Oradakilere söylüyor. İskilipli Ahmet Yabacıoğlu'nun yanına gittik oda hiç karışmıyor. Tabi Zeki Bey'de gidiyor başkanla konuşuyor. Ulukavak'ı düşman takım ilan ettiler. En ufak metelik yardım yok. Dedik ki bizi Çorumspor'un pilot takımı yapın orada oynatmadıklarınızı bize gönderin. Oradan bir adam kazansak sizin için kazanç. O sene belediye başka takımlara yardım ederdi. bize etmezdi. Öyle bir sene geçirdik. Tabii İskilip'e verdirmediler burada kaldı. Alavere dalavere yalan dolan. İskilip alınca Ulukavak'ın adı oradan silinince bende kurtulacaktım. Bir insanın üstüne bu kadar gidilir! Bilenlere sorun o adam orada olmasa ora kapanır derler. Ne demiş atalarımız; "ağaca yaslanma kurur, insana yaslanma ölür." Yani bu nereye kadar gidecek. Adamlar Sait Kömürcü'yü de bulmuşlar hemen. Ramazan'da onlar Ulu Cami'den çıkınca karşıdaki çay ocağına otururlar. Hocam Sait abi seni çağırıyor dediler. Sait abi beni çağırsa telefon eder. Onunla ayrı bir dostluğumuz var bizim. Biz de teravihten çıkınca imam hatibin altındaki çay ocağına gidiyoruz. Neyse oradan gittik. Sait abi sen bizim teminat olan 25 milyonu yatıracaksın. Dedi ki benim Ulukavak'la bağım kalmadı. Muhtar zapt olmuyor. Sen bu mahallenin adına yatıracaksın. Yusuf hoca. Yusuf hoca bizimle. Yusuf Hoca varsa yatırayım

dedi. Bende yok Sait abi yatırma bu adamlarla çalışmam diyorum yüzlerine. Bu adamların ne olduğu belli değil. Muhtar; hoca niye öyle diyorsun diyor. Ben çalışman işte size takım ne yaparsanız yapın. Ben yokum dedim. Sait abi de hoca yoksa bende yokum. Sait abiyi allem galem ettiler ikna ettiler ama diyor ki senin hatırına veriyorum.

Ben de benim hatırıma verme diyorum. Önceden Sait abinin yanına gittim abi durum böyle yardımcı ol dedim. Ben bu işi götürüyorum ne harcarsın yüz yüzeli başkaları 500 milyar, 1 milyon harcıyorlar. Kastamonu şampiyon oldu. Amasya bir buçuk milyon harcadı. Ya hocam adamlar bir buçuk iki harcamışlar biz yedi yüz elli ile idare ediyoruz. Ben yüz elli ile mücadele ediyorum onu bilmiyor adam. Hatta Aktaş tv miydi vermiş maçı burada anlatıyorlar. Diyorlar ki anlatan spiker Çorumlu muydu ya. Niye o adam Ulukavak'ı öve öve bitiremedi. Beşinci dakikada da on kişi kaldık.

Genç bir ekibiz adam diyor ki maçın başında sonuna kadar Ulukavak'ı anlattı 3-1 de yenildik. Sait abiye o zaman abi adamlara yirmi beş vereyim diyorsun bana elli yetmiş beş verseydin ben üstünü tamamlar bu takımı götürürdüm bunlara hiç gerek yoktu. Başladık kimi yarı yolda bıraktı kimi Ulukavak'ın ismi ile neler yaptı. Sene sonunda Sait abinin parasını bankadan aldırdım götürdüm kendisine teslim ettim 2 bin lirasını kestiler. 6 tane sarı kart gösterdikleri için. Sen aldın mı paranı? Yok. Bizde biliyorsun sezon sonu para yok. Kimse yok. Hatta ben vereyim dedi. Yok abi dedim.

O seneleri de öylece bitirdik tekrar döndük. Eldeki mevcut elemanlar ile devam etmeye başladık 2, 3 sene devam etti. Öbür sene katakulliye getirdiler biz yine küme düştük. Benim felsefem şu her zaman hatayı kendimde ararım. O kalleşlik yaptı, o partiyi aradı, o başkanı aradı beni ilgilendirmez. Ben kendime bakarım.

Ben çıkacağım maçımı alacağım. Son maçımda da futbolculara şunu dedim. Kavga gürültü istemiyorum. Eğer düşmemeyi istiyorsanız yeneceksiniz. Yoksa eğer yenecek gücün var da neden maçtan sonra hakeme saldırı yapıyorsun maçta neredeydin. Benim prensiplerimden biri de budur. Her zaman derim oğlum bükemediğin bileği öpeceksin. Hala Ulukavak'da devam ediyorum kapının anahtarı bende. Ben açmayım kapıyı kimse açmaz. 1982 yılında Ulukavak Mahallesine taşındım. 1986 yılında Ulukavakspor Kuruldu. O günden bu yana hala oradayım.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

İlk antrenörüm Yılmaz Doğan Allah rahmet eylesin. Kalp krizinden öldü Çorumspor'da kaleci antrenörlüğü yapıyordu. Çorumspor'un da ilk kalecisi. O sırada hem kaleci antrenörlüğü yapıyor aynı zamanda bizimle ilgileniyordu. Çoğu maçlara kendi gelemiyordu gazetecilik yapan Yalçın Kıbır ağabey onunla da çok sürtüşmelerimiz oldu. Deplasmana bir gün onunla gittik Çorumspor'un1974'teki şampiyon olduğu yıl Sivas ve Erzincan maçlarına aynı kafile ile gittik. Mesela Sivas'ta belediye oteli köşk oteli var Erzincan'da meşhur o zaman Urartu otel var. Sonraki depremde yıkıldı. Erzincan'da o zaman çok yüksek katlı yer yoktu en yükseklerden biri oraydı oda yıkıldı.

Biz Sivas maçına gittik hatta yine bu hocamız Yılmaz abi fırın çalıştırıyorum kendimde çalışıyorum. Dedim ki hocam ben bu hafta gelmesem çalışıyorum. Yerime adam tutuyorum ona da yevmiye veriyorum. Dedi ki oğlum oynayın gelin işte liste kimi göndereceğim. Hatta ben orta sahayım da sağ açığa yazmış beni. Yola çıkacağız belediyenin önünden biniyoruz diğer takımlarda her hafta sahte oyuncu geliyor. O gün bir sürü adam geldi. Yalçın Kıbır ağabey oraya gittik. Kadro okunuyor Yalçın ağabey bizi yedeğe bıraktı. Yerime koyduğu adam kendi takımında oynamıyor. Ben dedim ki ben yedek soyunmam. Takımın abileri bir şey diyemiyor. Çünkü haklıyım biz orada tartışmaya başladık. Dedi ki oyuncu değiştirirken zor oluyor bunlar sahte oyuncu. Ben dedim ki benim işim gücüm var hocanın ısrarıyla geldim. Ben soyunmam yedeğe dedim. Ümit Türker Allah rahmet eylesin yönetici gür sesli ne oluyor diye bağırarak geldi. Malzemecimiz de Ahmet Kabakçı. Yusuf soyunmuyor dediler. Burada önemli olan Çorum dedi. Bizde öyle diyoruz ama her işin de bir usulü adaleti var dedim. Ben 4 gün idmana geliyorum, kendi takımım, işimi bırakıp. Hoca da kadroya yazmış gelmişim. Ben oynamadıktan sonra niye geldim buraya. Oynarsan oyna oynamazsan kafileyi de terk et dediler.

Ben de beni getirdiğiniz gibi götüreceksiniz bir daha da gelmem sizin gibi adamlar ile dedim. Aslında böyle bir insan değilim kimse yaptığıma inanamadı. Haklıyım Ahmet Kabakçı hiçbir yere gitme dedi. Hatta Ramazan günü Yıldızeli'nde iftar yemeği yedik. Geldik ben o sene bir daha gitmedim. Öbür sene Orhan Temiz Hoca gelmiş. Dediler ki; hoca değişmiş. Biz gittik bu arada saçı başı uzattık o aralar moda. İmam hatipteyken 16 yaşıma kadar 3 numara, babam 3 numaradan başka tıraş yaptırmadı. Adam izlerken diyormuş ki şu uzun saçlı kim. Yusuf geçen sene Sivas maçından sonra gelmemişti. Antrenman bitti beni çağırdı. Bundan sonra idman kaçırmayıp geleceksin dedi. Ben de hocam adaletli ve dürüst olursanız gelirim niye gelmeyim dedim. Gittim oynattı adam Çorumspor amatörde. Salı günü askere gideceğim dedim ki hocam ben bu hafta gelemiyorum. Hafta sonu asker ziyaretlerimiz var geleceksin maçını oynayıp gideceksin dedi. Hatta o gün de bana kaptanlık verdi. Son maçımı da oynadım.

Çorumgücü ile beş birlikte bir galibiyetimiz oldu. Ben askere gittim. Orada da oynuyorduk tabi. Dönüşte çok ümitli geldim. Maçlar bitmek üzere idi 3, 4 maç kalmıştı. O sene düşmeler vardı. Düşme konulmuş 2 kümeye. Takımın durumu iyi değil Kasap Ünsal diye biri vardı. Takıma uzun yıllar amigoluk yaptı. Allah rahmet eylesin. Dedi ki; ben Ankara'ya gideceğim Yusuf'un vizesini yaptırırım dedi. Vizemi yaptırdı bende 3, 4 maç oynadım. Guruptan da düşmedik o sene. Öbür sene dediler ki bu Çorumspor'a yakışmıyor, iyi bir alt yapı olması lazım. Transfer ile 30 kişilik kadro yaptılar. Bu kadronun içerisinde ben de varım ama adam malzeme dağıtıyor 25 kişilik malzeme gelmiş. 25 kişiye dağıttılar. Garip Ürün vardı Çorumspor'da profesyonelde oynadı. Yurttan yetişme birisiydi. Belediyeden de emekli oldu. Bizim büyüğümüz ama samimiyiz genç takımda yıllarca sahte oynadı Sivas'ta. Tokat'ta Erzincan'da bağırıyorlar ula oğlum Garip sen daha askerliğini yapmadım mı yıllarca gitmiş sahte. Öyle çoktu eskiden. Garip abi bize malzeme yok mu dedi. Onlar da yetmedi siz yabancı değilsiniz, bizim oyuncularımızsınız size de gelir dediler. Oda abi yabancı değilsek önce bize verecektin dedi. Biz buraya yıllardır hizmet ediyoruz yeni gelenlere veriyorsun. Açık konuş bize siz işimize yaramazsınız de bırakıp gidelim bizde dedi. Yav niye öyle diyorsun dediler, biz de öyle öyle deyip çıktık. Biz o sene öylece bıraktık oynamayı.

Ondan sonra da olaylar oldu. Olaylardan sonra da mahalle maçları derken sonrasında Mecitözü'ne gittik. Ondan sonra da geldik Ulukavak'a futbol hayatımız böyle devam etti. Ben orada kaleci Yılmaz abi rahmetli ondan sonra. Orhan Temiz antrenörlüğümü yaptı. Mecitözü'ne gittik oralarda antrenör falan yok tabi.

Bir adam yazıyor kadroyu, çıkın oynayın diyor. Ondan sonra da Halit Hoca ve Selim Hoca yaptı antrenörlüğümü. Şimdi iz bırakanlar derken çok o zamanki sporcular veyahut bende bilmiyorum şimdikilere bakarak söylüyorum değerlendirme yapmıyorduk. O zaman en büyük destek Orhan Temiz Hoca'dan geldi. Beni çok tuttu. Mesela bir gün tırnağım çıkmış dizler dirseklerdeki yaralar bitmez. İç sahada oynuyoruz. Saha zaten zımpara gibi düşüyorsun. Tabi bir gün dediğim gibi tırnağım çıktı antrenmana da gidemedim. Saat 13.00'da burada olun dediler bende ayağımın topuğuna basarak gittim. Neredesin oğlum yazdım tahtaya hadi soyun çık sahaya dedi, oynattı. 2 numaradan 11 numaraya kadar her mevkide oynattı beni. En rahat amatörde oynadığım yıllardan biri olmuştu o sene. Ulukavakspor öncesi. Tabi Ulukavak spordaki pozisyon farklı. Takımın ben başkanıyım, yöneticisiyim, malzemecisiyim, hocasıyım kaptanıyım öyle bir dönem geçti.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Takımların şampiyonluk ödülleri var. Kupalar turnuvalardaki madalyalar. Mesela otuz yaşlarda da Ulukavak'ı çok temsil ettik. Çok ikinciliğimiz şampiyonluğumuz var. Yoksa onun haricinde bazı hizmet plaketleri var onun haricinde öyle özel bir ödül yok.

Lakabınız Var mı, Varsa Nedir?

On sene geçti benim Yazıçarşı'da adımı falan bilen yok. Kahveye girerim herkesin dediği Kaptan. Hala o eski arkadaşlar kaptan diyor. Bağ komşum var onun çoluğu çocuğu baba niye kaptan diyorsunuz diye soruyormuş. O da ağzımız kaptan diye alışmış diyormuş. Fakat Çorumspor'un genç takımında oynarken bize latife yollu Pele derlerdi mesela. Şu anda Tümer Hoca takım arkadaşım beni nerede görse Pele der. Ama genelde kaptan diyorlar. Zaten takım kaptanlığı yapan herkese kaptan diye hitap ediyorlar.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Unutamadığım birçok sporcum var ancak birinin durumu farklı. Çocuk Karagöz köylü.. Spor Müdürü Talat Kutsal ava meraklı ava giderken köyün muhtarı ile tanışıp samimi oluyorlar. Diyor ki Müdürüm benim çocuğu ortaokula, liseye göndereceğim bu sürede kötü bir alışkanlığı olmaması için bir spora verelim. Tamam demiş Çorum'a gelince beni bulsun bende yukarıda antrenman yaptırıyorum. Eline bir not yazmış iki çocuk geldi hocam Yusuf hocam çocuklara yardımcı olursan sevinirim diye onlarda gelip beni buldular. Oğlum dedim siz ne sporu istiyorsunuz. Dediler ki; biz voleybolcuyuz. Dedim ki; bizim voleybol branşımız yok şu anda. Tabi yaptık sonra voleybol, basketbol, hentbol. Ulukavakspor'da hafta ortası onları futboldan oraya götürüyordum.

Kışın da iyi oluyordu en azından sıcak ortamda idman yapma imkânı oluyordu. Çocuklara dedim ki bizim futbol var eğer isterseniz buyurun gelin. O zaman diğer branşlar yok. O zaman biz antrenmana gelelim dediler. Tamam oğlum gelin dedim bende. Baktım biri normal ama muhtarın oğlu topa vurmayı bilmiyor ama Fenerbahçeli Rıdvan sanki zapt olmuyor ele avuca sığmıyor. İyi, bunu törpülersek olur dedim ismi de Bektaş. Bir sene genç takımda bir gün oynatmadım bunu. O arada Cemalettin hocada geldi oynatmadı. B gençler başladı gayri federe eskiden sadece gençler vardı 18'ler şimdi 19 oldu. Ve o gün çocuk ne yapacağını bilmiyor. Çok becerikli ama.

Hasan Hoca, Kültür ile oynuyoruz oda iddialı takımı var dedik ki Bektaş hazırlan oğlum. Çocuk öyle bir hazırlanıyor ki. Sen sağ açık oynayacaksın. Sana atılan topları önünde kimse yok kaleye yakınsan direkt kaleye vuracaksın oğlum, yok önün kapalıysa topu götürüp orta yapacaksın iki şey istiyoruz. Takım arkadaşlarıda tanıyor her topu buna atıyorlar. Koşuyor zapt olmuyor. Ama vuramıyor topa ya taça ya da kornere gidiyor. Ceza sahasının içinde bir top attılar gitti vurdu gol oldu. Maçı da bir sıfır aldık ve bundan sonra çocuğu oynatmaya başladık. Çocuğu maça sonradan bile alsak karşı rakibi hallaç pamuğu gibi yapıyor. Yerinde durdurmak mümkün değil. Zaman oldu çocuk göze çarptı. Çorumspor'un kampına götürdüler. Habersizde götürdüler. Halit Hoca yardımcı hoca, çağırınca çocuğu köyden beni çağırdılar. Desene dedim Halit Hocam bu çocukta futbol anlayışı çok kısıtlı. Yetenek sıkıntısı var. Tekniği çok zayıf. Ama afacan ele avuca sığmaz. O konuda yardımcı ol dedim. Kampa gitmişler demişler ki şu yeni gelen gençleri görelim. Çocukta köyden geldi çalışmıyor kaç aydır. Çocuk bir şey yapamamış tabi. Çocuğu silmişler. On iki gün kalmış kampta. Hazırlık maçının seksen dokuzuncu dakikasında alıp iki dakika oynatmışlar. Ama flaş bir isim. Samimiyim çokta severim. Korkmaz Hoca Kuşsaray'ı çalıştırıyor.

Babasının yanına köye gitmiş. Ya senin çocuğun ne işi var o takımda diye. Ondan sonra valla ben anlamam çocuk kendi bulmuş gidiyor. Ben de memnunum demiş. Korkmaz Hoca oğlanı çağırın demiş. Çocukta mal gütmeye gitmiş çağırmışlar. Birkaç hoş beş falan derken ben sana talibim, senin yerin bura demiş. Çocuk ben oynarsam Ulukavak'ta oynarım başka takımda oynamam demiş. Tabi bunu çocuk kendi söylemiyor Korkmaz kendi anlatıyor. Çocuğa ne yaptın oğlum gözünü mü boyadın beynini mi yıkadın diyor. Ne oldu dedim. Adam Ulukavak'tan başka bir takımda oynamam diyor. Sen niye gittin utanmıyor musun dedim. Eti gitmiş onlar alacaktı dedi. Onlar almadan ben alayım diye düşünmüş. Neyse sonradan ben çocuğa; gelmişler dedim. Hocam geldiler ama ben onlara gerekli cevabı verdim dedi. Ben o zaman şunu dedim; benim için o çocuk altın. Kuşadası Turizm bölümünü kazandı. Hocam lisansım? Dedi. Alabilirsin oğlum dedim. Zaten geldiğimde Ulukavak'tan başka bir yere gelmem dedi. Orada gol kralı olmuş. Torbalıspor kampa çağırmış, kamptan sonra da bırakmış dediğim gibi çocukta alt yapı yok. Bilekler falan çok dağınık ama bu kadar olur. Çocuk buraya geldi. Yine lisansını bize verdi. Yine aramış öbürleri şimdi gel diye.

Ben Yusuf Hoca'ya söz verdim demiş. Hocam beni sıkıştırıyorlar yap lisans evraklarımı dedi. Bu turizm bölümünü bitirdiği için otele çalışmaya gidiyordu. Daha sonraki dönemlerde birgün gece geç saatlerde telefonum çalıyor, yabancı bir numara. Açtım; hocam nasılsın kusura bakmayın rahatsız ettim. Hayırdır dedim sen kimsin. Hocam ben Bektaş dedi. Oğlum neredesin dedim. İngiltere'deyim hocam dedi. Ne yapıyorsun dedim. Hocam bir İngiliz

kızla tanıştım, evlendim beni buraya getirdi burada çalışıyorum dedi. Aklıma geldiniz bir arayım dedim. Bayramlarda mesaj çekiyor.

Neyse bir gün Mustafa Çam var benim stoperim. Önceden internet cafe işletiyordu. O çocuk orayı çalıştırırken biri geldi internetten yazıyor diyor. Ya ben bunu nereden tanıyorum derken kalktı geldi para verecek. Bana dedi ki senin adın Mustafa değil mi evet dedim. Tanımadın mı beni ben Bektaş. Takım arkadaşları. Ya demiş benim düğünüm var bu hafta as düğün salonunda bende Yusuf hocayı arıyordum demiş. Kartımı Yusuf hocaya ver. Mustafa bana telefon etti hocam bir kartın var. Hayırdır dedim, hocam sürpriz dedi sonra Bektaş getirdi dedi düğününe gittik tebrik ettik. Hakikaten o çocuğun ayrı bir önemi var.

Onun haricinde Allah'a şükürler olsun benim hafızam çok iyidir. Ulukavak'ta kaç kişi oynadı iki bin, bin dokuz yüzünü net hatırlarım. Hatırlamadıklarımda oluyor tabi. Hepsini de silip atmamışımdır. Hepsini de görürüm hâl hatır sorarım hepside severler sayarlar. Mesela oynatmadığım bir çocuk bana arkadaşın biri anlattı ya senin oynatmadığın bir çocuk vardıya falan kahvede çalışıyor biraz konuştuk dedi. Antrenmana gitmiyor musun diye sordum. Yusuf hoca oynatmadı beni bende bıraktım dedi. Niye oynatmadı diye sormuş hoca haklı demiş. O takımda ben oynayamam abi. Hocada doğru söyledi oğlum git işine bak dedi. Bende geldim burada çalışıyorum. Adamı göndermişsin adam seni seviyor diyor. Dürüst olursan o anda kızabilir sana. Ama düşündüğü zaman hak veriyor. Birde bu amatörde gelir diye bir şey yok amatör zevk için yapılan bir iş.

Ne şartlarda fedakarlıklarla geliyorlar. O adama bir gönül dostluğu vermek zorundasın. O adamın beynine ve ruhuna gireceksin. Samimi ve dürüst olacaksın. Zaten antrenörlüğün ilkesinde var bunlar. Bir kere sporcu sana inanacak ve güvenecek. Samimiyetin ve dürüstlüğüne yoksa verim alamazsın. Osman Nuri vardı balda oynadı süper oyuncu guruplara gittiğimizde oynamıştı.

Kendisi aslen Trabzonludur. Türkiye gazetesindeki Ahmet Aşık'ında kayınbiraderi oluyor. Burada gazetede çalışırken geldi oynadı. Çok da klas bir topçu biraz da narin nazlı. Yıllar geçti görüşmedik. Benim Samsun'daki oğlum o zamanlar Giresun'da görev yapıyor. Baba sizi Sümelaya, Uzun Göle doğru götüreyim dedi. Biz tam Trabzon'u çıkarken Değirmendere'de olduğunu biliyorum telefonu var. Değirmendere yazısını görünce şu Osman'ı bir arayım dedim. Aradım Yusuf abi neredesin falan Trabzon'dayım dedim dön abi dönüşte muhakkak beklerim. Döndük geldik. Orada oranın meşhur Akçaabat köftesi yedik içtik. Çorum'a geldi Çorum'da bunun müfettiş eniştesi var onun yanına geliyor geldiğinde görüşüyoruz. Yani demek istediğim çok değerli sporcu arkadaşlarımız var. Ayırt etmek istemiyorum**.**

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Allah razı olsun Sait Kömürcü'den her ramazanda ramazan paketi yaptırır yirmi, yirmi beş, otuz sporcularımıza verirdi. Dağıtmasına da karışmaz onu ben 23 yapıyordum genelde. Dağıtıyoruz bir poşette çay, şeker, un verir. Dağıttık benim arabamın arkası boş durmaz. Antrenmanlardan sonra şu bölgede kim var götürür erzakları da bırakırım. Son gece 3 kişi kaldı verdim bir tanesi antrenmana geldi. Dedim ki oğlum nerede oturuyorsun bin

evlerde oturuyorum. Kendi de Ankara yolundaki marangozlardan birinde çalışıyor. Nereye gidiyorsun direk eve gidiyorum dedi. Dedim ki ben seni bırakayım.

Hocam zahmet etmeyin dedi. Dedim ki yok oğlum hem de senin şu emanetin kaldı bagajda onu da bırakalım. Gidiyoruz hiç unutmam Carrefour'un tam önündeyiz. Dedim ki oğlum kusura bakma son geceye kaldı. Belki daha önce hazırlığını yapmışsındır. Sende birkaç gün gelmedin benim bagajda kaldı. Hocam Allah razı olsun akşam hanım gelirken dedi ki akşama yemek yapacak bir şey yok. Cebimde de kuruş yok. Götürdük binevlerde evine bıraktık. Bir de Vakıflar yurdunda okuyan bir sporcum vardı. Şu anda bildiğim kadarı ile en son İstanbul'da PTT'ye memur olmuştu. Eski aşevinin orada oturuyorlar çocuk askere gitti. Bir annesi var oda arkadaşının birisiyle haber göndermiş; bu sene de yine Ramazan yardımı dağıtıyorlar mı? Benim çocuk askerde de durumumuz da bu. Arkadaşı durumu bize söyledi hocam buna da bir uğrasanız. Sait abiyede söylüyorum tabi kadroda olanları biliyor olmayanları söylüyorum. Tabi olur dedi kadın bir sürü dua etti. Bunlar da unutulmuyor. Mesela buna benzer Sait abi diyor ki sana yirmi koli veriyoruz diyoruz ki şunun durumu iyi şuna mı vermesek buna mı vermesek kararsız kalıyoruz bu defa. Toplanıyoruz diyoruz ki arkadaşlar kaç kişiyiz hocam 22 ama elimizde 20 kişilik malzeme var. Biz bizeyiz aramızda kalacak. İki arkadaşın bu işten feragat etmesi lazım. Nasıl edelim biz tabi aklımızdan 3, 4 kişi belirliyoruz. Onlar feragat eder diye çıt yok. İnan durumu en mağdur olanlar hocam ben almayım diyor. Öyleleri de var mesela. Oğlum sen sus diyorum hocam arkadaşlara verin diyorlar. Hocam biz başka yerden hallederiz diyorlar. Bunlar insanları hakikaten çok etkiliyor. Antrenmanlarımız akşam rahmetli İsmet abi genel kaptan. Çocuk Sungurlu'dan gelip antrenmana çıkıyor antrenman bitiş saatleri 21.00'ı buluyor. İsmet ağabey diyor ki; kaptan, antrenmandan çocuğu alacaksın çarşıya getireceksin açık lokanta bulup karnını doyuracaksın terminal şimdiki SGK'nın önü oraya götürüp bu çocuğu arabaya bindireceksin sen eve öyle gideceksin. Tamam antrenman biter çocuğu alırsın yemeğini yedirirsin artık araba kaçta gelirse on ikiyi de bulabiliyor çocuğu bindirir gönderirsin. Her antrenmandan sonra aşağı yukarı böyle. Özellikle kışın çok sıkıntılı her araba almıyor. Çocuk geldi gitti. Ben o zaman genç takıma şu şartı koyuyordum. Kırmızı kart gören oyuncuyu bir daha oynatmam. Televizyonlarda söylendiği gibi maçta savaş yok oğlum. Biz savaşmıyoruz. Spor benim için dostluk, kardeşlik, barıştır. Arkadaşlıktır, birlik ve beraberliği sağlamak için büyük bir araçtır. Mücadele edeceksin kıran kırana 24 ama savaş bana çok ters geliyor. Savaş kelimesinin kullanılmasını istemiyorum.

Kırmızı kart göreni özellikle de küfürden bir daha onu odaya almam. Çocuk kırmızı kartı gördü gelmene gerek yok bir daha dedim. Bir gün aradı rahmetli Hüseyin Karahan kaptan neredesin yukarıdayım abi dedim. İsmetin oraya gel dedi tamam geliyorum abi dedim gittim. Ya sen böyle yapmışsın. Abi benim prensibim bu biz ahlaktan bahsediyoruz spor ahlakı. Ben çocuklara bunu hep örnek gösteriyorum. Stada giden var mı maç seyretmeye var hocam. Peki skor bordun orada veya stadın girişinde bir yazı vardır hatırlayan var mı tabi ilk zamanlar hatırlamıyorlardı ama ben anlata anlata anladılar. Peki ne diyor orada "ben sporcunun zeki, çevik ve ahlaklısını severim" Mustafa Kemal Atatürk. Sporcu zeki ve akıllı olmalı akılsız adamın kimseye faydası olmaz. Sporcu hareketli olmalı, ahlaklı olmalı spor demek hareket demek. Arkadaşlar ben sizin ananız babanız değilim amcanız, dayınız değilim size ahlak dersi verecek değilim ama spor ahlakı denilen bir şey var. Buna herkesin

uyması lazım. Zaten buraya gelip de bunu alamıyorsan spor yapmanın anlamı yok. Ben zaten bu maç öncesi motivasyon konuşmalarında genelde bu atasözleri ve deyimleri kullanırım.

Örnek olarak benim Samsunlu bir kalecim vardı üniversite okuyordu. Profesyonel kaleci antrenörü olarak Kırşehir'e gitti. Mesela Samsun'un alt yapı takımı var Kadıköy, orada yetişmiş. Kaleci antrenörlüğü yapıyor şu anda. Hocam söylediğiniz sözlerin hepsini not alıyorum derdi. Oğlum dedim bu söylediğim sözlerin hepsi atasözü veya deyim. Ben hiç duymadım dedi. Zaten klasik sözler. Mesela derim ki laf ile peynir gemisi yürümez. Çeneniz konuşmayacak ayaklarınız konuşacak buna benzer. Çıkarız o şekilde mücadelemizi yaparız. Onun için o çocuğu almam dedim başkana. Ya dedi çocuk ta nereden geliyor, büyük fedakârlık yapıyor.

Tamam geliyor ama ben burada bir şey veremedikten sonra gelmesinin bir anlamı yok. Ya gelsin özür dilesin falan derken çağırdılar. Dedim ki oğlum bak ben seni seviyorum ama böyle sporcular istemiyorum. Ben sana çok tembih ettim orada gereksiz yere hakem kırmızı gösterdiği zaman ben hakemin yanına giderim hocam bir şey söyleyebilir miyim? Ya bir dakika niye attın sadece bir kelime. Küfretti hocam der tamam hocam. Küfreden adamın benim yanımda işi yok. Ondan sonra çocuğu affettim gitti. Ondan sonra çocuk Sungurlu Belediyesinde işe girdi Sungurluspor'da oynamaya başladı. İki maç belki 3. maçı yok. Kırmızı peşine kırmızı karşılaşıyorum pusarak geliyor yanıma boyu da bir doksan. Oğlum ne yapıyorsun sen nasıl adamsın topunu oynasana sen. Niye pislik rezillik yapıyorsun niye kendini rezil ediyorsun. Bu spor ahlakıdır. Haklısın hocam bir daha olmayacak diyor bakıyorsun ki maçın yarısında yine atılmış. Alt yapıda Korkmaz hocamız çalışıyor ama biz sadece amatör değil her maçta radayız. Devane ile maçımız var. Biz iyi takımız Devane'yi çok farklı yenmemiz lazım.

Top devamlı bizde olması lazım Devane beş kişiyle üstümüze geliyor hücuma orta sahada bizden daha kalabalıklar savunma da bizden daha kalabalıklar. Bir sıfır da öndeler. Oradan tribünden birisi dediki ya Yusuf Hocam saymadınız mı hiç takımı. Ne var? Devane bir kişi fazla oynuyor ya dedi. Bağırdık hakeme saydı bir kişi fazla. Nasıl oldu o? Adem'in abisi Hüseyin o da lastikçilik yapıyor eski aşevinin orada.

Çocuk gelmiş demiş ki; hocam ben oynamayacak mıyım? O da demiş ki tamam oğlum git oyna. Çocuk gitmiş sahaya girmiş. Hakem de saymıyor ve bir sıfır öndeler. Bizim Korkmaz Hoca'ya takıldık. Oğlum sen nasıl öğretmensin kim öğretmen yaptı seni. On iki kişi sayamıyor musun? Sonradan maçı 3-1 aldık. Öyle de bir olayımız oldu.

Bir tane sporcum kanserden vefat etti. Elvançelebili Recep Akman isminde on beş yaşlarında pırlanta gibi bir çocuktu. Maçın bir tanesinde son dakikada top çarptı sol kolunu tuttu olduğu yerden kalkamadı. Bende kızdım hatta hata yaptıydı. Arkadaşları da kızdı hem hata yapıyor hem de yerde yatıyor. Fenalaşmış sonrasında çocuk tedavilere gitti Ankara'ya sonra İstanbul'a gitti babası da Bezginoğlu eczanesinde çalışıyor. İstanbul'dan geldi Halk Eğitimin karşısında galericilik yapıyorum. İlaçları vermişler çocuk şişmiş. Hatta el ense attım oğlum iyi gördüm seni güreş takımında göreceğim dedim. Giderken oğlum artık son tedavini tamamla sana ihtiyacım var dedim. Babası bana diyor ki hocam nasıl seviniyor. Yusuf hoca beni bekliyor diyormuş. Bu sefer bitirelim bu işi demiş. Cenazesi geldi çocuğun.

Geçenlerde de Çorumspor alt yapısına verdiğim çocuğun bir tanesi vefat etti Oğuzhan Yanar askerden gelmişti çocuk ameliyat falan olmuş.

Hatta gazeteler yazmış ben sonradan duydum senin sporcun dediler. Yok ya haberim yok dedim. Sonradan haberim oldu. Bir de Kargı'da bir maça Kargıserispor ile gittik çok önemli kıran kırana bir maç oluyor biz antrenörlük kurslarında spor travmaları ile ilgili derste alıyoruz. İlk yardım. Şimdi orada Yoğurtçu derler. Soy ismi yoğurtçu olduğu için derler sağ açıkta da çok hızlı birisi. Özellikle biz savunma oyuncularının çok sert oynamasını isteriz. Oğlum atacaksa taca atacaksın diye. Hakikaten de öyle oldu. Bu omzunun üzerine düşünce kolu çıktı. Bu omuz çıkmaları iyileşmeden bir daha tekrarlarsa yalama olur devamlı çıkar. Yerde yatıyor sağlıkçılar pek müdahale etmedi. Bizde kursta bir şeyler görmüştük tabi. Kolun altına yumruk koyup üzerine basacaksın kol yerine oturur onun haricinde ağrı kesici antibiyotik kullanacaksın. Kolu askıda tutacaksın iki gün sonra rahatlar. Çocuk sahada yatıyor ben sadece şunu sordum daha önce de çıkmış mıydı oğlum. Çıktı dedi çektim yerine getirdim çocuk rahatladı. Çocuk oyuna yeniden gireceğim diye uğraşıyor. Oğlum ben seni keyfimden iyi etmedim girme diyorum. Tribünde diyorlarmış; o ne la adamların hocaları bizim oyuncuyu iyi etti ya. Başkası olsa dokunmaz.

Bir de Alaca'nın sahası çok karlı ve buzluydu. Alaca deyince ölüyorduk benim alacadaki maçım ilk maçım olsun bir an evvel gidip geleyim diyordum. Şimdi çim yaptılar ama havası yine soğuk. Maça gittik. Playoff'a kalabilmemiz için oradan puan almamız lazım. Otobüs ile gittik yarısı futbolcu yarısı taraftar. Biz bastırdıkça adamlar bize 3 tane gol attılar, dakika 40. şu anda Almanya'da oyuncumun bir tanesi kırmızı kart gördü. Şimdiki gibi soyunma odaları muntazam değil. Oyuncuları otobüsün içerisine aldım. Dedim ki; şimdi riske gireceğiz savunmadaki iki kişinin birini orta sahaya alacağız. Yine forveti orta sahada tutuyorum eksikliği savunmada yapacağız. Devamlı gol atan adam senin gol atmayacak bundan sonra o adam dedim. Zaten başkası yok uzun top atıyorlar adama oda gol atıyor. Tamam mı? Tamam.

Sait abi demiş ki skor 6 olur. Maç başladı dakika 89, 4-3 öndeyiz. 10 kişiyiz. Son dakikalar bizimkilerin ben onu istemiyorum bir geriye yaslanma adam bir orta yaptı kaleci bacaklarının arasından kaçırdı topu maç dört dört ama bize beraberlik yetiyor. Sait abiye Kemal Bolat kitapçık yapmıştı. Unutulmayan maç olarak o da o maçı anlatmış. Hakikaten o maçta çok başka bir maçtı. Sait abinin bir özelliği de şu; maçtan sonra sporcular için servisi gönderir, yemeklerini yedirir, paralarını da verir. Ben derdim ki; bunu Türkiye'de 4 büyük takımlar bile yapamaz. Maçtan sonra yemeğini yedirip, paranı verip gönderecek. Çok sporcu sonradan itiraf etmiştir. Hocam belki azdı ancak o paranın bereketi farklıydı. O günlerin havası ve sıcaklığı farklıydı. O yemeğin tadını ben başka yerden alamadım diyen çok sporcu ile karşılaştım. Adam bu işi aksatmadan yirmi beş yıl yaptı.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Sporun içerisinde bu işi yapan her insana saygı duymak lazım. Tribüne 50 bin kişi çıkıyor 50 bini de hoca 50 bini de antrenör hepsi çok iyi biliyor. Ama bu iş çok farklı bir şey. Son yıllarda herkes Şenol Güneş'i örnek aldı. Hem mili takıma hem de Beşiktaş'a çok iyi

işler yaptı. Ama ben onu ikinci yarıdaki oyuncu değişikliklerinden dolayı çok eleştirdim. Mesela Rasim Kara Beşiktaş'a en iyi futbolu oynatan adam. Ve iddia ediyorum. Zaman zaman yorumlarda çıkıyor kıymeti bilinmedi diye doğru söylüyorlar. Beşiktaş'ın o adamın döneminde oynadığı futbol son yıllara göre çok farklıydı. Çünkü şu günlerin futbolunu adam o zaman oynattı. Rasim Kara'yı örnek aldığımı söyleyebilirim.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor çok farklı bir şey. Her şeyden önce insana bir kimlik kazandırıyor. Çevre kazandırıyor. Bir zamanlar neredeyse haftada bir televizyon kanallarına çıkar olduk. Gazetelerde haftada bir iki sefer çıkar olduk. Yediden yetmişe herkesin tanıdığı saygı duyduğu sayılan sevilen bir kişi konumuna geliyorsun. Ben işverenlik yaptığım dönemde bunun çok faydasını gördüm. Camiada seveninde vardır sevmeyeninde sen sporun vasıflarını üzerinde taşıyıp insanlara da gösterebiliyorsan zaten senin başka bir şey yapmana gerek yok. Ondan dolayı insanların arasında saygı görmeyi çok yaşadım ve gördüm. Bir insana kendini tanıtayım derken biz Sait abiye bunu derdik şurada otursan senin adını kimse bilmez biz bile bilmiyorduk Ulukavak'ta oturduğumuz haldeyken derdim. Ama bu sporun sayesinde herkesin tanıdığı bir insan durumuna geldin. Reklam istiyorsan spor başka bir şeye gerek yok**.**

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Ben sporu ve antrenörlüğü yaptığıma zaman zaman çok pişman oldum. Neden aileden dolayı. Bizim her cumartesi pazarımız ramazanda hafta ortalarını saymıyoruz. Akşamları benim sadece pazartesim boş ona da TÜFAD temsilcisi olarak katılıyorum. Hafta sonları neredeyse hiç boşum yok. En samimi arkadaşınla bile bir organizasyon yapamıyorsun. Çocuklarıma karşı bu konuda çok mahcubum. Üzülüyorum ve vicdanen rahatsızım. Yıllar geçti ben çocuklarımı bir gün pikniğe götüremedim. Çocuklarımla bir hafta sonu geçiremedim. Hele de şimdiki o gençliğin görselliğini çocuklarım ile yaşayamadım. Şimdi herkes çoluğu çocuğu ile eğleniyor resimler çektiriyor. Eskilerin resimlerinde de öyle herkesin yanında çocukları var. Benim çocuklar ise oynattığım zaman yanımdalar. Oğullarımdan Ferdi'de iyi futbolcuydu mesela. Ama maalesef onlar ile fazla ilgilenemedim. Sporcularımla geçirdiğim vakitlerden dolayı pişman değilim. Ama keşke çocuklarım ile daha fazla vakit geçirebilseydim. Bazen evde konuşuluyor bunlar.

Öncelerde şimdiki gibi değil malzemeleri evde ben yıkatıyordum. İmkânsızlıklardan dolayı. Deplasmanlarda pancarlı yaptırırız alırım doğrarım yaptırırım. Şimdi kimse yapmaz ben evde hanımıma yaptırdım. Bunlardan dolayı çok pişmanım. Diyordum ki malzemeleri herkes sıra ile yıkatsın kimse yaptırmıyor. Bunlardan sebep hocalığı yapmasaydım diyorum.

Antrenörlük ile ilgili seminerler oluyor katılmasan belgen işleme koyulmuyor. Hocalık yapamıyorsun. Biz Cemalettin Hoca ile Çorum'da daha bu iş yokken 1993, 1994, 1996'da Ankara'ya seminere gittik. Son seminere 8 kişi gittik Çorum'dan. İlk seminerde Cemalettin Hoca ile beraber iki kişiydik sonraki seminerde Tümer Hoca ile 3 kişi olduk. Kimse bilmiyor bu işleri. Orada bize B denklik belgesi verdiler. Dediler ki bunu dört yılda ikişer defa işleme

koydurursan otomatik olarak A oluyorsun. O zaman nasıl işleme koyulacağını bilen yok. Notere gidiyorsun bilmiyor. Yaptıramadık A belgesini almak zordu zaman geldi birisi sordu senin A varmı? Hayırdır dedim. Seni ben başka bir şeye düşünüyordum dedi. Ben bu işin bu kadar uzun gideceğini düşünmedim. Düşünseydim alırdım. Bir de bizim Çorum da şu sıkıntı var. Herkes burada kalıyor sıkıntımız bu. Birileri gitmeliydi. Birilerinin önü açılmalıydı. Ama maalesef Çorum'un en büyük sıkıntısı bu. Burada da kabahatli olan Selim hocanın çok kabahati var ilk gitmesi gereken oydu ve gidecekti.

Gidiyor, iki maça gidiyor, dört maç kalmış akşam ayrılıyor. Sabah bakıyorsun sahada. Yapma, gelme, şuraya git. Peşinden de birileri gelsin artık. Bu da ileriyi düşünmemek diyelim. Ben sadece o zaman günü kurtarmak babında düşündüm. Dedim ki; ya ben şunu mu yapacağım, bunu mu yapacağım. Mesela eski atalarımız şunu söyler mesleğin hırsızlıksa da ilerletmeye çalışacaksın. Eğer bu işi yapıyorsan her türlü belgen olacak. Ben almak için iki yıldır gidiyorum Beşiktaş'ta. Görüyoruz çok farklı. Her şeyi alt yapı üzerine kurmuşlar. Ben şimdi alt yapı için şimdiki konuşulanların yirmi yirmi beş yıl önce Sait abiyle çok uğraştım. Şu Ulukavak sahasını alalım kiralayalım ama son anda bölge müdürlüğü tarafından bazı aksaklıklar çıktı olamadı**.**

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Biz Çorumspor'da başladığımız için diğer kulüplere göre avantajlıydık. Mesela bize bir eşofman verirlerdi. Diğer kulüpler gıptayla bakardı. Çimentospor'da bu konuda iyiydi. Diğer kulüplerin soyunma odasına bir girerdin, herkes odadaki örs ve çekici kapmak için yarışırdı. Herkesin ayağının altındaki çiviler vuruyor. Çivi kaydığı zaman çıkıyor ve ayağa batıyor. Herkesin mutlaka ayağının altı kanar. Köseleden yuvarlak yuvarlak dişi yaparlardı. O köselede çıktığı zaman çiviyle tuttururlardı. Düştüğü zaman çivi boşta kalıyor. Çakınca da giriyor. Bir de sahalardan dolayı mutlaka tırnağı çıkmayan sporcu olmaz. Dizlerinde, dirseklerinde, avuç içlerinde yaralar eksik olmazdı hiçbir sporcunun.

Toprak saha zımpara gibiydi. Mesela Ulukavak'a ilk başladığımız yıllarda ve mahalle maçlarının olduğu zamanda dışarıda soyunuyorduk. Çocuklar üzerini çıkarıp tellere asıyordu. Hatta onunla ilgilide bir anım var benim. Genç takımdan bir sporcum sanayide boyacıda çalışıyor. Cumartesi haftalığını almış gelmiş. Soyundular antrenmanını yaptılar çocuk giyindi. Geldi hocam benim paramı almışlar dedi. Kaç lira 400 lira. Ben eve gidemem hocam babam beni öldürür dedi. Ben buraya astım elbiseleri diyor yemin şart içiyor. Arıyoruz arıyoruz yok. Çocuk ağlamaya başladı. Babam beni öldürür diyor. Çıkardık cebimizden verdik çocuğun haftalığını gönderdik. Eskiden yine duşlar vardı ama sıcak olmazsa da soğuk sular vardı soyunma odalarımızda. Şimdi odalarımızda duşta yok. Lavabolar bile çalışmıyor. Çok ileri geldik diyoruz amma bu yerine göre de fark ediyor. Mesela bu stat yıkılacak dendi onun adı altında hiçbir şey yapılmadı. Yukarı sahaya dört tane projektör aşağıya taktın ora taşımıyor yukarıda tak yıkılsın dört projektör al başka yere taşı. Al bulunsun yenisi yapılırsa oraya takarsın. Bütün kurumlar topu birbirine atıyor. Yıllardır böyle oraya bir projektör takamadık. Şimdi bir tane takıldı loş ışık bir şeye benzemiyor. Eskiye bakarsan bunların hiçbiri yoktu.

Bizim çocukluk yıllarımızda memeli toplar oynarken meme yapar veya havası iner öyleydi. O zamanlar amatörlerde Mikasa toplar çok tutulurdu. Suyu çamuru da yiyince insanı sersemletirdi. Çoğu zaman kafa vurmaktan çekinirdim ben. Hakikaten bomba gibiydi şimdiki toplara bakıyorsun 360 gram en fazla 412 gram. Eskiden 1,5 - 2 kiloydu. Çamurda maç yapmak çok zor ama çok zevkli idi. Biz o 2. kümelerde oynadığımız zamanlar arkadaşlarla yağmurun yağmasını çok isteriz sahanın balçık olmasını kondisyonlu iyi bir takımız o mücadele çok zevk veriyordu.

Çok değişik malzemeler vardı ama bunları temin edipte kullanmakta çok önemli. Biz hep aynı malzemelerle çalışıyoruz. Atlama çubukları kendin yaptırıyorsun, slalom piyonlar var mesela onların çeşitleri var. Tabaklar var. Merdiven var. Şu an kullandıklarımız genelde bunlar. Bunun haricinde başka malzeme kullanan yok. Pratik olarak bunlar kullanılıyor. Ama kendi sahan olsa bir köşesinde malzemelerin olsa her malzeme ile iş yapabilirsin. Mesela baraj çalışması yaptırıyoruz futbolcuyu koyamıyorsun korkuyor sakatlanacağım diye. Alacada gördüm adam oraya maketi koymuş onu kullanıyor. Malzeme çok önemli. Çok malzeme var ama şu an kullandığım malzemeler klasik.

Yine aynı malzemeler kullanılıyor Eskiden neydi piyon koymadan karşılıklı teknik çalışma yaparken şimdi piyon koyarak yapıyoruz tabak koyarak yapıyoruz. Birde sağlıkta değişiklikler var eskiden bir yerine darbe aldın mesela bize denen şu eve git sıcak suyla, zeytin yağıyla, sabunlu suyla, ov ve sıcak tut. Ben bunun çok örneğini gördüm Allah rahmet eylesin bizim Kirtik İsmail Belediyeden emekli oldu takım kaptanlığımı da yaptı. Bir gün sahanın ortasında topallayarak geçiyor. Kolay gelsin Yusuf dedi sağ ol İsmail abi dedim. One geçmiş olsun dedim. Sorma ayağımı burkmuşum dedi. Soğuk yapsaydın dedim. Sorma başıma ondan geldi ya dedi. Hayırdır diye sordum. Ben eskiye gittim eve gidince sıcak suyla ovaladım. İyice şişirdim buz yapacağım şimdi dedi. Eskiden öyleydi. Şimdi sağlık yönünden daha bilinçli en ufak bir şeyin oluyor çocuğa nerde neyi ne zaman yapacağını söylüyoruz. Eskiden biz kros ve merdiven çalışmalarını çok yapardık.

Bir gün biri geldi dediki merdiven çalışmasının eklemlere zararı var yapılmayacak. Hatta içeri dışarı çalışmaları var bunlar yapılmayacak. Bunlar eklemleri etkiliyor dedi. Bunun gibi antrenman metotları değişiyor. Adam zamanında profesyonel sporcu veya hoca adamı getiriyorsun adamın bir ismi var ama adam yirmi sene önceki antrenmanı yaptırıyor. Olmuyor bu iş çok farklı. Her hocanın kendini güncellemesi lazım. Eskinin sporcuları anadan doğma yetenekli sporcular. Her adam sporcu olamaz asfalta aşağı inen on kişiye sor biri belki çıkar belki çıkmaz amatör lisansı olan. Şimdi on kişiye sor dokusunun lisansı vardır. Şimdi herkese lisans çıkıyor eskiden öyle değildi. Bir kere yetenekli olacaksın eski sporcuların hepsi öyleydi.

Fedakârlık ayrı bir şey biz mesela ocaklarda çalışan arkadaşları getirip oynatırdık. Arka taraftan kaçırırdık adamları. Babasıyla çalışıyor haberi yok. Derlerdi ki maç kaçta onda on birde burada olacaksın. Ona çeyrek kala beni arka kapının oradan alın. Arabası olan bir arkadaşı göndeririz o oradan gelir üstü başı toz duman. Ona rağmen oynar. Sanayideki çocuklar cumartesi maçlarına ustam göndermiyor. Gideriz ustasına müsaade isteriz haftalığını sen ver o zaman diyor. Benim zaten hafta sonu yoğun günüm veremem diyor. Kusura bakma o zaman gitsin topunu oynasın ben başka çırak bulurum diyor. Buna benzer

olaylarla çok karşılaşıyoruz. Sporcular çok zor şartlarda spor yapıyorlardı. Ama yetenekli ve çok kalitelilerdi. Şimdikilerin babası annesi elinden tutup geliyor. Hatta üste birde para veriyorlar. Çocuk canı isterse geliyor canı istemese gelmiyor. Antrenmana adam zorla geliyor. Hava bozuk gelmiyor.

Amatör ruh eskiden vardı. Bu sahaları gören eskilerin canı gidiyor. Şu imkânlara bak diye. Sporcular eski zihniyetli değil. Her sokak arasında top oynayan çocuk gurubu vardı. Şimdi bom boş telefon internet. Bu insan yaşantısını çok etkiledi. Bir ara yaz spor okullarında futbol tıklım tıklım şimdi git kaç kişi var futbolda 200, yüzmede ise 500. Çağımızın faktörleri amatör ruhu çok etkiledi.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Ben gençliğimde motosiklet sürücüsüydüm özellikle java motoru o zamanlar çok revaçtaydı. Bunu yapan belirli insanlar vardı bizimde bir gurubumuz vardı hafta sonları bir yerlere gitmek için. Mübalağa değil havalı bir motosiklet sürücüsüydüm. Beni eskiden hatırlayanlar öyle der top oynar motora biner. O yıllarda motosiklet sevdam vardı ama şimdi yok. Ufak bir motorum var bağa gidip geliyorum sadece. Eskiden sinema çoktu gençliğimizde onlardan da hevesimiz geçti.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Spor yaşamın bir parçası bir kere herkes bunu bilecek. Sadece çocuk ve gençler için değil. Bunu ömrü boyunca hayatında bir parça gibi görecek. Başından sonuna kadar yapmaya çalışacak. Buna vakit bulamamak veya sevip sevmemek bunların arkasına sığınmamak lazım. Bunlar bahane.

Yapmazsın elli altmış yaşına gelince mecburiyetten yaparsın. En iyisi zamanında bedenini mahrum etme ve ileride de bunun sıkıntısını çekme. Eğitimli sporcu eskiden okuyan adam spor yapmaz spor yapanda okula gitmez tembel, fakirin çocuğu top oynar zenginin çocuğu basket oynar futbol oynamaz çok ayrı farklı şeylerdi. Ama şimdi öyle bir şey yok her şeyi yerinde yapacaksın eğitim şart. Tabi eğitim derken de sadece tahsil değil okul değil insanın yetiştirilmesi çok önemli. Hem eğitim alıp tahsilini yarım bırakmayacaksın çünkü en iyi profesyonel futbolcu yaşı bile otuz, otuz beşe çıktı. Emekli olabildin mi yok ne yapacaksın.

Böyle boşlukta ve sıkıntıda kalmış çok insanlar var. Belli bir mesleğin varsa yürüdüğü yere kadar onu yürüteceksin. Eğitim ve sporu karşı karşıya getirmemek lazım. Birlikte götüreceksin çocuk diyor ki hocam ders çalışıyorum gelemem. Yirmi dört saat mi yok bir yerde deşarj olman lazım. Bedenide beyni de rahatlatıp dinlendireceksin faydalı olmak için. Tabir yerinde ve zamanın da. Çocuklar bunu yapmadıkları için veliler göndermiyorlar. Çocuk topu oynuyor dersi çalışmıyor. Veli de göndermem diyor. Gelmediği zaman da monoton bir hayat her şeyden bir haber. Eğer sporun insan içerisine girmiyorsan dünyadan bir haber yaşıyorsun. Adam gelmiş 20, 25 yaşına hayattan bir şey soruyorsun bilmiyor adam. Keçinin, koyunun yavrusunu bilmiyor. Duymadım bilmiyorum diyor. Niye? Hayatı bilmiyor. Spor çok büyük bir sosyal etkinlik. Spor yapınca eşin, dostun, çevren çok fark ediyor. Spor, hayatımızdan çok büyük bir parça. Özel hayata, eğitim hayatına, aile hayatına fazla karıştırmadan herkesin spor yapması lazım.

YUSUF AYDEMİR

FOTOĞRAFLAR

AYVAZ
KIREMİT

EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK
EMEK

TÜRK TİCARET BANKASI

ÖZDEMİR HAFRİYAT

FOTO AİLE
ÇORUM

KÖMÜRCÜ

KAYSAN

YUSUF ÇİLİNGİR

Kendinizi Tanıtır Mısınız?

1955 Çorum doğumluyum. İlkokulu Gazipaşa İlkokulunda, Ortaokulu Atatürk Ortaokulunda okudum. Daha sonra Çorum Öğretmen Lisesinden öğretmen olarak mezun oldum. Babamı 40 yaşında kaybettik. Ben ilkokul 4. Sınıftaydım. Kendisi Orman İşletmesi Müdürlüğünde muhasebe memuruydu. Babam öldükten sonra maddi durumumuz da biraz bozulmuştu. Biz 4 kardeşiz 2 erkek 2 kız. Ablam onun yerine Orman İşletmesine girdi. Bazı ekonomik sıkıntılar yaşadık. Mesela evimiz hisseliydi, bağımız hisseliydi. Evimiz, Yeniyol Mahallesinde Kulaksız Cami'nin tam karşısındaydı. Eski bir konağımız vardı arkasında da bir evimiz vardı, biz arkada kalıyorduk ön tarafı da kiraya veriyorduk. Herkesin çalıştığı gibi o dönem ben de kiremit ocaklarında çalıştım. Zaman zaman simit sattığım oldu. Maçlarda sakız sattığınız da oldu. Ev ekonomisine katkıda bulunmaya çalıştık. Hem okuduk, hem de yazları çalıştık. O zaman Fil Kiremit Fabrikası vardı. Orada çalışmıştım. Sonra Güneş Tuğla Fabrikası ve sonraki ismiyle Yeni Güneş Tuğla Fabrikasında da çalıştım.

1980'de Abdalata Köyünde müdür yetkili öğretmen olarak göreve başladım ve aynı sene evlendim. İki tane kızım var, kızımın bir tanesi engelli. Diğeri de evli Ankara'da yaşıyor. 2 tane de torunum var. 8 sene Abdalata'da çalıştım. Daha sonra eğitim araçları merkez müdür yardımcılığına atanarak Çorum Merkeze geldim. Orada 4 yıl çalıştım. Oradan da Dumlupınar İlkokuluna müdür olarak atandım. 1997-1998 yılında Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'ne atandım. Daha sonra İstiklal ilköğretim okuluna müdür yardımcısı olarak geldim ve 2 sene vekâleten müdürlüğe de baktım.

2006 yılında emekli oldum. Aniden karar verdim emekli olmaya. İyi ki de öyle karar vermişim. Hiç aklımdan geçmezdi; hacca yazılmıştım. Kkalabalık diye çıkmayacağını düşünmüştüm. Ama ilk yazıldığım sene çıktı. Müftülükte Mehmet Ersoy vardı formumu o doldurmuştu.

Sporla her zaman iç içeydik. Şu anda da eski hocalarımızla beraber yürüyüş yapıyoruz. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri beraber Eski Çimento Fabrikasına doğru yürüyoruz. Bazen baraja doğru ortalama 10 kilometre falan yol yapıyoruz. Zaman zaman İnci Parkta top oynuyoruz. Malum evde de ibadetle vaktimizi geçiriyoruz. Arkadaşlarımızı ziyaret ediyoruz.

Aşkamları da evde takip ettiğim bazı diziler var. Onları izliyorum. Aynı zamanda torunlar gelip gidiyorlar, çocuklar gelip gidiyorlar. Biz onları ziyaret ediyoruz. Günlerimiz böyle geçiyor. Şu anda 66 yaşındayım. Hiç bir kötü alışkanlığım yoktur. 2002 yılında kalp krizi geçirdim. Atlattık çok şükür ama 2022 Ağustos ayında bypass ameliyatı oldum. Allah'a şükür şu an durumum iyi. Ayçin abimiz ve birkaç arkadaşla birlikte yürüyüşe devam ediyorum.

Sporla Nasıl Tanıştınız ve Nerede Başladınız?

Gazipaşa İlkokulunda ve Kulaksız Camii arkasında bir boşluk vardı orada top oynardık kendi aramızda. 1960'lı yıllarda. O zaman Gazipaşa İlkokulunun bahçesine girmek çok zordu, yüksek duvarları vardı. Bir de rahmetli Mevlüt amca vardı. Okulun hademesi, o bizi kovalardı. Ağaçlara tırmanıp kaçardık. O zaman araba falan geçmediği için sokaklarda oynayabiliyorduk. O zaman sokakta top oynadığım bazı arkadaşlarım; Lütfi Kaleli, Hasan Eral, İhsan İdikut, Hüseyin Ovacık bir de büyük ağabeylerimiz vardı. Onların arasında da oynatırlardı bizi. Sezgin ağabey vardı, mesela İhsan İdikut Süper Lig'de top oynadı. O zaman tabi topunuz yok. Naylon toplardan önce çaput toplarla oynardık. Annem yapardı. İmkân olarak kısıtlıydı. Aileler top oynamamıza karşıydı. Çünkü ayakkabılar eskiyordu. Maddi durumlar çok iyi değil tabii ki oynamamıza çok sıcak bakmazlardı. Biz de gizli saklı oynardık mahalle aralarında.

Altınyıldız diye bir takım kurdular mahalle takımı. Biz de Gençlik Spor diye bir takım kurduk yine Mahalle takımı. Hasan Erol vardı Lütfi Kaleli vardı SSK'da çalışırken vefat etti. Satılmış Kavacıklı kendisi albaylıktan emekli oldu böyle rekabete girerdik tabi onların maddi durumu daha iyi olduğu için futbol topları vardı onlarla maç yapardık zaman zaman tartışmalarda olurdu aynı mahallenin çocukları olduğumuz için akrabalarımız da vardı zaman zaman bu arkadaşlarla beraber mahalleler arası maçlar yapardık. Yeniyol Mahallesi Bahçelievler Mahallesi ile oynardık. Maddi durumumuz çok iyi değildi ama mutlu günler geçirdik. Zaman zaman kavgalarda olurdu ama olur biterdi. Kulaksız Camii'nin köşesinde Bakkal Mehmet abi vardı rahmetli Mekânı cennet olsun. Zaman zaman onu bile kaleye geçirdiğimiz olurdu. Mahallemizin ağabeyiydi.

İyi Fenerbahçeliydi. Geçen sene rahmetli oldu. Zaman zamanda lisenin bahçesine gidiyorduk o zamanlar tesis yoktu. O zamanlar Çorum lisesiydi adı. Diğer oynayanları beklerdik onlar çıkardı biz girerdik, biz çıkardık onlar girerdi mahalleler arası maçlar çok iddialı olurdu. Bahçelievler'de çok iyi futbolcular vardı. Ulukavak'ta da vardı. Çorumspor

1967'de kuruldu 1970 yılında seçmeler var dediler. Tabii gizli saklı oynuyoruz. Bir kere Gazipaşa İlkokulu'nun camını kırdım ödemekte çok zorluk çektik. Seçmelere gidelim dedik o zaman İskenderun'dan bir ağabeyimiz vardı Naim ağabey niye gitmiyorsun dedi. Dediğim gibi İhsan İdikut'ta bizim mahallede gittik seçmelere katıldık. O zaman Çorumspor›un hocası Nejat Tayman vardı öldü ise Allah rahmet eylesin. Kaleci fazla olmadığı için kaleci olarak gittim, seçildim. Ddaha sonra kaleciliği bıraktım ve ortada oynamaya başladım.

Sporla İlgili Geçmişinizi, Sporcu Olarak Oynadığınız Kulüpleri, Antrenör ya da İdareci Olarak Çalıştığınız Kulüplerdeki Yıllarınızı Belirterek Anlatır Mısınız?

İlk lisansım Çorumspor'da çıktı. Genç takımda arkadaşlarımızdan Mehmet vardı. Zakir falan vardı. Onlar bizden önce oynuyordu genç takımda. Tümer, Ahmet Metineren vardı. Sedat vardı genç takımında oynarken. Aynı zamanda Endüstri Meslek Lisesi'nde futbol, basketbol, voleybolda oynuyordum. 1 yıl Çorum Lisesine de gittim. Tabi oraya ne kitap ne defter götürdüm. Sadece top oynamak için gittim. Ertesi sene Endüstri Meslek Lisesi'ne gittim.

Endüstri Meslek Lisesi futbolda, voleybolda ve basketbolda başarılıydı. Voleybolda şampiyon olduk ve Kayseri'ye gruplara gittik. O zaman aynı zamanda futbolda oynuyorum. İhsan İdikut bizdeydi. Salim Erkoç, Ticaret Lisesi'nden ayrılıp geldi. Kaleci Recep Satır vardı. Endüstri Meslek Lisesini epey güçlendirdik. Voleybolda basketbolda da bayağı güç sahibi olduk hiç kimsenin yenemediği Çorum Lisesini bile yendik. Bir de beden eğitimi öğretmenimiz yoktu bizim biz çalıştırıyorduk genelde de ben ilgileniyordum. Futbola İhsan bakıyordu. Ahmet Karaca diye bir öğretmenimiz vardı. O zaman ben çok zayıftım. Altın çocuk derdi bana. Annen hiç mayalı hamur işi yedirmiyor mu sana diye sorardı. Ne kadar zayıfsın sen derdi. Hakikaten de çok zayıftım.

Çorumspor'un genç takımında da devam ediyorum. Tabi ki Yılmaz Dursun vardı, deplasmanlara yanında giderdik. Yalçın Kıbır vardı. Amatör takımda oynarken bizden büyük Şakir ağabeyimiz vardı o da hem oynardı hem de çalıştırırdı bizi. Çorumspor genç takımı bizden önceki dönemde iyiydi. Türkiye şampiyonu olmuşlardı. 1974 yılında A takım ile Erzincan'a gittik. Önce biz oynadık, genç takım olarak Erzincan bizi yendi. Onlar şampiyon olmuştu. Bizden sonra da A takımımız oynadı. Hiç unutmuyorum çok da lüks bir otelde kalmıştık. O sene de Çorumspor 2. Lige çıkmıştı. Çorumspor amatör kulübünde oynarken aynı zamanda hem basketbolda hem voleybolda oynuyordum. Salon tek olduğu için futbol maçından çıkıp basketbol maçında oynardım ya da voleybol maçında oynardım. O yıl üçünde de şampiyon olduk.

Çorumspor'un başında Yalçın ağabey vardı Yardımcısı Şakir ağabey şimdi İzmir'de Onun da çok emeği var bizim üzerimizde. O da basketbol ve voleybol oynuyordu. Basketbol'da Merdan vardı, Ahmet Metineren vardı, Salim vardı. Aynı zamanda voleybolda oynuyordu aynı ekip. O zamanın sporcuları Allah vergisi işte, iyi de oynuyorduk yani. Mesela Ahmet Metineren Çorumspor'da oynarken kaleci sıkıntımız oluyordu. Kaleye de geçerdi. Lakabı da Kedi Ahmet'ti. Şampiyon olduğunuzda Amasya'ya gruplara gittik. Yine başımızda Yalçın Kıbır vardı. O götürdü bizi gruplara. Şakir ağabeyimiz vardı. Takımları onlar çıkarıyordu genelde. Hem oynuyorlardı hem çalıştırıyorlardı. Biz onlardan çok şey öğrendik. Ancak gerçekten bir başarı elde edemedik Amasya'da.

1975'de Çimentospor'a geçtim ben. Başta Orhan Coşkun ile birlikte Ayçin Kul ağabeyimiz geldi. O daha ağırlıklıydı. Tabi ben basketbol oynayacağım diyorum, Ayçin ağabey gel diyor futbola. Ayçin ağabey o dönem öğrenci, Ankara'ya gidip geliyor. Ankara Üniversitesi'nde Ticari Bilimler bitirdi.

O zaman Çimentospor'da çok iyi futbolcular vardı. Aydın ağabey, Tatar Metin, öğretmen okulundan iki arkadaş vardı, Yüksel Çaloğlu vardı, Arif diye bir arkadaş vardı, Kedi Ahmet vardı, Zakir Kümbül, Süha Mevlütoğlu vardı, Tök Hasan vardı, Atilla Öz vardı, Mehmet Eftal diye bir ağabeyimiz vardı, Orhan ağabey vardı. 1. Amatör Kümede oynuyorduk takım epey iyiydi. Ben o zaman sağ bek başladım. Ligde İskilipspor, Çorumspor, Mecitözü, Alaca, Kargı, Çorumgücü vardı o sene, Sanırım İskilip şampiyon oldu. İskilip'te de Çorumlu arkadaşlar oynuyordu. Halit Sıkı, Selim Sümer, Kadir Özden, Abdulkadir Özden, Mehmet Hacıismailoğlu İskilip'te oynuyordu. Tatlı bir rekabet vardı aramızda. Maçlar kıran kırana geçerdi. Ama dışarıda beraberdik. Ertesi sene Ayçin ağabey saydığım isimlerin hemen hemen hepsini gönderdi. Eski büyükleri gönderdi, genç takımdan Saim Beyaz, Birol Özkan, Sıddık Gökgöz, Mustafa Koşar, Hasan Burhan emekli öğretmen iyi de futbolcuydu. Bunları aldı. Bizim yanımıza koydu. Öyle bir genç takım olduk ki en yaşlıları bendim. 21 yaşındaydım.

Ayçin ağabeyimin benim üzerimde ve çoğu sporcuların üzerinde çok büyük emeği vardır. Futbolumuzu Ayçin ağabeyimiz sayesinde geliştirdik. Tabi Türkiye'de ikinci bir Ayçin Kul daha yoktur. Yetenekli ve çok zeki. Şimdilerde uygulanan taktikleri o zamanlar bizlere uygulardı. 15 gün, bazen 1 ay top ayağımıza değmezdi. Öyle kondisyon çalışırdık. Barajın orada, Sarıbayır derlerdi, oraya götürürdü bizi. Herk tarlalara girerdik, orada çalıştırırdı bizi. Futbolu çok seviyorduk ama Ayçin ağabeyi daha çok seviyorduk. Kiremit ocağından saat beşte çıkardık antrenmana girerdik.

Cenab-ı Allah bize öyle bir güç kuvvet vermişti. O sene hiç unutmuyorum; Esnaf İdmanyurdu vardı. Onlar bir takım yaptı. Rahmetli Ahmet Topkaya vardı, takımın başına getirdiler. Çorum'un en popüler adamlarını topladılar. Soner Sakınmaz vardı belediyeden emekli oldu, Aydın, Tuncay, Rıdvan, Rahmetli İsmail Keleş, İmam Ahmet vardı hepsi fizikli adamlar. O sırada Ayçin ağabey sağ bekten stopere aldı beni. Takımı gençleştirdik. Tabi yine Çimentospor'da da basketbol, voleybol devam ediyoruz aynı şekilde. Atilla vardı santraforumuz, hakikaten öyle bir futbolcu yok. Çok efendiydi. Vururlardı, kırarlardı hiçbir şey demezdi. Gol kralıydı.

Kimsenin haddine mi oyundan atılmak! Ayçin ağabey kızardı. Esnaf İdmanyurdu maçına çıkacağız. Hava yağmurlu. İç sahada oynuyoruz. Dış sahada vardı ama saha gibi değil. Tök Hasan'da bizde. Hatta o gün de çok güzel oynamıştı. Tabi bunlar bize yeneriz gözüyle bakıyorlar. 1 gol attılar bize. Aydın ağabey atmıştı. Rahmetli oldu o da Allah mekânını cennet eylesin. Tabi golü yedik ama moral bozmak yok. Bir başladık bir korner oldu. Gittim kafayı vurdum 1-1 oldu. Stoper oynuyorum ama mübalağa etmiyorum; her yıl 8-9 golüm vardı. Kafa ile çok iyi yükselirdim. O günkü Kaleci de iyi kaleciydi ama uzanamadı. Ceza alanı yayından koşar gelirdim. 2-1, 3-1, 4-1 oldu. 4-1 yendik biz bunları ama şok geçirdiler. O sene şampiyon olduk. Voleybol'da da şampiyonuz, basketbolda da şampiyonuz. Önceden 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nda verirlerdi ödülleri. O sene gittim. Kucağım doldu, alamadım bütün kupaları. O sene gruplara Yozgat'a gittik. Yozgat'ın çimento fabrikası yeni

yapılıyor o sıralarda. Orada kaldık başarılı olamadık aslında hak etmiştik takımımız çok iyiydi ama olmadı. O sene basketbolda da gruplara gittik Ordu'ya. Voleybolda gitmedik nedense o sene gruplara. Tabi biz Çorum'da iyi basketbolcuyduk Ankara Samsun salon sporlarında bizden daha iyilerdi. Rahmetlik Hakkı Acun iyi basketbolcuydu birkaç sene oldu vefat edeli iyi bir ağabeyimizdi.

Daha sonra 7-8 kişilik bir grubumuz vardı bizim. Ayçin ağabey aldı bizi 1977-1978 sezonu Osmancıkspor'a gittik. Osmancıkspor'da Bahri Göktürk ağabey ve Kadir Delibaş vardı. O yıllar ayakkabı falan zor bulurduk, Çimentospor'da maddi olarak biraz daha iyiydi orada bulurduk. Hatta Osmancık gençlikte gittiğimizde 44 numara ayakkabı bulamadılar bana hiç unutmuyorum Yugoslav malı Puma ayakkabı almışlardı. Çimentospor'da sadece şampiyon olduğumuzda yemek verirlerdi. Onun dışında yok şimdi ne kadar rahatlar her maçtan sonra yemekler veriliyor.

Ayçin ağabey ne derse biz oradaydık alırdı götürürdü bizi Osmancıkspor'da takımımız iyi, felaket idman yaptırıyordu bize. İlk sene orada da namağlup şampiyon olamadık 1 beraberlikle kaybettik. Fakat basketbolu, voleybolu aldık. Ertesi sene namağlup şampiyon olduk. 1. amatör küme iki gruptu. Biz kendi grubumuz da lider olduk. Çorumgücü kendi gruplarında lider oldular.

Çorumspor maçından önce 2 maç alınırdı oynuyoruz Suat Karakeçili 6-7 tane net golü kaçırdı Tabii gençlik var bizde de devre oldu içeri girdik; ya dedim Suat ne yapıyorsun sen, böyle gol kaçmaz bomboş kaleye atamıyorsun ilk yarıyı 0-0 bitirdik. Suat yanıma gel dedim ne diyorsun adamım sen dedi kendisi yavaş yavaş da konuşurdu. Soyunma odasında ayağını uzat dedim. Ayağına birkaç kez tükürdüm. 2. devre, ilk pozisyonda gölü attı. Ve yanıma geldi adamım işe yaradı la dedi. O sene Osmancık'ta şampiyon olduk basketbol, voleybol yine şampiyonuz gol kralı yine bizde. Gruplara Ordu'ya gitmiştik yine takımımız iyiydi ama tabi çok futbol adamları geliyor, eski topçuları falan adam amatöre döndürüp geliyorlardı. Mücadele etmek hakikaten çok zordu. Bir de ayrı şeylerle uğraşıyorsun hakemler falan zor tabi.

Gruplardan geldik. Ayçin ağabey aldı hepimizi bu sefer Kültürspor'a geçtik. Sene 1977-1978 ve 1978-1979 yıllarında şampiyon olduk. Gruplara Tokat'a gittik ama çok iyi futbolcular vardı. Koca Ömer lakaplı arkadaşımız çok genç yaşta (31) yaşında vefat etti. Kendisi süper bir futbolcuydu. Erdal Sarıca, Hüseyin Can vardı, kalecimiz Zafer Ediş vardı kendisi şimdi Yargıtayda Cumhuriyet Savcısı. Kültürspor'da da kalecimiz oydu. İyi kaleciydi. Gruplarda karşımıza bizim şansımıza Karagücü geldi. Toplama asker tabi. İlk 15 dakika öyle bir bunalttık ki onları 2-0 olabilirdi maç. Bir sene de Türkiye Kupası maçına gittik. Orada da Karagücü geldi elendik.

Sonraki senelerde Kültürspor'da şampiyon olduktan sonra 1980 yılında da Çorum'da istenmedik olaylar oldu. Bu arada da benim tayinim öğretmen olarak Bingöl'e çıktı. Ayçin ağabey benim Çorum'da olmamı çok istiyordu. Tabi sonra tayinim de Çorum'a çıktı. 1980 Ocak ayında da Abdalata köyünde göreve başladım. Olaylarda tabi ki futbolda biraz askıya alındı. Sonra 1981-1982 olabilir Ayçin ağabey Çorumspor'a görevlendirildi. A Takıma. Biz de birkaç arkadaş Çimentospor'a geçtik.

Şampiyonluğun en büyük adayıydık. Yönetimle anlaşamayıp sahaya çıkmadık. Onlar da Çorumspor amatörüne yenildiler. Ben ondan sonra Çimentospor'dan ayrıldım. Ayçin ağabey Çorumspor da ama ağabeyliğimiz kardeşliğimiz yine devam ediyor. Ben sonra Çorumgücü'ne geçtim. Çorumgücü'nde gözlükçü rahmetli Yılmaz vardı. İsmail Çevik çalıştırıyordu. 1984 yılına kadar 3 sezonda orada oynadım. Oynarken 1 senede Çorumgücü'nün genç takımını çalıştırdım. İsmail Çevik vardı başımızda. Kendi kendimize çalışıp oynuyorduk. Yılmaz Atlamaz ağabey yöneticimizdi. Allah mekânını cennet etsin çok iyi bir insandı. O sene çalıştırdığım genç takımı şampiyon yaptım. Eski Çorumspor'da ki Remzi benim oyuncumdu. Çankırı›ya gittik Çankırı›da beraberliğe şampiyon oluyoruz, Çankırı›da çim saha Bülent diye bir santraforum vardı vuruyor direkten dönüyor vuruyor çizgiden çıkarıyorlar dediğim gibi berabere kalsak biz şampiyonuz çünkü Kayseri'yi 3-0 yendik oradan mağlup geldik üzüldük. Tabi ki gelince Yılmaz ağabey A Takımı da sen çalıştır dedi.

Ben de gelirsem yaşlıları gönderirim genç takımı çıkartırım dedim. Rahmetli; tamam sen istediğini yap dedi. Tamam ağabey bakarız dedim. Biraz düşüneyim dedim. O senelerde de mahalle takımlarımız da var. Çok kıran kırana maçlar olurdu. Çaygeçe Spor, Ulukavak Spor, Kaptan Spor orada da bizim takımımız vardı. Ayçin ağabey çalıştırıyordu. Bu sene oynamadım ben mahalle maçlarında.

Bir gün arka sahaya gittim. Toprak sahada maç var. Rahmetli İbrahim Kurtaran ağabeyimiz hakem, yardımcı hakemin bir tanesi gelmemiş o zaman yan hakem diyorlardı şimdi ismi değişti. Orhan ağabey de mahalle takımı çıkarıyor dediler hakem yok. İbrahim ağabey; Yusuf gel, al şu bayrağı, geç şuraya dedi. Neyse hakemlik yaptım. Maç bitti. Sen neden hakem olmuyorsun, çok iyisin dedi. Yarın iç sahada Ulukavakspor'la iyi bir takımın maçı var şu saatte gel dedi. Ben de tamam gelirim dedim. Neyse gittim eşofmanları aldım bayrağı verdiler. Yardımcı hakemin biri de Bahri ağabeydi. O zamanlar hakem sayısı da az. Sonrasında kursa gittik. Kursta başarılı oldum. Atletik testleri falan geçtim. Aday hakem olarak 1984 yılında hakemliğe başladım. Zaten 6 ay içinde adaylığımızı kaldırdılar. Baktılar iyiyiz aday hakemken bile önemli maçları veriyorlardı bana. Tabi hakemlik de Allah vergisi ama futbolun içinden gelirsen büyük avantaj sağlıyor. Bir de cesaretli olmak gerekiyor. Daha sonra bölge hakemliğine terfi ettim. Sonra da 1986 yılında klasman yardımcılığına terfi ettim. Klasmanlığı teklif etmişlerdi beni.

İlden 3 kişiyi teklif ediyorlar. Beni de ilk sırada yazmışlar. Tabi aldıktan sonra atletik testlere gidiyorsun. Hiç unutmuyorum Ramazan ayıydı. Oruçluyum ağustosta 19 Mayıs Stadyumu yanında atletizm pistinde testlere katıldık. Allah yardım ediyor. Başarılı olduk. O kadar sene hakemlik yaptım, o kadar sene top oynadım çok zevk aldım. O zaman Sadi Döner vardı klasman olarak ikimizdik sanırım. Maçlara gitmeye başladık. İlk maçımdı, Beypazarı maçı. Önceden en az 3 sene yardımcı olarak görev yaptıktan sonra orta hakemliğe terfi ediyordunuz. Aynı zamanda milli hakem oluyordunuz. Ben de tabi uzun süre yaptım ben her zaman şunu söylerim; o kadar sürede bilerek, isteyerek birinin hakkına girdiysem, Allah bin kere sorsun hesabını. Hata yapmışımdır illaki ama tutulan bir hakemdim. Arkadaşlar derdi hep seni istiyorlar diye maçlarda. Ben de 3 sene klasman yardımcılığı yaptıktan sonra sınava girdim. O sene orta hakemliğe terfi ettim. C orta olarak geçiyor lisans. 3. lig maçları yönetilebiliyor ama Hakem Kurulu uygun gördüğünde 2. lig maçları da verebiliyor. Ben

de 1. lig (şimdiki Süper Lig) haricindeki bütün maçlara gidiyordum. İlk orta maçım hiç unutmam Kastamonu'daydı.

Kastamonuspor, Ankara Köy Hizmetleri Spor maçıydı. 3.lig maçıydı evet futbolun içinden geldiğim için fazla heyecan olmuyor ama yine de tatlı bir heyecan oluyor düdüğü çalana kadar. Sanırım Kastamonu 2-1 almıştı maçı. O zaman gözlemci gelip çok beğendiğini söylemişti. Gözlemci puanı 90 üzerinden olurdu. Hiç kötü notum yok. Gözlemci puanı bir geldi tam 90. O zaman ikinci ligde de görev yapabilir diye not düşüyorlardı. 98 yılına kadar orta hakem olarak görev yaptım. Daha sonra havuz sistemi yaptılar. Havuzdan 2. lig, 3. lig maçlarına gönderiyorlardı. Birçok maça gittim. İlk gittiğim 2. lig maçı Konya ile Kütahya maçıydı. Play-off yükselme maçlarına gittim. Gittiğim maçlarda hemen hemen hepsi kritik maçlardı. Federasyon tutuyordu bizi.

Yardımcı hakemlerim zaman zaman değişti. Ben çıkıyordum ortaya Sadi Döner, Salim Erkoç, Burhan Ölmeztürk vardı. 3 tane yardımcım vardı dönüşümlü bir şekilde götürüyorduk. Çok güzel maçlara gittik. Mesela Ankara'da Kırıkkalespor Şekerspor maçını yönettim, ikisinden biri şampiyon olacaktı. Cebeci Stadı'nda şampiyon olan ikinci lige çıkıyor. Hatta lisansımı Ankara'ya almamı çok istediler ama engelli çocuğum var cesaret edemedim. Belki yükselebilirdim bilemiyorum o zaman ulusal basında haber yapılmıştım. Bir koltukta 6 karpuz diye başlık atılmıştı. O zaman Eğitim Araçları müdür yardımcılığı, voleybol hakemliği, basketbol hakemliği, hentbol hakemliği, Basketbol il temsilciliği ve futbol hakemliği 6 tane branşı yazmışlardı benim için. Basketbol hakemliği de yapıyordum 90'lı yıllarda, basketbolda da dışarıya gidiyordum. Futbolla denk gelirse futbolu tercih ediyordum. 1982'de basketbol hakemi olmuştum. 15 sene basketbol hakemliği de yaptım. 10 yıl voleybol hakemliği 10 yıl hentbol hakemliği de yaptım. Sene 1985'ten 1994'e kadar basketbol il temsilciliği yaptım. Uzun süre haftanın hakemi seçildim. Federasyonda da epey tutuluyordum.

1997'de Çorum Gençlik Spor İl Müdürü olduktan sonra bir yıl daha devam ettim. 1998'de hakemliği bıraktım. 42 yaşında bıraktım. Aslında 3 sene daha yapabilirdim klasman olarak, hiç düşmeden bıraktım. Ondan sonra 2002'den 2008'e kadar il hakem kurulu başkanlığı yaptım, aynı zamanda C klasman gözlemcisi oldum, yükseldim B klasman oldum gözlemci olarak. Uzun yıllar yüzlerce maç yönetim. Defalarca Trabzon, PTT, Fatsaspor maçına gittim. Hatta Çorumlu futbolcularla da çok karşılaştık. Bir gün çocuklar da Fatsa'da oynuyorlarmış. Ne yazık ki birini attım maçtan. Ne yapayım, sahaya girdiğim zaman ayrım yapamam, hakemliğin gereği olarak. Kul hakkı var bu işte hakemlikte babamı tanımam tanımadım da.

Sporculuk Yaşamınız Boyunca Antrenörleriniz Kimlerdi ve Sizde İz Bırakan Antrenör Kimdi, Neden?

Rahmetli Yılmaz Dursun diye dostum vardı. Şakir Keskin ağabeyimiz hem futbolcuydu hem antrenördü. Yalçın Kıbır Çorumspor'da bizde çok emeği var hala hatırlarını sayarız görüşürüz. Çimentospor'da Orhan Coşkun, Ayçin ağabey beraberlerdi. Belki Çorumspor da oynarken futbol olarak vasattım ama beni futbolcu yapan Ayçin ağabeydir. Sağ bekten stopere aldı bayağı gelişim gösterdim. Kendisi de bahseder belki. Anlattığım gibi stoper oynamama rağmen kafayla 7-8 golüm vardır sezonda. Ayçin ağabeyin yeri çok başkadır

benim için bize dürüstlük, delikanlılık, arkadaşlık verdi. İyi şeylerin hepsini ondan aldık adaleti o öğretti bize. Hatta sadece ben değil arkadaşlarım da ondan öğrenmiştir. Bizim için bir efsaneydi. Şu örneği hep veririm bankalar olmasa 100 trilyon paran olsa götür ver öyle güvenilirdir. Telefonumda bile ağabeyim olarak kayıtlıdır.

Spor Yaşamınız Boyunca Aldığınız Ödüller Var mı, Varsa Sizce En Değerli Ödül Hangisi, Neden?

Spor yapmaya başladığım günden beri en az 45-50 tane takdir teşekkür ve başarı belgesi almışımdır. Validen, Belediye Başkanından, İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nden, Güreş Federasyonu Başkanlığından çok sayıda belge aldım. 17-18 tane şilt aldım. Basketbol il temsilciliği yaptığım senelerde ödüller aldım, hakem derneklerinden aldım, Millî Eğitim Bakanlığından aldım, Vali Mustafa Yıldırım'dan ödül aldım, rahmetli Belediye Başkanı Arif Ersoy Bey'den ödül aldım, üniversitelerden ödüller aldım. Anadolu Spor Gazetecileri Derneği Çorum şubesi yılın hakemi ödülünü aldım. Rahmetli İbrahim Kurtaran ağabeyimizin hakemliği bıraktığımda bana vermiş olduğu el oyması futbol topu ve kale işlemeli hediyesi benim için çok kıymetlidir. Çünkü Çorum'un en son milli hakemi bendim. Daha sonra yönetmeliği değiştirip milliliği kaldırdılar.

Unutamadığınız Sporcunuz Var mı, Varsa Kimdir ve Hangi Olay ya da Özelliğinden Dolayı Hatırlıyorsunuz?

Vecihi vardı çok yetenekli bir sporcuydu. Genç takımda sol açık oynuyordu. Diğer arkadaşlar da çok iyiydi. Mustafa, Lokman gibi Bülent gibi Remzi Karahan gibi. Çimentospor'da Atilla Öz santraforumuz çok iyi sporcuydu. O dönemin amatör sporcuları şu anda çok rahat Süper Lig'de oynayacak düzeydeydiler. Atilla için; bu adamın dili mi yok dilini mi kesmişler derdiniz. Vururlar, kırarlar, tepetaklak olur kalkıp da; ya arkadaş ne yapıyorsun demez. Ben bu kadar sabırlı bir sporcu daha görmedim. Bir de Hasan Burhan santrafor oynardı. Kendisine çok tekme atarlardı. Dönüp arkasına bakmazdı. Çok centilmendi. Çok iyi bir topçuydu.

Spor Yaşamınız Boyunca Unutamadığınız Anılarınız Oldu mu, Bizlerle Birkaç Tanesini Paylaşır Mısınız?

Çimentospor'a gittik. O zaman başımızda Ayçin ağabey yok. Ben, Erdal, Salim, Tevfik oynuyoruz. Dış sahadaydı maç. Hakem de Bahri Gür. Ayçin ağabeyin penaltıcısı bendim. Penaltı oldu ben atacağım dedim. Bana attırmadılar. Ben de küstüm gittim çıktım oturdum oynamıyorum dedim. 10-15 dakika oturdum herhalde. Hakem gördü ama bir şey demedi. Daha sonra tekrar girdim. Neyse yine penaltı oldu. Bu arada da takımda 5-1 galip. Gel at dediler ben de dışarı atacağım dedim. Tevfik nasıl yalvarıyordu. Ne olursun yapma diyorlar ya zaten 5-1 galibiz. O zaman neyse attım golü. 7-1 ya da 8-1 kazandık maçı. Tevfik'in o tepkilerini asla unutmam.

Bir gün Mehmet diye bir arkadaşım var, İskilip'e maça gittik. Birinci maçı ben yönettim, ikinci maç yardımcı oldum. Mehmet yönetiyor kartı cebine koydu buraya koyma düşürürsün dedim. Neyse koydu yine de düşürmüş. Maçta bir pozisyon oldu; kart gösterecek, arıyor

ama kartı bir türlü bulamıyor. Oraya çalınıyor buraya çalınıyor neyse koştum yerden aldım kartı. Al dedim şu kartını, çözdük olayı.

Suluova'ya maça gittik. Suluova-Bayburt maçı. Yardımcı hakemler Burhan ve Salim Erkoç Suluova'da. 1 hafta önce de Erman Toroğlu Suluova- Erbaa maçı yönetti. Erman Toroğlu FIFA hakemi o zaman yurtdışına falan gidiyor. Neyse gittik sahaya çitlerle çevirmişler bir portatif tribün var soyunma odası falan yok. İmam Hatip inşaatı var sahaya 300 metre falan. Orada soyunup geliyorsun, devre arası geri oraya götürüyorlar. Maçta kritik maç, Salim'in Renault var o zaman kıymetli araç arabayla gittik. Dedik nerede soyunacağız. Gösterdiler inşaat tabii ki arabayı da merdivenin altına çektik. O gün de oraya Amasyalı spor bakanı gelmiş maça gelecek dediler ama gelmedi. Neyse yöneticiler geldi. Erman Toroğlu'nu tenkit ediyorlar tabi biz de Erman Toroğlu'ndan aşağı kalmayız bizi bilen bilir. Neyse maça çıktık tıklım tıklım telleri de öyle bir alçak yapmışlar ki çok kolay atlayıp girersin. Kale arkasında emniyet arabaları var. Bayburt'un arabası da kale arkasında ya Allah Bismillah çıktık maça. Maç başladı 0-0 gidiyor tabi seyirciler çok agresifler bir pozisyon oldu. Baktım Salim bayrak kaldırdı. O da çok cesaretli.

Zaten hakemlikte cesaret ve adalet çok önemlidir. Bir baktım Bayburtlu oğlanın biri yerde yatıyor hemen koştum geldim. Dedi ki; akraba Suluova'nın 10 numarası topsuz alanda buna tekmeyi vurdu. Sağlıkçıyı çağırdım, oranın sağlıkçısı. Baktım ilgilenmiyor biraz da konuşmalar oluyor onlar da hoşuma gitmedi. Bunları da rapor ettim zaten. Maç sonu 10 numara ya dedim ki sen git çünkü kart göstermelerde acele etmemek gerekiyor. Bize anlatırlardı eskiler atacağın adamın üstüne gidersen gelir yumruğu vurur sana derlerdi. Onun için sakin, önce futbolcunun tedavisini yaptırdık, 10 numara da gitti zaten sağlıkçıyı da dışarı çıkardım. Tedavi bitti çağırdım 10 numarayı hiç kaçırmazdım zaten böyle durumlarda çıkardım kartı attım oyuncuyu. O portatif tribünler yıkılıyor. Böyle telleri yiyecekler neredeyse. Maçta dengeli gidiyor. Devre oldu biz bindik polis minibüsüne soyunma odasına gittik, orada dinlendik.

Sonra geri geldik çıktık ikinci yarıya. Gözlemci de Ankara›da iyi bir ağabeyimizdi. O da iyi olurdu tabi ki benim için gidince anlatırlardı nasıl yönettiğimizi. Suluovalı bir futbolcu vurdu topa, top yavaşça gitti gol oldu. Suluova 1-0 galip. Golü verdim. Maç devam ediyor. Ama olaylı maç tabi ki sürekli oyun duruyor, devam ediyor. Çift kronometre kullanıyorum saatimde. O zaman hakemler kendi inisiyatiflerine göre uzatıyorlar maçı. 90 dakika bitti tribünler yıkılıyor maçı bitir diye. Bir korner oldu. Burhan'ın arkasındaki teller çok alçak, şu korneri kullandırayım maçı bitireyim diye düşünüyorum. Prensip olarak atağın sonucunu beklerdim genelde, bitirmezdim. Bayburt korner atıyor, attı çocuk korneri. Bayburtlunun biri bir vurdu Suluovalı çocuğun elleri yanında duruyor açık değil çarptı geri döndü. İtiraz ediyorlar penaltı falan diye, oynayın dedim kasıt yok.

O arada duran topa çocuk bir vurdu çatala 1-1 oldu. Golü verdim. Etrafımı bir sardılar. Suluovalı futbolculara dedim ki bakın bir rapor tutarım hepinizin futbol hayatını bitiririm çekilin diyerek sakinleştirmeye çalıştım. Ama tribünler, o teller yıkılıyor. Tabi yalan yok korkmazdım, öyle bir cesaretim vardı. Sonra santra yapıldı. Biraz daha oynandı ben maçı bitirdim. Burhan abi koşarak geldi, Salim koşarak geldi. Birisi sağıma birisi soluma kenarda da bir kapı var oraya yükleniyor seyirci. Burhan ağabey panik yaptı. Dedim,

Burhan abi panik yapma temelli sen ortalığı havalandıracaksın ne olacak ya korkma dedim. Öyle deyince bu tamam dedi. O esnada Burhan abiye biri arkadan tekme atmış, hemen al numarasını dedim. Oradan yürüyoruz polis aracına doğru. O kapı bir kırıldı içeriye sel gibi adam geliyor. Bir bastım deparı tabi peşime Salim ile Burhan abi de koştu. Polis minibüsünün kapısını açtım, içine daldım. Burhan abi de arkadan bindi. İçeride polisler var. Burhan abiye, ya Salim yok dedim. Minibüsten inecektim, otur nereye gidiyorsun dedi Jandarma arabasında dedi görmüş Salim de oraya sığınmış. Oturduk rahatladım. Sel gibi adam var gözlemci aralarında kaldı mı aslen de Amasyalı o abimiz. Polis zapt edemiyor adamları. Bir baktık Jandarma geldi. Tabi gözlemci de bakıyor içlerinde o da rapor tutacak. Sonrasında aklıma bir anda Salim'in arabası geldi. Eyvah dedim arabayı yakarlar falan. Neyse arabanın anahtarını bir güvenlik görevlisine verdik çeksin arabayı diye. Sonra bir baktım Salim arabayla geldi seni geberteceğim diye. Ne oldu oğlum dedim; korkacaksan hakemlik yapmayacaksın.

Ben dedim uzatmakta haklı mıyım haksız mıyım akraba? Haklısın dedi. Sordum ne oldu dövdüler mi seni diye Jandarma arabasına binerken biri saldırdı ona vurdum girdim dedi. Zaten bir şey olsa bana yaparlardı. Beni de yakalayamadılar zaten. Oradan bizi minibüsle imam hatibe götürdüler. Bir de baktım oranın görevlisi bizim elbiseleri almış getiriyor. Ne yapıyorsun sen dedim. Bu sefer insanlar oraya birikmişler. Ne yapıyorsun niye getirdin bunları dedim götür koy onları dedim. Ne olacak Allah'ın verdiği canı Allah alır dedim götür koy içeri. O arada bizim Salim'de tez canlıdır benim gibi hemen arabadan atladılar içeri doğru. Tuttum ikisini durun gitmeyin dedim bina inşaat halinde adam saklanmıştır gidince verir odunu, ne yapıyorsunuz dedim. Jandarmaya söyledim, gidip kontrol ettiler öyle girdik içeriye.

Tabi rapor tutacağız takımlara vermek için not almıştık küfür edenleri falan. O arada yönetici geldi lisansları alacak, kovdum çık dışarı diye daha sonra yazdık raporu verdik. Çıktık dışarıya. Salim arabayla biz polis arabası ile gidiyoruz yol sakin olur diye. Amasya tarafından götürüyorlar Bayburt'ta.. Otobüs de peşimizde, camları hep inmiş tabi ki kırmışlar camlarını. Biraz gittikten sonra yeter bu kadar emniyet güçlerini de epey yorduk biz aracımıza geçelim, aracımızla gideriz biz dedim. Gözlemci hayır götürsünler bizi diyor. Ben diyorum bir şey olmaz biz gideriz. Neyse geçtik arabamıza. İleride mola verdik bir şeyler yiyoruz, raporları tutuyoruz gözlemci bana diyor ki Erman Toroğlu'ndan sonra seni göndermelerinden anlamam gerekiyordu, sen nasıl cesaretli bir hakemsin. Neyse döndük maç puanlarımız geldi. 100 üzerinden 96 vermişler. Hiç düşük puanım yok. Rapor sonuçlarımızı da hala muhafaza ederim. O maçtan sonra sahaları kapandı. Düştüler ligden, epey ceza almışlardı.

Birde 1996-1997 yılları Eskişehir'de oynanan Eskişehirspor-Konyaspor maçı var. O hafta Süper Lig'de (eski ismi 1.lig) maç yok. Konya 1 puan önde play-off'a çıkma maçları. Bir tebligat geldi maçı bana vermişler orta hakem olarak. Rahmetli Mustafa Selçuk vardı, il hakem komite başkanı arabayla götüreyim ben sizi dedi gittik. Gençlik Spor'un Misafirhanesinde kalmıştık. Maç günü stada gidiyoruz. Stada girmenin mümkünatı yok. Tıklım tıklım dolu. İğne atsan yere düşmez. Biz içeri girdik, yardımcı hakemin birisi Hasan Kaygusuz kıdemli yardımcı diğeri de Mustafa Alagöz'dü gözlemci girdi içeri Çelik Elimlioğlu. Bir ara ben baktım İzmir Hakemler Derneği Başkanlığı yapmış. Merhaba hangi

bölge dedi. Çorum dedim. Öyle deyince biraz böyle garipsedi galiba neyse dedim içimden şimdi sen görürsün hakemliği. Çıktık tabi stat tıklım tıklım dolu. Statta yer yok. Öyle bir maç yönetim ki nasıl kendimi verdiysem inanın tribünden hiçbir şey duymadım ve Konya orada Eskişehir'i 1-0 yendi. Eskişehir'de de Çorumspor da daha önce oynayan Serdar vardı. Konya'da da daha önce bizde oynayan Fethi vardı. Maçtan sonra ikisi de geldi. Serdar bile yenilmelerine rağmen çıktı geldİ; hocam bir ihtiyacınız var mı diye sordular ve içeri girdik. Gözlemci geldi; hocam tebrik ediyorum çok büyük bir geleceğin var dedi. Hocam oturalım biraz sohbet edelim dedim; hocam ben hanımla geldim, birazdan gideceğim dedi çekti gitti.

Bir de ramazan ayıydı. Cebeci Stadı'nda bir maça gittik biz. Yardımcımın birisi Sadi Döner diğeri Burhan Ölmeztürk. Tabi onlar benden yaşça büyük. Cebeci Stadı Ankara'nın vitrinidir. Birçok gözlemci hakem ve Merkez Hakem Kurulu vardır. Maçtan önce Şeref Özdemir diye bir gözlemci geldi. İçeri girdi baktı bize ne haber ihtiyarlar dedi. Bir şey demedik. Nasılsın iyi misin falan elinde de fermuarlı bir çanta, sonra biz maça çıktık. Amasyaspor ile Ankara Köy Hizmetleri Spor'du sanırım. Biz maçı yönetirken iki pozisyon oldu. Sadi abi bayrak kaldırdı. Abi ben gördüm işareti yaptım. Top gitti gol oldu. Golü verdik. Oyuncu kendi sahasından geldi. Ben oynattım golü verdim. Aynısını bir daha yaptı. Onu da gördük. Gitti gol oldu. Tabi bunları oynattım ama eminim kendimden. Gözlemcinin görmesi de önemli. 3-0 Amasya yendi içeri girdik. Ben de soyunma odasına girince alışkanlık. Kartları bırakıp elimi yüzümü yıkadım.

Tam o esnada Şeref Özdemir içeri girdi elindeki fermuarlı çantayı bir attı masanın üstüne, eyvah dedim. Hakemlik böyle olur, gel bir tebrik edeyim dedi. Puanın tam dedi. Sadi Ağabey biraz etkilendi ama hakemlikte küsme olmaz. Ben öyle gördüm. Gözlemci de öyle deyince içim rahatladı. Sonra bir baktım içeri Nihat ağabey girdi, Nihat Özdemir. Merkez Hakem Kurulu başkan yardımcısı bizim bölgemize o bakıyor. Maçlarda bizi görevlendiren kişi Nihat abi. Gel bir tebrik edeyim dedi. Hocam terliyim dedim, o da o ter öpülür dedi alnımdan öptü beni. Aferin Yusuf dedi. Sadi ağabeye de sen de üzülme görevin, sen kaldırdın ama olabilir kırılma Yusuf haklıydı dedi. Onun da gönlünü aldı. Onun üzerine bana sürekli görev yazmaya başladılar bir hafta duruyordum bir hafta dışarıya göreve gidiyordum.

Birde Bayburt-Fatsa maçına gittik. Bayburt'a göz gözü görmüyor bir tipi var hava soğuk. Orada Köy Hizmetleri misafirhanesinde kaldık. Hayatımda ben öyle soğuk yemedim. Maça ellerimizde eldivenle çıktık. Ona rağmen hayatımda ilk defa düdük düşürdüm. Düdüğü tuttuğum 2 parmağım tutmadı soğuktan.

Sporda Örnek Aldığınız Sporcu veya Spor İnsanı Var mı, Varsa Kimler ve Sizi neden Etkilediler?

Ayçin abi çok farklıydı. Onun karakteri, adaleti, dürüstlüğü, davranışları farklıydı onu çok örnek aldık. Bende Atilla gibi olmak isterdim. Çünkü herkes vurur kırar hiçbir şey demezdi çok sabırlıydı, çıt çıkarmazdı. Ben öyle sabırlı değilim. Ben de öyle sabırlı olmak isterdim. Türkiye genelinde de çok beğendiğim hakemler vardı ama örnek aldığım herhangi bir hakem yoktu. Ben kendim zaten örnektim diyebilirim. Beğendiğim hakemler Serdar Tatlı, Şafak Yurt ve Satılmış Kavacıklı ismini sayamayacağım birkaç hakem daha vardı. Futbol oynamış gözü kara futbolculardan daha kaliteli hakem çıktığı aşikâr bir gerçektir.

Uzun Yıllar Spor Hayatının İçerisinde Yer Alan Biri Olarak Spor Size Neler Kazandırdı?

Spor bana çok güzel bir çevre kazandırdı öncelikle, spor bir eğitimdir, eğitim yuvasıdır bana göre. Arkadaşlık, dostluk, adalet, dürüstlük, mertlik kazandırdı. Çok çeşitli insanlar tanıdım ister istemez isim yapıyorsun yaşadığın bölgede. Biliniyorsun sanat okulundan çok sevdiğim öğretmenlerim vardı. Halil İbrahim, Saimler vardı top oynadığım için altın çocuk derdi bana, bana insani yönde çok faydaları oldu spor yapmamın.

Spor Yaşamınız Boyunca Şunu da Kesinlikle Yapsaydım ya da Keşke Yapmasaydım Dediğiniz Şeyler Oldu mu?

Biraz agresif olmasaydım iyi olurdu. Agresifliğim de şundan kaynaklanıyor. Hayatta haksızlığa tahammül edemem kardeşim haksızsa haksızsın derim. Yani en yakınım haksızsa sen haksızsın diyebilirim. Çünkü ister istemez bazı insanları kırıyorsun. Sonra üzülüyorsun tabi ki. Aslında huyumdan memnunum ama biraz daha sakin olsam daha iyi olurdu. Şöyle yapsaydım dediğim; futbol oynadığım dönemde transfer olabilirdim. Gerçi biz Ayçin ağabeye bırakıyorduk. Bizi defalarca Çorumspor'dan da istediler. Nasip olmadı. Bizi acaba dışarı mı gitseydik daha iyi olurdu diye düşünüyorum nasip değilmiş. Gerçi gençlik yıllarımız güzel geçti iyi geçti. Yapmak isteyip de yapamadığım çok bir şey olmadı.

Spora Başladığınız Tarihten Bu Yana Spor Ortamı, Tesisler, Araç Gereçler ve Sporcular gibi Konularda Nasıl Değişimler Oldu?

Biz tesis yönünden çok fakirdik. Hava iyi olduğunda oynatıyorlardı maçı. Hava kötü olduğunda oynayamıyorduk. Çorumspor'un maçı olduğunda oynayamıyorduk. Dış sahanın altyapısı yok. Çorum Lisesinin sahasında oynardık. Bazen gider tarlalarda oynardık yani tesis yok denecek kadar azdı. Kapalı spor salonu da bir taneydi. Atatürk Spor Salonu sonradan yapıldı. Akşamları hakemler olarak sahada ya da kapalı spor salonunda antrenman yapardık. Sıcak su yok, soğuk su ile yıkanırdık ama maçlarda yanardı sıcak su olurdu. Amatör maçların çoğunda da sıcak su olmazdı. İlçelerde doğru düzgün saha yoktu.

Ayakkabıda ilk başladığımız yıllarda Dinyakos diye bir ayakkabı giyerdik. Top bulamazdık. Bir tane, iki tane top olurdu. Eski toplarda şişirmeli memeliydi. Ben de stoper oynuyorum. Bir kafa topu gelirdi, topun memesi denk gelince kafa döner dururdu.

Yağmur yağınca saha çamurdan gözükmezdi. Topların ağırlığı iki katı olurdu o zamanki toplar su tutuyor şimdiki gibi değil. Bunda Gençlik ve Spor İl Müdürü Haşim Eger'in çok büyük payı var. Çorum son 15 yılda tesislerde çağ atladı resmen. İç saha 1985'te çim oldu. Çim olduktan sonra amatör maçlar oynanmadı orada.

Hatta ben Spor İl Müdürü olduğumda Çorumspor'un maçları dışarıda olduğunda iç sahada oynanmasını teklif ettim. Ayakkabımız yok diye girmediler. Biz çim sahalara yaklaşamıyorduk, mümkün değil sokmuyorlardı bizi. Önemli bir final maçı olsa dahi dış sahada sıra beklerdik. Şimdi öyle değil Allah razı olsun Çorum Belediyesi her semte saha yapıyor, çim saha yapıyor. Sonradan Kapalı Spor Salonu yapıldı ama ondada antrenman

yapmaya saat bulamıyorduk. Okullar geliyor, kulüpler basketbol antrenmanı yapıyor dışarıda da okullarda da saha yoktu. Şimdi gerçekten çok süper. Bizim zamanımızda böyle salonlar olacaktı ki sabahtan akşama kadar boş olmazdı.

Sporcuları değerlendirirsek; biz amatör oynadık, beş kuruş para almadan. Bizim tek derdimiz arkadaşlıktı, dostluktu hep beraber geziyorduk. Sahada kıran kırana mücadele olsa da arkadaştık, kardeştik birlik beraberlik vardı. Beraber karmalara giderdik. Amatör karma maçları olurdu seçerlerdi. Hep beraber kararmalara giderdik şehir dışına. Şimdiki gençlere söylüyorum bu sahaların niye boş bırakıyorsunuz diye ilçelerde de sahalar yapıldı bildiğim kadarıyla. Şimdiki sporculara aileler ve kulüpler her türlü imkânı sağlıyorlar ama başarı bana göre yok. Futbolculara bakıyorum her türlü imkân var ama ruh yok. Şimdi Tevfik Hocam ile konuşuyorum. Amatör futbolcular bile ayağını topa vuran para istiyor diyor.

Biz Çimentospor'da oynarken bir kere olsun yemek dahi vermiyorlardı. Sadece duş alıyorduk. Bir de şampiyon olursak maç yemeği oluyordu. Şimdikiler her maçtan sonra yemek yiyorlar. Amatörler para alıyor. Tesisler mükemmel, malzemeleri mükemmel, toplar mükemmel. Herkese bir tane değil iki tane top düşüyor ama maalesef başarı yok, ben bir başarı görmüyorum.

Spor Dışındaki Hobileriniz Nelerdir?

Spor dışındaki en büyük hobim Türk Sanat Müziği solisti olmam. Ticaret ve Sanayi Odasının korosu vardı. 17-18 yıl oraya gittim. Salı akşamları çalışmalarımız olurdu. Konsere yaklaştıkça salı ve cuma yapardık çalışmalarımızı. Ankara'ya birkaç kere konsere gittik. Şimdi Sayın Selda Erdost şefliğinde yönetilen Kültür Müdürlüğü Türk Sanat Müziği korosunda yer alıyorum.

Sporla İlgili Gençlere Bir Mesaj Vermek İster Misiniz?

Ben gençlere şunu söyleyeyim; Öncelikle hiçbir zaman parayı düşünmeyecekler özellikle de amatörde para demeyecekler. Öncelikle sporda çok çalışacaklar ne oldum demeyecekler. Bir sporcu çok kolay yetişmiyor. Çalışacaklar, işlerini önemseyecekler, hocaları ile ilişkilerini hoş tutacaklar, Adaletli olacaklar. Bunları yaparlarsa, çok çalışırlarsa mutlaka başarı gelir. Bunları yaparken de kul hakkını akıllarından çıkarmamaları gerekir, asıl başarı o zaman gelir.

YUSUF ÇİLİNGİR

FOTOĞRAFLAR

12
10
9
11
1
6
3

AKBANK

ÖBAN
ÖBANK
10

TÖBANK

KAVUKÇU
DOST

